

Giới thiệu Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bắt Nạt

Nữ chính trong truyện Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bắt Nạt khi làm nhiệm vụ ở hiện đại thì bị giết, xuyên vào thân nương đang trên đường đón dâu, nàng là đại tiểu thư, cha chết, thúc thúc thừa kế Vũ Dương hầu, trước kia ở nhà luôn bị khi dễ, nàng rất đẹp nhá, theo như lời thì kinh thành đệ nhất mỹ nhân không bằng bà phần của nàng.

Người ta xuyên qua làm vương phi, đầu di nương, huấn tiểu thiếp, chinh ác phu, sống được vui vẻ ung dung tự tại. Nàng cũng xuyên qua làm vương phi, lại cùng phu quân là vương gia ở bãi đường sau khi kết thúc lại thành hảo tỷ muội.

Phu quân người ta là cầm đao thương kiếm côn, võ công thiên hạ vô địch. Phu quân nhà nàng là lấy kim châm thêu hoa, kỹ thuật thiên hạ vô song. Phu quân người ta là nam nhi có lệ không dễ rơi. Phu quân nhà nàng gương mặt lúc nào cũng nước mắt đầm đìa, khăn tay thay đổi hết cái này đến cái khác, cả ngày một bộ dáng lệ hoa mang vũ trạng: “Nương tử, vi phu bị người khi dễ !”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bắt Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Ads Nam Thương quốc, mùa xuân năm một trăm mười sáu!

Trên kinh thành phồn hoa, tiếng kèn trống nhạc thổi lên đỉnh tai nhức óc vang cả vùng trời, cảnh tượng vui mừng sôi nổi náo nhiệt tung bừng, một chiếc kiệu hoa trắng lệ cùng đội ngũ xa hoa ở dưới ngã tư đường chậm rãi đi tới, tám người nâng đại kiệu, trang phục cùng một sắc đỏ rực rỡ chói mắt, thu hút tầm nhìn nhiều người, phô trương long trọng, dẫn tới dân chúng nhộn nhịp ào ào đều chen chân ngóng trông chờ đợi.

“Đây nhà ai đón dâu, thật lớn còn rất phô trương nha?”

“Chuyện lớn quan trọng như vậy người cũng không biết, người không phải là người Nam Thương chứ, hôm nay chính là ngày Hiền vương gia cưới vợ.”

“Thiệt hay giả, người nói chính là gã nửa người nửa yêu vương gia gốc từ?”

“Nhìn xa toàn bộ Nam Thương quốc, trừ bỏ hắn, còn có người nào là Hiền vương.”

“Con gái nhà ai không may mắn lại gả cho hắn?”

“Nghe nói là Nhan gia đại tiểu thư.”

“Không có khả năng nha, nhưng Nhan gia là thừa kế Vũ Dương hầu, mà Vũ Dương hầu làm sao có thể đồng ý đem đại tiểu thư gả cho cái gã nửa người nửa yêu, lại là Hiền vương gốc từ, nghe đồn hắn còn bộ dạng kinh khủng đến cực điểm, tin tức của người có chính xác không đó.”

“Tin hay không tùy người, nhưng cũng đúng lúc là Nhan gia đại tiểu thư nổi tiếng là phế vật cũng xứng với Hiền vương gia.”

“Hừ, hai người nha nói nhỏ chút, ở trên đường cái nghị luận Hiền vương gia cùng Nhan gia đại tiểu thư vương phi, không sợ rơi đầu sao.”

Trong kiệu hoa, một cô gái mặc khăn choàng vai hiện lên hình long phượng, đầu đội mũ phượng được che phủ bởi khăn voan đỏ thắm, nàng dựa vào trong kiệu vẫn không nhúc nhích, dường như đang ngủ

Phút chốc, dưới khăn voan đỏ tươi, một đôi mắt khẽ mở khuynh diễm tuyệt thế hai con ngươi đen láy trong suốt như làn nước không gợn sóng, hiện lên một tia mê ly, trở thành ánh sáng rực rỡ đoạt phách lĩnh liệt.

Cảm giác đau đầu kịch liệt, Nhan Noãn đưa tay khẽ xoa đầu mình

Đầu lại đau nhức? Điều đó không phải là cho thấy nàng còn sống sao?

Điều này làm sao có thể, nàng rõ ràng đã chết do chính đồng bọn của mình giết hại, cảm giác đau đớn ngay lúc đó đến bây giờ ký ức vẫn còn mới mẻ, nếu nói hắn chỉ bắn một phát súng, cái đó nàng còn tin tưởng chính mình còn có khả năng sống sót, nhưng mà trước ngực của nàng trúng hơn mười vết thương, như vậy mạng sống cơ bản có thể nói là cực kỳ nhỏ bé, hay là kỳ tích ngàn năm xuất hiện một lần đến với nàng.

Bọn họ nên bị chém chết bằng ngàn dao, thật sự là điều sỉ nhục của quân đội cảnh sát, là phần tử căn bản của đất nước, nhưng nàng là cảnh sát chìm xuất sắc nhất, rõ ràng sắp tiếp cận thành công, ở thời điểm cuối cùng lại bị đồng bọn ám sát, tất cả công sức đều thất bại trong gang tấc, rất tốt nàng không chết, không hủy hoại được bọn khốn kiếp kia, thà nàng tự hủy hoại chính mình.

Trong mắt có vật sắc lạnh xẹt qua, lúc này Nhan Noãn mới phát hiện trước mắt mình có đồ vật gì che khuất, nàng liền lấy xuống, cơ hồ đánh giá không

gian đây kín nhỏ hẹp, còn chưa đoán được chính mình đang ở đâu thì trong đầu nàng nhất thời hiện lên một loạt hình ảnh, như cười ngửa xem hoa* khiến nàng ửng phỏ không nổi.

(*cười ngửa xem hoa = chỉ nhìn vào bề mặt, không thấy rõ tính chất của sự vật bên trong)

Nhan Noãn sợ ngây người!

Đây rõ ràng là trí nhớ của một người khác, nhưng mà từng hình ảnh xuất hiện cảm thấy có liên quan đến nàng, dường như chính mình đã từng trải qua.

Ngắn ra hồi lâu, nàng cuối cùng ý thức được, chính mình không phải gặp kỳ tích chưa chết, mà là — nàng xuyên qua !

Kính ngạc qua đi, Nhan Noãn phát điên, tay vung nắm đấm nện thật mạnh liên tục về phía cổ kiệu.

“Ta x ngươi đại gia xx, lão nương cư nhiên xuyên qua !”

Lực đạo không nhỏ, làm kiệu hoa chấn động mấy lần lung lay, khiến nhóm người kiệu phu hai bên lắc lư theo, bước chân thoáng chốc lộn xộn, mắt thấy kiệu hoa sắp ngã xuống đất, mọi người sợ tới mức căng thẳng lên.

Bỗng nhiên vang lên tiếng nói chói tai gay gắt của một nữ nhân mang theo vẻ hốt hoảng vội vàng: “Ổn định, ổn định, mau, người đầu mau tới, giúp ổn định kiệu hoa”.

Lúc này kiệu hoa mà ngã xuống tại đây trên đường cái này còn hơn là ném người chết, chắc chắn biến thành trò cười khắp kinh thành trên các phố lớn ngõ nhỏ, Hiền vương kia tuy rằng không bình thường, tốt xấu gì cũng là người hoàng tộc, lại lấy là người Vũ Dương hầu tiểu thư, vì chuyện chê cười này rơi ra ngoài mà đồn đại ồn ào khắp nơi, vậy hi bà này là người bị uy hiếp đầu tiên, sợ là đầu của nàng cũng rơi mất.

Nhan Noãn bị cổ kiệu làm cho choáng váng đầu hoa mắt, suýt nữa rút ra ngoài, những người này, có thể hay không sẽ làm nàng hôn mê.

Thân kiệu thật vất vả mới được ổn định, âm thanh thân thiết của hi bà vang lên: “Làm cho vương phi bị sợ hãi, vương phi, ngài không có việc gì chứ?”

Nhan Noãn đỡ mũi phượng lên, đầu óc choáng váng nói: “Không có việc gì.”

Nặng thật, cổ nàng cũng nhanh bị mũi phượng này đè gãy.

“Vương phi không có việc gì là tốt rồi.”

Đội ngũ đón đầu tiếp tục đi đến phía trước, Nhan Noãn sau khi ngồi ổn định, trong đầu nàng lại xuất hiện đoạn ngắn như thủy triều vọt tới, hình ảnh không ngừng biến hóa giống như phóng điện xẹt qua rất nhanh.

Nhan Noãn, lạc vào triều đại Nam Thương quốc thành đại tiểu thư phủ Vũ Dương Hầu, tính tình vốn nhất gan yếu đuối, không có chiến khí*, cảm kỳ thư họa đều không thông, ở kinh thành nổi danh là tiểu thư phế vật.

(*chiến khí : ý chí chiến đấu)

Nhan Noãn trong mắt hiện lên một tia mê hoặc sắc sảo, đầy vẻ kiên cường.

Hôm nay là ngày tốt Nhan gia đại tiểu thư gả cho Hiền vương gia.....

Hiền vương gia, trong truyền thuyết hần vô cùng kinh khủng, là một tên nửa người nửa yêu, lại còn rất ngốc!

Nhan Noãn vô cùng rối rắm.

Ngươi đây, đã xuyên qua còn chưa tính, lại bị gả cho một tên rõ ràng là kẻ ngốc, ông trời ơi! ông muốn đùa chết ta phải không?

Nàng xiết chặt khăn voan đỏ trong tay, đôi mắt đẹp dịu dàng trong suốt tóe ra tia lạnh lẽo dày đặc, bên trong kiệu nhiệt độ bỗng nhiên giảm xuống rất nhiều, nếu có người tại đây không chút nghi ngờ sẽ bị đông lạnh thành khối băng.

Việc nàng tức giận nhất, chính là gả cho một kẻ ngốc thật ra cũng không phải chủ nhân khối thân thể này, bất quá nàng trở thành thể thân, chủ nhân khối thân thể này cũng vì quá sợ hãi mà uống thuốc độc tự sát.

Hoàng đế hạ chiếu, vì Hiền vương tuyển phi, bắt tặc Hiền vương cùng Nhan gia nhị tiểu thư Nhan Lăng là xứng đôi nhất.

Nhan Lăng là con gái bảo bối mà Nhan Hưởng Thái thương yêu nhất, chưa nói Nhan Lăng không muốn mình gả cho vương gia ngốc, chính là Nhan Hưởng Thái cũng không muốn con gái bảo bối của mình gả cho một tên ngốc, chịu đựng ủy khuất, vì thế liền xếp đặt, đem bắt tặc của Nhan Noãn cùng Nhan Lăng đổi một chút.

Chủ nhân khối thân thể này bất luận cầu xin Nhan Hưởng Thái như thế nào đừng đem nàng đẩy vào hố lửa, nhưng Nhan Hưởng Thái đều thờ ơ.

“Noãn nhi, có thể gả cho Hiền vương gia, làm Hiền vương phi chính là phúc khí của ngươi đã tu luyện mấy đời.”

“Thế nhưng. ....đây không phải là ngày sinh tháng đẻ của ta, là của nhị muội mà.”

Nhan Hường Thái nhất thời giận tím mặt, vỗ bàn quát:“Vô liêm sỉ, đây là ngày sinh tháng đẻ của ngươi, hoàng thượng đã hạ chỉ rồi, lúc này ngươi hồ ngôn loạn ngữ, là muốn để cho Nhan gia gánh vác tội danh lừa gạt sao?”

“Nhị thúc, ta không có, người nghĩ sai rồi. ....”

“Đủ rồi, ta nói của ngươi, chính là của ngươi, thời gian thành thân chỉ còn mấy ngày, ngươi an phận một chút cho ta, nếu dám lỗ mãng, đừng trách ta không niệm tình thúc cháu, hừ.”

Trong đầu xuất hiện chính là Nhan Hường Thái lãnh huyết về mặt vô tình, Nhan Noãn tâm đột nhiên nhói đau, nàng vuốt ngực, ý thức được đây rõ ràng là cảm nhận của chủ nhân khối thân thể này.

Đó là thúc thúc ruột của nàng, lại đối với mình lãnh khốc vô tình như thế, đã khiến cho nàng thất vọng đau khổ!

Bây giờ nàng đã chiếm dụng khối thân thể của người ta, cùng cảm nhận được hồi ức của thân thể này, hiện tại nàng kia cũng đã không còn.

Từ nay về sau, Nhan Noãn chính là nàng, nàng chính là Nhan Noãn.

Nhan Noãn vô cùng bức bối, hậu quả rất nghiêm trọng.

Ám hại người khác nàng mặc kệ, cư nhiên dám hại đến nàng trên người Nhan Noãn này, quả thực là tìm khổ.

Cho dù là thúc thúc ruột cũng không được.

Kiều hoa đột nhiên ngừng lại, có lẽ là đến Hiền vương phủ, Nhan Noãn thu hồi suy nghĩ, im lặng nghe tiếng động bên ngoài.

Chỉ nghe âm thanh vui mừng của hi bà vang lên: “Hạ kiệu — thỉnh vương gia đá kiệu môn.”

Trước cửa Hiền vương phủ, một đồng người vây quang, không thể nghĩ ngờ một trong số đó đều là vương công hậu duệ quý tộc, quan lại quyền quý, lúc này bọn họ đều biểu lộ vẻ mặt xem kịch vui nhìn qua đội ngũ đón dâu.

Ngay cả thân ảnh của tân lang cũng không thấy, làm sao mà đá kiệu môn đây

Hiển nhiên hi bà cũng phát hiện ra vấn đề này, trên mặt tươi cười phút chốc ngưng lại, sao. ....tại sao không thấy Vương gia? Lúc này tân nương tử cũng đến rồi, vương gia thân là tân lang, vào thời điểm này nên chờ ở đây, đợi đội ngũ đón dâu đến mới đứng chứ.

Có lẽ hẳn là có chuyện gì trì hoãn? Chờ một chút, nói không chừng sẽ đến đây ngay, chắc hẳn đã có người vào phủ thông báo rồi.

Hi bà ở trong lòng tự an ủi mình, trên mặt cố gắng giả dạng bộ dáng tươi cười, trong lòng lại càng biết rõ ràng, một tên ngọc thì làm sao có chuyện gì gấp gáp, cũng không biết lúc này trong giờ phút quan trọng lại xảy ra điều gì sai lầm.

Thời gian một chút rồi một chút trôi đi, gió nhẹ thổi qua, vén lên màn lụa mỏng che trên kiệu hoa như sương như mây một màu đỏ gọn sóng liên tiếp, tình cờ lộ ra tân nương đoan trang đang ngồi ngay ngắn trong kiệu, yên tĩnh như xử nữ, cho dù khăn trùm đầu che khuất nhìn không rõ khuôn mặt, nhưng không hiểu vì sao làm cho người ta cảm thấy tâm yên tĩnh cũng rung động.

Hi bà trên mặt tươi cười cuối cùng cũng dừng lại, mồ hôi tự nhiên chảy ra đầy đặc, rõ ràng thời tiết bây giờ là đầu mùa xuân, nàng lại cảm thấy sau lưng mình đều bị thấm ướt.

Quả nhiên, Hiền vương này ở thời khắc mấu chốt vẫn còn mất dây xích.

Trong phủ Hiền vương hạ nhân không biết làm việc như thế nào, rõ ràng ngày trọng đại như vậy lại không chú ý đến

Xung quanh âm thanh nhạo báng không ngừng, càng lúc càng lớn vô cùng ngang ngược, đã rơi vào trong tai Nhan Noãn, tay nắm xiết chặt rồi thả ra, thả ra rồi lại xiết chặt, nếu lúc này có người ở đây bên cạnh nàng, có thể rất rõ ràng nghe được âm thanh soàn soạt của nàng cãi vã

Ra oai phủ đâu? Tên ngọc này vậy mà rõ ràng ra một chiều như thế đối với nàng?

Trong lòng vô cùng tức giận, nàng suýt nữa muốn tự mình đi xuống kiệu, bất quá nàng làm cảnh sát chìm nhiều năm, khiến nàng luyện được lực nhẫn nại vô cùng tốt, tại đây mới đến thế giới khác, tất nhiên nàng sẽ không ngốc đến nỗi trở thành đối tượng cho mọi người chỉ trích.

Nhưng mà, cho dù nàng thật sự đã có ý nghĩ đó, đột nhiên có tiếng nói bên nhón vang lên cũng chỉ có thể làm cho nàng ngoan ngoãn ngồi ở bên trong kiệu.

“Hoàng thượng giá lâm—”

Thanh âm nhỏ bé, giống như nữ lại giống như nam, tựa như là cục đá hoa ở tại trên mặt thủy tinh, gọi người nghe đi lên hoảng sợ.

Nhan Noãn âm thầm run rẩy, trên người nổi da gà, giật mình nhận thức được đối với cổ đại này đã có một loại thái giám.

Hóa ra âm thanh của thái giám là như vậy.

Hoàng thượng!

Ở cổ đại này trong xã hội phong kiến, có được quyền lực cao nhất, nắm giữ người trong thiên hạ, kẻ thống trị cao nhất có quyền hành sinh tử trong tay, ai đều có thể đắc tội, chính là tuyệt đối không thể đắc tội hần.

Mọi người sắc mặt đều biến đổi, nhao nhao quỳ xuống đất nghênh đón, đều không có nghĩ đến, đại hôn Hiền vương, đương kim hoàng thượng lại đích thân hạ lâm, tin tức này lúc trước cũng không có ai tiết lộ ra nha.

Mà những người này, lại có người sợ tới mức sắc mặt lúc sáng lúc tối.

“Ha ha ha ha, giờ lành chưa tới, xem ra trăm đến đúng lúc làm chủ hôn.” Một trận tiếng cười sang sảng vang lên, hoàng đế tự mình từ trong kiệu đi ra.

Kim long treo trên long bào màu vàng sáng dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi như ngọn lửa rực rỡ lại càng phát sáng chói mắt, dường như bước đi thông thả từng bước chiếu sáng, đôi lông mày rậm, mắt phượng hẹp dài bên trong toát ra vẻ thần nhiên ngả ngón, mũi ưng thẳng tắp, môi đỏ mọng khêu gợi hơi hơi hơi lên, vẻ mặt lười biếng không ảnh hưởng chút nào đến ngũ quan tuấn mỹ của hần.

Long Cẩm Thịnh hai chân rơi xuống đất, chậm rãi đánh giá một chút bốn phía:

“Ân? Như thế nào không thấy được Vương gia?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Một mảnh té xỉu

Ads “Hồi.....Bẩm hoàng thượng, vương gia đang.....đang cúi kinh, không chịu rửa mặt chải đầu.” Trong đám người, một gã nam nhân trung niên trang phục xanh đen lo sợ trả lời.

“Luu tổng quản, sự việc này ngươi làm như thế nào đấy, hôm nay là ngày gì chẳng lẽ ngươi không biết sao? Trăm thấy ngươi là không muốn giữ cái đầu rồi.” Long Cẩm Thịnh không gọn sóng nói, trên khuôn mặt tuấn mỹ đáng vẻ tươi cười như có như không, nhìn không ra dấu hiệu tức giận, nhưng hết lần này đến lần khác lời nói được phát ra lại mang theo lực uy hiếp không thể khinh thường, đáng vẻ để vương không giận mà uy.

Trái tim Luu tổng quản bỗng chốc run rẩy kịch liệt, trên mặt hoảng sợ cũng càng phát ra ngưng trọng: “Nô tài đáng.....đáng chết.....” Có trời mới biết hướng đi của hoàng thượng, như thế nào lại đột nhiên xuất hiện chạy đến Hiền vương phủ, còn muốn làm chủ hôn, hoàng thượng đối với vương gia thật sự là không tệ, có thể cũng đến mức rất coi trọng nha.

“Còn thất thần làm gì?” Long Cẩm Thịnh nhàn nhạt liếc mắt lờm Luu tổng quản một cái, thần nhiên nói.

“Đạ..đạ.., bây giờ nô tài đi mời vương gia.” Luu tổng quản nghe vậy, như được đặc xá vội vàng đứng dậy, nghiêng ngả lão đảo chạy vào Vương phủ.

Cửa Hiền vương phủ ban đầu vốn náo nhiệt, lúc này yên tĩnh đến cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, Long Cẩm Thịnh thông thả đi tới cửa lớn, bước đi nhẹ nhàng ổn định, tiếng bước chân lại phát ra âm thanh giống như tiếng sấm chấn động, trên mặt đất mọi người quỳ rạp xuống tất cả đều nín thở cũng không dám thở gấp một hơi.

Chiếc kiệu chế tạo vàng ròng* xa hoa đuôi theo sau đi tới song song cùng kiệu hoa đỏ tươi, theo phía sau là Vũ Lâm Quân mặc áo giáp màu bạc, cựa thể bức người.

(*vàng ròng : vàng nguyên chất.)

“Tất cả dừng quỳ, hãy bình thân.”

“Tạ hoàng thượng!”

Phía sau tất cả đều cung kính tạ ơn, một trận âm thanh quần áo của mọi người, đều nom nớp lo sợ đứng lên, mỗi người đều hơi hơi cúi đầu, trên mặt bắt đầu cẩn thận từng li từng tí, cũng không có ai lại dám đem vẻ mặt chế giễu cùng trên tức lúc trước biểu lộ ra ngoài.

Nói trắng ra là, bọn họ đến tham gia hôn lễ Hiền vương, ngoài ra e ngại đối phương là thân phận hoàng thất, hơn nữa trong lòng cũng vừa vặn muốn xem kịch vui.

“Nương tử, nương tử, nương tử của ta ở đâu.”

Một trận tiếng cười vui sướng từ trong phủ truyền ra, giọng nói kia trong veo nghe động lòng người, giống như gió mát chậm rãi thổi qua trái tim mọi người, chỉ trong nháy mắt, liền gặp một thân ảnh đỏ tươi đập vào mi mắt.

Đầu đội mũ cong, hi bào mở rộng, chân chỉ mang một chiếc giày, nhìn như thế nào cũng đều lồi thối lếch thếch.

Lại thấy hần hê ra một khuôn mặt màu đen hầu như có thể so sánh cùng than gỗ, bờ môi rất dày, một vết sẹo thật lớn từ mắt trái kéo dài đến hàm dưới.

Từ hình dung tốt nhất, chẳng ai qua được đều cho đây là một bộ mặt đầu heo kinh khủng!

Mặc dù có người đã từng thấy mặt Hiền vương, nhưng vẫn là nhìn không được bị dọa nhìn tròn mắt, trong mắt chán ghét cùng xem thường không chút nào che giấu.

Nhan Noãn ngồi nghiêm chỉnh, tiếng nói Long Trác Việt trên không trung bỗng dừng lại truyền vào trong tai nàng, khiến cho nàng không khỏi kinh ngạc thán phục, trên đời này, lại có tiếng nói dễ nghe như vậy, như dòng nước tinh khiết ở trên núi cao chậm rãi chảy xuống, rất êm tai, vô cùng thoải mái!

Nàng khó có thể tưởng tượng, người có được tiếng nói dễ nghe như vậy, thực sự sẽ như trong truyền thuyết nói kinh khủng như thế ?

Nhưng mà, dù cho âm thanh dễ nghe cũng không thể làm cho nàng quên được kẻ ngốc này đã cho nàng một chiêu “ra oai phủ đầu”.

“Hoàng huynh.”

Long Cẩm Thịnh liếc mắt một cái nhìn Long Trác Việt có chút chật vật, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, dáng tươi cười mang theo hết cách vô cùng sùng nịnh, đưa tay liền tự nhiên thay hần sửa sang lại quần áo.

“Người không biết, còn tưởng rằng là tên ăn mày ở đâu làm sao chạy đến nơi này.”

Long Trác Việt ngoan ngoãn tùy ý để Long Cẩm Thịnh thay hần sửa sang lại, khóe miệng cười toét đến bên tai, lại khiến người nhìn càng cảm thấy kinh khủng, trong miệng không ngừng phàn nàn: “Hoàng huynh người nhanh lên, nhanh lên.”

Long Cẩm Thịnh cười thay Long Trác Việt kéo vạt áo, chợt nghe một trận dồn dập giọng nữ truyền đến.

“Vương gia, ngài chạy chậm một chút.” Nha hoàn chạy tới cửa, quay đầu liền gặp Long Cẩm Thịnh ở ngay đó, vội vàng hành lễ: “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

Long Cẩm Thịnh hai tay dắt sau lưng, nhìn thấy nha hoàn trong tay cầm theo một chiếc giày, nhàn nhạt lên tiếng, nói: “Còn không mau cho vương gia mang giày, trễ giờ lành, trễ giờ tội người.”

Nha hoàn khúm núm lên tiếng: “Vâng.”

Người ở trong cuộc nhìn không thấy, bọn họ khinh thường Long Trác Việt như thế nào cũng không sao, nhưng ở trước mắt người ngoài, mà còn ở trước mặt hoàng đế nếu không đem da kéo căng hầu hạ, cái đó không thể nghi ngờ là muốn chết.

Long Trác Việt xuất hiện, người vui vẻ nhất không ai khác qua được hi bà.

“Thỉnh vương gia đá cửa kiệu!”

“Chẳng lẽ ta có thể gặp nương tử của ta rồi.” Long Trác Việt ở chỗ hi bà vừa đem Nhan Noãn từ trong kiệu khiên đi ra thì liền vội vã muốn vén khăn voan lên, vẻ mặt hần nồn nóng nhanh chóng chọc người bên ngoài đều che miệng cười trộm, chỉ vì Long Cẩm Thịnh ở đây, không dám quá mức làm càn.

“Vương gia đừng vội, cái này là khăn voan nha, vào động phòng mới có thể vén lên.”

“Như vậy ah……” Một chút thất vọng từ trong mắt hần hiện lên, bất quá chỉ trong nháy mắt, hần lại cười toét miệng nói: “Nhanh lên đem nàng vào động phòng đi.”

Lời này nghe qua làm cho người ta liên tục suy nghĩ xa xôi, mọi người vây lại xem, đáy mắt chăm chọc ý cười không ngừng.

Nhan Noãn im lặng liếc mắt xem thường, trong nội tâm lại là một trận rối rắm, ông trời ah, nàng Nhan Noãn cả đời sáng suốt, chẳng lẽ thật sự bị hủy ở trong tay tên ngốc này?

Hi bà khóe miệng kịch liệt co lại, hiện tại nàng là hi bà sống trong cuộc đời có thể gặp được một vị tân lang cực phẩm như vậy, có phải hay không cũng là phúc khí của nàng?

“Hoàng đế, động phòng này, phải bái đường xong mới có thể vào.”

Long Cẩm Thịnh nói xong, hi bà liền ngay sau đó gạt đầu phụ họa: “Đúng vậy Vương gia, giờ lành đã đến, có thể vào phủ bái đường rồi, việc này nếu để trễ canh giờ nào, có thể sẽ xảy ra điềm xấu.”

Đại hôn Hiền Vương, cho dù hấn là hoàng tử từ nhỏ đã bị hoàng thất không coi trọng, nhưng cũng may có Long Cẩm Thịnh che chở, hôm nay lại có thánh chỉ tứ hôn, trong phủ bọn hạ nhân vẫn là tận tâm hết sức đem Hiền vương phủ bố trí ngăn nắp xinh đẹp, không khí vui mừng.

Chỉ là Vương phủ đơn giản, nếu thiếu đi điều đó thì sẽ có được phú quý bức người, không khí tráng lệ, ngược lại tựa như cái nhà nhỏ vô cùng nghèo nàn.

“Nhất bái thiên địa !”

Người chủ trì âm thanh khuấy động cao vút giống như núi cao hướng tới, có lẽ là vì Long Cẩm Thịnh đã đến, làm cho hấn tinh thần tập trung cao độ, bởi vậy lời nói hô lên đặc biệt vang dội.

“Nhị bái hoàng thượng!”

Nhan Noãn bị hi bà nâng không ngừng chuyển động thân thể, xoay người, trong tay gặt gao nắm chặt tơ lụa đỏ, tầm mắt rũ xuống, chỉ có thể nhìn thấy hai chân chính mình, cùng với làn váy của người mai mối kia một màu đỏ đến như lửa.

Nàng thoáng như đặt mình vào trong mộng, vừa mờ mắt, vậy mà lập gia đình?

Bản thân nàng là nội ứng, cả ngày chạy ở hắc đạo* cùng những tên tội phạm bên cạnh, lúc nào cũng ở vào trạng thái đề phòng cao độ, đừng nói đến chuyện kết hôn lấy chồng, nàng ngay cả yêu đương đều chưa có nói tới.

(* hắc đạo : đường tối hoặc có thể hiểu là tổ chức tội ác hay xã hội đen ^^!)

“Phu thê giao bái.”

Thân thể lại chuyển hướng vòng vo, lúc này đây, Nhan Noãn thấy được một đôi giày màu đen hoa văn thêu kỳ lân, cùng với hi phục bên cạnh từng đoàn từng đoàn dùng kim tuyến thêu vẽ bề ngoài hình dáng hoa văn.

“Kết thúc buổi lễ, đưa.....” Người chủ trì nói đến một nửa, đã bị một tiếng nói động lòng người kia vừa mừng rỡ cắt đứt.

“Ta gọi là Long Trác Việt, về sau có thể với người làm tỷ muội tốt được không?”

Long Trác Việt trong mắt ánh sáng lấp lánh chói rọi rực rỡ, giống như có sao rơi xuống trong đó, óng ánh chói mắt, trên mặt hiện đầy nụ cười xấu xí kinh khủng làm cho người ta khó coi.

Thình lình xuất ra một câu làm cho Nhan Noãn thoáng chút bất ngờ, hảo tỷ muội?

Cái tên ngốc này kêu to lời nói đó ra, cùng tên ngốc làm hảo tỷ muội, cái đó nàng chẳng phải cũng trở thành kẻ ngốc sao?

Lời nói từ chối vừa đến bên miệng, phút chốc bị Nhan Noãn cho nuốt trở vào, nàng tuy nhiên khinh thường cùng tên ngốc làm bạn, nhưng mà tại đây chính mình chưa quen cuộc sống ở địa phương này, sau lưng còn có cái hoàng thất làm chỗ dựa, không phải cũng không tránh khỏi cái chuyện xấu gì.

Huống chi, nàng đắc tội ai, cũng không thể đắc tội với hoàng gia, bằng không, dù là nàng có quan hệ rộng lớn bằng trời, trong thiên hạ cũng chạy trốn không thoát cái mảnh đất này của hoàng đế.

Nghĩ xong, Nhan Noãn nhắc khăn voan đỏ lên, kích động cầm tay Long Trác Việt, lắc lư qua lại: “Thật sự có thể làm tỷ muội tốt với người sao? Thật tốt quá, tiểu Việt Việt.”

Thân là nội ứng, năng lực lớn nhất của nàng chính là giỏi về nguy trang, tức thời đem bản tính của mình che dấu.

Giờ phút này, nàng muốn giả trang làm hại tên kia một chút.

“.....” Tham gia hôn lễ cả sảnh đường mọi người đồng thời bị hai người đối thoại làm cho té xỉu!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Tên ngốc muốn động phòng

Ads Khăn voan nhấc lên, Nhan Noãn lộ ra dung nhan khuynh thành tuyệt sắc, mọi người xung quanh nhất thời vang lên âm thanh như bị hút hết không khí, nét mặt kinh động đều nín thở đứng nhìn, đây là..sao lại đẹp tao nhã như thế?

Nữ tử tóc đen được quấn lên tóc mai hai bên gọn sóng, trên trán mày liễu tinh tế, chiếc mũi đẹp tinh xảo, làn môi đỏ thắm, con ngươi đen láy như làn nước gọn sóng lần lần giữa trời thu, đôi mắt sáng trong suốt, ẩn sâu trong đáy mắt, lóe ra sự sắc sảo.

Khăn quàng vai tầng tầng lớp lớp mặc trên người vô cùng thích hợp, eo như cành liễu, đường cong là lướt hấp dẫn, làn váy thật dài trải xuống mặt đất, thêu lên đóa hoa mẫu đơn cao quý, cùng với động tác của nàng, nhẹ nhàng đung đưa, phảng phất thoáng như trăm hoa đua nở, xinh đẹp vô cùng.

Tung bay như chim nhạn, tựa như tiên nữ giáng trần, thanh khiết tự nhiên không nhiễm chút bụi, tuyệt mỹ như tiên!

Nàng vẽ mặt kinh hỷ nhìn Long Trác Việt, nụ cười này, lại giống như làm tan chảy băng tuyết, trong veo thuần khiết, mang theo nét duyên dáng xinh đẹp động lòng người.

Trong lòng mọi người vô cùng kinh động không ngừng, ai có thể nghĩ đến, Nhan gia đại tiểu thư phé vật lại là người như thế này, giống như một tiên nữ vô cùng khả ái*.

(* khả ái : đáng yêu, dễ thương)

Nếu có thể lấy được nàng, cho dù nàng là phé vật, nhưng là vẻ đẹp như vậy ai nhìn thấy, cũng khiến cho người ta cảm giác vui tai vui mắt.

Lại liếc mắt nhìn tên kia xấu đến không biết hình dung như thế nào Long Trác Việt, trong lòng của mỗi người lại hiện ra một tiếng thở dài, mặc dù là phé vật, nhưng là một mỹ nhân quốc sắc thiên hương như thế lại gả cho Hiền vương, không thể nghĩ ngờ chính là một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu.

Đáng tiếc ah, đáng tiếc!

Nhan Noãn không có cơ hội thấy dung mạo của thân thể này, đương nhiên cũng không hiểu được âm thanh kinh động nuôi tiếc của mọi người xung quanh, chính là vì đối với nhan sắc xinh đẹp của nàng.

Nàng chỉ nghĩ là những người đó biểu hiện như thế là vì nàng tự tiện đem khăn voan vén lên nên mới khiến cho họ bất mãn.

Long Trác Việt sững sờ nhìn nữ tử trước mắt nét mặt tươi cười như hoa, mắt phượng xinh đẹp giống như ngôi sao sáng nhất giữa bầu trời đêm, lại giống như nguồn nước từ trên núi cao chảy xuống, trải qua không ngừng gột rửa, tinh khiết không chứa bất luận tạp chất gì.

Tại đây một đôi mắt đẹp trong suốt với ánh nhìn chăm chú, dường như thế gian vạn vật cái xấu nào đều không thể che giấu.

Lúc này Nhan Noãn đang nhìn về đôi mắt Long Trác Việt, đồng dạng cũng là sững sờ, nàng không nghĩ tới, Hiền vương tướng mạo bề ngoài vô cùng xấu xí, thế nhưng lại có đôi mắt đẹp như thế làm xúc động tâm hồn.

Một lát sau.....

Đôi mắt đẹp nhẹ nhàng quét qua ở trên mặt ngăm đen của Long Trác Việt, thật sự vô cùng khó coi, bất quá vẫn còn chưa tới tình trạng kinh khủng, có lẽ là nàng kiếp trước làm nội ứng, trông thấy vẻ mặt nam nhân, trên người tên kia giống như con rết y hệt vết thương, đối với Long Trác Việt trên mặt vết sẹo thật dài cũng lộ ra kinh khủng cùng sợ hãi.

Long Cẩm Thịnh đôi lông mày đen dài nhẹ nhàng nâng lên, đem đáy mắt kinh ngạc cùng rung động thu lại, rồi sau đó là tiếng cười lang lang liên tiếp tràn ra: “Ha ha, kỳ diệu, thật sự là kỳ diệu, hay cho một cái tuyệt đại giai nhân, bình thường nữ tử gặp hoàng đế lần đầu tiên đều đã lộ ra vẻ mặt hoảng sợ xem thường, Nhan đại tiểu thư nhưng lại không có chút nào sợ hãi, thật sự không giống người thường.”

Long Cẩm Thịnh kinh ngạc là thật, mặc kệ ai nghe xong gả cho Hiền vương, đều là khóc rống lên không chịu lấy, nếu như không phải không có người nguyện ý, hẳn cũng sẽ không ra hạ chiếu này vì Long Trác Việt tuyển phi. Nhưng mà Nhan đại tiểu thư này nghe đến Long Trác Việt ngu dân như thế, mà sao không có tí khuất cũng không khóc rống lên, ngược lại kích động lại còn hưng phấn đáp lại, ngoại trừ lúc nhìn thấy Long Trác Việt vẻ mặt nàng chỉ chột lóe lên một tia giạt mình, cũng không có sợ hãi cùng vẻ mặt chán ghét xuất hiện như trong tưởng tượng.

Phản ứng như vậy đều ngoài dự đoán của mọi người, nàng thật sự là một nữ tử như thế nào?

Long Trác Việt sau một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần, hai con ngươi ngờ ngàng ngờ ngác, chất phác nhìn Nhan Noãn: “Ngươi..... Ngươi không sợ ta?”

“Ân?”

“Bọn họ nói bộ dạng ta thực đáng sợ, giống như một yêu quái.” Nhìn về mặt nghi ngờ Nhan Noãn, Long Trác Việt giải thích nói.

Mắt tròn to, trong mắt ẩn ẩn có ánh sáng long lanh chậm rãi bắt đầu khởi động.

“Là xấu xí một chút, bất quá vẫn còn coi được.” Nhan Noãn yên lặng ngưng mắt nhìn Long Trác Việt, ánh mắt như sao sáng lấp lánh, lập tức đã quên mọi người quanh mình lại có dũng khí, đem suy nghĩ trong lòng thốt ra.

Có lẽ là đôi mắt đẹp này mang theo mê hoặc, vì dung mạo hắc xẩu xỉ không chịu nổi tăng thêm một ít ưu thế.

Sợ?

Nàng được chọn làm nội ứng, đã đem chuyện sống chết không để ý đến, nàng ngay cả chết còn không sợ, làm sao lại có thể sợ một khuôn mặt xẩu xỉ?

Bất quá, nói thẳng ra vương gia xẩu xỉ như vậy, còn ở trước mặt hoàng đế cùng quan to và những người cao quý, cho dù tên gốc này không ngại, cũng không chắc hoàng đế sẽ không để ý?

Không biết lời này của nàng có ý tứ bôi nhọ hoàng gia hay không?

Nhan Noãn còn đang đoán tâm tư hoàng đế, đột nhiên, một tên quái vật khổng lồ nào đó đánh về phía nàng, đem cổ của nàng ôm gât gao .

“Ô ô ô ô ô, nương tử, ngươi thật sự là đối với ta tốt quá, ô ô ô ô ô, bọn họ đều chán ghét ta, ghét bỏ ta, chỉ có ngươi sẽ không, chỉ có ngươi nguyện ý cùng ta làm hảo tỷ muội!”

Gào khóc sụt sùi không có báo hiệu trước đâm vào trong lỗ tai Nhan Noãn, làm cho đầu óc của nàng nhất thời lờ mờ.

Ai có thể tưởng tượng, một tên nam nhân so với nàng cao hơn một cái đầu, thể nhưng lại giống như tiểu hài tử, vậy mà ôm nàng nghẹn ngào khóc lóc vô cùng đau khổ, trong mơ hồ, nàng có thể cảm giác chất lỏng ẩm ướt nhót nhót từ cổ của nàng trơn trượt chảy dài xuống, chảy qua xương quai xanh của nàng, mang theo nhẹ nhẹ cảm giác mát lạnh.

Lông mày đen mỏng có chút nhăn lại, nàng thậm chí cảm giác được nước mắt của hắn chảy xuống, còn kèm theo nước mũi tồn tại.

Thật sự là..... Đáng ghét!

Những người xung quanh nhìn thấy cử chỉ mất mặt của Long Trác Việt, ánh mắt khinh thường lại hiện lên, có người còn lắc đầu chán nản, lại tiếc hận một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu, thực sự bị chà đạp.

Nhan Noãn âm thầm sợ hãi thần phục khí lực to lớn của Long Trác Việt, rõ ràng khiến nàng giãy giụa một chút đều giãy không ra.

Thật lâu sau, mới nghe Long Cẩm Thịnh nhẹ nhàng , nhàn nhạt một tiếng ho khan, ánh mắt lướt nhẹ về hướng người chủ trì bên cạnh, nhìn thoáng qua, người chủ trì lập tức hiểu ý, vội vàng dắt cổ họng, đem nghi thức bãi đường vẫn chưa xong mau sớm hoàn thành.

“Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng!”

Hắn vừa mới nói xong, hi bà liền cười đùa đùa tiến lên: “Vương gia, mau dẫn vương phi vào động phòng đi.” Vừa nói, một bên đem Nhan Noãn từ trong lòng ngực của hắn kéo ra, thuận tay đem khăn voan một lần nữa trùm lên.

Không biết có phải hay không bởi vì nghe được hai chữ động phòng, Long Trác Việt hai mắt đắm lệ mông lung ánh mắt lộ ra nhiều điểm vội vã hưng phấn, tay sáng khoái mà buông lỏng, làm cho hi bà không cần tốn nhiều sức đã đem Nhan Noãn kéo ra ngoài.

Hiền vương phủ mặc dù không phú quý hoa lệ, nhưng cũng là chín khúc hành lang gấp khúc, thềm đá tầng tầng, hoa viên núi giả, tron bóng đá cuội nhô lên, một hồi từng cơn gió nhẹ thổi qua, hương thơm xông vào mũi, thấm vào ruột gan.

Đi không bao lâu, liền đến phòng tân hôn.

Nhan Noãn được người dìu đi, ngồi xuống ở trên giường, lọt vào tầm mắt, đều là một mảnh đỏ au sắc khí vui mừng.

Long Trác Việt trong lòng đang tràn đầy chờ mong việc kế tiếp là được động phòng, chính là một chân mới bước vào cửa phòng, đã bị người túm lấy lưng quần liền kéo ra khỏi hi phòng.

“Vương gia, hôm nay là ngày đại hi của người nhà, cần phải theo chúng ta hảo hảo uống mấy chén, đến không say không về.”

“Nhưng là ta..... Nương tử..... Nàng..... Động phòng.....” Long Trác Việt vẻ mặt rối rắm, một bên bị người túm ra bên ngoài, một bên chỉ vào mép giường Nhan Noãn đang ngồi, muốn biểu đạt mấy thứ gì đó, nhưng chỉ là mấy từ lè tẻ vụn vặt, nghe không ra đầy đủ ý tứ, trong lời nói đứt quãng làm cho người ta nghe được hai chữ ‘Động phòng’ thì đặc biệt khinh thường.

“Vương gia sốt ruột làm gì, tân nương tử cũng sẽ không chạy.”

“Đứng.đứng, muốn động phòng cũng không vội, việc uống rượu này chỉ trong chốc lát thôi, huống chi vương gia.....” Một người nhìn Long Trác Việt, mắt phượng dài nhỏ mỏng, ánh mắt lộ ra kiêu ngạo hung hăng can quấy, nói xong lời cuối cùng, hắn lại không có hảo ý thần mật, mắt liếc Long Trác Việt một cái, trong cười tràn đầy giọng mỉa mai: “Huống chi vương gia hiểu hay không cái gì gọi là động phòng ah?”

Lời này vừa nói ra, mọi người ầm ầm cười to.

Tuy rằng không có nói thẳng, nhưng ý tứ cũng là thật sự lộ ra khinh miệt, một kẻ ngu đần cũng sẽ động phòng sao? Chớ để cười chết người rồi.

Nhìn mọi người cười đến thoải mái, Long Trắc Việt mở to một đôi mắt mê ly, mang theo ngây thơ cùng vẻ mặt ngơ ngác, hẳn khó hiểu gãi gãi cái ót, rồi sau đó cũng đi theo nhếch miệng nở nụ cười, bộ dáng kia, hiển nhiên so với người bên ngoài càng vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Yêu nghiệt như thế

Ads Tiếng cười dần dần đi xa, Nhan Noãn nghe cười vui vẻ nhất chính là Long Trắc Việt, cái trán bốc lên ba đường hắc tuyến, rõ ràng tiếng cười véo von động lòng người, như dòng suối trong veo trơn trượt chảy vào trái tim, lại làm cho người ta có một loại cảm giác muốn bóp tắt thanh âm xúc động kia.

Tên gốc quả nhiên không có mắt nhìn, ngay cả người khác cười nhạo cùng châm chọc đều không phân biệt được, lại còn vui vẻ cùng cười theo bọn họ nữa.

Long Trắc Việt rất không tình nguyện bị người khác kéo đi, kỳ thật, mà nói hẳn càng muốn cùng nương tử động phòng. Thế nhưng gặp mọi người tham gia hôn lễ của hắn vui vẻ như vậy, hắn lại cảm thấy chính mình không nên làm người khác mất hứng.

Trong phòng tân hôn, Nhan Noãn nghe ngoài phòng yên tĩnh không tiếng động, sau một lúc lâu tiện tay tháo xuống, đem khăn voan xốc lên, ném tới trên giường, bất quá rất nhanh, một cái tay nhỏ như ngọc lại lần nữa cảm lên, dịu dàng mềm giọng chỉ ra chỗ sai nói: “Vương phi, khăn voan này phải đợi phu quân đến vén lên mới được.”

Nhan Noãn liếc mắt, chỉ thấy một thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi dịu dàng đang đứng, một đôi mắt to đen nhánh hữu thần, giờ phút này lóe ra vẻ mặt oán giận, khuôn mặt tròn tròn lấp ló hai cái má lúm đồng tiền, bởi vì nàng nhẹ mím môi khiến má lúm đồng tiền cũng đi theo như ẩn như hiện.

Nhan Noãn xinh đẹp đầu lông mày có chút nhíu lại, trong mắt nhàn nhạt phóng ra một ánh nhìn sắc bén, nữ tử trong trí nhớ của nàng cũng không có tồn tại, ở đâu xuất hiện: “Người đây là đang chỉ trích ta?”

Nhìn qua ánh mắt Nhan Noãn rõ ràng không vui, nữ tử trong nội tâm bỗng chốc hồi hộp, vội vàng cúi đầu nói: “Nô tỳ không dám, chỉ là ở nhà nghe các lão nhân nhắc tới, khăn voan phải đợi phu quân vén lên mới may mắn.”

Ánh mắt sắc bén, khiến cho nàng chỉ dám nhìn trộm một cái trả lời, còn có thêm loại cảm giác cả người lạnh run.

Nhan Noãn lạnh nhạt liếc nhìn nữ tử một cái, sau đó thu hồi tầm mắt, quan sát hi vọng không đồng ý nói: “Ở trên đại đường ta đã vén qua một lần, đã có điềm xấu rồi, cũng không để ý lại thuận tiện vén lên một lần.”

Lúc này trong phòng, ngoại trừ nàng cùng một cái nha hoàn bên cạnh, cũng không còn người khác, phòng rất đơn giản, cũng không giống như trong tưởng tượng những người hoàng thất cái kiểu tráng lệ, cùng với có thể thấy được đồ cổ vàng bạc châu báu xa hoa, thế nhưng làm cho người ta liếc mắt nhìn qua lại có loại cảm giác rất thoải mái, thiếp vàng chữ hi dán tại trên tường, trên ngọn nến hiện lên một đôi long phượng, ánh lửa toát ra pháp phông, bốn phía trên bàn vuông to, bày biện rượu hợp cần, cây long nhãn, đậu phộng cùng táo đỏ.

Trên giường điêu khắc hoa văn, trải phẳng lên là tơ lụa tốt nhất chế thành chăn hi, trên mặt chăn thêu hình uyên ương nghịch nước khuếch trương phu thê đầm ấm tốt đẹp mơ màng.

Nữ tử nghe Nhan Noãn nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút rối rắm, thời gian dần qua có chiều hướng vận thành mặt bánh bao, nàng cũng là muốn đền bù lại một chút thiếu sót không tốt lúc trước.

Ở trên đại đường Vương phi chính mình tự vén khăn hi lên hành động có chút đem nàng hù dọa rồi, bất quá đã vén lên, nàng ngay cả muốn ngăn cản cũng ngăn cản không được.

Nhan Noãn đột nhiên thu hồi tầm mắt, một lần nữa nhìn nữ tử, hỏi: “Người là ai?”

“Nô tỳ Nhan Song Song, là nha đầu hồi môn của Vương phi.”

Họ Nhan?

Nhan Noãn trong mắt chợt hiện lên một tia nghi ngờ, một cái nha hoàn cũng họ Nhan? Chẳng lẽ là người nào sinh hài tử được ban thưởng họ cho hạ nhân.

Cùng lúc đó yển khách* trong hành lang

(* Yến khách : khách mời ăn tiệc, khách tiệc rượu.)

“Vương gia, vi thần kính người một ly, chúc người sớm sinh quý tử.”

“Tốt nhất là ba năm ôm hai, người người thông minh lanh lợi.”

“Ta chúc vương gia cùng vương phi ân ái lâu dài.”

Long Trác Việt bị một ít đại thần cùng thế gia công tử bao bọc vây quanh, mỗi người ngoài miệng nói xong lời nói chúc mừng, nụ cười trên mặt là vui mừng như vậy, giống như thiết tình vì hắn vui vẻ, thành ý thay hắn chúc mừng.

Mà chỉ có chính bọn họ biết rõ, đối với Hiền vương, có bao nhiêu khinh thường, nếu không phải e ngại cho hoàng đế ở đây, cũng sẽ không như thế nói chuyện “Nhà nhận”.

Sớm sinh quý tử? Thông minh lanh lợi? Trước tiên tên gốc hiệu hay không như thế nào là sinh đứa nhỏ, cho dù thật sự hiểu được, kẻ gốc sinh đứa nhỏ, còn không phải là di truyền theo cái kẻ gốc sao, nực cười!

Vợ chồng ân ái? Một nữ nhân gả cho tên gốc, cuộc sống vợ chồng có thể cùng hài hòa ở đâu, không chừng ngày nào đó chịu không nổi, hồng hạnh xuất tường bỏ chạy cùng nam nhân khác, huống chi vẫn là như thế một cái đáng vẻ đại mỹ nhân, sợ là càng chịu không nổi đem một cái ngu dân làm phu quân.

Có người ý xấu trong mắt bắt đầu chờ mong, một ngày nào đó Hiền vương phủ truyền ra tin tức Hiền vương phi cùng nam nhân khác chạy trốn, Hiền vương bị mang nón xanh (cắm sừng), tin tức như vậy sợ là có thể làm cho dân chúng trong kinh thành sung sướng vài tháng đây.

Long Trác Việt không biết mọi người trong lòng tính toán, chỉ là ý thức mơ mơ màng màng cảm giác thân thể của mình bị người kéo tới, lại kéo qua, người trước mắt hình ảnh không ngừng tách ra, lại vừa xếp vào, lại tách ra, lại xếp vào.

“Vương gia, ra, chúng ta cạn thêm chén nữa.”

Một gã công tử trẻ tuổi dùng sức lôi kéo hi bảo Long Trác Việt, cười nói. Kéo một cái như thế, càng đem hi bảo Long Trác Việt đang phăng phiu, kéo cho ngoằn ngoèo chỉ nghe “Banh” một tiếng, hi phục bên trên thắt lưng bị hắn kéo đứt, khiến người ta không chút nào hoài nghi là hắn là cố ý.

“Ai a vương gia, thật không phải với người, đều tại ta là vui thái quá rồi.”

Chính là cố ý, trong lòng công tử trẻ tuổi cực kỳ bất bình, hắn muốn, dựa vào cái gì một kẻ gốc lấy được nữ tử lại có nhan sắc như chim sa cá lặn, mà ngay cả có được “Kinh thành đệ nhất mỹ nhân” Danh xưng là Bạch Vũ cũng thua năng ba phần, dựa vào cái gì tên gốc này lại có vận khí tốt như vậy.

“A..... Cách, đừng, không uống được rồi, người ta muốn động phòng á..., động phòng!” Long Trác Việt đập chén rượu cách, bữu môi một cái, lắc lắc lưng lay lay nói.

“Đêm xuân đáng giá nghìn vàng, trăm xem mọi người cũng đừng làm chậm trễ Hiền vương động phòng, Nhâm Vân Hải hộ tống, đưa Vương gia trở về.”

Trong lúc mọi người không có ý định dễ dàng buông tha Long Trác Việt, Long Cẩm Thịnh đang ngồi trên ghế cao bỗng đứng đứng lên, thanh âm ôn ôn kéo dài, nhẹ nhàng tôn quý, tất cả nhìn về người phía trên cao quý tuần tú phiêu dật.

“Vâng.” Nhâm Vân Hải lắc lắc cây phát trần trong tay, cung kính cúi đầu lĩnh mệnh.

Hoàng đế đã nói như vậy rồi, những người phía dưới tất nhiên là không dám lại có bất kỳ dị nghị gì.

“Vương gia, phòng tân hôn đến rồi, ngài cẩn thận một chút.” Nhâm Vân Hải đỡ Long Trác Việt đứng ở cửa phòng tân hôn, lúc vừa muốn đưa tay đẩy cửa, bỗng chốc thấy Long Trác Việt giống như cá chép bật dậy, tinh thần gấp trăm lần vươn thẳng người đứng lên, hai mắt sáng long lanh nhìn cửa lớn phòng tân hôn.

“Đã tới chưa? Tốt lắm, Nhâm công công, người trở về đi, ta muốn cùng nương tử động phòng rồi.” Long Trác Việt xua tay vẫy vẫy đối với Nhâm Vân Hải giống như đuổi ruồi bọ, cái tên kia biểu lộ vẻ mặt ghét bỏ nghiêm chỉnh nói: “Nhâm công công, người chính là cái dư thừa đây.”

Đứt lời, liền đẩy cửa vào.

Lưu lại phía sau Nhâm Vân Hải vẻ mặt sững sờ rồi rầm, trong tay còn mang theo một bộ mặt nạ da người màu đen, lộn xộn trong gió.

Hiền vương rõ ràng già say? Thiết thời cho hắn, một chết hắn công sức này giờ vất vả lắm mới đem được một người cao lớn điu đờ trở về phòng, lại nhận được vẻ mặt ghét bỏ của hắn, đúng là khi dễ mà!

Nhâm Vân Hải trẻ tuổi trên mặt trắng nõn vô cùng rồi rầm, vô cùng ủy khuất, hất lên mặt nạ mềm nhũn, bi phẫn rồi đi.

Ô ô ô ô, hoàng thượng, cần đồ dành, Vương gia thật là tà ác.

“Nương tử.” Âm thanh vui sướng bắt ngờ đâm vào trong lỗ tai Nhan Noãn, chỉ nghe tiếng mở cửa, ngẩng đầu lên một chút nhìn cái kia, hé ra một bộ

dáng xinh đẹp khuynh thành dung nhan tuyệt sắc khắc sâu vào lòng người.

“Hi!”

Nhất thời, trong phòng vang lên âm thanh hai đạo hút không khí, Nhan Noãn cùng Nhan Song Song đều mở to hai mắt nhìn nhìn, trong mắt kinh diễm cơ hồ có thể dùng kính hải để hình dung.

Dù cho đối mặt với bộ dáng xấu xí kia, sắc mặt Nhan Noãn có thể lạnh nhạt không chú ý đến như lúc trước, thế nhưng lúc này cũng không khỏi bị bộ dáng tuấn mỹ như thần tiên này xông đến hung hăng đập vào tầm mắt.

Yêu nghiệt!

Trong đầu bỗng dung nhảy đến hai chữ này.

Dung mạo như tranh vẽ, giống như thần tiên tựa như trong mơ, ở ngũ quan đẹp tinh tế, da thịt óng ánh tron bóng tựa như một khối ngọc, tinh tế tỉ mỉ bóng loáng, một đôi lông mày hẹp dài, chính tề cẩn thận, lông mi thật dài phảng phất nhẹ lướt như cây quạt nhỏ, bao trùm lấy đôi ngươi tinh xảo tuyệt đẹp, sánh cùng đôi môi màu đỏ gọi cảm mê hoặc lòng người, nhẹ cong lên, tươi cười hồn nhiên và vô cùng xinh đẹp.

Nam nhân như vậy, chỉ có thích hợp ở trên trời!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nương tử chúng ta vào động phòng

Ads “Nương tử.” Long Trác Việt đi thẳng vào không thèm chú ý đến vẻ mặt đang kinh ngạc của hai người ở trong phòng, vui sướng đi đến phía Nhan Noãn, đáng tuổi cười trong trẻo thuần khiết trên gương mặt tuấn mỹ của hắn càng ngày càng lan rộng, vô cùng hấp dẫn đầy vẻ mê hoặc chết người.

Đi chưa được mấy bước, Long Trác Việt liền chú ý tới sự tồn tại của Nhan Song Song, trên mặt tươi cười cứng đờ, rõ ràng không vui nhũn mỳ, bữu môi một cái, tiếng nói như trời cao vang lên giọng điệu lại như chỉ trích: “Sao ngươi còn ở đây?”

Ách.....

Nhan Song Song ngẩn ra, vội vàng thu lại đáy mắt kinh diễm, thức thời cúi đầu nói: “Nô tỳ cáo lui.”

Lúc này đóng cửa lại, Nhan Song Song mới chợt thanh tỉnh, đôi mày thanh tú nhẹ nhàng nhăn lại, một cái nghi vấn đột ngột nhảy vào trong đầu của nàng: “Lúc này nam nhân kia, là ai a? Sao lại đi vào phòng tân hôn chứ, nếu như vương gia trở về nhìn thấy, dù cho vương phi có lý cũng không thể giải thích rõ ràng được.”

Nghĩ kỹ lại một chút, vương phi lén gặp nam nhân xa lạ, thế nhưng lại để cho vương gia đội nón xanh (cắm sừng), hoàng thượng chắc chắn giận tím mặt, đến lúc đó sẽ trút giận sang người khác liên lụy đến Nhan gia.

“Không xong!”

Nhan Song Song kinh hô một tiếng, vội vàng quay thân thể trở lại phòng tân hôn, chẳng qua là mới xoay người, trong nháy mắt sau gáy liền truyền đến một trận đau đóm, ngay sau đó liền bất tỉnh nhân sự ngã xuống đất.

Trước khi bị hôn mê, trong đầu Nhan Song Song còn muốn cố gắng phải bảo vệ Nhan Noãn trong sạch, cố gắng bảo hộ Nhan gia trong sạch.

Một đạo bóng đen giống như quỷ nị hiện lên, lúc sau nhìn lại, đã không còn thấy thân ảnh của Nhan Song Song.

Mọi thứ đều xảy ra quá nhanh, quá đột ngột, lặng yên không một tiếng động, Nhan Noãn trong phòng tân hôn, căn bản không cảm thấy được mọi chuyện xảy ra ở ngoài cửa.

“Vương gia?” Nhan Noãn nhìn nam tử dần dần đi đến phía mình, nghi hoặc mở miệng, nhưng ngữ khí cũng là lộ ra nồng đậm khẳng định.

Một câu nương tử kia, còn một thân hi bào đỏ thắm, biểu hiện của hắn như vậy không chút hoài nghi thân phận của hắn chính là tân lang.

Chỉ là trước mắt cái khuôn mặt này, cùng lúc trước ở trên đại đường nhìn thấy thật sự là khác một trời một vực, không hề nghi ngờ, Nhan Noãn nghĩ tới mặt nạ da người, trong lòng thoáng chốc sợ hãi cùng thần phục.

Những người mang mặt nạ đều có biểu cảm cứng nhắc, thế nhưng ở trên đại đường, nàng thấy được rất rõ ràng vẻ mặt kia xấu xí không chịu nổi, trên mặt còn có biểu cảm vô cùng sinh động, vì vậy có thể thấy được cái mặt nạ da người này rất kỳ diệu.

Nghe Nhan Noãn kêu một tiếng “Vương gia” không hề háo hức, Long Trác Việt mắt hứng, hai con ngươi trong suốt lấp lánh, nét mặt đầy vẻ ủy khuất: “Nương tử, vương gia thật là khó nghe.”

Nhan Noãn lông mày đột nhiên nháy dựng, trong quan niệm của nàng, nam nhân lộ ra biểu tình ủy khuất sẽ khiến người ta cảm thấy thật sự buồn nôn, cực kỳ biến thái, nhưng mà đối với vẻ mặt của Long Trác Việt, Nhan Noãn không có một chút phản cảm, ngược lại cảm thấy hắn giống tiểu hài tử tựa như đang bị uất ức khiến nàng nảy sinh hảo cảm với hắn, chết tiệt thoáng chốc hắn như vậy đánh trúng vào điểm yếu của nàng: “Kia? Việt Việt?”

Ánh sáng long lanh vốn đang lượn tròn trong hốc mắt của hắn, một giây sau nước mắt gần như rơi xuống lập tức bị thu trở về, Long Trác Việt vui mừng hớn hờ hấp tấp chạy đến phía Nhan Noãn, ngồi xuống ở bên cạnh chỗ nàng, đôi con ngươi trong veo như hồ nước nhìn nàng chăm chú không hề chớp mắt.

Nhan Noãn kinh ngạc, nước mắt gần phóng ra lại được thu vào tự nhiên như thế, được chế ngự một cách dễ dàng, cảnh giới này, thật sự là cao!

“Nương tử tên gì?” Long Trác Việt nháy mắt hỏi, miệng cười toe toét.

Hai người khoảng cách gần như thế, nhiệt độ hơi thở phun ra ở trên mặt Nhan Noãn, cảm giác nhân nhật, tươi mát có hương vị dễ chịu. Nhìn thấy một bộ mặt yêu nghiệt gần trong gang tấc, Nhan Noãn lần nữa bị mắt không chế xoay người hít một ngụm khí lạnh, kiếp trước nàng đã từng gặp qua nhiều khuôn mặt anh tuấn xinh đẹp, thế nhưng so với tên nam tử trước mắt này lại chỉ bằng một phần ba của hắn.

Ông trời quả nhiên là công bằng, lại để cho Long Trác Việt được hưởng thân phận tôn quý, cộng thêm dung mạo tuyệt thế vô song, người nào nhìn thấy đều phải ghen tỵ, thế nhưng không cho hắn có đầu óc thông minh.

“Nhan Noãn.” Nhan Noãn tự giới thiệu qua loa, hai mắt Long Trác Việt từ trên mặt nàng nhẹ nhàng dời đi, lông mi dài đậm nhẹ nháy giống như quạt hương bồ*, dù là nàng không háo sắc, nhưng nhìn lâu chăm chăm vào một nam tử có dung nhan phong hoa tuyệt đại như vậy, lại khiến nàng xúc động muốn bỏ nhào về phía hắn.

(* quạt hương bồ : quạt làm bằng lá cây hương bồ. ^^!)

“Nhan Nhan, người lớn lên thật xinh đẹp, tựa như tiên nữ được vẽ ra.” Long Trác Việt nháy mắt cũng không nháy một cái chỉ nhìn chăm chăm Nhan Noãn, ánh mắt hắn rất trong sáng, rất thuần khiết, không có một điểm hèn mọn cùng khinh nhờn.

“Gia gia? Ta còn là nãi nãi đây này.” Nhan Noãn nhẹ nhàng nhú mày, hiển nhiên đối với xưng hô thế này không phải rất vui vẻ, người biết là đang gọi nàng, người không biết còn tưởng rằng nàng cũng là kẻ ngốc đây này.

(“Noãn Noãn” kêu ra nghe giống như “nãi nãi”: Gia gia = ông nội, nãi nãi = bà nội)

“Noãn Noãn?” Long Trác Việt nhẹ lắm bả một tiếng, trong mắt yên lặng lập tức phóng ra một tia sáng rực rỡ khác thường, sáng ngời gần như muốn chiếu sáng lên cả bầu trời đêm: “Thì ra nương tử thích ta gọi người là Noãn Noãn.”

Nhan Noãn im lặng liếc mắt xem thường, cùng kẻ ngốc quả nhiên khó khai thông ah.

“Tốt rồi tùy người.” muốn Noãn liền Noãn Noãn đi, tuy rằng nghe giống “Nãi nãi”, nhưng ít ra so với “Gia gia” Bình thường một ít: “Vương gia vì sao hôm nay chậm chạp lâu như vậy không xuất hiện, là muốn cho ta ra oai phủ đầu sao?”

Nhan Noãn từ đầu đến cuối không quên tính sổ với hắn, nàng một bên tháo mũ phượng trên đỉnh đầu xuống, một bên cố gắng hết sức kéo đáng tươi cười, phóng ra ngữ khí mềm mại hỏi.

Long Trác Việt có loại cảm giác lằng lằng. A.., Noãn Noãn cười rộ lên càng hấp dẫn.

Bất quá trong nháy mắt, hắn lại hé ra khuôn mặt cự tuyệt, lên án trừng mắt Nhan Noãn, chỉ là cái trừng mắt kia so với ánh mắt của nàng, thật sự không có sức thuyết phục nào.

“Việt Việt!” Long Trác Việt rất nghiêm túc phun ra hai chữ, tiếp theo nâng tay đón lấy vật nặng trên đầu thay Nhan Noãn xử lý.

“Hửm?” Nhan Noãn tay lấy mũ phượng chợt dừng lại, ý nghĩ nhất thời quanh quẩn bất quá bị uốn cong ra, cảm giác được hai cánh tay đang giúp nàng lấy mũ phượng, nàng cũng vui vẻ thảnh thơi để tay thả xuống.

Chính là Long Trác Việt một câu kia không đầu không đuôi trong lời nói là ý gì? Bọn họ không phải đang bàn luận về chuyện ra oai phủ đầu sao?

Suy nghĩ quý dị như vậy nhanh nhẹn vượt qua, quả thực làm cho Nhan Noãn bị trì hoãn thần thờ.

“Việt Việt.” Long Trác Việt lại trình trọng cườm điệu một lần, lúc này, Nhan Noãn trên đầu mũ phượng cũng bị hắn cầm xuống dưới, hắn nhìn thoáng qua mũ phượng kim quang long lánh cơ hồ muốn đâm đến con mắt người khác, đôi môi đỏ mọng có chút bĩu xuống, vung tay ném đi, đem mũ phượng ném ra xa mấy dặm.

Thứ này ai làm, thực xấu!

Trên đầu đột nhiên nhẹ đi, làm cho Nhan Noãn cả người đều cực kỳ thoải mái, đã không còn vật đè nặng khó chịu, nàng cơ hồ lập tức lý giải Long Trác Việt không ngừng lặp lại lấy “Việt Việt” Cái này gọi là ý gì.

Hóa ra là đang trách cứ cách nàng xưng hô “Vương gia” khiến cho hấn cảm thấy khó nghe.

Một dòng mồ hôi từ trên trán Nhan Noãn trượt xuống, Nhan Noãn im lặng, vừa nghĩ đến nàng sẽ phải cùng người này sinh sống cả đời, thoáng chốc cả người đều nổi da gà.

Trong tâm Nhan Noãn muốn chạy trốn, càng thêm kiên định, mà trên mặt hấn tươi cười, tựa như pháo hoa nổ bung đầy trời, sáng lạn chói mắt.

“Việt Việt vì sao chậm chạp không thấy ra đá kiêu môn.” Nghĩ cách là một chuyện, hành động cũng không có thể nóng vội, tên ngốc phải hù dọa trên đầu hấn thật tốt, nhưng hoàng đế không hù dọa đùa giỡn được, muốn an toàn ly khai dưới mắt hoàng đế, cũng không phải chuyện dễ, nhưng đối với một người làm nội ứng như Nhan Noãn mà nói, nếu muốn toàn thân trốn ra ngoài cũng không phải chuyện khó như lên trời.

Chỉ là trước đây, nàng muốn tuyệt đối nhu thuận, dịu dàng ngoan ngoãn, càng khiến mình vô hại, mới có thể càng dễ cho người ta thả lỏng cảnh giác!

“Không mặc quần áo, không chải đầu, cho nên chậm.” Long Trác Việt cúi đầu, ngón tay thon dài tựa như ngà voi trắng thon dài, xinh đẹp giống như là một tác phẩm nghệ thuật, ngón tay ngọc thanh khiết hình dung đại khái chính là như vậy.

Lúc này, hấn vươn ngón trỏ, một chút lại một chút, giống như tiểu hải từ đã làm sai chuyện gì đang đợi người lớn trách phạt, thanh âm mềm mại yếu ớt, dễ nghe cực kỳ.

“Nha hoàn đâu?”

Long Trác Việt bỗng dừng ngẩng đầu, mở miệng nói: “Các nàng rất bận a, đều không muốn đến giúp ta.”

“Bận việc gì?” Ngày đại hi của Hiền vương, còn bận việc gì so với chuyện Vương gia thành thân quan trọng hơn?

“Thúy Lan cùng Cúc Hương bận cắn hạt dưa, Xuân Nhi cùng Liên Mộng bận nói chuyện phiếm, Thủy Vân cùng Tiểu Tình bận uống trà, còn có a.....”

“Đủ rồi đủ rồi.” Nhan Noãn đánh gãy đáp án trong miệng Long Trác Việt theo như lời nói của hấn bọn nha hoàn ‘Bê bận công việc’ là như thế, bỗng nhiên nàng đuổi thân người dậy một cổ khí bức người nổi lên thay hấn bắt bình phản nộ.

Uống trà, nói chuyện phiếm, cắn hạt dưa, quả nhiên bận việc nhà, thật không biết ai là chủ tử, ai là nô tài.

“Không cần nói sao?” Long Trác Việt đang nắm chặt lấy bàn tay thon dài của mình động tác dừng lại, ngưng mắt nhìn Nhan Noãn một lát sau, vẻ mặt lập tức tươi cười nói: “Kia nương tử, chúng ta vào động phòng nhanh đi.” Dứt lời, tay chân hấn lưu loát bò lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Lăn trên giường đơn

Ads Âm thanh vô cùng kỳ dị của Long Trác Việt xuyên thủng vào màng tai của Nhan Noãn, dọa nàng giật mình một cái từ trên giường nhảy dựng lên, phóng ra xa khỏi giường hơn mười bước, hoảng sợ trừng mắt nhìn một người nào đó đang tự mình bò lên giường, cầm chăn đem thân mình bao bọc lại.

Động..... Động phòng?

Không thể không nói, trái tim Nhan Noãn đã bị kích thích nghiêm trọng, cùng một cái tên ngốc động phòng, còn không bằng bị một trận sấm sét trực tiếp đánh chết nàng cho rồi.

Mặc kệ, việc này thà chết cũng không làm.

Nhan Noãn một bên theo bản năng kéo quần áo khép chặt lại, một bên cảnh giác trừng mắt Long Trác Việt, chỉ cần hấn có bất kỳ hành động cường bức nào, nàng sẽ khiến cho hấn từ nay về sau nằm ở trên giường không đứng dậy được.

Thế nhưng, ngay sau đó, vẻ mặt Nhan Noãn liền ngu ngơ trơ mặt ra.

Chỉ thấy Long Trác Việt bọc chăn lại quay vòng, không tới vài vòng đã đem chính mình bao bọc thành một người hình tấm cung (gọi yêu), một bên lăn,

một bên reo lên: “Nương tử, lăn ga giường, lăn ga giường sinh em bé rồi!”

Nhan Noãn khóe miệng lập tức một trận co giật, vẻ mặt tràn đầy hắc tuyến nhìn Long Trác Việt kia tự lăn, càng lăn càng vui vẻ.

Ai tới nói cho nàng biết, tên ngốc này kêu to cái đó thì cái gì lại vừa ra ah.

Long Trác Việt đợi lâu không nghe thấy Nhan Noãn đáp lại, thân mình đang lăn lộn thì ngừng lại, chỉ thấy dưới chân nhúc nhích vài cái, một cái đầu thò ra ngoài, mở to đôi mắt mong nước vô cùng tươi ngon, vô hại nhìn qua Nhan Noãn: “Noãn Noãn, sao ngươi còn chưa lên, chúng ta cùng nhau lăn ga giường a.”

Nhan Noãn không phản bác được, khóe miệng co giật lợi hại hơn, vẻ mặt người nào đó lại càng khó hiểu.

“Noãn Noãn, nhanh chút đến lăn ga giường nha, như vậy có thể sinh em bé rồi, lăn càng nhiều, thì sinh lại càng nhiều.” Long Trác Việt vui sướng nói, lúc đang nói đến đứa nhỏ, Nhan Noãn rõ ràng nhìn thấy trong mắt hắn lóe ra ánh sáng rực rỡ vô cùng óng ánh, tựa như những ngôi sao vô ý rơi xuống trong đó, quá tuyệt mỹ khiến người ta hít thở không thông.

Chẳng qua là trong lời nói được nói ra, thật sự làm cho người ta không nói được lời nào.

Nhan Noãn thân thiết liếc mắt nhìn Long Trác Việt một cái, rồi xoay người tung tăng bước đi đến hướng ngăn tủ.

“Noãn Noãn, ngươi muốn đi đâu? Không động phòng sao?”

Nhan Noãn mở ngăn tủ, tìm thấy mấy cái chăn ôm đi ra, quay đầu, nhìn Long Trác Việt: “Ngươi biết cái gì gọi là động phòng?”

“Biết a.” Long Trác Việt đầu lại vươn ra thêm một chút, kích động liên tục gật đầu: “Động phòng chính là cùng nương tử một chỗ lăn ga giường, sau đó sinh em bé.”

Được rồi!

Nhan Noãn thừa nhận, chính mình hỏi một cái tên ngốc mới là có vấn đề, thì ra là chính mình đa nghi, còn tưởng rằng tên ngốc sẽ ép buộc muốn cùng nàng động phòng, hóa ra suy nghĩ bọn họ căn bản không phải cùng một cấp độ.

Không sao, chỉ cần không phải động phòng thật sự, thì tất cả đều là đậu xanh rau má!

“Những... cái này là ai dạy?” Nhan Noãn rất ngạc nhiên, phương thức động phòng kiểu này, là ai dạy hắn .

“Chính là Nhâm Văn Hải .”

“Hắt xì —”

Bên ngoài Hiền vương phủ Nhâm Văn Hải đột nhiên hắt xì một cái, xoa xoa cái mũi, nói thầm một tiếng: “Kỳ quái, ai đang mắng ta?”

“Nhâm Văn Hải, ngươi làm sao vậy?” Bên trong kiệu vàng xa hoa, Long Cẩm Thịnh tiếng nói trầm thấp tĩnh mịch mà lại có chút vui vẻ truyền ra, Nhâm Văn Hải vội vàng nghiêm mặt, cung kính hầu hạ ở một bên.

“Nô tài không có việc gì, hoàng thượng, đêm lạnh rồi, chúng ta nhanh chóng hồi cung, nếu không thái hậu. ....” Nói đến một nửa, Nhâm Văn Hải liền chế trụ miệng, trên mặt hiện lên một chút sầu lo.

“Ân.” Long Cẩm Thịnh nhàn nhạt lên tiếng, đúng vậy, nếu không hồi cung, sợ là thái hậu lại thấy không hài lòng .

“Khởi giá, hồi cung.” Nhâm Văn Hải vung phát trần, dắt cỗ hống hô lớn, loan giá chậm rãi hướng cửa cung bước đi, Nhâm Văn Hải đuổi theo đi bên cạnh thân kiệu.

“Việc giao cho ngươi làm, xử lý thế nào rồi?” Âm thanh Long Cẩm Thịnh tràn ngập từ tính hỏi.

“Hồi hoàng thượng, đã chiếu theo ý hoàng thượng phân phó, đem mặt nạ da người trên mặt Vương gia tháo xuống rồi, nô tài khó hiểu, hành động này của hoàng thượng?” Nhâm Văn Hải ngữ khí thấp hèn nhún nhường mà hỏi, chỉ là vừa nghĩ đến chuyện Long Trác Việt giả say, trên mặt vẫn là không khỏi nổi lên oán giận.

“Ha ha, Nhan đại tiểu thư này là một nữ tử đặc biệt, trực giác nói cho trăm biết, nàng sẽ là nữ tử thích hợp nhất với hoàng đế, một khi đã như vậy, đương nhiên để gương mặt tốt nhất của hoàng đế cho nàng xem.” Tiếng cười nhẹ nhàng từ trong kiệu truyền ra, không khó tưởng tượng, lúc này tâm tình Long Cẩm Thịnh vô cùng tốt.

Nhan Noãn mặc dù không biết Nhâm Văn Hải trong miệng Long Trác Việt là thần thánh phương nào, bất quá đối với người lại có năng lực lý giải cái này, trong lòng nàng dự cảm thẳng như ngón tay cái.

Huỳnh đệ, ngài thật sự là thuộc loại trâu bò rồi!

Long Trác Việt nhìn thấy Nhan Noãn đem chăn trải trên mặt đất, ánh mắt càng trừng càng lớn: “Noãn Noãn, ngươi làm cái gì?”

Nhan Noãn nằm xuống, ôm chăn lần qua lần lại vài vòng, rồi sau đó bình tĩnh nói: “Việt Việt, ga giường không thể cùng lần một chỗ, tách ra lần mới có khả năng sinh cục cưng, ngươi xem, ta lần tốt lắm.”

Trong phòng này chỉ có một cái giường duy nhất bị tên ngốc kia chiếm, nàng vẫn không có thấp kém đến mức cùng kẻ ngốc tranh giành giường ngủ, hơn nữa, cũng không có tinh lực để đi tranh giành, chỉ cần có thể ngủ, cái đó đều giống nhau.

Kiếp trước, không phải cũng là như vậy đều qua được sao.

Long Trác Việt trừng mắt nhìn, trong mắt mê mang tựa như một tầng hơi nước mờ mịt bịt kín: “Phải không-?” Hắn kéo lấy thật dài âm cuối, lộ ra tràn đầy hoài nghi.

Ách –

Nhan Noãn ngạc nhiên, tên ngốc này không phải rất dễ bị lừa dối đấy sao? Vì sao người khác nói cái gì hắn đều tin, lời của nàng mang theo rõ ràng như vậy hắn lại không tin?

“Đương nhiên rồi, chẳng lẽ Việt Việt thờ tin tưởng người ngoài, cũng không tin tưởng ta?”

“Ngươi là nương tử của ta, ta đương nhiên tin tưởng Noãn Noãn.” Long Trác Việt nhếch miệng cười nói, mắt phượng dài mỏng xinh đẹp uốn cong trở thành một vầng trăng khuyết, tiếp theo, hắn lại vui cười ở trên giường lần qua lần lại: “Lăn ga giường, lăn ga giường, lăn ga giường sinh em bé, sinh em bé, sinh em bé, sinh em bé kêu phụ thân!”

Nghe Long Trác Việt hào hứng khẩu hiệu vang dội, Nhan Noãn hoàn toàn bị hóa đá!

“Noãn Noãn, sao ngươi lại không lăn? Phải lăn nhiều, như vậy về sau mới có thể sinh thật nhiều em bé.”

Nhan Noãn giữa lông mày gân xanh nhảy lên: “Ta lăn không nổi rồi, ngươi lăn nhiều thêm một chút, lăn cả phần của ta.”

Vì vậy, trong đêm động phòng, Nhan Noãn cùng Long Trác Việt kích tình mạnh mẽ vang dội khẩu hiệu lăn ga giường dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm, mặt trời chậm rãi xuyên thấu qua đám mây, lộ ra sắc trời đỏ rực, ánh mặt trời theo ngoài cửa sổ đổ nghiêng vào, cột sáng ở bên trong cát bụi bay nhấp nhô.

Nhan Noãn mí mắt hơi động một chút, rồi sau đó mở ra cặp mắt buồn ngủ, có lẽ do vừa tỉnh ngủ, lần đầu tiên lại nhìn thấy mọi vật đều không rõ, trước mắt một đồ vật hình tròn đen đen là cái gì?

Đôi mắt đóng khép lại, rồi lại nháy mấy cái, lúc này mới thấy rõ trước mắt đồ vật đó, đúng là một bộ mặt đen xì giống như than đá, khuôn mặt có vết sẹo xấu xí kinh khủng, hơn nữa khoảng cách lại gần như vậy, gần như muốn dán lên trên mặt mình, dù cho Nhan Noãn có thể trấn định, cũng không tránh được hoảng sợ.

Thử nghĩ xem, sáng sớm tỉnh mơ vừa mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt như vậy, có thể bình tĩnh được đến đâu.

“Ngươi làm ma à sao dựa vào gần như vậy.” Nhan Noãn mở to hai mắt nhìn, ngữ khí không tốt thét lên, nhưng mà nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy sự tình quý dị: “Mặt của ngươi?”

Hay là trên đại đường thấy khuôn mặt như vậy, hắn là tối hôm qua nhìn thấy khuôn mặt kia đẹp như tiên là do nàng bị ảo giác? Có phải nói nàng đang nằm mơ?

Long Trác Việt miệng cười toe toét nhìn Nhan Noãn, bản thân im hơi lặng tiếng không có một chút cử động nào mà dọa người khác đến giác ngộ, nghe được câu hỏi của nàng, đột nhiên cúi đầu, nũng nịu ngượng ngùng nói: “Mặt của ta chỉ có thể cho nương tử xem, người khác không được xem.”

Nhan Noãn gật đầu một cách máy móc, thiệt tình đối phó không được Long Trác Việt tư duy ăn khớp, giờ phút này càng đối phó không được Long Trác Việt trên mặt lại phối hợp cử chỉ ngượng ngùng như thế.

“Nhưng mà, tối hôm qua nha hoàn của ta cũng nhìn thấy.” Nếu đều bị người trông thấy, lại che giấu cũng sẽ không còn ý nghĩa rồi.

Dứt lời, tiếng đập cửa vang lên, ngay sau đó truyền đến âm thanh của Nhan Song Song: “Vương gia, vương phi, nô tỳ đem nước ấm tới rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Cửa hồi môn nghèo kiết cổ hủ

Ads Nhan Song Song theo quy tắc bùng chậu rửa mặt đứng ở cửa ra vào, thỉnh thoảng vụng trộm liếc mắt nhìn vào người đứng bên cạnh một nam tử mặc trang phục đen như màu mực, chính là mỗi lần liếc mắt nhìn một cái, lòng của nàng liền run rẩy theo một chút.

Ánh mắt của hắn sắc bén lạnh như băng, đầy cương quyết lạnh đến thấu xương, đôi mắt đen xinh đẹp từ đầu đến cuối hiện ra từng sợi sắc bén lạnh lẽo, dưới sống mũi cao thẳng là hai cánh môi màu sắc đỏ tươi, mát lạnh như băng, khuôn mặt tinh tế giống như tạc tượng điêu khắc, đường nét hoàn mỹ.

Nhan Song Song đứng bên cạnh người của hắn, cảm nhận được hơi thở lạnh như băng trên người nam tử kia phát ra so với mùa đông khắc nghiệt còn muốn lạnh hơn, cả người cũng lạnh theo như là bị đông cứng lại.

Buổi sáng nàng tỉnh lại, không hiểu vì sao liền phát hiện chính mình nằm ở trên giường, thậm chí nàng cũng không biết chính mình trở về phòng như thế nào. Mới vừa mở cửa, liền gặp được nam tử giống như pho tượng cao lớn dường như đứng ở ra vào của nàng từ lâu, ngay lập tức khiến nàng sợ tới mức liên tục thét chói tai, nhưng mà khi hắn ném tới một cái ánh mắt lạnh lùng, càng dọa được nàng sợ tới mức liên thanh đều phát không ra, chỉ có thể hoảng sợ nhìn nam tử.

Không đợi nàng hỏi mấy thứ gì đó, nam tử liền lạnh lùng nói một câu: “Tối hôm qua uống rượu.” Sau đó lại không đợi nàng kịp phản ứng, lạnh lùng mở miệng: “Nấu nước, sau nửa canh giờ đem đi.”

Trong lời nói rất đơn giản, dường như nếu nói thêm nhiều lời đem ý tứ biểu đạt rõ ràng sẽ lấy mạng của hắn.

Nói xong nam tử liền xoay người rời đi, Nhan Song Song suy tư thật lâu, mới hiểu được hắn muốn biểu đạt có ý tứ là gì.

Hắn là muốn nói tối hôm qua mình uống rượu say, là hắn đưa nàng trở về? Bảo nàng nấu nước, là muốn cho vương gia cùng vương phi rửa mặt?

Nhan Song Song lắc lắc đầu, nàng tối hôm qua có uống rượu sao?

Nàng nhớ rõ ràng là đã nhìn thấy một nam nhân có bộ dạng vô cùng xinh đẹp vào phòng tân hôn, rồi mọi chuyện sau đó hoàn toàn đều không nhớ gì hết.

Nhan Song Song một bên suy nghĩ, một bên nhìn chăm chăm cửa phòng, đến khi cửa phòng mở ra, nhìn thấy chính là Long Trác Việt một bộ mặt đen thui vô cùng xấu xí, bỗng dung thở dài một hơi nhẹ nhõm, hoàn toàn tin tưởng chính mình nhất định tối hôm qua là không có ý thức uống rượu, nằm mơ rồi.

Vương phi trong sạch được đảm bảo, Nhan gia bình an rồi.

“Nô tỳ bái kiến vương gia.” Nhan Song Song khom người hành lễ nói, nàng cúi đầu, từ đầu đến cuối không dám nhìn tới mặt Long Trác Việt, cũng không phải mọi người đều có thể nhìn mặt Hiền vương mà nét mặt không đôi sắc.

Thật sự là quá kinh khủng!

Lần đầu tiên, Nhan Song Song ở trong lòng thoáng chốc thay Nhan Noãn tiếc hận một chút.

Vương phi có bộ dáng tựa như thần tiên như vậy, lại gả cho Hiền vương, thật sự là bị đập hư rồi.

“Vương gia.” Nam tử mặt không biểu tình khi nhìn thấy Long Trác Việt, bỗng dung nổi lên cung kính.

Long Trác Việt tâm tình rất tốt, nhìn hắn miệng liên tục cười toe toét, Nhan Song Song cúi đầu đi vào phòng, lúc này Long Trác Việt cùng nam tử đứng ở cửa chờ.

Lúc Nhan Song Song vào nhà, chính là lúc Nhan Noãn rồi rắm đang chiến đấu với lớp áo tầng tầng lớp lớp của hi phục đang bao bọc trên người, chỉ là nàng không biết làm như thế nào để cởi lớp áo đó ra, đến cuối cùng lại bị quần vào càng chặt hơn.

Nhan Song Song đem chậu rửa mặt đặt ở trên kệ, sau đó đi vòng qua bình phong, nhìn thấy Nhan Noãn trên người vẫn còn mặc hi phục trước tiên là sùng sốt, rồi sau đó lại thoải mái đi qua.

Hiền vương đầu óc không bình thường, thực tại làm sao có thể biết được chuyện động phòng này đây.

Nhan Noãn mặc dù không thích lúc thay quần áo có người nhìn, nhưng lại bị quần áo cổ đại làm khó thật sự là không có biện pháp, nên đành thỏa hiệp để Nhan Song Song tùy ý giúp nàng cởi, sau đó lại thay một bộ váy khác tương đối đơn giản.

Váy dài hồng nhạt vô cùng mộc mạc, chỉ có duy nhất điểm sáng chính là thắt lưng mang theo một chút sắc thái tươi tắn, Nhan Noãn nhìn về phía thùng quần áo của nàng cũng chính là của hồi môn, mà lại nhú lại.

Đầu tiên không cần nói có quá nhiều quần áo đơn giản, thiếu thốn đến đáng thương, rõ ràng cũng không phải là đồ mới, xem ra là nàng trước kia thường mặc quần áo như thế này.

Nhưng mà nàng đường đường chính chính là đại tiểu thư chính thống của phủ Vũ Dương Hầu, vậy mà của hồi môn của nàng ngay cả một bộ quần áo ra

dáng tôn quý một chút cũng không có? Cái này so với gia đình người bình thường gả con gái còn muốn nghèo nàn hơn.

Nhan Noãn tức giận cắn chặt răng, đem lồng ngực đang thờ phập phồng dữ dội hung hăng đè ép trở lại.

Nàng tức là Nhan Noãn, nhất định từ đây sẽ không để người khác đối xử không công bằng, tùy ý khi dễ như vậy mà không phản kháng, Nhan phủ người dám hăm hại nàng như thế, không thể tha thứ.

Lúc hoàn hồn, Nhan Noãn đã ngồi ở trước gương đồng, Nhan Song Song đứng ở phía sau, hai tay linh hoạt giúp nàng búi tóc.

Nhan Noãn nhìn gương đồng, muốn nhìn một chút xem khối thân thể này trông như thế nào, chỉ là liếc mắt một cái, ngay lập tức khiến cho nàng cả kinh thậm chí cái cằm cũng muốn rơi xuống.

Chỉ thấy nữ tử trong gương đồng, dáng vẻ xinh đẹp như hoa trong sáng như vàng trắng, làn da trắng nõn nà, dường như tập hợp tất cả từ ngữ cũng hình dung không ra nàng tuyệt thế. Kinh động chìm nhận tung bay, dịu dàng như dòng nước, phảng phất này như che phủ cả vàng trắng, lay động này như làn gió lượn quanh cả bầu trời.

Xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp đến câu hồn đoạt phách, chấn động lòng người!

Nhan Noãn kinh ngạc sững sờ, xuất thần kéo dài suốt nửa ngày, từ tối hôm qua bị tướng mạo Long Trác Việt làm kinh động đến giờ, sau đó lại một lần nữa thêm một phen kinh diễm.

Mặc dù đã vào xuân, nhưng sáng sớm không khí lạnh vẫn dày đặc như trước, còn có sương mù, phóng tầm mắt nhìn lại, cảm thấy nét đẹp mang theo nhẹ nhàng mỏng lung.

“Vương gia, chúng ta đi trước đến thiên sảnh chờ vương phi.”

Long Trác Việt lắc đầu, đáp lời nam tử phản nài nói: “Thiên Minh, người cách xa ta một chút, thậm chí ta cũng sắp thành người băng rồi, đợi lát nữa cũng đừng đông lạnh đến Noãn Noãn.”

Ý của hắn, là nói nam tử trên người phát ra hơi thở thật sự quá lạnh giống như khối băng, làm cho Long Trác Việt toàn thân phát lạnh.

Thiên Minh ánh mắt nhàn nhạt liếc nhìn Long Trác Việt, rồi sau đó thuận theo hướng bên cạnh đứng xa một chút, ngẩng đầu, chỉ thấy Long Trác Việt trùng trùng hai mắt như thông báo không hài lòng, vì thế lại dịch chuyển vài bước đi qua bên cạnh.

Lúc này, cửa phòng chợt mở, Nhan Noãn đi ra, Long Trác Việt lập tức đem tầm mắt từ trên người Thiên Minh thu hồi lại, cười tủm tỉm nhìn Nhan Noãn: “Noãn Noãn, đi ăn sáng.”

Nhan Noãn dịu dàng ngoan ngoãn gật đầu, đem toàn bộ sự sắc sảo đều thu vào đáy mắt, mà nàng, cũng chú ý tới sự xuất hiện của Thiên Minh, ánh mắt nghi hoặc quảng đến trên người Thiên Minh: “Hắn là ai vậy?”

Thiên Minh lạnh lùng nhìn chăm chú vào Nhan Noãn, đôi mắt nàng không hề sợ hãi dò xét, trong mắt chợt lóe lên tán thưởng, không ngờ nữ nhân này là người đầu tiên nhìn thấy mình không bị dọa cúi đầu.

Bất quá vẻ mặt tán thưởng chỉ trong nháy mắt lướt qua, cũng không có ý định trả lời Nhan Noãn, thái độ lạnh lùng kiêu ngạo có một loại ý tứ không đem Nhan Noãn để vào mắt.

“Hắn gọi là Thiên Minh, Noãn Noãn, đừng tìm tòi người khác à, chúng ta ăn sáng đi.” Long Trác Việt trả lời tên gọi của Thiên Minh một cách qua loa, liền vội vã đem Nhan Noãn lôi đi, hắn không thích Noãn Noãn nhìn chăm chăm vào nam nhân khác.

“Thị vệ của người?” Nhan Noãn hỏi.

“Àn.” Long Trác Việt không yên lòng nhẹ gật đầu, đột nhiên, hắn quay đầu, hướng về Thiên Minh theo thật sát phía sau nói: “Thiên Minh, người cách xa ta một chút, không đúng, người trốn đến chỗ nào mà Noãn Noãn nhìn không thấy bộ phận nào của người đi.”

Thiên Minh nét mặt không có gợn sóng, đang nghe đến lời nói phía sau của Long Trác Việt, đầu lông mày không thể nhận ra run rẩy thoáng một phát: “Vâng, vương gia.”

Dứt lời, liền biến mất vô tung vô ảnh.

Tốc độ cực nhanh, làm cho Nhan Noãn sợ hãi cùng thán phục, có lẽ chiến khí của hắn không kém. Trong trí nhớ Nhan Noãn theo căn bản biết được chiến khí thời đại này, tương đương với nàng biết rõ nội lực, trên lục địa Lạc thiên phân ra bốn quốc gia, từng cái quốc gia địa vị võ tướng, nhìn sơ cũng biết so với văn thần còn muốn cao hơn rất nhiều.

Mà Thiên Minh đối với Long Trác Việt “vâng”, “ạ” tuân lệnh là thái độ phục tùng cũng làm cho nàng kinh ngạc.

Theo lời nói trong miệng Long Trác Việt, Nhan Noãn có phần hiểu rõ đôi chút về phủ Hiền vương, hạ nhân đều đối với chủ tử Long Trác Việt này rất là khinh thường, ngày vui trọng đại của chủ tử mà bọn nha hoàn đều có thể bận bịu uống trà, cắn hạt dưa, nói chuyện phiếm, lại không quan tâm đến Long Trác Việt, có thể thấy được tông quân trong Vương phủ này là tấm gương đủ xấu trong mắt hạ nhân, không có tông quân chỉ điểm, bọn hạ nhân lại trở

nên lười nhác cũng không đến loại tình trạng này.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Vương gia vô cùng nghèo nàn

Ads Nhan Noãn theo Long Trác Việt đi tới phòng ăn, cũng thuận tiện đánh giá Vương phủ, trong trí nhớ của nàng, uy danh Hầu phủ là cực kỳ xa hoa tráng lệ, hành lang uốn lượn gấp khúc, cột đồ ngói xanh, đỉnh đài lầu các, nhà cửa hoa lệ được trạm trổ điêu khắc tinh tế, nô bộc đến mấy trăm người. Nhưng mà, đường đường là một phủ Hiến vương, lại không bằng một phần ba uy danh của Hầu phủ, hơn nữa khỏi phải nói ở bên trong kiến trúc được trang trí vô cùng hùng vĩ, không giống như Vương phủ chỗ ở của Vương gia mà nhà cửa lại vô cùng đơn sơ.

Dọc theo đường đi, Nhan Noãn cũng không thấy một tên hạ nhân nào, cái viện kia lá rụng đầy trên mặt đất nhìn qua biết ngay còn chưa có người nào quét dọn qua.

Đi vào phòng ăn, liền thấy trên bàn đã mang lên mấy cái đĩa nhỏ, một cái nồi, hai bộ bát đĩa, Long Trác Việt vui vẻ dẫn Nhan Noãn ngồi xuống trên ghế, mà trong sảnh, còn có một gã nam tử trung niên đang đứng, ngoài hắn ra cũng không thấy một người nào khác.

“Vương gia, vương phi, mời dùng bữa.” Nam tử trung niên mở miệng nói, cũng chính là tổng quản Lưu Quảng Lâm, vẻ mặt hơi trắng nõn không có biểu tình gì, nhưng trong đôi mắt dài nhỏ hình tam giác kia lại toát ra vẻ khinh thường khiến cho Nhan Noãn xem xét thật kỹ.

Lưu tổng quản nói xong, liền xoay người đi ra ngoài, thái độ kia vô cùng ngạo mạn, giống như người hèn hạ không phải là chủ tử, mà là người nghèo khổ thấp hèn, mới vừa đi tới cửa, lại chợt xoay người nói: “Đứng rồi, hôm qua Nhâm công công chạy phân phó nô tài, kêu nô tài nhắc nhở vương gia, dùng đồ ăn sáng xong thì mang vương phi tiến cung để thỉnh an thái hậu.”

Lần này nói xong, ngay lập tức bước ra cửa lớn phòng ăn thật sự.

Long Trác Việt tay cầm chiếc đĩa đang nghe đến lời nói phía sau của Lưu tổng quản bỗng dưng run rẩy một chút, trong mắt đang mang nét cười cũng lộ ra thần sắc hoảng sợ.

“Sao vậy, thái hậu kia muốn ăn thịt người sao?” Nhan Noãn hỏi.

Long Trác Việt sững sờ ngược mặt lên, Nhan Noãn mơ hồ có thể nhìn thấy trong mắt hắn có một chút nước mắt chớp động, hắn sợ hãi run rẩy nói: “So với ăn thịt người còn kinh khủng hơn.”

Nhan Noãn nhàn nhạt ờ một tiếng, rồi sau đó đem ánh mắt chuyển qua đồ ăn sáng trên mặt bàn.

Nàng không biết thái hậu kia là dạng người như thế nào, Nhan Noãn trước kia cũng chưa bao giờ tiếp xúc qua, bất quá thấy Long Trác Việt bị dọa thành như vậy, cho dù không ăn thịt người, cũng không phải là lão thái thái hòa ái dễ gần, hơn nữa thật sự sẽ rất khó chơi.

Bên cạnh, Nhan Song Song bất mãn nói thầm một tiếng: “Lưu tổng quản kia tính toán cái thứ gì, càng ngày càng không coi ai ra gì.”

Nhan Noãn đầu lông mày nháy lên, che giấu biểu cảm trên mặt, trong nội tâm cũng không ngừng gật đầu, nàng đối với Lưu tổng quản này ấn tượng cực kỳ kém, thân là nô tài, nên phải hiểu khái niệm về nô tài chứ.

“Song Song, nhớ kỹ thân phận của mình, người không nên nói nhiều phải biết câm miệng đúng lúc.” Nhan Noãn nhàn nhạt mở miệng nói, rõ ràng nghe không ra bất kỳ tức giận gì, nhưng Nhan Song Song lại cảm giác được trong lời nói rõ ràng có tính ép buộc mạnh mẽ.

Đối với Nhan Song Song, Nhan Noãn không có một tia hảo cảm, thậm chí ngay cả cảm giác chủ tử thân thiết đều không có, chỉ biết nàng chính là nha đầu của hồi môn đi theo mình. Một cái nha hoàn nho nhỏ cũng theo họ Nhan, có thể thấy được cha mẹ của nàng ở Nhan phủ nhất định rất có địa vị, có thể khiến cho Nhan Hưởng Thái nề trọng, hẳn là rất trung thành với Nhan phủ, mà Nhan Song Song làm việc gì nhất định là cũng nghe theo mệnh lệnh của Nhan phủ, nói không chừng nàng chính là do Nhan Hưởng Thái phái tới giám thị hoặc có ý đồ khống chế người của mình, người như vậy, tuyệt đối không thể dùng, càng không thể tin nhiệm được.

Trong đôi mắt đen nhánh hiện lên một chút nghi hoặc, Nhan Song Song hèn mọn nhún nhường cúi đầu: “Nô tỳ đã biết.” Mặc dù nàng chưa từng hầu hạ đại tiểu thư, nhưng cũng có nghe mọi người nghị luận qua, thế mà vị Vương phi trước mắt này, cùng với đại tiểu thư mà nàng biết thật sự rất khác với những lời mọi người đã từng nói.

Mặc dù vẫn dịu dàng, mềm mại như vậy, bất quá trên người Vương phi này lại toát ra vẻ khí chất thanh nhã thoát tục, chỉ là lúc ở trên người nhị tiểu thư, nàng cũng chưa từng nhìn thấy qua, ánh mắt tràn đầy tự tin, làm sao lại nhát gan yếu đuối như mọi người đã nói, thần thái phấn khởi như vậy, khiến cho người trước mắt cảm thấy sáng ngời vô cùng mạnh mẽ.

Nhan Noãn nhìn thoáng qua trong nồi cháo gạo trắng cháo rồi nhìn thẳng thấy Long Trác Việt đang nuốt nước miếng, đối với Nhan Song Song phân phó nói: “Thay vương gia bới cháo.”

Nhan Song Song không có bất kỳ do dự, vội vàng vòng đến bên cạnh Long Trác Việt, thay hắn bới một chén cháo.

Mặc dù nghĩ đến chuyện phải gặp thái hậu làm cho Long Trác Việt kinh hãi lạnh run, nhưng nhìn thấy đồ ăn trước mắt, vẫn làm cho hắn nhịn không được lòng tràn đầy vui mừng nhảy nhót, tiếp nhận chén cháo trong tay Nhan Song Song, hắn liền húp lên hồng hộc... mà bắt đầu ăn lên tục.

Lát sau chén cháo đã thấy đáy, hắn quay đầu, chỉ thấy Nhan Noãn còn đang nhìn chằm chằm cái bàn, vờn đầu lưỡi liếm hạt gạo dính bên khóe môi thè lưỡi liếm đem vào trong miệng, âm thanh trong trẻo của Long Trác Việt mang theo khó hiểu: “Noãn Noãn, ngươi vì sao không ăn, nhìn cũng có thể làm no bụng sao?”

Trên mặt bàn, bày ra một đĩa tương đậu hũ, một đĩa dưa chuột, một đĩa cải củ, hai trứng gà luộc, mà trong nồi cháo kia cơ bản cũng không tính là cháo, mà là lấy cơm nguội qua đêm, thêm một chút nước ấm trộn lẫn làm loãng trực tiếp bung lên đây, ngay cả nấu đều không có.

Nghèo kiết cổ hủ, thật là nghèo kiết cổ hủ mà!

Nếu là dân chúng bình thường, có lẽ Nhan Noãn cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng đây là nơi nào? Là Hiền vương phủ a.

Dù cho Long Trác Việt là cái tên ngốc, nhưng rốt cuộc cũng là con trai của tiên đế, trên người chảy huyết thống hoàng gia, là dòng họ hoàng thất, lương bổng lộc mỗi tháng cũng có số lượng không nhỏ, thậm chí bị lưu lạc cũng không đến tình trạng suy sụp như vậy ah.

Cho dù muốn làm đồ ăn sáng cho người ta ăn thanh đạm một chút, thì cũng nên làm có chất dinh dưỡng một chút, trên cái đĩa lớn như vậy mà đồ ăn chỉ có một ít, đó là cái gì, đĩa nước tương, món ăn dùng để chấm vào chỉ cần một miếng cũng không đủ ăn.

Nhan Noãn nhớ tới lúc này nhìn thấy Lưu tổng quản sắc mặt trắng nõn, thân mình tròn vo, thấy được cả người hắn đầy vẻ bóng loáng, trong lòng nàng có một loại trực giác khẳng định, mỗi tháng lương bổng lộc này, hơn phân nửa là đi vào túi tiền của hắn, cho dù có thừa, sợ là cũng bị hạ nhân nha hoàn trong phủ này vơ vét hết rồi.

“Việt Việt mỗi ngày ngươi ăn sáng đều là những thứ này?” Nhan Noãn hơi nghiêng đầu hỏi, nhìn thấy đôi mắt kia của Long Trác Việt so với trời đêm đầy sao còn phải đẹp hơn, con ngươi màu đen trong suốt như thủy tinh, vô tội thuần khiết không chứa bất kỳ tạp chất nào.

Long Trác Việt bĩu môi, đem bát đưa cho Nhan Song Song, ý bảo nàng bới thêm một chén nữa rồi mới mở miệng nói: “Hôm nay đồ ăn rất phong phú, ngươi xem, còn có hai trứng gà luộc nữa nè.” Nói xong, hắn mừng rỡ như điên cầm lấy trứng gà luộc, yêu thích không buông tay: “Trước kia chỉ có cái đĩa tương đậu hũ này à, nhất định là bọn họ thấy ta cười nường tử, thay ta vui vẻ, cho nên bỏ thêm rất nhiều đồ ăn.”

Hắn ngay thơ nói, không hề hay biết những món mình ăn vô cùng mộc mạc.

“Việt Việt thích ăn, hai trứng gà luộc kia đều cho ngươi ăn.” Nhan Noãn nói xong, bung lên chén cháo trước mặt mình húp vài miếng rồi buông xuống tựa như đã ăn xong, đôi hàng mi cong như cánh quạt khẽ hạ xuống, trong đôi mắt đen nhánh phát ra tia sắc bén lạnh lẽo mãnh liệt.

Cuộc sống trước kia của Long Trác Việt như thế nào nàng mặc kệ, nhưng mà trước mắt, có lẽ nàng vẫn cần phải ở lại Vương phủ này, nếu mỗi ngày đều ăn những thứ này, Long Trác Việt chịu được, nhưng nàng sao có thể chịu được.

Nếu ngay cả ăn đều ăn không đủ no, nàng làm sao có đủ sức lực mà bỏ trốn?

Long Trác Việt hai mắt mở to nhìn, há to miệng hoảng hốt nhìn Nhan Noãn ăn nhanh tựa như hổ đói, sững sờ nói: “Noãn Noãn, ngươi rất đói bụng sao? Nếu không chén này của ta cũng cho ngươi.”

Nói xong, cầm chén trong tay đổ vào chén trước mặt Nhan Noãn.

“Không cần, ta ăn no rồi.” Nhan Noãn liếc hắn một cái, nói.

Cho dù lấy nước sôi đổ vào, thì cơm nhão kia vẫn còn lạnh tanh nhạt nhẽo, hạt gạo thô sấp, nhai ở trong miệng khó ăn muốn chết. So với kiếp trước của nàng lấy thân phận làm nội ứng tiến vào vùng nội bộ của những tên tội phạm, ở tầng dưới cùng leo trèo tìm kiếm đồ ăn còn khó ăn hơn.

Long Trác Việt vừa nghe xong lời này của Nhan Noãn, lập tức lại đem chén cháo giành trở về, một đôi mắt sáng trong suốt, sợ Nhan Noãn đột nhiên đổi ý, vội vàng bung chén cháo lên một hơi nuốt hết vào trong bụng.

Sau khi ăn sáng xong, Long Trác Việt liền cùng Nhan Noãn lên xe ngựa, tiến cung để thỉnh an thái hậu.

Bởi vì tiến cung là chuyện lớn quan trọng, cho nên Lưu tổng quản rất chịu khó đem xe ngựa an bài thật tốt đứng ở cửa phủ.

Chương 9: Thái hậu? Lão yêu bà!

Ads Dọc theo đường đi, tâm trạng Long Trắc Việt liên lâm vào khủng hoảng cực độ, Nhan Noãn nghĩ, chắc dưới mặt nạ ngăm đen của hắn, nét mặt giờ phút này nhất định là rất nhợt nhạt, vô cùng trắng bệch.

Lúc này xe ngựa dừng lại ở cửa cung, khi Long Trắc Việt xuống xe có lẽ bởi vì quá sợ hãi, mà bước hụt một chân, vô cùng chật vật theo xe ngựa ngã xuống dưới đất, té lăn vài vòng, những hạ nhân đứng chờ ở cửa cung nhìn không được che miệng cười trộm.

Nhan Noãn im lặng nhắc lên mí mắt, được người đỡ đi xuống xe ngựa, trên mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ lo lắng cùng kinh sợ: “Vương gia, cẩn thận.” Nàng ôn nhu lên tiếng, âm thanh như chim hoàng oanh cất tiếng hót, uyển chuyển động lòng người.

Đến mức, từng người nhìn thấy nàng, cũng không khỏi khẽ giật mình ngăn người ra, âm thanh hút không khí một tiếng lại một tiếng vang lên.

Cung điện của thái hậu ở là Từ Ninh Cung, ngôi bằng ngọc lưu ly màu xanh dưới ánh nắng mặt trời chiếu xạ xuống, tản ra ánh sáng của ngọc vô cùng rực rỡ, mái hiên cong màu đỏ thẫm, nguy nga tráng lệ. Trên vách đá trong cung được điêu khắc những bích họa vô số rồng bay phượng múa, vô cùng cổ kính.

Bên trong điện lại càng cực kỳ xa hoa, cái đỉnh màu vàng đồng dấy lên hương mẫu đơn, bốn góc treo lồng đèn phượng hoàng, trông rất sinh động, chân đèn nằm dưới đất bạch ngọc, bên trong khảm kim châu, khắc hình đóa hoa sen, mỗi cánh hoa tươi sáng lung linh, lại vô cùng tinh tế, đúng là dùng ngọc noãn xanh thẫm mà làm, vừa thấy đã biết lão bà này rất biết hưởng thụ.

Ở trong chính điện đứng đó một lúc lâu, chỉ thấy thái hậu được người đỡ đi ra, một thân trang phục lông lấy tinh xảo tuyệt đẹp, đỉnh đầu xung quanh đều là ngọc châu, lay động theo từng bước đi, phát ra âm thanh va chạm nghe giòn tai. Mặc dù đã qua tuổi năm mươi, lại được bảo dưỡng rất tốt, nhìn qua tựa như chỉ mới ba mươi tuổi đầu mà thôi, tóc mai bay nghiêng phảng phất chạm vào lông mày kẻ đen tinh xảo, một đôi mắt đen trong suốt như làn nước mênh mông, hấp dẫn lòng người, trong đáy mắt sâu thẳm, âm thầm lay động tia sắc bén rét lạnh khiến người khác run sợ.

Người đứng bên trái thái hậu là hoàng đế Long Cẩm Thịnh, giờ phút này, hắn đang mỉm cười nhìn chăm chú vào Long Trắc Việt cùng Nhan Noãn, chỉ thấy Long Trắc Việt lúc đến chỗ thái hậu thân thể lập tức co lại, di chuyển từng chút từng chút trốn ra sau lưng Nhan Noãn, hai tay hắn gát gao nắm chặt lấy tay áo của Nhan Noãn.

Thái hậu Thượng Quan Dung thấy từng hành động kia của Long Trắc Việt, lông mày lập tức nhíu lại, không vui nói: “Như thế nào, Hiền vương liền như vậy, không nguyện ý gặp ai gia, ngay cả con mắt cũng không muốn nhìn một cái sao?”

Mới mở miệng, toàn bộ Từ Ninh cung áp khí liền thấp đến 0 độ, Nhan Noãn rõ ràng cảm giác được toàn thân Long Trắc Việt đã cứng lại, hắn yếu ớt mở miệng: “Không, ... Không phải, ta, ...”

Nhan Noãn đôi mắt rũ xuống, theo lời nói mới phát ra từ thái hậu, nàng đối với lão bà này cơ bản hiểu biết được một chút, không biết trước kia bà ta đối với người khác như thế nào, ít nhất đối Long Trắc Việt là không chào đón rồi, cũng không phải là người có tâm địa thiện lương gì, nàng phải cẩn thận ứng phó mới được.

“Noãn nhi tham kiến thái hậu, thái hậu vạn phúc kim an.” Nhan Noãn khoe miệng hơi cong, giọng lên một chút vẻ tươi cười yếu đuối, đối với thái hậu dịu dàng quý lạy, âm thanh không cao không thấp, mờ mờ ảo ảo lộ ra một tia lo ngại sợ hãi, lại không mất đi cấp bậc lễ nghĩa.

Thái hậu nghe thấy Nhan Noãn khiêm nhường như thế, liền cảm thấy hài lòng liếc mắt nhìn nàng một cái, theo yết hầu trong miệng phát ra một âm thanh, tiếp theo ánh mắt lại sắc bén nhìn Long Trắc Việt.

“Thái hậu bớt giận, trên đường đi đến cung điện, Noãn nhi hỏi Vương gia vì sao lại khấn trương như vậy?, Vương gia nói, mỗi lần gặp mặt thái hậu, đều sợ dung mạo của mình làm thái hậu khiếp sợ, hắn sợ thái hậu thấy nhiều quá mức, rồi sẽ có ngày thái hậu ngủ nằm mơ gặp ác mộng cũng bởi vì thấy dung mạo xấu xí của hắn suốt ngày, có thể tổn hại đến phượng thể, cho nên luôn nom nớp lo sợ, lúc này đây cũng là như thế, vì thế Noãn nhi liền đề cho hắn đứng ở sau lưng Noãn nhi, không nên đem mặt nâng lên phía trước, lại quên làm như thế đã là bất kính đối với thái hậu, là Noãn nhi không phải, mong thái hậu thứ tội.”

Nhan Noãn hơi cúi đầu, chậm rãi nói, một bộ dáng ôn nhu ngoan ngoãn cung kính.

Thái hậu ngón tay ngọc cầm chén trà sứ hoa văn tinh tế, thanh thoi nhấp một ngụm, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn Nhan Noãn, trông thấy nàng nhu thuận mềm mại, lại vừa giải thích khiến cho mình hài lòng, liền miễn cưỡng nâng lên mí mắt: “Vậy sao?”

Tuy rằng âm thanh vẫn lạnh nhạt, nhưng không còn lạnh lẽo như lúc trước.

Nhan Noãn thân mình hạ thấp xuống một chút cúi đầu, ôn nhu nói: “Đúng vậy, Vương gia tính tình đơn thuần, cho nên rất khó đem suy nghĩ trong lòng biểu đạt ra ngoài, vì vậy làm cho thái hậu thường xuyên hiểu lầm, kính xin thái hậu chớ trách.”

Thái hậu đôi mắt phượng hẹp dài tỉnh tể nhìn qua thân mình eo quắp của Long Trác Việt đang đứng, khoe miệng đột nhiên giờ lên, trong lòng khinh thường: “Tình tình đơn thuần? Hiền vương phi nói đúng, thôi, niệm tình Hiền vương một lòng hiếu thuận, ai gia sẽ không so đo, Hiền vương phi, ngẩng đầu lên, để cho ai gia nhìn một chút.”

“Vâng.” Nhan Noãn đáp, chậm rãi ngẩng đầu, nụ cười trên mặt như ngày xuân tươi sáng trong ánh nắng mặt trời, mềm mại và cung kính, nhìn qua trong mắt thái hậu, còn chứa đựng một chút sợ hãi.

“Quả thật là mỹ nhân sắc nước hương trời, Hiền vương thật sự là có phúc khí tốt, thôi đứng lên đi, người tới, ban thưởng ghế ngồi.”

“Tạ ơn thái hậu.”

“Noãn nhi, không ngại ai gia gọi ngươi như vậy chứ?” Nhan Noãn mới ngồi xuống, thái hậu mở miệng hỏi, trong mắt hơi hơi nheo lại, lúc này đã đổi lại một vẻ mặt hiền lành.

Thấy Nhan Noãn ngồi xuống, Long Trác Việt cũng khấn trương ngồi xuống ở một bên.

“Là phúc khí của Noãn nhi rồi.” Nhan Noãn cười hành lễ, trong nội tâm đối với thái hậu này là rất xem thường, bà ta muốn giả trang đây.

“Là người hiểu chuyện đấy, về sau ở bên cạnh Hiền vương phải đối xử với Vương gia tốt một chút, chăm sóc cho Vương gia thật chu đáo.”

“Noãn nhi đã rõ, nhất định hầu hạ vương gia thật chu đáo, đem Vương phủ quản lý thật tốt.” Nhan Noãn lễ phép cung kính trả lời.

Thái hậu gật gù đầu: “Như thế rất tốt.”

Ở Từ Ninh cung cũng không được bao lâu, thái hậu liền phái bọn họ đi về.

Ngay sau đó trong Từ Ninh cung Long Cẩm Thịnh thông thả đi ra, nhìn bóng lưng hai người đi xa, trên mặt tuấn mỹ đang di chuyển thần sắc vui vẻ thích thú: “Nhâm Vân Hải, ngươi cảm thấy Hiền vương phi này như thế nào?”

Nhâm Vân Hải cúi đầu nói: “Là người thông minh, biết tùy thời cơ ứng biến, bất quá tính tình có chút nhu nhược, dịu dàng ngoan ngoãn giống con mèo nhỏ, so với một số thiên kim tiểu thư, ngoài mặt cũng không khác gì, nô tài thật sự nhìn không ra nàng có chỗ nào đặc biệt.”

Long Cẩm Thịnh ánh mắt nhìn xa xa, nghe xong lời nói của Nhâm Vân Hải, ý cười càng đậm.

Thật sự là ngoài mặt dịu dàng ngoan ngoãn sao?

Xe ngựa từ từ đi đến phía Hiền vương phủ, bên trong xe ngựa, Long Trác Việt không giống như lúc này luôn sợ hãi, đôi mắt đen xinh đẹp nhìn Nhan Noãn không hề chớp mắt, lóe ra ánh sáng không rõ là hưng phấn, hay là vui mừng: “Woa, Noãn Noãn, ngươi rất lợi hại, rõ ràng không sợ cái lão yêu bà kia, giỏi quá giỏi quá.”

Nếu lúc này không phải là đang ngồi, sợ là Long Trác Việt muốn vây lấy xung quanh Nhan Noãn.

“Lão yêu bà?” Nghe được từ mới mẻ này, Nhan Noãn đầu lông mày giương nhẹ, nhìn Long Trác Việt cười nói: “Thần sắc bây giờ đổi ngược rồi, vừa mới lúc này sao giống như con rùa đen, bị dọa sợ tới mức rụt đầu rụt đuôi đấy.”

Long Trác Việt bị người chọc phá, bờ môi dày đặc cong lên, lý lẽ hào hùng nói: “Lão yêu bà thật sự rất đáng sợ nha.”

“Trách móc lớn tiếng như vậy, không sợ sẽ bị người khác nghe được bầm báo vào cung sao?”

Lão yêu bà? Ân, cái từ này hình dung thái hậu quả thực rất chính xác, chính là ngay cả hoàng thượng, ngồi ở bên cạnh bà ta cũng không dám tùy ý ra tiếng, có thể thấy được thái hậu này có bao nhiêu thế lực mạnh mẽ.

“A, sẽ có sao?” Long Trác Việt vừa nghe, ánh mắt lập tức trùng trùng giống như cái chuông đồng, hoảng sợ nhìn Nhan Noãn, tựa như ngay sau đó hẳn sẽ bị người khác bắt trở về cung, đối mặt với lão yêu bà trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Hạ nhân hung hăng càn quấy

Ads Mặc dù ở lại trong cung không lâu, bất quá gần như một lát sau, trở lại Vương phủ cũng đã là giữa trưa, đúng lúc tới buổi ăn trưa, vừa xuống xe

ngựa, Long Trác Việt vội vàng thúc ép Lưu Quảng Lâm hỏi: “Lưu tổng quản, đồ ăn trưa đã làm xong chưa?”

Lưu Quảng Lâm ngồi trên ghế đá đang lau lọ thuốc hít, vừa nghe âm thanh Long Trác Việt, liền miễn cưỡng ngừng đầu, thân nhiên nhìn hẩn liếc mắt một cái, nói: “Xong rồi.” Nói xong lại cúi đầu tỉ mỉ lau tiếp.

Cái bộ dáng kia không coi ai ra gì, giống như trong vương phủ này hẩn mới là chủ tử.

Long Trác Việt cũng không cảm thấy có điều gì không ổn, cười cười kéo Nhan Noãn tiến vào phòng ăn, bị lão yêu bà dọa cho một trận như vậy, cái bụng cũng bị dọa cho đói bụng theo rồi.

Nhan Noãn nhẹ nhàng nhú mảy, rút tay trở về, không nhìn đến ánh mắt giật mình sững sờ của Long Trác Việt, vừa đi vừa nghĩ về sự việc lúc nãy của Lưu Quảng Lâm, nàng không phải người của triều đại này, quan niệm cấp bậc tôn quý vốn là không xem trọng, nhưng khi nhìn thấy thái độ vô lễ ngạo mạn của Lưu Quảng Lâm như thế, đáy lòng lửa giận bị chọc..bắt đầu khơi lên.

Không ai hầu hạ nàng vẫn có thể sống tốt, nhưng mà nhìn sắc mặt người khác mà sống, nàng tuyệt đối làm không được .

Long Trác Việt nhìn thấy Nhan Noãn bỏ đi khỏi chỗ hẩn, tiến đến phòng ăn trước, đôi mắt trong suốt lạnh lẽo lặng lẽ kéo xuống một tầng âm đạm u ám, có phải Noãn Noãn không thích hẩn kéo tay nàng?

Nhan Noãn nhìn lướt qua cơm trưa trên bàn, trong mắt không gọn sóng phút chốc hiện lên tia sắc bén rét lạnh.

Một đĩa đậu hủ luộc, một đĩa cải trắng luộc, một chén nước tương để chấm, hai chén cơm!

Thì ra đây là bữa cơm trưa của Long Trác Việt và nàng?

Nhan Noãn đột nhiên câu môi, đáng tuổi cười sáng lạn phảng phất như trăm hoa đua nở, hạ nhãn vô dụng, để Vương phủ nuôi dưỡng cũng là lãng phí lương thực rồi.

Long Trác Việt theo sát phía sau Nhan Noãn vào phòng ăn, nhìn thấy dáng vẻ tươi cười đầy mê hoặc kia đủ để làm điên đảo mọi người trong thiên hạ, trong lòng bỗng chốc hồi hộp, da đầu không khỏi run lên một trận.

Nhìn Nhan Noãn như vậy, không hiểu vì sao hẩn lại cảm thấy, so với lão yêu bà còn kinh khủng hơn ah!

Nhan Noãn quay người đi, trước khi rời khỏi phòng ăn, Long Trác Việt thấy thế, vội vàng kêu nàng lại, hỏi: “Noãn Noãn, người đi đâu đấy, không ăn cơm trưa sao?”

“Phòng bếp.” Nàng thân nhiên ném một câu, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, đi được vài bước, phút chốc quay đầu lại, nhìn Long Trác Việt nói: “Đẫn ta đi phòng bếp.”

Mặc dù Vương phủ không lớn, nhưng nàng mới đến, vẫn chưa quen thuộc với địa hình ở đây, nàng thật sự không biết, phòng bếp nằm ở chỗ nào.

Long Trác Việt vừa nghe, vội vàng chạy đến phía Nhan Noãn, con mắt sáng chớp chớp, tựa như Nhan Noãn giao việc làm cho hẩn, là một công việc cực kỳ quan trọng vô cùng về vàng .

Phòng bếp được xây dựng ở phía Bắc, bên cạnh chính là cửa sau, trên khoảng đất trống trước sân viện, là một gốc cây hòe già lâu năm mọc lên từ mặt đất vô cùng vững chắc, thân cây trắng kiện dường như năm người nối tay nhau ôm cũng không hết, cành lá rậm rạp, vài điểm ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua, trên mặt đất xuất hiện nhiều vết sáng loang lổ.

Dưới gốc cây, một đồng lá nát vụn chồng chất lên nhau, rác vương vãi khắp nơi, xem ra là đã vài ngày không có ai quét dọn rồi.

Trong phòng bếp có một tên đầu bếp và hai người phụ bếp, giờ phút này đang ngồi ngay ngắn vây quanh bàn gỗ ăn cơm, Nhan Noãn vươn nửa người qua cửa sổ nhìn vào, nàng nhìn thấy rõ ràng trên bàn có một cái chén, bên trong tràn đầy một chén thịt kho tàu.

Sau lưng nàng, vang lên âm thanh hút nước miếng rột..rột..., không cần nhìn cũng biết, chính là Long Trác Việt thấy chén thịt kia, trợn mắt nhìn sợ là trông mắt cũng muốn rớt ra ngoài.

“Noãn Noãn, thịt, thịt, đó là thịt.”

Long Trác Việt thò tay chỉ lên bàn gỗ trong phòng bếp, kích động kêu lên, chỉ thiếu chút nữa là bỏ nhào qua giành ăn.

Âm thanh của hẩn, khiến cho ba người đang ngồi ăn cơm chú ý, một tên đầu bếp béo ú thở mạnh đứng lên, liền quay đầu nhìn ra cửa sổ: “Ai ở bên ngoài.”

“Trước giờ chưa biết, trong Vương phủ cơm canh của hạ nhân so với chủ tử còn tốt hơn, hạ nhân ăn thịt, chủ tử lại chỉ có đậu hủ, cải trắng cùng với nước tương để chấm.” Nhan Noãn hai tay khoanh trước ngực, chậm rãi đi vào phòng bếp.

Trong phòng bếp hạ nhân chưa thấy qua Nhan Noãn, nàng tự mình đi vào cửa, liền bị dung mạo như tiên của nàng khiến cho đám hạ nhân cả kinh trợn to tròn mắt, suýt nữa rớt ra ngoài .

“Ngươi là?” Tên đầu bếp béo ú chỉ vào Nhan Noãn, hỏi, đáy mắt lại không giấu được kinh diễm, còn có cái ánh mắt kia như ẩn như hiện lên tà dâm.

Trời ạ, nữ nhân này đẹp như thần tiên trên trời, từ nơi này xuất hiện, chẳng lẽ là nha hoàn mới đưa tới Vương phủ, hắc hắc, nếu có thể lấy được nàng ôm trong tay, vậy thì thật sự là đạt được khao khát ham muốn có được người vợ đẹp như tiên bấy lâu nay rồi.

Ánh mắt kia háo sắc vô cùng tà ác đánh giá Nhan Noãn, khiến cho đáy lòng Nhan Noãn dâng lên chán ghét nồng đậm.

“Nàng là nương tử của ta.” Long Trác Việt thân hình cao lớn đi lên phía trước đứng, đem thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của Nhan Noãn che ở sau lưng, tức giận tròn mắt nhìn tên đầu bếp, nếu không phải bọn hạ nhân biết rõ hắn là kẻ ngốc, thì bộ dáng lúc này của Long Trác Việt cũng rất dọa người.

Những người này nhìn bộ dáng Noãn Noãn như vậy, thật sự là rất đáng ghét mà.

Nhan Noãn nhướn đầu một chút, mới phát hiện mình chỉ tới bờ vai của hắn, nàng nhẹ nhàng cười, kỳ thật tên ngốc này cũng không phải như vậy khiến cho người ta không thể ở chung nha.

Đầu bếp liếc nhìn tới sau lưng Long Trác Việt, phát hiện căn bản nhìn không tới mặt Nhan Noãn, đành phải e sợ nhắc lên mí mắt: “Thì ra là vương phi à, thật sự là đáng tiếc, lại gả cho một kẻ ngốc.”

Câu nói kế tiếp, hắn nói âm thanh rất nhỏ, gần như là nỉ non, bất quá vẫn làm cho người ta đã nghe được rất rõ ràng hắn đang nói cái gì.

Hai người còn lại cũng phối hợp theo ném ánh mắt tiếc rẻ đến Long Trác Việt vừa đi vừa lắc đầu.

“Bọn nô tài đây ăn thịt là lấy tiền của mình ra, trong phủ cho chúng ta bao nhiêu bạc mua đồ ăn, chúng ta liền làm các loại đồ ăn đó cho Vương gia, nếu vương phi muốn ăn thịt, mời cầm bạc đến đây đi.” Một người phụ bếp trong đó nói ra, miệng há rộng, lộ ra một loạt hàm răng vàng vàng, lại khiến người xem thờ dài ngao ngán.

Vương phi thì thế nào, gả cho kẻ ngốc, thì mệnh lệnh cũng giống như nhau thôi, huống chi nàng là một cái nữ nhân, cũng không có tài cán có thể dấy lên sóng gió gì.

Nhan Noãn đi lên đến bên cạnh Long Trác Việt thì đứng lại, ánh mắt không nhìn ba người trong phòng, mà quay đầu nhìn sang Long Trác Việt, âm thanh ngọt ngào nói: “Việt Việt, đầu bếp nấu cơm không thể ăn, giữ lại cũng không làm được việc gì, không bằng đuổi hết đi nha.”

Âm thanh ngọt ngào chấn động lòng người, lại có một chút mềm mại lộ lên, giống như dòng suối từ trên khe chậm rãi chảy xuôi xuống, mát lạnh thấu tâm.

Ba người nghe xong âm thanh này, nhất thời cảm thấy xương cốt đều yếu mềm, chỉ là lời nói này được nói ra lại khiến bọn họ tức giận muốn chết.

Long Trác Việt nhìn qua nàng trên mặt đáng tươi cười dịu dàng, trong lòng thỏa mãn nói không nên lời, đôi mắt khề cong lại, hắn gật đầu như bầm tỏi: “Tốt, nghe theo Noãn Noãn.”

Đầu bếp không khỏi nổi giận cáu gắt nói: “Vương phi, lời này của người là có ý gì?”

“Mặt chữ bên trên ý tứ.” Nhan Noãn cười, dịu dàng yếu đuối, nhìn qua bề ngoài rất là vô hại, vừa thấy giống như là quả hồng mềm.

“Hừ, vương phi đây là muốn đuổi chúng ta đi, còn phải hỏi qua Lư tổng quản đồng ý, chúng ta là được Lư tổng quản mời đến, không phải tùy tiện nghe theo người nào cũng có thể đuổi đi, chúng ta tìm Lư tổng quản phân xử đi.” Đầu bếp mắt hồ dử tợn trừng, như hung thần độc ác trừng mắt nhìn Nhan Noãn, không tin bộ dạng này của mình không dọa được nàng.

“Cũng tốt, ta cũng có chuyện muốn hỏi Lư tổng quản.” Nhan Noãn thu lại đáng cười vui vẻ, sau đó thân mình có chút co lại, rơi vào trong mắt của ba người đầu bếp, chính là bộ dáng bị dọa cho sợ hãi, lập tức đắc ý lên, dẫn hai tên phụ bếp khí cao hiên ngang đi qua Long Trác Việt bên cạnh, chỉ là vẫn không quên tham lam nhìn chằm chằm vào Nhan Noãn.

Nhan Noãn một lần nữa trở lại phòng ăn trước ngồi đợi, không bao lâu, chỉ thấy Lư tổng quản dẫn ba người đầu bếp đi đến, vừa vào cửa, không hành lễ, liền trực tiếp chất vấn Nhan Noãn nói: “Nghe nói vương phi muốn đuổi ba người này đi, bọn họ làm việc rất tốt đấy, vô duyên vô cớ đuổi đi như vậy, nô tài cảm thấy không ổn.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Che dấu

Ads Hai mắt Nhan Noãn ôn nhu nhìn Luru Quảng Lâm như ánh trăng, làm cho Luru Quảng Lâm hơn ba mươi tuổi bỗng dung có loại cảm giác xuân tâm nhộn nhạo, vẻ mặt ngạo mạn của hắn cũng dần dần lộ ra ý tứ đáng khinh, trong lòng phảng phất như có móng vuốt mèo khề cào, nữ nhân này xinh đẹp, đúng là làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

Luru quang tối tâm lặng lẽ lay động dưới đáy mắt của Nhan Noãn, ở mặt ngoài cũng không lộ dấu vết nhìn Luru Quảng Lâm, nói:“Luru tổng quản, ta có thể hỏi ngài mấy vấn đề không?”

Thái độ cùng ngữ khí tôn kính, làm cho lòng Luru Quảng Lâm vốn có chút khó chịu thoải mái vài phần, béo thịt mọc lan tràn trên mặt cũng lộ ra một ít ý cười:“Vương phi có chuyện cứ việc hỏi.”

“Luru tổng quản đã vào phủ rất nhiều năm rồi?” Nhan Noãn cầm chiếc đũa, tùy ý khuấy com trong bát, mở to một đôi mắt thủy linh, hỏi.

Luru Quảng Lâm lập tức có chút đắc ý, ưỡn ngực:“Vương phi có điều không biết, từ lúc vương gia chuyển đến nô tài đã ở trong Vương phủ, luôn luôn đảm nhiệm chức tổng quản.”

“Nha?” Nhan Noãn coi như cảm thấy thực hứng thú nhũn nhũn:“Vậy Luru tổng quản cũng cùng vương gia từ trong cung đi ra sao?” Vấn đề này, mới là điều Nhan Noãn muốn biết nhất.

Nếu chỉ là quân gia bình thường, cho dù vương gia là một ngốc tử, cũng không dám làm càn không kiêng nể gì như thế, dựa theo việc ba người kia mời Luru Quảng Lâm đến làm chủ, nghiễm nhiên là đưa hắn trở thành người tâm phúc trong phủ này, một đương gia, mặc kệ nói như thế nào, với thanh danh và địa vị của Long Trác Việt, ngay cả nhóm quan to quý nhân muốn cười nhạo, cũng phải thấp giọng, giống như Luru Quảng Lâm, trước mặt nàng và Long Trác Việt có thể không coi ai ra gì, kiêu ngạo đến cực điểm, thật sự làm cho nàng không thể không hoài nghi Luru Quảng Lâm vì sao không biết lượng sức mình.

“Nô tài không phải là người trong cung, là Vạn công công ưu ái, chỉ điểm nô tài đến Hiền vương phủ làm người hầu, ân đức của Vạn công công, nô tài suốt đời khó quên.” Luru Quảng Lâm mở miệng ngậm miệng đều một tiếng Vạn công công, nói đó là vô cùng ti khiêm mà lại kính sợ, làm cho Nhan Noãn có một loại ảo giác hắn đối đãi với Vạn công công như một vị thần.

(ti khiêm: hèn mọn nhún nhường)

“Vạn công công?” Nhan Noãn quay đầu, nhìn Long Trác Việt hỏi, làm cho Luru Quảng Lâm cây thế như vậy, có thể thấy được không phải người hiền lành gì.

Nàng quay đầu, chỉ thấy Long Trác Việt lại lộ ra một bộ dáng hoảng sợ, Nhan Noãn theo bản năng nghĩ tới thái hậu, bởi vì biểu tình này, chỉ khi hắn đối mặt với thái hậu mới có.

Hay là Vạn công công này là người của thái hậu?

Mới nghĩ, ngay sau đó, Nhan Noãn liền từ trong miệng Long Trác Việt chiếm được chứng thật.

“Vạn công công là tâm phúc bên cạnh thái hậu.” Long Trác Việt chậm rãi đến gần Nhan Noãn, ghé vào bên tai nàng nói, hơi thở ấm áp phun vào tai Nhan Noãn, ngứa ngứa, tê tê, làm cho lòng của nàng cũng không từ từ chủ khê run rẩy một chút, phản xạ có điều kiện muốn thoát đi.

Mà nàng, xác thực cũng làm như vậy, thân thể nhỏ xinh bỗng dung từ trên ghế nhảy dựng lên, lại hướng Luru Quảng Lâm đi đến, trên mặt tuyệt mỹ, tràn ngập tươi cười long lanh, lại không thể che dấu mang theo lấy lòng nịnh nọt.

“Nói như thế Luru tổng quản là người của thái hậu nương nương, Nhan Noãn có mắt như mù, lại xem Luru tổng quản trở thành quân gia bình thường mà đối đãi, mau, Luru tổng quản mời ngồi.”

Nàng đã nói Long Trác Việt thân là vương gia, như thế nào lại không thể lên bàn tiệc cũng không thể tùy ý bọn hạ nhân khi dễ mà không có người quản, thì ra phía sau Luru Quảng Lâm là người tâm phúc bên cạnh thái hậu, xem ra Long Trác Việt quá thâm.

Sau lưng có một gốc cây đại thụ như vậy, Luru Quảng Lâm tự nhiên có thể ngang tàng trong phủ.

Thình lình xảy ra chuyện tốt, làm cho Luru Quảng Lâm nhất thời ngây dại, Nhan Noãn tươi cười lấy lòng làm hắn mê mẩn, tùy ý nàng giúp mình đi đến ghế ngồi, trong lòng hãnh diện bành trướng đến cực điểm.

Ba người đứng ở một bên mặt mày hớn hở đắc ý, bọn họ đã nói mà, một nữ nhân, có thể làm nên sóng gió gì, vừa biết người sau lưng Luru tổng quản, lập tức lấy lòng.

Luru Quảng Lâm đối với biểu hiện của Nhan Noãn thực hưởng thụ, tay cầm thành quyền, đặt ở bên miệng ho khan một tiếng, ngồi thẳng người nói:“Vương phi nâng đỡ, vậy ba người bọn họ.....” Nói đến một nửa, hắn nhìn ba người đầu bếp, ý tứ không cần nói cũng biết.

Nhan Noãn khó xử nhìn Luru Quảng Lâm, ngón tay ngọc xoa đai lưng bên hông:“Luru tổng quản, không phải ta không cho người mặt mũi, thật sự bọn họ làm đồ ăn người khó có thể nuốt, người tuy là người Vạn công công đề bạt tới, nhưng chúng ta đều biết người vì Vạn công công làm việc, chính là thay thái hậu nương nương làm việc, mỗi một chuyện người làm đều đại biểu thể diện của thái hậu, nếu hạ nhân trong phủ làm việc không chấp nhận được, gian dối trốn việc, lúc đó chẳng phải sẽ đánh mất thể diện của Luru tổng quản người sao? Gián tiếp làm cho trên mặt thái hậu không ánh sáng.”

Nàng đột nhiên ngừng lại một chút, cho Lư Quảng Lâm một ánh mắt “Người biết”, sau đó ngồi xuống, sửa sang lại tay áo, giống như tùy ý nói việc nhà: “Hôm nay tiến cung thỉnh an thái hậu, vốn tưởng rằng thái hậu nghiêm túc không thể xâm phạm, không nghĩ tới lại hòa ái dễ gần như thế, cư xử không có một chút kiêu căng, tuy rằng có khô khan một chút, bất quá trong lòng ta lại cảm thấy thái hậu rất thân thiết, thái hậu bảo ta chiếu cố vương gia, để ý Vương phủ cho thật tốt, ta tất nhiên là nhất nhất đáp ứng. Đương nhiên, Vương phủ này do Lư tổng quản người quản lý, ngay ngắn không lộn xộn, ta nghĩ vẫn nên để Lư tổng quản tiếp tục quản lý, nhưng mà vương gia thân là phu quân của ta, chiếu cố hẳn là bổn phận của ta, nếu không chiếu cố tốt hẳn, sẽ làm trái lại ý chỉ thái hậu, chỉ là đồ ăn hàng ngày khiến cho người không hài lòng, vạn nhất thái hậu trách tội xuống, ta khẳng định sẽ bảm báo chi tiết, nhưng người nọ là Lư tổng quản, không biết đến lúc đó Lư tổng quản.....”

Nhan Noãn ngừng lại, bất quá nhìn sắc mặt Lư Quảng Lâm càng ngày càng ngưng trọng, chỉ biết hẳn hiểu được nàng muốn biểu đạt cái gì.

Lư Quảng Lâm này, xem ra không dễ dàng giải quyết, đầu tiên nói thái hậu không liên quan, Vạn công công an bài người ở trong Vương phủ, nếu không có thái hậu chỉ thị, hẳn có thể làm như vậy? Huống chi sau còn phải cam đoan tổng quản vào phủ không phải người của thái hậu, nếu không chạy đi một Lư Quảng Lâm, sẽ có một Lư Quảng Lâm thứ hai tới.

Một khi đã như vậy, đành phải trước xuống tay với con tôm nhỏ, từ từ sẽ tới.

Nếu nàng đoán không sai, sợ là một màn hôm nay, không tới một canh giờ, sẽ truyền vào tai thái hậu.

Lư Quảng Lâm nhú mày trầm tư một lát, đột nhiên ngắt đầu: “Vương phi nói có lý, nô tài sẽ đuổi ba người bọn họ ra khỏi phủ, vĩnh viễn không thể trở lại, rồi tuyền người mới vào.”

Ba người nghe xong, nháy mắt trừng lớn mắt, kinh hô liên tục: “Lư tổng quản, nô tài biết sai rồi, về sau nhất định sửa chữa, vương phi khai ân, đừng đuổi nô tài đi.”

Hiền vương phủ có bao nhiêu béo tốt, không tiến vào căn bản không biết, trừ bỏ lương mỗi tháng, bọn họ còn có thể từ trong tiền mua đồ ăn mỗi ngày mà cắt xén bạc, một tháng cũng thu vào không ít, công việc béo bở như vậy, làm sao tìm được.

“Lư tổng quản quả thật là hiểu rõ lẽ phải, ánh mắt Vạn công công thật tốt, chuyện tuyền người không vội, muốn chọn được hạ nhân tốt không dễ dàng, mỗi ngày Lư tổng quản có nhiều việc cần xử lý như vậy, nên đồ ăn hàng ngày của vương gia sẽ do ta tự mình phụ trách, đồ ăn liền để cho nha hoàn hồi môn của ta đi mua, như vậy cũng không lo chiếu cố không tốt vương gia. Mặt khác, ta nghĩ, chuyện chiếu cố vương gia không thể qua loa, nên ta không có tâm tư dư thừa, Vương phủ vẫn để Lư tổng quản quản lý, ta sẽ không hỏi đến.” Nhan Noãn cười nói, mỗi câu đều xâm nhập vào trong đáy lòng Lư Quảng Lâm.

Vốn còn nghĩ vương phi muốn ra oai phủ đầu bọn hạ nhân, hẳn cũng nghĩ biện pháp đối phó, nào biết vương phi đối với hẳn không chỉ có khách khí, còn mọi chuyện đều để ý tới hẳn đầu tiên, không đoạt quyền, không làm mất mặt hẳn, lại đối với hẳn có lễ, chỉ cần nàng không tranh việc quản lý, như vậy chính mình vẫn là tổng quản có quyền thế cao nhất trong Vương phủ, dù sao tiền vài món ăn, cho nàng vẫn giống như người khác, chỉ cần phần lớn nhất ở trong túi hẳn là được rồi.

Nghĩ như thế, Lư Quảng Lâm trên mặt ý cười càng đậm, đối với Nhan Noãn biết thức thời rất là vừa lòng.

Trên mặt Nhan Noãn tươi cười càng sâu, đáy mắt nàng che dấu hàn ý, trong lòng đối với thái hậu càng cảnh giác hơn vạn phần, toàn bộ Hiền vương phủ đều có người giám thị nàng, nếu nàng không đem tài năng của chính mình che dấu, giả dạng làm quả hồng mềm, sợ không cần chờ tới ngày rời khỏi Vương phủ, chính mình đã bị lão kiêu bà chinh cho chết.

Nàng cũng không hiếm lạ cái gì là đương gia, chỉ cần có bạc là được, nếu là trực tiếp đem bổng lộc mỗi tháng của Vương phủ đoạt lấy, Lư Quảng Lâm sẽ không nôn nóng với nàng, việc này đối với nàng không có lợi, tiền mua đồ ăn tuy rằng ít một chút, bất quá tính toán tỉ mỉ vẫn có thể tích góp một chút, dùng để làm lộ phí sau này bỏ trốn.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tuyệt kỹ của vương gia

Ads Hoàng cung nguy nga tráng lệ, mái cong hình sừng, rầm rộ, ngói lưu ly màu vàng dưới ánh mặt trời phản chiếu hào quang óng ánh.

Từ Ninh cung, bàn gỗ đàn hương thật dài, mặt trên trải thảm vóc mềm mại loại tốt nhất, một mâm đồ ăn kim khí trang phục phát ra ánh sáng mê người, bên cạnh kim khí, có khắc hoa văn phức tạp, mỗi một món đồ ăn, đều được Vạn công công dùng ngân châm thử qua xong, mới gấp vào chén của thái hậu.

Vạn Toàn một bên vội vàng chia thức ăn, một bên đem chuyện xảy ra ở Hiền vương phủ bảm báo lại chi tiết.

Thái hậu cầm đũa vàng, gắp những đồ ăn đẹp để tinh xảo, mặt trên tô điểm từng viên bảo thạch, bà gắp một khối cá muối cho vào trong miệng, tỉnh té nhắm nuốt, hừ lạnh một tiếng: “Xem ra ai gia đánh giá cao nàng, vốn tưởng rằng nàng đầu óc thông minh, sẽ có nhiều năng lực, hóa ra cũng chỉ như thế.”

Miệng tuy rằng khinh thường, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, người thông minh tất nhiên tốt, nhưng người tự cho là thông minh lại làm cho bà chướng mắt, bà quyết không cho phép ở dưới mí mắt của bà, phát sinh chuyện gì khác thường, tất cả mọi thứ, đều phải được bà khống chế trong lòng bàn tay.

Vạn Toàn là lão nhân đã đi theo bên cạnh thái hậu, thấy thái hậu nói như vậy, thì thuận theo chiều gió: “Hiền vương phi như vậy, cũng làm cho thái hậu ngài có thể tiết kiệm không ít tâm tư, Hiền vương phủ bên kia, nô tài sẽ căn dặn Lưu Quảng Lâm chú ý nhiều chút, chỉ cần Vương phủ vẫn do hắn làm chủ, sẽ không sợ bọn họ làm ra chuyện thiếu thân gì.”

“Ừm, còn có Nhan Noãn kia, bảo Lưu Quảng Lâm cũng phải đề phòng.” Đừng có người tới trước một bộ mặt, sau lưng một bộ mặt khác, bà Thượng Quan Dung cũng không phải là tùy ý mặc cho người trêu chọc.

Vạn Toàn cúi nửa thất lưng khúm núm đáp lời: “Nô tài hiểu rõ.”

Lưu Quảng Lâm làm việc tốc độ rất nhanh, một lát, đã đem ba người làm việc ở phòng bếp đuổi ra khỏi Vương phủ, tiếp theo lại cầm hai thỏi bạc giao cho Nhan Noãn.

Hai mươi lượng, tiền ăn một tháng.

Nhan Noãn ngoài cười trong không cười nói lời cảm tạ, một bộ dáng mang ơn làm cho hư vinh trong lòng Lưu Quảng Lâm lại tăng lên một tầng, càng khẳng định địa vị vững chắc của chính mình ở trong vương phủ, cũng khẳng định Nhan Noãn thuộc dạng quả hồng mềm, phòng bị đối với nàng cơ hồ bằng không.

Hiệu quả như vậy, là điều Nhan Noãn muốn.

Nhan Noãn đi vào phòng bếp, tuy rằng nhỏ hẹp, nhưng đầy đủ mọi thứ, nàng cầm một củ măng trong rổ, đặt ở trong tay cân nhắc, trong mắt bay lên thần thái sáng láng, nấu com, thật đúng là không làm khó được nàng.

Nàng từ trong cô nhi viện đi ra, cuộc sống sau khi đến trường đều là tự gánh vác, vì kiếm tiền, nàng học rất nhiều thứ, nấu ăn cũng là một trong số đó, không phải nàng tự khen, bất luận làm chuyện gì, chỉ cần nàng muốn làm, nhất định sẽ làm được tốt nhất, cho dù ở trong nhà trường, nàng cũng là người nổi bật, làm nằm vùng, cũng là nằm vùng xuất sắc nhất, nếu không phải nàng không biết nhìn người, không ngờ đến đồng bạn phản bội, cuộc sống của nàng nhất định là hoàn mỹ.

“Ai ngàn đao!” Nhan Noãn nghiêng răng nghiêng lợi mắng, không thể tự mình đuổi bắt phản đồ, cảm giác thực mẹ nó ghen khui.

Măng xong, về mặt của nàng lại thoải mái cầm măng trong tay đặt ở trên cái thớt gỗ, giờ tay chém xuống, củ măng trong nháy mắt đã cắt thành đoạn ngắn.

Cho dù có nhớ tới thì làm được gì, cơ hội trở lại hiện đại thật xa vời, vậy nghĩ biện pháp rời đi nơi này, tuy rằng thoát khỏi Hiền vương phủ quan trọng, bất quá chuyện quan trọng nhất trước mắt, chính là ăn com, nhưng mấy thứ tẻ nhạt vô vị này ăn vào miệng còn không bằng không ăn.

Dưới tình huống không có điều kiện thì đó là bất đắc dĩ, nhưng trước mắt có điều kiện, nếu lại bạc đãi chính mình chính là tìm ngược.

Hai tay Long Trác Việt bám trên khung cửa, vươn đầu hướng vào trong phòng bếp xem, nhìn Nhan Noãn đao công thuần thực, cả kinh tròn mắt há hốc mồm, đầu cũng chuyển động theo động tác của Nhan Noãn, cực kỳ giống con gà mổ thóc, trên mặt hiện lên sùng bái.

Công việc nhóm lửa do Nhan Song Song làm, cũng không phải Nhan Noãn không biết làm, mà nàng là nha hoàn Nhan gia, không thể không sai, dù sao không phải người của mình, làm chút việc nặng cũng không đau lòng.

Đối với Nhan gia, Nhan Noãn oán hận đến cực điểm, mà trong nhận thức của nàng, Nhan Song Song là người trung thành với Nhan gia, tự nhiên đã nằm trong danh sách chán ghét của nàng.

Đội chảo nóng, Nhan Noãn đổ dầu vào, bởi vì trong phòng bếp không có thịt, đành phải xào măng với dầu.

Sau khi thấy dầu nóng, nàng tiếp tục cho măng vào, sau đó bỏ thêm chút gia vị nước tương, muối, đường trắng vào, sau cùng lại cho một ít hành thái, tiếp theo thì xúc vào trong đĩa.

Long Trác Việt nhìn đĩa măng xào dầu màu sắc mê người, bụng vốn đói đến trống rỗng trong nháy mắt như muốn tạo phản, cô lỗ cô lỗ kêu lên, hầu kết không ngừng lăn lộn, nước miếng nuốt một chút lại một chút.

Giữa trưa lúc cái trắng cùng đậu hủ còn thừa lại một chút, Nhan Noãn đem hai loại nấu cùng với nhau, chính là một lát công phu, đã có một tô canh cải trắng đậu hủ, Long Trác Việt ở ngoài cửa giống như làm tặc ngửi được mùi thơm, hai chân phút chốc mềm nhũn, cả người té ngã xuống, thấy Nhan Noãn quay đầu nhìn mình, vội vàng đứng lên, trong mắt chột lóe hào quang tựa hồ đang hỏi: Noãn Noãn, có thể ăn com chưa?

“Việt Việt, tiến vào ăn com.” Nhan Noãn nói, xoay người bưng hai món đồ ăn trên bếp đặt lên bàn, dù sao mọi người ở trong này, cũng đỡ phải đi lên trước mời, đi đến bên kia đồ ăn đều lạnh.

Tuy rằng đồ ăn không nhiều lắm, nhưng hai người vẫn ăn đủ, chủ yếu nguyên liệu nấu ăn không nhiều, làm không được nhiều đồ ăn. Huống chi Long Trác Việt vẫn tránh ở cửa, tiếng nuốt nước miếng làm cho người muốn bỏ qua cũng không được, sợ nếu không ăn cơm, hẳn sẽ đói đến ngất xỉu.

Long Trác Việt chờ những lời này của nàng, vừa nghe, cả người như gà đá chạy vọt vào, một chén cơm vừa đặt vào trong tay của hắn, liền vội vã ăn.

Bỏ vào trong miệng một miếng măng, nhai vài cái, hắn lập tức kinh hỉ mừng lớn mắt:”Noãn Noãn, ăn thật ngon.” Khen xong, lập tức cúi đầu xuống ăn.

So với dĩ vãng ăn gì đó, đồ ăn hôm nay, quả thực là mỹ vị ít có trên thế gian.

Nhan Noãn gấp miếng măng bỏ vào trong miệng tỉnh tề nhắm nuốt, hương vị không tệ, vừa lòng khỏa miệng giờ lên, quay đầu, nhìn bộ dáng ăn như hổ đói của Long Trác Việt, nàng còn không có ăn được mấy miếng, chén cơm của hắn đã muốn thấy đáy, bàn tay to duỗi ra, ý bảo Nhan Song Song thêm cơm.

Một chút cơm, Long Trác Việt ước chừng ăn bốn bát, ăn đến bụng hắn co tròn lại, ngồi phịch ở ghế trên, ợ lên một tiếng, bên khỏa miệng, dính đầy cơm màu trắng, nổi bật trên mặt ngăm đen của hắn.

Nhan Noãn làm hai món Long Trác Việt ăn đến ngay cả nước canh cũng không thừa, nếu không phải không còn đồ ăn, phỏng chừng hắn cũng có thể ăn thêm một chén nữa.

Long Trác Việt vươn đầu lưỡi, liếm mùi vị còn dính lại trên môi, đánh no cái cách nói:”Noãn Noãn..... Cách..... Buổi tối còn..... Cách..... Làm sao?” (chắc là bị nước cục ^^)

“Ừm.” Nhan Noãn gật đầu nói, trong lòng không khỏi oán thầm, heo à, cơm trong bụng còn chưa có tiêu hóa, mà bắt đầu nghĩ tới bữa ăn sau.

Gió nhẹ từ từ, ăn cơm trưa xong Nhan Noãn chuyển ghế từ trong phòng ra nằm phơi nắng, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào thân thể của nàng, làm cho nàng cảm thấy cả người đều lười nhác.

Hơi hơi nghiêng đầu, Nhan Noãn nhìn một màn trước mắt, kinh sợ sắp rớt cằm xuống dưới.

Trên ghế đá cách nàng vài bước, Long Trác Việt một tay đang kéo khung thêu, một tay cầm ngân châm, thủ pháp thuần thục, làm cho người ta cứng lưỡi, Nhan Noãn lại cảm thấy thực quý dị.

Thêu!

Này không phải trọng điểm, trọng điểm là một đại nam nhân thêu?

Về mặt của hắn thực chuyên chú, tay cầm châm xuyên qua xuyên lại, động tác như nước chảy mây trôi, nhanh đến mức làm người ta ứng phó không nổi, làm cho người ta có ảo giác hắn không phải đang thêu, mà là cầm châm loạn xạ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Ngươi Bắt Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Giúp ta liếm liếm

Ads Nhan Noãn bỗng nhiên đứng dậy, hướng Long Trác Việt đi đến, ánh mắt nhìn bức tranh thêu trong tay hắn, lập tức liền cả kinh ngây ra như phỗng.

Chỉ thấy trên chiếc khăn màu trắng, một đóa hoa mẫu đơn hình dáng rất thật, muôn hồng nghìn tía, tốc độ thêu của Long Trác Việt rất nhanh, làm cho Nhan Noãn nhìn xem hoa cả mắt, chỉ cảm thấy bóng dáng ở trước mắt phát ra hào quang, nhìn không thích hợp.

Những đóa hoa mẫu đơn ở trong tay Long Trác Việt, may vá thành thạo, giống như đang sống bình thường, chậm rãi nở rộ, quốc sắc thiên hương.

Nhan Noãn khỏa miệng hơi hơi run rẩy, tầm mắt dừng ở bàn tay xếp thành hình hoa lan của Long Trác Việt hơi hơi nhếch lên, xoa trán ngửa mặt lên trời thở dài, thêu kĩ xuất thần nhập hóa như thế, vậy mà xuất hiện từ phu quân trên danh nghĩa của nàng, một tên gốc tử cư nhiên biết nữ công, đó không phải là nương, không phải là gay bất nam bất nữ không phải, chuyện này quả thực so với biết hắn là gốc tử còn muốn làm cho người ta choáng váng hơn.

Cảm nhận được phía sau có người, Long Trác Việt thoáng liếc mắt, vừa thấy Nhan Noãn, trên mặt lập tức tràn đầy tươi cười, mà tay không có một chút dừng lại:”Hửm? Noãn Nỗ, tỉnh sao? Có phải chuẩn bị làm bữa tối.”

Giọng nói hắn lộ ra một chút kích động chờ mong, ánh mắt hắc bạch phân minh lóe ra ánh sáng không hiểu.

Nhan Noãn kinh ngạc ngẩng đầu, không nói gì nhìn nhìn ánh mặt trời từ trên cao chiếu xuống, bọn họ dường như mới ăn xong ngô thiện (com trura) không quá một canh giờ đi.

Mím môi, Nhan Noãn quyết định không nhìn Long Trác Việt, tuy rằng nàng hiện tại muốn chiếu cố hắn một ngày ba bữa, nhưng cũng không đại biểu nàng tiếp nhận Long Trác Việt là phu quân của nàng, cùng một tên ngốc tử sống chung đã đủ làm cho nàng ghen khuất, nay phát hiện là ngốc tử thiên nương*, càng làm cho Nhan Noãn không chịu nổi. Duy nhất chỉ có ở trong lòng không ngừng an ủi, Long Trác Việt là dạng người gì không có liên quan đến nàng, dù sao nàng không muốn sống cùng hắn cả đời.

(thiên nương: hôm nay là có tính đàn bà, làm những việc của phụ nữ)

Long Trác Việt tay cầm châm không ngừng thêu, hai mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng Nhan Noãn rời đi, lông mi thật dềnh dềnh nháy nháy mắt, phảng phất như cánh bướm, có chút thất thần.

Noãn Noãn không vui? Vì sao a?

“A..... Tê.....” Đang phân tâm, châm thêu trật hướng, đâm vào tay hắn, một giọt máu không hề báo trước xuất hiện trong mắt Long Trác Việt, làm cho hắn ngơ ngác ngẩn ra.

A? Hóa ra hắn cũng có khi thêu ngang.

Giật mình qua đi, tư duy Long Trác Việt rất nhanh vòng vo trở về, nhìn chăm chăm ngón tay bị châm đâm, “Oa” một tiếng bộc phát ra tiếng khóc kinh thiên động địa, làm Nhan Noãn ở phía trước sợ tới mức giật mình một cái đột nhiên quay đầu.

Tiếng khóc này, dường như cha mẹ chết hết, tập trung nhìn lại, mới phát hiện khóc thê thảm như thế không phải ai khác, mà chính là Long Trác Việt.

Long Trác Việt hép mắt nhìn Nhan Noãn quay lại, khóc càng hăng say, nước mắt như hạt đậu lớn liên tiếp từ trên mặt ngăm đen của hắn tranh nhau rót xuống, trên lông mi rậm rạp cũng dính nước mắt.

Nhan Noãn một lần nữa trở lại bên cạnh Long Trác Việt: “Làm sao vậy?”

Long Trác Việt mở to một đôi mắt đáng thương, tay kia đỡ ngón tay “Bị thương”, chậm rãi giơ lên trước mặt Nhan Noãn, run rẩy nói: “Ô..... Người ta bị..... Bị thương, đau oa.....”

Nhan Noãn đem đầu gối sát vào ngón tay Long Trác Việt giơ lên, nhìn trên ngón tay có một giọt máu còn không lớn bằng nước mắt của hắn, mặt cười dần dần có xu thế đen lại: “Cứ như vậy?”

Bị châm đâm một chút, đã khóc thảm như tận thế tới rồi?

Long Trác Việt không ngừng gật đầu, đưa ngón tay “Bị thương” đến trước mặt Nhan Noãn, tiếng khóc không có chút dấu hiệu ngừng lại, làm cho đầu óc Nhan Noãn “Ông ơng” Thăng đầu: “Đau chết người ta, oa ô ô ô ô, Noãn Noãn, vù vù.”

Ngón tay ngọc thon dài xoa xoa cái trán ần ần đau, Nhan Noãn hít sâu một hơi, phút chốc quát: “Không được khóc.”

Bị nàng rống như vậy, tiếng gào khóc của Long Trác Việt lập tức dừng lại, sửa thành tiếng nức nở khe khẽ, đầu cụp xuống, thường thường vụng trộm liếc mắt nhìn Nhan Noãn, bộ dáng rụt rè cực kỳ giống con dâu nhỏ bị ác nhân bắt nạt, giận mà không dám nói gì.

Mà cái gọi là ác nhân, không ai ngoại trừ Nhan Noãn.

Nhan Noãn nhìn ánh mắt lên án của Long Trác Việt, kéo kéo khóe miệng cứng nhắc: “Việt Việt ngoan, chảy máu thì tự mình liếm liếm sẽ không có chuyện gì.” Nàng không nên quay trở lại.

Lông mi xinh đẹp của Long Trác Việt nhẹ nhàng nháy nháy, nước mắt trên mặt thoát nhìn trong suốt, treo trên gương mặt ngăm đen có vết sẹo dài, thật sự không có mỹ cảm động lòng người.

Ánh mắt nghi hoặc xem xét Nhan Noãn, lại xem xét ngón tay chính mình, sau đó ngón tay lại hướng đến trước mặt Nhan Noãn, ánh mắt hoang mang giống như nai con vô tội: “Vây, Noãn Noãn, giúp ta liếm liếm.”

Một cổ máu xông thẳng lên óc, trong lòng Nhan Noãn có giọng nói bình tĩnh, trăm ngàn bình tĩnh, đối phương chính là một ngốc tử, nàng là người bình thường, không thể cùng ngốc tử chấp nhặt.

Nhan Noãn rất bất nhả liếc cái xem thường, cũng không quay đầu lại rồi đi, mà Long Trác Việt, giống như da trâu dính vào phía sau Nhan Noãn, giữa trưa, miệng không ngừng la hét: “Noãn Noãn, giúp người ta liếm liếm.”

Không thể nhìn được nữa, Nhan Noãn ở trong phòng bếp cầm dao thái, hung hăng chém vào trên thớt gỗ: “Còn ằm ỹ nữa thì com chiều đừng ăn.”

Long Trác Việt cả kinh, bị dọa lập tức bắt tay nhét vào trong miệng mình.

Không ăn com chiều, làm sao có thể.

Ba ngày sau, là ngày Nhan Noãn về thăm nhà cha mẹ, lễ vật nên đưa Lưu Quảng Lâm đều đã chuẩn bị tốt, Long Trắc Việt là một người nghèo, đồ tốt cũng đưa không được, nhưng Hiền vương phủ tốt xấu cũng đại biểu mặt mũi của hoàng gia, cho nên Long Cẩm Thịnh ban thường không ít thứ tốt bảo Nhâm Hải Vân mang đến Hiền vương phủ.

Nhan gia, thừa kế Vũ Dương hầu, ở kinh thành là danh môn vọng tộc, chỉ là đứng ở cửa phủ Vũ Dương Hầu, có thể làm cho người ta cảm giác được nơi này nhà cao cửa rộng không giống bình thường.

Cửa lớn sơn son, hai con sư tử bằng đá hùng vĩ đứng ngay ngắn ở trên thềm đá, uy phong lẫm lẫm, trông rất sống động.

Nhan Noãn ngồi trên xe ngựa một chút, có thị vệ trông cửa chạy vào phủ thông báo, chính là đợi hồi lâu, cũng không thấy có người đi ra, càng miễn bàn trường hợp người nhà thân nương nhìn thấy nữ nhi mới gả trở về vui vẻ mà khóc xuất hiện.

Ánh nắng ấm áp, gió nhẹ thổi qua.

Trên mặt xinh đẹp của Nhan Noãn xuất hiện tươi cười nhợt nhạt, chính là trong đôi mắt đẹp, hàn ý lạnh lẽo đến ngay cả ánh mặt trời ấm áp đều không thể xua tan.

Nàng như thế nào đã quên, Nhan Hướng Thái “Yêu thương” chất nữ là nàng cỡ nào, làm sao có thể lòng tràn đầy vui mừng nghênh đón nàng hồi phủ?

Nhan Noãn quay đầu đối với hạ nhân đang cầm lễ vật nói “Đi thôi, đem này nọ đưa vào đi.”

Nàng muốn dịu dàng như vậy, cũng không đại biểu dịu dàng để người khi dễ a.

Long Trắc Việt gắt gao túm áo Nhan Noãn, nhắm mắt theo đuôi nàng oai phong hướng Hầu phủ ở phía xa đi đến.

“Đại tiểu thư, xin ngài chờ, Hầu gia còn chưa có phân phó gì.” Thị vệ canh cửa vurun một bàn tay ra, ngăn cản Nhan Noãn.

“Ta là gì trong phủ Vũ Dương Hầu?” Nhan Noãn không giận cười đáp, phản thù chỉ vào chính mình, hỏi thị vệ.

Đối thị vệ ngăn trở, Nhan Noãn cũng không có gì ngoài ý muốn, cho dù không phải Nhan Hướng Thái hạ lệnh, ít nhất cũng được hấn tán thành.

Vấn đề của Nhan Noãn làm cho thị vệ sững sốt, ngơ ngác nói: “Đại tiểu thư.”

“Người nếu gọi ta một tiếng đại tiểu thư, ta chính là chủ nhân trong phủ, ta trở về nhà mình, chẳng lẽ còn phải được ai cho phép?”

Giọng nói uyển chuyển động lòng người, như chim hoàng oanh bay khỏi hang, vẫn là giọng nói quen thuộc, lại làm cho thị vệ có một cổ cảm giác áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hai tỷ muội phiên toái

Ads Trong lúc thị vệ đang giật mình ngăn người, Nhan Noãn đã lướt qua hấn hướng trong phủ đi đến, chờ khi thị vệ phục hồi tinh thần lại, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của Nhan Noãn.

Một đường đi qua, trong phủ tinh xảo hoa mỹ làm cho Nhan Noãn cảm thán vô hạn, hình ảnh mờ nhạt trong trí nhớ không bằng tận mắt nhìn thấy rất có lực đánh vào, núi giả lưu thủy trải rộng, hồ nước nằm yên, phòng ở hoa lệ, hành lang dài, thềm đá màu trắng thời Hán, trong hoa viên trồng đầy các loại hoa cỏ, có một số loại vốn vào mùa này không thể ra hoa, vẫn nở ra tươi đẹp như cũ, muôn hồng nghìn tía, gió nhẹ thổi qua, lay động cánh hoa, mùi thơm bay vào trong mũi.

Hiền vương phủ, xa hoa không thể so sánh.

“A, nhìn một chút, nhìn một chút, ai đã trở lại vậy a.”

Đột nhiên, một tiếng nói trống rỗng chói tay cũng không thật rõ ràng vang lên, Nhan Noãn trực giác muốn bỏ qua không để ý tới, nhưng người khác lại cố tình không chịu buông tha nàng.

Một cánh tay phút chốc chặn ngang trước mặt Nhan Noãn, cổ tay áo rộng thùng thình dùng chỉ bạc thêu hoa Tường Vân, ngón tay thon dài, như dương chi ngọc trong suốt: “Nhà đầu chết tiết kia, ta nói chuyện với người, người đây là thái độ gì.”

Nhan Noãn xoay người, ngẩng đầu nhìn nữ tử trước mắt liếc mắt một cái, nữ tử da thịt trắng nõn tinh tế, con mắt sáng trong suốt động lòng người, môi đỏ mọng giống như hoa hồng đỏ tươi, eo nhỏ túm chặt, nhìn thế nào cũng là một mỹ nhân như hoa như ngọc, chính là trong trí nhớ nàng với đôi thân thể này vừa ác độc lại tàn nhẫn, đánh vỡ biểu tượng xinh đẹp của nhị muội này.

Nhan Noãn rất nhanh cúi đầu: “Nhị muội, có chuyện gì sao?” Bộ dáng này, dừng ở trong mắt Nhan Lăng, chính là nhát gan yếu đuối, điều này làm cho tâm tình của nàng vô cùng tốt.

“Đừng tưởng rằng làm Hiền vương phi, thì đem chính mình làm phượng hoàng, nếu không phải Nhan gia che chở cho ngươi, ngươi có hôm nay sao?” Nhan Lăng khinh thường nhìn Nhan Noãn, lại nhìn Long Trác Việt đang tránh ở phía sau nàng ngay cả đầu cũng không dám, trong lòng khinh thường càng sâu.

Nếu muốn nàng sống chung với gốc tử này cả đời, vậy nàng tình nguyện đi tìm chết.

Lời nói của Nhan Lăng làm cho trong lòng Nhan Noãn cười lạnh liên tục, xác thực, nếu không có Nhan Hưởng Thái chiếu cố, vị trí Hiền vương phi này thật đúng là không tới phiên nàng ngồi, thay đổi ngày sinh tháng đẻ của nàng không nói, Nhan Lăng này thế nhưng còn ở nơi này chế giễu vui mừng khi người gặp họa.

Chê cười Nha Noãn nàng, là để bắt nạt như vậy sao?

Này không công chịu tính kế, nàng sớm muộn gì cũng trả lại gấp bội cho Nhan Lăng, nghĩ đến không cần gả cho gốc tử, nàng có thể vô tư sao?

“Vẫn là nhờ phúc của nhị muội, nếu không phải nhị muội nhường cho, vị trí Hiền vương phi này như thế nào cũng không tới phiên ta đảm đương, lại nói, này vốn nên là phúc phận của nhị muội.”

Giọng nói của Nhan Noãn mềm nhẹ cực kỳ giống kẹo đường, rõ ràng vẫn là ngữ khí hèn yếu trước kia, lại làm cho Nhan Lăng có loại xúc động muốn bóp chết Nhan Noãn.

“Nhan Noãn, ngươi nói hươu nói vượn cái gì, sẽ không sợ phụ thân trách cứ sao?” Nhan Lăng trong nháy mắt hoảng hốt, nói như thế nào cũng là đem ngày sinh tháng đẻ của nàng đổi cho Nhan Noãn, chuyện này truy cứu lên chính là khi quân, đến lúc đó nếu để hoàng thượng tìm ra nguyên nhân, sự tình bại lộ, cả nhà Nhan gia sẽ bị xử trảm.

“Nhị muội vì sao lại tức giận như vậy? Chuyện này không phải nhị muội nhắc tới sao?” Nhan Noãn hơi hơi ngửa đầu, hai tròng mắt như nước nhìn Nhan Lăng, trong cẩn thận mang theo dụ ngoạn.

(dụ ngoạn: dụ dỗ+ngoan ngoãn)

Nhan Lăng chán nản, hai mắt phun lửa nhìn Nhan Noãn, trong lòng hơi hơi có chút buồn bực, trước kia Nhan Noãn thấy nàng không phải khúm núm, thì là bộ dáng hoảng sợ sao.

Tuy rằng bây giờ cũng là vẻ mặt nhát gan cùng sợ hãi, nhưng nàng cư nhiên dám phản bác lời nói của mình, đây là chuyện trước kia chưa từng có, chẳng lẽ thực sự đem chính mình trở thành phượng hoàng bay lên đầu cành.

Nghĩ như thế, trong lòng Nhan Lăng càng thêm tức giận.

Khóe mắt dư quang của Long Trác Việt nhìn biểu tình hung thần ác sát của Nhan Lăng, sợ tới mức thân mình co rúm lại, lạnh run, còn kém không có lập tức đào cái lỗ chui xuống.

Ô, thật là khủng khiếp, giống như lão yêu bà trong cung.

“Nhan Noãn ngươi thật giỏi, ngươi muốn tạo phản, mới ba ngày không giáo huấn, ngươi đã không biết trời cao đất rộng.” Dứt lời, giơ tay lên, người sáng suốt đều nhìn ra được nàng muốn làm cái gì.

Nhan Noãn nhìn tay kia giơ lên, lập tức lộ ra thần sắc hoảng sợ, tay rơi xuống phía trước cả kinh nói: “Nhị muội đây là muốn đánh ta sao? Ta chính là Hiền vương phi được hoàng thượng tự mình chủ hôn.”

“Xuy, đánh chính là ngươi.” Nhan Lăng cười lạnh một tiếng, đối với lời uy hiếp của Nhan Noãn không để vào mắt, dứt lời, một cái tát liên hung hăng đánh xuống.

Ba –

Nghe tiếng bàn tay thanh thúy, tâm tình Nhan Lăng cực kỳ khoan khoái, tiện nhân, dám lấy thân phận áp chế nàng, ta phi, Hiền vương phi thì như thế nào, nhìn toàn bộ kinh thành, tất cả mọi người không đem Hiền vương để vào mắt, càng miễn bàn vương phi.

Nhan Lăng đặc ý muốn nhìn Nhan Noãn bị nàng tát sẽ khổ sở như thế nào, nhưng nhìn người trước mắt bụm mặt, cắn môi nước mắt lưng tròng, tròn mắt.

Như thế nào không phải Nhan Noãn?

Nhan Song Song không hiểu vì sao thay Nhan Noãn trúng một cái tát, trong lòng ủy khuất cực kỳ, nhưng cũng chỉ có yên lặng chấp nhận, ai bảo nàng là nha đầu hồi môn của Nhan Noãn, chủ từ gặp nạn, làm nha hoàn chấp nhận tất nhiên là có đạo lý.

“Nhị muội đánh cũng đánh, mắng cũng mắng, không biết trong lòng có thoải mái một chút nào không?”

Đối với Nhan Song Song bị đánh, Nhan Noãn không có một chút áy náy, người trong Nhan phủ không một ai thiện lương, nàng có thể thoải mái tránh thoát bàn tay Nhan Lăng, nhưng nếu Nhan Song Song là nha đầu của nàng, thay chủ từ chấn tai họa cũng là chuyện thường tình, dù sao là người của Nhan Hướng Thái, có bị đánh trung cũng sẽ không làm cho nàng đau lòng.

Nhan Lăng vốn đã áp chế tức giận trong phút chốc lại bốc lên, người nàng muốn giáo huấn là Nhan Noãn, đánh một tiện tì còn ô uế tay nàng, Nhan Noãn này mới gả đi không lâu, ngay cả đầu óc cũng trở nên linh hoạt, lại có thể lúi nhúi hoàn ra đỡ cái tát thay nàng, mà khi nhìn gương mặt phong hoa tuyết nguyệt của Nhan Noãn, trong lòng ghen tị như cỏ dại điên cuồng phát sinh lên, hận không thể tự tay hủy đi mối cam tâm.

Đang muốn phát tác, chợt nghe tiếng nói trên tức truyền tới, chỉ thấy Nhan Xảo mặc quần áo màu vàng nhạt thêu hoa yên la chạy đến.

“Nhị tỷ thật sự là hưng trí, sớm đã canh giữ trên đường chờ đại tỷ về nhà, quả thật là tỷ muội tình thâm nha.” Khóe môi Nhan Xảo khẽ cong lên, cười như không cười, vạt áo dài màu nước biển, trước ngực là gấm vóc màu vàng nhạt, thân mình nhẹ nhàng chuyển động vẩy dài tản ra, gợn tay nhắc chân là lướt như gió thổi cành liễu.

Không thể không nói, Nhan gia gien tốt, cho dù Nhan Lăng cùng Nhan Xảo dung mạo không bằng một nửa thân thể này, nhưng tùy tiện kéo một người đi ra ngoài, đều đoạt ánh mắt của nhiều người.

Tầm mắt của Nhan Xảo giống như vô tình lướt qua mặt Nhan Noãn, Nhan Noãn rõ ràng cảm giác được phần hận trong mắt nàng, tựa như bả đao xẹt qua mặt nàng, cuối cùng dừng ở trên người Nhan Song Song.

“Chắc chắn chắc chắn, đây là có chuyện gì, đại tỷ về nhà thăm cha mẹ là việc tốt, nha đầu kia như thế nào lại khóc sướt mướt, nha, mặt làm sao vậy, sùng vù như vậy, ai đánh?”

Nhan Xảo cả kinh thốt lên, làm cho lòng Nhan Noãn hiện lên không kiên nhẫn, Nhan Xảo này, tuy là thứ nữ, nhưng tư thái tuyệt không thấp hơn so với Nhan Lăng là con cả, trước kia không hiếm thấy hai người tranh đấu, nhưng nhiều thời điểm, cũng là hợp nhau bắt nạt chủ nhân thân thể này, còn vui mừng khi người gặp họa.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Quỷ a

Ads Nhan Lăng hung hăng liếc mắt nhìn Nhan Xảo một cái, cười nhạt.

Ở trong phủ, Nhan Xảo cùng nàng tranh sủng ái của phụ thân không ít, bất quá chỉ là một thứ nữ dê tiện, ngay cả xách giày cho nàng cũng không xứng, mầu thân lại có tình được phụ thân sủng ái, mà chiến khí của Nhan Xảo lại đạt tới ngũ cấp, so với chính mình cao hơn một cấp, cũng bởi vậy làm cho phụ thân đối với Nhan Xảo phá lệ quan tâm, nàng có cái gì tốt, Nhan Xảo cũng nhất định không ít, điều này làm cho thân là con trưởng Nhan Lăng rất không cam lòng.

Ở trên đại lục này, ai có được chiến khí càng cao, thì càng có địa vị, cho dù là thứ nữ, chỉ cần người có được chiến khí cao, cũng sẽ được đối đãi bình thường như con trưởng, nếu là người từ nhỏ thiên phú cao, địa vị càng sẽ vượt qua con trưởng.

Mà Nhan Lăng hiển nhiên cũng đã quên, người nàng gọi là phụ thân, bất quá cũng chỉ là con vợ kế, nếu không phải đại ca bất hạnh qua đời, tước vị Vũ Dương Hầu này, cũng không tới phiên hắn kế thừa, các nàng lại càng không có được như ngày hôm nay.

Tầm mắt Nhan Xảo đột nhiên dừng trên mặt Nhan Song Song, không nể mặt reo lên: “Này chẳng lẽ do Nhị tỷ đánh?” Không đợi Nhan Lăng nói chuyện, Nhan Xảo lại nói: “Nhị tỷ, tỷ cũng thật là, cho dù tỷ có chán ghét đại tỷ, cũng không nên trút giận lên người Song Song nha, tuy rằng hiện tại Song Song là nha hoàn hồi môn của đại tỷ, nhưng nói sao cũng là nữ nhi của phụ thân, tỷ làm sao đối với muội muội ruột của mình xuống tay.”

Lời nói của Nhan Xảo, giống một viên đá thật lớn, làm hồ nước trong lòng Nhan Noãn rộn sóng, nàng chưa bao giờ nghĩ tới Nhan Song Song là nữ nhi Nhan Hướng Thái.

Nhưng nếu là nữ nhi Nhan Hướng Thái, vì sao trong trí nhớ của nàng lại không có một chút tin tức?

Càng làm cho nàng khó hiểu là, Nhan Hướng Thái thế nhưng để cho nữ nhi của mình làm nha hoàn hồi môn cho nàng?

Mắt trong suốt như nước mùa thu hơi hơi nheo lại, Nhan Noãn nhìn Nhan Song Song thủy chung cúi đầu không dám phản kháng, trong lòng để phòng lại tăng lên một tầng, nha đầu này, rốt cuộc là thật sự yếu đuối, vẫn là giả vờ, nếu là giả vờ, đường đường thiên kim tiểu thư lại nguyện ý ủy khuất ở lại bên người nàng làm nha đầu bị người sai khiến, tâm tư và lực nhẫn nhục thật sâu.

“Là ta đánh thì như thế nào, người không phục có thể đi nói với phụ thân, nàng bắt quá giống như người, là thứ nữ đề tiện lên không được mặt bàn, người so với nàng mạng tốt hơn một chút, có một mẫu thân biết mê hoặc người khác, mà nàng, ngay cả tiện tì đều không xứng.”

Nhan Lăng châm chọc không có chút che lấp, mắng đến sắc mặt Nhan Xảo một trận xanh một trận trắng, nhưng vẫn cố gắng giả vờ không để ý, kéo ra tươi cười so với khóc còn khó coi hơn, nàng hận nhất chính là thân phận thứ nữ của mình, mà Nhan Lăng mỗi lần đều cố tình lấy thân phận đến áp nàng.

Đột nhiên, một tiếng gầm nhẹ nghiêm khắc giống như sấm dậy đất băng, đánh sâu vào lòng người.

“Hò nháo, Lăng nhi, người thật sự là càng ngày càng không quy củ, lễ giáo thường ngày đều chạy đi đâu? Dám mở miệng không suy nghĩ như thế, nói nhục mạ Xảo nhi, người..... Người thật sự làm mất hết thể diện Nhan gia.”

Nhan Hường Thái đang dẫn khách quý đi đến đại sảnh, nào biết bỗng nhiên nghe được nữ nhi chính mình luôn luôn sùng ái không hề kiêng dè mắng chửi người, hơn nữa lại là muội muội ruột của chính mình, điều này làm cho người ngoài nhìn thấy, sẽ đánh giá gia giáo của phủ Vũ Dương Hầu như thế nào, một chút bộ dáng tiểu thư khuê các đều không có.

Nhan Hường Thái luôn luôn coi thể diện như mạng, trực giác mặt già nua của chính mình đều mất hết trước mặt quý nhân, hận không thể đem nữ nhi đáng xấu hổ nàng ném xuống một cái động, không cho người nhìn nàng làm trò hề.

Nhan Lăng nghe được giọng nói sắc bén của Nhan Hường Thái, trong lòng bỗng dưng cả kinh, xoay người lại, vừa mới còn kiêu ngạo, lúc này trở nên rụt rè: “Phụ thân.”

“Xảo nhi cúi chào phụ thân, phụ thân chớ trách, nhị tỷ cũng là vô tâm, là Xảo nhi không tốt, không nên lẩm miệng.” Nhan Xảo đối với Nhan Hường Thái cúi người hành lễ, cử chỉ dịu dàng mềm mại.

Mà mắt sắc Nhan Noãn lại nhìn thấy đáy mắt Nhan Xảo, rất nhanh xẹt qua một chút đắc ý, lập tức sáng tỏ, Nhan Xảo cũng không phải cố ý ra mặt nói giúp Nhan Song Song, mà là cố ý chọc giận Nhan Lăng, để Nhan Hường Thái nghe được.

Tâm cơ bức này, quả nhiên là có thể ở trong nhà cao cửa rộng có cuộc sống vui vẻ kiêu ngạo, xem ra trí tuệ của Nhan Xảo, cao hơn Nhan Lăng một bậc.

Về mặt Nhan Xảo ôn nhã, trong mắt mang theo ủy khuất như có như không, lập tức giành được đồng tình của Nhan Hường Thái, dùng sức trừng mắt nhìn Nhan Lăng một cái, Nhan Hường Thái bỗng dưng thay đổi thái độ cung kính đối với nam tử bên cạnh nói.

“Tiểu nữ không tốt, làm cho Tư Đồ công tử chê cười.”

“Hầu gia khách khí, nhị vị tiểu thư một vị tính tình thẳng thắn, một vị ôn nhu như nước, Hầu gia thật có phúc khí.”

Giọng nói của nam tử rất êm tai, giống như dòng suối nhỏ chảy róc rách, trong lời nói lại khéo léo lấy lòng Nhan Hường Thái, mọi người nháy mắt đem lực chú ý đều đặt trên người hắn.

Hắn mặt cảm bào xanh thẫm, thất lưng mang ngọc thủy tinh, khuôn mặt như được điêu khắc tinh tế, một đôi mắt sáng ngời giống kim cương, trong ánh mắt lộ ra ngạo khí cao quý không ai bì nổi, bạc môi duyên dáng hồng nhạt có chút gợn lên.

Nhan Lăng và Nhan Xảo nhìn thấy Tư Đồ Từ Ngôn chốc lát, các loại thần sắc kinh diễm tự đáy mắt hiện lên, ái mộ chi tâm thân nhiên mà thăng.

“Còn không mau lại đây chào hỏi Tư Đồ công tử.” Nhan Hường Thái đối hai nữ nhi vẫy tay một cái, nói.

Nhan Lăng và Nhan Xảo thu liễm thần trí, tươi cười khéo léo đối với Tư Đồ Từ Ngôn khẽ cúi người: “Ra mắt Tư Đồ công tử.”

“Từ Ngôn ra mắt nhị vị tiểu thư.” Tư Đồ Từ Ngôn tuy rằng cao ngạo, cũng không thất lễ.

Nhan Noãn đứng ở một bên, dường như không có việc gì đánh giá Tư Đồ Từ Ngôn, tò mò thân phận của đối phương, ngay cả thân là Vũ Dương hầu Nhan Hường Thái đều đối đãi có lễ như thế, có thể thấy được thân phận không nhỏ.

Đang nghĩ ngợi, lại nghe giọng nói nghi hoặc của Tư Đồ Từ Ngôn: “Vị này là?”

Hỏi đối tượng không phải người khác, đúng là Nhan Noãn.

Nhan Hường Thái theo ánh mắt của Tư Đồ Từ Ngôn nhìn lại, giống như mới gặp Nhan Noãn, vẻ mặt kinh hi: “A, là Noãn nhi đã trở lại, hạ nhân trong phủ càng ngày càng không quy củ, con trở về cũng không biết thông báo một tiếng.” Bộ dáng của ông dừng ở trong mắt người ngoài nghiêm nhiên một bộ từ ái.

Nhan Noãn trong lòng khinh thường hừ lạnh, đứng ở một bên không nhúc nhích, đầu hơi hơi cúi xuống, làm cho người ta nhìn không tới đáy mắt lóe ra hàn quang của nàng, chỉ xem là bộ dáng sợ hãi mà không dám ngắt đầu.

Nhan Hường Thái ngừng lại một chút, ánh mắt nhìn khắp nơi, như là đang tìm cái gì: “A, như thế nào không thấy Hiền vương đến, hay là vương gia không có cùng con lại mặt?” Về mặt ông như ‘Ngươi chịu ủy khuất’, nhưng mà đáy lòng lại ức chế không được hưng tai nhạc họa*.

(Hưng tai nhạc họa: vui vẻ khi người gặp nạn)

Nhan Hường Thái vừa nói xong, Long Trác Việt phút chốc từ phía sau Nhan Noãn nhảy ra: “Ngươi là đang tìm ta sao?”

“Quý a!”

“A!”

Mấy giọng nói bén nhọn liên tục vang lên, Nhan Lăng và Nhan Xảo là kịch liệt nhất, khuôn mặt nhu mì xinh đẹp cũng bởi vì hoảng sợ mà vắn vẹo lên, thân mình không tự chủ được thối lui về sau, không hẹn mà cùng vuron tay kéo nha hoàn ra che trước người.

Các nàng đối với Long Trác Việt mặc dù sớm đã nghe thấy, nhưng thật sự tận mắt nhìn thấy, vẫn làm các nàng kinh hãi không phải một chút hai chút.

Long Trác Việt nghe thấy các nàng kêu có quý, cả người liền giống như chim sợ cành cong, túm cánh tay Nhan Noãn nhảy lên: “A a a, quý, quý ở nơi nào, oa ô, người ta sợ quý nhất.”

Tiếng kêu của hắn so với tiếng gào khóc của Nhan Lăng cùng Nhan Xảo càng thêm thảm thiết, nước mắt nước mũi hỗn hợp rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ông nội thổ chết

Ads Long Trác Việt kêu gào như vậy, làm cho hai người Nhan Lăng và Nhan Xảo bỗng dưng ngậm miệng lại, ngay người nhìn Long Trác Việt khóc kinh thiên động địa, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần, nghĩ đến chính mình thất thố làm cho Tư Đồ Tử Ngôn nhìn thấy, vội vàng khăn trương bày ra bộ dáng nhu nhược.

Nhan Noãn nhìn Long Trác Việt bên cạnh cả kinh, khoe miệng hơi hơi run rẩy, cố gắng khắc chế xúc động muốn rít gào, đè thấp giọng nói: “Vương gia, quý sẽ không xuất hiện vào ban ngày.”

Tư Đồ Tử Ngôn hứng thú nhìn Long Trác Việt, khoe môi nhợt nhạt cong lên lộ một chút ý cười châm chọc, sau một lúc lâu, mới chấp tay với Long Trác Việt nói: “Tư Đồ Tử Ngôn tham kiến Hiền vương.”

Long Trác Việt nghe xong Nhan Noãn nói, tiếng khóc quàng quạc ngừng lại, nước mắt nói thu là thu, vuron tay kéo ống tay áo của Tư Đồ Tử Ngôn, lau nước mắt nước mũi còn lưu lại trên mặt, lại lấy ống tay áo nắm cái mũi, dùng sức dờ, sau đó mới học theo động tác khoát tay: “Thỏ chết, miễn lễ đi.”

Tư Đồ Tử Ngôn nhìn ống tay áo của mình dính nước mũi nước mắt, mặt tái đi, giống như ăn phải phân, mặt run rẩy, ghê tởm đến muốn ói.

Ngốc tử chết tiệt này, thế nhưng lấy ống tay áo của hắn lau nước mũi, bẩn chết.

Còn một câu “Thỏ chết”, là ý gì.

“Phốc.....” Nhan Noãn không nhịn cười ra tiếng, nếu không phải phải dịu dàng một chút, nàng sợ sẽ phải quỳ rạp trên mặt đất cười.

Thỏ chết, ha ha ha ha, thật tài tình.

Tự lúc gả cho Long Trác Việt tới nay, Nhan Noãn lần đầu tiên cảm thấy tên ngốc này, hắn cũng có chỗ đáng yêu.

Sắc mặt Tư Đồ Tử Ngôn âm trầm, che kín rét lạnh trong mắt bên trong còn có giận tái đi, hắn trừng mắt Long Trác Việt, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Xin hỏi vương gia, Tư Đồ Tử Ngôn có gì sai, vương gia phải mở miệng nhục mạ?”

Long Trác Việt nhìn Tư Đồ Tử Ngôn, về mặt vô tội trừng mắt nhìn: “Thỏ chết, ta khi nào thì chửi, có sao?” Nói xong, hắn đột nhiên quay đầu, chu môi ủy khuất nhìn Nhan Noãn: “Noãn Noãn, người ta khi nào thì mắng chửi người?”

Nhan Noãn không thích Tư Đồ Tử Ngôn, nhất là đối phương dùng ánh mắt cười nhạo khinh miệt nhìn nàng, làm cho trong lòng nàng càng thêm không thoải mái. Long Trác Việt mở miệng ngậm miệng đều kêu thỏ chết, làm cho nàng nghe xong tâm tình thư thái rất nhiều, lúc này thấy hắn hỏi, khó được tâm tình tốt vỗ vỗ tay hắn: “Không có.”

“Vương gia, vì sao mắng ta. .... Thỏ chết.” Tur Đồ Từ Ngôn nghiêng răng nói.

“Nha, không phải chính ngươi nói sao?” Long Trác Việt quái dị nhìn Tur Đồ Từ Ngôn: “Ta có nghe được a, ngươi nói ngươi kêu là thỏ chết.”

“Vương gia, là Tur Đồ Từ Ngôn.” Tur Đồ Từ Ngôn cường chế lửa giận trong lòng, giải thích nói.

“Nha!” Long Trác Việt kéo thật dài âm cuối, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ: “Hóa ra gọi là ông nội thỏ chết a, thực xin lỗi, người ta không có nghe rõ.” Thái độ nhận sai của hắn rất là tốt đẹp, chính là một cái tên thật hay, từ trong miệng hắn gọi ra, làm cho người ta nghe có cảm giác không được tự nhiên.

Tiếp theo, Long Trác Việt lại nỉ non lắm bầm lâu bầu: “Vì sao kêu là ông nội thỏ, mà không phải là bà nội thỏ? Chẳng lẽ nói bởi vì ngươi là nam nhân, cho nên phải gọi ông nội con thỏ? Ừm, hắn là như vậy.”

Hắn thanh âm không lớn, nhưng đều rơi vào tai mỗi người.

Nhan Noãn đầu cúi càng thấp bả vai run run tiết lộ nàng giờ phút này cười có bao nhiêu vui vẻ.

May mắn Long Trác Việt là một tên ngốc, nếu không cũng quá phức tạp, nào có người đùa giỡn tên người ta như vậy, cũng do Tur Đồ Từ Ngôn không may, tên thật hay, đụng phải Long Trác Việt tất cả đều thay đổi vị.

Tur Đồ Từ Ngôn bỗng nhiên cảm thấy chính mình có loại cảm giác tự rước lấy nhục, trên mặt lạnh lùng tràn đầy hoảng sợ, một đôi mắt trừng Long Trác Việt, giống như muốn dùng ánh mắt xuyên qua người.

Trong lòng Nhan Hướn Thái đột nhiên cả kinh, vội mở miệng đánh vỡ xấu hổ: “Đứng lâu như vậy, sợ là đã mệt mỏi, Tur Đồ công tử mời đến đại sảnh ngồi.”

Dứt lời, ánh mắt ông hung ác giống vô số lợi kiếm hướng Nhan Noãn vọt tới, sao chổi chết tiệt này, cũng không biết trở về làm gì, vốn định đuổi nàng đi, nhưng lại ngoài ý muốn làm cho Tur Đồ Từ Ngôn bị bêu xấu, cũng không biết Tur Đồ Từ Ngôn có thể bởi vậy đem thâm oán chuyển dời đến trên người ông hay không, mà tất cả sai lầm này, đều là do Nhan Noãn dẫn tên ngốc này trở về.

Tur Đồ gia cũng không phải quan to quý nhân gì, nhưng đứng đầu tứ đại thế gia Nam Thương quốc, không chỉ có tài lực hùng hậu, về phương diện đấu khí người Tur Đồ gia lại có năng lực linh ngộ vượt quá người thường, cao thủ vô số.

Bởi vậy, ở Nam Thương quốc mặc dù không phải hậu duệ quý tộc nhà cao cửa rộng, nhưng địa vị của Tur Đồ gia và thế lực lại làm cho người ta một chút cũng không dám khinh thường, còn lại tam đại thế gia mặc dù không có thành tựu như Tur Đồ gia, nhưng cũng không ít người là quan lớn quyền quý.

“Đứng nha đứng nha, đứng lâu như vậy, chân người ta đều đã tê rần, Noãn Noãn, chúng ta cũng đi ngồi ngồi.” Long Trác Việt đầm đẫm chân, giọng nói mang theo làm nũng nói.

Nhan Noãn nhìn Nhan Hướn Thái liếc mắt một cái, thân nhiên mở miệng nói: “Nhị thúc chiêu đãi khách, ta không thể làm phiền, vương gia nếu là mệt mỏi, chúng ta về viện trước.”

“Cùng đi cũng không sao, tại hạ hôm nay đến, vốn là muốn thương lượng với Hầu gia về chuyện của tại hạ và đại tiểu thư, nếu đại tiểu thư đã trở lại, tại hạ trực tiếp cùng đại tiểu thư nói càng tốt hơn.”

Nhan Noãn vừa cự tuyệt, Tur Đồ Từ Ngôn liền nghiêm mặt nói, trong mắt không chút nào che dấu chán ghét.

“Vậy cùng đi đi.” Nhan Hướn Thái nói, trên mặt buột chặt biểu hiện giờ phút này tâm tình của ông thật tệ.

Ông đều lấy lễ đãi khách quý, Nhan Noãn và Hiền vương thế nhưng lòng gặt như thế, thật sự là tức chết ông.

Nếu Nhan Noãn biết ý nghĩ trong lòng Nhan Hướn Thái, chắc chắn rít gào, ông già chết tiệt, từ đầu tới đuôi, lòng gặt Tur Đồ Từ Ngôn là Long Trác Việt được không.

Tur Đồ Từ Ngôn nói làm cho Nhan Noãn nao nao, bọn họ có vẻ lần đầu tiên gặp, ở trong trí nhớ cũng chưa bao giờ có cùng xuất hiện gì, nàng không biết bọn họ có chuyện gì để nói.

“Noãn Noãn, biểu tình của thỏ chết thật là khủng khiếp, hắn muốn cùng ngươi nói cái gì?” Long Trác Việt sợ hãi nhìn Tur Đồ Từ Ngôn liếc mắt một cái, lui về bên cạnh Nhan Noãn, hỏi.

Lại là một câu “Thỏ chết”, gương mặt anh tuấn của Tur Đồ Từ Ngôn tức đến cơ hồ trở nên vặn vẹo.

Nhan Noãn lắc đầu, chuyện này nàng cũng đang muốn biết: “Đi xem sẽ biết.”

Nhan Lăng và Nhan Xảo nhất tề nhìn Nhan Noãn, trong mắt là tràn đầy căm hận, hai người trong lòng cũng không thiếu suy đoán, Tur Đồ Từ Ngôn khi nào thì quen biết với Nhan Noãn?

Hai người nhìn nhau, rất ăn ý đi theo, đối với chuyện của Nhan Noãn, suy nghĩ của các nàng, đa số thống nhất

Tur Đồ Từ Ngôn đi qua bên cạnh Nhan Noãn, hơi hơi ghé mắt, đôi môi như hoa hồng tròn bóng khẽ động, không tiếng động phun ra hai chữ, mặt Nhan Noãn, lập tức tựa như hàn sương thẳng chập.

Hai chữ hần nói là — phé vật!

Lông mi thật dài khẽ nhú, trên mặt trắng bóng như ngọc của nàng tiếp theo thoáng hiện bóng ma, đáy mắt quét qua hàn quang, giống như có thể đem hết thảy cắn nuốt.

Tur Đồ Từ Ngôn, tốt lắm, dám mắng nàng phé vật, thù này, nàng nhớ kỹ.

Mới ngồi xuống chính sảnh, Nhan Noãn hé ra mặt lạnh hời.

“Không biết Tur Đồ công tử tìm ta có chuyện gì?”

Tuy rằng không biết là chuyện gì, nhưng Nhan Noãn chỉ dùng ngón chân cũng có thể nghĩ tuyệt không phải chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Hôn ước trống rỗng

Ads Mọi người ngồi giữa, trừ bỏ Nhan Hường Thái hiểu được ý đồ của Tur Đồ Từ Ngôn, còn lại mọi người tò mò đều dựng lỗ tai lên nghe.

Tur Đồ Từ Ngôn tao nhã nhấp một ngụm trà, giờ tay nhắc chân trong lúc đó, mị lực vô hạn, chẳng sợ chính là cái gì cũng không động, như trước làm cho người ta không khỏi đắm chìm.

Bất quá người bị đắm chìm, chỉ có Nhan Lăng và Nhan Xảo, Nhan Noãn khinh thường không chỉ có ở trong lòng, sau khi Tur Đồ Từ Ngôn mở miệng nói từ phé vật kia, ấn tượng vốn đối với Tur Đồ Từ Ngôn không tốt lại lên đến trình độ ác liệt, vẻ mặt khinh thường đã ở trên mặt lộ ra vài phần.

Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa cặn bã, bộ dáng này, ngay cả một phần ba của Long Trác Việt đều không bằng.

Tur Đồ Từ Ngôn không biết trong lòng Nhan Noãn đối với chính mình hèn mọn, buông chén trà, ánh mắt khinh miệt dừng ở trên người Nhan Noãn, giọng nói cũng mang theo vài phần hân ý: “Lần này ta đến, là giải trừ hôn ước với Nhan đại tiểu thư.”

Một câu đơn giản, giống nói sấm rền đánh vào lòng mọi người, Nhan Lăng và Nhan Xảo lại không thể tin tưởng lớn hai mắt, giống như gặp quỷ nhìn Nhan Noãn.

Làm sao có thể? Phé vật kia và Tur Đồ công tử có hôn ước, việc này đánh chết các nàng cũng không tin tưởng.

Các nàng hoàn toàn xem nhẹ mấy từ Tur Đồ Từ Ngôn nói giải trừ hôn ước, trong lòng ghen tị cơ hồ phát điên, như thế nào cũng không thể chấp nhận phé vật Nhan Noãn ngày thường chỉ có bị các nàng khi dễ sẽ có mệnh tốt như vậy, hai đôi mắt tựa như nọc độc phần hận trừng mắt Nhan Noãn.

Nhan Noãn bị lời của Tur Đồ Từ Ngôn nói kinh ngạc một chút, kinh ngạc nhìn hần, mà rơi vào trong mắt Tur Đồ Từ Ngôn, thành Nhan Noãn không muốn từ bỏ cho hần.

Thật sự là không biết xấu hổ, chẳng lẽ gả cho Hiền vương, còn muốn cùng hần thực hiện hôn ước không thành, cho dù Nhan Noãn không có gả cho Hiền vương, hần cũng sẽ không thú nàng.

Có thể làm thiếu phu nhân của Tur Đồ gia, phải có chỗ hơn người, tài năng, chiến khí, bên ngoài đều phải thuộc loại ưu tú nhất.

Bộ dạng Nhan Noãn xác thực khuynh quốc khuynh thành, bất quá lại nhất gan yếu đuối, nhìn sao cũng là phé vật, một người không có mỹ mạo như vậy muốn làm thiếu phu nhân Tur Đồ gia, quả thực là vũ nhục đối với Tur Đồ gia.

Nhan Hường Thái nhìn vẻ mặt ngẩn ra của Nhan Noãn, đáy mắt hiện lên đùa cợt, có lòng tốt giải thích nói: “Noãn nhi, là như vậy, phụ thân con lúc còn sống là bạn tốt của gia chủ Tur Đồ gia, khi con còn ở trong bụng nương con đã chỉ phúc vì hôn, hứa gả con cho Tur Đồ công tử, bất quá trời không chiều lòng người, con được chọn là Hiền vương phi, vì không muốn ảnh hưởng danh dự của con, Tur Đồ công tử đã vội vàng tới kinh thành cùng con giải trừ hôn ước, miễn cho ngày sau có hiểu lầm.”

Cái gì vội vàng tới, sợ là sớm có tính toán, chẳng qua trùng hợp nàng gả cho Long Trác Việt mà thôi.

“Việc này chẳng qua là do gia phụ tự tiện làm chủ, Nhan đại tiểu thư cũng không phải mẫu người ta thích, hơn nữa có thể ngồi vào vị trí thiếu phu nhân Tư Đồ gia, tất phải tài mạo song toàn, ta đối với Nhan đại tiểu thư sớm đã nghe thấy, thật sự đảm đương không nổi vị trí thiếu phu nhân Tư Đồ gia, trước mặt Nhan đại tiểu thư đã tìm được phu quân, hôn ước chúng ta cũng sẽ không cần nữa, đây là tín vật phụ thân của ta giao cho ta, ta đưa lại cho ngươi, không khỏi ngày khác dây dưa không rõ, còn xin Nhan đại tiểu thư đem tín vật lúc trước trả lại cho ta, từ nay về sau chúng ta không còn quan hệ.” Nói xong, Tư Đồ Từ Ngôn từ trong tay áo lấy ra một khối ngọc bội màu tím đặt lên bàn, ần ần lưu quang lóe ra trong đó, mặt trên có khắc hoa văn phức tạp, vừa thấy đã biết là thứ tốt.

Đôi mi thanh tú của Nhan Noãn khẽ nhú, cố gắng ở trong trí nhớ lục lại về chuyện Tư Đồ Từ Ngôn nói, lại vô ích, đừng nói tín vật, ngay cả chuyện đính thân từ nhỏ nàng cũng không ấn tượng.

“Tín vật gì? Ta chưa từng thấy qua.”

Nhan Noãn lắc đầu, thành thật nói, trong ấn tượng thực không có gì tín vật, nếu có, nàng nhất định không nói hai lời ném cho hắn, thứ chó má này, cho dù trước kia Nhan Noãn hiếm lạ, nàng cũng không tiết quảng ra.

Thành thật của nàng, dừng ở trong mắt người khác lại thay đổi thành ý khác.

Mặt Tư Đồ Từ Ngôn lập tức đen, khẩu khí cũng không thiện: “Nhan đại tiểu thư, người quang minh chính đại không nói tiếng lóng, ngươi nói chưa thấy qua là có ý gì, chẳng lẽ nói ngươi muốn về sau cầm tín vật lại đến dây dưa với ta sao? Mặt dày mày dạn như vậy là có ý gì.”

Không nghĩ tới Nhan Noãn cái gì cũng không biết, giỏi nhất vô sỉ, thế nhưng cho hắn một chiêu như vậy.

Nhan Hướng Thái sắc mặt cũng không tốt: “Noãn nhi, đừng hồ nháo, con nay đã là Hiền vương phi, sống là người của hoàng gia, chết là qủy của hoàng gia, mau đưa tín vật trả lại cho Tư Đồ công tử.”

“Đúng vậy, đại tỷ, ngươi nay đã là Hiền vương phi, còn chiếm lấy tín vật của Tư Đồ công tử làm cái gì, huống chi Tư Đồ công tử đã nói rõ, ngươi cần bản là không có tư cách làm thiếu phu nhân Tư Đồ gia.” Hai tay Nhan Lăng nắm chặt khăn, ghen tị chầm chọc nói, lời nói cuối cùng nói nhẹ, cơ hồ là ni non ra tiếng, bất quá lại bị nhãn lực vô cùng tốt của Nhan Noãn nhìn ra khẩu hình miệng của nàng.

Nhan Noãn tức giận đến hai tay phát run, ngươi nha một đám hỗn đản, đem Nhan Noãn nàng trở thành người nào, cho dù Tư Đồ Từ Ngôn có cho nàng, nàng cũng ngại bản.

Tư Đồ Từ Ngôn lời nói ác liệt cùng vẻ mặt khinh miệt của mọi người, đem lí trí còn sót lại của Nhan Noãn đánh bay, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, nâng cằm, vẽ ra độ cong vô cùng đẹp, trong mắt tối đen cất chứa nghiêm khắc lãnh đạm, thẳng tắp nhìn Tư Đồ Từ Ngôn.

Theo ngay từ đầu chỉ thấy vẻ mặt Nhan Noãn hèn nhát, đột nhiên chuyển biến, làm cho Tư Đồ Từ Ngôn cả kinh, rét lạnh trong mắt nàng, làm cho hắn thiếu chút nữa không dám đối diện.

Ngay sau đó, hắn bỗng dừng nghe được tiếng nói linh hoạt của Nhan Noãn vang lên, lộ ra lạnh băng cùng cao ngạo.

“Tư Đồ công tử, ta không biết lúc trước phụ thân ta mất bị mù như thế nào, lại quyết định việc hôn nhân này với phụ thân ngươi, nhưng có câu biết nghĩ cho mình cũng phải biết nghĩ cho người khác, Tư Đồ Từ Ngôn ngươi cũng không phải loại Nhan Noãn ta thích, huống chi, Tư Đồ gia ngươi cũng vậy, chỉ là vị trí thiếu phu nhân của một thế gia sao có thể so với vị trí Hiền vương phi, Nhan Noãn ta một chút đều thấy không hơn, hiện nay ta tốt xấu cũng là người hoàng gia, lẽ ra Tư Đồ công tử còn phải hành lễ với ta, gọi ta một tiếng Hiền vương phi mới phải.”

Trên mặt của nàng không có phần son trang điểm, lại tươi mát động lòng người, hai mắt như nước, lại mang theo lạnh băng nồng đậm, tựa hồ có thể nhìn thấu hết thảy, khóe miệng câu thành một chút độ cong trong trẻo nhưng lạnh lùng, tràn ngập trào phúng cùng khinh miệt.

Nói châu châu một phen, làm cho đám người Tư Đồ Từ Ngôn đều choáng váng, trong lúc nhất thời đã quên phản ứng.

Nhan Noãn ngừng lại một chút, con ngươi đen lãnh đạm chậm rãi đảo qua từng người, lại nói tiếp: “Người tới, lấy giấy bút.” Hạ nhân do dự nhìn Nhan Hướng Thái, bọn họ không xem lời nói của đại tiểu thư là mệnh lệnh, nay nàng muốn giấy bút, đương nhiên phải hỏi Hầu gia có đồng ý hay không.

“Đứng ở trong này làm cái gì, còn không mau đi.” Nhan Noãn thấy hạ nhân thờ ơ, giọng nói lạnh hơn vài phần, thẳng đem hạ nhân sợ tới mức giật mình một cái, làm theo sự sai bảo của Nhan Noãn.

“Ngươi lại muốn đùa giỡn hoa chiêu gì?” Tư Đồ Từ Ngôn từ trong giật mình hoàn hồn, mày kiếm anh tuấn nhú thành chữ xuyên, trầm giọng hỏi, đáy lòng lại nhìn không được oán thâm, vừa rồi là hắn ảo giác sao? Như thế nào Nhan Noãn không giống với trong hiểu biết của hắn?

Không phải nói nhất gan yếu đuối, hoàn toàn không chỗ dùng sao?

Vì sao hắn ở trên người nàng thấy được vô số phong hoa trán phóng, không chỉ có vì nàng dung mạo tuyệt sắc, mà là khí chất của nàng, cái loại khí chất không nhiễm bụi trần, cao cao tại thượng phát ra khí thế uy nghi thần nhiên, này căn bản không phải một người yếu đuối sẽ có?

Hắn chẳng lẽ bỏ lỡ cái gì?

Ần ần trong lúc đó, Tư Đồ Từ Ngôn bỗng dừng muốn thu hồi lời nói kia.

(phong hoa trán phóng: hình như là hào hoa phong nhã, ko biết đúng hay không nữa ==’)

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Người còn có thể lại vô sỉ một chút không

Ads Hạ nhân rất nhanh đem giấy bút đến cho Nhan Noãn, dưới sự kinh ngạc giật mình của mọi người, nàng cầm bút lông, vừa muốn hạ bút, bỗng nhiên ý thức được chính mình không biết viết chữ bằng bút lông, vì thế đảo đầu bút lại, dùng đầu không có lông chấm mực nước bắt đầu viết.

Mọi người đối với tư thế cầm bút của Nhan Noãn cảm thấy rất kỳ quái, cầm bút như vậy, có thể viết chữ sao?

Nhan Noãn tốc độ rất nhanh, khi mọi người còn đang nghiên cứu tư thế cầm bút của nàng, nàng đã viết xong.

“Hoa chiều không có, thư từ hôn thì có, hôm nay không phải Tư Đồ Từ Ngôn người muốn cùng ta giải trừ hôn ước, mà là Nhan Noãn ta khinh thường gả cho người, thư từ hôn này người giữ lấy, về sau chúng ta nước giếng không phạm nước sông, có chữ kí của ta trên thư từ hôn, cho dù ta không lấy tín vật ra, ngày sau cũng sẽ không dây dưa với Tư Đồ gia các người, cửa Tư Đồ gia rất thấp, ta một chút đều xem vừa mắt.” Nhan Noãn cầm thư từ hôn đã viết xong, đưa tới trước mặt Tư Đồ Từ Ngôn, tư thái cao ngạo, tựa như nữ vương liếc nhìn thiên hạ, vênh vao hung hăng.

Nếu muốn quăng đi, phải quăng cho sạch sẽ, trả lại tín vật tính cái gì, giấy trắng mực đen viết rành mạch, thực sự nghĩ nàng thích tín vật đồ bỏ kia sao, nếu không phải nàng thật không biết tín vật ở nơi nào, đã sớm ném vào mặt hắn.

Tư Đồ Từ Ngôn cầm lấy tờ giấy Nhan Noãn viết, trán nổi gân xanh, nữ nhân chết tiết này, cư nhiên trước mặt bao người viết thư từ hôn, làm cho hắn mất hết mặt mũi.

Ánh mắt dừng trên nét chữ thanh tú, Tư Đồ Từ Ngôn trong mắt phun lửa vẫn hiện lên một chút kinh ngạc.

Hắn biết rõ Nhan Noãn là phế vật, không có khả năng sẽ viết ra như chữ đoạn trang tú lệ như thế, tư thế cầm bút cho dù quái dị, nhưng mỗi chữ đều phẳng phát bao hàm linh khí của thiên địa căn khôn.

Hắn gặp qua vô số chữ nữ tử viết, nhưng cũng không xinh đẹp như chữ trước mặt.

“Miếu phủ Vũ Dương Hầu nhỏ, chưa không được Tư Đồ công tử là ông phật lớn này, mời trở về đi.” Nhan Noãn không khách khí đối với Tư Đồ Từ Ngôn làm cái thủ thế mời.

Đâu có nghe ra ý mời, nói trắng ra là đang đuổi người.

Tư Đồ Từ Ngôn thu hồi suy nghĩ, sắc mặt trở nên âm tình bất định, hàn mâu sâu thẳm.

“Hừ, Nhan đại tiểu thư tốt nhất nhớ kỹ lời nói hôm nay, cáo từ.”

Nhan Noãn châm chọc dương môi, nắm hai tay vào nhau: “Hy vọng về sau không bao giờ gặp lại gương mặt thô chết này nữa, không tiễn.”

Tư Đồ Từ Ngôn đi tới cửa, trong lòng vốn một ngụm ác khí, lại nghe được những lời này của Nhan Noãn, dưới chân lão đảo một cái, thiếu chút bị trượt chân.

Tư Đồ Từ Ngôn quay đầu, khuôn mặt anh tuấn tràn đầy hung ác nham hiểm, trong mắt hàn ý làm cho người ta như lọt vào hầm băng.

Tư Đồ Từ Ngôn hẳn muốn gia thế có gia thế, muốn tài học có tài học, muốn bộ dạng có bộ dạng, đi tới đâu cũng được người chiều đãi như khách quý, chưa từng như hôm nay, ở nơi nữ nhân hắn khinh thường nhất, đã bị sỉ nhục chưa từng có.

Lòng cao ngạo nháy mắt bị kích thích lửa giận, hắn sớm muộn gì cũng phải làm cho phế vật này cũng biết tư vị bị người làm nhục.

Dùng sức vung ống tay áo, Tư Đồ Từ Ngôn mang theo tức giận rời khỏi phủ Vũ Dương Hầu, hé ra mặt so với đáy nồi còn đen hơn.

Tư Đồ Từ Ngôn nổi giận đứng đứng rồi đi, cảm tức nhất không thể nghi ngờ là Nhan Hưởng Thái, Nhan Lăng và Nhan Xảo tận lực bồi tiếp, một đôi mắt hung ác không hề chớp mắt trừng Nhan Noãn, hận không thể ở trên người nàng chọc thủng lỗ.

Đáng giận, các nàng đều còn không có cùng Tư Đồ công tử nói một câu thật tốt, đã bị Nhan Noãn làm cho tức giận rồi đi.

Nhan Hưởng Thái ngồi ở chủ vị, khuôn mặt âm trầm mang theo vài phần hoảng sợ, ánh mắt sắc bén phụt ra lạnh lùng vô tình, phút chốc, ông cấp tốc

đứng dậy, Nhan Noãn chỉ cảm thấy trước mắt bạch quang hiện lên, ngay sau đó, âm thanh thanh thúy vang lên.

Ba –

Nghe thấy âm thanh, chỉ biết là người nào đó bị người cho một cái tát thật mạnh.

Nhìn trước mắt không biết khi nào xuất hiện thân hình cao lớn, Nhan Noãn ngẩn người, rất nhanh phản ứng lại, bị tát không phải người khác, chính là Long Trác Việt.

Nhan Noãn nhìn thấy Long Trác Việt ở trước mặt, trên gương mặt xinh đẹp làm người ta hít thở không thông phút chốc hàn sương đầy đặc, tựa như làm cho người ta đặt mình trong băng ngàn năm.

Người chịu cái tát kia, vốn nên là nàng, Long Trác Việt thay nàng đỡ.

Nàng cảm thấy thân thủ của chính mình đủ nhanh, nhưng một màn vừa rồi, tại đại lục nơi có chiến khí này, nàng có vẻ rất bé nhỏ không đáng kể, nàng nhìn thấy bạch quang, hơn phân nửa chính là chiến khí từ trên người Nhan Hưởng Thái phát ra, có thể thấy được Nhan Hưởng Thái chiến khí cao.

Bất quá Long Trác Việt không phải ngồi ở trên ghế sao? Ngay cả nàng đều không vội phản ứng tránh né, hẳn như thế nào nhanh như vậy đã chạy đến trước mặt nàng, thay nàng cản một cái tát?

Nghi ngờ trong lòng chợt lóe, hiện tại không phải thời điểm nghĩ cái này.

“Vương gia, người thế nào?” Nhan Noãn đi đến trước mặt Long Trác Việt, khẩn trương hỏi.

Long Trác Việt đầu bị Nhan Hưởng Thái đánh xoay đến một bên, một tay bịt mắt, ngón thon dài như ngọc, tinh tế như dương chi quỳnh cao tốt nhất, đối lập hoàn toàn với gương mặt đen.

“Noãn Noãn, đau.” Long Trác Việt cắn môi, một đôi mắt như nai con tràn ngập kinh sợ ủy khuất nhìn Nhan Noãn, trong hốc mắt nước mắt không ngừng đảo quanh, trong suốt lại bị hấn cổ nên không nổi, bộ dáng lả chã chực khóc rõ ràng là đáng thương, nhưng lại treo trên gương mặt khủng bố, làm cho người ta chỉ cảm thấy càng phát ra kinh tởm, quý mị.

Tuy rằng nhìn không thấy dấu đỏ, nhưng chỉ nghe thấy âm thanh kia cũng đủ biết Nhan Hưởng Thái ra tay mạnh như thế nào, nếu một cái tát này đánh vào mặt mình, Nhan Noãn không dám cam đoan mặt mình có phải sẽ bị trật khớp hay không.

Nghĩ đến khả năng này, ánh mắt nàng vốn lạnh như băng, càng thêm ảm đạm rét lạnh thấu xương, quay đầu, nàng nhìn Nhan Hưởng Thái, khóe môi bỗng nhiên xả ra tươi cười trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Hóa ra nhị thúc gan lớn như vậy, ngay cả vương gia cũng dám đánh, là không đem vương gia để vào mắt, hay là không đem toàn bộ hoàng thất để vào mắt, hành vi đại nghịch như thế, không biết nhị thúc có mấy cái đầu để trảm.”

Nhan Hưởng Thái định đánh tiếp, nhưng khi nhìn thấy người bị đánh là Long Trác Việt, cả người liền ngây dại, sắc mặt chốc lát xám trắng, chính là rất nhanh, liền thu liễm, thông dong thu hồi tay, lạnh nhạt quét mắt nhìn Nhan Noãn cùng Long Trác Việt một cái: “Chê cười, Noãn nhi, không nghĩ tới sau khi người gả đi càng làm càn, ngay cả nhị thúc đều dám tùy ý chửi bới, ánh mắt người thế nào chỉ thấy ta đánh vương gia, nơi này có ai thấy được?”

Giọng nói của ông trầm thấp, tràn ngập cảm giác áp bách, hai mắt lạnh lùng tràn đầy uy nghi nhìn một vòng, tất cả mọi người trên đại sảnh đều cúi đầu, dường như là thương lượng tốt, đều lắc đầu nói: “Nô tài [nô tỳ] không có nhìn thấy.”

Nhan Hưởng Thái vừa lòng nhếch môi, ánh mắt khiêu khích nhìn Nhan Noãn.

Đánh vương gia là tội lớn, nếu là người khác, nhất định trốn không thoát tội danh coi rẻ hoàng gia đấy, nhưng vương gia này không phải người khác, là một tên ngốc, Long Trác Việt ngày thường cũng không ít lần bị người đánh qua, ông thân là Hầu gia, tất nhiên sẽ không theo như mấy công tử thế gia bình thường lấy khi dễ Long Trác Việt làm vui, nhưng sẽ không để ý tới thân phận vương gia của Long Trác Việt, nắm cái mũi dất đi, ông chính là đánh, thì thế nào.

Nhan Noãn ngực nhất thời trầm xuống, giống như có khối đá lớn nháy mắt đè ép, tức giận đến nàng thiếu chút nữa không chịu được.

Con mẹ nó, người còn có thể lại vô sỉ một chút không.

Rất không biết xấu hổ, da mặt của Nhan Hưởng Thái sợ là bom nguyên tử ném tới cũng không ảnh hưởng, một câu nói dối cư nhiên có thể nói đúng lý hợp tình như thế.

Cận bã, thực mẹ nó cực phẩm trong cận bã.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Người cho ta là ngọc sao

Ads Nhan Lăng và Nhan Xảo vốn lo lắng Nhan Hường Thái có thể bởi vì đánh Long Trác Việt một cái tát mà chọc phiền toái hay không, nhưng vừa nghe ông nói như vậy, hai người lập tức nhẹ nhàng thờ ra.

“Nhị muội, phụ thân tốt xấu cũng là nhị thúc ngươi, ngươi chẳng phân biệt được tôn ti như thế, là muốn đẩy phụ thân vào tội bất nghĩa sao? Nói như thế nào phụ thân cũng đã ngậm đắng nuốt cay đem ngươi nuôi nấng lớn lên, đối đãi ngươi không tệ, Nhan gia như thế nào lại có một người bất hiếu như ngươi, thật sự làm cho chúng ta quá thất vọng.” Nhan Lăng nói một phen chính nghĩa, làm Nhan Noãn có vẻ bất trung bất hiếu bất nghĩa.

Ngậm đắng nuốt cay? A phi, lời như vậy mà các ngươi cũng dám nói ra, quả nhiên, luận về không biết xấu hổ, không thể nghi ngờ là thiên hạ vô địch.

Nhan Xảo ngay sau đó châm chọc nói: “Nuôi súc sinh còn biết phải báo ân chủ nhân, xem ra Nhan gia là nuôi không nòng.”

Quả thực ngay cả súc sinh cũng không bằng!

Nhan Noãn rằng nanh ma sát soàn soạt rung động, một ngum răng trắng cơ hồ muốn cắn nát.

Đột nhiên, nàng cảm giác được ống tay áo của mình bị người dùng lực khẽ động vài cái, quay đầu lại, chỉ thấy Long Trác Việt rung rung diêm đạm đáng yêu nhìn chính mình: “Noãn..... Noãn Noãn, người ta thật sợ, đi!”

Giọng nói nghẹn ngào mang theo vô tận ủy khuất, ánh mắt trong suốt thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Nhan Hường Thái một cái, nom nớp lo sợ.

Nhan Noãn chỉ tiếc rên sất không thành thép trừng mắt Long Trác Việt, đáy lòng không ngừng rít gào: Làm sao có thể mau quên như vậy? Chính là nàng còn không có nói ra, cả người liền bị một cổ lực đạo lôi kéo ra bên ngoài.

“Uy uy uy, ngươi sao lại thế này, làm sao kéo ta?” Sở sách còn không có tính toán thật tốt, Nhan Hường Thái một câu không ai nhìn thấy đã muốn giải quyết xong sao? Nàng Nhan Noãn là người dễ bị bắt nạt như vậy sao.

“Noãn Noãn, ngươi đánh không lại hần, hảo hán không ăn thiệt trước mắt.” Hai mắt Long Trác Việt đắm lệ lưng trông đối với Nhan Noãn dạy bảo nói, bước chân lại giống như gió.

Nhan Noãn giật mình sững sốt một chút, ngưng mắt suy tư về lời nói của Long Trác Việt, lửa giận vốn vọt tới yết hầu cũng dần dần đè ép đi xuống, tuy rằng lời này của Long Trác Việt rõ ràng là đề cao chí khí người khác, diệt uy phong của chính mình, bất quá nàng cũng phải nhận rõ sự thật, người không hề có chiến khí như nàng chống lại Nhan Hường Thái người có chiến khí cấp cao, thật sự không phải chịu thiệt một chút hai chút.

Đúng vậy, hảo hán không ăn thiệt trước mắt.

Không nghĩ tới Long Trác Việt còn hiểu một câu như thế.

Còn có một câu, quân tử báo thù, mười năm không muộn.

Nhan Hường Thái nợ thân thể này cũng đồng thời nợ nàng, sợ so với biển còn sâu hơn. Chờ, nàng nếu bỏ qua như vậy, nàng sẽ không gọi là Nhan Noãn.

Thế nhưng khối thân thể này của nàng lại không thể tu luyện chiến khí, trong trí nhớ, Nhan Noãn đã từng thực cố gắng muốn tập chiến khí, nhưng kết quả đều thất bại, về phần nguyên nhân vì sao thân là người Nhan gia, trong tộc mỗi người đều có thể tu tập chiến khí, mà nàng không thể, đến nay chưa lý giải, vì thế tất cả mọi người nhận định nàng là triệt để phế vật.

Trước kia Nhan Noãn không được, không có nghĩa là nay Nhan Noãn không được, nàng cũng không tin, không có gì là trời sinh không thích hợp, hoặc là không được.

Hai mắt trong tròng của Nhan Noãn phụt ra kiên định mà lại sắc bén, giống nhau là mắt trời chói mắt, dung nhan tuyệt mỹ kinh diễm nháy mắt tán ra ánh sáng kinh người loá mắt, làm cho ngay cả chính nàng cũng chưa từng phát hiện, nàng tràn ngập tự tin mà lại kiên cường, toàn thân có một cổ lực hấp dẫn trí mạng, chỉ cần liếc mắt một cái, khiến cho tầm mắt người khác không thể di dời.

Dựa theo tập tục của Nam Thương quốc, ngày thứ ba lại mặt, vợ chồng mới cưới phải ở nhà thân nương một đêm.

Nhan Noãn tìm đường đi trong trí nhớ, không biết đi qua bao nhiêu khúc quanh, thẳng đến một lúc lâu, mới dừng lại trước một nơi hẻo lánh, vừa ngừng đầu, liền nhìn thấy cái sân cũ nát, phòng ở tồi tàn, ngay cả tấm bảng hiệu trên cửa đều lung lay sắp đổ, phảng phất một trận gió lớn một chút sẽ rơi xuống.

Thanh viện! Theo nàng thấy nên kêu là thê viện cũng không sai biệt gì mấy.

Thê thảm hoang vắng.

Một đường đi tới, nàng thấy nơi ở của hạ nhân, đều so với nơi này tốt hơn vài lần. Thanh viện nằm ở góc tây bắc trong phủ, nếu không phải người trong

phủ, căn bản sẽ không sẽ biết phủ Vũ Dương Hầu ngăn nắp trắng lẹ sẽ có một chỗ tồi tàn bị lãng quên như thế, bên trong đường đường chính chính là đại tiểu thư con vợ cả của Vũ Dương Hầu.

Nhan Hường Thái, đối với nàng quả nhiên thật là có đủ “Chiếu cố”.

Nhan Noãn nhấp mím môi, gờ tay đẩy cửa rào đi vào, tuy rằng rách nát, nhưng trong viện cũng không có cảnh tượng cỏ dại lồi thối, trước kia khi Nhan Noãn chưa xuất giá, không có một tỳ nữ hầu hạ, chuyện gì cũng đều tự mình động thủ, tất cả mọi chuyện đều một mình nàng làm.

Mỗi bước đi trong sân, trí nhớ tồn tại trong đầu Nhan Noãn càng rõ ràng khác sâu một phần, nàng nhát gan yếu đuối cơ hồ rất ít đi ra thanh viện, mà tiểu thư thiếu gia trong phủ mỗi khi nhàm chán đến không có việc gì làm thì thích chạy tới khi dễ nàng một phen, thời điểm tâm tình tốt là như thế, tâm tình không tốt sẽ càng ức hiếp tảo tợn hơn.

Ngực bỗng dung truyền đến chua xót mà lại ủy khuất đau đớn, Nhan Noãn nhẹ nhàng ôm ngực, nhếch môi hình thành một cái đường cong lạnh bạc.

Nhan Noãn, người cũng thống hận sao? Thống hận người khi dễ người, đem tự tôn của người tự tiện chà đạp trong lòng bàn chân.

Tất cả mọi việc người trong phủ đối với người, đối với ta, ta đều sẽ chặt chẽ ghi tạc trong lòng, ngày khác, trả lại gấp trăm lần ngàn lần cho bọn họ.

Đẩy cửa vào, đập vào mắt là một gian phòng đơn giản, bên ngoài là phòng khách, bên trong là phòng ngủ, bên trên đồ dùng cũ nát có một tầng bụi mỏng manh, bên chân, ghế ngồi còn thiếu một chân, lắc lắc lắc lắc.

Vốn cảm thấy Hiền vương phủ vừa nhỏ lại cũ không đáng xem, nhưng hôm nay so với thanh viện, nơi đó có thể xem là thiên đường.

Trong lòng Nhan Noãn đang cảm thán, đột nhiên bên tai mạnh mẽ phát ra một trận kêu khóc, không hề báo trước chấn động màng tai của nàng, đang muốn vươn tay ngoáy ngoáy lỗ tai, bỗng cái quái vật lớn bỏ nhào lên.

“Oa ô ô ô ô, Noãn Noãn, đau chết người ta, ô ô ô a a a.....”

Nghe Long Trác Việt kêu rên, Nhan Noãn hoàn toàn ngốc lăng nhìn Long Trác Việt hai tay ôm cổ mình, ghé vào đầu vai mình khóc thật thê thảm, khóe miệng hơi hơi run rẩy.

“Vương gia, đây đã là chuyện nửa canh giờ trước, người đến bây giờ mới kêu rên, quá chậm đi.” Nhan Noãn không nói gì, khi nhìn đến Long Trác Việt ần ần nước mắt không có rơi xuống, còn tưởng rằng bản lĩnh của hần gia tăng.

Quả nhiên, nàng không thể đánh giá cao Long Trác Việt.

“Hic!” Long Trác Việt hút cái mũi, cúi đầu ở trên vai Nhan Noãn xoa xoa, giọng nói oán giận: “Noãn Noãn, nơi này không có người ngoài.” Có thể không cần lại kêu vương gia.

Oán giận qua đi, Long Trác Việt từ trên vai Nhan Noãn ngẩng đầu lên, ánh mắt sưng mù đen như thủy tinh đen xem xét Nhan Noãn, mang theo giọng nói nghẹn ngào nói tiếp: “Lão nhân già cũng không phải cố ý muốn đánh ta một cái tát, nếu không phải ta tự mình chạy đến trước mặt hần, hần cũng sẽ không đánh ta, nếu ta ở trước mặt hần mà khóc lóc, không phải là tự làm tự chịu, xứng đáng chịu tội này, người cho ta là ngốc sao? Khi không làm cho người ta chế giễu.” Cho dù đau, cũng phải ở nơi lão nhân già nhìn không thấy mới khóc.

Dứt lời, Long Trác Việt tiếp tục nằm ở trên vai Nhan Noãn ô ô khóc kêu.

Khóe miệng Nhan Noãn hung hăng rút một chút, hai mắt hơi hơi nheo lại, liếc nhìn Long Trác Việt tiếp tục ôm cổ nàng nức nở, miệng không ngừng kêu đau, rất có một loại xúc động muốn bóp chết hần, đại ca, ngài nếu không ngốc, ai ngốc nha?

Một cái ngốc tử, cư nhiên dùng thái độ đúng lý hợp tình như thế chất vấn người khác: Người cho ta là ngốc sao?

Ông trời, hay là thế đạo này thay đổi rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thật thần kỳ nha

Ads Trong đại sảnh, Nhan Hường Thái giận dữ ngồi ở chủ vị, không có một chút sợ hãi bởi vì đánh Hiền vương, ngược lại tất cả đều là bất mãn đối với Nhan Noãn hôm nay chọc giận Từ Đồ Từ Ngôn.

Nhan Noãn biểu hiện, cũng làm cho trong lòng Nhan Hướng Thái sinh nghi hoặc, đây vẫn là Nhan Noãn ông biết sao?

Trước kia đừng tới loại tình huống này, nàng không phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thì sẽ yếu đuối không tiếng động, không có khả năng làm ra hành vi phản kháng, ngôn ngữ châm chọc không tính, còn dám viết một phong thư từ hôn, hành động lớn mật như thế, đổi lại là tiểu thư thiên kim khác, cũng không có khả năng làm chuyện như vậy, nàng không phải vẫn ở Thanh viện rất ít đi ra ngoài sao, bên người càng không có nha hoàn hầu hạ, ai dạy nàng?

Nhan Lăng và Nhan Xảo cũng ngồi ngay ngắn ở một bên vẫn chưa rời đi, đừng nói Nhan Hướng Thái nghi hoặc, các nàng cũng đồng dạng khó hiểu, hay là quý nhập ?

Thấy Nhan Hướng Thái muốn gọi Nhan Song Song đến hỏi, cũng muốn biết ở trên người Nhan Noãn đã xảy ra chuyện gì.

Nhan Noãn kêu ngạo làm cho hai người tâm sinh hèn mọn, nhưng mà một khi nghĩ đến Tư Đồ Tử Ngôn cùng Nhan Noãn không còn có gì liên quan, lòng vốn khó chịu cũng thoáng cân bằng một ít.

Cái này cho thấy, các nàng có cơ hội làm thiếu phụ nhân Tư Đồ gia.

Tuy rằng không phải hoàng thân quốc thích, nhưng vị trí thiếu phụ nhân đệ nhất thế gia cũng có lực dự hoặc không nhỏ, bao nhiêu thiên kim danh môn tranh nhau sứt đầu mẻ trán muốn gả vào.

Chính là nghĩ lại, khiến cho Nhan Lăng kích động trong lòng nở hoa, nhất là nghĩ đến gương mặt tuấn mỹ của Tư Đồ Tử Ngôn, trong lòng lại không ngừng nhảy lên.

Nàng là tiểu thư con vợ cả của phủ Vũ Dương Hầu, thân phận địa vị đều xứng đôi.

Bất qua mắt liếc nhìn Nhan Xảo cao ngạo, lòng của nàng lại như thế nào nhìn không ra, một thứ nữ ti tiện thấp kém, cũng vọng tưởng làm thiếu phụ nhân đệ nhất thế gia sao?

Tự rước lấy nhục thôi.

Không bao lâu, Triệu tổng quản phủ Vũ Dương Hầu dẫn Nhan Song Song đến.

“Hầu gia, Nhan Song Song đến.” Triệu tổng quản đi đến chính giữa đại sảnh, đối với Nhan Hướng Thái khom nửa thắt lưng cung kính nhắc nhở nói, nhưng mà thời điểm đề cập đến Nhan Song Song, ngữ khí của hắn cũng là trong kinh thường hỗn loạn lãnh đạm.

Nhan Hướng Thái thân nhiên liếc nhìn Nhan Song Song một cái, đối với Triệu tổng quản nói: “Ừm, người lui ra đi.”

“Dạ, nô tài cáo lui.” Triệu tổng quản ti khiêm lên tiếng, sau đó rút lui ra khỏi đại sảnh.

Nhan Song Song quỳ trên mặt đất, đối với Nhan Hướng Thái dập đầu làm lễ: “Nô tỳ ra mắt Hầu gia.” Trên gương mặt trắng nõn tinh xảo, năm dấu tay hồng hồng vẫn có thể thấy rõ, nửa bên mặt bị sưng không ít, nàng thu hồi tầm mắt, trên mặt mang theo thật dè dặt cẩn thận.

“Hai con cũng đều đi ra ngoài.” Nhan Hướng Thái nhìn Nhan Song Song một cái, sau đó liền quét về phía hai nữ nhi đang ngồi một bên, giọng nói khó được mang theo ôn nhu sùng nịnh.

Nhan Lăng và Nhan Xảo mặc dù không muốn, bất quá thấy trên mặt Nhan Hướng Thái ngưng trọng, cũng hiểu được khi nào thì nên làm nũng, khi nào thì nên ngoan ngoãn nghe lời.

Vì thế đứng dậy, đối với Nhan Hướng Thái cúi chào, rồi khỏi đại sảnh.

Nhan Xảo là người biết nhìn mặt chủ, thời điểm lui ra ngoài, còn không quên đóng cửa phòng lại, tri kỷ hiểu chuyện như vậy, thật làm Nhan Hướng Thái vừa lòng.

Cửa trong nháy mắt khép lại, cũng chặn ánh mặt trời bên ngoài, trong không khí lơ lửng một cỗ hơi thở quý dị mà lại áp bách.

Khuôn mặt Nhan Song Song buộc chặt quý gối, và đợi Nhan Hướng Thái đặt câu hỏi.

“Ta muốn biết, kiêu hoa ở trên đường có cái gì khác thường không?” Trước khi lên kiêu hoa ông không cảm thấy Nhan Noãn có gì bất đồng, chính là ba ngày không gặp, nàng lại như thay đổi thành một con người mới, xa lạ cơ hồ làm cho Nhan Hướng Thái hoài nghi có phải bị người đánh tráo hay không.

“Bẩm Hầu gia, không có, đội ngũ đón đầu dọc theo đường đi rất thuận lợi tới Hiền vương phủ, sau đợi hồi lâu mới gặp Hiền vương gia đi ra đá kiêu môn, nhưng không có tình huống gì bất thường.” Nhan Song Song cúi đầu, hồi bẩm nói.

Chân mày Nhan Hướng Thái nhíu chặt, tiếp tục hỏi: “Ba ngày ở Vương phủ, trên người Nhan Noãn có phát sinh chuyện gì không?”

“Hạ nhân trong vương phủ không xem vương gia là chủ tử, tự nhiên cũng không xem vương phi là chủ tử, mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ đều do Lưu tổng quản chưởng quản, vương phi chỉ phụ trách bữa ăn cho vương gia, trừ bỏ ngày đầu tiên tiến cung thỉnh an thái hậu và hoàng thượng ra, cũng chưa ra ngoài, vẫn ở lại trong phủ, càng không có phát sinh chuyện gì.”

Nhan Song Song đem tất cả những chuyện mình biết kể lại chi tiết cho Nhan Hường Thái nghe, mắt hạnh sâu thẳm như hồ nước ở chỗ sâu không nhìn nổi xẹt qua chưa sót nồng đậm.

Ở trong mắt Nhan Hường Thái, nàng đến tốt cùng tính cái gì? Liên bởi vì mẫu thân nợ ông , sau khi sinh hạ nàng theo nam nhân khác bỏ trốn , vì thế nàng sẽ thừa nhận mười mấy năm oán hận của ông sao?

Ngũ tiểu thư phủ Vũ Dương Hầu, ha ha, một cái danh hiệu làm người ta cực kỳ cỡ nào, chính là nàng vô phúc tiêu thụ, trên dưới trong phủ, càng không ai đem nàng trở thành ngũ tiểu thư đối đãi.

Bởi vì nàng, từ nhỏ cũng chỉ là một tỷ nữ hèn mọn, không ai sẽ cường điệu thân phận của nàng, càng không ai nguyện ý nhắc tới thân thế của nàng, dần dần, ngay cả chính nàng đều sắp quên, dưới thân phận tỷ nữ, nàng vẫn là nữ nhi thân sinh của Nhan Hường Thái.

Nhan Hường Thái nghe xong Nhan Song Song bẩm báo, mày chới chặt mắt nhìn càng sâu , hình thành chữ xuyên.

Hết thầy bình thường, vì sao hôm nay Nhan Noãn lại có chuyển biến to lớn như thế.

“Ngươi xác định ngươi không bỏ sót chi tiết.” Nhan Hường Thái nghĩ nghĩ, vẫn lo lắng hỏi.

“Nô tỳ xác định.” Nhan Song Song nói, cho dù trong lòng nàng cũng không hiểu được vì sao vương phi cùng nàng nghe nói khác biệt nhiều như thế, nhưng không phát sinh chuyện gì chính là không phát sinh chuyện gì, nàng cũng bịa đặt không được.

Trầm tư một lát, tay thô ráp của Nhan Hường Thái chống cằm, trong mắt ung tình nhuệ phụt ra ánh sáng sắc bén, lăm lăm lâu bầu ni non:“Hay là xú nha đầu kia nghĩ đến chính mình làm vương phi, cho nên mới trở nên không coi ai ra gì như vậy?”

Nếu không có tình huống gì phát sinh tính khí Nhan Noãn xoay chuyển, Nhan Hường Thái càng thêm cảm thấy khả năng này là lớn nhất , nghĩ đến cuối cùng, ông còn gạt đầu thật mạnh, khẳng định cách nói của mình, trong lòng nghi vấn được giải thích, cũng thoải mái một chút.

Giương mắt, nhìn đến Nhan Song Song vẫn quỳ trên mặt đất như cũ, bạc môi gắt gao kéo căng, vừa thấy nhìn đến gương mặt thanh mỹ này, ông lại nghĩ đến nữ nhân phản bội ông, thế nhưng bỏ trốn theo nam nhân khác, là nam nhân đều không chịu được sỉ nhục bị mang nón xanh, mà nữ nhi này tồn tại, lúc nào cũng khắc khắc đều nhắc nhở ông, mẫu thân của nàng đã làm cho ông mất mặt như thế nào.

Nếu không phải phủ Vũ Dương Hầu thế lực đủ lớn, ngăn chặn cộc gièm pha này, sợ là khắp kinh thành mọi người sẽ chê cười ông.

Phút chốc, Nhan Hường Thái từ trong tay áo lấy ra một bao giấy màu vàng, ném đến trước mặt Nhan Song Song. ....

Tiếng khóc của Long Trác Việt quanh quẩn xung quanh thanh viện thật lâu, Nhan Noãn cũng không biết đến tốt cùng qua bao lâu, Long Trác Việt mới ngừng lại, cảm giác được sức nặng trên vai biến mất, Nhan Noãn nâng nâng cánh tay, mới phát hiện do bị Long Trác Việt nằm úp sắp quá dài mà hơi hơi đau nhức.

Long Trác Việt từ trong cổ tay áo lấy ra một khăn tay tơ tằm màu hồng nhạt phía trên có thêu hoa phù dung, ngón cái cùng ngón trỏ bóc lên, tay nhỏ bé chỉ hơi hơi hướng về phía trước nhếch lên, tiêu chuẩn tư thế Lan Hoa Chi, Nhan Noãn nhìn thấy huyết Thái Dương đột đột nhảy lên.

Chỉ thấy hần nắm một góc khăn tay, động tác dịu dàng lau nước mắt còn lưu lại ở khóe mắt.

“A, Việt Việt, mặt nạ của ngươi.” Nhan Noãn đột nhiên phát hiện nửa bên mặt bị đánh của Long Trác Việt, mặt nạ ngăm đen nhấc lên một khối không nhỏ.

Long Trác Việt mở to mắt sưng mù, nâng tay đặt lên sườn mặt, không thể tin thét to:“Đúng nha, thật thần kỳ nha, vết sưng đã biến mất.” Mắt đẹp của hần khẽ nháy, lông mi thật dài như cánh bướm vẫy vẫy, hoang mang vươn tay đem mặt nạ lấy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Ngươi Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Ổ chó này thoải mái nhất trên đời

Ads Khoảng một khắc sau (1 khắc = 15phút), Long Trác Việt bày ra bộ dáng hào hoa phong nhã, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng yêu nghiệt.

Nếu nói Nhan Noãn lớn lên khuynh thành, thì Long Trác Việt kia chính là khuynh quốc.

Ngũ quan sắc sảo rõ ràng như được gọt giữa khéo léo, mọi mặt đều tinh xảo, bất luận nhìn ở góc độ nào, đều là đẹp nhất, da thịt trắng mịn bóng loáng,

tựa như sau một đêm tuyết đầu mùa, phát ra ánh sáng óng ánh rực rỡ, đôi lông mày hẹp dài tinh tế, lông mi thật dài nhẹ chóp giống như cây quạt nhỏ, bao phủ lấy đôi mắt đen trong suốt long lanh, đôi môi mỏng sắc đỏ tươi có chút cong lên, dung nhan như hoa như ngọc vô cùng tuyệt sắc, phối hợp với nét mặt hồn nhiên vui vẻ như khiến cho trăm hoa đua nở.

Nhan Noãn lập tức cảm thấy hô hấp của mình đột nhiên cứng lại, rõ ràng đây không phải lần đầu tiên nhìn thấy dung nhan của hắn, nhưng mỗi lần nhìn thấy đều kinh diễm lại còn khiến nàng không thể dời mắt khỏi hắn.

Kỳ quái nhất chính là, Long Trác Việt rõ ràng khóc rất lâu, nhưng hốc mắt không chỉ không có sưng đỏ như quả hạch đào, mà ngay cả cái mũi khi khóc cũng không có một chút hồng hồng nào, nếu không phải trong mắt vẫn còn chất lỏng trong suốt đang nhấp nhô thì Nhan Noãn cũng không kinh ngạc mà hoài nghi rằng mình nghe nhầm tiếng khóc lúc này, chính là Long Trác Việt căn bản chưa từng khóc qua.

Khóc kinh thiên động địa như thế, vậy mà sắc mặt lại không đổi, trong đôi mắt Nhan Noãn sống suốt hai mươi mấy năm, Long Trác Việt là người đầu tiên nàng thấy.

“Cửa không khóa, người không sợ có người đi qua, nhìn thấy bộ dáng này của người sao?” Nhan Noãn nhũn mày, nhìn Long Trác Việt, nhẹ nhàng cong môi nói.

Long Trác Việt định ném mặt nạ trên tay nhưng vì lời nói của Nhan Noãn đột nhiên dừng lại, hắn cúi đầu, đôi mắt đen nhánh trong suốt như nước suối lóe ra tia sáng óng ánh, mê mang bối rối giống như thú cưng bị lạc đường: “Chỗ này vừa nhìn cũng biết là không có người đến, ai sẽ thấy đây?”

Nói xong, đôi mắt tinh xảo của hắn quét một vòng.

Nhan Noãn đầu lông mày hung hăng co lại, tuy nhiên đây là sự thật, nhưng đâu cần phải nói trắng ra như vậy, hơn nữa nàng cũng không có hoa mắt, ý nghĩ của tên ngốc này biểu lộ như vậy, thấy được hắn đối với thanh viện này không cho là đúng.

Nhan Noãn nâng lên một ngón tay, nàng dùng sức chọt lên gương mặt của Long Trác Việt chỗ đã bị Nhan Hường Thái đánh một cái tát: “Người có ý tứ gì, khinh thường chỗ ở của ta, có bản lĩnh người đi ra ngoài cho ta, buổi tối đừng ở chỗ này.” Tuy rằng nàng chưa từng ở qua, nhưng nói như thế nào thì nơi này cũng là nhà của Nhan Noãn trước kia, bây giờ nàng đang ở trên thân thể của Nhan Noãn, các nàng chính là đã hòa làm một, đối với mọi thứ của chủ nhân cũ, Nhan Noãn thậm chí mù quáng cũng phải giữ gìn.

Người khác xem thường thì thôi, còn tên ngốc này cũng dám?

Tuy rằng trên mặt hắn rõ ràng không có dấu do do bị đánh, nhưng Nhan Noãn thấy Long Trác Việt kia vẫn la đau kêu cha gọi mẹ, liên tục cầu xin tha thứ: “Không đúng không đúng, phòng ở của Noãn Noãn, cho dù là ổ chó, thì cũng là ổ chó thoải mái nhất trên đời.” Âm thanh hờn hờ nịnh nọt trong veo động lòng người, tựa như một ly rượu ngon, làm người ta say mê.

“Cái này cũng không tệ lắm. .... A phi, cái gì ổ chó, ta là câu sao?” Nhan Noãn vừa muốn tán thành lời nói lấy lòng của Long Trác Việt, nhưng mà lời nói đến một nửa, nàng đột nhiên ý thức được Long Trác Việt vừa mới nói gì đó?

Ngón tay lại không khách khí chọt trên hai má của hắn, Nhan Noãn thở phì phì cổ nhéo vào hai má của hắn, bộ dáng ngây thơ, khiến cho người ta thấy thế nào cũng đều giống như là đang làm nũng cùng chồng.

Long Trác Việt bị đau ngược lại hít một hơi khí lạnh, cúi đầu cắn môi, yên lặng nhìn ngón tay, nói thầm: “Sao người ta nói cái gì cũng sai vậy, Noãn Noãn thật là khó hầu hạ.”

“Người nói cái gì?”

Nghe được âm thanh hét chói tai của Nhan Noãn, Long Trác Việt liên tục xua tay, vẻ mặt như đứa trẻ sợ hãi nói: “Không, chưa nói cái gì.” Khi nhìn thấy khuôn mặt hung dữ của Nhan Noãn vẫn như cũ, Long Trác Việt thật sự hết cách, mông hạ thấp, tới trên ghế bên cạnh ngồi xuống, hai tay không ngừng vỗ bàn, trong miệng gào thét la hét: “Noãn Noãn làm sao có thể đối với ta như vậy, người ta thật sự rất đau lòng a, oa ô ô ô ô, người ta đau đầu, mặt đau, oa oa oa oa, xương cốt trên mặt đều giống như bị đánh gãy hết rồi.”

Nhan Noãn thấy Long Trác Việt khóc lóc om sòm, khoe miệng nhẹ nhàng run rẩy. Bất quá bởi vì lời nói của Long Trác Việt mà trong lòng nàng cũng dâng lên cảm giác áy náy, nói như thế nào thì Long Trác Việt cũng đã thay nàng căn một cái tát, nàng không nên tính toán chi li với hắn mới đúng.

“Sao.....”!

Rầm ____—!

Trong lòng Nhan Noãn đang tự trách mình, ngay cả biểu tình trên mặt cũng trở nên hòa ái, nhưng mà vừa phun ra một chữ, liền nghe được âm thanh một vật nặng nào đó ngã xuống mặt đất, vật cứng kiên cố nện thật mạnh vào nhau nghe như âm thanh động đất khiến cho trái tim Nhan Noãn bỗng chốc cũng run rẩy theo.

Rũ đôi mắt xuống, liền nhìn thấy người ngồi dưới đất, đang trợn to mắt há hốc mồm chính là Long Trác Việt.

Chỉ cần nghe âm thanh, cũng biết hắn bị té không nhẹ, Nhan Noãn đôi mày liễu xinh đẹp nhẹ giương lên một chút, trong lòng sợ hãi cùng thán phục, “ồ?” Long Trác Việt bị ngã thành như vậy cư nhiên cũng không khóc, ngay cả nước mắt đều không có lượn vòng?

Mà hai chân kia của hắn đang đặt trên ghế dài, ngay tại chỗ bị ngã dưới mộng của Long Trác Việt đã vỡ nát thành phần vụn, vốn tưởng rằng ghế dài ba chân ngồi không được, thì ra ghế dài bốn chân cũng không thể tùy tiện ngồi.

Long Trác Việt bị thảm chính là vết xe đổ đối với nàng.

Nghĩ vậy, Nhan Noãn thật may mắn không quên vỗ vỗ bộ ngực của mình, thật tốt quá nàng chưa có ngồi ghế đó.

Nàng xoay người, đang muốn kiểm tra xem Long Trác Việt bị thương như thế nào, đột nhiên, âm thanh gào thét từ trong miệng Long Trác Việt bắn ra, tiếng kêu khóc thảm thiết so với lúc trước còn lợi hại hơn gấp trăm lần, gào khóc lớn như vậy, thật sự không còn hình tượng hào hoa phong nhã, nước mắt cùng nước mũi đều hỗn hợp chảy xuống, khiến cho tay Nhan Noãn đang đuổi tới giữa không trung thì dừng lại, bỗng nhiên ông tay áo bị Long Trác Việt tùy tiện kéo xuống lau đi nước mắt cùng nước mũi của hắn.

Trên mộng truyền đến đau đớn, không phải chỉ khóc thôi thì có thể phát tiết hết được, Long Trác Việt một bên khóc một bên không quên đánh giá Nhan Noãn, thấy nàng trước giờ đều đứng tại chỗ thờ ơ, khiến hắn càng cảm thấy không vui, thân mình cao lớn hướng tới mặt đất nằm xuống, lăn qua lăn lại, thỉnh thoảng còn dậm chân.

Noãn Noãn, cần đồ dành, cần đồ dành nha.

Nhấn nài sao được khi hắn gào khóc như thế, còn nữ tử bên kia thì vẫn đang thờ ơ, hiển nhiên không có nghe được tiếng lòng của Long Trác Việt.

Nhan Noãn không nói gì ngồi dưới đất, gấp đầu gối lên, một tay chống cằm, đôi mắt đẹp linh hoạt thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn liếc sang bên cạnh rất giống như đang đùa nghịch với Long Trác Việt.

Ra sức khóc như vậy, hắn không thấy mệt sao?

Sự việc này tự hắn gây nên mà, Nhan Noãn cũng dần nhận thức đến một chuyện, thật sự Long Trác Việt chính là một người... thích khóc a, nước mắt của hắn phát triển quá mức rồi.

Nhan Song Song đứng ở ngoài cửa trước thanh viện, nghe âm thanh gào khóc thảm thiết bên trong, khiến nàng vô cùng sửng sốt lại càng hoảng sợ, vội vàng đẩy cửa chạy vào, liền nhìn thấy một màn trong phòng làm cho người ta không biết nên khóc hay nên cười đây.

Một người nằm rạp trên mặt đất khóc cực kỳ bi thảm, còn một người thì bình tĩnh ngồi ở một bên.

Ngẩn người hồi lâu, nàng kêu: “Vương phi.”

Nhan Noãn liếc mắt nhìn Nhan Song Song, vẻ mặt âm trầm, đầy mắt không rõ đen tối chợt lóe lên, tầng tầng gợn sóng xao động nổi lên, rồi sau đó nàng lạnh nhạt phản phó nói: “Đi chuẩn bị nước, lấy trứng gà luộc đến đây.”

“Vâng.” Nhan Song Song rũ mắt xuống cúi đầu đáp, tiếp theo lui đi ra ngoài.

Sau khi Nhan Song Song rời đi, Nhan Noãn đột nhiên cảm giác được một cái móng vuốt nào đó giật giật ống tay áo của mình, vừa nghiêng đầu, chỉ thấy Long Trác Việt chớp đôi mắt đen mọng nước xinh đẹp, điềm đạm đáng yêu đang nhìn mình, liếc qua đôi môi đỏ mọng một bộ dáng giống như đứa trẻ nhỏ bị bắt nạt, mà khuôn mặt tuấn mỹ trước kia giờ tựa như một người mới bước ra từ khói lửa, lúc này dính đầy một tầng tro bụi, hầu như nhìn không ra nguyên dạng.

Đột nhiên, đôi mắt đẹp của Nhan Noãn trừng lớn: “Không xong, Việt Việt, vừa mới lúc này Song Song vào đây, mặt của ngươi.....”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Không muốn Noãn Noãn bị tổn thương

Ads Long Trác Việt quăng một cái ánh mắt ai oán đến cho Nhan Noãn, hắn khóc lâu như vậy, Noãn Noãn cũng không nói an ủi một chút, hắn thật đáng thương nha.

Cái mũi một bên hít vào, Long Trác Việt vừa nói: “Lúc này ta đã nằm rạp trên mặt đất, nàng không có nhìn thấy khuôn mặt người ta.” Nói xong, vỗ vỗ bả vai Nhan Noãn: “Noãn Noãn yên tâm, người ta rất thông minh, biết được cách che dấu nha.”

Nhan Noãn phun ra một ngụm khí thật to, lướt mắt nhìn Long Trác Việt một cái, khóe miệng cứng đờ nói: “Àn, thật sự rất thông minh.”

Nếu như không phải sợ người khác hiểu lầm bởi vì lộ ra chân dung Long Trác Việt là nàng vụng trộm với nam nhân khác, nàng cũng mặc kệ khuôn mặt

của hắn có bị người khác nhìn thấy hay không.

“Ngã đau không vậy?”

Nghe lời nói nhỏ nhẹ an ủi dịu dàng của Nhan Noãn, Long Trác Việt trên mặt ủy khuất nhất thời tràn đầy ngạc nhiên mừng rỡ, hắn liên tiếp gật đầu tựa như con gà mổ thóc, vừa khóc vừa cười: “Còn tưởng rằng Noãn Noãn không quan tâm người ta, hại người ta khóc thật đau lòng, không nghĩ tới Noãn Noãn vẫn đối tốt với người ta nhất, cái kia.., Noãn Noãn, giúp người ta thổi vù vù đi, thổi vù vù sẽ không đau nữa.”

Dứt lời, hắn theo ý thức từ trên mặt đất đứng lên, cái mông vênh lên trước mặt Nhan Noãn, đôi mắt kéo sáng tràn đầy vui sướng chờ mong.

Nhan Noãn đứng lên, đang hỗn loạn ở trong gió!

Lúc này, ngoài phòng tiếng bước chân vang lên, Nhan Noãn bất ngờ cả kinh, nhắc chân nhảy lên đạp một cước tới cái mông của Long Trác Việt đang vênh lên trước mặt nàng, bất thành lĩnh như vậy chưa kịp đề phòng, Long Trác Việt cả người chúi dúi đâm tới cái bàn, cái trán đập vào góc bàn, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Phản ứng kịp thời Nhan Noãn khẩn trương quay đầu lại, nhìn qua hắn một lần nữa bởi vì nàng mà Long Trác Việt bất hạnh lại bị thương, nàng chột dạ thè lưỡi, đây là phản xạ có điều kiện, nàng cũng không cố ý.

Vào phòng không phải ai khác, người nghe theo Nhan Noãn phân phó đi lấy nước cùng trứng gà luộc chính là Nhan Song Song.

Lúc này Nhan Song Song đang đem đồ đặc đặt ở trên bàn, Nhan Noãn liền phát phát tay nói: “Người lui xuống đi, ở đây không còn chuyện của người rồi.” Khóe mắt lướt nhìn, Nhan Noãn thấy được trên mặt Nhan Song bị sưng lên một bên, nàng hồ hững đôi mắt đen trong suốt không có một tia gọn sóng, chớ nói chi là đau lòng.

Nhan Song Song khom lưng, lui đi ra ngoài, vẻ mặt nhún nhường cúi đầu không có một chút oán giận hay căm hận.

Nhan Noãn đóng cửa lại, vội vàng ngồi xổm xuống, nâng Long Trác Việt đứng dậy nói: “Việt Việt, người sao rồi?”

“Người..... Người nhảy lên ta?” Long Trác Việt thân thể run rẩy đứng lên, con ngươi đen trong suốt như nước lưu động một tầng nước mênh mông, vẻ mặt lên án tràn đầy bất mãn đối với một cước lúc nãy của Nhan Noãn, hàm răng khể cắn bờ môi, làn môi đỏ thẫm phảng phất như muốn nở ra máu, nước mắt trong suốt ở trong hốc mắt đảo quanh, lã chã chực khóc, sắc mặt ai oán lại thêm một bụng đầy ủy khuất, khiến tận đáy lòng Nhan Noãn càng phát ra áy náy dày đặc, lại để cho nàng cảm thấy chính mình là một kẻ giết người tàn nhẫn, lại ra tay độc ác đối với một người điếm đàng đáng yêu như tiểu bạch thỏ.

“Việt Việt, thực xin lỗi, người cũng không muốn mặt mình bị người khác nhìn thấy sao?” Nhan Noãn nâng tay giúp Long Trác Việt phủi bụi trên người, khóe môi nhẹ cong tràn đầy áy náy, chỉ là biểu tình trên mặt lại hiện ra vẻ trong trắng đẹp đẽ như ngọc nói “Ta là vì muốn tốt cho người”.

Long Trác Việt ngẩn ra, sau một lúc lâu sau mới mờ mịt gật đầu: “Có đạo lý nha.”

Nhan Noãn trong lòng vui lên, khóe miệng giờ lên kéo ra một dáng tươi cười tuyệt mỹ, tràn đầy khéo léo, lại thêm một chút giáo hoạt, chỉ trong chớp lát lại khiến cho Long Trác Việt nhìn đến ngây dại.

Xem ra ở chung với kẻ nghiệt cũng không phải là chịu đựng không được, ít ra hắn rất dễ bị lừa, lại còn rất dễ dỗ dành nha.

Ý thức này, khiến cho trong lòng Nhan Noãn lúc trước vốn rối rắm không cam lòng nay trong nội tâm thoáng cân bằng một ít, kỳ thật nàng cũng không phải đến nỗi gay go, xuyên qua đến đây gà cho một kẻ nghiệt nếu so với gà cho một nam nhân tàn bạo cường thế, ít ra Long Trác Việt tâm tình đơn thuần, ngoại trừ sống chung với hắn thì không thể lấy người bình khác ở bên ngoài, đối với nàng cũng không có chỗ xấu.

“Việt Việt, ngồi xuống, ta giúp người lau mặt.” Nhan Noãn nói với Long Trác Việt, tiếp theo lấy miếng vải nhún ở trong nước thấm ướt, rồi một bên cầm lấy trứng gà luộc.

Long Trác Việt nhìn khắp bốn phía, cuối cùng ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Trong phòng này ghế dài thật sự rất không đáng tin rồi, vẫn là ngồi trên mặt đất an toàn hơn.

Nhan Noãn vừa quay đầu lại liền thấy được Long Trác Việt ngồi dưới đất, vì thế ngồi xổm xuống ở trước mặt hắn, trước tiên lấy miếng vải lau sạch sẽ bụi bặm trên mặt hắn, tiếp theo lấy ra khăn lụa của mình, bao bọc lấy trứng gà luộc, ở nửa bên mặt bị đánh của Long Trác Việt đem trứng gà luộc lăn tới lăn lui trên má hắn.

Long Trác Việt cảm thụ được độ nóng ấm ấm trên mặt, đôi mắt đẹp trong suốt mở thật to, tò mò hỏi: “Noãn Noãn, người đang làm cái gì?”

“Tiêu sưng.” Không biết có phải hay không là do mạng mặt nạ, mà trên mặt Long Trác Việt cũng không có sưng đỏ, chỉ là có một chút dấu đỏ mờ mờ ảo ảo.

“Trứng gà không phải dùng để ăn sao?” Long Trác Việt liếc mắt thấy trứng gà luộc kia ở trên má hắn không ngừng nhấp nhô, nước miếng ọt..ọt thẳng nuốt, lập tức giờ tay lên như muốn nắm trứng gà kia bỏ vào miệng ăn.

Nhan Noãn kéo tay Long Trác Việt ra nói: “Đừng nóng vội, lần một chút nữa sẽ cho ngươi ăn liền.”

Ánh mắt của nàng rất chuyên chú, những tia nắng mặt trời từ từ soi qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, rọi sáng ở một bên mặt của Nhan Noãn, giống như một tầng ánh sáng chậm rãi di chuyển, vô cùng tuyệt mỹ tỏa sáng rực rỡ, khuôn mặt như được vẽ ra, làn da trắng như tuyết, dung nhan tuyệt thế, tựa như có ngàn vạn tia sáng lộng lẫy phát ra, trên người nàng lại mặc một bộ quần áo trắng thuần thô ráp, nhưng vẫn không che dấu được khí chất tao nhã tinh khiết của nàng.

“Việt Việt, ngươi vì sao muốn che trước mặt ta?” Nhan Noãn đôi lông mi nhẹ chớp như cánh quạt hương bồ, ở trước mắt nàng rũ xuống bao phủ một đường cong duyên dáng.

Long Trác Việt ngoan ngoãn ngồi xếp bằng, hẩn im lặng nhìn nàng như vậy nếu so với người bình thường thì không khác, nhưng vẻ đẹp lại giống như tiên giáng trần, thanh nhã thoát tục, đôi mắt không có một chút gọn sóng sợ hãi, tựa như ngôi sao sáng giữa bầu trời đêm vô cùng lấp lánh.

Chỉ mới mở miệng, lúc này liền đập tan dấu hiệu giả dối.

Hắn chau mày lên vô cùng đáng yêu, trên mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ ngây ngô nói: “Bởi vì không muốn Noãn Noãn bị thương.”

Lời vừa nói ra rất đơn giản mà lại thẳng thắn, khiến cho nội tâm Nhan Noãn đang bình tĩnh bỗng nhiên run lên một chút, giống như có người ném một viên đá nhỏ vào đó, nổi lên gọn sóng nhấp nhô, từng trận cảm động đi tới xông lên đầu Nhan Noãn.

Ánh mắt nàng khẽ dời, nhìn lại đôi mắt thuần khiết trong veo của Long Trác Việt, tựa như hàng ngàn ngôi sao giữa bầu trời đêm, lại giống như sau một đêm tuyết đầu mùa, sạch sẽ, trong suốt, không có lộn xộn, càng không có một chút tạp chất nào.

Kỳ thật làm một người đơn thuần không có phiền não, cũng là rất hạnh phúc .

“Bởi vì Noãn Noãn là người duy nhất đồng ý cùng người ta làm tỷ muội tốt mà.” Ngừng lại một chút, Long Trác Việt lại mở miệng nói, khóe miệng khẽ cong, bên trong bộ dáng tươi cười lộ ra một tầng ngốc nghếch.

Hắn nhận thức rất đơn giản, bởi vì Nhan Noãn đối tốt với hắn, cho nên hắn cũng muốn đối tốt lại với Nhan Noãn.

Về mặt Nhan Noãn có chút cứng đờ, đáy mắt xẹt qua một tia sáng nào đó không rõ, nhẹ phẩy đôi môi, nàng nói: “Thấy ngươi lần này che chở cho ta, về sau ngươi bị khi dễ, ta cũng sẽ che chở cho ngươi.”

Thì ra nguyên nhân bởi vì bọn họ là hảo tỷ muội nha?

Kỳ quái, sao nàng lại chờ mong loại tình cảm gì với một kẻ ngốc ẻo là này.

Tệ hại thật!

Xem ra hắn như vậy rất thật thà, Nhan Noãn quyết định, trước lúc nàng rời khỏi Long Trác Việt, sẽ cố gắng không cho người khác tùy ý khi dễ hắn.

Ai ngờ, cái việc che chở này sẽ thành thói quen, càng che chở lại thành một phần trách nhiệm vĩnh viễn không thể từ bỏ.

Ánh mắt Long Trác Việt bỗng dừng sáng ngời, tựa như có những vì sao rơi xuống trong đó: “Thật sao? Noãn Noãn đối với người ta thật sự là quá tốt.” Hắn cười như mở cờ trong bụng, giống như đứa trẻ nhỏ nhận được kẹo.

Nhìn hắn tươi cười, Nhan Noãn không khỏi bị cuốn hút, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng giương lên một đường cong.

“Ngày mai chúng ta lập tức tiến cung nói cho hoàng thượng biết, trừng trị nhị thúc kiêu căng thật thích đáng.”

“Không được.” Nhan Noãn vừa mới nói xong, Long Trác Việt liền kích động reo lên.

Nhan Noãn nhíu mày khó hiểu: “Vì sao không được?” Thái hậu không thích Long Trác Việt sự tình này đã bày ra bên ngoài rồi, nhưng mà theo lời nói trong miệng của Long Trác Việt, Nhan Noãn biết được hoàng thượng đối với hắn vẫn rất chiều cố, hưởng chỉ quan thần trong triều đình khi dễ Vương gia, việc này không phải là gián tiếp khi dễ vào thể diện hoàng gia sao, nói như thế nào thì cũng phải thay Long Trác Việt làm chủ mới được.

Long Trác Việt trên mặt hốt hoảng lại thêm một chút sợ hãi, tay hắn gút gao túm chặt lấy làn váy của Nhan Noãn, đầu lắc giống như cái trống bỏi, khiến Nhan Noãn không thể tiếp tục lần trứng gà trên mặt hắn động tác liền dừng lại.

Nàng ngừng tay, về mặt ngờ ngàng nhìn Long Trác Việt đang kinh hoảng, tìm kiếm lời giải thích trên mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Canh hai

Ads Long Trác Việt chăm chú nhìn Nhan Noãn, sau một lúc lâu, mới cúi đầu, hèn nhát nói: “Hoàng huynh rất thương ta, nhưng mà lão yêu bà rất đáng sợ, bà ta không thích hoàng huynh giúp ta, bởi vì ta là một tên ngốc, hoàng huynh là hoàng đế, lão yêu bà nói, hoàng huynh không nên mỗi ngày giúp tên ngốc chùi dít, hoàng huynh đã giúp ta rất nhiều thứ, đều bị lão yêu bà trừng phạt, có điều là hoàng huynh vẫn thường vụng trộm giúp ta.”

Ngừng lại một chút, Long Trác Việt lại lăm bầm lâu bầu than thở nói: “Bất quá lão yêu bà nói chuyện thật kỳ quái, người ta đâu có để cho hoàng huynh chùi dít mỗi ngày, rõ ràng mỗi lần gọi đầu tắm rửa xong đều là người ta tự mình chùi dít mà.”

Đôi mắt Nhan Noãn đột nhiên trầm xuống, lời nói an ủi thốt ra: “Việt Việt thật sự không phải là kẻ ngốc, cái này gọi là đơn thuần.” Theo bản năng, nàng nghe được thái hậu nói hần là kẻ ngốc, trong nội tâm liền không vui.

Nhưng mà người nào đó rõ ràng cũng đã quên, trong lòng chính mình vẫn thường gọi hần một tiếng là tên ngốc.

Diễn hình chỉ cho phép quan thần phóng hỏa, không cho phép dân chúng đốt đèn, không thể nói là không bá đạo.

Thần sắc Long Trác Việt khê giật mình, sững sờ ngẩng đầu nhìn Nhan Noãn, đột nhiên trái tim đập mạnh cùng loạn nhịp, tựa như thần tiên rơi xuống trần gian: “Noãn Noãn, ngươi nói thật sao?”

Âm thanh êm ái, giống như dòng suối nhỏ chảy qua khe núi, trong veo rót vào đáy lòng người khác, vẻ mặt hần cẩn thận từng li từng tí tìm kiếm, tựa như con chó nhỏ bị người vứt bỏ đang tha thiết chờ mong tìm kiếm sự yên bình.

“Tất nhiên là thật.” Nhan Noãn gật đầu nói.

Long Trác Việt vui vẻ, cả người hiện lên bộ dáng như con bạch tuộc bỏ nhào về phía Nhan Noãn, kéo ra hai tay ôm cổ của nàng: “Quả nhiên chỉ có Noãn Noãn đối với người ta là tốt nhất.” Nói xong, mặt hần dán lên mặt của Nhan Noãn, bắt đầu cọ cọ vuốt ve nhẹ nhàng.

Cảm giác giống như con chó nhỏ đang ở trên mặt nàng cọ cọ qua lại, cả người Nhan Noãn bỗng dưng như bị điện giật, một dòng điện nhảy lên, khiến cho nàng có cảm giác tê tê, Nhan Noãn bất ngờ cả kinh, vội vàng đẩy Long Trác Việt ra, đáy lòng kia vừa dâng lên cao mà cảm giác khác thường cũng bắt đầu lan ra, nàng cố gắng lấy bình tĩnh tỏa về thân nhiên như không có việc gì nhìn Long Trác Việt.

“Tuy rằng lão yêu bà không thích ngươi, nhưng nhị thức đánh ngươi độc địa như vậy rõ ràng chính là không nể mặt hoàng gia, bà ta thân là thái hậu còn có thể làm ngơ nhìn sao?”

Nào biết, Nhan Noãn lời nói chưa hết, Long Trác Việt liền quăng cho nàng một cái ánh mắt “Ngươi ngốc quá” liền nói: “Noãn Noãn, ngươi quên à nha? Lão già đó nói, không có người nhìn thấy, nếu chúng ta đi cáo trạng với hoàng huynh, mặc kệ hoàng huynh có tin hay không, lão yêu bà đều sẽ cảm thấy chúng ta là đang cố tình gây sự, nói không chừng sẽ trừng phạt.” Hần cũng đã bị trúng một cái tát, cũng không muốn lại bị lão yêu bà trừng phạt.

Nhan Noãn bị ánh mắt Long Trác Việt làm cho khó chịu, thiếu chút nữa là muốn phát cáu ra ngoài.

Nhan Noãn cắn răng nói: “Ngươi có lý”. Đem trứng gà trong tay nhét vào tay hần: “Cầm ăn đi.”

Chẳng lẽ là bản tính trời sinh như vậy, cho nên Long Trác Việt mặc dù có ngốc, nhưng bởi vì từ nhỏ sinh hoạt ở trong hoàng cung, vì thế mỗi chuyện luôn nghĩ sẽ không đơn giản.

Xem ra, nàng quả thực đã xem toàn bộ sự tình đều nhìn rất đơn giản.

Trong xã hội phong kiến tại vương triều này, mọi thứ đều là dùng thực lực cùng quyền lực mà để nói chuyện.

Nhan Noãn tay nắm chặt lại, thầm nói: “Hôm nay ghi vào sổ nợ, ta tuyệt đối sẽ không quên đi như vậy, không dựa vào hoàng thượng, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ làm cho Nhan Hướng Thái biết xâm phạm ta có kết cục như thế nào.”

Nhan Noãn lời vừa nói ra rơi vào lỗ tai Long Trác Việt, lại làm cho hần hiểu ra nguyên nhân trong lời nói đó thành một ý tứ khác.

Noãn Noãn thật tốt nha, thấy hần bị đánh, mặc dù là nhị thức của nàng, cũng muốn thay hần báo thù, sau này hần nhất định phải đối với Noãn Noãn càng tốt hơn nữa mới được.

Nhìn trứng gà trong tay, Long Trác Việt lập tức như rồng mây vui mừng.

Nhan Noãn lấy mặt nạ của Long Trác Việt nhặt lên đưa cho hần, dặn dò tỉ mỉ nói: “Đeo mặt nạ lên, ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này đừng chạy lung tung, giữa trưa (12 giờ), ta đi phòng bếp làm chút đồ ăn.”

Long Trác Việt ngoan ngoãn gật đầu, cầm mặt nạ dán lại vào trên mặt, tay cầm trứng gà ở trên bàn gỗ, nhìn theo Nhan Noãn rời đi.

Thanh viện yên tĩnh, gió nhẹ nhẹ thổi, lá cây rung động xào xạc, trong đó xen lẫn âm thanh của Long Trác Việt đang lột vỏ trứng, ngón tay thon dài trắng

nồn giống như trứng gà đã bị lột vỏ, trơn mềm mịn màng tinh tế.

Lúc này, một đạo bóng người lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở trong phòng, một chân khuy gối quỳ xuống, nếu đổi lại là người bình thường, bởi vì một người thành lĩnh xuất hiện như vậy sớm đã bị dọa thất kinh sợ hãi liên tục, nhưng mà, hết lần này đến lần khác loại chuyện như thế này thì Long Trác Việt là người giỏi nhất, mặt lại không đổi sắc trong tay cầm trứng gà luộc mà cắn.

“Vương gia, Nhan Hưởng Thái hân.....” Thiên Minh cung kính cúi đầu, nói đến một nửa vẫn chưa dám nói tiếp, đang lẳng lặng chờ đợi Long Trác Việt phân phó.

Thời gian, lặng lẽ trôi qua, đến khi Long Trác Việt ăn xong trứng gà luộc trong tay, mới đem ánh mắt hạ xuống nhìn vào trên người Thiên Minh.

Hắn nhẹ nhàng chớp mắt, bờ môi đầy đặn nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng sáng, nhìn thế nào cũng thấy kinh sợ.

“Thiên Minh, Noãn Noãn nói, nàng sẽ thay ta báo thù.” Long Trác Việt nói âm thanh mềm nhẹ trong trẻo, đáy mắt ngây thơ hồn nhiên lại khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, chỉ sợ làm bản đi.

Hắn tự ý đem lời nói của Nhan Noãn lý giải thành ý tứ trong suy nghĩ của mình, hơn nữa nhận định đúng lý hợp tình thì chính là cái ý tứ như vậy.

Thiên Minh nghiền ngẫm tỉ mỉ ý tứ trong lời nói của Long Trác Việt, sau đó mặt không biểu tình mở miệng: “Thuộc hạ đã hiểu.”

Phủ Vũ Dương Hầu, lầu các tầng tầng lớp lớp, đi từ xa nhìn lại, giống như những ngọn núi đang nhấp nhô liên tục, Thiên Minh một thân màu đen cường tráng, các đường nét trên gương mặt như được điêu khắc tinh xảo, lạnh lùng như băng, đôi con ngươi kia đen láy giống như vực sâu nhìn không thấy đáy, lóe ra hàn khí rét lạnh, thân hình thoăn thoắt chạy trên nóc nhà giống như báo săn mồi, nhẹ nhàng tự nhiên, tựa như đang đi ở dưới đất liền.

Cuối cùng, hắn dừng lại ở một cái nóc nhà, xốc lên một mảnh mái ngói, đập vào mắt chỉ thấy Nhan Hưởng Thái ngồi ở ghế, tay đang cầm sách, mà trước mặt hắn ở trên bàn, có đặt một ly trà.

Thiên Minh từ bên hông lấy ra một cái bình sứ, hơi nghiêng xuống, một giọt chất lỏng không màu không mùi, vô cùng chuẩn xác không sai vị trí rơi vào trong chén trà.

Trong mắt chợt lóe lên một tia thâm độc, trên mặt Thiên Minh tuy rằng không có một chút gọn sóng sợ hãi, trong nội tâm lại lạnh lùng hừ nhẹ, coi như ngươi mạng lớn, tạm thời Vương gia vẫn chưa muốn động tới ngươi, đại kiếp nạn này có thể trốn, một chút trừng phạt này không thể bỏ qua.

Vương gia nói nhưng lại không có nói rõ, bắt quả đi theo bên người Vương gia đã lâu, Thiên Minh thoáng nghĩ lại một chút có thể đoán được tâm tư Vương gia, giữ mạng Nhan Hưởng Thái lại cho Vương phi xử trí trước, đợi Vương phi báo thù xong, trút hết hận, mới có thể đến phiên Vương gia.

Đến lúc đó, chính là ngày tận thế của Nhan Hưởng Thái rồi.

Mà hắn muốn bảo đảm một điều, trước khi đến ngày đó, Nhan Hưởng Thái vẫn phải được sống vui vẻ .

Nhan Noãn nổi giận dưng dưng hướng phòng bếp đi tới, nghĩ đến bên trong một đám người về mặt khinh thường hướng lỗ mũi lên trời, nàng tức giận đi đến trước cửa nhấc chân lên hung hăng đạp một cước, chỉ nghe một tiếng “Rầm--” Âm thanh vang dội một cánh cửa ngã xuống đất nằm dưới chân Nhan Noãn, trong phòng bếp bụi đất bắn tung tóe lên không trung.

Âm thanh khiển trách liên tiếp vang lên.

“Khụ khụ khụ, chuyện gì xảy ra, cửa này sao lại đột nhiên bị ngã.”

“Mau mau nhanh, đây đồ ăn lại, cái này chính là chuẩn bị cho phu nhân cùng các vị tiểu thư và di nương đấy, không thể để bị tro bụi bắn tung tóe làm bẩn được.”

“Là người nào đập cửa muốn tìm đến cái chết, thậm chí cũng không muốn chậm trễ.”

Trong phòng bếp âm thanh tay chân luống cuống vang lên tăng cường nói tiếp nhau.

Nhan Noãn cũng không ngờ được một cước kia của mình thế nhưng cánh cửa lại bị đá bay đi, hơi sững sờ, sau đó khóe môi liền nhẹ cong lên, cảnh tượng ở bên trong lộn xộn giống như xem kịch vui, đá cánh cửa này so với kiếp trước đá bao cát thoải mái hơn nhiều nha.

Nàng không phải là mụ nỏ nấu bếp sao? Cự nhiên từng bước từng bước khiến nàng tựa như tên ăn mỳ đều bị đuổi đi ra bên ngoài, lời nói trong miệng lại thật dễ nghe.

“Đại tiểu thư, ngài thân thể tôn quý, việc nặng nhọc như thế này có thể làm không được.”

“Đồ ăn trưa bọn nô tài sẽ đích thân đưa tới cho ngài, vẫn là mời ngài trở về đi.”

Chỉ là nét mặt của bọn hắn lại là tràn ngập khinh thường cùng chán ghét, giống như cho Nhan Noãn dùng sẽ làm bẩn bếp lò thần kì của bọn họ.

Đưa? Chờ đến lúc bọn họ đưa tới, đoán chừng cũng là đến giờ ăn cơm tối luôn rồi.

Đầu óc vội vàng choáng váng, đột nhiên trong đám người truyền ra một âm thanh bén nhọn chỉ trích: “Ta vừa mới thấy được, chính là đại tiểu thư đập cửa ngã xuống.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đoạt cơm trưa của dì hai nương

Ads Vì thế, tất cả mọi người đều đem đôi mắt oán hận lại còn chán ghét trừng đến người đứng trước cửa chính là kẻ đầu sỏ gây nên.

“Đại tiểu thư đây là ý gì, nếu không hài lòng bọn nô tài có thể nói rõ ra, đâu cần phải làm loại chuyện này.”

“Dù sao ngài cũng là tiểu thư, sao lại có hành động thô lỗ như vậy.”

“Chỉ là, nếu như bị người ngoài thấy được cảnh này, còn tưởng rằng phủ Vũ Dương Hầu chúng ta không có giáo dưỡng.”

“Đại tiểu thư từ nhỏ ru rú trong nhà, các người có lúc nào nhìn thấy nàng được mẹ nuôi dưỡng giáo dục.” Có người cười nhạo nói.

“Cái này đúng nha, cũng khó trách làm ra chuyện tình thấp kém như vậy, so với nhị tiểu thư cùng tam tiểu thư, còn kém xa.” Có người khinh thường liếc Nhan Noãn, phụ họa nói theo.

Nhan Noãn hai tay khoanh trước ngực đứng ở cửa, trên mặt đáng vẻ tươi cười không ngừng lan ra, người khác chỉ thấy nàng đang cười, nhưng không ai nhìn thấy rõ, ở chỗ sâu thẳm trong con ngươi đen trong suốt của nàng tràn đầy tia sáng sắc bén, lạnh đến thấu xương khiến người khác phải ớn lạnh run sợ.

Tầm mắt quét qua từng người một trong phòng bếp, đem gương mặt mỗi người nhớ kỹ rõ ràng, sau đó, nàng nhắc chân, đối với cánh cửa khác đang lạnh lặn hung hăng đá tới.

Lại một tiếng vang lên “Rầm__”, trong phòng bếp thêm một cánh cửa khác đã hy sinh về vang.

Trong phòng mọi người nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Nhan Noãn vỗ vỗ tro bụi trên người, ngẩng đầu chế giễu, thờ ơ mở miệng: “Các người cũng nói, ta là tiểu thư, thì chính là chủ tử, chủ tử làm việc, làm sao đến lượt các người một đàn trâu nô tài này nghị luận, nếu quyết định làm một con trâu trong phủ Vũ Dương Hầu, nên có tự giác của trâu, chủ tử không lên tiếng, các người hăng hái sửa loạn này nọ, đừng tưởng rằng há mồm nói vài câu tiếng người, liền tự coi mình là người thật sự.”

“Người.....” Mọi người giận dữ, bị lời nói của Nhan Noãn chọc giận sắc mặt tức thì biến đổi từ xanh đến trắng đan xen nhau, có người phẫn nộ vươn tay chia chia Nhan Noãn, ánh mắt phun hỏa hận không thể bỏ nhào đến cắn xé từng miếng thịt của Nhan Noãn để hết giận.

Nhan Noãn trên mặt tươi cười không hề thay đổi, vốn là ngày thường nàng đã khuynh diễm tuyệt sắc, cười lộ lên lại càng mê hoặc lòng người, nàng nhắc tay, ngoáy ngoáy lỗ tai của mình: “Thế nào, tức giận đến mức, muốn đánh nhau với ta? Thật tốt quá, đi, chúng ta ra trên đường cái từ từ đánh, khiến cho dân chúng trong kinh thành đều nhìn thấy, là phủ Vũ Dương Hầu dạy dỗ thật tốt như thế nào, ngay cả trâu nô tài cũng dám đánh nhau cùng chủ tử.”

Dứt lời, nàng giống như vội vã lui từng bước về phía sau.

Mà trong phòng bếp mọi người hai mặt nhìn nhau, thân mình cũng đều lui từng bước về phía sau, vốn ban đầu đối với Nhan Noãn khinh thường lại còn hung hăng can quấy, lúc này về mặt dần dần tiêu tan.

Bọn họ đối với Nhan Noãn khinh thường lại là một chuyện, nhưng đó là ở trong phủ, mỗi người trong phủ đều làm như vậy, nhưng mà nếu thật sự động đến một cái ngón tay của nàng, cho dù không có ở trên đường cái, nhưng đây là muốn truyền đi ra ngoài, đến lúc đó danh dự phủ Vũ Dương Hầu danh dự đều mất hết, mà bọn họ thân là hạ nhân cũng trốn không thoát trọng phạt.

Trước kia Nhan Noãn mỗi lần bị bọn họ khi dễ, cũng không dám hé răng, chỉ dám yên lặng cúi đầu nghẹn ngào, cho nên cũng làm cho bọn họ càng ngày càng táo tợn thêm.

Trước mắt, nhìn thấy Nhan Noãn cuồng vọng như thế, tất cả mọi người lộ ra nghi hoặc, trong mắt hiện ra một tầng quái dị.

“Đi nào, sao lại không đi thế?”

“Đại tiểu thư bớt giận, bọn nô tài lỡ mồm.” thấy vẻ mặt Nhan Noãn vẫn còn một bộ dáng nghiêm túc, mọi người chỉ có thể ngoan ngoãn chịu thua, bị một

người nhục mại mà hàng năm luôn chịu bọn họ ức hiếp, trong lòng tuy không cam lòng, cũng chỉ có thể đem phần nô hung hăng áp chế xuống.

Nhan Noãn con người trong suốt như hồ nước mùa thu bóng loáng, bên môi giễu cợt càng sâu, nàng đối kháng với người có quyền lực tối cao không được, chẳng lẽ còn muốn cho bọn cậu này nợ cười trên đầu nàng chỉ huy ra oai sao?

Nàng, Nhan Noãn, là một người hèn nhát sao?

Bọn hạ nhân bộ dáng khúm núm khiến cho Nhan Noãn thoáng thoải mái một chút, thấy vậy nhưng lại hiểu được những người này trong lòng giờ phút này sợ là đối với nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà làm được gì, dù sao Nhan Noãn bị nhóm người này chán ghét, chuyện tình cũng không phải một ngày hai ngày.

Đang muốn xoay người rời đi, khóe mắt chợt lóe lên tia sáng liếc đến trên mặt bàn gỗ lim sa hoa trong phòng bếp, một mâm bằng bạc cùng với chén đĩa được trưng bày ngăn nắp, bởi vì cửa bị nàng đập ngã mà tro bụi bắn lên tung tóe đầy trời, sợ thức ăn bị dính tro bụi, nên bọn hạ nhân đều cẩn thận lấy đồ che đậy.

Dựa vào cái gì mọi người Nhan gia ăn sơn hào hải vị tốt như vậy, mà nàng lại phải đứng ở thanh viện ăn những món đều mộc mạc.

Nhan Noãn mới vừa bước một chân ra cửa lập tức thu trở về, đi vào phòng bếp, bọn hạ nhân thấy nàng đi đến, lại đồng thời lui từng bước về phía sau, cảnh giác nhìn nàng.

Lúc một bàn tay của nàng đụng đến cái mâm bạc, một gã nam tử mập mạp bỗng đứng lớn tiếng quát khiển trách: “Người làm cái gì, đó là chuẩn bị cho di hai nương, người không thể động vào.”

“Àn?” Một đạo âm thanh kiềm nén đầy nghi vấn từ cổ họng Nhan Noãn phát ra, bất ngờ trả lời, ánh mắt như băng thẳng tắp bắn về phía nam tử mập mạp nói chuyện: “Xem ra còn có người không rõ được thân phận của mình.”

Ánh mắt nhẹ nhàng như long vũ chậm rãi lướt nhẹ qua khuôn mặt của nam tử mập mạp, đường nhìn sắc bén ác liệt, tựa như mũi tên nhọn, một khắc trước nam tử béo còn tức giận quát mắng, lúc này khi tiếp xúc đến ánh mắt Nhan Noãn, đột nhiên cả kinh, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy Nhan Noãn chạm đến cái mâm màu bạc kia, vẫn là nhìn không được lên tiếng: “Đại, ... Đại tiểu thư, trên tay người cầm, là chuẩn bị cho di hai nương, nếu người cầm đi, nô tài không còn cái nào khác giao cho di hai nương, nếu đại tiểu thư thích, nô tài lập tức làm đưa đến thanh viện cho đại tiểu thư.”

Trong phủ ai cũng biết, bây giờ người mà hầu gia sùng ái nhất, chính là di hai nương Lâm Hương Y, chi tiêu ăn mặc càng khác biệt hơn so với chủ tử, ngoại trừ danh phận còn kém một bậc, trong phủ địa vị so với chủ mẫu gần như là ngang nhau, hơn nữa, lời nói của di hai nương còn có tác dụng hơn so với chủ mẫu, ai bảo nàng là người bên cạnh hầu gia yêu quý nhất, chỉ cần nàng muốn, hầu gia đều làm thỏa mãn.

Thất lễ ai, bọn họ một đám nô tài này cũng không dám thất lễ di hai nương ah.

Nam tử mập mạp trên người đeo khăn quàng cổ trên đầu còn đội cái nón màu trắng, trong tay còn cầm theo một cái thìa to (cái giá để múc canh), xem ra đây chính là bếp trưởng trong phòng bếp này.

Nhan Noãn hiểu được gậy đầu, hỏi: “Cái nào là đồ ăn trưa của di hai nương?”

Nam tử thấy thế, trong lòng nhất thời buông lỏng, nghĩ rằng lời nói của mình đã làm Nhan Noãn nhận thức được, vội vàng đi qua chỉ vào mấy cái chén đĩa trên bàn, dù sao đại tiểu thư cũng không chịu thiệt, theo bọn họ nghĩ, đồ ăn đại tiểu thư nếu có đưa đến trễ cũng không có việc gì, nhưng mà đồ ăn trưa của di hai nương nếu như đưa đến chậm trễ, bọn họ những người này đều sẽ gánh vác không nổi.

Nào biết, nam tử béo vừa chỉ xong, Nhan Noãn đến gần cầm cái giỏ đựng thức ăn bên cạnh, đem những chén đĩa đồ ăn mà nam tử béo vừa mới chỉ đều lấy đặt vào giỏ, nam tử béo sợ tới mức mở to hai mắt nhìn.

“Đại tiểu thư, người. . . . .”

Nhan Noãn không khách khí chụp lại ngăn chặn móng vuốt muốn đưa qua của nam tử béo, lấy cái nắp che lại, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nam tử: “Người cũng đã nói đây là của di hai nương, nàng là cái thân phận gì? Nói cho cùng bất quá là cái thiếp mà thôi, thân phận so với bảy cậu nô tài các người gần như chỉ cao hơn một chút, luận tôn ti, ta là dòng trưởng, nàng là thứ thiếp, di hai nương nhìn thấy ta còn phải quy củ hành lễ, sau đó cung kính gọi ta một tiếng đại tiểu thư, ta còn chưa có dùng cơm trưa, nàng ngược lại là muốn lấy hạ phạm thượng, đoạt đồ ăn trưa trước mặt của ta sao?”

“Cái này. . . . .” Nam tử béo nhướng mày, bị Nhan Noãn nói nghẹn lời, trong lòng cực kỳ không vui, đại tiểu thư này khi nào lại trở nên nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy, hết lần này đến lần khác lời nói của nàng đều có lý, lại khiến cho bọn họ không hề có chút lực phản bác được.

“Không phục sao? Vậy mời di hai nương tới thanh viện tìm ta, ta không ngại cùng nàng đi đến gặp trước mặt nhị thúc phân tích một chút nói về tôn ti cao thấp.”

Nhan gia không hề ngó tới Hiền vương vô cùng khinh thường, đối với nàng cũng không chấp nhận thân phận Hiền vương phi này, nhưng nàng vẫn là đại tiểu thư con vợ cả dòng trưởng của phủ Vũ Dương Hầu, nàng không tin Nhan Hướng Thái lại không sợ mặt mũi phủ Vũ Dương Hầu bị quét sạch, mà dùng túng cho tiểu thiếp của mình leo đến trên đầu của nàng.

Thiếp bất nạt trưởng, chẳng phân biệt được tôn ti phép tắc như vậy đem ra ngoài trên đường bàn luận, đến lúc đó Nhan Hướng Thái ở trong triều uy danh chắc chắn rơi xuống ngàn trượng, trước kia Nhan Noãn yếu đuối nhất gan, mặc kệ người khi dễ cũng không dám lên tiếng, nhưng nàng sẽ không,

về phần danh dự gia đình Nhan gia, chuyện gì cũng không liên quan đến nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Có thể đổi thiệt nhiều tiền

Ads Nhan Noãn nói xong, liền mang theo cái giỏ đồ ăn, hắt đầu, câu môi, trong ánh mắt của nàng còn hận không thể ăn hết mọi người, dào dạt đắc ý đi khỏi phòng bếp.

Ở phòng bếp bị chen ép nhiều thế này, chẳng lẽ không nên lấy vài lợi ích an ủi một chút cho nàng lúc nhỏ tâm hồn bị tổn thương à ? Đồ ăn cho dì hai nương, cho dù không phải tốt nhất, thức ăn kia cũng là cực kỳ tốt.

Nhan Noãn vừa rời khỏi, trong phòng bếp bỗng dưng giống như bị nổ tung mọi người đều chạy tán loạn.

“Nhanh, mau đi đến chỗ dì hai nương bẩm báo, đồ ăn trưa chuẩn bị cho nàng bị đại tiểu thư cướp đi rồi.”

Tuy rằng đồ ăn trong phòng bếp của dì hai nương không còn, nhưng mà tội trạng như thế nào cũng không thể khiến bọn họ nhận được, đại tiểu thư không phải rất cuồng vọng sao? Không đem dì hai nương để vào mắt như vậy, tội trạng kia nàng nên chịu thật sự rất xứng đáng.

Nhan Noãn mang theo cái giỏ đồ ăn trở lại thanh viện, đem chén đĩa thức ăn đặt lên trên bàn, nhìn đồ dùng đều được làm bằng bạc điêu khắc tinh xảo hoa văn trông rất sống động, Nhan Noãn trong lòng không ngừng nói lầm bầm, một cái tiểu thiếp, đồ ăn chén đĩa đều dùng xa hoa như thế, có thể thấy được Nhan Hướng Thái đối với nàng cực kỳ coi trọng, khó trách nàng sinh ra Nhan Xảo dám hung hăng càn quấy như thế.

Nguyên nhân không chỉ là do chiến khí cao hơn Nhan Lăng, hơn nữa, còn là vì nương của mình Lâm thị được sủng ái, bởi vì cái gọi là một người đắc đạo, gà chó lên trời.

Đem đồ đầy thức ăn kéo xuống, lộ ra từng món thức ăn ngon tinh mỹ đến mê người.

Long Trác Việt mở to đôi mắt trong suốt con ngươi như phát sáng, nhìn xung quanh khắp bàn vuông, thần phục kêu liên tục: “Oa oa oa, Noãn Noãn, người rất lợi hại, mới một chút thời gian trở lại, liền làm ra nhiều đồ ăn như vậy, không chỉ có thịt, còn có ngư nha.” Nói xong, hần hưng hăng nuốt nước miếng xuống, đôi mắt như sương mù rơi thẳng vào một mâm thức ăn trên bàn, đôi lông mày ngăm đen bởi vì vui mừng mà giương lên.

Đột nhiên, Long Trác Việt đôi lông mày giờ lên chột nhứ lại, ngẩng đầu nhìn Nhan Noãn nói: “Noãn Noãn, có phải hay không còn thiếu cái gì?”

“Thiếu?” Nhan Noãn nghi hoặc liếc mắt nhìn Long Trác Việt, sau đó cúi đầu nhìn quét qua tám đĩa đồ ăn đặt trên bàn, lắc lắc đầu: “Không thiếu a, đồ ăn nhiều như vậy, buổi trưa chắc chắn chúng ta ăn không hết, có thể giữ lại đến buổi tối ăn tiếp, có cá muối, còn có vây cá, đồ giờ ta chưa từng được thưởng thức qua nha.”

Cho dù là kiếp trước, nàng cũng không có phúc ăn được nhiều đồ ăn quý giá đến như vậy.

“Chén đĩa đâu?” Long Trác Việt mở to một đôi mắt đẹp trong veo, không hề chớp mắt chăm chú nhìn Nhan Noãn, hần không phải nói thiếu đồ ăn: “Chén đĩa? Gạo cơm đâu?”

Cái gì đều không có, vậy hần chẳng phải là chỉ có thể nhìn, không có thể ăn.

Ngoaa..! Cực hình chết người nha !

Ách—

Nhan Noãn bỗng dưng há hốc mồm, nhìn qua Long Trác Việt liên tục quăng ra ba cái vấn đề không thể phản bác được, lúc này vừa mới trút giận hùng hổ lấy hết đồ ăn, thậm chí cũng quên lấy đĩa cùng với chén đựng cơm.

Nhan Noãn mắt tự nhiên giật giật khoe miệng, nàng đối diện Long Trác Việt đang dùng ánh mắt tràn đầy bi thương, bộ dáng kia, giống như nàng mới làm một việc tội ác tày trời.

Nhan Noãn trong lòng vô cùng khó chịu lỗ mũi phát khí hừ hừ: “Ngươi..về mặt đó là có ý gì, tốt xấu gì ta cũng lấy nhiều đồ ăn ngon như vậy đến đây, ngươi nếu không vui, tự mình đi lấy.”

“Oa ô ô, người ta mặt đau quá nha, không chỉ mặt đau, móng cũng đau, cái trán cũng đau.” Long Trác Việt đột nhiên bưng lấy cái đầu lắc qua lắc lại kêu rên lên, ánh mắt đáng thương thỉnh thoảng nhìn qua Nhan Noãn tràn đầy chờ mong, mãi đến khi khiến đáy lòng Nhan Noãn dè ép tức giận xuống đến

góc khuất nào đó, chỉ còn áy náy.

Nhan Noãn không nói gì liếc mắt nhìn Long Trác Việt, biết rõ là hắn đang giả vờ, nhưng vẫn là nhịn không được đành thỏa hiệp.

Ai bảo Long Trác Việt mặt bị đau là do thay nạng cần một cái tát đây, ai bảo Long Trác Việt mũi bị đau là do nạng đá đây, ai bảo Long Trác Việt cái trán bị đau là vì nạng đập một cước vào mũi mà đụng vào góc bàn đây.

Nói ngắn lại một câu, Long Trác Việt chỗ nào cũng bị đau, đều là lỗi của nạng, tuy rằng trong đó có khi là ngoài ý muốn.

“Bây giờ ta đi lấy, lập tức quay lại ngay.”

Nhan Noãn giờ tay vuốt vuốt ngực, để tránh cho chính mình gương lên không được một chút sức lực, trực tiếp đánh cho ngất xỉu đi.

Vì sao nạng cảm thấy tên Vương gia gốc này lại cực kỳ phúc hắc a?

Nhan Noãn mới rời khỏi mà giờ đã quay lại, trong phòng bếp mọi người bận rộn mặc dù trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng cũng không có giống như lúc trước nói năng lỗ mãng, đến khi Nhan Noãn cầm chén đĩa cùng cơm sau khi rời đi, tại phòng bếp trên không trung vang lên âm thanh hô hấp nặng nề, đó là căng thẳng qua đi giờ đã được thả lỏng.

Ngay cả chính bọn họ cũng không thể tin, khi nhìn thấy Nhan Noãn sẽ có cảm giác kinh hãi run sợ.

“Đại tiểu thư tại sao lại trở về rồi, các người có thông báo cho di hai nương chưa?” Có người thấy bóng dáng rời đi của Nhan Noãn, hỏi.

“Đã bẩm báo lại với di hai nương rồi.”

“Kỳ quái, vì sao đại tiểu thư kia lại giống như không có việc gì xảy ra thế, hay là di hai nương tính nuốt xuống con tức này?”

“Không giống, nói không chừng là đang nghĩ biện pháp trừng trị đại tiểu thư, chúng ta là nô tài, không dám đối đãi với đại tiểu thư thế nào, di hai nương tuy rằng có địa vị là thị thiếp, nhưng mà được hầu gia sủng ái, cho dù thân phận thấp hơn đại tiểu thư một bậc, nhưng trong phủ Vũ Dương Hầu đến cùng vẫn là do hầu gia định đoạt.”

“Vậy là, lần này đại tiểu thư chắc chắn sẽ bị chịu thiệt rồi.”

“Đối với nạng có bị chịu thiệt cũng là đáng đời, ai bảo nạng cướp đoạt đồ ăn trưa của di hai nương.”

Nhan Noãn bụng hai chén cơm thật lớn trở về thanh viện, đi tới nửa đường, bỗng nhiên nghe được hai cái âm thanh đang cãi nhau, đi tới phía trước vài bước, trong sân nhà ở ngã tư đường, Nhan Noãn hơi hơi nghiêng đầu, liền nhìn thấy bên trái đá cuối trên con đường nhỏ, hai gã nha hoàn trong trang phục nữ tử đang tranh cãi kịch liệt đến mặt đỏ tía tai.

Hai người đều có dáng vẻ gần giống nhau, một tay mang theo cái giỏ đồ ăn, một tay vờn ra ngón tròn thon, chỉ vào mặt đối phương, trong lúc đó mơ hồ, Nhan Noãn vẫn có thể thấy được nước miếng của hai người bắn tung tóe trên không trung.

Nhan Noãn nhận ra hai người này, buổi sáng còn gặp qua, là hai nha đầu bên người của Nhan Lăng và Nhan Xảo.

Chủ tử thì đối đầu không đội trời chung, vì thế nha hoàn đối mặt nhau cũng là chán ghét, tranh cãi càng dữ dội hơn.

Nhan Noãn khinh thường giật giật khóe miệng, dáng tươi cười tuyệt mỹ mà tràn đầy châm chọc, đối với bọn nha hoàn trong lúc đó đấu tranh, nạng không có hứng thú, dù sao tiết mục như vậy cũng không phải phát sinh lần đầu tiên, trong trí nhớ, nạng mặc dù không phải nhiều lần đều nhìn thấy, bất quá cũng thấy qua mấy lần.

Hai bên đều có chủ tử của mình là chỗ dựa, hơn nữa còn là ở một nơi không người như vậy, ngôn ngữ hành vi cũng phát ra càng không kiêng nể gì.

Nhan Noãn bụng cơm đi thẳng đến phía trước, trở về thanh viện.

Long Trác Việt giang rộng ra hai chân nửa ngồi chồm hổm, cả thân thể vô lực ghé vào trên mặt bàn, giống một quả cà tím ử rữ, đôi mắt đen láy gắt gao nhìn chăm chăm trên bàn thức ăn trước mặt, cái loại này chỉ được nhìn không thể ăn cảm giác giống như là có con mèo giờ móng vuốt đang cào ở trong lòng hắn, cực kỳ khó chịu.

Lúc này bóng hình xinh đẹp của Nhan Noãn xuất hiện ở cửa thanh viện, Long Trác Việt bỗng dưng giật mình một cái, bật đứng lên.

“Noãn Noãn, người đã về rồi.” Long Trác Việt toét miệng cười nói, tuy là đang cùng Nhan Noãn nói chuyện, nhưng mà con mắt một chút cũng không có nhìn nạng, trong mắt của hắn, giờ phút này chỉ có nhìn đến cơm trắng trong tay Nhan Noãn, tỏa sáng lấp lánh hai trong mắt hắn hận không thể trực tiếp dán vào chén cơm kia.

“Ăn đi.” Nhan Noãn mới đưa ra một tay, Long Trác Việt sốt ruột liền tức tốc nhào tới cầm lấy.

Bởi vì trong phòng chỉ có một cái ghế dài duy nhất, một cái ba chân, một cái bị Long Trác Việt ngồi húc mất hai cái chân, vì vậy ăn cơm chỉ có thể đứng ăn, Long Trác Việt một bên bôi cơm, miệng còn nhịn không được kinh ngạc không ngừng riu rít.

“Oa, ăn thật ngon nha.”

“A, thơm quá nha.”

“Uhm, quá mỹ vị rồi.”

“Woaaa, rất lâu chưa được ăn nhiều đồ ăn ngon đến như vậy.” Thông thường có thể ăn ngon, chỉ khi ở trong cung tổ chức tiệc rượu mới có thể ăn được.

Mà cơ hội này, trong vòng một năm số lần cực ít chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa ngày nào, hân cũng ở trong phủ vẫn ăn rau xanh củ cải trắng và đậu hũ.

Một chén com vào trong bụng, Long Trác Việt vẫn còn liếm liếm môi, tiếp đó một đôi mắt tựa như hồ điệp nhìn chăm chăm vào chén com trắng trong tay Nhan Noãn, trong mắt thăm thẳm lộ ra quang mang.

Nhan Noãn dồn sức bóc mấy miếng com, cố gắng không nhìn, nhưng mà Long Trác Việt chớp mắt cũng không chớp ánh mắt nhìn chăm chăm vào nàng thật sự khiến cả người ớn lạnh.

“Người không cần trừng mắt nhìn ta như vậy, cùng lắm thì chia cho người một nửa là được.” Nhan Noãn ngẩng đầu, nhìn Long Trác Việt, nói.

Long Trác Việt nghe vậy, lập tức vui mừng cười không thành tiếng, đôi lông mày rậm đen cũng đi theo giờ lên, một bên gật đầu, một bên đưa cái chén không trong tay đi ra ngoài: “Ăn ăn ăn ăn.”

Nhan Noãn đem một lớp com trên mặt đã ăn qua nhẹ nhàng vệt ra, đem com bên trong chia một nửa đến trong bát Long Trác Việt.

Nhìn lại trong chén bỗng dưng có được nửa chén com, Long Trác Việt cảm thấy hài lòng vô cùng.

Nhan Noãn nhìn vẻ mặt hân mừng rỡ như điên, nhẹ nhàng cười cười, trong nháy mắt như pháo hoa tỏa ra đầy trời, rực rỡ tươi đẹp đến chói mắt.

Đơn thuần như Long Trác Việt, cũng không có tham lam điều gì, có thể dễ dàng khiến hân hài lòng, đáy mắt tươi cười giống như đứa trẻ vô cùng ngây thơ.

“Noãn Noãn, cái chén này làm bằng bạc đó, nhà các người thật xa xỉ nha.”

“Đôi đôi như vậy, cũng chỉ có vợ cả Nguyễn thị cùng đi hai nương Lâm thị mới có.” Nhan Noãn miễn cưỡng trả lời, xa xỉ như vậy, nhưng lại không có phần của nàng.

“Những cái chén đĩa bạc này có thể đổi thiết nhiều tiền đây, ngày mai chúng ta mang tất cả về nhà, sau đó đi đổi lấy bạc, vậy là mỗi ngày đều có thể ăn thịt.” Long Trác Việt trong miệng nhét đầy đồ ăn, vẫn không quên đưa ra chủ ý về những cái chén đĩa này, càng nghĩ, càng cảm thấy mình thật sự cực kỳ thông minh.

Nhan Noãn tay gấp đĩa rau bỗng dưng ngừng lại, mày liễu dài nhỏ nhẹ nhàng nhảy lên, bất ngờ nhìn Long Trác Việt: “Cái này có thể nha.” Không nghĩ tới trong đầu tên ngốc này cũng có suy nghĩ rất tốt nha.

Tuy rằng là tự ý mang về, nhưng cũng không cho là bất chính lấy đồ làm của riêng, nàng họ Nhan, phủ Vũ Dương Hầu là nhà của nàng, nàng lấy đồ gì đó trong nhà mình, cũng không tính quá mức.

Huống chi, người khác kính nàng một thước, nàng trả người đó một trượng, từ nhỏ Nhan gia luôn bắt nạt nàng, cho dù nàng có cướp đoạt thật sự đi nữa, chiếm đồ đạc của bọn họ, thì một chút thế này cũng không đủ.

“Ta có nghe người ta nói, những người thích dùng chén đĩa bạc này, đều là người nhát gan, bởi vì bọn họ sợ bị người khác hạ độc, Vạn công công bên người lão yêu bà lúc dùng đồ ăn mỗi lần đều thay lão yêu bà thử đồ ăn, chính là lấy chiếc đĩa bạc này, lão yêu bà đáng ghét như vậy, nhất định có rất nhiều người, muốn hạ độc hại chết bà ta, nhưng đáng tiếc, đến bây giờ cũng chưa thấy nàng ăn cái gì trúng độc.” Long Trác Việt ăn vài miếng, lại bắt đầu lải nhải, vẻ mặt tiếc hận, tựa như đang nói, lão yêu bà chưa chết, thật sự là tiếc nuối a.

“Người còn muốn dờ bở thanh viện nhà của ta luôn à, nói chuyện như vậy không che đậy miệng.” Nhan Noãn trừng mắt liếc hân một cái, nhẹ nhàng trách mắng.

Cứ khẳng định ở đây không có người lui tới như vậy, đừng quên còn có cái Nhan Song Song, không chừng lúc nào lại xuất hiện, nàng là người của Nhan Huống Thái, lỡ như nàng đi đàm thọc thì làm sao bây giờ?

Thái hậu luôn để mắt đến như vậy mà còn lòng dạ đàn bà ác độc, cho dù muốn nguyên rửa bà ta, cũng không thể như vậy không có kỳ thốt ra, hơn nữa nghĩ ở trong lòng muốn như vậy là được rồi.

“Hạ độc?” Đột nhiên, trong đầu Nhan Noãn hiện lên dòng điện sáng, miệng thì thảo nhợt nhạt, ngay sau đó, đôi mắt đẹp của nàng phút chốc mở to, bắn ra tia sáng giảo hoạt.

Chương 26: Chó cắn chó

Ads Tháng ba cảnh xuân thơ mộng, bên bờ hồ liễu rủ vừa nảy chồi non, màu xanh của lá mang theo chút vàng nhạt vô cùng tươi đẹp. Hồ nước trong suốt nhìn thấy đáy, có thể thấy được vô số loài cá quý ở trong nước đang vui vẻ bơi lội.

Hồng Lăng Các, xây dựng trong phủ Vũ Dương Hầu được người làm thông qua với hồ nước bên cạnh, chính là chỗ ở của Nhan Lăng.

Trụ đỏ ngói xanh, mái hiên bằng ngọc lưu ly, bên trong viện cỏ xanh biếc cùng với những đóa hoa tươi đẹp dưới ánh mặt trời chiếu phủ xuống lóe ra ánh sáng trong suốt óng ánh, gió thổi đông đưa, trong không khí tràn ngập hương hoa nhàn nhạt.

Nhan Noãn vịn cửa trước sân viện Hồng Lăng Các, thở gấp từng hơi, nha hoàn đang làm việc ở trong viện nhìn thấy Nhan Noãn trước cửa, trong miệng Xùy— một tiếng, bước nhanh đã đi tới, không chờ Nhan Noãn thở hắt ra liền tức giận đuổi nàng giống như đuổi tên ăn mày đẩy nàng ra tới bên ngoài.

“Đi đi đi, đây không phải là nơi ngươi có thể đến, cẩn thận giày của ngươi làm bẩn chỗ này.” Nói xong, vung chổi trong tay đến trước mặt Nhan Noãn, vẻ mặt khinh thường không chút nào che giấu.

Nhan Noãn tay nắm thật chặt, khắc chế chính mình muốn tát một bạt tay lên gương mặt nha hoàn kia, đôi mày thanh tú nhẹ nhàng chau lại, phảng phất giống như chưa có nghe đến lời nói của nha hoàn, hết sức khẩn cấp nói: “Không tốt rồi, nhanh để cho ta đi vào gặp Nhị muội.”

Nha hoàn không vui liếc Nhan Noãn một cái, cái chổi chà trước người, không có một chút ý tứ vội vàng từ chối: “Đại tiểu thư, ngươi không tốt liên quan gì đến Nhị tiểu thư ta, Nhị tiểu thư rất bận rộn, không rảnh để gặp ngươi, mời ngươi trở về đi.”

“Không phải ta không tốt, là Nhị muội không tốt, ngươi.....” Vẻ mặt Nhan Noãn càng lúc càng nóng, chỉ là đáy mắt lại không có bất kỳ nét khản trương nào, ngược lại càng nồng đậm hứng thú cùng vui thích.

Chỉ là lời nói của nàng còn chưa hết, đã bị nha hoàn chán ghét làm đánh gãy.

“A phi, Nhị tiểu thư ta rất tốt, làm sao không tốt, ngươi bớt nói hươu nói vượn, ta thấy ngươi chính là cố tình đến bới móc đây.” Dứt lời, hung ác trừng mắt nhìn Nhan Noãn liếc một cái.

Nhan Noãn đối lại với ánh mắt nha hoàn, vừa phối hợp rụt rụt cổ, e sợ căn cứ môi: “Ta nói là thật sự, lúc này mới thấy Bạch Mai nha hoàn bên người của Nhị muội đi phòng bếp lấy đồ ăn trưa cho Nhị muội, ở trên đường cùng Tuệ Nhi nha hoàn bên người của Tam muội gặp gỡ, hai người bắt đầu tranh cãi nhau, ta nhìn thấy Tuệ Nhi tự ý thả thứ gì đó vào bên trong đồ ăn chuẩn bị cho Nhị muội.”

Đúng vậy, nàng chính là cố tình đến bới móc đây.

“Thật sự?” Nha hoàn bán tín bán nghi nhìn Nhan Noãn, hỏi.

“Đương nhiên là thật, ngươi mau để cho ta đi vào, nếu như Tuệ Nhi thả cái gì độc được vào bên trong đồ ăn, có thể Nhị muội đã xảy ra chuyện.” Nhan Noãn gấp đến độ dậm chân, vẻ mặt bối rối khiến cho nha hoàn cũng chột khản trương lên theo.

Thấy bộ dáng Đại tiểu thư như vậy, không giống như là hay nói giỡn a.

Trong lòng đột nhiên hoảng sợ, nha hoàn ném cây chổi trong tay xuống đất, vội vàng hướng trong phòng chạy tới, không xong, Bạch Mai tỷ đã đem đồ ăn trở về, hiện tại sợ là đã bày lên bàn rồi.

Nhìn bóng dáng nha hoàn vội vã chạy trở về, Nhan Noãn đưa tay sờ lên cái mũi, con mắt hơi hơi nheo lại, không ngừng cười lạnh, tiết mục chó cắn chó, có lẽ sẽ rất đặc sắc đây.

Nhấc chân, nàng cũng vội vã đuổi theo.

Nhan Noãn cùng nha hoàn đồng thời đứng ở trước cửa phòng khách, gương mặt liền thấy Nhan Lăng cầm đôi đũa kẹp lấy thức ăn, đang muốn đưa tới nhét vào trong miệng, nha hoàn vừa muốn mở miệng ngăn lại, Nhan Noãn giành trước một bước: “Nhị muội, không thể ăn.”

Nhan Lăng nghe được tiếng nói của Nhan Noãn, mày bỗng dựng hung hăng nhíu lại, tâm tình dùng bữa nhất thời kém đến cực điểm, nàng quay đầu, hung tợn trừng mắt nhìn Nhan Noãn liếc một cái, rồi sau đó kéo ánh mắt ánh hung ác nhìn nha hoàn đứng bên cạnh Nhan Noãn, nổi giận nói: “Ai cho ngươi để nàng chạy vào đây, ngươi ngược lại là càng ngày càng làm càn, cũng dám tự tiện chủ trương rồi, trong mắt ngươi còn có coi ta là chủ tử hay không?..”

Nha hoàn hoảng sợ, ‘Bạch’— một tiếng quý gỏi trên mặt đất: “Nhị tiểu thư đã hiểu lầm, nô tỳ không phải ý tứ này, là đại tiểu thư nàng.....”

“Còn dám cãi lại, Bạch Mai, và miệng.” Đối với nha hoàn xảo biện Nhan Lãng vô cùng khó chịu, chủ tử nói người sai, thì người chính là sai, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nhận sai, làm gì cho người nói một chữ không.

“Vâng, Nhị tiểu thư.” Bạch mai lên tiếng, ngẩng đầu đi đến trước mặt nha hoàn.

‘BÌNH BÌNH’ Nha hoàn vội dập đầu xin tha thứ: “Nhị tiểu thư tha tội, nô tỳ không cố ý.”

Lúc này ở trước mặt Nhan Noãn nha hoàn vênh vào tự đắc, lúc này ở trước mặt Nhan Lãng chỉ có thể ăn nói khép nép.

Diễn hình là bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

“Đại tiểu thư, ngược lại người mau nói đi.”

Nhan Noãn hai tay đan chéo đặt ở trước người, nhìn nha hoàn bộ dáng kinh hoảng, một chút cũng không muốn mở miệng nói chuyện thay nha hoàn trốn thoát số phận sẽ bị đánh.

Vừa mới ở cửa không phải rất hung hăng càn quấy sao? Không phải muốn đuổi nàng như đuổi tên ăn mày đó sao?

Còn coi nàng là kẻ quấy rối sao?

Nàng vẫn cứ không mở miệng đấy.

Bạch Mai nhìn nha hoàn trước mặt hốc mắt hồng hồng, không chút khách khí một cái tát bay đến, âm thanh kia vang dội, thật lâu dừng lại ở trên không trong phòng khách, khoe miệng Nhan Noãn, khó có thể thấy được mà bắt đầu khẽ nhếch lên.

Có thể làm nha hoàn bên người Nhan Lãng, Bạch Mai cũng là có chút chiến khí, bởi vì được chủ tử tín nhiệm, Bạch Mai cũng được cho là một nửa chủ tử ở Hồng Lãng Các, ngày thường giáo huấn nha hoàn cũng hung hăng càn quấy đã quen, lần này đánh xuống, không phải mười phần lực đạo, cũng dùng tám phần lực đạo.

Ai bảo nàng lại khiến cho tâm tình Nhị tiểu thư không tốt.

Nha hoàn bị đánh ngã ở trên mặt đất, nâng tay bụm lấy bên mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, giận mà không dám nói gì.

Lúc này, Nhan Noãn đi nhanh một cái vọt tới trước người Nhan Lãng, quơ tay đã đem đôi đũa trong tay nàng liền rơi xuống đất, khiến Nhan Lãng tức giận đập bàn đứng lên: “Nhan Noãn, người phát điên cái gì, muốn chết à.”

“Nhị muội, người đừng kích động, đồ ăn này có vấn đề.”

Nhan Lãng trừng mắt liếc Nhan Noãn, trực giác cảm thấy là nàng tới đây làm loạn: “Mỗi ngày ta đều ăn, sẽ có vấn đề gì?”

“Ta tận mắt thấy Tuệ Nhi thả thứ gì đó vào trong đồ ăn này.” Nhan Noãn mở to đôi mắt trong suốt xinh đẹp, vô cùng thành khẩn nói.

Vừa nghe tên Tuệ Nhi, đầu lông mày Nhan Lãng phất chốc nhảy lên: “Người trông thấy hồi nào?.”

“Chính là lúc Bạch Mai cùng Tuệ Nhi tranh chấp nhau.” Nhan Noãn nhìn thoáng qua một bên Bạch Mai nói: “Sau đó ta ngẫm lại cảm thấy không thích hợp, nếu như trong lời nói Tuệ Nhi hạ độc..., vậy Nhị muội người không phải là gặp nguy hiểm sao, cho nên liền vội vàng chạy đến đây.”

“Ta dựa vào cái gì tin tưởng người?” Nhan Lãng hí nửa con mắt, nói ra. Bất quá đáy lòng lại nghi ngờ đồ ăn này có vấn đề rồi.

Đột nhiên, Bạch Mai chợt hét lên: “Ah, khó trách Tuệ Nhi ngăn chặn nô tỳ không cho nô tỳ đi qua, nguyên lai là muốn nhân cơ hội này hạ độc, rất đáng hận mà, Nhị tiểu thư, việc này nhất định là do Tam tiểu thư ở sau lưng sai khiến.”

Nếu nói Nhan Lãng một khắc trước còn hoài nghi tính chân thật trong lời nói của Nhan Noãn, sau khi nghe Bạch Mai nói xong, bên trong đôi mắt đẹp lập tức dấy lên ngọn lửa cháy hừng hực.

Người được lắm cái Nhan Xảo kia, dám hạ độc ta.

Không cho người biết tay, thì người còn muốn leo lên trên đầu ta rồi.

“Bạch Mai, đem đồ ăn mang theo, đi Từ Xảo Các.”

(“Từ” ở đây là màu tím đó nha ^^!)

Trong lòng Nhan Lãng oán hận cùng phần nộ tựa như cỏ dại bình thường điên cuồng phát sinh, đôi mắt càng hiện ra tia đỏ, nếu nàng không tìm Nhan Xảo tính sổ, nỗi hận trong lòng này như thế nào cũng không thể tiêu tan được.

Trên mặt Bạch Mai cũng hiện lên tia nham hiểm hung ác, trong lòng hận Tuệ Nhi thấu xương, cái con tiện nhân trời đánh kia, lại khiến cho nàng thiếu chút nữa trở thành hung thủ hạ độc hại chết Nhị tiểu thư rồi.

Nhan Noãn nhìn Nhan Lăng rời đi, vẻ mặt mù tịt như không biết gì, bộ dáng hiền lành thoát nhìn vô hại cực kỳ, chỉ là trong lòng lại kìm nén không nổi kích động, vở kịch hay muốn mở màn rồi.

Sở dĩ chọn Nhan Lăng để ra tay, là vì nàng cảm thấy Nhan Xảo thông minh khôn khéo như vậy, không có dễ bị chọc giận được.

Nhan Lăng vẫn cho rằng chính mình là trưởng nữ, thân phận tôn quý, ở trong phủ đối đãi là độc nhất vô nhị, nhưng mà Nhan Xảo thân là thứ nữ lại cố tình cùng nàng được hưởng đối đãi ngang nhau, điều này làm cho trong lòng của nàng vẫn luôn bất bình, hôm nay Nhan Xảo hạ độc nàng, nên rất dễ dàng khiến cho Nhan Lăng tưởng tượng thành Nhan Xảo muốn lấy mạng nàng để thay thế trưởng nữ, trở thành tiểu thư duy nhất của phủ Vũ Dương Hầu.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Xem kịch vui

Ads Nhan Lăng hùng hổ vọt tới Từ Xảo Các, trên mặt hận ý dày đặc, dọa các nha hoàn trong Từ Xảo Các kinh hãi sợ tới mức rùng mình.

“Nhị tiểu thư.”

Một gã nha hoàn tiến lên cung kính hành lễ, lửa giận đang ở trong ngực cháy lên Nhan Lăng liền nhắc chân đạp nàng văng sang một bên: “Cút ngay cho ta.”

Hiện tại nàng hận không thể đem Nhan Xảo ra băm thái thành vạn đoạn, đối với nha hoàn của Nhan Xảo, đương nhiên Nhan Lăng cũng là căm hận vô cùng.

“Nhan Xảo, ngươi lần ra đây cho ta.”

Nhan Lăng vừa tức giận quát, vừa hướng trong phòng đi đến.

Nhan Xảo đang ở trong phòng dùng đồ ăn trưa, đột nhiên nghe được tiếng gầm gừ của Nhan Lăng bên ngoài phòng, ngẩng đầu thuận tiện nói với Tuệ Nhi: “Đi xem chuyện gì xảy ra?” Dứt lời, tựa như một người không có việc gì tiếp tục ăn cơm.

Nhan Lăng cố tình gây sự xông vào Từ Xảo Các phát giận sự việc này cũng không phải một lần hai lần, thậm chí rất nhiều lần, Nhan Xảo đều lười quan tâm đến nàng, trước mắt chính là nương được phụ thân sủng ái, nàng cũng được phụ thân yêu thích, cái Nhan Lăng kia lúc nào cũng giờ trò đem bộ mặt phát hỏa chạy đến.

Nếu như mỗi lần đến nàng đều phải ra ứng phó, cái đó không phải là mệt chết a.

“Vâng” Tuệ Nhi hạ mình khụy gối đáp, xoay người đi ra ngoài.

Nhưng mà, mới đi tới cửa, liền bị Nhan Lăng từ ngoài cửa xông thẳng tới đẩy sang một bên: “Nhị tiểu thư, người. ....”

Bốp—

Tuệ Nhi bị Nhan Lăng đẩy một cái còn chưa kịp đứng vững, trước mặt liền bị một bàn tay ác liệt đánh tới, một giây sau, trên mặt truyền đến nóng rát đau nhức.

“Nha đầu chết tiệt kia, đợi lát nữa trừng trị ngươi tiếp.” Nhan Lăng hung hăng liếc mắt tàn ác đối với Tuệ Nhi, dám hạ độc vào trong đồ ăn của nàng, khoản nợ này, đợi nàng cùng Nhan Xảo tính sổ xong, sẽ đến lượt nàng.

Trong mắt Nhan Lăng tràn đầy âm độc, phảng phất giống như phóng ra nọc độc bất ngờ, dọa Tuệ Nhi sợ tới mức trong lòng nhẹn không được run lên.

Thấy nha hoàn bên người của mình vô duyên vô cớ bị đánh, Nhan Xảo mặc dù không muốn để ý tới Nhan Lăng, nhưng cũng nuốt không trôi cơn giận này, tục ngữ nói, đánh chó còn phải xem mặt chủ, Nhan Lăng đánh nha hoàn bên người của nàng, cũng coi như đã gián tiếp đánh vào mặt của nàng rồi.

“Nhị tỷ, ngươi muốn làm gì?” Nhan Xảo sắc mặt trầm xuống, ném đôi đũa trong tay xuống bàn, lập tức đứng dậy, trừng mắt Nhan Lăng, bốn mắt nhìn nhau, tia lửa trên không trung tỏa ra va chạm dữ dội, trong mắt hai người đều thấy được nỗi hận thù lẫn nhau.

Nhan Lăng giờ tay, phía sau Bạch Mai liền đem cái giỏ thức ăn trong tay giao cho nàng, tiếp đó chỉ thấy Nhan Lăng đem cái giỏ thức ăn đập lên trên bàn: “Người ngược lại thật sự quá ác độc nha, dám sai khiến nha hoàn của người hạ độc vào đồ ăn của ta.”

Vừa nói, Nhan Lăng vừa lấy chén canh từ bên trong giỏ ra, đôi mắt đẹp đầy nham hiểm, hất tay, liền đem cả chén canh gọi thẳng vào trên mặt Nhan Xảo: “Ta nói cho người biết, muốn hạ độc chết ta, không dễ dàng như vậy đâu, người một ngày là thứ nữ, thì cả đời nhất định là thứ nữ đệ tiện bị ối, đừng vọng tưởng leo đến trên đầu của ta.”

Nhan Xảo nghiêm mặt tinh tế như tượng điêu khắc, bởi vì nàng vốn không hiểu lời nói của Nhan Lăng, nào biết còn chưa chờ nàng suy nghĩ cẩn thận, bắt ngờ đã bị Nhan Lăng gọi thẳng chén canh vào mặt.

Cảm giác được trên mặt dính đầy mỡ canh đang nhỏ giọt, Nhan Xảo giận không kiềm được, sớm đã quay đầu lại hỏi rõ chân tướng, thuận tay cầm lấy một nắm đồ ăn trên bàn, ném tới Nhan Lăng.

Thừa dịp Nhan Lăng tránh né không chú ý, Nhan Xảo cầm lấy roi da bên mình, dùng sức quất tới người Nhan Lăng, liên tục công kích tránh được roi này nhưng không thể tránh thoát hết, roi đánh vào trên mặt Nhan Lăng, lưu lại vết roi đỏ thẫm.

Nữ nhân chú trọng nhất chính là dung mạo của mình, trên mặt nóng rát đau nhức rõ ràng nhắc nhở Nhan Lăng, Nhan Xảo muốn hủy mặt của nàng.

Lập tức, trong đôi mắt xinh đẹp dịu dàng nhiễm lên thâm độc tràn đầy hận thù, lửa giận cháy lên hùng hục trong đáy mắt, phảng phất giống như đang đốt cháy hết tất cả mọi thứ xung quanh.

“Tiên nhân, người dám hủy mặt của ta.” Nhan Lăng bùm lấy đôi má bị quất trúng, nghiêng răng nghiêng lợi thét lên, hận không thể ăn thịt nhai xương uống máu Nhan Xảo để giải hận.

Nhan Xảo tay cầm roi dài, lạnh lùng nhìn Nhan Lăng, thấy trên mặt nàng có vết roi, trong mắt hiện lên vui sướng sau khi trả thù: “Đây là người tự tìm lấy.”

Tóc ướt sũng vẫn còn nhỏ giọt, Nhan Xảo không có chút cảm giác nào cảm thấy hành động của mình là sai.

Ngày thường đã chịu đựng những việc này của Nhan Lăng quá nhiều rồi, hôm nay nàng rõ ràng chẳng phân biệt được trắng đen liền xông đến Tử Xảo Các gây sự, trực tiếp đem một chén canh gọi thẳng vào trên mặt của mình, bị sỉ nhục như vậy, nàng sao có thể ngồi chờ chết.

“Người muốn chết.” Nhan Lăng giận dữ, ngay sau đó, từng đợt từng đợt tia sáng trắng chuyển động vây quanh thân nàng, dần dần chuyển thành đậm đặc, những tia sáng phát ra, rất là chói mắt, tất cả nha hoàn trong Tử Xảo Các ần núp xa xa xem náo động trong lòng lại kinh hãi.

Nhị tiêu thư lần này thật sự nổi giận, ngay cả chiến khí cũng phát động lên rồi.

Mối thù hạ độc, mối hận hủy mặt nàng, Nhan Lăng giờ phút này chỉ có một ý niệm trong đầu, muốn đem xương cốt Nhan Xảo nghiền nát thành tro.

Nhan Xảo nhìn Nhan Lăng phát động chiến khí, đáy mắt hiện lên châm chọc cùng đùa cợt, chiến khí tứ cấp mà thôi, nhất định là bại tướng dưới tay của nàng, đưa tới cửa để được hành hạ, nàng vì sao không hành hạ?

Chỉ có điều trước tiên không thể để cho Nhan Lăng phá hủy Tử Xảo Các của nàng.

“Tại đây quá chật, đánh không được thoải mái, nếu muốn đánh, chúng ta đi ra ngoài đánh.” Nhan Xảo mắt lạnh nhìn Nhan Lăng, bộ dáng không đem Nhan Lăng để vào mắt, lại càng kích thích lửa giận trong đáy lòng của Nhan Lăng.

Nhan Noãn vốn đang vụng trộm núp ở bên ngoài viện Tử Xảo Các xem náo nhiệt bên trong, tuy rằng thấy không được toàn bộ cảnh tượng bên trong, nhưng âm thanh hai người cũng không nhỏ, chỉ là nghe tiếng mắng chửi thịnh nộ làm ầm lên, ít nhiều gì cũng có thể tưởng tượng ra tình hình chiến đấu bên trong.

Đột nhiên, trước mắt của nàng một đường sáng hiện lên, đâm vào mắt khiến nàng hơi hơi neho lại, rồi lập tức mở to, chỉ thấy Nhan Lăng cùng Nhan Xảo hai người đứng ở bên ngoài Tử Xảo Các, cách nàng bất quá khoảng mấy trượng xa (1 trượng = 10 thước), mà nàng cũng thấy rõ cái đường sáng kia từ đâu mà đến.

Đôi mắt màu đen trong suốt nhẹ nhàng chớp, trong mắt Nhan Noãn phát sáng lấp lánh như ngọc lưu ly.

Hóa ra người có được chiến khí khi phát động lên thì phát sáng thành như vậy a.

Đẳng cấp chiến khí càng cao, ánh sáng phát ra lại càng lớn.

Nhan Xảo vừa đi ra Tử Xảo Các, liền phát động chiến khí của mình, nháy mắt, so với Nhan Lăng phát ra ánh sáng trắng vây quanh nàng càng chói mắt hơn, roi da trong tay nhẹ giương, tựa như đầu lĩnh xà đánh tới Nhan Lăng.

Nhan Noãn mở to hai mắt, không hề chớp mắt nhìn trận chiến hết sức căng thẳng trước mắt, thân thể ra sức di chuyển sang hướng bên cạnh, cố gắng không cho mình bại lộ quá rõ ràng.

Cho dù xem cuộc vui, cũng không nên làm thái quá.

Nhan Lăng nhìn thấy roi hướng tới mình đánh úp lại, thân thể linh hoạt tránh sang một bên, trong lòng hối hận, nàng nên đem kiếm mang theo bên mình, hiện tại trên người không có vũ khí, đã thua Nhan Xảo một bậc.

“Di, Noãn Noãn, ngươi đang làm cái gì?”

Nhan Noãn đang xem đến mê mẩn, đột nhiên sau lưng vang lên tiếng nói dễ nghe của Long Trác Việt, dọa nàng thốt nhiên cả kinh, vội bộ ngực quay đầu lại trừng mắt liếc Long Trác Việt: “Ngươi là U linh* à, đi đường không có âm thanh, lá gan nhỏ của ta cũng bị ngươi hù chết.”

(* U linh : linh hồn, âm hồn, hồn ma.. ^^!)

Long Trác Việt một tay bưng bát com, một tay giơ chiếc đũa, đôi mắt như sao sáng chớp chớp nhìn Nhan Noãn, trong mắt tràn đầy vô tội, ánh mắt vô hại giống như một con cừu nhỏ dịu ngoan, khiến cho Nhan Noãn muốn mắng hắn cũng không có được một chút sức lực nào, thật sự là có loại đánh vào trên mặt bông vải cảm giác vô lực.

“Ngươi tới làm cái gì?”

“Noãn Noãn, U linh là cái gì? Vì sao U linh đi đường lại không có âm thanh? U linh là cái dạng gì? U linh đi đường như thế nào mới có thể không phát ra âm thanh vậy?”

Long Trác Việt cắn chiếc đũa, mở to đôi mắt trong suốt tò mò, hỏi.

Đôi mắt hắn đáp phi sở vấn*, Nhan Noãn chỉ biết xoa trán.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Vừa ăn vừa xem

Ads Noãn Noãn, nói cho người ta biết đi mà.”

Thấy Nhan Noãn chỉ xoa cái trán không nói lời nào, Long Trác Việt nhét một ngụm com vào trong miệng, chưa từ bỏ ý định hỏi tiếp: “U linh, người này tên gọi thật là dễ nghe, chẳng lẽ là giống như tiên nữ sao?”

Tiên nữ biết bay, đi đường chính là không có âm thanh.

“Biết bay không chỉ có tiên nữ, ma quỷ cũng biết.”

Nhan Noãn không nói gì liếc mắt Long Trác Việt một cái, cái trán hiện ra vài đường hắc tuyến.

U linh, dễ nghe?

Quả thực chính là con yêu quái.

Nhan Noãn vừa dứt lời, chợt nghe đến một trận âm thanh hàm răng run lên kịch liệt, ghé mắt, chỉ thấy Long Trác Việt trợn mắt nhìn, vẻ mặt hoảng sợ, bộ dáng kia, hiển nhiên cũng sắp muốn khóc lên.

Nét mặt Nhan Noãn ngưng lại một lát, vội vàng giơ tay che cái miệng của hắn: “Không được khóc.”

Căn cứ vào mấy lần trước đã thấy bộ dáng Long Trác Việt khóc, hắn gào khóc thảm thiết âm thanh kia còn muốn làm người khác chú ý chạy lại đây, đến lúc đó tất cả mọi người nhìn ra được nàng núp ở một bên xem kịch vui, ngộ nhờ Nhan Lăng đối với lời nói của nàng sinh ra hoài nghi, kịch vui này chẳng phải là diễn không nổi nữa rồi.

“Ngô ngô ngô —”

“Đã nói không được khóc.” Nghe được âm thanh Long Trác Việt ‘ngô ngô’, trực giác Nhan Noãn cho biết rằng hắn muốn khóc, đè thấp âm thanh trách mắng, ánh mắt lạng lẹ nhìn khắp bốn phía, thấy tất cả mọi người chỉ lo nhìn Nhan Lăng cùng Nhan Xảo đang đánh nhau, nhẹ nhàng thở ra.

Roi đỏ được Nhan Xảo vung tựa như linh xà, thu phóng tự nhiên, mỗi một roi vung ra, đều mang theo uy lực mạnh mẽ, chiến khí của Nhan Lăng vốn là không bằng Nhan Xảo, nay trong tay lại không có vũ khí, đối mặt với những đợt tấn công mãnh liệt của Nhan Xảo, chỉ có thể trốn tránh, rơi vào trong mắt mọi người, hơi có vẻ chật vật.

Mấy roi quát xuống đều không có đánh tới Nhan Lăng, tuy rằng Nhan Xảo cảm thấy tiếc hận, bắt quá trong đáy mắt không kìm nén được đắc ý, chiến khí tứ cấp cũng dám ngang ngược với nàng, không biết tự lượng sức mình.

Nhan Noãn cười giễu nhếch môi một cái, xem ra Nhan Lăng kia cũng không ngu ngốc giống như heo.

Mặc dù Nhan Lăng bị Nhan Xảo áp chế, chỉ là trên mặt của nàng lại không có một tia bối rối, ngược lại vô cùng bình tĩnh, có loại cảm giác trấn định trước bão táp.

Nhan Lăng luôn dễ dàng bị kích động khiến cho tức giận, trước mắt bị Nhan Xảo đánh tới tấp như vậy cũng không có nổi giận, có thể thấy được là nàng đã tính toán trước, cái này bất quá chỉ là biểu hiện giả tạo để nàng làm Nhan Xảo mê muội, khiến cho Nhan Xảo buông lỏng cảnh giác mà thôi.

Nhan Xảo là người thông minh như vậy rõ ràng cũng không phát hiện ra, tự cao quá mức cuối cùng sẽ dẫn đến kết quả chính là cái chết cực kỳ bi thảm.

“Ngô ngô ngô ngô.”

Tiếng kêu Long Trác Việt không ngừng vang lên bên tai Nhan Noãn, quấy nhiễu nàng tâm phiền ý loạn, quay đầu, vừa muốn tức giận, chỉ thấy Long Trác Việt đáng thương đang nhìn mình chăm chú, ngón tay cầm chiếc đĩa chỉ chỉ bàn tay của Nhan Noãn đang bịt miệng hắn, ý bảo nàng buông ra.

“Người cam đoan không khóc không nháo?” Nhan Noãn không yên tâm hỏi.

Long Trác Việt liên tục gật đầu, lúc này Nhan Noãn mới buông lỏng tay ra.

Miệng cùng cái mũi có thể hô hấp, Long Trác Việt lập tức hít thở từng hơi từng hơi, đến khi trong lồng ngực được nhồi đầy không khí trong lành, lúc này hắn mới ai oán liếc mắt nhìn Nhan Noãn: “Người ta đâu phải muốn khóc, là do người đem người ta bịt kín hết đến không thở nổi, khiến ta bí hơi khó chịu muốn chết rồi.”

Nếu không phải trong tay có chén cơm không thể buông ra, hắn sẽ không chịu đựng bị thống khổ như vậy.

Về mặt kia của người rõ ràng chính là như vậy, Nhan Noãn ở trong lòng oán thầm nói.

“Người không ở lại thanh viện, chạy đến đây làm cái gì?”

“Người ta thấy người vội vàng đi ra ngoài, vì vậy tò mò, liền đi theo tới đây, Noãn Noãn người chơi xấu nha, trốn ở chỗ này xem kịch vui cũng không gọi người ta cùng xem.” Long Trác Việt cong lên bờ môi thật dày, thỉnh thoảng trừng mắt liếc nhìn Nhan Noãn, ý tứ hàm xúc tràn đầy chỉ trích, cực kỳ giống như Nhan Noãn ở sau lưng hắn làm cái chuyện xấu gì vô cùng trọng đại.

Nhan Noãn cắn răng, một hơi tắc nghẹn tại yết hầu miệng thiếu chút nữa nuốt không trôi.

Cái này.....Này này tên gốc này, ánh mắt đó là ý gì a?

Đột nhiên, xung quanh vang lên liên tiếp tiếng kinh hãi cùng âm thanh hút không khí, khiến trong lòng Nhan Noãn đang căm giận cũng bay xa, quay đầu, chỉ thấy cuộc chiến lúc trước chớp mắt đã thay đổi, roi đỏ trong tay Nhan Xảo, không biết khi nào đã nằm ở trong tay Nhan Lăng.

“Trời ạ, chiến khí ngũ cấp, nhị tiểu thư là chiến khí ngũ cấp.” Bốn phía hạ nhân vậy xem, có người kinh hãi hô ra tiếng, rõ ràng đã cổ sức đè thấp xuống, nhưng mà âm thanh kia vẫn giống như ma âm (âm thanh ma quỷ, kỳ dị), xông thẳng vào trong lỗ tai của mỗi người.

Nhất là Nhan Xảo, về mặt kia giật mình tim đập mạnh và loạn nhịp, so với mỗi người biểu hiện càng sâu, nét mặt không thể tin trở nên nồng đậm.

Chiến khí của Nhan Lăng dừng lại ở tứ cấp đã hai năm, nhớ ngày đó nàng theo đuôi từ tứ cấp đến ngũ cấp, bắt quá cũng là nửa năm ngắn ngủn, nàng nghĩ đến Nhan Lăng trải qua thời gian dài tới nay cũng không tăng lên được, sẽ rất khó đột phá tăng lên.

Nào biết, nàng vậy mà trong lúc vô tình đã thăng cấp rồi.

Điều này khiến cho Nhan Xảo trên phương diện chiến khí gần đây luôn có cảm giác về sự ưu việt, trong lòng nhất thời ghen tị không thôi, Nhan Lăng sinh ra đã được định trước cao hơn nàng một bậc, vốn trên phương diện chiến khí nàng vô cùng có thiên phú, ngăn chặn một nửa danh tiếng của Nhan Lăng, nào biết hiện tại cả chỗ duy nhất nàng hơn Nhan Lăng cũng đã mất đi.

Chiến khí ngũ cấp đến chiến khí lục cấp, là cái đường ranh giới vô cùng khó khăn, rất nhiều người cả đời cũng vượt qua không được, nhưng mà nếu như có thể thăng đến lục cấp, như vậy sẽ bước vào hàng ngũ cao thủ, tuy rằng về sau thăng cấp sẽ càng thêm khó khăn, nhưng mà dù là đang ở lục cấp, cũng đã được nhiều người tôn kính rồi.

Đến lúc đó cái gì trường nữ, ở trong mắt nàng ngay cả cái rắm cũng không phải, nàng sẽ là tiểu thư tôn quý nhất của phủ Vũ Dương Hầu.

Nàng mười ba tuổi đã có được chiến khí ngũ cấp, mà nay mười bảy tuổi, lại như cũ vẫn chỉ là ngũ cấp.

Mà lại đúng lúc này Nhan Lăng cũng thăng lên đến chiến khí ngũ cấp, các nàng đã ngang nhau đứng chung trên hàng bắt đầu, nàng bốn năm cũng không thể đột phá ngũ cấp, càng không biết còn muốn hơn bao lâu mới có thể đột phá, cũng có khả năng nàng cả đời cũng sẽ dừng lại ở chiến khí ngũ cấp, ngộ

nhờ ngày sau Nhan Lăng so với nàng thăng cấp trước một bước, nàng như hiện nay thật vất vả mới có được tất cả, đều muốn hóa thành hư ảo.

Phụ thân sùng ái, được đãi ngộ không thua trường nữ.

Nghĩ đến những thứ này có thể mất đi, nội tâm Nhan Xảo phảng phất tựa như có con mèo giờ móng vuốt cào bên trong, vô cùng khó chịu, trong cơ thể huyết động chiến khí càng phát ra kịch liệt.

Nhan Lăng nắm roi, bờ môi ửng đỏ giờ lên độ cong đẹp mắt, trên mặt xinh đẹp, lộ ra khinh thường cùng giễu cợt càng đậm.

Cổ tay nhẹ nhàng di chuyển, roi múa vũ động, nàng đem chiến khí dẫn tới trên roi, không chút khách khí liền hướng đến trên mặt Nhan Xảo đánh tới, roi thứ nhất không đánh trúng, tiếp tục vung roi thứ hai, roi thứ ba, liên tiếp không ngừng, không có một chút ngừng lại, trong mắt tàn nhẫn, làm cho người ta kinh hãi.

Ba~Ba~__

Roi vung trúng trên mặt Nhan Xảo, lập tức lộ ra hai vết đỏ tươi, hai bên đôi má, một bên cũng không buông tha, điển hình trả lại gấp đôi.

Nhan Xảo bị đau, kêu sợ hãi che mặt mình, nàng có thể tránh được một roi hai roi, lại tránh không khỏi nhiều roi liên tục vung tới cùng với chiến khí ngũ cấp của Nhan Lăng.

“Tiện nhân, ta không dễ yên cho ngươi.” Nhan Xảo tức giận đến cực điểm, hai mắt đỏ tươi phảng phất giống như nhiễm máu, hận không thể đem Nhan Lăng băm thây vạn đoạn.

Nhan Lăng thăng cấp không bao lâu, nàng không tin chính mình đã đạt đến ngũ cấp từ lâu sẽ thua bởi nàng.

So với lúc trước một tầng ánh sáng màu trắng chói rọi bao phủ quanh thân Nhan Xảo càng sâu, nhún người nhảy lên, đoạt lấy roi trong tay Nhan Lăng.

“Thật là đẹp mắt, xem đánh nhau so với bên trong gánh hát còn thấy hay hơn.” Long Trác Việt tung tăng như chim sẻ tiếng nói bỗng dưng vang lên, trên chiếc đĩa một ngum com đưa tới bên miệng, lại bởi vì thấy mùi ngon, mà không chú ý nhét vào trong miệng.

Nhan Noãn mắt đẹp lông mày hơi hơi nhảy lên, khó hiểu nói: “Ta không phải chỉ chia cho ngươi có nửa chén com sao? Ngươi làm thế nào có đến một chén com?”

Còn nữa, ngươi xem diễn thì xem diễn đi, lại còn chạy đến chặn choạng bụng chén com, vừa ăn vừa xem, ngược lại là rất biết hưởng thụ nha.

Nhìn chén com kia, trong bụng Nhan Noãn thật sự chịu không nổi kêu lên, lúc này mới ăn có mấy miếng com, cũng may nhìn không thấy com ở trước mặt, giờ nhìn đến, liền cảm thấy đói bụng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Ngươi Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hai cái đầu heo

Ads “Ngươi ta thấy ngươi đi ra ngoài, nghĩ rằng ngươi đã ăn no, liền đem nửa chén com kia của ngươi đổ vào trong chén của ta.” Long Trác Việt nhìn Nhan Noãn liếc mắt một cái, hần nói đúng lý hợp tình là phải làm như thế, tiếp theo lại là một giọng điệu giáo huấn nói: “Noãn Noãn, ngươi sao lại có thể lãng phí lương thực, đây là không đúng, rất tốt nhờ có ta thay ngươi ăn nha.”

“Ai nói ta ăn no, ai nói ta lãng phí, ta chẳng qua chỉ là để đó, một hồi trở về ăn, ai cho ngươi tự chủ trương ăn com của ta.” Nhan Noãn thở hổn hển, gần như phát cáu lên, cổ sức đè thấp âm thanh, cũng ngăn không được vẻ mặt sát khí, dọa Long Trác Việt sợ tới mức tròn mắt há hốc mồm, miệng mở rộng sững sờ nhìn Nhan Noãn.

“Cái kia.....Vậy là ngươi lại chưa nói còn muốn trở về ăn.”

“Ta cũng chưa nói không ăn a.” Nhan Noãn trừng mắt nhìn Long Trác Việt liếc mắt một cái, vừa nghĩ đến hần lý lẽ hào hùng nói nàng lãng phí lương thực sẽ không đúng, ăn luôn com của nàng, còn vẻ mặt ‘Ta là vì tốt cho ngươi’, thực tức chết mà.

“Kia.....” Long Trác Việt nhìn nhìn chén com trong tay, lại nhìn nhìn Nhan Noãn, miệng há lại khép, khép rồi lại há, bị Nhan Noãn nói đến á khẩu không trả lời được.

“Kia cái gì kia?” Nhan Noãn tức giận gầm nhẹ, mà lúc này, trong bụng “Ot.ot” Âm thanh réo lên càng sôi nổi, lại khiến cho nàng cảm thấy càng đói bụng, ngay cả ngồi xổm cũng vô lực, liền dứt khoát ngồi xếp bằng trên mặt đất, quay đầu nhìn về phía trước, cố gắng hết sức không nhìn tới chén com

trong tay Long Trác Việt, miễn cho càng xem càng tức, càng tức càng đối.

Nhan Xảo đã trúng hai roi, trong lòng phần nộ khơi dậy sức chiến đấu của nàng, trải qua giao chiến, nàng dùng hết toàn lực một chưởng đánh vào ngực Nhan Lăng, Nhan Lăng né tránh, nhưng bà vai vẫn bị Nhan Xảo trọng kích, đau đớn khiến nàng quát to một tiếng, roi trong tay đã bay ra ngoài.

Trong mắt Nhan Xảo lộ ra vẻ vô cùng đắc ý, mũi chân chia xuống đất, nàng nhún người nhảy lên muốn đi nhặt lại cái roi kia bị Nhan Lăng làm rớt ra ngoài, nhưng mà, nàng vừa nhảy lên, thân mình lại một lần nữa trầm xuống, cả người té ngã trên mặt đất, trời đất quay cuồng sau đó Nhan Xảo mới phát hiện, dưới thân nàng đã bị Nhan Lăng ép chặt, lập tức đưa tay muốn đẩy Nhan Lăng ra, lại hứng lấy một cái tát của Nhan Lăng.

“Tiện nhân, ai cho ngươi đánh ta, ai cho ngươi đánh ta.”

Một cái tát kia, đánh cho Nhan Xảo hoảng hốt, còn chưa kịp hoàn hồn, trên đầu lại truyền đến từng cơn đau đớn, đó là Nhan Lăng đang kéo tóc của nàng.

Nhan Xảo giận không kiềm được, nhấc chân đá Nhan Lăng văng ra, không có thời gian sửa sang lại kiểu tóc của mình, hoặc là đi nhặt lại cái roi bị rơi ở cách đó không xa, cả người chúi xuống, phản kháng lật ngược lại đem Nhan Lăng đặt ở dưới thân, đem tất cả đau đớn nàng vừa mới ném trả lại toàn bộ cho Nhan Lăng.

Nhan Noãn câu môi mỉa mai, đều nói xem nữ nhân đánh nhau là tốt nhất, quả nhiên, giống như bà điên đánh nhau, việc này nếu truyền ra ngoài, không biết phủ Vũ Dương Hầu sẽ có bao nhiêu là ‘nở mày nở mặt’.

Dường như hai người cũng đã quên sử dụng chiến khí, lúc này đều lộ ra một mặt bản chất vốn có của nữ nhân, xung quanh rất yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng kêu rên bị đau cùng âm thanh tát tay vang lên, vô số hạ nhân dờ người ra.

Nhan Noãn xem đến say mê, nhất thời đã quên trong bụng đang đói, đột nhiên, một luồng mùi thơm xông vào mũi, khiến cho nàng thật vất vả mới áp chế được cơn thèm giở lại bắt đầu chạy ra.

Rũ mắt xuống, chỉ thấy Long Trác Việt cầm đĩa giờ một miếng bào ngư đã bị cắn một bên đưa tới miệng của nàng: “Noãn Noãn, ăn.”

Nhan Noãn nhìn ánh mắt Long Trác Việt gần như nịnh nọt, trong ngực đang bức tức nháy mắt đã biến mất không còn một mảnh, ngược lại có loại cảm giác êm ái.

Long Trác Việt thấy Nhan Noãn không ăn, có chút khản trương lên: “Noãn Noãn, sao ngươi không ăn? Ta ném qua rồi, ăn rất ngon nha.” Hắn nói xong lại cầm chiếc đĩa đuổi ra đi tới phía trước một chút, ánh mắt trong suốt sáng lấp lánh như tuyết đầu mùa lóe ra đầy chờ mong.

Nhan Noãn há mồm, cắn một ngụm, chậm rãi nhai nuốt.

“Phần trên toàn bộ đều là nước miếng của ngươi.” Nàng một bên nhai, một bên ghét bỏ lông mày nhíu lại, bên trong mắt đẹp xẹt qua tia sáng đầy gian xảo.

Long Trác Việt nháy mắt như quả bóng đã trút hết khí, kéo cái đầu vron thẳng: “Rõ ràng ngươi ghét bỏ người ta, người ta còn ăn hết nước miếng của ngươi đây này.”

“Ngươi cũng có thể ghét bỏ a.” Nhan Noãn nhẹ cười dịu dàng, trêu ghẹo nói, thò tay, đem bào ngư còn lại đoạt đi, từng miếng từng miếng nhét vào trong miệng.

Thấy nàng ăn say sưa, Long Trác Việt liền vui mừng.

Noãn Noãn ăn hết, thì chứng tỏ là không có giận hờn rồi.

Long Trác Việt vui vẻ híp mắt, com đến trong miệng, đặc biệt thơm ngon.

Nhan Noãn chăm chú nhìn Nhan Lăng cùng Nhan Xảo, Long Trác Việt thỉnh thoảng kẹp một miếng đồ ăn đến bên miệng của nàng, mà nàng một chút cũng không quay đầu lại, trực tiếp há miệng ngốn vào trong nhai nuốt, com đến miệng há cảm giác rất là hưởng thụ.

Mà Long Trác Việt đút com cho Nhan Noãn ăn, lúc này vui cười không ngớt.

Noãn Noãn một miếng, hần một miếng, hần một ngụm, Noãn Noãn một ngụm.

Nhan Lăng cùng Nhan Xảo vận vẹo đánh cùng một chỗ, hai người thân mình trên mặt đất lăn đến bên này, lăn đến bên kia, đầu tóc rối bời, khuôn mặt xinh đẹp cũng bị đôi phương đánh cho nhìn không ra nguyên dạng.

“Dừng tay cho ta”

Đột nhiên, một tiếng rống giận dữ trầm trọng phá vỡ không khí truyền đến, mang theo sắc bén không thể đỡ vô cùng mạnh mẽ ác liệt, mỗi người ở đây đều kinh động trong lòng thoáng một chút sợ hãi, ngay cả Nhan Noãn núp ở chỗ tối, cũng bị chiến khí ép tới phát ra trên người Nhan Hưởng Thái có chút áp lực, ngay cả hô hấp cũng trở nên cực kỳ khó chịu.

Mà Long Trác Việt bên cạnh nàng, lại vẫn như cũ sắc mặt không thay đổi đem một ngum com cuối cùng trong chén đưa vào miệng, vẻ mặt tự nhiên, không có một điểm nào bị ảnh hưởng bởi chiến khí áp chế của Nhan Hướng Thái.

“Người không khó chịu sao?” Nhan Noãn nhú mày, hỏi.

Trong lòng đối với loại cảm giác này bị người đề nặng cực kỳ khó chịu, cho dù ở kiếp trước, nàng lên vào tổ chức xã hội đen ở dưới tầng cuối cùng giống như nô lệ lúc bị người sai bảo, trong nội tâm cũng chưa từng có loại cảm giác áp bách như thế này.

Vậy là lại một lần nữa khiến cho Nhan Noãn ý thức được chiến khí của nàng lúc học để phòng thân toàn bộ đều rất bất đồng.

Long Trác Việt chớp chớp mắt nhìn, vẻ mặt khó hiểu: “Không khó chịu nha, vì sao phải khó chịu?”

Nhan Hướng Thái bước nhanh đã đến, đến mức, bọn hạ nhân đều nhao nhao quỳ trên mặt đất, ‘bịch..bịch’ âm thanh tựa như ném liên tiếp những viên đá vào trong hồ nước phát ra tiếng, trên mặt mỗi người đều mang theo thần sắc sợ hãi, cúi đầu cũng không dám thở mạnh.

Mà lúc này Nhan Lăng cùng Nhan Xảo đang đánh nhau vụn vụn cùng một chỗ, cũng tự động tách ra, nhìn qua người đứng trước mặt tối đen của Nhan Hướng Thái, hai người kinh hãi co rút đầu lại, hoảng sợ hô.

“Cha.”

Nhan Hướng Thái hai tay nắm chặt thành quyền, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên, nhìn hai cái nữ nhi trước mắt thảm hại không chịu nổi, sinh ra một loại cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép* : “Hai người các ngươi còn ra thể thống gì, ở trong phủ đánh đập tàn nhẫn như vậy, còn có hay không một chút bộ dáng tiểu thư khuê các, nhìn bộ dạng hiện tại của hai người, nhiều hạ nhân nhìn thấy như vậy, lại không biết mặt mặt sao?”

(* rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.)

Hai người mặt vừa đỏ vừa sưng, quần áo bị xé rách từng mảnh từng mảnh, đầu tóc tán loạn, so với người diện còn thảm hại hơn.

Cái này..... này quả thực là muốn vứt hết cái mặt già này của hân mà.

Nhan Hướng Thái nghĩ đến hai cái nữ nhi ở trước mặt hạ nhân mất hết dáng điệu, liền tức giận đến toàn thân run rẩy.

Nhan Lăng ánh mắt hung ác quét một vòng xung quanh nhìn qua một đám hạ nhân đang quỳ, nảy sinh ác độc nói: “Cha, móc mắt của bọn họ hết đi, dám xem chủ tử náo nhiệt, muốn chết.”

“Câm miệng” Nhan Hướng Thái đột nhiên hét lớn một tiếng: “Tất cả đi đến từ đường quỳ cho ta.”

Nhan Lăng còn muốn nói điều gì đó, đối với ánh mắt dữ tợn của Nhan Hướng Thái, lời nói vừa đến bên miệng cũng bị dọa nuốt trở vào, không dám nói điều gì nữa.

“Được rồi, kịch vui cũng xem xong rồi, chúng ta đi về thôi.” Nhan Noãn lời kéo Long Trác Việt lặng lẽ rời đi, ít nhất nàng không thể bị Nhan Hướng Thái phát hiện được.

Đi một hồi, Long Trác Việt giống như phát hiện được lục địa mới đột nhiên kêu lên: “Noãn Noãn, các nàng biết làm ảo thuật nha, vừa mới đem đầu của mình biến thành đầu heo rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Người dám ăn không?

Ads Nhà thờ từ đường Nhan gia, được xây dựng ở phía Đông trong phủ Vũ Dương Hầu, kiến trúc hùng vĩ, cảm giác tràn đầy trang nghiêm, dưới mái hiên, trên bảng hiệu thật lớn, viết hai chữ ngay ngắn “Từ đường”, giữa những hàng chữ, không lộ ra một chỗ khoảng trống dư thừa nào.

Trong từ đường bài trí rất tinh tế, so với phủ Vũ Dương Hầu xa hoa, có vẻ đơn điệu hơn nhiều, nhưng mỗi đồ vật bên trong cũng không mất phần trân quý.

Ở giữa bàn thờ, được đặt các bài vị tổ tông của Nhan gia qua nhiều thế hệ, trên vách tường treo những bức họa chủ nhân của mỗi một thế hệ trong Nhan gia, uy nghiêm khí phách.

Phía trước bàn thờ, Nhan Lăng cùng Nhan Xảo đang quỳ gối trên đệm cỏ song song nhau, bởi vì vừa mới trải qua cuộc chiến dữ dội, toàn thân hai

người đầu đau nhức như có trăm ngàn con ngựa giẫm đạp lên, khóe miệng đau đốn kéo lên, trong lòng đem đối phương hận thấu xương.

Nhan Hường Thái gương mặt lạnh lùng, bờ môi dày kéo căng lên, hai tay chấp sau lưng, đôi mắt hấn sắc bén như chim ưng không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào Nhan Lăng cùng Nhan Xảo.

Thật lâu sau, mới nghe được tiếng hấn gầm lên vô cùng tức giận: “Nói rõ ràng cho ta, cuối cùng là chuyện gì xảy ra?”

Trước kia, hai người không phải là chưa từng cãi nhau, không có gây sự qua, cho dù là đánh, cũng không dám dùng chiến khí đánh nhau trắng trợn đến như vậy, mà hôm nay, các nàng hai cái tiểu thư vậy mà đánh nhau kịch liệt như thế, đều khiến cho hạ nhân chạy tới xem náo nhiệt, hấn tốt xấu gì cũng là thân phận tôn quý Vũ Dương Hầu, sao lại sinh ra hai đứa nữ nhi không có tiền đồ như vậy, một chút cũng không hiểu được vì lợi ích của gia tộc mà ưu tiên trước.

“Cha, là tại nhị tỷ trước, chạy đến Tử Xảo Các cố tình gây sự, không hỏi nguyên nhân liền lấy canh hất vào mặt của nữ nhi.” Nhan Xảo đánh đòn phủ đầu, điềm đạm đáng yêu lên án việc ác của Nhan Lăng trước.

Nhan Lăng nghiêng đầu, hung hăng trừng mắt liếc Nhan Xảo: “Tiện nhân, kẻ ác như ngươi dám cáo trạng trước, cha, là nàng sai khiến Tuệ Nhi hạ độc vào đồ ăn của nữ nhi, bắt quả nữ nhi tức giận, mới đi Tử Xảo Các đòi lại công đạo.”

Nhan Lăng vừa nói xong, liền rước lấy ánh nhìn giận dữ của Nhan Hường Thái: “Lăng nhi, Nhan gia dạy cho ngươi giáo dưỡng chạy đi đâu hết rồi, há mồm ngậm miệng mắng tiện nhân, trong mắt ngươi còn có hay không coi ta là cha đây, càng có hay không xem phủ Vũ Dương Hầu còn tồn tại.”

“Cha, ta.....” Nhan Lăng bị hấn gầm lên khẽ giật mình, trong lời muốn nói nhưng cũng thôi.

Nhan Xảo chết tiệt, ngay cả ở trước mặt cha cũng giả vờ giả vịt.

Lúc này, cửa lớn nhà thờ từ đường đang đóng chặt bị người vội vã mở ra, chủ mẫu Nguyễn Mai vội vàng đi vào, sắc đẹp không hề hao mòn theo thời gian lại bộ dáng thùy mị trên mặt càng hiện ra đầy vẻ lo lắng cùng suốt ruột.

Nguyễn Mai khóe mắt quét nhìn qua nữ nhi đang quỳ gối trước bàn thờ tổ tông, lúc này Nhan Lăng đang quay đầu lại chốc lát thấy được trên mặt lộ ra vết bầm tím kia, còn đang sưng phù, thiếu chút nữa tâm đầu như chết, tuy rằng rất muốn đi qua an ủi nữ nhi của mình, nhưng ngại cho Nhan Hường Thái còn ở đây, vẫn là cung kính đi lên hành lễ.

“Thiếp thân bái kiến Hầu gia.”

Nhan Hường Thái chỉ nhàn nhạt liếc nhìn Nguyễn Mai một cái, theo yết hầu miệng phát ra một chữ “Ân”, rồi sau đó lại đem ánh mắt dừng ở trên người Nhan Lăng cùng Nhan Xảo.

Nguyễn Mai thấy nét mặt coi thường của Nhan Hường Thái, trong lòng co rút đau đốn, nhưng vẫn cố gắng mang theo bộ dáng dịu dàng vui cười, đi lên phía trước: “Hầu gia, xin ngài bớt giận, thiếp thân cũng là vừa mới nghe hạ nhân bẩm báo xong, Lăng nhi cùng Xảo nhi đánh nhau là không đúng, nhưng mà Lăng nhi luôn luôn tuân thủ quy củ, sẽ không ngang ngược như vậy, ở trong đó nhất định là có cái gì hiểu lầm.”

Nguyễn Mai lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu, chỉ là lời của nàng mới nói xong, ngoài cửa đi hai nương Lâm Hương Y lập tức chạy vào liền tức giận khó nén được chỉ trích nói.

“Chủ mẫu lời này là có ý gì, nữ nhi của ngươi tuân thủ quy củ, chẳng lẽ Xảo nhi của ta chính là cái người cố tình gây sự sao? Ngày thường ai hành vi đoan trang, ai kiêu ngạo ương ngạnh, trong lòng Hầu gia cũng đã biết là ai, không nhọc chủ mẫu ở chỗ này cường điệu.”

Lâm Hương Y vừa nói, một bên bước nhanh hướng trong phòng đi tới, nàng ý vào Nhan Hường Thái sùng ái, mà đi thẳng đến Nhan Xảo, đừng nói hành lễ, ngay cả con mắt cũng không có nhìn Nhan Hường Thái một cái, đỡ bà vai Nhan Xảo về mặt vô cùng thương xót: “Xảo nhi đáng thương của ta, sao lại bị người khác đánh thành như vậy, Nhan Lăng, sao ngươi nhẫn tâm như vậy, ngay cả muội muội ruột của mình cũng ra tay nặng như vậy, ngươi xứng làm trưởng nữ của phủ Vũ Dương Hầu sao? Hầu gia, ngươi cần phải làm chủ thay Xảo nhi của chúng ta nha, khuôn mặt tròn xinh đẹp, người nhìn một cái xem đều bị Nhan Lăng đánh thành bộ dáng gì rồi, nàng đây là ý vào thân phận trưởng nữ của mình mà khi dễ Xảo nhi là cái thứ nữ, Hầu gia, ngươi nhất định phải thay Xảo nhi chủ trì công đạo a.”

Lâm Hương Y ôm Nhan Xảo một bên khóc, một bên hướng Nhan Hường Thái khóc lóc kể lể, Lâm Hương Y ngày thường vốn cực kỳ xinh đẹp, lại phối hợp bộ dáng lệ hoa, càng phát ra sờ sờ (rõ ràng) động lòng người, dù là nam nhân đều cứng rắn kiên cường cũng không nhẫn tâm làm ngơ được.

Nhan Hường Thái vội vàng ngồi xổm xuống, vỗ nhẹ bả vai Lâm Hương Y đang run run, nhẹ giọng an ủi: “Yên tâm, việc này nếu là lỗi của Lăng nhi, ta nhất định sẽ trừng trị nghiêm khắc.”

Trong lời nói của hấn, khiến cho đáy mắt mẹ con Lâm Hương Y dâng lên đắc ý, lại như một chậu nước lạnh tạt vào trên người mẹ con Nguyễn Mai.

“Hầu gia.....” Nguyễn Mai ngón tay bầu chặt, móng tay thật dài tiến sâu vào thịt, giống như dùng loại đau đốn này mới có thể làm cho nàng duy trì bình tĩnh mà sẽ không điên cuồng xông lên xé nát gương mặt Lâm Hương Y.

Đáy lòng suy nghĩ bởi vì Nhan Hường Thái mãnh liệt đoạn tuyệt mà tức giận không thôi, nhưng vẫn muốn giả trang một bộ dáng nhã nhặn hiền lành.

Nhan Lăng sợ hãi nhìn lại Nguyễn Mai, trong lòng là nòng đậm ghen ghét cùng không cam lòng.

“Quả thật theo như lời Nhị nương nói, phụ thân nhất định sẽ vì nữ nhi cho một cái công đạo, nếu không phải Nhan Xảo hạ độc vào trong đồ ăn của ta, thì ta vì sao phải chạy đến Tử Xảo Các sinh sự, hưởng chi, còn giương roi hù嚇 mặt ta, đúng là nữ nhi bảo bối của ngươi đấy.”

Nhan Lăng tuy rằng hồi hộp lo lắng Nhan Hưởng Thái sẽ một mặt bao che Nhan Xảo, nhưng vẫn là nhịn không được muốn biện giải cho mình, chính là trong lời nói vô cùng đúng đắn.

Nhan Hưởng Thái khẽ cau mày, nhìn về phía Nhan Xảo, hai cái nữ nhi hần đều luôn yêu thương, Nhan Lăng mặc dù không thông minh khéo léo bằng Nhan Xảo, nhưng cũng không đến mức lỗ mắng ngu dốt, vô duyên vô cớ đi Tử Xảo Các gây rối, chẳng lẽ là đúng như lời của nàng nói như vậy?

Chỉ là Xảo nhi từ trước đến nay luôn ngoan ngoãn dịu hiền, sẽ không làm ra chuyện ác độc như vậy.

Lâm Hương Y thấy Nhan Hưởng Thái dùng ánh mắt đánh giá nhìn Nhan Xảo, trong lòng không khỏi một chút “Lộp bộp”, Nhan Hưởng Thái sùng ái nàng như vậy, nhưng không cho phép bất cứ người nào ở trong phủ làm ra cái chuyện gì tổn hại đến danh dự của phủ Vũ Dương Hầu.

“Hầu gia, Xảo nhi sẽ không làm việc này.”

“Đúng vậy, cha, nữ nhi không có hạ độc vào trong đồ ăn của nhị tỷ.”

Nhan Lăng đẩy lòng thoáng tức giận, tà ác liếc Nhan Xảo: “Ngươi không có, bắt quá ngươi có sai khiến nha hoàn của ngươi làm thôi.”

“Ngươi nói vậy, đây rõ ràng là ngươi vu oan hãm hại ta.” Nhan Xảo vừa tức vừa vội: “Cha, cái này nhất định là nhị tỷ cố ý hãm hại ta đấy, ngươi tin tưởng ta, ta không có.”

Nhan Hưởng Thái suy tư một lát, thông báo cho Tuệ Nhi tiến vào, bước vào từ đường, Tuệ Nhi liền nom nớp lo sợ quỳ gối trên mặt đất.

“Nô tỳ bị oan, nô tỳ không có hạ độc vào trong đồ ăn của Nhị tiểu thư, kính xin Hầu gia minh xét.”

“Ân?” Nhan Hưởng Thái hơi hơi nheo mắt lại lập tức quét về phía Nhan Lăng, một chữ từ trong miệng tràn ra, lộ ra cảm giác áp bách.

Nhan Lăng thần sắc căng thẳng, vội vàng nhìn về phía Vũ Dương Hầu: “Cha, Nhan Xảo nếu làm việc này, đương nhiên sẽ không thừa nhận.” Sau đó nàng lại nhìn về phía Nhan Xảo: “Ngươi nói ngươi không hạ độc, vậy ngươi có dám đem đồ ăn của ta ăn hết không?”

“Ta.....” Nhan Xảo thần sắc bỗng nhiên cứng đờ, nàng là thanh giả tự thanh*, nhưng mà thận trọng như nàng, ở trong lòng không khỏi phỏng đoán đây là có phải hay không Nhan Lăng đang cố ý gài bẫy nàng.

(*thanh giả tự thanh: ví như thanh liêm, mình bạch trước sau gì cũng tự sáng tỏ.)

Đồ ăn kia có phải hay không là do Nhan Lăng tự mình hạ độc, nếu nàng ăn, liền xác nhận được đồ ăn kia thật sự có độc, mà tất cả mọi người sẽ nhận định chuyện này là do nàng hạ độc, nàng hết đường chối cãi, nếu như Nhan Lăng hạ là độc được chết người, như vậy nàng ăn nhất định chết chắc không thể nghi ngờ, cứ như vậy, xem như Nhan Lăng đã trừ bỏ được nàng, lại khiến cho trên lưng nàng mang tội danh hạ độc giết chết trưởng tỷ.

Nếu như nàng không ăn, nàng bị hiềm nghi vẫn là lớn nhất.

Mặc kệ nàng có ăn hay không, đều là bất lợi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Ngươi Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: bị bị thổ nhỏ

Ads Đáng chết, mưu kế thật sâu, Nhan Lăng ngu ngốc kia không có khả năng sẽ nghĩ ra được, chẳng lẽ là đại nương dạy ?

Đúng rồi, nương có nói đại nương tâm kế thâm trầm, lòng như rắn rết, nhất định là đại nương dạy cho nàng, tuy rằng quá trình chịu bị thương, nhưng mục đích thực sự có thể đạt tới nhất tiễn song điêu.

(nhất tiễn song điêu: một mũi tên bắn chết hai con chim)

Nàng hạ độc mưu hại tỷ tỷ, như vậy mẫu thân nàng cũng trốn không thoát tội danh dạy hư nữ nhi, ở trong lòng phụ thân địa vị chắc chắn xuống dốc không phanh.

Muru kẻ thâm độc như vậy làm Nhan Xảo kinh hãi, nếu một bước đi sai, cả bàn đều thua.

Nhấp mí mắt, nàng ngửa đầu nhìn Nhan Hường Thái: “Phụ thân, nữ nhi thật là oan uổng, nếu con thật sự muốn hạ độc độc hại nhị tỷ, sẽ tuyệt đối không dùng nha hoàn của mình, không phải nói cho người khác biết là ta làm sao?”

“Làm bộ làm tịch.” Nhan Lăng phun Nhan Xảo một ngụm, âm thanh lạnh lùng nói.

Nhan Xảo áp chế tức giận xuống đáy lòng, phút chốc xoay người, giờ tay đối với Tuệ Nhi đang quỳ phía sau, một bên nhéo, một bên mắng: “Ngươi là đồ không biết tốt xấu, có phải lên lút ở sau lưng ta làm chuyện ác gì hay không, còn không mau thành thật khai báo, uổng công ta ngày thường đối đãi ngươi không tệ, trọng dụng ngươi, không nghĩ tới ngươi lại ở sau lưng ta làm cho ta chịu tiếng xấu thay ngươi.”

Tuệ Nhi bị Nhan Xảo nhéo đau đòi mạng, cũng không dám né tránh, chỉ phải liều mạng cầu xin: “Tam tiểu thư tha tội a, nô tỳ thật sự không có, nô tỳ bị oan.”

“Ngươi đây là muốn vu hãm nhị tỷ nói lung tung sao? Nếu việc này không đúng, nhị tỷ làm sao có thể đến Xảo các của ta vấn tội, ngươi cái nha đầu chết tiệt này, ta đánh ngươi, hay là chửi, mà ngươi lại muốn hại ta như vậy.”

“Ô ô ô ô, tam tiểu thư, nô tỳ thật là oan uổng, nô tỳ không có hạ độc nhị tiểu thư, cầu tam tiểu thư minh xét, cầu Hầu gia minh xét.”

Lâm Hương Y đứng một bên thấy Nhan Xảo đem mũi giáo chuyển hướng sang nha hoàn mình, vốn có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh hoàn hồn, trông mặt hơi hơi chuyển, bà liền chỉ vào Tuệ Nhi: “Ta hiểu được, ngươi nhất định là bởi vì lần trước ta phạt ngươi quỳ mà ghi hận trong lòng, cho nên hạ độc nhị tiểu thư, vu oan giá họa cho tam tiểu thư, Hầu gia, hết thấy đều là do tiện tì Tuệ Nhi này làm, Xảo nhi luôn luôn nhu thuận ôn nhu, năng vạn vạn không dám, cũng không có khả năng đối với tỷ tỷ mình hạ độc nha.”

Tuệ Nhi bị hai mẹ con Lâm Hương Y lên án làm cho kinh hãi khiếp đảm, trừ bỏ liều mạng đập đầu, chỉ còn biết anh anh khóc.

Có người khóc sẽ rước lấy Nhan Hường Thái thương yêu, tỷ như Lâm Hương Y, mà có người khóc sẽ chỉ làm Nhan Hường Thái tâm phiền ý loạn.

Thực bất hạnh, Tuệ Nhi thuộc loại người sau.

Ánh mắt lợi hại của Nhan Hường Thái hung hăng quét trên người Tuệ Nhi, như lưỡi dao lạnh thấu xương: “Tuệ Nhi lớn mật, độc hại tiểu thư, giá họa chủ tử, tội không thể tha, lôi xuống đánh chết.”

Một câu lạnh như băng không mang theo cảm xúc gì, làm cho lòng Tuệ Nhi nháy mắt trầm xuống đáy cốc, trong lòng Nhan Xảo cũng không lay động, Tuệ Nhi hầu hạ nàng lâu nhất, đột nhiên mất đi năng, Nhan Xảo có chút luyến tiếc, nhưng nghĩ đến chỉ có từ bỏ nàng mới có thể bảo toàn chính mình, liền ngay cả một chút luyến tiếc cuối cùng cũng ném sạch sẽ.

Tuệ Nhi ngã ra như phỗng, sau một lúc lâu sau mới hoàn hồn, tiếng khóc bi thương cùng cầu xin tha thứ vang khắp từ đường.

“Hầu gia tha mạng, nô tỳ không có, Hầu gia tha mạng a, tam tiểu thư, tam tiểu thư cứu ta, nô tỳ không có làm chuyện có lỗi với người, tam tiểu thư cứu nô tỳ.”

Nguyễn Mai đứng ở bên cạnh Nhan Hường Thái, ánh mắt luôn ôn hòa mà thanh nhã, làm cho người ta liếc mắt một cái liền cảm thấy bà là một chủ mẫu tốt nhân lương thực đức, chính là không người phát hiện, đáy mắt của bà, cất dấu toan tính cùng ngoan tuyệt thật sâu.

Bà thấy đầu Tuệ Nhi đập đến chảy máu, mặt lộ vẻ đồng tình lắc lắc đầu, thở dài đi ra từ đường, gọi hạ nhân đem người kéo xuống hành hình.

Việc lần này Hầu gia xử lý, Lăng nhi là người bị hại.

Chỉ sợ trong đó, Tuệ Nhi chính là người chịu tội thay, nhưng hy sinh một nha hoàn, bảo trụ danh dự cho Nhan gia, bảo trụ nữ nhi ông yêu thương, mặc kệ là ai, đều biết nói người nào nên bỏ, người nào nên bảo trụ.

Chết một nha hoàn mà thôi, lại có thể bình ổn chuyện lần này, không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Tuệ Nhi bị người kéo đi xuống, tiếng kêu thảm thiết quanh quẩn từ đường thật lâu, Lâm Hương Y cùng Nhan Xảo nghe được trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Nhan Lăng cắn cắn môi, có chút tức giận bất bình, nàng cũng không tin việc này cùng Nhan Xảo không có một chút quan hệ.

Phụ thân cũng thật là, nên dùng cực hình bắt Tuệ Nhi khai ra người đứng phía sau màn này là ai, không làm sáng tỏ là muốn bảo vệ Nhan Xảo.

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng lại ghen tị phát cuồng, nhưng không dám có biểu lộ gì.

Chính là không cam lòng trên mặt cũng rất rõ ràng.

“Lăng nhi, lần này để con chịu ủy khuất.” Nhan Hường Thái trầm trầm nhìn Nhan Lăng một cái, sau đó đối với Nguyễn Mai nói: “Mời đại phu tốt nhất trong thành đến, mặc kệ dùng thuốc gì, đất bao nhiêu cũng được, trăm ngàn lần không thể để Lăng nhi và Xảo nhi, trên người lưu lại vết sẹo.”

Hai nữ nhi của ông, mặc dù không thể so với Nhan>Noãn khuyển quốc khuyển thành, nhưng tư sắc cũng là thượng đẳng, ngày sau muốn gả cho gia đình tốt cũng là chuyện dễ dàng, đối với ông cũng có hỗ trợ, không thể lưu lại sẹo.

“Phụ thân, nữ nhi thân là chủ tử của Tuệ Nhi, không dạy dỗ hạ nhân cho tốt, khiến hạ nhân làm ra chuyện này, là nữ nhi sơ sẩy, thiếu chút nữa hại nhị tỷ, nữ nhi nguyện chịu phụ thân trách phạt.” Nhan Xảo chịu đựng đau đớn trên mặt, đối với Nhan Hường Thái dập đầu nói, nói một phen, càng làm cho Nhan Hường Thái cảm thấy Nhan Xảo là đứa có trách nhiệm.

Nhan Hường Thái vui mừng nhìn thoáng qua Nhan Xảo, trên mặt hiện lên một tia không nở, do dự thật lâu sau, mở miệng nói: “Khó được con hiểu chuyện như vậy, ở trong từ đường suy nghĩ một tháng đi.”

“Hầu gia, trên người Xảo nhi còn có vết thương, nếu không điều trị tốt, làm sao được?” Lâm Hường Y nghĩ đến nữ nhi chịu tội, liền ngàn lần không cam lòng, vạn lần không muốn.

Nguyễn Mai khẽ nâng mi, trên mặt ung dung đẹp đẽ đối với Nhan Xảo không đành lòng: “Đúng vậy, Hầu gia, vạn nhất nhiễm bệnh sẽ không tốt.”

Nhan Hường Thái rất vừa lòng với Nguyễn Mai, bà ôn nhu rộng lượng, hiền thực có đức, cho nên tuy đã lớn tuổi nhan sắc tàn phai, vẫn có thể được đến ông coi trọng như cũ, cho dù không còn một tia tình cảm tồn tại, cũng không muốn cướp đoạt địa vị chủ mẫu cùng quyền lực của bà.

“Một khi đã như vậy, vậy chờ vết thương tốt lên lại đến diện bích suy nghĩ.”

Nhan Lăng được Nguyễn Mai giúp đỡ trở về Hồng Lăng các, một hồi đến sân mình, nàng oán giận lên.

“Nương, nương vì sao muốn thay tiện nhân Nhan Xảo kia cầu tình, không cho nàng mang theo thương thế ở từ đường ngọc một tháng, tốt nhất trị không hết hủy dung đi.”

“Nhan Xảo rõ ràng có thể không cần bị phạt, nó vì sao lại chủ động đề xuất, còn không phải là vì muốn ở trước mặt phụ thân con giành chiếm đồng tình cùng triu mến, kể từ đó, trong lòng phụ thân con cho dù đối với nó lại có nghi ngờ gì, cũng sẽ bởi vì hành vi này mà tan thành mây khói, cho dù nương không mở miệng, phụ thân con cũng sẽ không để Nhan Xảo mang vết thương ở Điện Bích ngây ngốc, cùng với như vậy, còn không bằng nương mở miệng, ít nhất có thể tạo ấn tượng tốt trong lòng phụ thân con.”

Nguyễn Mai nói xong, có chút không nhịn được nhìn Nhan Lăng, luận tâm kế, Nhan Lăng bị không kịp Nhan Xảo, lúc này tuy rằng Nhan Xảo chịu thiệt, nhưng khó khẳng định ngày sau nàng không trả thù ngược lại, đến lúc đó không biết Lăng nhi có không ngăn cản được không.

Nghĩ đến điều này, Nguyễn Mai đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, con làm sao mà biết Nhan Xảo hạ độc trong đồ ăn của con.”

“Nhan>Noãn tận mắt thấy.”

“Nhan>Noãn.....” Nguyễn Mai nhíu mày, giữa tròng mắt màu đen lay động lóe xoáy, bà thì thầm suy nghĩ, trong ngày thường Lăng nhi không ít lần khi dễ nàng, nàng sẽ có lòng tốt như vậy đến nói cho Lăng nhi?

Sáng sớm ánh mặt trời đầu tiên từ bên ngoài tiến vào cửa sổ, mang đến tươi mát cho căn phòng.

Gió thổi từ từ, mang theo hương hoa.

Nhan>Noãn trợn mắt, ngồi dậy, vừa quay đầu, đã bị hai mắt thâm đen gấu mèo làm cho hoảng sợ, hốc mắt một vòng màu đen dưng trên gương mặt phong hoa tuyệt đại của Long Trắc Việt, có vẻ rất là buồn cười.

Bộ dáng kia, giống như bị người đánh hai quyền.

“A, người sao lại thế này a?” Nhan>Noãn sợ hãi kêu một tiếng.

Long Trắc Việt ngáp to một cái, vẻ mặt ủ rũ, hai mắt trong suốt rất không có thần, thoáng nhìn miệng, hần yếu ớt nói: “Noãn>Noãn, người ta đã quên mang bị bị thỏ nhỏ đến, không có bị bị thỏ nhỏ, người ta sẽ ngủ không được.” Nói xong, lại ngáp một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: phế vật

Ads Nhan>Noãn biết bị bị thỏ nhỏ trong miệng Long Trắc Việt gọi là vật gì, nhớ tới khiến cho nàng có chút không biết nói gì, một đại nam nhân cao lớn như vậy, ngủ cái chần, dĩ nhiên là một cái chần thêu vô số con thỏ nhỏ với hình thái khác nhau, hơn nữa mỗi đêm ngủ đều ôm bên cạnh.

Nàng có thể lý giải một người một chốn thời gian lâu sẽ có cảm tình, nhưng thật đúng là không thể lý giải cả đêm không có cái chốn kia sẽ ngủ không yên.

Long Trác Việt đối với cái chốn kia, rốt cuộc si mê thành loại nào.

“Không phải là một cái chốn thôi sao, người có cần khoa trương như vậy không.” Nhan Noãn từ trên đệm dưới đất đứng lên, không nhìn được nhìn đôi mắt đen thật sâu của Long Trác Việt.

“Đó không phải một cái chốn.” Hai mắt gấu mèo của Long Trác Việt, u oán nhìn chăm chăm Nhan Noãn: “Đó là bảo bối của người ta, từ nhỏ đến lớn, người ta mỗi ngày đều ôm nó ngủ, một khắc đều không có rời đi.”

“Phải phải phải, là bảo bối của người.” Nhan Noãn có lệ đối với Long Trác Việt gật đầu, cầm lấy mặt nạ đưa cho hắn: “Mau mang vào, một hồi trở về Vương phủ người sẽ có thể ôm bảo bối của người ngủ thật tốt.”

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng Nhan Song Song đập cửa: “Vương phi, nước giếng trong phủ không biết sao lại phát ra từng trận tanh tưởi, nô tỳ thấy nước không được sạch sẽ.”

“Được rồi, đã biết, người thu thập này nọ, chúng ta lập tức trở về Vương phủ.” Nhan Noãn nói một phen, trên mặt tuyệt mỹ là một mảnh lạnh nhạt, không có một tia tò mò cùng nghi hoặc: “Chúng ta trở về Vương phủ rửa mặt chải đầu.”

Long Trác Việt mang mặt nạ được một chút, nháy mắt lộ ra thần sắc mê mang: “A? Vì sao?”

“Vì sao cái gì?” Nhan Noãn bên giúp Long Trác Việt mặc quần áo, bên thuận miệng hỏi.

Quần áo Long Trác Việt vẫn do Thiên Minh thay hắn mặc, bất quá nay nàng cùng Long Trác Việt ở chung dưới một mái hiên, để cho một đại nam nhân chạy vào phòng không tốt.

Vì thế nghĩ nghĩ, Nhan Noãn cuối cùng quyết định ôm trọng trách giúp Long Trác Việt mặc quần áo vào người, cũng may quần áo nam tử cổ đại so với nữ tử đơn giản hơn nhiều, còn không làm khó được nàng.

Chính là Long Trác Việt thân hình cao lớn, thân thể nàng nhỏ nhắn xinh xắn mới đứng tới vai của hắn, lúc thay hắn mặc quần áo cũng phải khập khiễng tay chân, đối với nàng là người mới làm việc này mà nói vẫn là rất tốn sức.

Long Trác Việt giang hai tay ra, thích ý để Nhan Noãn tùy ý thay hắn mặc quần áo: “Chính là nàng nói nước giếng, vì sao lại phát ra mùi thối vị?”

Hắn hơi hơi ngửa đầu, làm ra vẻ mặt tự hỏi.

Nhan Noãn vòng đến trước người Long Trác Việt, cẩn thận thay hắn thắt nút áo lại, ngón tay tinh tế thon dài, tựa như dương chi quỳnh cao thượng đĩnh, vô cùng nhẫn nại, đối với vấn đề của Long Trác Việt, nàng ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút: “Đây là chuyện của người khác, ta làm sao biết được.”

Long Trác Việt cúi đầu, ánh mắt trong suốt dừng ở trên đỉnh đầu của Nhan Noãn, trong mắt có lưu quang nhợt nhạt hiện lên, như đá ngọc thiên nhiên, trong sáng mộc mạc.

Đột nhiên, hắn lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ: “Nha……” Long Trác Việt kéo thật dài âm cuối, cả kinh kêu lên: “Ta đã biết.”

Nhan Noãn nhìn hắn phản ứng kích động như thế, ngón tay thắt nút bỗng nhiên dừng một chút, ngẩng đầu hỏi: “Người biết cái gì?”

“Nước giếng thối như vậy, là do người làm.”

Không có nghi vấn, Long Trác Việt trực tiếp khẳng định nói.

Nhan Noãn khước miệng vừa kéo, ánh mắt nhanh chóng dời đi: “Nói bừa.”

Bình thường ngốc nghếch không biết gì, như thế nào lại trở nên khôn khéo như vậy.

Long Trác Việt không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Nhan Noãn, như muốn xuyên thấu nàng, sau một lúc lâu, mới nghe tiếng hắn chắc chắn vang lên: “Noãn Noãn, người chợt dạ, tối hôm qua ta rõ ràng nhìn thấy người lên lút chuồn khỏi phòng.”

“Ta không thể đi vệ sinh sao? Còn có, ta khi nào lại lên lút?” Nàng rõ ràng là quang minh chính đại tiêu sái đi ra ngoài.

“Phải không?” Long Trác Việt cao thấp quét nhìn Nhan Noãn, trên mặt rõ ràng viết không tin.

“Người tin hay không thì tùy.”

Là nàng làm thì thế nào, ai bảo Nhan phủ khinh người quá đáng, ai bảo người ở phòng bếp mắt chó nhìn người thấp, nàng nhỏ người, lời nhẹ, không có chiến khí, không có ngưỡn là nàng bị người khi dễ còn có thể nén giận a.

Nếu ngày hôm qua không phải Nhan Xảo trọng thương cộng thêm bị Nhan Hường Thái trách phạt, Lâm Hương Y vội vàng chiếu cố nữ nhi, nghĩ biện pháp làm cho nữ nhi khỏi bị trách phạt, sợ là sớm vì chuyện nàng bữa trưa mà đến khỏi bệnh vẫn tội .

Lâm Hương Y không đến, đối với nàng mà nói bất quá là giảm đi một chút phiền toái.

Nhưng cũng không có nghĩa nàng sẽ có thể cho rằng cái gì cũng không phát sinh.

Giếng nước kia, bất quá là nàng hồi báo nhỏ nhỏ mà thôi, so với toàn gia Nhan Hường Thái đối với nàng mà nói , chính là không đáng kể, không đáng nhắc tới.

Thả mấy thùng nước rửa chén xuống giếng, tin tưởng bọn họ sử dụng cũng sẽ có hương vị.

Nghĩ thế, đôi môi hồng nhuận của Nhan Noãn nhợt nhạt gọi lên, giọng mĩa mai mà lại lạnh liệt.

Bọn họ hẳn là cảm tạ nàng, chỉ đổ nước rửa chén, mà không phải đổ dĩa hương.

Nhan Noãn và Long Trác Việt ngay cả điểm tâm cũng không ăn, liền đứng dậy rời khỏi phủ Vũ Dương Hầu, mới đi đến trước sân, đã nhìn thấy không ít hạ nhân vội vàng chạy tới chạy lui, bộ dạng bối rối giống như xảy ra chuyện lớn gì.

Triệu tổng quản vội kéo một gã đại phu lớn tuổi vội vàng từ bên cạnh Nhan Noãn đi qua, thất kinh thúc giục :“Đại phu, nhanh chút nhanh chút.”

“Ai a ai a, tổng quản đại nhân, ngài chậm một chút, xương cốt lão phu đã già yếu, không chịu nổi ép buộc như vậy.”

“Chậm không được a, nếu là Hầu gia có chuyện không may xảy ra, ta sợ chúng ta muốn ép buộc cũng không có mạng để ép buộc.”

Nhan Noãn nhìn Triệu tổng quản kích động đi qua, lộ ra khó hiểu, quay đầu, nhìn đến Long Trác Việt đồng dạng lộ ra ánh mắt nghi hoặc, biết hỏi hẳn cũng không biết được gì, vì thế chuyển hướng sang bên khác, hỏi Nhan Song Song:“Người có biết xảy ra chuyện gì?”

Hôm qua Nhan Hường Thái không phải còn vui vẻ sao, như thế nào sáng sớm hôm nay, bộ dạng Triệu tổng quản như ông ta sắp chết.

Nếu thật sự mạng già khó giữ được..... Vậy thật sự là chuyện vui lớn.

Trong lòng Nhan Noãn tà ác nhỏ một phen.

“Bẩm vương phi, nô tỳ nghe hạ nhân trong phủ nghị luận, Hầu gia đột nhiên sinh một loại bệnh kỳ quái, miệng không thể nói, tay không tri giác, một buổi sáng, đã mời gần mười vị đại phu, lại không có người nào có thể chẩn ra nguyên nhân.”

Nhan Song Song cúi đầu trả lời, dung nhan nhu mì xinh đẹp không có một tia bốn bề sóng dậy, làm cho người ta nhìn không tới cảm xúc của nàng, dường như người gặp chuyện không may không phải phụ thân nàng, mà chỉ là một người xa lạ mà thôi.

“Có chuyện này.” Con người đen thanh lệ của Nhan Noãn bỗng dung sáng ngời, ần ần có lưu quang bên trong bắt đầu khởi động, nếu xem kỹ, sẽ có thể phát hiện đó là ý cười hưng tai nhạc họa.

Hay là ông trời mở mắt?

“Oa, tay ông ta không cảm giác nha?” Long Trác Việt đột reo lên:“Như vậy có phải cái gì cũng đều làm không được hay không?”

“Có thể lý giải như vậy.” Nhan Noãn gật đầu nói.

“Đó không phải là phế vật sao?” Long Trác Việt ngay sau đó ra kết luận:“Oa nha, nguyên lai Vũ Dương Hầu là một phế vật, chỉ có phế vật mới cái gì cũng làm không được.”

Giọng hắn rất lớn, hạ nhân chung quanh đều nghe được nhất thanh nhị sở, một đám đều quay đầu nhìn Long Trác Việt, biểu tình khác nhau.

Nhan Noãn phút chốc nheo mắt lại, quay đầu ý cười trong suốt nhìn Long Trác Việt, giờ tay xoa mặt ngăm đen của hắn, vui khỏi phải nói:“Việt Việt, ta đột nhiên phát hiện ngươi thật thông minh.” Cư nhiên có thể tổng kết ra tình huống sâu xa của Nhan Hường Thái.

Ha ha ha ha, ông trời quả nhiên có mắt , trước kia luôn một tiếng lại một tiếng mắng nàng là phế vật, nay Nhan Hường Thái không chỉ có không mở miệng được, càng thành một phế vật danh phù kỳ thực.

“Nhan Noãn, thật làm cản, dám đối với phụ thân nói năng lỗ mắng, có tin ta kêu phụ thân dùng gia pháp hầu hạ.”

Đột nhiên, một tiếng mắng chửi tai tức giận rất không thích hợp tiến vào, đánh gãy tâm tình tốt của Nhan Noãn.

Chương 33: Chó nhà ai chạy đến

Ads Long Trác Việt cười híp mắt xem xét Nhan Noãn, môi thật dày giờ lên, bởi vì Nhan Noãn ca ngạo, tâm tình của hắn quả thực như đặt mình trong đám mây.

Thông minh nha, Noãn Noãn khen hắn thông minh.

Tuyệt quá, vẫn là lần đầu tiên có người khen hắn.

Dưới tâm tình tốt như thế, Nhan Noãn đối với Long Trác Việt phá lệ ôn nhu một chút, với hắn mà nói cũng là loại phương thức khen thưởng đặc biệt, cảm thấy rất hưởng thụ.

Chính là cảm giác tốt đẹp như vậy, lại đột nhiên bị người không có mắt phá vỡ, Long Trác Việt vốn ý cười nòng đậm trong mắt, vẻ mặt lập tức nổi lên bất mãn, đối với tên đột nhiên chui ra khó chịu đến cực điểm “Chán ghét, chó nhà ai chạy đến.”

“Xi!”

Nhan Noãn cực kỳ không nể mặt cười ra tiếng, nói chuyện thật độc, Long Trác Việt cố tình mở to đôi mắt tràn đầy hồn nhiên, dưới biểu tình đơn thuần như thể mắng ra một câu như vậy, làm cho Nhan Noãn cảm thấy cực kỳ đáng yêu, vì thế ngón tay lại nhịn không được ở trên mặt hắn nheo vài cái, thế này mới buông xuống, ghé mắt nhìn người đi tới.

Đánh giá vài lần, Nhan Noãn liền nhận ra người nói chuyện là ai.

Con thứ tư của Nhan Hưởng Thái, Nhan Ngọc Thông!

Bộ dáng của hắn môi hồng răng trắng, dưới mày kiếm đen đặc, là một đôi mắt che kín âm sắc, trên mặt anh tuấn, mang theo lỗ mũi.

Nhan Ngọc Thông là một tên ăn chơi trác tang tiêu chuẩn, điển hình bên ngoài tỏ vàng nạm ngọc, bên trong thói rửa. Ý vào Nhan Hưởng Thái sủng ái và thể lực câu phủ Vũ Dương Hầu, cùng một đám công tử quan to ăn uống đánh hỗn, ở kinh thành hoành hành ngang ngược, rất nhiều dân chúng giận mà không dám nói gì.

Nhan Ngọc Thông chính là con vợ kế, nhưng bởi vì là con trai duy nhất của Nhan Hưởng Thái, cho nên được Nhan Hưởng Thái xem như bảo bối, thật sự có thể nói là nâng trên tay sợ rơi, ngậm trong miệng sợ tan, chưa bao giờ bị đánh chửi, cho dù gây sự, cũng không nói hai lời bao che cho hắn, vì thế càng cố vũ hấn kiêu ngạo.

Trừ bỏ Nhan Ngọc Thông, Nhan Hưởng Thái còn có một con nuôi là Nhan Ngọc Phong, thân là đại thiếu gia Nhan Ngọc Phong tự trưởng thành về sau liền không ở trong phủ đã nhiều năm, nếu nói trong Nhan phủ còn có ai có thể đứng bên cạnh chữ “Tốt”, vậy chỉ có Nhan Ngọc Phong không tính là người của Nhan gia này.

Trong trí nhớ hắn cùng Nhan Noãn không có va chạm gì, nhưng chỉ cần gặp mặt sẽ đối với nàng ôn nhu cười yếu ớt, cũng là người duy nhất không lấy khi dễ nàng làm vui.

“Thằng khốn, ngươi mắng ai là chó?” Nhan Ngọc Thông nghe thấy Long Trác Việt nhục mạ, nhất thời giống như bị giẫm lên đuôi mèo, xù lông, vọt nhanh tới trước mặt Long Trác Việt, giận dữ hét.

Long Trác Việt nhìn Nhan Ngọc Thông, rất là vô tội nói: “Ngươi ta lại chưa nói ngươi, ngươi lại tự ngồi vào vị trí.” Dứt lời, vẻ mặt “Ngươi thực tự mình đa tình”, Nhan Ngọc Thông tức giận đến sắc mặt một trận xanh một trận trắng.

Chính là, còn chưa chờ hắn ổn định lại tinh thần, Long Trác Việt bừng tỉnh đại ngộ kêu lên: “Nha, ta hiểu được, hóa ra ngươi tự đem chính mình làm chó.” Hắn lui về phía trước hai bước, giờ tay vỗ vỗ bả vai Nhan Ngọc Thông an ủi: “Đúng là tên ngốc, thật đáng thương nha.”

Long Trác Việt tràn đầy thương hại nhìn Nhan Ngọc Thông, Nhan Ngọc Thông tức đến trán nổi gân xanh, thiếu chút nữa đứt mạch máu mà chết, nào biết Long Trác Việt vừa nói xong, chạy đến bên cạnh Nhan Noãn, kích động lôi kéo tay nàng nói: “Noãn Noãn, ngươi nói người ta không phải ngốc tử, thật sự không phải gạt ta, ta rốt cục biết ngốc tử thật ra là giống như hắn.”

Hắn vươn tay chỉ vào Nhan Ngọc Thông, bên trong cặp mắt đen huyền, lóe ra bảo thạch sáng rực.

Nhan Noãn dương khóe miệng, nhìn Nhan Ngọc Thông bị Long Trác Việt chọc tức đến không thở được, tiếng cười nhợt nhạt từ trong yết hầu của nàng tràn ra.

Long Trác Việt, thật sự là rất chọc cười.

“Người mới là gốc tử.” Nhan Ngọc Thông dùng hết khí lực đối với Long Trác Việt mắng.

Long Trác Việt không hề chớp mắt nhìn Nhan Ngọc Thông, một chút đều không có bởi vì hắn nhục mạ mà thẹn quá thành giận hoặc là khiếp đảm sợ hãi, thẳng đến đang nhìn Nhan Ngọc Thông sau một lúc lâu sau, hắn kéo cánh tay Nhan Noãn nói: “Noãn Noãn, chúng ta trở về đi, không cùng gốc tử chấp nhặt, người không biết còn tưởng rằng chúng ta cũng là gốc tử.”

Hắn nói đúng lý hợp tình, lại làm cho Nhan Ngọc Thông nổi trận lôi đình.

“Long Trác Việt, ngươi muốn chết a, dám mắng ta là gốc tử.” Nhan Ngọc Thông hùng hổ túm áo Long Trác Việt, Long Trác Việt sợ tới mức trừng lớn hai mắt.

“Oa ô, giết người, Noãn Noãn cứu mạng a.” Long Trác Việt thét chói tai, nước mắt bởi vì sợ hãi mà rơi xuống.

Mặt cười của Nhan Noãn đột nhiên trầm xuống, từng đợt từng đợt u quang như có như không bắt đầu gợn lên, nàng giơ tay, năm ngón tay nắm lấy cổ tay Nhan Ngọc Thông đang túm quần áo Long Trác Việt, đôi môi hồng nhuận khẽ cong, tươi cười xinh đẹp mà lại động lòng người.

“Tứ đệ, làm gì tức giận thế, vương gia bắt quá vô tâm mà thôi.” Nàng cười nói, giọng ôn nhu mà lại thanh thúy, mang theo nhẹ nhàng lấy lòng.

Một nữ tử xinh đẹp như thế cười với chính mình, làm cho trước mắt Nhan Ngọc Thông nhất thời một trận choáng váng, hai mắt lộ ra si mê mà lại tham lam.

Trước kia Nhan Noãn rất thật thà nhất gan, cho dù có đẹp cũng như một mỹ nhân đầu gối thiếu linh hồn, làm cho người ta cảm thấy đàn độn vô vị, mà nàng lại thích cúi đầu, cái loại tư thái hèn mọn này cũng bao phủ vẻ tuyệt sắc của nàng.

Sống chung dưới một tầng mái hiện nhiều như vậy năm, Nhan Ngọc Thông đến giờ phút này mới cảm thấy Nhan Noãn là một đệ nhất mỹ nhân, một chút cũng không kém hơn nữ tử thanh lâu, nàng mềm mại đáng yêu, quả thực muốn câu hồn người đi, ngay cả Bạch Vũ được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, vào lúc này ở trước mặt Nhan Noãn, cũng phải âm thầm thất sắc.

Nếu có thể đem nàng lên giường, tư vị nhất định so với hoa khôi trong thanh lâu đều hưng phấn muốn chết.

“Nếu đại tỷ đã nói chuyện, tiểu đệ tự nhiên sẽ không cùng gốc tử chấp nhặt.”

Nhan Ngọc Thông trong đầu dâm uế đánh chủ ý lên người Nhan Noãn, một móng vuốt khác vuốt mu bàn tay của Nhan Noãn, trong mắt cũng mang theo nồng đậm tham lam, Nhan Noãn nhìn thấy một trận buồn nôn.

Trong ánh mắt tối đen hiện lên một tia tàn nhẫn, Nhan Noãn nắm cổ tay Nhan Ngọc Thông dùng sức một phen, lắng nghe còn có thể nghe được tiếng xương cốt khản khách rung động.

Nhan Ngọc Thông bỗng dưng bị ăn đau, thế nào còn có tâm tư dư thừa suy nghĩ làm sao đem Nhan Noãn lên giường, thần sắc thống khổ che kín vẻ anh tuấn trên mặt, tiếng kêu đau không ngừng từ trong miệng hắn tràn ra: “Đau đau đau, tiện nhân, mau buông tay.”

Vừa nghe thấy Nhan Ngọc Thông chửi rủa, toàn thân Nhan Noãn hàn ý càng sâu, trên mặt tươi cười như trước không thay đổi: “Được” Nàng khẽ đáp, chính là lực đạo trong tay lại tăng thêm vài phần, Nhan Ngọc Thông bị đau phải buông lỏng tay túm áo Long Trác Việt ra.

“A a a, ngươi còn không buông tay, có tin ta kêu phụ thân đánh chết ngươi hay không?.”

Nhan Ngọc Thông chỉ cảm thấy tay của chính mình sắp bị Nhan Noãn bẻ gãy, cho dù có chiến khí, hắn cũng không phát ra được, huống chi hắn được Nhan Hướng Thái cưng chiều quá mức, phương diện chiến khí chỉ thuộc dạng tầm thường, có hay không, cơ hồ không có gì khác biệt.

Dù sao mặc kệ hắn có chiến khí hay không, cũng không dao động địa vị của hắn ở Nhan gia, ở trong cảm nhận của Nhan Hướng Thái.

Răng rắc –

Tiếng xương cốt gãy cực kỳ rõ, cùng với tiếng thét đinh tai nhức óc của Nhan Ngọc Thông vang lên.

“A –”

Nhan Noãn nhẹ nhàng đẩy, làm Nhan Ngọc Thông ngã trên mặt đất, nàng lạnh lùng nhìn Nhan Ngọc Thông đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, vỗ vỗ tro bụi trên tay, lạnh nhạt nói: “Người cứ việc đi kêu nhị thúc đến đánh chết ta, nếu ông ta còn có thể cảm được đau. .... Còn có, tước danh của Hiền vương gia, không phải ngươi có thể tùy tiện kêu, hắn, không phải ngươi có thể tùy tiện mắng, lại càng không phải là người ngươi có thể tùy tiện khi dễ.”

Nhan Ngọc Thông không học vấn không nghề nghiệp nhưng là có tiếng, trước kia Nhan Noãn cho dù là cửa lớn không ra, cửa nhỏ không tới cũng đối với Nhan Ngọc Thông nhận biết một phần, nàng chính là nhận định Nhan Ngọc Thông “Nhược”, mới hạ thủ.

Quả hồng, đương nhiên phải chọn loại mềm để bóp nắn.

Về phần hậu quả, Nhan Noãn vẫn chưa để ở trong lòng, dù sao nàng hiện tại cũng cảm thấy sáng khoái.

“Việt Việt, chúng ta đi.” Nhan Noãn lôi kéo tay Long Trắc Việt, hướng cửa lớn đi đến.

Nhan Ngọc Thông dùng tay bị Nhan Noãn bẻ gãy giờ lên, hoảng sợ trừng mắt trở mặt so với lật gậy còn nhanh hơn Nhan Noãn: “Người. . . . . Người không phải Nhan Noãn, Nhan Noãn là một phế vật, ả không có chiến khí.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: ta thay người trút giận

Ads Nhan Noãn đi đến cửa lớn cước bộ đột nhiên dừng lại, một câu “Phế vật” làm cho mi tâm của nàng đột ngột nhảy lên, trở lại, nàng một lần nữa đi đến bên cạnh Nhan Ngọc Thông, cúi người, trên cao nhìn xuống hắn, giống như nữ vương cao cao tại thượng, tự phụ mà lại tao nhã.

“Người. . . . . Người muốn làm gì?” Nhan Ngọc Thông trong lòng run lên, đề phòng nhìn khoé miệng khê cong của Nhan Noãn, cười như không cười nhìn hắn làm hắn có một loại cảm giác mao cốt từng nhiên (sở tóc gáy).

“Mặc kệ cái gì, làm cho tứ đệ thấy rõ ràng, ta đến tận cùng có phải Nhan Noãn hay không.” Nhan Noãn nói, khoé mắt dư quang nhìn xa xa có người hướng bên này đi tới, bên trong trông mất trong như nước mùa thu tình quang chợt lóe, giây tiếp theo, tiếng kêu đau so với lúc trước càng thảm thiết gấp trăm lần từ trong miệng Nhan Ngọc Thông tràn ra.

Nàng không chiến khí, nhưng cách đấu thuật của nàng cũng không phải là trò đùa.

TaeKwonDo, Không Thủ đạo, nhu đạo, tán đánh, mọi thứ liên quan đến võ thuật, không thể xếp đệ nhất nhưng cũng có thể được coi là cao thủ.

Đối phó Nhan Ngọc Thông một phá gia chỉ từ như vậy, không thể nghi ngờ là dễ dàng.

Chẳng qua ở trước mặt người có chiến khí, tràn ngập thực lực, tất cả những thứ này cũng chỉ là lông gà vò tới.

Nhan Noãn như là hậu tri hậu giác lộ ra kinh sắc: “Nha, tứ đệ, thật sự là xin lỗi, ta muốn gần chút cho người nhìn xem rõ ràng, cho nên mới không cẩn thận giẫm lên chân của người.” Nàng lộ vẻ xấu hổ, cúi hạ lông mi ở trên gương mặt không son phấn che khuất bóng ma dày đặc trong mắt của nàng.

Nói xong, nàng liền xoay người, trước khi hạ nhân đuổi tới, lôi kéo Long Trắc Việt cũng không quay đầu lại ra phủ.

“Nhan Noãn, người. . . . .” Nhan Ngọc Thông đau nước mắt đều nhìn không được chảy xuống, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, xương bánh chè bị Nhan Noãn giẫm gãy, đau đến sắp ngất, mà tên đầu sỏ lại dùng một câu “Không cần thận” bỏ qua hắn, sau lại trực tiếp chạy lấy người.

Nhan Noãn chết tiệt, cho dù đem nàng ngàn đao vạn quát đều giải không được mối hận trong lòng hắn, cái gì không cần thận, rõ ràng chính là cố ý.

“Ngô —” Nhan Ngọc Thông đau kêu rên ra tiếng, té trên mặt đất cả người vô lực, hận nghiêng răng nghiêng lợi, Nhan Noãn đặt chân cũng thật ngoan độc, đây vẫn là Nhan Noãn tay trái gà không chặt trong ấn tượng của hắn hay sao? Rõ ràng bề ngoài không thay đổi, như thế nào bên trong lại như là một người khác.

“Tứ thiếu gia, tứ thiếu gia, ngài làm sao vậy?” Vài tên hạ nhân nghe được tiếng kêu rên của Nhan Ngọc Thông đã đi tới, liền thấy được Nhan Ngọc Thông té trên mặt đất đau đến lăn lộn.

Sáng nay Hầu gia mắc quái bệnh, toàn bộ trong phủ đều như là nổ tung, loạn thành một đoàn, Hầu gia là người quan trọng nhất trong phủ này, nếu ông có chuyện gì, vậy phủ Vũ Dương Hầu còn không suy sụp.

Nhóm chủ từ đều đi đến phòng hầu hạ, bọn họ làm hạ nhân cũng hoảng sợ trong lòng, trong phủ gần một nửa hạ nhân cùng thị vệ bị phái đi ra ngoài thành tìm đại phu giỏi trở về, còn lại đều cơ hồ tập trung ở phía đông chủ ốc, chờ sai phái, hôm nay phủ Vũ Dương Hầu đóng cửa từ chối tiếp khách, vì thế trước cửa bên này không có thị vệ gác, chỉ có số ít tiếp tục quét tước sân.

Mà bọn họ, chính là số ít người kia, bởi vì nghe được tiếng kêu thảm thiết, thế này mới chạy lại đây.

Nhan Ngọc Thông đau tinh tình cũng không khỏi táo bạo lên: “Còn không mau đỡ bốn thiếu gia đứng lên.”

“A, nha, dạ dạ dạ.” Bọn hạ nhân liền tục đáp, giờ tay đi nâng Nhan Ngọc Thông dậy, nào biết mới đụng tới tay hắn, một trận tiếng heo bị giết vang lên, hạ nhân sợ tới mức hoảng sợ rút tay về.

“Các người muốn chết a, không biết nhẹ một chút sao.” Lại một trận hùng hùng hổ hổ: “Một đám toàn óc heo, còn đứng đó làm cái gì, không mau mới đại phu cho bốn thiếu gia đi, muốn bốn thiếu gia đau chết sao.”

Trước cửa, ngừng một chiếc xe ngựa, chính là chiếc xe ngày hôm qua đưa Nhan Noãn cùng Long Trác Việt trở về, xa phu là một nam tử qua tuổi trung tuần, làn da ngăm đen, ánh mắt sáng ngời hữu thần luôn tràn ngập nhân từ, nhìn thấy Long Trác Việt cùng Nhan Noãn, khom nửa người hô: “Vương gia, vương phi.”

“Phong thúc, hồi phủ.” Nhan Noãn đối với Phong Cốc có ấn tượng rất tốt, không phải nói ông đối với Long Trác Việt có bao nhiêu tôn kính, mà Phong Cốc là người duy nhất trong phủ giữ đúng bổn phận mình.

Chỉ cần không phải cầm lông gà ra oai*, Nhan Noãn bình thường đều cấp cho sắc mặt hoà nhã.

(nôm na là không có tiền mà đi khoe của)

Phong Cốc lấy ghế đầu nhỏ ra, để Long Trác Việt và Nhan Noãn bước lên ghế đầu lên xe ngựa, Nhan Song Song cùng Phong Cốc ngồi ở ngoài xe ngựa.

“Giá!”

Roi ngựa trong tay nhẹ nhàng vung, bánh xe lăn lộn lăn lộn.

Long Trác Việt nhanh chóng ngồi xuống cạnh Nhan Noãn, kinh hồn chưa định vỗ bộ ngực mình: “Noãn Noãn, hần có thể chết không?”

“Yên tâm, không chết được.”

Thời điểm bọn họ đi ra cửa lớn còn có thể nghe được tiếng Nhan Ngọc Thông trung khí mười phần chửi bậy, còn chưa đau đến chết đi sống lại.

“Vay về sau hần gặp người ta, còn có thể đánh người gia không?” Long Trác Việt mở to đôi mắt nai trong suốt, không hề chớp mắt nhìn Nhan Noãn, cầu khẩn định.

“Này.....” Nhan Noãn ngừng lại một chút, nhìn lại Long Trác Việt, do dự không dứt.

Lấy tính cách của Nhan Ngọc Thông, khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nhìn thấy Nhan Noãn do dự, Long Trác Việt nhất thời sợ hãi: “A, người ta về sau không phải rất nguy hiểm sao, sớm biết như vậy Noãn Noãn đừng ra tay nặng thế.”

Gãy tay gãy chân, thật thê thảm.

Nhan Noãn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt nhìn Long Trác Việt một cái: “Ta đây đều là vì ai a, ngươi không cảm kích thì thôi, còn nói mát, ngươi nếu sợ, đi trở về cho hần đánh cũng được.”

Ở giữa tiếng hô của Nhan Noãn, Long Trác Việt càng lui về sau, càng lui càng thấp, giọng nói yếu ớt như một thiếu phụ bị chồng ruồng bỏ: “Này..... Kỳ thật người ta là lo lắng ngươi thôi.”

Hần rất muốn nói đúng lý hợp tình, chính là khí thế quá yếu, làm cho người ta nhìn thế nào cũng giống chột dạ.

“Không cần ngươi giả vờ có lòng tốt, hừ.” Nhan Noãn hai tay ôm ngực, thờ phỉ phỉ xoay người, nàng có lòng tốt thay Long Trác Việt ra mặt, vì sao a? Người ta căn bản không cảm kích, đáng giận!

“Noãn Noãn, ngươi đừng tức giận!” Long Trác Việt thật cẩn thận gọi, bắt quả Nhan Noãn lại thờ ơ, vẫn quay đầu không để ý tới hần như trước.

Trong mắt Long Trác Việt nổi lên sốt ruột, từ chỗ ngồi đứng lên, cong người vòng qua một bên khác của Nhan Noãn, gờ hai móng vuốt nắm thành quyền đầu lên, khẽ ấn hai gò má cho bung lên giống bánh bao thịt của Nhan Noãn, thẳng đến làm cho nàng dưới sự kim kẹp của Long Trác Việt đem tất cả khí trong miệng đều phun ra.

“Noãn Noãn, người ta thật sự quan tâm ngươi thôi, ngươi đem tên ngọc kia đánh cho tàn phế, lão nhân giấy sẽ không bỏ qua cho ngươi, nếu lão nhân giấy không buông tha ngươi, vậy ngươi sẽ không có người nhà bảo hộ.”

Nhan Noãn thoát khỏi hai quyền đầu của hần, nghe Long Trác Việt nịnh hót, thần sắc trên mặt thoáng ôn hòa một ít, Long Trác Việt mi sắc vui vẻ, nói tiếp: “Luc Noãn Noãn uy hiếp tên ngọc tử kia, thực uy phong, người ta không muốn Noãn Noãn bị trả thù, bởi vì về sau có Noãn Noãn ở đây, sẽ không có người lại khi dễ người ta, có phải hay không?”

Đôi mắt Long Trác Việt nháy nháy như tinh thần vui vẻ của hần, lông mi thật dài giống như cánh bướm, giữa con ngươi trong suốt, ánh sáng tín nhiệm ẩn ẩn di động, giống như không có Nhan Noãn, hần sẽ không thể nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Mà Long Trác Việt hiển nhiên đem trung thành và tận tâm tung lên tận chín tầng mây.

Nghe tăng bốc khoe miệng Nhan Noãn không tự giác gờ gờ lên, khò khò gật đầu: “Đó là đương nhiên, có ta ở đây, không ai dám động một sợi tóc của ngươi, về sau nếu lại có người khi dễ ngươi, nói cho ta biết, ta thay ngươi trút giận.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: ôm Noãn Noãn có thể

Ads “Ủm ừm ừm.” Đầu Long Trác Việt gật như đánh trống, đột nhiên vỗ phía Nhan Noãn ôm lấy nàng, kích động vô cùng nói: “Oa, quả nhiên vẫn là Noãn Noãn tốt với người ta nhất.”

Nhan Noãn cười hớ hớ vỗ bả vai Long Trác Việt, đối với hắn lại mượn cơ hội ăn đậu hũ cũng không giận: “Đó là đương nhiên, ai bảo chúng ta là tỷ muội tốt, huống chi người cũng bảo vệ ta, ta nói rồi về sau cũng sẽ che chở cho người.”

Nhan Noãn nghĩ, nếu là tỷ muội tốt, để Long Trác Việt thường xuyên ôm một chút như vậy, cũng không sao.

“Đúng rồi, chúng ta là tỷ muội tốt.” Long Trác Việt đầu dựa vào vai Nhan Noãn, cánh tay cứng như sắt thép gắt gao ôm lấy người Nhan Noãn, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, rất là hưởng thụ.

Bất tri bất giác, buồn ngủ đánh úp lại, mí mắt dần dần hạ xuống.

Thật ra thì hắn đã sớm không muốn làm tỷ muội tốt với Noãn Noãn!

Nhưng vì không muốn Noãn Noãn cùng hắn bảo trì khoảng cách, hắn nhẫn!

Nhan Noãn đợi lâu không thấy Long Trác Việt nâng đầu từ trên vai nàng lên, lòng sinh buồn bực, rũ một mắt xuống, chỉ thấy Long Trác Việt không biết khi nào đã nhắm mắt lại ngủ.

Lông mi thật dài sụp xuống, che khuất hai mắt trong suốt vô song, trên mặt ngăm đen, vết sẹo thật dài lộ rõ ra, nhìn qua xác thực có chút đáng sợ.

Nhan Noãn trong mắt hiện ý cười, mọi người đều chỉ nhìn bề ngoài cùng ngu dần của hắn, chưa từng xâm nhập tìm hiểu, Long Trác Việt cho dù ngốc, nhưng ngốc một cách đáng yêu, ngốc ngây thơ, như một đứa trẻ không ranh thế sự, hồn nhiên vô tà.

So với những người quỷ kế đa đoan, Long Trác Việt thật sự tốt hơn rất nhiều.

Huống chi, dung mạo chân thật của Long Trác Việt, quả thực làm kinh động lòng người, nếu hắn dùng diện mạo thật sự gặp người, không biết sẽ mê đảo bao nhiêu người đây.

Đột nhiên, lòng Nhan Noãn hiện lên một cỗ may mắn.

May mắn Long Trác Việt là một ngốc tử, cho dù hắn lộ ra khuôn mặt chân thật, một vương gia vừa ngốc lại không được sủng ái, sẽ không có người muốn gả cho hắn.

Nếu không lấy dung mạo trời sinh của hắn, còn không rước lấy một đám cuồng phong lãng điệp?

Nhưng vạn nhất còn có người không ham thân phận cùng địa vị của Long Trác Việt, chỉ ham mê sắc đẹp của hắn thì sao?

Rất nhanh, trong mắt Nhan Noãn tràn ra một chút sầu lo.

Nàng nâng lên tay kia còn khả năng hoạt động, nhẹ nhàng chạm vào mặt Long Trác Việt, đem mặt nạ bên ngoài cẩn thận dán dính lại.

Biện pháp bảo vệ tốt nhất, chính là làm cho Long Trác Việt vẫn duy trì bộ dáng này, như vậy không thể làm cho người ta có cơ hội thêm nhớ dải “Sắc đẹp” của hắn.

Tiếng ngáy tỉnh té truyền ra, Long Trác Việt ngủ vô cùng say.

Nhan Noãn không nhịn được nói thảm một câu: “Thật đúng là đem nàng thành chăn thịt người ôm lấy, không phải nói không có bị con thỏ nhỏ là không ngủ được sao?”

Cũng không biết lời nói là thật hay giả, rất không thể tin được.

Xe ngựa trải qua đường cái huyền ảo, tiếng hò hét, tiếng rao hàng bên tai không dứt, chỉ nghe thôi đã có thể tưởng tượng dưới chân thiên tử, cảnh kinh thành phần vinh nào nhiệt.

Nhan Noãn vô lực nhìn Long Trác Việt ôm nàng ngủ, ngay cả muốn nhấc rèm kiệu lên nhìn cảnh tượng ngoài xe ngựa đều làm không được, đối với đường xá cổ đại thật hiếu kỳ, làm cho Nhan Noãn trong lòng giống như bị mèo cào.

Cho dù không có tiền mua, nhìn xem cũng được a!

Nhan Noãn thật muốn đem thân thể Long Trác Việt đẩy ra, chính là tay giơ đến giữa không trung, vẫn là dừng lại, do dự một lát, nàng sâu kín thở dài một tiếng, thả tay xuống, nhận mệnh tiếp tục cấp Long Trác Việt làm gối đầu.

Nàng như thế nào lại có ý niệm không đành lòng quấy rầy Long Trác Việt ngủ.

Chung quanh dần dần trở nên im lặng, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe lăn lộn, không bao lâu, xe ngựa dừng lại, tiếng Phong Cốc vang lên: “Vương gia, vương phi, đã đến Vương phủ.”

Không biết là do giọng Phong Cốc quá lớn ầm ỹ đến Long Trác Việt, hay là do Long Trác Việt ngủ đoán được thời gian, vừa đến Vương phủ tự động tỉnh dậy.

Khẽ dụi mắt, Long Trác Việt chậm rãi mở to đôi mắt lim dim buồn ngủ, trong trạng thái mơ màng giống như trẻ con mới sinh, ngây thơ không biết.

Thật lâu sau, Long Trác Việt mới mở miệng: “Noãn Noãn, chúng ta ở đâu?”

“Đến Vương phủ, xuống xe đi.”

“Ủm.” Long Trác Việt lại xoa xoa mắt, mới mơ mơ màng màng đi theo Nhan Noãn xuống xe ngựa.

Chóp xe ngựa rất thấp, thời điểm ra khỏi xe cần khom mình xuống, Nhan Noãn đi ở phía trước, Long Trác Việt đi ở phía sau, lúc nhấc chân, hắn không lưu ý giẫm lên làn váy của Nhan Noãn.

Chỉ nghe “Bing” một tiếng, cả người Nhan Noãn nhào về trước, biểu tình nháy mắt trở nên tối tăm, gân xanh trên trán ần ần nhảy lên.

Long Trác Việt nghe thấy tiếng Nhan Noãn ngã xuống đất chốc lát hoàn toàn thanh tỉnh lại, nhìn Nhan Noãn bởi vì “Sai lầm” của mình mà gặp nạn, tiểu tâm can không ngừng run run, lo lắng Nhan Noãn té bị thương, càng sợ hãi Nhan Noãn sẽ tức giận mắng hắn, sau đó không để ý tới hắn.

Noãn Noãn không để ý tới hắn, hắn sẽ thương tâm đến chết.

“Oa, Noãn Noãn, người làm sao vậy.”

Nhan Noãn nâng tay đứng lên, lại phát hiện làn váy còn dưới chân Long Trác Việt, làm nàng không động dậy được, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi: “Đem người chân lấy ra cho ta.”

Còn có ý tốt hỏi nàng làm sao vậy? Nàng ngã sấp xuống còn không phải do hắn ban tặng sao.

Dựa vào, không nghĩ tới Nhan Noãn nàng sẽ có một ngày mắc phải sai lầm đơn giản như thế.

“A?” Long Trác Việt đầu tiên là sững sờ, tiếp theo mới hậu tri hậu giác phản ứng Nhan Noãn nói cái gì, đem chân mình dời đi, nghiêng người vòng đến bên cạnh Nhan Noãn, giơ tay nâng nàng dậy.

“Noãn Noãn, thực xin lỗi, thật sự là váy của người quá dài, ta vừa mới thức dậy còn chưa thanh tỉnh, không có chú ý tới.”

“Người còn ngại biện.” Nhan Noãn tức giận trừng hắn một cái, xoa xoa khuỷu tay đụng vào tấm ván, cư nhiên còn nói váy nàng quá dài, như thế nào không nói hắn đi đường không có mắt: “Chưa tỉnh ngủ là do người ngủ thật thoải mái a.”

Sớm biết nàng gặp phải tai họa này, sẽ bằng bất cứ giá nào đánh thức Long Trác Việt.

“Đứng rồi đứng rồi, người ta thật sự ngủ rất thoải mái, thì ra ôm Noãn Noãn cũng có thể ngủ.” Về sau không có bị con thỏ nhỏ, hắn có thể ôm Noãn Noãn ngủ.

Phát hiện kinh hi này, làm cho Long Trác Việt cười đến mặt mày cong cong, kích động không thôi.

Nhan Noãn không nói gì, khóe miệng hung hăng run rẩy một chút.

Trời ạ, nàng vì sao cùng Long Trác Việt so đo, quả thực là đàn gậy tai trâu, vĩnh viễn ông nói gà bà nói vịt, nàng nói đông, Long Trác Việt có thể nhận được tây.

Lúc này, Phong Cốc xóc rèm kiệu lên: “Vương phi, xảy ra chuyện gì?”

Ông nghe được bên trong xe ngựa khác thường, Phong Cốc hỏi.

“Không có việc gì.” Nhan Noãn lắc đầu nói, sau đó đi xuống xe ngựa.

Long Trác Việt ân cần vây quanh Nhan Noãn, không ngừng hỏi han ân cần: “Noãn Noãn, tay có phải rất đau hay không, người ta giúp người thôi vù vù.”

“Không cần.”

“Người ta giúp người xoa xoa.”

“Không cần.”

“Người ta giúp người sờ sờ.”

“Không cần.”

Nhan Noãn vừa nổi xong, Long Trác Việt chợt vang lên tiếng khóc kịch liệt: “Ôa ô ô ô ô, Noãn Noãn không thể không để ý tới người ta, ô ô ô ô, người ta cho người giẫm trở về được không.”

Long Trác Việt nhanh chóng túm ống tay áo Nhan Noãn, bộ dáng đáng thương hề hề giống như sùng vật sắp bị người vứt bỏ, nước mắt trong suốt đọng trên lông mi, nhẹ nhàng nháy mắt, nước mắt tựa như châu chuỗi bị chặt đứt chỉ rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: xấu lắm

Ads “Ngừng!”

Nhan Noãn dừng lại cước bộ, quay đầu quát bảo ngưng nói lại.

Long Trác Việt cơ hồ là cùng lúc Nhan Noãn dứt lời, tiếng khóc phút chốc đình chỉ, dừng nước mắt.

Một bên Phong Cốc nhất thời nghẹn họng nhìn trân trối, thương tang trên mặt không chút nào che lấp kinh ngạc.

Ông ở Vương phủ ít nhất cũng đã năm sáu năm, Hiền vương gia thích khóc trên dưới trong phủ mỗi người đều biết, hơn nữa một khi khóc sẽ không dừng lại, từng có người bởi vì tiếng khóc của vương gia rất âm ỹ mà tâm phiền ý loạn, tìm mọi cách dỗ dủi cường bức làm cho hắn đình chỉ khóc nháo, cuối cùng cũng vô ích.

Sau vô số lần thất bại, ngày sau bọn họ chỉ cần nghe được tiếng vương gia khóc, sẽ thực trấn định lấy hai cục bông gòn ra bịt kín lỗ tai lại, chờ vương gia khóc đến kiệt sức, tự nhiên liền ngưng.

Nào biết hôm nay vương phi chỉ nói một chữ, khiến cho vương gia nháy mắt ngừng khóc, nước mắt ngừng rơi.

Thần kỳ, rất thần kỳ!

“Đừng khóc, trở về phòng giúp ta xoa bóp bả vai được không?”

Hắn thật ra ngủ rất thoải mái, làm nàng thành gối thịt, bả vai bị hắn dựa vào vừa nhức xót lại đau, hơn nữa vừa mới ngã xuống, cảm giác đau nhức càng phát ra rõ ràng.

“Được được.” Long Trác Việt vui mừng cực độ, tuyệt không bởi vì bị Nhan Noãn sai sử mà bất mãn, liên tục gật đầu, nháy nhót về mặt rõ ràng tỏ vẻ: Giúp Noãn Noãn xoa bả vai, là phúc khí của hắn.

“Noãn Noãn, người ta giúp đỡ người.” Long Trác Việt nịnh nọt tiêu sái đến bên cạnh Nhan Noãn, thật cẩn thận đỡ nàng.

Nhan Noãn bỗng dung ưỡn ngực, có một loại cảm giác mãnh liệt làm thái hậu.

Ồ trên tivi, không phải đều diễn như vậy sao?

Chỉ cần thái hậu vừa đi đường, công công ở một bên lập tức khom người nâng tay của thái hậu.

Tuy rằng phương thức đỡ có chút không giống nhau, nhưng về mặt cúi người lấy lòng thật sự quá giống.

Ghé mắt nhìn Long Trác Việt liếc mắt một cái, Nhan Noãn nổi húng trên đầu: “Tiểu Việt Từ, trở về.”

Long Trác Việt ngẩng đầu, trong mắt nghi hoặc nhìn Nhan Noãn, lông mi khẽ nháy, hân hân mở miệng: “Noãn Noãn, Tiểu Việt Từ là ai? Là người mới đến trong phủ sao?”

Đi theo phía sau hai người Nhan Song Song cùng Phong Cốc không khỏi ở trong gió hỗn loạn.

Nhan Noãn khóe miệng run rẩy một chút: “Đúng, người mới đến.”

“Như thế nào ta không biết, hơn nữa tên Tiểu Việt Từ kia cùng người ta trong tên đều có chữ ‘Việt’, chúng ta thật có duyên nha — à, Noãn Noãn, người đi nhanh thế, đợi người ta một chút.”

Long Trác Việt thấy Nhan Noãn đi về phía trước, nhắc chân đi theo, miệng còn không quên nói thầm: “Đợi lát nữa người ta nhất định phải đi gặp tên Tiểu Việt Từ kia.”

.....

Trong phòng, Nhan Noãn nghiêm mặt nhìn Long Trác Việt chui vào trong chăn: “Long Trác Việt, người xấu lắm, không phải nói giúp ta xoa bóp bả vai sao?”

Long Trác Việt miễn cưỡng giương mắt sau đó tiếp tục nhắm lại: “Noãn Noãn, người ta buồn ngủ quá nha.” Hắn cũng muốn giúp Noãn Noãn xoa bả vai, nhưng tối hôm qua hắn không có ngủ ngon, vừa thấy bị bị con thỏ nhỏ, buồn ngủ lại nổi lên.

Trời đất bao la, ngủ lớn nhất!

“Không phải ở trên xe ngựa đã ngủ hơn nửa canh giờ sao?”

Nếu không chịu giúp nàng xoa bóp bả vai, cũng đừng đáp ứng, hại nàng vui mừng một hồi, cảm giác chờ mong thất bại quả nhiên là làm cho nàng khó chịu cực kỳ.

“Vù vù hô.....”

Đáp lại Nhan Noãn, chỉ có tiếng Long Trác Việt nhẹ nhàng hô.

Nhan Noãn chịu không nổi xoa xoa cái trán, xoay người đi ra khỏi phòng.

Sờ sờ cái bụng trống rỗng, mới nhớ tới đến lúc nàng rời đi phủ Vũ Dương Hầu không có ăn điểm tâm, vì thế hướng phòng bếp đi đến, nếu không ai giúp nàng bóp vậy, vậy chính mình tự chiều cổ mình

Từ sau khi đem ba người ở trong phòng bếp đuổi đi, phòng bếp đã muốn trở thành nơi riêng tư của Nhan Noãn, trừ bỏ nàng cùng Long Trác Việt, ngẫu nhiên Nhan Song Song tiến vào ra, hạ nhân khác trong Vương phủ ít bước vào nơi này, bởi vì bọn họ có một gian bếp khác, Nhan Noãn không cần xem cũng biết, thức ăn khẳng định là so với Long Trác Việt tốt hơn.

Nhan Song Song sau khi đem này nọ đặt xuống liền ra phủ mua đồ ăn, Nhan Noãn yêu cầu nàng mỗi lần mua đồ ăn trở về đều phải đem giá cả nói cho nàng, sau đó đem tiền còn thừa trả lại cho Nhan Noãn, đợi ngày kế mua đồ ăn Nhan Noãn lại cho nàng.

Nhan Noãn nấu trứng muối với thịt nạc, nàng múc cho chính mình một chén, sau đó đập nắp lại, lưu cho Long Trác Việt, một hồi thức dậy, hân hân khẳng định sẽ rất đói bụng, giữa trưa uống chén cháo lót bụng trước khi ăn cơm cũng được.

Nhan Noãn bụng cháo trực tiếp ngồi xuống ghé trong phòng bếp uống.

Ăn xong chén cháo, cửa vang lên tiếng bước chân, ngẩng đầu, chỉ thấy Nhan Song Song cúi đầu đi đến, Nhan Noãn lạnh nhạt liếc mắt nhìn nàng một cái, Nhan Song Song ra phủ che mặt, giữa khe hở, Nhan Noãn thấy được đầu tay xanh tím, khóe miệng, còn chưa lau khô vết máu.

“Sao lại thế này?” Nhan Noãn ra tiếng, giọng nói gần như lạnh lùng bình tĩnh.

Nhan Song Song nghiêng người, cúi đầu nói: “Nô..... Nô tỳ không sao.”

“Ta là nói rõ đồ ăn này.” Tầm mắt Nhan Noãn dừng ở cái rổ trong tay Nhan Song Song, những rau cải nát vụn, cho cá ăn nó cũng xem thường, hiển nhiên là do người khác hạ độc thủ thâm vô cùng.

“Nô tỳ.....”

Nhan Song Song mới mở miệng, Nhan Noãn lập tức cắt ngang: “Người cùng người khác có chuyện gì ta mặc kệ, nhưng ta không muốn nhìn thấy đồ của ta chịu tội thay người.”

Đó là dùng bạc mua, hôm nay là đồ ăn, còn có thể chấp nhận, ngày khác muốn mua đồ sứ gì, không phải ngay cả mảnh vỡ đều thu không trở lại.

“Nô tỳ biết sai, lần sau không dám.” Nhan Song Song cúi đầu nói, mang theo một tia âm rung.

Không biết là vì bị Nhan Noãn khiển trách cảm thấy không cam lòng, hay là bởi vì bị người khi dễ mà cảm thấy ủy khuất.

Nhan Song Song cúi đầu, làm cho Nhan Noãn không nhìn thấy vẻ mặt của nàng.

Đột nhiên, Luru Quảng Lâm xuất hiện ở cửa phòng bếp, hần cười hi hi đối với Nhan Noãn nói: “Hóa ra là vương phi ở trong này, làm cho nô tài tìm thật mệt a.”

Nhan Noãn cho quyền, làm Luru Quảng Lâm rất vừa lòng, hơn nữa thái độ thức thời cùng nhan sắc tuyệt mỹ của nàng, sắc mặt Luru Quảng Lâm đối với Nhan Noãn mỗi lần đều là khuôn mặt tươi cười chào đón.

Nhan Noãn theo bản năng nhú nhú mày, đối với ánh mắt háo sắc của Luru Quảng Lâm rất là chán ghét, nhưng tình cảnh trước mắt lại không thể cùng hần xé rách mặt, chỉ có thể áp chế phần nộ trong lòng, cười hỏi: “Luru tổng quản tìm ta có chuyện gì?”

“Có người cầu kiến vương phi.”

“Được, ta đi gặp.”

Nhan Noãn đáp, lòng cảm thấy khó hiểu, cho dù là Nhan Noãn trước kia, cũng không nhớ rõ từng lui tới với ai, ai sẽ tìm nàng?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: đôi xử tử tể

Ads Nhan Noãn đi đến cửa lớn Vương phủ, nhìn người phụ nữ trung niên đang nghiêng người tựa vào trên cửa hơi hơi nhíu mi, nàng nghiêng người, tựa như nhìn không tới chiều cao, một thân vải thô áo tang làm cho người ta vừa thấy đã biết không phải phu nhân nhà phủ quý hoặc di nương.

Mang theo khó hiểu trong lòng, Nhan Noãn lại đi lên trước vài bước: “Bà tìm ta?”

Nghe được giọng nói mềm mỏng, người kia đang tựa vào trên cửa lập tức xoay người lại, giữa khóe mắt như ẩn như hiện nếp nhăn tinh tế, sắc mặt của bà tái nhợt, trước mắt có thanh ảnh nhợt nhạt.

Kiếp trước, viện trưởng ở cô nhi viện của Nhan Noãn là một lão trung y, nàng đã từng đọc Bản thảo cương mục, thần nông bách thảo kinh. Tự nhiên, đi theo viện trưởng một lão trung y cũng học không ít bản lĩnh, nhìn ra người phụ nữ trước mắt này thân mang tật bệnh, hơn nữa thời gian đã lâu, bệnh nguy kịch.

Vừa thấy Nhan Noãn, phụ nhân hành lễ: “Đại tiểu thư..... Không, vương phi.”

“Bà là người của phủ Vũ Dương Hầu?” Từ một câu đại tiểu thư, Nhan Noãn liền biết được thân phận người tới, lập tức sắc mặt âm trầm nửa phần, đối với người nhà họ Nhan, nàng chung quy cấp không được nửa phần sắc mặt hoà nhã.

Phụ nhân làm như cảm giác được Nhan Noãn không vui, trên mặt sinh ra vài phần thần sắc thật cẩn thận: “Bẩm... bẩm vương phi, đúng vậy.”

“Tiến vào rồi đi.” Nhan Noãn mặt không chút thay đổi nói, tiếp theo liền xoay người rời đi, trong lòng phỏng đoán mục đích phụ nhân tiến đến.

Trong đầu cố gắng nhớ lại thân phận của phụ nhân này, nhưng chung quy vẫn mơ hồ, biết bà là người của phủ Vũ Dương Hầu, Nhan Noãn đối với bà có một chút cảm giác quen thuộc, nhưng vẫn nghĩ không ra bà là người nào trong phủ Vũ Dương Hầu.

Xem ra trước kia Nhan Noãn thật đúng là chân không ra khỏi cửa, hơn nữa phủ Vũ Dương Hầu phủ nhà lớn nghiệp đại, hạ nhân vú già thành đàn, có thể nhớ rõ cơ hồ không có mấy người.

Tiến vào đại sảnh, Nhan Noãn vẫy tay cho Luru Quảng Lâm lui ra, đại sảnh nhỏ hẹp, chỉ còn nàng cùng phụ nhân.

“Bà là ai? Tìm ta có chuyện gì? Là ai sai bà tới tìm ta?” Nhan Noãn ngồi xuống, vấn đề liên tiếp liền từ trong miệng tuông ra, trong mắt lóe ra nồng đậm đề phòng.

“Nô tỳ là tạp vụ trong phủ Vũ Dương Hầu, kêu Văn nương, cũng không có ai phân phó nô tỳ đến tìm đại tiểu thư..... Vương phi, nay Hầu gia đột nhiên mắc bệnh lạ, Tử thiếu gia thân bị trọng thương, trong phủ loạn thành một đoàn, nô tỳ thừa dịp loạn chuẩn ra phủ đến tìm vương phi, có việc khẩn cầu

vuong phi .”

Nói xong một câu, Vân nương đã thờ hồn hèn đồn dập, thân mình đứng thẳng lưng lay sắp đổ, giống như ngay sau đó sẽ té xỉu.

“Vân nương, ngồi xuống nói đi.” Nhan Noãn nhấp mím môi, nói.

Nào biết Nhan Noãn mới nói xong, Vân nương đã quỳ gối xuống, đối với Nhan Noãn dập đầu làm đại lễ:“Nô tỳ không dám, nô tỳ tự biết đại nạn đã gần đến, không yên lòng nhất đó là Song Song, nay Song Song đi theo bên cạnh vương phi, nô tỳ cá gan, khẩn cầu vương phi đối xử tử tế với Song Song.”

“Bà là gì của Nhan Song Song?” Nhan Noãn từ trên ghế đứng lên, không thể tin nhìn Vân nương:“Nhan Song Song là nữ nhi của nhị thúc, bà muốn ta đối xử tử tế với nàng? Vậy Vân nương cũng biết mười mấy năm qua, một nhà nhị thúc đã đối xử tử tế với ta như thế nào.”

“Vương phi bớt giận, nô tỳ biết nô tỳ quá phận , từ nhỏ vương phi chỉ ru rú trong nhà, thứ nô tỳ nói thẳng, nếu là vương phi trước kia, nô tỳ sẽ không sinh ra tâm tư bức này, nhưng từ hôm qua Song Song hỏi phủ, đã nhắc tới tính tình của vương phi với ta, cùng nô tỳ ngày xưa nhận biết kém lễ giáo hơn, nhưng là lại làm cho nô tỳ thấy được một tia hy vọng.”

“Song Song từ nhỏ mệnh khổ, nương nàng sinh nàng xong liền cùng người khác bỏ trốn, Hầu gia giận dữ, nhận định Song Song là tạp chủng của người khác, muốn ném đi, là đại phu nhân ngăn cản, dùng máu của Song Song và Hầu gia nhận thức thân phận, thế này mới giữ lại trong sạch cho Song Song, chính là từ đó Hầu gia vừa thấy Song Song sẽ nhớ tới nương Song Song cho hấn mang nón xanh, đem nàng ném tới phòng hạ nhân, còn bắt đại phu nhân không được lên lút hỗ trợ nàng, càng ra lệnh cho toàn bộ người trong phủ không được xem nàng là tiểu thư đối đãi, nếu Song Song muốn sống tốt ở phủ Vũ Dương Hầu, cũng chỉ có thể dùng thân phận hạ nhân.”

Nhan Noãn ngưng mắt lắng lắng nghe Vân nương nói, trong lòng cân nhắc tính chân thật trong lời nói của Vân nương.

“Song Song là nô tỳ một tay nuôi lớn , nàng mặc dù mang họ Nhan, lại chưa bao giờ được người trong phủ xem như tiểu thư Nhan gia đối đãi, việc nặng nhọc gì cũng làm, nặng thậm chí so với nha hoàn tạp vụ còn làm nhiều hơn, nhị tiểu thư tam tiểu thư cùng tử thiếu gia luôn ngăm khi dễ Song Song, nhiều lần mình đầy thương tích trở về, lại sợ ta lo lắng luôn che lấp đi.”

Chiếu theo như vậy, vận mệnh của Nhan Noãn cùng Nhan Song Song có nhiều điểm tương tự, chính là Nhan Noãn trước kia không cần làm việc như một hạ nhân, so với Nhan Song giống như đầu trâu làm bán sống bán chết có phần tốt hơn nhiều.

Nhưng cho dù là như thế, nàng vì sao phải đối xử tử tế Nhan Song Song.

Trong thiên hạ người đáng thương nhiều vô số, chẳng lẽ nàng đều phải nhất nhất đối xử tử tế.

“Chiếu theo lời bà nói, Nhan Song Song là không được nhị thúc coi trọng , nhưng lần này hỏi phủ ta nhìn thấy lại hoàn toàn không giống như lời Vân nương nói, Nhan Song Song còn được nhị thúc kêu đến hỏi thăm.”

Nhan Noãn mặt không chút thay đổi, làm cho Vân nương sinh vài phần lui ý, có lẽ lần này bà tiến đến là mạo muội , chính là, Nhan Noãn nay bình tĩnh tự cao, bình tĩnh làm cho Vân nương lại không cam lòng buông tha cho cơ hội thuyết phục nàng, nàng nghiễm nhiên không hề giống Nhan Noãn nhất gan yếu đuối, chịu người khi dễ trước kia .

Theo Song Song nói, bà đã biết chuyện đại tiểu thư lớn mật viết thư từ hôn, cùng thiếu gia nhà Tư Đồ giương thương mứa kiếm giao phong, cũng nghe đến nàng tự tin tràn đầy rồi đi.

Nếu Song Song có thể đi theo đại tiểu thư, tin tưởng không phải lại chịu khổ .

Thoáng suy tư, Vân nương lại đối với Nhan Noãn dập đầu, tiếp tục nói:“Song Song nghe lời Hầu gia, tất cả đều là bị nô tỳ liên lụy .”

“Có ý tứ gì?”

“Năm trước thân thể nô tỳ bắt đầu không khỏe, uống rất nhiều thảo dược cũng không tốt lên, chính là lâu dài như thế đã trở thành gánh nặng, không có tiền bốc thuốc, nô tỳ bệnh cứ như vậy kéo dài. Vương phi không muốn gả cho Hiền vương gia đã liên tiếp tự sát, nhưng cọc hôn sự này là hoàng thượng hạ chỉ sở định, nếu vương phi có chuyện gì không hay xảy ra, đến lúc đó không có tân nương thành hôn, khi đó Hầu gia sẽ mắc tội khi quân, tội danh rơi xuống, cả nhà sẽ bị sao trăm. Thời điểm ở trong phủ Hầu gia còn có thể tìm người trông coi, nhưng nếu vương phi gả vào Vương phủ, vẫn muốn tự sát, đến lúc đó làm thánh thượng giận dữ, tất sẽ giận chó đánh mèo phủ Vũ Dương Hầu, vì thế Hầu gia đã tìm người giám sát vương phi, Song Song là người Nhan gia, nếu Nhan gia gặp chuyện không may, nàng cũng sẽ bị liên lụy, vì sợ Song Song không chịu ngoan ngoãn nghe lời, Hầu gia lợi dụng cơ hội ra tiền thay nô tỳ chữa bệnh làm điều kiện, muốn Song Song hết thấy nghe theo chỉ thị của hấn.”

“Song Song vì muốn chữa trị tốt cho nô tỳ, đáp ứng giám thị vương phi, nô tỳ vốn không muốn Song Song nhảy xuống sông đục, nhưng Song Song lại kiên trì, còn đáp ứng nô tỳ sẽ không làm gì vi phạm lương tâm. Chính là không ngờ Hgia được một tác lại muốn tiến một bước, bức bách Song Song độc hại vương phi ?”

Nhan Noãn đột nhiên mở to hai mắt nhìn, cả kinh nói:“Độc hại ta?”

“Tôi hôm qua Song Song đến thăm nô tỳ, nô tỳ thấy nàng tâm thần không định, tìm mọi cách truy hỏi mới biết được, Hầu gia bắt nàng cho Nguyệt mê tán vào trong đồ ăn của vương phi, nếu như Song Song không chịu, Hầu gia sẽ lấy tánh mạng nô tỳ ép buộc, nô tỳ sợ nàng thật sự nghe theo, càng nghĩ, cảm thấy hương vương phi nói hết tất cả là cách tốt nhất có thể làm , chính là hành động của nô tỳ đều nằm trong phạm vi không chế của Hầu gia, nếu không

phải sáng nay đại loạn, nô tỳ cũng không thể vụng trộm đi ra, nô tỳ nói tất cả mọi chuyện, chỉ hy vọng vương phi có thể cứu Song Song, trăm ngàn lần đừng làm cho nàng bối rối vì nô tỳ mà làm ra chuyện sai trái.”

“Nguyệt mê tán là cái gì?” Nhan Noãn hí hóp mắt, hỏi.

“Nếu bỏ Nguyệt mê tán vào thứ ăn trong thời gian dài, có thể khiến người mất đi tâm trí, trở nên si ngốc.”

Hầu gia đại khái cũng là sợ ngày nào đó nàng đi đòi nhà ma, Song Song không thể nghe hán bài bố, chỉ cần đại tiểu thư trở nên si ngốc, vừa không thể có hành vi tự hại mình, lại càng không làm Nhan phủ lâm vào khốn cảnh.

Ít nhất trong thời gian ngắn, đại tiểu thư không thể làm bất cứ chuyện gì.

Mũi nhọn sắc bén nhẹ tựa lông hồng từ đáy mắt Nhan Noãn phụt ra, trong con ngươi cuộn cuộn, như sóng to gió lớn.

Khá lắm Nhan Hưởng Thái, tính kế nàng không nói, nay còn muốn độc hại nàng.

Mất đi tâm trí, trở nên si ngốc?

Quả nhiên là một chút cũng không thủ hạ lưu tình.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: thâm tàng bất lộ

Ads Bầu trời xanh thẳm, những đám mây trắng mềm như bông.

Gió xuân thổi tới, nhành cây theo gió vũ động.

Nhan Noãn ngồi trên ghế đá, khuỷu tay chống trên bàn, hai tay chống má, đôi mắt hơi hơi nhắm lại, làm như hưởng thụ, lại giống như trầm tư.

“Vân nương, bà dựa vào cái gì nhận định ta sẽ đối xử tử tế Nhan Song Song, nàng nghe theo lời nhệ thúc đến hại ta, cho dù có lòng tốt báo cho ta biết, cũng không tỏ vẻ ta sẽ tha thứ Nhan Song Song.”

Ngày đó, Nhan Noãn mang theo giọng mỉa mai, hỏi Vân nương như vậy.

Vân nương cũng chăm chú nhìn Nhan Noãn, thật lâu sau, xả ra một chút ý cười chua xót: “Nô tỳ đã đánh cược, cược vương phi là người thấu tình đạt lý, Song Song đem chuyện lúc vương phi cùng vương gia ở chung nói cho nô tỳ nghe, dù chưa tận mắt nhìn thấy, nhưng nô tỳ lại cảm thấy vương phi không phải người không rõ thị phi, nếu vương phi tin tưởng nô tỳ giúp Song Song một phen, nô tỳ cảm tạ đến chết, nếu là nô tỳ cược sai, cũng chỉ trách Song Song bạc mệnh, nàng một khi giúp Hầu gia làm điều ác, đã đi lên con đường vạn kiếp bất phục, thà để nàng đối với vương phi hạ độc tạo thành lỗi không thể vãn hồi, không bằng để vương phi biết trước mà phòng bị, chỉ mong vương phi ghi nhớ lời ta nói, tha Song Song một mạng, ta đã chăm sóc Song Song từ nhỏ, thử hỏi có người làm nương nào nguyện ý nhìn để nữ nhi chính mình làm ra chuyện thương thiên hại lý, cho dù là bị ép buộc.”

“Nhan Song Song so với Nhan Noãn may mắn, tuy là tỷ nữ, cũng có bà thương nàng như vậy.” Mặc kệ là Nhan Noãn trước đây, hay là Nhan Noãn hiện tại, Nhan Song Song đều so với nàng may mắn.

“Nếu Song Song ngoan độc ác liệt, nô tỳ cũng sẽ không thương nàng.”

“Vân nương, thẳng thắn nói rõ với bà, ta cũng không phải hoàn toàn tin tưởng Nhan Song Song là vô tội, nhưng thấy bà che chở yêu thương nàng như vậy, ta sẽ lưu tâm, nếu nàng lương tâm chưa mất hết, ta tự nhiên sẽ không làm khó dễ nàng.”

Vân nương đột nhiên vui vẻ, đối với Nhan Noãn liên tục dập đầu: “Đa tạ vương phi, đa tạ vương phi. ....”

Sau khi Vân nương bái phỏng, cũng đã vài ngày, Nhan Noãn đối với Nhan Song Song vẫn mang cảnh giác rất nhiều, cũng không quên quan sát nhiều hơn, Vân nương xin nàng đối xử tử tế Nhan Song Song, ý tứ không thể nghi ngờ là để Nhan Song Song ở lại bên cạnh nàng, nhưng nàng chung quy đoán không ra, Nhan Song Song đối với Nhan Hưởng Thái là thật sự phục thù, hay là giả ý?

Nếu có thể dùng Nhan Song Song, không thể không nói là trợ lực lớn nhất.

Bởi vì Vân nương trước khi đi nói: “Tất cả mọi người xem Song Song là một vô danh tiểu tốt, ai ngờ chiến khí của nàng, đã là thất cấp.”

Thất cấp –

Lúc ấy Nhan Noãn liền giật mình kinh ngạc.

Nhan Hương Thái rối cuộc như thế nào lại bỏ qua một bảo bối.

Người tu luyện chiến khí từ ngũ cấp bước vào lục cấp chính là một quá trình rất khó, bởi vậy chiến khí ngũ cấp tại trên đại lục này có nhiều, mà người có thể thăng lên lục cấp, đó là các gia tộc tranh tương toàn bộ là cao thủ, nếu trong gia tộc xuất hiện một nữ tử chiến khí lục cấp, sẽ có được vinh quang vô cùng, ngay cả toàn bộ gia tộc cũng sẽ tranh nhau chiếm được.

Mấy ngày này Nhan Noãn hiểu biết, trước mắt trên Lạc thiên đại lục còn chưa có người đạt tới chiến khí thập cấp, chiến khí cao nhất cũng bất quá cửu cấp, hơn nữa chỉ có ba người.

Bất cấp cùng thất cấp tuy rằng không ít, nhưng ở Lạc thiên đại lục cũng không có đạt tới trình độ tùy tay bất một cái sẽ có một bó to.

Phía sau Nhan Noãn, Long Trác Việt sinh động giúp Nhan Noãn bóp vai đâm lưng, một hồi chạy đến bên phải đâm đâm, một hồi chạy đến bên trái xoa bóp.

“Noãn Noãn, lực đạo có đủ hay không nha?”

“Noãn Noãn, người ta đâm có thoải mái không a?”

“Noãn Noãn, người cùng người ta trò chuyện được không, người ta đã đâm bóp một canh giờ, người cũng không để ý người ta.”

Ngô — tay hấn thực mới, vì sao Noãn Noãn còn không kêu hấn dừng lại, như thế nào mấy ngày nay Noãn Noãn thích ngăn người, luôn nhìn chăm chăm cái này cái nọ, cũng không để ý đến hấn.

Long Trác Việt tự biết ngày ấy sau khi từ phủ Vũ Dương Hầu trở về, hấn trở về phòng ngủ đầu liền ngủ cũng không có thực hiện lời hứa giúp Nhan Noãn bóp vai làm cho Nhan Noãn tức giận, vì bù đắp lại áy náy, sau đó mỗi ngày đều nhiệt tình đâm lưng bóp vai cho Nhan Noãn, hy vọng đánh bại lửa giận trong lòng nàng.

Chính là Nhan Noãn thường xuyên ngăn người thất thần làm cho Long Trác Việt có chút thất bại, nghĩ đến Nhan Noãn vẫn chưa tha thứ cho hấn, vì thế càng ra sức hầu hạ Nhan Noãn, hy vọng Nhan Noãn có thể để ý đến hấn nhiều hơn.

Long Trác Việt chạy trái chạy phải, thường thăm dò quan sát sắc mặt Nhan Noãn, trong mắt không khỏi toát ra quyền uy thần nhiên.

Kỳ thật, thời điểm Nhan Noãn im lặng đẹp hơn nha.

Xem thật tốt, thật khá, người ta đều luyện tiếu dời mắt.

Đột nhiên, xa xa một trận âm thanh âm ỹ làm cho Nhan Noãn kéo suy nghĩ về, mắt đẹp khẽ liếc, khó hiểu hỏi:“Chuyện gì âm ỹ như vậy?”

Long Trác Việt thấy Nhan Noãn rốt cục nói chuyện, mừng rỡ nhất thời tìm không ra phương hướng, mặt mày cười đến cong cong, lặp lại lời nói:“Noãn Noãn, chuyện gì âm ỹ như vậy?”

Giọng nói của Noãn Noãn thật ngọt, thật nhu hòa, rất dễ nghe.

“Đi xem”

“Noãn Noãn, đi xem” Long Trác Việt cười hi hi nói, trong lòng thúc giục, Noãn Noãn, nói tiếp đi, nói tiếp đi, người ta muốn nghe Noãn Noãn nói chuyện.

Nhan Noãn khoe miệng vừa kéo, không nói gì liếc Long Trác Việt một cái:“Có thể không lặp lại lời ta nói hay không” Nói xong, đứng dậy hướng chỗ huyền nào đi tới.

Nàng vốn là không có trông cậy vào Long Trác Việt đi xem tình huống sau đó trở về hướng nàng thuật lại.

“Noãn Noãn, có thể không lặp lại.....” Long Trác Việt như trước không biết sống chết lặp lại lời Nhan Noãn, nói đến một nửa, mới giật mình thấy chính mình phạm vào việc ngốc, lại nhìn Nhan Noãn âm tình bất định, khiếp đảm thè lưỡi, sợ hãi rút lui cổ, lúng túng nói:“Noãn Noãn, đừng trừng mắt người ta như vậy, giống như tiểu hắc nhà bán thịt trên đường nhìn chăm chăm tiểu hoàng cùng nó dùng xương cốt nha, người ta bất quá là nghe được Noãn Noãn nói chuyện, rất vui thôi.”

Trên trán Nhan Noãn nổi lên ba đường hắc tuyến.

Tiểu hắc, tiểu hoàng, xương cốt?

Đừng tưởng rằng dùng danh hiệu nàng nghe không ra Long Trác Việt là đem nàng so sánh thành chó nha.

Chính là nhìn đôi mắt Long Trắc Việt giống như tiểu bạch thỏ vô tội động lòng người, lửa giận vừa đi lên ngực Nhan Noãn lập tức tách ra .

Nàng cũng từng là người tuyệt không nương tay , không coi dạng người tốt hay xấu, như thế nào lại không có biện pháp với đứa ngốc này.

Một bên thở dài lắc đầu, Nhan Noãn một bên hướng âm thanh đi đến.

Mới quẹo vào một đường nhỏ, chỉ thấy mấy nha hoàn làm thành một vòng tròn, đối với trong vòng quyền đầm cước đá, miệng hùng hùng hổ hổ, bộ dáng hung hãn ác độc.

“Oa ô, Noãn Noãn, người ta thật sợ nha.” Long Trắc Việt vừa thấy tình cảnh trước mắt, liền giống như rùa rút cổ lui lại phía sau Nhan Noãn, hai tay gắt gao túm quần áo của nàng, trong đôi mắt đen thui tràn đầy hoảng sợ.

Nhan Noãn mới nghĩ ai lại không may bị đám nha hoàn vây đánh, thì đột nhiên nhìn thấy Nhan Song Song mặt mũi bầm dập nằm trên mặt đất, nghĩ đến ánh mắt tràn đầy từ ái mà khẩn cầu của Vân nương, Nhan Noãn trong lòng ần ần động tâm, phút chốc quát to:“Tất cả dừng tay cho ta.”

Nếu không có Vân nương đến, nàng có thể thờ ơ.

Chính là nay Vân nương tha thiết khẩn cầu làm cho nàng thật sự không thể bỏ mặc không để ý tới, cho dù không tín nhiệm Nhan Song Song, nhưng cũng không muốn qua loa với Vân nương.

Bà yêu thương và cưng chiều Nhan Song Song, Nhan Noãn cảm giác được, không phải giả dối.

Mấy người nghe thấy tiếng Nhan Noãn quát, ngừng tay, người người mở to mắt nhìn Nhan Noãn, hành lễ nói:“Nô tỳ thỉnh an vương gia, vương phi.”

Bộ dáng kia, muốn có bao nhiêu qua loa, thì có bấy nhiêu qua loa, trong đó lại càng không thiếu khinh thường cùng ngạo mạn.

Nhan Noãn liếc mắt nhìn vết thương của Nhan Song Song, một đôi mắt tinh nhuệ lạnh lùng đảo qua người nha hoàn:“A, mọi người đều thật nhân hạ, rảnh rỗi đến nơi này chơi đánh nhau, như thế nào, không cần làm việc a? Hay là công việc trong phủ đều chờ ta cùng vương gia ra tay?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: kiêu ngạo điêu nô

Ads Chúng nha hoàn khinh miệt nhìn Nhan Noãn, một trong số đó Thúy Lan âm dương quái khí mở miệng nói:“Vương phi có thời gian đến quản giáo nô tỳ làm việc, không bằng dùng nhiều chút tâm tư dạy bảo nha hoàn chính mình thật tốt đi.”

“Nói đúng lắm, tiện tì này cả gan làm loạn, dám trộm bạc của chúng ta, tay chân quá không sạch sẽ .” Cúc Hương ở bên cạnh chen vào nói tiếp.

Một nha hoàn khác tên Xuân Nhi cười nhạo một tiếng:“Đều nói chủ tử dạng gì sẽ dạy dỗ ra hạ nhân dạng đó. ....”

Ba –

Xuân Nhi mới nói đến một nửa, trên mặt đã bị một cái tát thật mạnh, ngược mắt lên, lọt vào trong tầm mắt chính là gương mặt tuyệt mỹ lạnh như băng của Nhan Noãn, dung nhan rung động lòng người, lại như mùa đông khắc nghiệt làm cho người ta kinh hãi đảm chiến.

“Theo lời người nói, ta là chủ tử như vậy, sẽ dạy dỗ ra hạ nhân thế nào?” Giọng Nhan Noãn lạnh lùng.

Ngắm ngăm hại người nói nàng tay chân không sạch sẽ, này đó nô tỳ, lá gan lớn bằng trời, vô pháp vô thiên.

Xuân Nhi trong mắt hiện lên ngoan độc, phần nộ cần môi:“Người đánh ta?”

“Như thế nào, ta trừng phạt không được? Người lấy hạ phạm thượng, khẩu xuất cuồng ngôn, vũ nhục chủ tử, chỉ bằng mấy tội này, chính là đánh chết người cũng không quá đáng.”

“Người bắt quá là cái phé vật, có tư cách gì đánh ta, người. ....”

Xuân Nhi vô cùng tức giận, khẩu không tắc ngôn, lời còn chưa dứt, nửa bên mặt khác lập tức nghênh đón một bàn tay Nhan Noãn.

(khẩu không tắc ngôn: lời nói không có phép tắc)

Hạ nhân và nha hoàn trong Hiền vương phủ cũng không nhiều, nhưng những người này ỷ vào Long Trác Việt là gốc tử, ở trong phủ hoành hành ngang ngược đã quen, thêm vào đó có Lưu Quảng Lâm âm thầm bao che, càng thúc đẩy bọn họ trở nên kiêu ngạo ương ngạnh, sau lưng ngay cả Long Trác Việt đều dám tùy ý khi dễ chửi rủa, lại càng không đem Nhan Noãn để vào mắt.

Nay Xuân Nhi chịu hai bàn tay của Nhan Noãn, trong mắt lửa giận cọ cọ đốt lên, trừng nửa con mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Nhan Noãn, ngực khó thở muốn tìm cái phát tiết.

Cũng không biết là do bị tức đỏ mắt, hay là đầu óc hồ đồ, Xuân Nhi đột nhiên giơ tay lên.

Ba –

Ping –

Hai tiếng động khác nhau đồng thời vang lên, Nhan Noãn có chút kinh ngạc nhìn Nhan Song Song đột nhiên che ở trước người, tình mẫu lưu chuyển, là thân nhiên kinh ngạc.

Nàng cũng không phải không có nhìn thấy hành động của Xuân Nhi, dù Xuân Nhi có chiến khí, nàng cho dù đánh không lại, nhưng cũng tránh được.

Chính là cước bộ vừa muốn di chuyển, trước mắt đó là một đạo bóng người thoáng qua, như trước đó vài ngày Long Trác Việt thay nàng cầm một cái tát kia của Nhan Hưống Thái, Nhan Noãn liền theo bản năng nghĩ là Long Trác Việt, phản ứng đầu tiên đó là kéo Long Trác Việt ra.

Chính là nàng mau, cũng không mau bằng tốc độ nhanh mạnh của bàn tay Xuân Nhi.

“Oa ô ô ô ô – làm té người ta, Noãn Noãn thôi thôi, người ta đau quá đau quá đau quá nha, oa oa oa oa, đau chết người ta –” Kinh ngạc rất nhiều, bên tai vang lên tiếng khóc thét thanh của Long Trác Việt.

Ghé mắt, cúi đầu, chỉ thấy Long Trác Việt chật vật ngã ở trên đất.

Vừa nhìn, Nhan Noãn liền đoán ra đại khái, Long Trác Việt xác thực cố ý thay nàng ngăn trở cái tát của Xuân Nhi, chính là không dự đoán được Nhan Song Song sẽ đột nhiên đứng dậy, chắn trước thân thể của nàng, Long Trác Việt bị nàng đụng như vậy, té trên mặt đất.

Nha hoàn cùng Xuân Nhi đứng ở một chỗ thấy Nhan Noãn không có bị thương, cặp xuống đôi mắt lộ ra thần sắc thất vọng, thế nhưng không có một người cảm thấy sợ, cảm thấy hạ nhân đánh chủ tử, là đắc tội nặng.

Trên mặt Nhan Noãn, càng phát ra lãnh liệt.

“Song Song, đem hai tay Xuân Nhi phê đi.” Một chữ, như băng châu bình thường lạnh đến xương, dừng ở trái tim mọi người, trong nháy mắt hoảng sợ.

Nhan Song Song khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn Nhan Noãn một cái: “Vương phi, nô tỳ.....” Cho tới bây giờ đều là người khác khi dễ nàng, nàng thật sao không dám chặt đứt tay Xuân Nhi.

“Cắt!” Nhan Noãn lạnh nhạt phun ra một chữ, hai mắt thanh lệ, nổi lên lãnh ý nhẹ nhẹ. Dám động thủ đánh nàng? Nha hoàn Hiền vương phủ này, quả thực chán sống.

“Ngươi là nha hoàn hồi môn của ta, tự nhiên chỉ một mình ta có thể ức hiếp ngươi.” Nhan Noãn lại nói.

Nhan Song Song ngừng lại, trong mắt xẹt qua một chút hiểu rõ, sau đó xoay người, ánh mắt như đao gắt gao nhìn chăm chăm Xuân Nhi.

Xuân Nhi bụm mặt ngoan độc trừng mắt nhìn trở về, cả giận nói: “Bằng ngươi cũng dám..... A.....”

Lời của nàng, cuối cùng bao phủ trong tiếng la thiên.

Nha hoàn còn lại cũng trừng lớn hai mắt, không thể tin nhìn Nhan Song Song trong nháy mắt biến thành tu la, đáng vẻ tàn nhẫn kia, cái loại thuộc cường giả áp bách khí, làm cho các nàng có chiến khí bình thường bị bắt thần phục.

“Ngươi..... Ngươi.....” Cúc Hương chia chia Nhan Song Song, lại chỉ chỉ hai tay đã bị gãy trong tiếng “Răng rắc” của Xuân Nhi, hoảng sợ không thể dùng lời nào diễn tả.

Nhan Noãn không nhìn Xuân Nhi té trên mặt đất thống khổ kêu rên, ánh mắt sâu kín nhất nhất đảo qua trên mặt chúng nha hoàn, thân nhiên mở miệng: “Đem các nàng lui ra, chờ ta ngẫm lại nên xử trí những ty nữ không biết phân biệt được tôn ti này như thế nào.”

Chúng nha hoàn nghe vậy, lúc này hai mắt nhìn nhau, sau đó quỳ xuống, dập đầu nhận lỗi: “Vương phi thứ tội, nô tỳ biết sai rồi.”

“Cầu xin vương phi khai ân, nô tỳ cũng không dám nữa.”

“Vương phi bớt giận, vương phi bớt giận, nô tỳ nói lỡ, xin vương phi bớt giận.....”

Các nàng có lẽ không cần sợ Nhan Noãn, nhưng cũng không dám xem thường Nhan Song Song!

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, tất cả mọi người dưới đáy lòng nghĩ, qua cửa này trước rồi tính, sau đó sẽ tìm Lưu tổng quản thương nghị.

Nha hoàn cúi đầu, tư thái nhận sai rất thành khẩn.

Chính là Nhan Noãn là người khôn khéo, sao lại bởi vì vậy mà tâm sinh không đành lòng.

Khỏe miệng xẹt qua chàm biếm, Nhan Noãn nhìn Nhan Song Song liếc mắt một cái:“Động thủ, ai dám phản kháng, không cần nương tay.”

Đột nhiên, làn váy truyền đến lực đạo bị người kéo, Nhan Noãn cúi đầu, chỉ thấy Long Trác Việt trong mắt rung rung, cắn môi vô cùng đáng thương nhìn chính mình, giữa mắt ần ần mang theo lên án nhẹ nhẹ.

Đầu óc Nhan Noãn trong nháy mắt ngu ngơ— a? Nàng khi nào chọc hấn không vui ?

“Noãn Noãn, người ta té rất đau , người vì sao không để ý tới người ta?” Long Trác Việt thấy Nhan Noãn rốt cục chú ý tới mình, oán giận nói, con người lòng lạnh như sao, lệ quang lờ lờ.

“Việt Việt, đừng nháo, ta đang làm chính sự .” Nhan Noãn nhẹ nhàng an ủi.

Nào biết, Long Trác Việt nghe vậy, bỗng dừng nhào tới, hai tay ôm lấy đùi Nhan Noãn, reo lên:“Không muốn không muốn không muốn không muốn, Noãn Noãn không cần làm chính sự , làm chính sự cũng không để ý người ta, người ta sẽ bị thương tâm , Noãn Noãn, Noãn Noãn, Noãn Noãn. ....”

Tiếng nói trong veo dễ nghe, một lần một lần gọi tên Nhan Noãn, làm cho lòng Nhan Noãn không biết vì sao cảm giác lo lắng và ngọt ngào, nhìn Long Trác Việt ôm đùi giống đứa nhỏ làm nũng đáng yêu, đáy mắt thanh u hiện lên một chút nhu sắc.

“Việt Việt, Thiên Minh đâu?”

Long Trác Việt ngẩn ra, nhất thời lại “Oa” một tiếng khóc lên, làm Nhan Noãn mặc danh kỳ diệu, đầu đầy hắc tuyến.

Nàng còn nói sai cái gì sao?

Trong nháy mắt, Thiên Minh xuất hiện ở trước mặt Nhan Noãn, đối với Nhan Noãn ôm quyền:“Vương phi tìm thuộc hạ có chuyện gì?”

Long Trác Việt vừa thấy Thiên Minh xuất hiện, lập tức hung tợn trừng mắt hấn, chính là mắt hung hấn lại hơn vài phần đáng yêu, thật sự không có ỉ lực sát thương gì:“Thiên Minh tránh ra , người ta không muốn nhìn thấy người, người không cần xuất hiện trước mặt Noãn Noãn, Noãn Noãn đều không nhìn thấy người ta tồn tại .”

Thiên Minh thật đáng ghét, Noãn Noãn chỉ nhớ rõ hấn, cũng không nhớ rõ chính mình , Long Trác Việt trong lòng thực không có tư vị.

Trong lòng Thiên Minh vô hạn kêu rên, vương gia, người hiện tại là càng ngày càng ghét bỏ thuộc hạ nha, thuộc hạ thực oan được không, rõ ràng là vương phi kêu thuộc hạ, không phải thuộc hạ tự ý xuất hiện trước mặt vương phi.

Hắn đến bây giờ cũng không hiểu được, vì sao vương gia sau khi cưới vương phi, liền không muốn gặp chính mình như thế.

Nếu hấn biết Long Trác Việt là vì Nhan Noãn vừa thấy hấn thì ánh mắt sẽ chú ý tới hấn nhiều hơn mới có thể không muốn thấy hấn như vậy, không biết có thể hay không rồi rắm.

Nhìn thấy chủ tử nhà mình không chào đón, Thiên Minh mặt không chút thay đổi ôm quyền:“Thuộc hạ lui ra.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Bán nhân

Ads “Đứng lại, ai cho người đi.” Nhan Noãn ở trước khi Thiên Minh rời đi, bỗng dừng mở miệng quát bảo ngừng lại.

Thiên Minh nhìn xem Nhan Noãn, lại nhìn xem ánh mắt không tốt Long Trác Việt, ý tứ không nói mà căn dặn, là vương gia bảo hấn rời đi .

Nhan Noãn liếc mắt một cái nhìn Long Trác Việt giống con chó nhỏ úy khuất nhìn chính mình, sau đó không nhìn, đối với Thiên Minh phân phó nói:“Giúp ta mang người ra phủ. ....” Nói đến một nửa, nàng đối với Thiên Minh ngoắc ngón tay, ý bảo hấn cúi người áp tai lại đây.

Thiên Minh do dự sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đem lỗ tai đưa qua, trên người chịu đựng ánh mắt như vạn mũi tên của Long Trác Việt. Hắn là thuộc hạ vương gia, đương nhiên mọi chuyện lấy vương gia làm trọng.

Nếu là trước kia, hẳn quả quyết sẽ không nghe lời như vậy, nhưng nay đã khác xưa, hẳn không phải người mù, vương gia từ lúc bảo hắn đem mệnh lệnh của vương phi trở thành mệnh lệnh của hắn xong, Thiên Minh đã hiểu được phân lượng của vương phi ở trong lòng vương gia không thể khinh thường.

Về phần nặng bao nhiêu? Hắn không biết, bất quá hắn lại cảm thấy, hậu quả nghe mệnh lệnh vương phi, dù sao so với không nghe tốt hơn nhiều.

Ánh mắt Long Trác Việt hung ác làm cho toàn thân Thiên Minh sợ hãi, ngay tại thời điểm hắn sắp không chịu nổi, Nhan Noãn rút cục lui về phía sau một bước, làm cho Thiên Minh như trút được gánh nặng, đối với Nhan Noãn hơi hơi ôm quyền, cúi đầu nói: “Thuộc hạ đi làm.”

“Noãn Noãn, ngươi nói gì với Thiên Minh, người ta cũng muốn nghe.” Long Trác Việt không cam lòng bị người bỏ qua, oán trách ôm đùi Nhan Noãn khoe mẽ hỏi.

Nhan Noãn đối với Nhan Song Song cùng Thiên Minh vẫy tay để hai người rời đi, sau đó nhận mệnh ngồi xổm xuống đối diện Long Trác Việt: “Ngươi đứng lên trước, một hồi sẽ biết.”

Long Trác Việt không thuận theo đuổi chân: “Không chịu không chịu, người ta hiện tại muốn nghe, hiện tại muốn nghe, ngươi nói cho Thiên Minh, không nói cho người ta, Noãn Noãn bất công, Thiên Minh thối, Thiên Minh phá hư, người ta chán ghét Thiên Minh.”

Thiên Minh đi xa đột nhiên cảm thấy một cỗ cảm giác ón lạnh từ lòng bàn chân nhảy lên, cả kinh hắn nổi da gà.

Bất quá gương mặt như băng sơn vẫn như trước không đổi.

Nhan Noãn khoé miệng co rút, quyết định không để ý tới Long Trác Việt ngồi dưới đất, xoay người rời đi, chính là chân bị một đôi cánh tay sắt ôm, bước không nổi.

“Ngươi buông tay.”

“Không buông.”

“Không buông?”

“Không buông không buông, Noãn Noãn không nói cho người ta, người ta có chết cũng không buông.” Thái độ quật cường của Long Trác Việt làm cho Nhan Noãn nhất thời đau đầu, hai tay ôm ngực, rất không vui nói.

“Nếu ngươi không buông, ta sẽ không để ý ngươi, về sau ba bữa chính mình giải quyết.”

Long Trác Việt nghe vậy, đột nhiên cả kinh, bên trong con ngươi đen xinh đẹp mang theo khăn trương cùng sợ hãi, lực đạo trong tay càng mạnh, một bên khóc một bên la hét: “Ôa ô ô ô, không muốn không muốn, Noãn Noãn không thể không để ý tới người ta, Noãn Noãn nấu cơm cho người ta, Noãn Noãn để ý người ta, ô ô ô ô.....”

Giọng nói hắn rất bi thương, hai mắt lưng tròng đầm lệ bộ dáng rất giống một con chó nhỏ lập tức sẽ bị chủ nhân vô tình vứt bỏ, làm cho Nhan Noãn có một cỗ cảm giác tội lỗi.

“Noãn Noãn, Noãn Noãn, ngươi để ý người ta, người ta sẽ ngoan, thực ngoan thực ngoan—” Long Trác Việt mặt chôn trên cẳng chân của Nhan Noãn, dùng sức cọ cọ, tiếp theo kêu khóc.

Giữa trán Nhan Noãn nổi lên mấy vạch hắc tuyến, để tránh quần áo chính mình tiếp tục gặp họa, vội nói: “Ta để ý ngươi là được, mau đứng lên, ta muốn đi tìm Lưu tổng quản, ngươi nếu không đứng lên, ta sẽ thực sự không để ý tới ngươi.”

Nghe được trong giọng nói mềm mại của Nhan Noãn hỗn loạn uy hiếp, Long Trác Việt thu hồi nước mắt, chuyển biến tốt, trở mình đứng dậy, mở to hai mắt xem xét Nhan Noãn: “Noãn Noãn, tìm Lưu tổng quản làm cái gì? Ngươi còn không có nói cho người ta biết người cùng Thiên Minh âm thầm nói cái gì nha.”

Nhan Noãn liếc mắt hắn một cái: “Tìm Lưu tổng quản sẽ biết.”

Trước đại sảnh, Lưu tổng quản hơi hơi trở mắt: “Vương phi, ngài muốn khế ước bán thân của nhóm nha hoàn làm gì?”

“Nô tỳ cậy thế khi dễ chủ, đòi lại Lưu tổng quản ngươi, ngươi còn có thể dùng sao? Nay các nàng dám cả gan làm loạn như thế, quả thực phụ lòng Lưu tổng quản ngươi ngày xưa dạy, nếu không phải biết Lưu tổng quản đối với Vương phủ tận tâm tận trách, ta còn nghĩ đến các nàng là ý vào Lưu tổng quản, khi dễ chủ nhân là ta, hay là nói, các nàng sở tức sở vì quả nhiên là được Lưu tổng quản ngầm đồng ý sao?”

Nhan Noãn bình tĩnh không sợ hãi nói, con ngươi không hề chớp mắt nhìn Lưu Quảng Lâm, như một hồ nước thu, mê người đến cực điểm.

Lưu tổng quản thần trí xao động rất nhiều, vẫn không rõ mơ hồ nói: “Nô tài không dám, theo như lời vương phi, nô tài đối với Vương phủ là tận tâm tận trách, đối với vương phi và vương gia cũng không hai lòng, càng không thể xúi giục hạ nhân nha hoàn bất kính với vương phi.”

Nhan Noãn nhọt nhọt câu môi, cười nói: “Ta nghĩ, ngài là người được Vạn công công đề bạt đến Vương phủ, năng lực làm việc tự nhiên không nói đùa, nha hoàn trong phủ đám kiều ngạo như vậy, Luru tổng quản xem bọn họ là hạ nhân không đáng lo, bọn họ lại thực sự tự xem mình là chủ tử, cư nhiên dám đối với ta bất kính, không khó tưởng tượng trước kia đối với vương gia như thế nào, không biết Luru tổng quản có biết bọn họ sở tác sở vi hay không?”

Lời nói lấy lòng làm cho Luru Quảng Lâm có loại cảm giác lâng lâng, xua tay nói: “Bọn hạ nhân sau lưng làm việc, nô tài quả nhiên không biết, nô tài nhìn thấy bọn họ đều làm việc có quy củ, nào biết bọn họ là người trước một bộ dạng, sau lưng lại bộ dạng khác, nô tài thất trách, không quản giáo tốt hạ nhân, xin vương phi bớt giận.”

Nhan Noãn trong lòng hừ lạnh một tiếng, lão hồ ly, người nếu không phải người của thái hậu, sẽ là người đầu tiên bị phế đi.

“Luru tổng quản đứng lên rồi nói, việc này không phải lỗi của người, vốn ta cũng nghĩ chỉ cần bọn hạ nhân không làm quá đáng, sẽ mất nhắm mắt mở cho qua, chính là lần này đám người Xuân Nhi thật sự quá mức, ta đã sai Thiên Minh đi tìm tú bà ở thanh lâu, đem tỷ nữ trong phủ bán cho bà ta, làm nô dịch cũng tốt, làm kĩ nữ cũng được, tóm lại ta không muốn nhìn thấy những người này.”

“A –” Nhan Noãn vừa dứt tiếng, Long Trác Việt ngồi ở bên cạnh liền kéo thật dài âm cuối kêu lên: “Hóa ra Noãn Noãn là kêu Thiên Minh đi bán người nha.”

Ách –

Tên gốc này, có cần nói trắng ra như vậy không, nha hoàn khinh thường nàng, bất kính, càng quá đáng hơn là động thủ với nàng, nàng đem các nàng bán vào thanh lâu trừng phạt, là chuyện thường tình, như thế nào từ trong miệng hân toát ra, thành nàng một mặt làm chuyện ác đâu?

Xua đi ý nghĩ trong đầu, Nhan Noãn quay đầu trừng mắt Long Trác Việt: “Câm miệng!”

“Nha.” Long Trác Việt dưới sự áp bức của Nhan Noãn, dùng hai tay bưng kín miệng, nháy một đôi mắt đẹp.

“Vương phi, này.....” Luru Quảng Lâm đột nhiên mặt lộ vẻ khó xử, do dự mở miệng.

Khó xử?

Nhan Noãn cũng không cho rằng đây là Luru Quảng Lâm quá thiện tâm, đau lòng có nha hoàn.

“Luru tổng quản không muốn lấy khế ước bán thân của nha hoàn ra sao? Vương phủ chúng ta nhỏ, nuôi nhiều người như vậy chi tiêu rất lớn, Luru tổng quản sao không thừa dịp này bớt đi một ít người, không có nha hoàn, còn có vài hạ nhân, việc nặng nhọc trong phủ không làm khó được bọn họ, về phần công việc hầu hạ, một mình nha hoàn của ta cũng đã đủ rồi, cần gì lại nuôi một ít người rảnh rỗi như vậy để lãng phí lương thực.”

Nhan Noãn chậm rãi nói, Luru Quảng Lâm nghe xong trong lòng tính toán, nhất thời cảm thấy trong phủ nếu thiếu đi một ít nha hoàn, vậy tiền lương mỗi tháng của hân sẽ nhiều lắm, nếu vương phi đã cảm thấy một người hầu hạ nàng là đủ rồi, vậy hân cũng không tất yếu phải nhận thêm người?

Nghĩ như thế, trên mặt Luru Quảng Lâm hé ra thần sắc đắc ý.

Hân làm nô tài, không phải là muốn kiếm chút bạc, có ai sẽ từ chối bạc?

“Vương phi nghĩ thật chu đáo, nô tài nghe theo lời vương phi phân phó, chỉ là khế ước bán thân của Xuân Nhi nô tài không thể lấy ra, càng không thể đem nàng bán vào thanh lâu”

Nhan Noãn hơi nhíu mi, hỏi: “Vì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Mẹ Vân qua đời

Ads Luru tổng quản xoay người làm cái chào rồi nói: “Xuân Nhi là người của thái hậu nương nương được đề bạt đến Vương phủ hầu hạ vương gia.”

Lời này vừa nói ra, trong đầu Nhan Noãn lập tức lờ mờ, nhất thời giật mình sửng sốt.

Luru Quảng Lâm chết tiết, hân đây là đào cái hố sâu để cho nàng nhảy vào mà, còn tưởng rằng nàng cho hân nhiều ưu đãi tốt như vậy, đối với nàng ít nhiều gì cũng có một chút khiêm nhường, nào biết lão già chết tiết kia ngấm ngầm đem đến cho nàng cái tai họa này.

Biết rõ là người của thái hậu, sao lại không chịu nói sớm một chút cho nàng biết?

Hiện tại nàng đã phé bỏ hai tay của Xuân Nhi, động đến người của thái hậu, thái hậu còn không muốn lập tức tìm nàng tính sổ đấy chứ?

Tai họa này, thật sự là rất nguy hiểm?

“Lời này của Lưu tổng quản là thật sao? Vì sao ta đến trong phủ chỉ mấy ngày nay, chưa bao giờ nghe người đề cập qua việc này?” Nhan Noãn cố gắng hòa dịu nghiêm mặt, hỏi.

“Đó là bởi vì Vương phi không hỏi nô tài.”

Nhan Noãn trong lòng tức giận muốn học máu.

Cắn chặt hàm răng hận không thể cắn xé từng miếng thịt trên người Lưu Quảng Lâm mới có thể giải hận, bàn tay mềm gắt gao nắm chặt, cuối cùng kéo ra bộ dáng tươi cười nói: “Nói như thế là ta đã sơ suất rồi, cũng không biết Xuân Nhi là người của thái hậu, vậy thì để Xuân Nhi ở lại, còn những kẻ ước bán thân của mấy người kia xin Lưu tổng quản giao cho Thiên Minh.”

Đáng chết, không muốn chọc tới người này nhất, hết lần này đến lần khác lại khiến cho nàng không tìm hiểu kỹ chọc đến người này rồi, thái hậu cái lão yêu bà kia, phải biết rằng nàng đánh người của bà ta, không biết sẽ bị gây khó dễ như thế nào đây, cái này phải kiểm kê sách ứng phó mới được, nàng cần phải suy nghĩ nhanh một chút.

Hướng chi, Nhan Noãn cũng không cho rằng kẻ ước bán thân của Xuân Nhi sẽ ở trong tay Lưu Quảng Lâm.

Nếu Xuân Nhi là người của thái hậu, tất nhiên cái kẻ ước kia là ở trong cung rồi, kẻ ước cung nữ cũng không do Lưu Quảng Lâm này một tổng quản nhỏ nhoi bảo quản được.

Một đám nha hoàn xếp hàng dọc bị tổng ra khỏi phủ, tất cả đều hiểu được kết cục của các nàng đều đã bị Nhan Noãn một hơi định đoạt, lập tức sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, liên tục cầu xin tha thứ, làm sao còn tâm tư lo lắng cái gì, bảo vệ tánh mạng, giữ lại trong sạch là quan trọng nhất.

Các nàng tuy chỉ là tỳ nữ, nhưng đều là những cô nương trong sạch, nếu bị bán đi thanh lâu, chớ nói tự do, trong sạch cũng không cách nào giữ lại được, đến ngày đó, chi là ngẫm lại liền cảm thấy sống còn không bằng chết.

Tiếng la khóc, tiếng cầu xin vang lên thành một mảnh, Nhan Noãn lại thờ ơ cự tuyệt.

Hôm nay mới biết sợ hãi à, ngày xưa ở trong phủ kiêu ngạo lúc bắt nạt hấn ra oai, có từng nghĩ tới cảm nhận của Long Trắc Việt?

Tất cả những người có dụng ý xấu đối với Long Trắc Việt, nàng đều không bỏ qua.

Đợi sau khi bọn nha hoàn bị tổng ra khỏi phủ, Nhan Noãn liền cầm hai lọ thuốc đi vào trong phòng Nhan Song Song.

Trên mặt cửa sổ khắc hoa văn nửa cánh cửa hé ra, Nhan Noãn thoáng ghé mắt, liền thấy được Nhan Song Song ngồi ở trên giường, nàng ôm hai đầu gối, một cái đầu vùi ở giữa hai chân, bà vai gầy yếu nhẹ nhàng rung rung, nòng đậm đau thương bao phủ khắp người nàng.

Nhan Noãn cho rằng, bởi vì Nhan Song Song đã bị một nhóm nha hoàn đánh đập mà chịu ủy khuất.

“Cầm lấy đi, cái chai màu trắng thoa ngoài da, còn chai màu đen là thuốc uống.” Nhan Noãn đứng trước giường của Nhan Song Song, trong tay cầm hai lọ thuốc đưa tới trước mặt Nhan Song Song.

Nghe Long Trắc Việt nói, thuốc này là do hoàng thượng cho hấn, bởi vì hấn thương bị người bắt nạt, trên người khó tránh khỏi sẽ có sưng đỏ cùng máu bầm, vì thế hoàng thượng liền lấy thuốc trong cung đem đến đây cho hấn để phòng bị, hoàng thượng thương thuốc trị thương, tất nhiên cái này chữa trị máu bầm rất hiệu quả.

Nhan Song Song chậm rãi ngẩng đầu, một đầu tóc đen bị một đám nha hoàn túm kéo làm rối loạn tùm lùm, khuôn mặt vốn xinh đẹp, giờ phút này lại bầm tím sưng phù, trên khóe miệng còn lưu lại vết máu, một đôi mắt đen khóc đến sưng đỏ, giống như hai quả hạch đào, lúc này đang mờ mịt nhìn Nhan Noãn, hàm răng khê cắn môi, vô cùng ủy khuất.

Nhan Noãn đem lọ thuốc đặt ở bên cạnh nàng, lạnh nhạt mở miệng: “Người ta ngồi ở chỗ này khóc, cũng không đi sửa sang lại bộ dáng chật vật của mình một chút sao, phải biết rằng, khóc là biện pháp vô dụng nhất. Bất quá, vẫn là cảm ơn người đã thay ta cắn một cái tát kia của Xuân Nhi.”

Nhan Noãn rất nghi ngờ, nàng đối với Nhan Song Song cũng không tốt, mà Nhan Song Song ngay cả bị Nhan Hưởng Thái lợi dụng, cho dù thật lòng nàng cũng không muốn hại mình, nhưng mà cùng mình đứng ở mặt đối lập hay sao?

Vừa mới lúc này chỉ trong nhất thời, nàng đến tận cùng là xuất phát từ loại tâm tính nào?

Nhan Song Song ánh mắt đục ngầu không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào hai lọ thuốc kia, lời nói của Nhan Noãn cũng không dễ nghe, nhưng lại khiến cho nàng có loại xúc động trong lòng cảm thấy ấm áp, ngực liền chua xót, trong mắt nàng nước mắt càng chảy ra mãnh liệt hơn.

Nhan Noãn nhướn mày: “Người khóc như vậy, người khác không biết còn tưởng rằng là ta đây chủ tử đang ngược đãi người.”

Ngược đãi là không có, bắt quá lời nói lạnh nhạt cộng thêm đối đãi lạnh lùng cũng không ít.

Đáy lòng bỗng vang lên một âm thanh, khiến cho Nhan Noãn phát bực muốn đi đánh người.

Nhan Song Song nhếch môi, không nói một lời, càng làm cho người khác cảm thấy nàng chính là bị chủ tử này Nhan Noãn đang ngược đãi.

Nhan Noãn thu hồi tầm mắt, có chút không vui, xem ra Nhan Song Song là một chút cũng không muốn chào đón nàng, vậy mình cần gì phải ở lại chỗ này tiếp tục quan tâm nàng như vậy chứ?

Xoay người, Nhan Noãn liền nhấc chân muốn rời đi.

Chính là vừa mới bước đi được một bước, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng nói cực kỳ bi thương của Nhan Song Song, mà lời nói của nàng, càng khiến cho Nhan Noãn kinh động đột nhiên quay đầu lại.

“Vương phi, Vân mẹ chết rồi, người yêu thương nô tỳ nhất chính là Vân mẹ, đã chết rồi!”

Dứt lời, tiếng Nhan Song Song vang lên nức nở nghẹn ngào, tràn đầy bi thương.

Nhan Noãn tròn mắt, không thể tin mở to đôi mắt nhìn Nhan Song Song, đáy mắt kinh hãi không thôi.

“Đêm qua nô tỳ mới biết được, sáu ngày trước đột nhiên Vân mẹ bị bệnh chết.” Nhan Song Song nói với Nhan Noãn, nhưng càng giống như là đang nói lầm bầm một mình, ánh mắt rã rời nhìn phía trước, tìm không thấy tiêu cự.

Sáu ngày trước? Vậy không phải là vào ngày kế tiếp lúc đó Vân mẹ gặp nàng sao?

Vân mẹ tuy rằng bệnh nặng khó có thể chữa trị, nhưng mà không cần phải trong thời gian ngắn như vậy liền bệnh chết a?

Nhan Noãn trong lòng trầm nghĩ.

Nàng còn nhớ rất rõ Vân mẹ trước khi đi, đáy mắt dịu dàng nét mặt biến hóa thành thương tiếc nồng đậm, còn kéo xuống một tầng lo lắng.

Vân mẹ nói: “Xin Vương phi đừng đem chuyện nô tỳ đã gặp ngài nói cho Song Song biết”.

Nhan Noãn không rõ ý tứ của Vân mẹ, bắt quá vẫn là làm theo ý của nàng.

“Nô tỳ đi gặp Vân mẹ đã ba lần, nhưng hầu gia đều lấy cớ để cho Vân mẹ an tâm dưỡng bệnh vì thế không cho nô tỳ gặp, nô tỳ thật sự lo lắng bệnh tình của Vân mẹ, đêm qua vụng trộm trở về phủ thăm, lại không ngờ gặp được chỉ là một tấm bài vị. Triệu mẹ nhìn không được khi thấy nô tỳ tha thiết khẩn cầu, mới nói cho nô tỳ biết Vân mẹ chết rồi, nàng nói, là Hầu gia đã hạ lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được hé lộ ra tin Vân mẹ chết cho nô tỳ biết.”

Vừa nói xong, Nhan Song Song trong mắt ảm đạm phút chốc lộ ra tia sắc bén ác liệt.

Vậy cái người gọi là cha của nàng, thế nhưng lại lừa nàng.

Hắn rõ ràng đáp ứng mình chữa khỏi bệnh cho Vân mẹ thật tốt, rõ ràng đáp ứng với nàng sẽ lấy tiền cho Vân mẹ đi xem bệnh.

Dường như chợt suy nghĩ cẩn thận, Nhan Noãn thốt nhiên cả kinh, ngày đó Vân mẹ, là đến gặp nàng muốn phó thác hậu sự sao?

Mà nàng trước khi chết việc không yên lòng nhất, chính là Nhan Song Song.

Vân mẹ chết có lẽ là do đột nhiên phát bệnh chết, nhưng không thể phủ nhận cũng chính là nàng đã sớm chọn xong đường cho mình, bởi vì, không muốn mình lại trở thành công cụ cho Nhan Hưởng Thái để lợi dụng Nhan Song Song.

Theo như Nhan Hưởng Thái không cho Nhan Song Song biết việc Vân mẹ chết, thì cũng không khó để đoán ra.

“Ngươi có hận Nhị thúc không?” Nhan Noãn nhìn chăm chú vào nét mặt của Nhan Song Song, tiếng nói hời hợt hỏi.

Nhan Song Song mở đôi mắt tròn thật to, lắc đầu nói: “Không hận, bởi vì hắn là cha ta.”

Nguyên nhân bởi vì là cha, nàng mới không thể hận, mà loại tư vị này muốn hận lại không thể hận, lại giống như để cho lửa thiêu, bỏng rát rõ ràng khiến nàng đau đớn, mỗi lần hít một hơi, nàng đều cảm thấy giống như có cây kim đang châm chích nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Gặp được

Ads “Nhưng ngươi lại nghe mệnh lệnh của hần mà làm việc, làm nha hoàn hồi môn của ta, cũng là do hần phân phó, đúng không?.” Nhan Noãn hỏi.

Nhan Song Song ngẩng đầu liếc mắt nhìn Nhan Noãn, rồi sau đó cúi đầu, bờ môi mỏng khẽ nhếch.

“Ngươi không nói lời nào, ta sẽ cho rằng là ngươi đã chấp nhận, Nhan Hường Thái để ngươi ở bên cạnh ta, đoán chắc sẽ không có chuyện gì tốt, ngươi cũng nên hiểu được, sau khi ta đem việc này làm rõ, nhất định ngươi sẽ không còn khả năng ở bên cạnh ta, ngày mai ngươi trở về phủ Vũ Dương Hầu đi, bên cạnh ta, không giữ lại những người bất trung bất nghĩa.”

“Đừng.” Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, Nhan Song Song há mồm nói, nước mắt trong suốt ở hốc mắt đảo quanh, không có bộ dáng lệ hoa giống như Long Trác Việt làm người thương yêu, nhưng lại càng khiến cho người khác trong lòng cảm thấy bất lực chua xót.

“Là nô tỳ ngu dốt, nô tỳ không muốn trở về phủ Vũ Dương Hầu, xin Vương phi đừng đuổi nô tỳ rời khỏi người, xin Vương phi để cho nô tỳ ở lại.”

Nàng luôn luôn do dự, giữa cha nàng cùng với Vương phi.

Nhớ lại ngày đó, Vân mẹ nói: Vương phi là người đáng được ngươi đi theo là người ngươi có thể nương tựa, phủ Vũ Dương Hầu đã làm tổn thương ngươi, Hầu gia cũng đối xử lạnh lùng với ngươi không hề có tình thương giữa cha và con gái cũng không đáng để nói đến, ở lại đó chỉ càng tăng thêm tổn thương đau lòng, tiếp tục chịu người khi dễ thôi, không cần lo cho ta bộ dạng thân thể tàn tật này, cho dù vì ta, ngươi phải hại Vương phi, cuộc đời sau này, ngươi có thể an tâm, cho dù ngươi an tâm, ta cũng không an tâm, lại càng không đồng ý cái sinh tồn kiểu này để kéo dài hơi tàn.

Vừa nghĩ đến Vân mẹ, Nhan Song Song trong lòng lại không thể ngăn chặn con co rút đau đớn bắt đầu đi lên!

Người nàng có thể nương tựa duy nhất chính là Noãn Noãn!

“Ta nhìn không thấy lòng trung thành của ngươi, nên cũng không có lý do gì phải giữ ngươi ở lại.” Nhan Noãn mặt không chút biểu tình nói vắn lại, đôi mắt trong suốt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Nhan Song Song, không bỏ qua bất cứ biểu tình nhỏ nào trên mặt nàng.

Nàng biết rõ, lúc Nhan Song Song trong tình trạng đang đau khổ thương tâm lại nói ra những lời này, chắc chắn là sát muối ở trên miệng vết thương, lạnh lùng và vô tình.

Nhưng mà, Nhan Noãn nghĩ tới hành động của Vân mẹ bảo vệ Nhan Song Song, đối với lời nói của Vân mẹ lại có tin tưởng thêm vài phần, điều Vân mẹ hi vọng nhất, chính là muốn nàng đối xử tử tế với Nhan Song Song, mà nàng, nhất định phải biết rõ được Nhan Song Song đến cuối cùng có đáng giá hay không để cho nàng đối xử tử tế.

“Người chết không thể sống lại, Vân mẹ chết khiến cho ngươi thương tâm như vậy, có thể thấy được nàng đối với ngươi càng yêu thương nhiều hơn, nàng cũng không muốn thấy ngươi vì cái chết của nàng mà tinh thần sa sút không phấn chấn, chắc hẳn nàng càng hy vọng thấy ngươi được sống vui vẻ hạnh phúc.”

Nhan Noãn ngừng lại một chút, lại an ủi, cũng không có nóng lòng yêu cầu nàng muốn có được đáp án liền, nàng cho Nhan Song Song có thời gian để cân nhắc, hy vọng đáp án sẽ không làm cho nàng thất vọng.

.....

“Noãn Noãn, chúng ta thật sự phải đi tìm lão yêu bà sao?”

Đi vào sâu ngõ hẻm trong cung, Long Trác Việt kinh hãi rùng mình trên dọc đường lặp lại câu hỏi đó không dưới mấy trăm lần.

Nhan Noãn hoàn toàn kiên nhẫn lại lần nữa gật đầu: “Phải.”

Ngồi chờ thái hậu tìm tới mình, còn không bằng tự mình tới tìm bà ta, đến trước mặt thái hậu thỉnh tội, nói không chừng thái hậu thấy thái độ thành khẩn nhận sai của nàng, chắc có lẽ sẽ không so đo với nàng nữa.

Chủ động cùng với bị động, mặc dù chỉ khác nhau một chữ, nhưng có thể thường đạt tới hiệu quả, cũng là cách biệt một trời một vực.

Cho dù nàng không tới, đến lúc đó thái hậu mời nàng tiến cung để hỏi, có lẽ nàng cũng phải cúi đầu nhận sai.

Long Trác Việt một lần rồi lại một lần vang lên âm thanh hút không khí mãnh liệt bên tai Nhan Noãn, chỉ là hai cái tay của hần càng túm chặt hai ống tay áo của nàng cũng không khó để cảm thấy, Long Trác Việt kia có bao nhiêu sợ hãi khi gặp thái hậu.

Nhan Noãn quay đầu nhìn hần, cười nói: “Lúc đầu đã bảo ngươi không cần đi cùng ta tới đây mà, ngươi lại không nghe.”

“Làm sao có thể.” Long Trác Việt vừa nghe Nhan Noãn nói như vậy, lồng ngực lập tức nhô lên, vẻ mặt nghiêm túc: “Ta làm sao có thể để cho Noãn

Noãn một mình đi gặp lão yêu bà, người ta phải bảo vệ Noãn Noãn không bị lão yêu bà khi dễ nha.”

Hắn nói vô cùng mạnh mẽ, một đôi mắt trong suốt lập tức phát ra ánh sáng như ngọc lưu ly rực rỡ khác thường.

Trong lòng Nhan Noãn sinh ra một chút cảm giác ảm áp!

Nàng lượn người câu môi: “Người không phải rất sợ thái hậu sao?”

“Ồ..ờ..” Long Trác Việt sợ hãi rút lui thân mình, lúc trước tâm chí mạnh mẽ đang nghe đến hai chữ “Thái hậu” lập tức ỉu xiu như quả cà tím: “Lão yêu bà rất đáng sợ, người ta thật sự rất sợ, Noãn Noãn, chúng ta vẫn nên trở về đi.”

Nhan Noãn đối Long Trác Việt mới có thêm một chút ấn tượng tốt, nháy mắt liền tan biến, nàng im lặng nhấc lên mi mắt, nói: “Vậy người nên trở về phủ đi, ta không quay về.”

“Noãn Noãn không quay về, người ta cũng không trở về.”

Long Trác Việt đi đến phía Nhan Noãn gần thêm một chút, lớn tiếng kêu gào, dường như muốn nói lớn tiếng để tăng thêm lòng dũng cảm, đem ý nghĩ sợ hãi trong lòng ném đi.

Nhan Noãn liếc hắn một cái: “Vậy đi nhanh lên.”

Sau một lúc lâu, Nhan Noãn mờ mịt nhìn xung quanh cung điện hoang vắng cùng cảnh vật đổ nát: “Việt Việt, chúng ta đi tới chỗ nào rồi?”

“Noãn Noãn, nơi này là lãnh cung nha.” Long Trác Việt nhu thuận nhìn Nhan Noãn, lạnh trí trả lời.

“Lãnh cung?” Nhan Noãn kinh ngạc ngoái đầu nhìn lại, liếc qua hắn: “Sao người lại dẫn ta đến lãnh cung rồi?”

“Noãn Noãn, người đồ oan người ta, là người ta đi theo người đến đây nha.” Long Trác Việt chớp chớp đôi mắt, giải thích.

“Ách? Vậy sao?” Nhan Noãn ngần ra, hình như là có chuyện như vậy: “Nhưng mà hoàng cung này là nhà của người nha, là người quen thuộc nhất, vì sao không dẫn ta đi Từ Ninh cung?”

Long Trác Việt tiếp tục chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt vô tội nói: “Người lại không có hỏi người ta.”

Nhan Noãn khẽ lắc đầu, thiếu chút nữa muốn sặc khí.

Ông trời ơi, là nàng sai, là nàng không đúng.

“Vậy bây giờ người có thể dẫn ta đi Từ Ninh cung chưa?”

Long Trác Việt toét miệng cười, lộ ra một loạt hàm răng trắng sáng: “Đương nhiên có thể nha.”

“Vậy còn không mau đi.”

“Ồ..”

Long Trác Việt dừng lại trả lời, đang đi phía sau Nhan Noãn, liền chạy tới trước người Nhan Noãn, dẫn nàng đi đến hướng Từ Ninh cung.

Bàn tay to lớn của hắn tự nhiên nắm lấy tay nhỏ nhắn mềm mại của Nhan Noãn, mười ngón đan chặt vào nhau, lúc này chưa kịp đợi Nhan Noãn phản ứng hắn đã mở miệng nói: “Noãn Noãn, người nên đi theo sát bên cạnh ta nha, hoàng cung rất lớn, coi chừng lạc đường.”

Vì thế, cũng khiến cho Nhan Noãn tự nhiên cảm thấy lời nói cử chỉ giải thích của Long Trác Việt chính là hắn sợ mình không cẩn thận sẽ bị lạc đường.

Bởi vậy, nàng tùy ý để cho Long Trác Việt nắm tay mình đi đến Từ Ninh cung.

Lúc đi qua cửa lớn lãnh cung, bỗng dưng vang lên một âm thanh khác thường từ bên trong truyền ra, Nhan Noãn hơi hơi nhíu mày, trong lòng cũng không để ý đến, chỉ là ngay sau đó, âm thanh kia lại bỗng dưng gia tăng.

Đó là tiếng thờ gấp làm nùng của nữ tử, cao vút và kịch liệt, xen lẫn nồng đậm hưng phấn.

Nhan Noãn cho dù là người hiện đại, khi đang nghe đến âm thanh như vậy vẫn là nhìn không được đỏ mặt lên, nhấc chân liền muốn vội vàng rời đi.

Chỉ là nàng muốn đi, nhưng người nào đó lại cự tuyệt không muốn rời đi.

“Noãn Noãn, đó là cái âm thanh gì? Thật kỳ quái.” Long Trác Việt hỏi.

“Không có âm thanh gì, chúng ta đi mau.” Nhan Noãn dắt Long Trác Việt, thúc giục nói.

“Đừng mà, chúng ta vào xem thử nha.” Long Trác Việt không nhìn đến vẻ mặt bối rối muốn rời đi của Nhan Noãn, lôi kéo nàng đi đến phía lãnh cung.

Nhan Noãn cảm không lại sức lực của Long Trác Việt, cũng đi vào theo hắn, âm thanh kia càng phát ra nhiều hơn, trong lòng nàng rất hiếu kỳ đối với cái người kia đang làm chuyện đó trong lãnh cung không khỏi khiến cho người ta xấu hổ đỏ mặt tím đập nhanh.

Dưới ban ngày ban mặt, bên trong hoàng cung, ai có lá gan lớn như vậy, lại cầu thả đi làm sự tình này ở lãnh cung.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Bị phát hiện

Ads Nếu Nhan Noãn sớm biết rằng sẽ thấy được người đang gian tình chính là đương triều thái hậu, đánh chết nàng cũng không dám vào xem, chết tiết càng lúc càng hiếu kỳ cùng nghi ngờ, lại bước tiếp thêm bước nữa tiến vào lãnh cung.

Hiện tại là cái tình hình gì đây.

Nàng cùng Long Trác Việt tay nắm tay, ngồi xổm xuống dưới cửa sổ, tùy tiện nhìn vào bên trong đang trình diễn như bức tranh xuân cung đồ vô cùng sống động.

Sa mỏng nhẹ tung bay, thái hậu bộ dạng thùy mị càng tôn lên thêm vẻ thướt tha như ẩn như hiện trong sa mỏng, tiếng la dâm đãng kích động tràn ngập ra ngoài cửa sổ rơi vào bên tai hai người, ngay cả trước kia Nhan Noãn là người hiện đại, đối mặt với màn biểu diễn xuất sắc sinh động như vậy còn nhìn không được xấu hổ mặt đỏ lên.

Nàng đem tầm mắt dời đi, nhìn sang Long Trác Việt ngồi bên cạnh chớp mắt cũng không chớp đang nhìn chăm chú vào một bên trong một màn kịch động, một lần lại một lần nuốt nước miếng âm thanh từ yết hầu của hắn phát ra, không thể dời đi.

Trong sáng hồn nhiên như thế trong mắt không chứa một chút tạp chất, cũng không thể bị cảnh tượng này làm cho ô nhiễm.

Nhan Noãn ngẩn ra, vội vàng đưa tay bịt đôi mắt của hắn lại hai con ngươi kia trong suốt thuần khiết so với dòng nước trên núi cao càng thêm trong sáng hơn.

“Noãn Noãn, ngươi làm cái gì á, che mắt người ta như vậy, người ta nhìn không thấy nha.” Long Trác Việt vội vàng lấy tay Nhan Noãn ra, vô cùng bắt mắt lăm lăm nói.

“Nhìn?” hai con ngươi đen nhánh của Nhan Noãn bỗng nhiên co rút lại, trừng mắt nhìn Long Trác Việt, cổ hết sức đè thấp thanh âm nói: “Ngươi muốn nhìn cái gì, ngươi không biết đây là cảnh tượng thiếu nhi không được xem sao?”

Bên trong phòng hai người kia càng ‘đánh’ càng mạnh mẽ, giường gỗ lay động đong đưa vang lên âm thanh ‘két..két’ vô cùng mãnh liệt, khiến cho Nhan Noãn không khỏi vì bọn họ mà trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Kịch liệt như vậy, cũng đừng làm cho sập giường nha.

“Noãn Noãn, cái gì là thiếu nhi không được xem?”

“Nói đúng hơn là người không được nhìn.”

“Nhưng mà Noãn Noãn ngươi cũng nhìn.”

“Ta có thể xem.”

“Vi sao ngươi có thể xem, người ta không thể nhìn?”

“Không thể nhìn chính là không thể nhìn, sao ngươi nói nhiều quá vậy.”

“Nhưng mà.....”

“Nói nhiều như vậy còn nhưng mà cái gì.” Nhan Noãn vận đầu Long Trác Việt quay lại, nhẹ trách mắng, hai má trắng nõn bởi vì một màn kịch tình bên trong mà nhiễm lên sắc màu đỏ hồng, tuyệt mỹ động lòng người nói không nên lời, đôi môi ửng hồng vô cùng quyến rũ, giống như anh đào chín mọng, đợi người hái.

Nhìn bộ dáng trừng mắt của Nhan Noãn, Long Trác Việt giận mà không dám nói gì, cực kỳ bứt rứt, nghe trong phòng truyền đến âm thanh kia, lại không tự chủ khóe mắt quét nhìn vào trong nhưng rồi tự động nghiêng mắt nhìn đi hướng khác, nghiêm nhiên như một đứa trẻ nhỏ biết học tập rất tốt.

Bọn họ đang làm cái gì? Vì sao hắn lại có cảm giác mặt đỏ tím đập như thế?

Chỉ là không đợi Long Trác Việt tìm ra được đáp án, trong phòng phút chốc truyền đến một giọng quát mắng: “Ai ở bên ngoài.”

Đó là một giọng nam nhân tràn đầy khí lực mạnh mẽ, mang theo một chút sắc đục trầm thấp khàn khàn, lại tràn ngập khản trương khi bị người nhìn thấy, nhưng vẫn như cũ không giảm đi khí phách uy nghiêm.

Trong lòng Nhan Noãn bỗng nhiên cả kinh, kéo Long Trác Việt bỏ chạy.

Không xong, bị phát hiện rồi.

Quả nhiên, rình mò xem những việc này không phải người nào cũng có thể làm được.

Đặc biệt bên người còn mang theo cái Long Trác Việt, dính líu với những việc này mặc dù không muốn xảy ra rắc rối, cũng ngăn không được rắc rối vẫn cứ xuất hiện.

“Noãn Noãn, người đi chậm một chút nha, á..., khăn tay của người ta ướt rồi.” Long Trác Việt một bên chạy theo Nhan Noãn, một bên reo lên, mới chạy tới cửa lớn lãnh cung, thì khăn lụa trong ống tay áo hắn đột nhiên ướt ra ngoài.

Nhan Noãn đột nhiên dừng lại, mới chuẩn bị đi giúp Long Trác Việt nhặt lại khăn tay, liền nghe được âm thanh cửa sau lãnh cung mở ra, trong lòng đột nhiên kinh hãi, ngoảnh lại nhìn cái khăn tay đó, lại lần nữa quay đầu lúi lét kéo Long Trác Việt bỏ chạy.

Bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn.

Quả thực lúc này bị bọn họ tóm được, nàng và Long Trác Việt sẽ bị giết chết như thế nào cũng không biết.

Một gã nam tử quần áo không chỉnh tề xông tới cửa, quan sát mọi nơi xung quanh, vẫn chưa phát hiện người khả nghi, đúng lúc muốn trở về, lại chợt phát hiện ra khăn lụa rơi trên mặt đất.

Bên trên là gấm hoa thượng hạng, thêu lên đôi uyên ương đang nghịch nước rất sống động, đôi mày nam tử, hung hăng vằn lên, đáy lòng một tia may mắn cuối cùng cũng bị bóp tắt.

Trên mặt Liễu Bình Dịch chợt lóe lên sợ hãi, đem khăn lụa nhặt được túm ở trong tay, vội vàng đi trở về lãnh cung.

Có người xâm nhập, thái hậu cũng không còn tràn trề hưng phấn như trước, sau khi đi ra ngoài Liễu Bình Dịch liền trở vào, bộ dáng hào hoa phong nhã trên mặt tràn đầy trang nghiêm, nhưng kích tình vẫn chưa phai hết nét mặt còn ửng đỏ.

Vừa thấy Liễu Bình Dịch nghiêm mặt trở về, thái hậu liền hiểu được sự tình rất nghiêm trọng, đang mặc quần áo chợt ngừng tay lại một lát, nàng hỏi: “Có người xông vào đây phải không?”

“Ân.”

“Là ai?”

Phóng tầm mắt nhìn toàn bộ hoàng cung, nơi khiến mọi người sợ hãi kiêng kỵ không muốn bước chân vào đó, chính là cái lãnh cung này.

Chết tiệt, nàng tưởng rằng lãnh cung này là chỗ an toàn nhất, mà từ đó đến nay cũng chưa có bất kỳ kẻ nào dám bước vào, nhưng không ngờ hôm nay lại có người xông vào.

Toàn thân Thái hậu, hàn khí ác liệt không ngừng tản ra, hận không thể lôi cái kẻ xông vào nhìn trộm đem ra nghiền nát xương thành tro.

Liễu Bình Dịch trong tay cầm khăn lụa đưa tới trước mặt Thái: “Không biết là tiểu cung nữ nào không hiểu chuyện xông vào đây, lúc ta đuổi theo chạy ra ngoài thì sớm đã không nhìn thấy ai, dựa vào một cái khăn tay này, muốn tìm được người ở trong hoàng cung này không phải là chuyện dễ.”

Thái hậu nhìn khăn lụa trong tay Liễu Bình Dịch, đôi mày liễu vằn lên thật sâu, sau một lúc lâu, trong mắt nàng chợt lóe ra một ánh sáng sắc bén, đột nhiên đoạt lấy khăn tay, cầm lên quan sát nhiều lần.

“Sao thế, người nhận ra cái khăn tay này là của ai sao?” Liễu Bình Dịch nhìn nét mặt thái hậu, hỏi.

Thái hậu về mặt hồng hào mịn màng khóe miệng bỗng dung gợn lên, vẽ ra độ cong tàn nhẫn: “Không phải chỉ có cung nữ mới có thể dùng khăn tay.”

Long Trác Việt!

Dĩ nhiên là người!

Nếu như chỉ dựa vào một cái khăn tay bình thường, đương nhiên nàng không thể tìm thấy người, chỉ là Long Trác Việt tài thù của hắn thật sự quá tuyệt diệu, khiến cho người ta chỉ nhìn liếc qua một cái liền không quên được, khăn tay này, chính là cái hắn thích nhất, mỗi khi nàng gặp Long Trác Việt đều nhìn thấy hắn luôn mang theo bên người, cho nên, nàng nhận ra.

Nhưng mà với năng lực của Long Trác Việt, lại không có khả năng đột nhiên chạy trốn tìm không ra, khẳng định còn có người nữa.

Trong đôi mắt phượng hàn ý lạnh lẽo, ánh sáng sắc bén giống như mũi tên nhọn bắn ra, trong đầu nàng bỗng dưng nổi lên vền vền hai chữ ‘Nhan Noãn’.

Nhan Noãn nàng chỉ gặp qua một lần, tuy rằng thông minh, nhưng lại nhát gan sợ phiền phức, xem ra nàng không trở thành được đại tiểu thư tôn quý của Nhan gia.

Ngoại trừ Nhan Noãn, thái hậu thật sự nghĩ không ra cái người thứ hai có thể cùng Long Trác Việt xông vào đây.

“Người về trước đi, chuyện này ta sẽ xử lý sạch sẽ.” Thái hậu nói với Liễu Bình Dịch.

Bên trong đôi mắt phượng hơi hơi nheo lại, hiện lên một tầng sát khí, lúc trước về mặt hoan ái phong tình bây giờ tất cả đều không thấy.

Liễu Bình Dịch trên mặt một mảnh trang nghiêm cung kính, hắn nhìn thoáng qua thái hậu, nhẹ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Âm sát

Ads Vào đêm, trăng khuyết treo giữa bầu trời đêm, những ngôi sao sáng lura thưa rải rác khắp bốn phía, hiện ra hình ảnh nhiều ông ngôi sao vây quanh nàng mặt trăng xinh đẹp. Gió đêm lay động, xen lẫn hương hoa, cùng hơi lạnh của tháng đầu mùa xuân.

Nhan Noãn tròn tròn mắt im lặng nhìn chăm chăm lên nóc nhà, trên giường truyền đến tiếng ngáy nhẹ nhàng của Long Trác Việt, thoáng ghé mắt, dựa vào ánh trăng ngoài cửa sổ, nàng mơ hồ có thể nhìn thấy khuôn mặt tuyệt đẹp phong nhã khuyên quốc của hắn, bình thân tựa như ánh trăng, thanh mỹ, cao quý, lại khiến cho người ta không dám khinh nhờn.

“Haizz!”

Nhan Noãn nhẹ nhàng thở dài một hơi, tối nay nhất định là một đêm không ngủ, mà Long Trác Việt lại tựa như cái đầu heo ngủ cực kỳ say mê, rõ ràng là hắn gây họa, hết lần này tới lần khác chỉ có một mình nàng đứng ra gánh vác giải quyết vấn đề thay hắn.

Thái hậu là người thông minh như thế, Nhan Noãn đoán chừng rằng bà ta nhận ra được khăn tay của Long Trác Việt lúc không cẩn thận đã đánh rơi, mà một khi bị thái hậu biết được ai đã bắt gặp được chuyện gian tình của nàng, chắc chắn chết không toàn thây.

Giữa đêm sắc trời tối đen, chính là thời cơ tốt thường hay ra tay.

Ở trong vương phủ, người duy nhất nàng có thể tin được chính là Thiên Minh, nhưng sợ nhất cái lão yêu bà thái hậu kia sẽ phái tới sát thủ lại khiến cho Thiên Minh cũng chống đỡ không nổi.

Nếu như tối nay gió êm sóng lặng, vậy sau này nhất định Nhan Noãn phải có một khoảng thời gian rất dài ngủ không được rồi.

Không ngờ, nàng lại có một chút chờ mong sát thủ sẽ đến.

Đến càng sớm, nàng mới có thể sớm nghĩ ra kế sách ứng phó, nếu không mỗi ngày đều phải kinh hãi run sợ, đến ngày đó bị giết chết như thế nào cũng không biết .

Đang suy nghĩ, đột nhiên thấy trên cửa sổ có một đạo bóng đen chợt lóe qua.

Nhan Noãn thốt nhiên cả kinh, nhảy dựng lên trên mặt đất, toàn thân cứng đờ, mò ra cây gậy ở bên cạnh, không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào cánh cửa.

Ngoài phòng vang lên tiếng đao kiếm va chạm, ánh sáng màu trắng của chiến khí vô cùng chói mắt chiếu vào trong phòng, rọi thẳng vào Nhan Noãn khiến nàng không tự chủ được nheo mắt lại, trong lòng kinh ngạc càng dày đặc hơn.

Lúc trước xem Nhan Lăng cùng Nhan Xảo phát động chiến khí so với ánh sáng của chiến khí trước mắt hiện giờ có vẻ như không thể sánh bằng mà ngay cả sáng hơn gấp mấy.

Thất cấp? Hay là bát cấp?

Nhan Noãn không có bất kỳ nhận thức nào, thần sắc lại càng ngày càng khảm trương.

Nghe âm thanh giao chiến bên ngoài, Nhan Noãn đoán ra được bên địch có hai người.

Bên địch hai người đấu với một mình Thiên Minh, rõ ràng Thiên Minh bị vây vào chỗ yếu thế.

Thái hậu quả nhiên nham hiểm, biết rõ Long Trác Việt là kẻ ngốc, hơn nữa còn biết rõ nàng không có một chút chiến khí nào, lại còn phái hai cái cao thủ đến đây, chính là để đối phó với Thiên Minh? Không có một chút sơ hở.

“Noãn Noãn, trời sáng rồi sao?”

Tiếng nói Long Trác Việt mềm mại yếu ớt đột nhiên vang lên, hần một bên xoa xoa con mắt, một bên từ trên giường đứng lên, hiển nhiên là bị ánh sáng chiến khí ở bên ngoài phát ra làm cho tỉnh giấc.

Hần mơ mơ màng màng bộ dáng thoát nhìn vừa hiển lãnh thật thà mà vừa đáng yêu, chính là lúc này Nhan Noãn không có bất kỳ tâm tư nào đi thương thức.

“Suyt, đừng lên tiếng.”

“Suyt, đừng lên tiếng.” Long Trác Việt di chuyển đến bên người Nhan Noãn, ngón trỏ dựng thẳng ở giữa bờ môi mòng, lặp lại lời nói của Nhan Noãn, đột nhiên, hần kinh ngạc mừng rỡ nhảy dựng lên một phát: “Noãn Noãn, có phải người đang chơi trốn tìm cùng với Thiên Minh không?”

Ách.....

Nhan Noãn kinh ngạc nhìn Long Trác Việt tràn đầy hưng phấn hoàn toàn không có ý định đi ngủ tiếp, có chút theo không kịp suy nghĩ của hần.

Nàng có nói qua hồi nào, rằng bọn họ đang chơi trốn tìm?

Không đợi Nhan Noãn mở miệng, Long Trác Việt kích động kêu lên: “Chơi trốn tìm nha, Noãn Noãn, người ta thích nhất là chơi trốn tìm, nhanh, chúng ta mau trốn đi, đừng để cho Thiên Minh tìm được.”

Hai con người trong đôi mắt Long Trác Việt như ngôi sao sáng lấp lánh vô cùng chói mắt tràn đầy vui sướng, vung ra hai chân đi loanh quanh khắp trong phòng: “Trốn ở đâu tốt đây, trốn ở đâu tốt đây, nhất định không thể bị Thiên Minh tìm được, ah, có rồi, Noãn Noãn, chúng ta trốn trong tủ quần áo.”

Dứt lời, Long Trác Việt cực kỳ vui thích lôi kéo Nhan Noãn hướng trong tủ quần áo chui vào.

Đến khi trốn vào trong tủ quần áo tối đen như mực, Nhan Noãn mới hoảng sợ giờ bình tĩnh trở lại, có vẻ hiện tại, không phải là lúc chơi trốn tìm rồi.

Thò tay đẩy cửa tủ, âm thanh kinh hãi của Long Trác Việt bỗng dưng vang lên: “Noãn Noãn, người muốn làm gì?”

Nhan Noãn nhú mày, vỗ vỗ hai lỗ tai do bị tiếng nói chấn động của Long Trác Việt, nghiêng đầu ai oán liếc hần một cái, tuy nhiên nàng không nghĩ đến như ở chỗ tối đen như vậy, Long Trác Việt sẽ thấy được biểu tình của nàng.

“Người nói nhỏ chút, sợ người khác không biết người trốn ở chỗ này sao?”

Ông trời ơi, có phải do không gian trong tủ quần áo này quá nhỏ hay không, mà lỗ tai nàng đau quá!

“Ồ, đúng, đúng, nói nhỏ chút, nhưng mà Noãn Noãn, người muốn đi ra ngoài sao?” Long Trác Việt liên tục gật đầu như con gà mổ thóc.

“Nói nhảm.” Không ra ngoài thì làm sao mà kháng địch, tốt xấu gì ở bên ngoài còn có thể đánh lên một chút, trốn ở chỗ này, chỉ có bị người giết a.

Đôi bàn tay to lớn của Long Trác Việt rất nhanh nắm lấy đôi tay của Nhan Noãn: “Không được nha, chúng ta đang chơi trốn tìm mà, không thể ra ngoài được.”

“Việt Việt, ta không có thời gian chơi với người.” Nhan Noãn gãy dựa nói, bắt quá vùng vẫy vài cái, vẫn như trước bị Long Trác Việt nắm càng chặt hơn.

“Cùng chơi cùng chơi đi., Noãn Noãn chơi cùng với người ta nha.”

“Người buông tay.”

“Không buông, không buông, nhất định không buông.”

Nhaa., tên ngốc này, lại có sức lực khỏe mạnh như vậy.

“Ta tức giận a.”

“Oaa, Noãn Noãn, ngươi không nên tức giận nha, cùng người ta chơi đi, cùng chơi nha, Aaa.....”

Nhan Noãn nghe được Long Trác Việt oa oa kêu to, tâm mẫn liệt bị kéo căng, hần làm ầm ĩ như vậy, là muốn cho mọi người trên toàn thế giới biết được bọn họ đang trốn ở trong tủ quần áo nha, chỉ là hai tay đã bị hần ra sức nắm chặt, cuối cùng đành chịu, thân mình Nhan Noãn lui về sau, giờ chân lên chặn bịt lại cái miệng không ngừng kêu gào của Long Trác Việt, chỉ nghe phát ra âm thanh ô..ô.. không ngừng.

“Ngươi còn ầm ĩ kêu gào, có tin ta lấy kim châm thêu hoa may dính cái miệng của ngươi lại hay không.”

Lúc này đang căng thẳng như vậy, Long Trác Việt là cái vô tâm vô phé (không tim, không phổi), lại còn làm phiền nằng thêm, cũng không biết tình huống bên ngoài như thế nào ?

“Ô..ô..ô..ô.....”

Kỳ quái, sao lại không còn tiếng động? Chẳng lẽ đánh xong rồi?

Cái kia đến cuối cùng là ai thắng ai thua a?

Muốn đi ra ngoài xem, lại sợ đẩy cửa tủ ra, sẽ nhìn thấy kia hai tên thích khách kia, nhưng không đi ra ngoài xem, thì không biết kết quả được.

Chết tiệt, nằng bần khoản muốn chết, Nhan Noãn nhất thời có một loại cảm giác bị ức hiếp ghen ghét.

Trong lúc nằng đang vô cùng rối rắm, một tiếng nói mạnh mẽ vang lên.

“Vương phi, không có việc gì, có thể đi ra rồi.”

Nhan Noãn rõ ràng cảm thụ được nội tâm chấn động, đây không phải là từ bên ngoài truyền đến, mà là theo đáy lòng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Mạc danh kỳ diệu

Ads (Không sao hiểu được)

“Vương phi, đã an toàn.”

Tiếng nói của Thiên Minh lại một lần nữa từ trong nội tâm Nhan Noãn vang lên.

Long Trác Việt đang cầm tay nằng giờ buông lỏng ra, chuyển sang nắm lấy bàn chân của nằng đang bịt ở trên miệng hần đem dòi đi!

“Vù vù vù, ô, Noãn Noãn, sao ngươi có thể lấy bàn chân của mình để bịt miệng người ta, ghen ghét người ta rồi.” Long Trác Việt từng ngậm từng ngậm hô hấp không khí, nhìn qua Nhan Noãn đôi mắt trong suốt tràn đầy vẻ u oán.

Nhan Noãn đối với oán giận của Long Trác Việt ngoảnh mặt làm ngơ, mà chỉ hỏi: “Việt Việt, ngươi có nghe được âm thanh gì không?”

“Nghe được.” Long Trác Việt xoa xoa cái mũi, lẩm bẩm nói: “Thiên Minh nói đã an toàn, chúng ta có thể đi ra ngoài rồi.”

Chẳng lẽ cái này là người đặc biệt có được chiến khí, mới có thể dựa vào chiến khí truyền âm, đem lời nói truyền đến vào nội tâm của người khác?

Nhưng mà vì cái gì a?

Nếu an toàn, Thiên Minh có thể trực tiếp kêu bọn họ ra là được rồi?

Nhan Noãn trăm vấn đề vẫn không có cách giải.

Bất quá đã an toàn, vậy nằng cũng không cần thiết tiếp tục trốn ở trong tủ quần áo, có trời mới biết trong không gian nhỏ hẹp như vậy lại có thể nhét hai cái người sống, nằng cũng sắp bị ngộp chết rồi.

Tay ngọc thon dài vừa muốn đẩy cửa ra, đột nhiên Long Trác Việt giữ chặt tay nằng lại: “Noãn Noãn, ngươi như vậy đi ra ngoài, sẽ bị Thiên Minh tìm

được, chúng ta không thể bị hấn lừa nha.”

Hắn ngậy thơ chớp chớp mắt, như người vô tội hai con ngươi đen láy lóe ra ánh sáng ngọc lưu ly lấp lánh.

Nhan Noãn biết vậy nên không nói gì, đối mặt với một cái cực phẩm vương gia như thế, thật sự không thể lấy suy nghĩ của người bình thường đối đáp với hắn được, vì thế nàng nói: “Việt Việt, Thiên Minh đã chịu thua rồi.”

“Thật sao?” Long Trác Việt ngạc nhiên mừng rỡ giờ lên đôi lông mày, dường như không tin mà hỏi lại.

“Àn, cũng là bởi vì hắn tìm không thấy chúng ta, cho nên trực tiếp mở miệng kêu chúng ta đi ra ngoài, không tin đợi lát nữa ngươi hỏi Thiên Minh đi.”

“Thật tốt quá, Noãn Noãn, chúng ta đi ra ngoài nhanh lên.”

Long Trác Việt vui cười nói xong, vội vàng đẩy cửa tù ra, chân dài một bước, đi ra ngoài.

“Thiên Minh, Noãn Noãn nói ngươi thua nha, đợi lát nữa ngươi phải đứng chống ngược một canh giờ.”

Thiên Minh kinh ngạc nhìn chằm chằm Long Trác Việt, thân thể thon dài cao ngất giống như pho tượng hoàn mỹ vô khuyết, mày kiếm tinh tế, khóe miệng khó có thể thấy đang nhẹ nhàng run rẩy, lòng tràn đầy ngạc nhiên cùng khó hiểu.

Hắn thua?

Hắn thua cái gì ?

Vương gia, người đây là diễn ra cái trò gì, thuận tiện để cho thuộc hạ không sao hiểu được lại phải đứng chống ngược một canh giờ.

Không cần phải chinh hấn như vậy chứ.

Ánh mắt nghi hoặc thăm dò qua người Long Trác Việt, sau đó nhìn về phía Nhan Noãn từ trong tủ quần áo đi ra, cầu giải thích.

Nhan Noãn phảng phất cười cười, tựa như trăm hoa đua nở, vô cùng rực rỡ tuyệt đẹp.

Nàng nhìn Thiên Minh nhún nhún hai vai, vẻ mặt đành chịu.

Theo chủ tử đặc biệt như thế, ngươi cũng chỉ có thể cam chịu số phận nhận mệnh thôi.

Thiên Minh đột nhiên cảm thấy Nhan Noãn thật sự rất tà ác, nhưng chủ tử phản phó, hắn chỉ có thể nghe theo lệnh.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Thiên Minh hướng về Long Trác Việt ôm quyền nói, thấy bộ dáng Long Trác Việt cười đến toe toét không ngậm miệng được, dưới đáy lòng chỉ có thể ai oán xót thương. Sau đó, hắn lại nhìn qua Nhan Noãn nói: “Bẩm vương phi, Nhan Song Song ở ngoài cửa.”

“Nàng?” Nhan Noãn không khỏi sùng sốt, ngay sau đó nhớ ra cái gì, vội vàng phụ giúp Long Trác Việt nói: “Việt Việt, mau lấy mặt nạ đeo lên.”

“Nha.”

“Lúc này cũng nhờ có nàng hỗ trợ, không nghĩ tới nha hoàn bên người vương phi, thâm tàng bất lộ* như thế.”

(*thâm tàng bất lộ: không để lộ tài năng)

Thiên Minh cho dù vẻ mặt lạnh lùng không chút biểu tình, bất quá trong mắt lại tràn ngập sự ngưỡng mộ tôn kính đối với Nhan Noãn, còn có kính nể sức mạnh kiên cường đối với Nhan Song Song.

Chiến khí thất cấp!

Một cái nha hoàn nho nhỏ, nhưng lại có được đẳng cấp chiến khí bằng hấn, mà lúc nàng phát động chiến khí, nhìn xa so với mình lớn mạnh hơn rất nhiều.

Tuy rằng rất không cam lòng, nhưng Thiên Minh cũng không thể không thừa nhận, chiến khí Nhan Song Song, đã đến đỉnh cao của thất cấp, chỉ cần cơ hội đến, là có thể đột phá lên bát cấp nhanh chóng.

Mà hắn, lại không bằng nàng!

Thích khách đến tới nay, một cái là chiến khí lục cấp, một cái là chiến khí bát cấp.

Đối phó với chiến khí lục cấp, Thiên Minh có thể dễ dàng đánh ngã, nhưng mà đối kháng với chiến khí bát cấp, căn bản hắn vốn là không phải đối thủ của người ta.

Thiên Minh tuy rằng không biết thích khách đó là do ai phái tới, nhưng mục tiêu chính là vương gia cùng vương phi, vì vậy cho dù hấn phải liều mạng cũng không thể để cho bọn họ làm tổn thương đến nửa sợi tóc của vương gia và vương phi.

Tối nay, may mắn là nhờ có Nhan Song Song hỗ trợ, nếu không hấn cho dù không chết, cũng phải trọng thương, nói không chừng ngay cả an toàn của chủ tử cũng không thể bảo vệ được.

Nhan Noãn nhìn Thiên Minh sau một lúc lâu, cười yếu ớt ra tiếng: “Ngươi cũng không kém, chẳng những người ngoài cũng biết rõ chiến khí của ngươi chỉ là tứ cấp nha.”

“Vương phi quá khen.”

Thiên Minh chấp tay, khiêm tốn nói.

Tất cả mọi người đều cho rằng hấn chính là thị vệ có chiến khí tứ cấp, nếu như để cho người khác biết được hấn có chiến khí thất cấp, vậy người đầu tiên không an tâm, chính là thái hậu.

Nếu như muốn ở bên cạnh vương gia ngốc này, thực lực của hấn không thể để bại lộ quá nhiều, nếu không thái hậu sẽ nghĩ tất cả biện pháp để diệt trừ hấn.

Chỉ là, người bên cạnh vương gia, thực lực đâu chỉ có như thế này?

Long Trác Việt đem mặt nạ ngăm đen dán lên xong, liền vui mừng tươi cười tung tăng nhảy đến bên cạnh Nhan Noãn: “Noãn Noãn, còn chơi trốn tìm nữa không?”

“Hôm nay không chơi nữa, ngày mai sẽ chơi tiếp.” Nhan Noãn nói xong, rồi sau đó nhìn sang Thiên Minh: “Để cho Nhan Song Song tiến vào.”

Nhan Song Song đi vào trong phòng, đối với Nhan Noãn hành lễ: “Nô tỳ tham kiến vương phi.”

Sắc mặt của nàng rất tiêu tụy, khuôn mặt nhu mì xinh đẹp vẫn như trước vừa đỏ vừa sung, toàn thân một bộ quần áo màu trắng, càng tôn lên nét đẹp thanh lệ thoát tục, đôi mắt lộ ra nồng đậm bi thương, trên tóc mai đen nhánh, cắm một đoá hoa nhỏ màu trắng.

Nhan Noãn hiểu được, nàng đây là đang chịu tang vì Vân mẹ.

Có được tấm lòng hiếu thảo như vậy, lúc này vẻ mặt Nhan Song Song rõ ràng vô cùng đau thương, hấn là giống như lời của Vân mẹ nói, nàng có tâm địa thiện lương nha.

“Thiên Minh nói, tối nay may mắn nhờ có ngươi!”

“Bảo vệ chủ tử an toàn, là trách nhiệm của nô tỳ.”

“Trước đó ta vẫn chưa báo tin cho ngươi biết, vì sao ngươi lại có thể chạy đến kịp thời?” Nhan Noãn hỏi.

Nhan Song Song rũ mắt xuống nói: “Nô tỳ nhân lúc ban đêm trời tối muốn thuận tiện đốt một chút tiền giấy cho Vân mẹ, lại cảm giác được trong phủ có tồn tại một luồng chiến khí lớn mạnh, hơn nữa phát ra từ hướng phòng ngủ của vương phi, nô tỳ lo lắng sự an nguy của vương phi, liền chạy tới đây, nhìn thấy Thiên Minh đang giao đấu cùng hai gã hắc y nhân.”

Dứt lời, Nhan Song Song đột nhiên cúi đầu quỳ gối thỉnh tội: “Xin vương phi thứ tội, nô tỳ chỉ là muốn cúng tế cho Vân mẹ, cũng không phải là cố ý vi phạm quy củ.”

Nhan Noãn cũng hiểu được hành động của Nhan Song Song.

Ở thời đại này, trong gia đình giàu có, tất cả hạ nhân nô bộc đều không cho phép lên lút đốt vàng mã tiền giấy cúng bái bất luận là kẻ nào, như vậy chắc chắn là muốn cho chủ nhà gặp những điều không may xui xẻo, nếu bị người phát hiện, nhẹ thì trục xuất khỏi phủ, nặng thì bị gây đánh cho đến chết.

Nhan Song Song thành thật như vậy, khiến cho Nhan Noãn đối với nàng có chút vài phần kính trọng.

“Không có gì đáng ngại, bất quá ngươi cũng là người hiếu thảo, mặc kệ như thế nào, hôm nay cảm ơn ngươi đã ra tay trợ giúp, Vân mẹ là người thân của ngươi, sau này có cúng bái cũng không cần phải lên lút, thời gian không còn sớm, lui ra đi.”

Nàng không phải người của thế giới này, nên không có quan niệm cổ hủ như vậy.

Lễ cúng tế người thân của mình, là chuyện hết sức bình thường.

“Tạ vương phi ân điển.”

Nhan Song Song hành lễ nói tạ ơn, rồi xoay người rời đi.

Nhưng, lúc đi tới cửa, nàng bỗng dừng quay đầu lại, dường như quyết định ra điều gì, một lần nữa đi trở về, quỳ xuống trước mặt Nhan Noãn, trong tay

của nàng, không biết từ khi nào đã đưa ra một gói giấy màu vàng!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Thái hậu triệu kiến

Ads Đôi mắt Nhan Noãn hơi hơi nheo lại, hai con ngươi đen láy phát ra ánh sáng sắc lạnh.

Nàng nhìn chăm chú vào vật gì đó trong tay Nhan Song Song, đôi môi khẽ nhếch, đợi câu nói tiếp theo phía sau.

“Vừa rồi vương phi hồi môn (môn: ở đây nghĩa là nhà bố mẹ đẻ), trước khi đi hầu gia có đưa cho nô tỳ một bao nguyệt mê tán, ý đồ muốn làm cho vương phi trở nên si ngốc, thần trí mơ hồ, nhằm nắm chắc việc sống chết của vương phi để cho hẳn tránh lo âu tai họa về sau, là nô tỳ ngu muội, rõ ràng thiếu chút nữa đã phạm phải sai lầm lớn, nô tỳ không còn mặt mũi nào cầu xin vương phi tha thứ, lại càng không muốn giúp hầu gia làm ra những chuyện trái với lương tâm”

“Ngươi làm như vậy, không thể nghi ngờ là phản bội nhị thúc, hẳn là cha ngươi.” Nhan Noãn ngưng mắt nhìn Nhan Song Song, nói.

“Hầu gia không phải chủ tử của nô tỳ, nô tỳ cũng không có phản bội ông ta, nô tỳ là nha hoàn bên người vương phi, chỉ có vương phi mới là chủ tử của nô tỳ, huống chi, nô tỳ đối với hầu gia mà nói, chẳng qua là một quân cờ có giá trị lợi dụng, cũng không phải nữ nhi của hắn.” Nhan Song Song bình thản nói ra, âm thanh nhàn nhạt không có bất kỳ cảm xúc gì, lúc nói đến Nhan Hướng Thái ở trong lòng cũng không hề có một chút tình cảm cha con nào.

Hơn mười năm qua chẳng quan tâm đến nàng, lúc nghĩ đến nàng không ngờ lại lấy Vân mẹ ra để uy hiếp đe dọa nàng đi vào khuôn khổ, trong lòng hẳn, nàng không phải con gái, cái gì cũng không phải.

Nhan Song Song có oán, có hận, cũng có ủy khuất.

Nhan Hướng Thái là cha của nàng, nàng không thể làm gì được hắn!

Nhưng cho dù là cha, cũng không có quyền đối xử với nàng như một con rối mặc sức khống chế.

“Cho nên, mặc dù ngươi có được chiến khí thất cấp, cũng không muốn để cho bất kỳ kẻ nào biết được.” Giọng nói Nhan Noãn vô cùng quả quyết.

Nhan Song Song mấp máy đôi môi, xem như cam chịu.

Mặc dù nàng đã bị lợi dụng như thế, vậy mà cũng không có một chút giá trị đáng nói nào.

“Nếu như ta để cho ngươi trở thành người của ta, không biết ngươi có đồng ý cam tâm tình nguyện?”

Nghe xong lời nói của Nhan Noãn, Nhan Song Song bỗng nhiên ngừng đầu, trong đôi mắt đen bình tĩnh không gọn sóng chợt nổi lên một tia rung động nhẹ nhàng, vừa là ao ước, vừa là không thể tin.

“Vương phi nguyện ý tin tưởng nô tỳ?”

“Nếu dùng người thì không nghi ngờ người, đã nghi ngờ người thì sẽ không dùng người, ta đã như vậy, thì sẽ không hoài nghi ngươi.” Khóe miệng Nhan Noãn vẽ ra một độ cong, đáng tươi cười nhẹ nhàng như làn nước tinh khiết tuyệt đẹp, lông mi thật dài khẽ chớp, dưới ánh nền toát ra, ở chỗ nàng phát ra ánh sáng long lanh lưu lại trên mặt đất một bóng ảnh mờ ảo.

Nhan Noãn đi đến bên cạnh Nhan Song Song, dịu dàng nàng đứng lên, nói ra.

“Tạ vương phi.” Nhan Song Song kéo lên khóe miệng, ánh mắt tràn đầy đau buồn giờ lộ ra một tia mừng rỡ vui sướng, trong lời nói của Nhan Noãn, chính là lời khẳng định vô hình đối với nàng, nàng trước kia đã mất đi sự tin nhiệm của Nhan Noãn, trong nội tâm Nhan Song Song cảm thấy rất ảm áp.

Nhan Noãn cười nói: “Mặc kệ trước kia như thế nào, đều xóa bỏ hết, được chứ?”

“Àn, nô tỳ nghe theo vương phi.” Nhan Song Song gật đầu thật mạnh, trong mắt những ngôi sao lượn vòng, chính là vô số ánh sáng lấp lánh bắt đầu khởi động, dường như có một loại cảm giác trung thành sâu sắc đánh úp vào nàng.

Vân mẹ nói đúng, đi theo vương phi, mới là chính xác nhất.

Nàng, nhất định sẽ hết lòng chung thành với vương phi!

Ngày hôm sau, Vạn Toàn chính là người tâm phúc bên cạnh thái hậu đi vào Hiền vương phủ, mang theo khẩu dụ của thái hậu, tuyên truyền Nhan Noãn cùng Long Trác Việt tiến cung triệu kiến.

“Ah— Noãn Noãn, đừng mà, tại sao lại phải tiến cung gặp lão yêu bà a?”

Trong phòng, vang lên tiếng la cao vút của Long Trác Việt, dọa Nhan Noãn sợ tới mức vội vàng bịt kín cái miệng của hân lại: “Ngươi muốn chết à, kêu lớn tiếng như vậy, không sợ Vạn công công nghe được sao.”

Ngươi nói ngươi không muốn sống thì thôi, đừng kéo nàng chìm xuống nước chung nhà.

Nàng đã từng chết qua một lần rồi, lại được trọng sinh nên đối với cái mạng này vẫn là vô cùng quý trọng nha, nếu như bởi vì việc này mà mất mạng, cũng quá mất mặt còn rất oan uổng đi.

Long Trác Việt kéo bàn tay trắng như ngọc của Nhan Noãn ra, đặt ở trong lòng bàn tay của mình ngắm nghía vuốt ve, bất mãn nói thầm: “Nhưng mà Noãn Noãn, không phải ngươi nói chúng ta đã bắt gặp được chuyện gian tình của nàng, vậy nàng sẽ giết chúng ta sao? Hiện tại kêu chúng ta tiến cung, nhất định là muốn giết người diệt khẩu nha.”

Dứt lời, hân đột nhiên ngừng đầu, đôi mắt chớp chớp phát sáng như những ngôi sao lấp lánh: “Noãn Noãn a, gian tình là cái gì vậy?”

“Vương. . . . . Vương phi?” Nhan Song Song đang bung chầu rửa mặt tính đi ra ngoài, còn chưa đi ra khỏi cửa phòng chợt nghe đến một câu nói kinh người kia của Long Trác Việt, khiến nàng sợ tới mức trong tay cầm chậu rửa mặt thiếu chút nữa rơi xuống mặt đất, đôi mắt mở to nhìn Nhan Noãn.

“Hừm!” Nhan Noãn cũng không tránh kiêng kị, ra tay trước giết người diệt khẩu đối với nàng: “Vương gia lời nói phải cẩn thận, ngươi cũng không thể nói lung tung, nếu không chỉ có một con đường chết, bây giờ ngươi cũng nên biết rõ ràng đêm qua thích khách là do ai phái tới đây, thái hậu thủ đoạn tàn nhẫn, nếu như ngươi để việc này bị lộ nửa điểm nào, như vậy cho dù ngươi có chiến khí thất cấp, cũng không thể bảo toàn tính mạng được, bên người thái hậu, không thiếu cao thủ.”

Nhan Noãn không phải uy hiếp, mà là từ trong đáy lòng cảnh cáo.

Cho tới bây giờ, thái hậu cho rằng chỉ có nàng cùng Long Trác Việt biết được việc này, mà nàng, vốn có ý định làm cho thái hậu nghĩ làm việc này có người thứ ba biết, nhưng không chỉ ra là ai, nàng thật sự cần người thứ ba biết rõ việc này.

Nhan Song Song ngơ ngác tròn tròn mắt, đôi má bởi vì bị người đánh đến sưng đỏ sau khi bôi thuốc rõ ràng đã giảm bớt rất nhiều, chỉ là hai bên má vẫn còn chút sưng nhìn tựa như cái bánh mán râu (giống như bánh bao ^^).

Nghe xong lời nói của Nhan Noãn, nàng vội vàng gạt đầu thật mạnh: “Nô tỳ đã rõ.”

Ngừng lại một chút, Nhan Noãn lại nói: “Lát nữa ngươi đem nguyệt mê tán bỏ vào trong thức ăn đưa cho Xuân Nhi.”

Người của Thái hậu thì thế nào, không thể bán, nàng vẫn có rất nhiều biện pháp đối phó với nàng.

“Vâng, vương phi.” Nhan Song Song đáp, sau đó liền bung chầu rửa mặt đi ra phòng.

Nhan Noãn đi đến bên giường, cầm lấy áo ngoài của Long Trác Việt, giúp hân mặc vào: “Một hồi thấy thái hậu, ngươi cái gì cũng không được nói, có nghe hay không?”

“Àn, ta nghe Noãn Noãn.” Long Trác Việt ngẩng đầu, để cho Nhan Noãn giúp hân cài lên nút thắt trên cổ, ngoan ngoãn gật đầu nói.

Nhan Noãn chuyên tâm cài nút thắt, nên nhìn không thấy vẻ mặt Long Trác Việt đang hơi ngửa đầu.

Đương nhiên cũng không thể phát hiện ra, Long Trác Việt đôi mắt đen láy ở trong chỗ sâu nhất, từng đợt từng đợt tia sáng sắc bén rét lạnh như ẩn như hiện. . . . .

“Vạn công công đại giá quang lâm, mau mau mời vào bên trong.”

“Vạn công công, đây là nô tài đặc biệt sai người ngâm bích la xuân tốt nhất vào trong nước, ngài vừa uống vừa chờ.”

“Vạn công công, không biết thái hậu mời vương gia cùng vương phi vào cung là có chuyện gì, lại làm phiền ngài tự mình đến đây?”

Bên trong phòng khách, Lưu Quảng Lâm ân cần nịnh nọt âm thanh liên tục truyền ra không ngừng, ở trước mặt Vạn Toàn, giống như một con chó xù đang ngoắt ngoắt cái đuôi lấy lòng.

Vạn toàn bung chén trà, hai ngón tay cầm nắp chén, nhẹ nhàng phẩy những lá trà đang nổi lơ lửng, nghe được câu hỏi của Lưu Quảng Lâm, có chút không vui liếc xéo hân, ánh mắt lợi hại khiến cho trong lòng Lưu Quảng Lâm rung mình một cái.

“Thái hậu là người vô cùng tôn quý, thế nào lại cho phép chúng ta tùy tiện đoán tâm tư của nàng, ngươi không nên hỏi nhiều, mau ngâm miệng lại cho ta.”

“Văng văng văng, nô tài lẩm miệng, Vạn công công bớt giận.” Luru Quảng Lâm kinh sợ cúi đầu khom lưng, nâng tay làm bộ đánh hai cái lên trên miệng của mình.

“Xùy~!” Vạn toàn khinh thường thu hồi tầm mắt, bộ dáng cao ngạo, dường như Luru Quảng Lâm ở trước mặt hắn bất quá chỉ là một con chó.

Mà sự thật, Vạn Toàn nhận thấy, Luru Quảng Lâm xác thực chính là con chó, làm cho hắn nhiều lần liếc mắt nhìn đến đều cảm thấy như là vũ nhục.

Luru Quảng Lâm căng thẳng đứng ở bên cạnh Vạn Toàn, mồ hôi lạnh tuôn ra!

Toàn bộ phòng khách, đều tràn ngập không khí rét lạnh kinh hãi khiến cho người có cảm giác bị áp bách.

Uống xong một ly trà, Vạn Toàn cau mày, biểu tình rõ ràng không vui.

“Chuyện gì thế này? Vì sao Hiền vương gia cùng Hiền vương phi còn không chịu ra, muốn cho chúng ta chờ đến bao lâu?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Ngươi Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Giao phong [1]

Ads Hầu như Vạn Toàn vừa nói xong đồng thời, Nhan Noãn cùng Long Trác Việt cũng chậm rãi đi vào phòng khách.

Luru Quảng Lâm vừa thấy hai người bước đến, nhất thời như nhột được đại xá, vội vàng kêu lên: “Đến rồi đến rồi, Vạn công công, vương gia cùng vương phi đến rồi.”

Vạn Toàn miễn cưỡng giương mắt, nhìn thoáng qua hai người từ ngoài cửa đang đi vào, một cái dung mạo vô cùng xấu xí, một cái lại là quốc sắc thiên hương, hai cái người vô cùng đối lập đi cùng nhau, khiến cho người ta nhìn thế nào cũng không được tự nhiên.

Vạn Toàn trong lỗ mũi hừ ra một tiếng, vẩy vẩy phát trần, nói: “Đi thôi.”

Nhan Noãn nhìn Vạn Toàn kiêu ngạo hống hách, hàm răng cắn chặt vang lên ken két, sau này, nàng nhất định sẽ hảo hảo trừng trị cái thói không coi ai ra gì của tên thái giám chết bầm kia.

Long Trác Việt vạn lần cũng không muốn đi theo Nhan Noãn lên xe ngựa, bộ dáng ghen ghét rất giống như sắp áp tải ra pháp trường.

Mà sự thật, Nhan Noãn cũng cho rằng đúng vào lúc này đi gặp thái hậu, chính là đến pháp trường.

Lần thứ hai bước vào Từ Ninh cung, Nhan Noãn vẫn như trước bị những vật trang trí hoa mỹ tráng lệ làm cho chấn động, lão yêu bà này, e là đã vợ vét tất cả những bảo bối tốt nhất đem hết đến đây rồi.

“Noãn nhi tham kiến thái hậu, thái hậu cát tường.” Nhan Noãn bình tĩnh quỳ lạy thỉnh an trước mặt thái hậu, lúc giơ tay nhắc chân, đều tao nhã nhàn nhạt biểu lộ khí chất tự nhiên, không hề có bất an, hay khản trương, cũng như không có một chút sợ hãi nào.

Thái hậu ngồi ngay ngắn ở phía trên nhuễn tháp, đôi mắt phượng hẹp dài khóa chặt trước mặt Nhan Noãn, đáy lòng có một tia hồ nghi.

Nha đầu kia, bình tĩnh như vậy giống như chưa có bất cứ chuyện gì xảy ra.

Nhan Noãn quỳ trên mặt đất, cúi đầu nhìn phía sau thấy Long Trác Việt vẫn đứng yên như cũ, vội vàng lôi kéo quần áo hắn, ra hiệu cho hắn thỉnh an với thái hậu.

“Nhi. .... Nhi thần bái kiến mẫu hậu.”

Sau khi bị Nhan Noãn lôi kéo vài cái, Long Trác Việt cuối cùng ngoan ngoãn hành lễ, một cái đầu hận không thể vùi vào trong đất, âm thanh mang theo một tia run run, nhẹ như muỗi kêu.

Khi Long Trác Việt thỉnh an xong, vẫn như trước không thấy thái hậu mở miệng, luôn trầm mặc áp lực từ trong chính điện Từ Ninh cung nhanh chóng lan tràn ra.

Nhan Noãn không sốt ruột cũng không lo lắng, chỉ là đầu gối quỳ có chút đau, trong lòng càng phát ra thống hận với cái lễ nghi quy cũ của cổ đại này, động một chút lại quỳ xuống.

Đành chịu nài nỉ tài nghệ không bằng người, quyền không bằng người, vì bảo vệ tính mạng, chỉ có thể ngoan ngoãn bị người áp chế.

Xung quanh đều im lặng, chỉ nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của mọi người.

Đến khi thời gian trôi qua thật lâu, sau đó mới nghe tiếng nói thái hậu tràn đầy uy nghiêm vang lên: “Tất cả lui xuống đi, ai gia có chuyện muốn nói cùng Hiền vương gia cùng Hiền vương phi.”

“Vâng.”

Một đám cung nhân đồng loạt hành lễ nhanh chóng rời khỏi Từ Ninh cung.

Cửa chính vừa dày vừa kiên cố đóng lại ở phía sau Nhan Noãn, tiếng đóng cửa nặng nề khiến cho nội tâm Nhan Noãn cũng lập tức căng thẳng lên.

Cuối cùng Thái hậu kiểm chế không được rồi.

Khóe miệng Nhan Noãn hơi hơi gợn lên, trong mắt tràn đầy mỉa mai, mặc dù toàn bộ bên trong chính điện chỉ để lại nàng, Long Trác Việt cùng thái hậu chỉ có ba người, cũng không lộ ra một chút hoảng hốt nào.

Thái hậu muốn so kiên nhẫn cùng với nàng sao?

Chờ đợi đến mỏi mắt, cũng không biết cuối cùng là ai mở miệng nói chuyện trước.

Về mặt thái hậu cứng cỏi, tính lấy uy nghiêm của mình để trấn trụ Nhan Noãn, nhưng hết lần này đến lần khác người quý phía dưới vẫn cúi thấp đầu, bộ dáng vô cùng ngoan ngoãn, trong lòng buồn bực lửa giận không khỏi nhảy lên.

Lại gằn co hồi lâu, cuối cùng thái hậu cũng mở miệng: “Không biết Hiền vương còn nhận ra cái khăn tay này.” Nói xong, nàng cầm cái khăn trong tay hung hăng ném ra ngoài, không biết thái hậu có phải cố tình hay không, mà cái khăn tay kia hình như có một cỗ lực đạo, đập vào mặt Long Trác Việt, dọa hấn sợ tới mức trong mắt lập tức chứa đầy nước mắt, thân hình cao lớn hướng qua bên cạnh dựa vào Nhan Noãn.

“Noãn. ....Noãn Noãn!”

Ô, hần đã nói rồi, lão yêu bà khủng bố nhất mà.

Nghe âm thanh của Long Trác Việt hơi nghẹn ngào, Nhan Noãn sinh ra một tia không thể bỏ mặt, trong lòng sinh ra hờn dỗi đối với thái hậu.

Thái hậu đối với Long Trác Việt vô cùng chán ghét, hiện tại đúng là một chút che dấu cũng không có.

Nhan Noãn nhìn thoáng qua khăn tay trên mặt đất, không một tia gọn sóng sợ hãi nói: “Thứ lỗi cho Noãn nhi ngu muội, không biết thái hậu có ý gì? Một cái khăn tay mà thôi, vương gia làm sao có thể nhận ra được?”

“Đừng giả bộ với ai gia, khăn tay này, rõ ràng chính là của Hiền vương thường xuyên mang theo bên người, trên mặt có uyên ương, cũng do tự tay hần thêu, ai gia sao lại có thể nhận lầm được.”

Thái hậu vỗ lan can trề ghế dựa, phần nộ quát.

“Hóa ra là khăn tay của vương gia, Noãn nhi thay vương gia đa tạ thái hậu đã bảo quản, không biết thái hậu nhặt được ở nơi nào vậy?.” Nhan Noãn hỏi, gương mặt hơi nâng lên, mang theo một tia không biết giải quyết thế nào, giống như nàng chính là người không biết thật sự.

Khiến thái hậu tức giận đến mức thiếu chút nữa đã bộc phát.

“Ngươi. ....” Thái hậu cảm giận cắn chặt răng, phần nộ nói: “Tốt lắm, ngươi cái Nhan Noãn kia, dám cùng ai gia giả bộ.”

Đến lúc này, cuối cùng thái hậu xem ra đã hiểu được, Nhan Noãn này, đâu có nhất gan sợ phiền phức, rõ ràng là vô cùng khôn khéo, lúc trước nhu nhược đều là giả vờ, nhưng thật ra đã bị nàng lừa gạt rồi.

Nhan Noãn thân nhiên kéo khóe miệng: “Thái hậu nương nương thông minh độ lượng, Noãn nhi không dám giả bộ ở trước mặt thái hậu.”

“Ngươi đừng nói với ai gia, rằng ngươi không biết cái khăn tay này vì sao lại ở trong tay của ai gia.”

Nhan Noãn nhìn qua cái khăn tay trên mặt đất, rồi lại liếc mắt nhìn qua thái hậu, bỗng dưng lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ: “Nha, ta nhớ ra rồi, có lẽ là ngày hôm qua lúc đi ngang qua lãnh cung, vương gia không cẩn thận đánh rơi, khó trách ta thấy vương gia đã thay đổi một cái khăn tay khác.”

Nàng bộ dáng thoải mái, cùng với vẻ mặt phần nộ của thái hậu, hình thành hai mặt đối lập rõ ràng.

Nhìn đến bộ dáng thái hậu ăn ghen, trong lòng Nhan Noãn rất thoải mái.

Trước khi đến, nàng đã biết rõ lúc này đây, là không có khả năng sẽ lừa gạt được trước mặt thái hậu.

Một khi đã như vậy, nàng cũng không cần phải che dấu cái gì.

“Người đi lãnh cung làm cái gì?”

Thái hậu hai tay gắt gao nắm chặt lan can trên ghế, một câu giống như là từ trong kẽ răng nặn đi ra, đôi mắt phượng hẹp dài gắt gao nhìn chăm chăm vào Nhan Noãn, ánh mắt sắc bén mà thâm độc.

Nhan Noãn không chút nào hoài nghi thái hậu muốn giết nàng cùng Long Trác Việt để diệt khẩu.

Đôi mắt sáng chớp động, đen tối không rõ, Nhan Noãn ngừng lại một chút, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào thái hậu, không nhanh không chậm mở miệng: “Cái nên xem cũng thấy, không nên xem, cũng đã thấy!”

Dứt lời, thái hậu bỗng nhiên đứng dậy: “Người. .... Người quả nhiên. ....”

“Lúc này trong lòng thái hậu nương nương nhất định hận Nhan Noãn đến thấu xương, nếu không cũng sẽ không phải cao thủ đến ám sát Nhan Noãn cùng vương gia.” Nhan Noãn thấy thái hậu đứng lên, cũng không chờ nàng lên tiếng, phối hợp tự mình đứng lên, nhẹ nhàng giương lên đôi mày thanh tú, bày ra bộ dáng kiêu ngạo, nói chuyện đồng thời, cũng không quên dịu dàng đỡ Long Trác Việt đang bị dọa sợ hãi đến lạnh run nâng hân đứng lên.

Thái hậu ngón tay run rẩy thấy Nhan Noãn không đem mình để vào mắt như thế, bày ra ý vị hàm súc tràn đầy vẻ mặt lúc trắng lúc xanh, trong ngực lửa giận càng giống như phiên giang đảo hải*. (*dòng sông lấp biển)

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Giao phong [2]

Ads Thái hậu gắt gao trừng mắt Nhan Noãn, lửa giận sáng rực gần như muốn đem hai người trước mắt đốt thành tro tàn.

Nhan Noãn không chút nào sợ hãi cùng nàng nhìn thẳng, đôi mắt trong suốt nhưng lạnh lùng và cương quyết khiến cho trong lòng thái hậu cảm thấy kinh ngạc cùng căm hận.

Nàng đã từng nói qua, nàng ghét nhất đó là người thông minh đến cực điểm nhưng lại giả vờ, trước người mặt này, sau lưng lại là mặt khác.

Mà cái Nhan Noãn này, hết lần này đến lần khác cả hai loại đều có đủ. Nữ nhân như vậy giữ lại ở trên đời này, không thể nghi ngờ là khiến cho trong lòng nàng càng thêm không thoải mái, huống chi, Nhan Noãn còn thấy được cái không nên xem, lại càng thêm đáng chết.

Sau một lúc lâu, thái hậu nhìn Nhan Noãn đột nhiên cất tiếng cười to, trong tiếng cười tràn đầy lãnh khốc sắc bén cùng tàn nhẫn: “Người cho rằng, với năng lực của người, có thể đi ra khỏi Từ Ninh cung được sao? Chết đã đến nơi, ai gia không sợ nói cho người biết, hôm nay người đi vào cung, thì cũng đừng vọng tưởng có thể đi ra ngoài.”

Ánh mắt bén nhọn giống như lưỡi dao sắc bén, đang muốn lẳng trì* ở trên người Nhan Noãn.

(*lẳng trì: hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu)

Nhan Noãn đôi lông mày đột nhiên nhảy dựng lên, nếu nói không sợ hãi, tất nhiên là giả, không nói thái hậu cũng là người có chiến khí, ngay cả bên người nàng có rất nhiều cao thủ thay nàng bán mạng, đáng thương nàng cùng Long Trác Việt tay trái gà không chặt a.

Long Trác Việt túm lấy ống tay áo Nhan Noãn đột nhiên nắm càng chặt hơn, Nhan Noãn cảm nhận được, chỉ nghĩ rằng hẳn là do quá sợ hãi, cũng chưa từng chú ý tới đôi mắt trong suốt kia, hiện ra tia sáng sắc bén mãnh liệt, trong đôi mắt tối đen hung ác cuộn trào, phảng phất muốn đem cả thế giới này nuốt vào trong đó.

Lão yêu bà, nếu dám làm Noãn Noãn bị thương một phần nào, hẳn chắc chắn sẽ khiến cho bà ta sống không bằng chết.

Nhan Noãn nhạy bén cảm giác được trong không khí có hơi thở khác thường đang chuyển động, biết rõ bốn phía bên người thái hậu nhất định có cao thủ mai phục, trong đôi mắt trong suốt hai con ngươi đen láy chợt lóe lên tia sáng, vô số sự sắc sảo hiện ra: “Như vậy là thái hậu đã vô cùng tự tin?”

“Ai gia muốn người chết, thì người tuyệt đối không thể sống được.”

Khóe môi Nhan Noãn chợt vẽ ra một đường cong, lạnh nhạt nhún nhún vai: “Đã như vậy, thái hậu muốn giết, tiện thể giết cho tốt nha.”

Ân?

Thái hậu đôi lông mày mỏng chợt nhú lại, tràn đầy nghi hoặc nhìn Nhan Noãn, trong nội tâm mù mịt nghĩ nàng đến tột cùng muốn đánh ra cái chủ ý gì.

Long Trác Việt cũng ngẩng đầu, chớp đôi mắt long lanh ngập nước nhìn chăm chú vào Nhan Noãn, rõ ràng cũng bị câu nói kia của nàng làm cho lờ mờ.

“Noãn Noãn, người ta vẫn không muốn chết á.”

“Yên tâm, chúng ta không thể chết được.” Nhan Noãn cầm lấy bàn tay to lớn của hắn, dỗ dành nói.

“Người đừng tưởng rằng ai gia không dám giết người.” Thái hậu cắn răng trừng mắt nhìn Nhan Noãn, quát khê nói.

Tuy lời nói như vậy, nhưng đáy lòng thái hậu cuối cùng cũng sinh ra một chút đề phòng, về mặt Nhan Noãn ung dung như vậy, khiến cho thái hậu thật sự không thể không đa nghi.

“Nhan Noãn bất quá là cái vô danh tiểu tốt, ở trước mặt thái hậu giống như một con kiến, thái hậu muốn Nhan Noãn chết, Nhan Noãn tất nhiên là không có một chút năng lực tự bảo vệ mình, bất quá.....” Nói đến một nửa, Nhan Noãn bỗng dừng lại, nàng ngẩng đầu nhìn thái hậu, trong đôi mắt tinh tế những tia sóng bắt đầu khởi động, thái hậu chớp mắt nhìn thấy một cổ cảm giác không tốt.

Quả nhiên, trong lời nói tiếp theo của Nhan Noãn, khiến cho thái hậu hận không thể đem xương của nàng nghiền thành tro bụi.

“Bất quá nếu như hôm nay Nhan Noãn không thể bình an trở về Vương phủ, vậy là ngày mai ở kinh thành trên khắp các phố lớn ngõ nhỏ thậm chí toàn bộ Nam Thương quốc hoặc trên các quốc gia khác, sẽ đều biết thái hậu là người phong lưu như thế nào.”

Nhan Noãn mỉm cười nói, nhẹ nhu hòa trong đôi mắt tràn đầy vẻ đùa cợt.

Thái hậu nổi con thịnh nộ sắc mặt biểu lộ từ xanh đến trắng, lại từ hồng đến tím, năm màu biến đổi tán loạn.

“Người..... To gan, người dám uy hiếp vu tội ai gia.”

“A — có phải vu tội hay không, thái hậu so với Nhan Noãn càng biết rõ hơn mà.”

“Làm càn, ai gia chính là đường đường thái hậu Nam Thương quốc, người cho rằng người đời sẽ tin tưởng vào lời đồn của người sao?”

Nhan Noãn giương lên khóe môi, giọng nói tràn đầy mỉa mai, phảng phất giống như đang xem kịch vui ánh mắt liếc qua thái hậu: “Nếu thái hậu kết luận người đời sẽ không tin tưởng lời đồn, cần gì phải chột dạ như vậy nha, huống chi, thái hậu không phải người đời, thì làm sao biết họ sẽ không tin tưởng? Thái hậu tự tin như vậy, không bằng giết Nhan Noãn đi, thử một lần xem sẽ như thế nào?”

Cuồng vọng, kiêu ngạo, gan lớn, làm càn.

Nhan Noãn một mặt như thế, không chỉ có thái hậu khiếp sợ, Long Trác Việt cũng kinh ngạc.

Chỉ là kinh ngạc qua đi, nhưng trong lòng lại tràn đầy đành chịu cùng yêu thương cung chịu.

Nàng đặc biệt như thế, hắn không phải đã sớm thấy qua rồi sao?

Mà Nhan Noãn như vậy, càng làm cho hắn yêu thích không buông tay.

Nhan Noãn không nhìn đến vẻ mặt tức giận muốn phát điên của thái hậu, ở một bên lôi kéo Long Trác Việt ngồi xuống trên ghế, ung dung cùng đội thái hậu quyết định.

Về mặt phần khôi phục tin như thế, lại làm cho nàng trở nên đặc biệt rực rỡ chói mắt, khí chất thanh nhã như hoa cúc, tao nhã dòng nước mềm mại.

Đáy lòng Nhan Noãn, vẫn có chút không vững bụng, nhưng ở trước mặt thái hậu, cũng không thể để lộ yếu thế, nếu như ở trên mặt khí thế bị thua một phần, vậy thì nàng cùng Long Trác Việt chắc chắn sẽ chết rất thảm.

Nàng hiện tại trong tình thế, đang cùng thái hậu chiến đấu tâm lý!

“Sát thủ đêm qua ám sát không thành công, thái hậu là người thông minh, tất nhiên biết rõ phía sau Nhan Noãn cùng vương gia, có cao thủ tương trợ, Nhan Noãn có chết cũng không quan trọng, chỉ tiếc thái hậu cả đời anh minh sau khi đến ngày mai thanh danh sẽ bị hủy hoại chỉ trong chớp lát rồi.”

Ý ở ngoài lời, như vậy những cao thủ ẩn núp nếu không thấy nàng được bình an vô sự, sẽ đem chuyện bê bối của thái hậu công bố cho khắp thiên hạ biết, mà thái hậu hết lần này tới lần khác vẫn tìm không ra đối phương là ai.

Cho dù vất hết óc, thái hậu cũng nghĩ không ra phía sau Long Trác Việt và Nhan Noãn, sẽ có cao thủ ở cái dạng gì để tương trợ.

Ngày hôm qua nàng phái sát thủ đi, có một người chiến khí đạt tới bát cấp, đã là cao thủ mạnh nhất bên người nàng, nhưng không ngờ bị thất bại, hơn nữa thi thể còn bị phát hiện ở bãi tha ma ngoài thành.

Thái hậu thả tin rằng hai gã sát thủ kia là chộc làm vào cao thủ khác mà bị giết chết, cũng không nguyên ý tin rằng bị cao thủ phía sau Long Trắc Việt cùng Nhan Noãn giết chết, mà sự thật, vẫn cứ như thế, điều này làm cho nàng thật sự vô cùng tức giận khó có thể nguôi.

“Người đây là đang uy hiếp ai gia?” Thái hậu tròn mắt nhìn Nhan Noãn, muốn giết cũng giết không xong lại khiến cho nàng vô cùng tức giận đến sắp nổ tung, Nhan Noãn vẫn cứ như thế không coi ai ra gì, muốn đứng lên thì thân mình liền đứng lên, muốn ngồi xuống thì ngồi xuống, hoàn toàn không đem nàng là thái hậu này để vào mắt.

Nhan Noãn mỉm cười, nói: “Nhan Noãn không dám, chỉ là muốn giao dịch với thái hậu mà thôi.”

“Giao dịch gì?” Thái hậu hí hóp nửa đôi mắt, ánh nhìn không tốt nhìn chằm chằm Nhan Noãn.

“Rất đơn giản, Nhan Noãn muốn có quyền lực đáng ra phải thuộc về Hiền vương phi mà thôi, chắc hẳn đối với thái hậu mà nói là một chuyện rất dễ dàng.”

“Bây giờ người đã là Hiền vương phi rồi.”

“Thái hậu cần gì phải cùng Nhan Noãn vòng vo, Nhan Noãn định muốn cái gì, thái hậu có lẽ biết rất rõ ràng, Hiền vương gia địa vị cao quý đường đường là một vương gia, lại bị người khi dễ ở khắp nơi, cũng bởi vì hắn không quyền không thế, còn có thái hậu ở sau lưng trợ giúp, Nhan Noãn được gả cho vương gia, chính là người hoàng gia, cũng không hy vọng xa vời có được quyền lực cao nhất, nhưng ít ra cũng không thể dễ mặc cho người khi dễ đến trên đỉnh đầu mà lại không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, thái hậu, ngài nói sao nha?”

“Nói vậy, ai gia khi nào ở sau lưng trợ giúp?”

Từ lúc Nhan Noãn vào Từ Ninh cung, thái hậu liên tục ở vào cục diện bị động, mà trong lời nói của Nhan Noãn càng làm cho nàng có loại cảm giác trần trụi không che đậy bất kỳ ý tứ gì bày ra trước người, trừ bỏ chột dạ, vẫn là chột dạ.

Nhan Noãn nghiêng mắt dò xét thái hậu, giọng lên khoe miệng tựa tiểu phi tiểu* (*giống như cười mà không phải cười), cũng không muốn cùng thái hậu dây dưa cái vấn đề này quá lâu, mà lại hỏi: “Không biết thái hậu có đáp ứng Nhan Noãn hay không?”

Thái hậu kéo căng đôi môi đỏ mọng, Nhan Noãn có thể thấy lớp phấn trắng thật dày bôi trên mặt thái hậu hơi hơi run rẩy, hiển nhiên là bị tức giận đến không nhẹ.

Cái loại cảm giác bị người chế trụ vô cùng khó chịu này, thái hậu sống nửa đời người đều chưa từng trải qua.

“Ai gia làm sao biết người có phải lừa gạt ai gia hay không?..”

Thái hậu hết sức cẩn thận, mỗi chữ mỗi câu như là theo từ trong kẻ răn dạy đi ra.

Nhan Noãn đôi lông mày hơi giương, thờ ơ mở miệng nói: “Chỉ cần Nhan Noãn một ngày không chết, thì bí mật của thái hậu sẽ không có người nào biết, nếu như Nhan Noãn lừa gạt thái hậu, chính là trong tay đã không còn lợi thế, thái hậu nhất định sẽ không bỏ qua cho Nhan Noãn, đến lúc đó chỉ có một con đường chết, sự việc như thế mất nhiều hơn là được, Nhan Noãn sao lại làm?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Noãn Noãn, nhéo ta

Ads Theo Từ Ninh cung đi ra, nhìn qua bên ngoài mặt trời rực rỡ chiếu khắp bầu trời xanh thẳm, Nhan Noãn nhìn thời tiết hít một hơi thật sâu, tâm tình liền tốt lên giống như ánh mặt trời tươi đẹp.

Tuy rằng cùng thái hậu làm giao dịch có một loại kích động tự tìm chỗ chết, nhưng không thể phủ nhận, hiệu quả vô cùng tốt.

Kể từ đó, nàng tạm thời có thể an tâm ngủ ngon, không cần lúc nào cũng phải đề phòng thái hậu, mà việc nàng còn lo lắng, đó là thái hậu muốn điều tra được cao thủ phía sau của nàng, trước khi bị giết sạch, phải bắt đầu củng cố địa vị của mình cho vững chắc, chỉ cần không có gì phá vỡ nổi, mới có thể chống lại được thế lực của thái hậu.

Đến khi ra khỏi phạm vi rất xa Từ Ninh cung, Long Trắc Việt lúc này hai chân mới mềm nhũn, giống như hai đồng bùn nhão ngồi xụi lơ trên mặt đất, trên mặt ngăm đen nhìn không thấy sắc mặt hẳn giờ này đã trở nên trắng bệch, bất quá cặp mắt trong suốt kia lộ ra vẻ sợ hãi, vẫn khiến Nhan Noãn hiểu được tâm tình của hắn giờ phút này.

“Việt Việt, không có việc gì rồi, chúng ta hồi phủ.” Nhan Noãn ngồi xổm xuống trước người hắn, cầm lấy khăn tay giúp hắn lau những giọt mồ hôi lạnh

đang ứa ra vì sợ hãi, an ủi nói.

“Noãn Noãn, mau, nguoi mau nheo người ta một cái thử xem.”

Nhan Noãn buồn bực nhìn Long Trác Việt, dưới ánh mắt tha thiết chờ mong của hắn, nàng thò tay, dùng sức nheo một cái ở trên mặt Long Trác Việt, đến khi Long Trác Việt kêu đau oa oa.

“Oa a a a, đau, đau, Noãn Noãn, đau quá.”

Nhan Noãn buông lỏng tay, ngón trỏ chọc một cái lên trán Long Trác Việt, im lặng nhìn hắn: “Biết rõ đau còn kêu ta nheo.” Nguoi bị bệnh rồi.

Long Trác Việt xoa xoa khuôn mặt bị nheo đau, chớp đôi mắt như ngôi sao sáng lấp lánh kích động hỏi: “Noãn Noãn, đau nha?”

“Nguoi chưa phát giác ra có đau hay không? Vậy ta lại nheo một cái nữa.”

Nhan Noãn nói xong, thì làm bộ thò tay muốn nheo khuôn mặt Long Trác Việt, nàng chỉ là thuận miệng nói mà thôi, nào biết Long Trác Việt lại vội vã đem mặt qua tiến lại gần Nhan Noãn: “Nheo á, Noãn Noãn lại nheo, người ta lại đau nha, đau nha.”

Nhan Noãn khước miệng co quắp, cái trán hạ xuống vô số đường hắc tuyến: “Nguoi rốt cuộc muốn làm gì?”

Ngốc tử chết tiệt, thối ngốc tử, giờ trò trêu chọc nàng hay sao?

“Noãn Noãn nheo, lại đau ghê là người ta còn sống, người ta còn sống nha, Noãn Noãn lại nheo.”

Long Trác Việt cao hứng bưng bưng cười nói với Nhan Noãn, Nhan Noãn bị lý do của hắn làm cho sét đánh đến bên ngoài thì cháy khét bên trong thì sống nhăn, ánh mắt ai oán hung hăng liếc hắn một cái, Nhan Noãn đứng dậy, cũng không quay đầu lại đi đến hướng cửa cung, nàng không muốn cùng Long Trác Việt ở trong này lãng phí thời gian đâu?

Long Trác Việt mờ mịt nhìn Nhan Noãn đứng dậy rồi đi, về mặt vô tội đến cực điểm: “Noãn Noãn, sao lại đi rồi, nguoi còn chưa có nheo người ta nữa mà.”

Vừa nói, hắn một bên từ trên mặt đất đứng lên, đuổi theo.

“Vương phi, nguoi cuối cùng đã trở về rồi, vậy thái hậu như thế nào?” Vừa về tới Vương phủ, Nhan Song Song liền vội vàng hỏi, giữa đôi lông mày hơi hơi nhăn lại, biểu lộ một chút sầu lo.

Nhan Noãn trong lòng cảm thấy ảm áp, cười nói: “Yên tâm, ta có thể còn sống trở về, đủ để chứng tỏ không có việc gì rồi, bất quá Song Song, không phải quá bất đắc dĩ, nguoi vạn lần không được để lộ chiến khí của nguoi ở trước mặt người khác.”

“Vâng, nô tỳ biết rõ.”

Dù sao nàng cũng che dấu lâu như vậy, hầu như đã thành thói quen, Vương phi làm như vậy, nhất định có đạo lý riêng của nàng.

Không bao lâu, Vạn Toàn mang theo ý chỉ của thái hậu lần nữa đi tới Vương phủ, ban thượng phương bảo kiếm cho Nhan Noãn, có được quyền lực tiền trạm hậu tấu*. (* hành động trước báo cáo sau)

Hiền Vương phi rất được lòng ai gia –

Khi Nhan Noãn nghe được Vạn Toàn đọc câu này, không khỏi buồn nôn bộ dáng muốn ói ra tại chỗ, có thể tưởng tượng, lúc thái hậu viết những lời này, nhất định nàng đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhưng không thể phủ nhận, mặc dù lời này khiến cho người ta buồn nôn, thế nhưng lại để cho tất cả mọi người hiểu được rõ ràng, nàng Nhan Noãn, sau lưng có thái hậu làm chỗ dựa.

Ai muốn chọc Long Trác Việt cảm thấy không thoải mái, chính là chọc nàng không thoải mái, chọc nàng không thoải mái, chính là chọc thái hậu không thoải mái, chọc thái hậu không thoải mái, kết cục chính là tìm cái chết.

“Song Song, đem thượng phương bảo kiếm trưng bày ở trong phòng thật tốt.” Nhan Noãn cười yếu ớt nói, sau đó, nên dọn sạch rác rưởi ở trong phủ này rồi.

Đến cả Vạn Toàn rồi đi, Nhan Noãn cũng chưa từng liếc con mắt nhìn hắn một cái.

Cảm giác bị người không để ý tới làm cho Vạn Toàn vô cùng khó chịu, nhưng vẫn không dám biểu lộ nét mặt giống như lúc buổi sáng.

Trước mắt, ngay cả thái hậu cũng bị Nhan Noãn chế trụ, không dám tùy tiện chọc vào nàng, hắn là cái nô tài này, thì lại càng không dám đắc tội rồi.

Lưu Quảng Lâm gặp tình cảnh như vậy, trong lòng hết sức giật mình, vì sao Nhan Noãn tiến cung một chuyến gặp thái hậu, thế nhưng thái hậu vậy mà lại đối xử tốt với nàng như vậy, nàng rốt cuộc đã dùng cái biện pháp gì a.

Ban thường thượng phương bảo kiếm còn không nói, lại càng hạ một đạo ý chỉ, ra hiệu hôm nay Nhan Noãn là người của nàng, ai cũng không được láo xược với Nhan Noãn.

Vậy hấn nên làm cái gì bây giờ?

Còn có thể tiếp tục ở lại phủ Hiền vương hoành hành ngang ngược sao?

Vì thế, Luru Quảng Lâm rồi rầm không thôi, tuy rằng sợ hãi Vạn Toàn, nhưng vì nghĩ cho cái mạng nhỏ, vẫn là kiên trì đuổi theo hỏi Vạn Toàn trước khi rời khỏi Vương phủ.

“Vạn công công xin dừng bước.”

Vạn Toàn trong lòng vốn là khó chịu, nghe được Luru Quảng Lâm kêu hấn dừng lại, thì không kiên nhẫn nhẹ trách mắng: “Chuyện gì?”

“Nô tài ngu dốt, không biết thái hậu nương nương là có ý gì, Hiền Vương phi nàng. ....”

“Không có ý gì, người nên như thế nào, vẫn làm như thế đi.” Vạn Toàn cố ý trả lời lấp lửng mập mờ, Luru Quảng Lâm sống hay chết đối với hấn đâu có quan hệ gì? Hấn nếu thông minh, thì nhất định có thể nghĩ đến hiện tại Nhan Noãn không thể dễ dàng đắc tội rồi, nhưng mà nếu hấn nghĩ không thông, cũng chỉ có thể trách hấn rất ngu xuẩn, bình thường ngu xuẩn, thậm chí có chết cũng không có gì đáng tiếc.

Luru Quảng Lâm về mặt cứng ngắc nhìn theo Vạn Toàn rồi đi, đối với câu trả lời của hấn rất là không hài lòng, bộ mặt dữ tợn hơi hơi run rẩy, rõ ràng giận mà không dám nói gì.

Trong lòng vô cùng rối rắm, rốt cuộc hấn nên làm gì bây giờ?

Là dựa vào lý giải của mình đối với Vương phi phải phục tùng, hay là nghe theo Vạn Toàn, nên thế nào, thì vẫn làm thế đấy?

Mặc kệ, hôm nay trong tay Vương phi có thượng phương bảo kiếm, lại có ý chỉ của thái hậu, có thái hậu là chỗ dựa, vậy bây giờ hấn cũng không nên đắc tội mới đúng.

Nghĩ như thế, Luru Quảng Lâm nhanh chóng xoay người, đi đến hướng phòng thu chi.

Chỉ là Luru Quảng Lâm không biết rằng, mặc kệ hấn có làm bất cứ điều gì để đền bù, cũng không thể thay đổi quyết định của Nhan Noãn muốn xử lý người đầu tiên chính là hấn.

Thiền thiết* (*nhắm mắt nghỉ mệt) qua đi, Nhan Noãn ngồi trên ghế đá trong sân phơi nắng, nàng hai tay chống cằm, hai mắt nhìn lom lom vào Long Trắc Việt bên cạnh đang hết sức chăm chú thêu thùa, mỗi một lần nhìn thấy, đều làm cho nàng kinh ngạc càng thêm cảm thán.

Một người nam nhân, làm sao có thể khéo léo như thế, tay nghề thêu thùa lại sinh động như vậy?

Lúc này, tiếng nói của Nhan Song Song vang lên.

“Vương phi, Luru tổng quản đến rồi.”

Nhan Noãn nghe vậy ngẩng đầu, chỉ thấy cách đó không xa Luru tổng quản trong tay đang cầm một cái hộp gỗ hình chữ nhật, chạy chậm chậm tới hướng nàng.

Đôi mày liễu tình tế hơi hơi nheo lại, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Nhan Noãn tràn lan dáng tươi cười nhẹ nhàng, đáy mắt một mảnh lạnh như băng, môi mỏng khẽ mở, nàng tà ác ní non nói: “Aiz, làm sao bây giờ, ta ghét nhất là nhỏ cô đầu tường* nha.”

(*cô đầu tường = gió thổi chiều nào theo chiều nấy)

Nhan Song Song nghe thấy lời của nàng, cười khẽ lên: “Vương phi nếu ngại phiền toái, thuận tiện giao cho nô tỳ xử trí là được.”

Nàng vẫn cảm thấy Nhan Noãn này rất xinh đẹp, mà giờ phút này trong giọng nói của Nhan Noãn mang theo vẻ tà ác cùng dí dỏm, cũng có loại giống như tính ranh nghịch ngợm vô cùng đáng yêu.

“Xử trí nhất định là phải làm rồi, bất quá lạng lẽ xử trí, quả thực không còn ý nghĩa nha.”

Trước kia Luru Quảng Lâm hung hăng can quấy như thế nào, nàng không quan tâm, nhưng mà lúc nàng ở trong phủ này hấn khiến cho nàng bị khi dễ chèn ép nhiều ngày như vậy, sao có thể bỏ qua.

Ngay cả hấn cũng là người của thái hậu, lại khiến cho nàng vô cùng khó chịu.

“Noãn Noãn, cô đầu tường* (*gió thổi chiều nào theo chiều nấy) là cái gì? Lớn lên trông thế nào? Người muốn nhỏ sao? Dẫn người ta cùng đi nhỏ với nha.”

Không biết khi nào, Long Trắc Việt trong tay đang theo linh động đã dừng lại, chớp đôi mắt đang mở to long lanh mọng nước vô cùng xinh đẹp, tò mò nhìn Nhan Noãn, hơn nữa rất là tò mò!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Thích

Ads Long Trắc Việt dứt lời đồng thời, Luru Quảng Lâm đã đứng ở trước mặt Nhan Noãn, cung kính hành lễ:

“Nô tài bái kiến Vương phi.”

Nhan Noãn một tay chống cằm, nghiêng mắt liếc qua Luru Quảng Lâm, cười nói: “Luru tổng quản khi nào lại khách khí như vậy, tìm ta có chuyện gì sao?”

“Bẩm vương phi, nô tài càng nghĩ, càng cảm thấy Vương phi tôn quý là nữ chủ nhân của Vương phủ, lẽ ra nên quản lý những công việc trong Vương phủ, thật sự không nên để nô tài quá phận không có phép tắc làm việc này, đây là sổ sách phòng thu chi cùng với chìa khóa, nô tài trả lại cho Vương phi.”

Luru Quảng Lâm không có nhìn thấy giữa đôi lông mày của Nhan Noãn tràn đầy lãnh ý, nín nọt nói.

Chỉ là đôi mắt kia thường thường liếc về phía Nhan Noãn bên trong đôi mắt tam giác, vẫn che dấu không được tham lam cùng tà ác.

“Luru tổng quản khách khí rồi, lúc trước ta đã thấy đem quyền lực quản lý Vương phủ giao cho người, thì nghĩ không có ý muốn đem trở về.”

Nhan Noãn không vội không chậm nói, lúc trả lời khi đối diện ánh mắt của Luru Quảng Lâm, đáy mắt chợt lóe lên sát ý.

Cái lão sắc quỷ này, lão dùng đôi mắt hí tràn đầy háo sắc nhìn chăm chăm vào nàng, thực hận không thể đem tròng mắt của hắc móc ra.

Nhan Noãn ở trong lòng đem Luru Quảng Lâm nghiền xương thành tro, trên mặt trước sau vẫn duy trì đáng tươi cười nhàn nhạt, một bộ mặt “Ta rất dễ nói chuyện”.

Nàng là muốn lấy lại quyền quản lý Vương phủ này, bất quá lại khinh thường hắc tự động dâng lên tới cửa đấy.

Huống chi, đối với nàng Luru Quảng Lâm này như con cá nhỏ nằm trên thớt, vậy chẳng phải là chưa có chơi cho thỏa thích sao.

“Vương phi nâng đỡ, nô tài vạn lần không dám nhận.” Luru Quảng Lâm tìm không ra tâm tư Nhan Noãn, cẩn thận từng li từng tí cúi đầu nói.

“Luru tổng quản đã tận tâm tận lực vì Vương phủ làm việc nhiều năm, nên nhận là thích hợp, huống chi ta chiếu cố thức ăn cho cuộc sống hằng ngày của Vương gia, đích thực ta làm cũng chưa tốt lắm, đành phải thỉnh cầu Luru tổng quản tiếp tục quan tâm nhiều hơn.”

Nhan Noãn nói muốn có bao nhiêu thành khẩn thì có bấy nhiêu thành khẩn, trên mặt tươi cười khiến Luru Quảng Lâm nhìn thấy một trận choáng váng, thiếu chút nữa không phân biệt rõ phương hướng, chỉ cảm thấy tiếng nói Nhan Noãn ngọt ngào động lòng người, làm cho tâm tình người ta say mê.

Si ngốc một lát, Luru Quảng Lâm vui tươi hơn hờ gật đầu nói: “Vậy là nô tài từ chối thì bất kính rồi, nhất định tận tâm tận lực trợ giúp Vương phi quản lý Vương phủ thật tốt.”

Xem ra là hắc lo lắng quá mức rồi, vương phi không chỉ không có bất mãn với hắc, mà còn để cho hắc tiếp tục quản lý các công việc lớn nhỏ trong Vương phủ.

Chắc chắn xem hắc là người của thái hậu, vì thế vẫn cho hắc ba phần thể diện.

Nói như thế, hắc và Vương phi được coi như là người một nhà rồi.

Trước khi đi, Luru Quảng Lâm vụng trộm quay đầu lại liếc nhìn Nhan Noãn một cái, bộ dáng thèm thuồng kia, thiếu chút nữa là chảy nước miếng.

Một người tuyệt đẹp như vậy lại gả cho kẻ ngốc thật sự là rất đáng tiếc, không biết thân là người một nhà hắc có thể tiếp cận nàng tựa như làm quan được hưởng lộc vua, vượt lên đoạt lấy âu yếm trước hay không đây?

Chỉ là ngẫm lại, cũng khiến cho Luru Quảng Lâm cảm thấy mất hồn!

“Vương phi, đôi mắt tên cầu nô tài kia thật là làm cho người ta buồn nôn rồi, để nô tỳ đi móc nó ra.” Nhan Song Song trầm mặt, cắn giận tay nắm thành nắm nói.

Long Trác Việt ở một bên vội vã gật đầu không ngừng: “Đúng vậy đúng vậy, móc nó, móc nó.” Sau khi nói xong, hắn lại có vẻ mặt hoảng sợ nhìn Nhan Song Song: “Oa, Song Song, người là nữ hài tử nha, làm sao có thể thô bạo như vậy?”

Nhan Noãn quay đầu nhìn về mặt nghi hoặc của Long Trác Việt, trong lòng đột nhiên bị kéo căng.

Hai con người đen lấy tình khiết như vậy, tính tình ngây thơ hồn nhiên như thế, nàng một chút cũng không muốn để cho hắn bị những thứ xấu xa trên đời này bắt luận là cái gì không sạch sẽ làm cho nhiễm bẩn.

Trong lời nói tàn nhẫn như vậy lại không nên để cho Long Trác Việt nghe được.

Nàng, muốn bảo vệ Long Trác Việt như bây giờ luôn được trong sáng thuần khiết.

Nếu phải làm người ác, thì cứ để cho nàng làm đi.

Nội tâm Nhan Noãn bỗng dưng mềm mại, nhìn Long Trác Việt trong mắt hiện ra vẻ mê muội, phảng phất mang theo một sức quyến rũ kỳ lạ, khiến cho người ta bị hấp dẫn sâu sắc.

“Noãn Noãn, sao người lại nhìn người ta như vậy? Trên mặt người ta có hoa sao?” Nói xong, Long Trác Việt giơ tay sờ lên mặt mình, con người đen trong suốt giống như nai con vô tội.

“Cảm thấy người xinh đẹp.”

Lời này của Nhan Noãn vừa nói ra, Nhan Song Song ở trong gió hỗn độn –

Một đôi mắt to đen nhánh cứng đờ tròn mắt nhìn Long Trác Việt kia bày ra khuôn mặt ngăm đen xấu xí, ý muốn từ đó tìm ra một cái điểm xinh đẹp nào.

“Hi hi, Noãn Noãn, người ta xinh đẹp nha?” Đáy mắt Long Trác Việt bởi vì lời nói của Nhan Noãn mà bắn ra tia sáng chói mắt, như ngôi sao lóe ra lấp lánh.

“Ân, xinh đẹp.” Nhan Noãn nhẹ nhàng cười nói, tuy rằng nhìn thấy chính là khuôn mặt ngăm đen này, nhưng mỗi lần Nhan Noãn đều có thể thông qua khuôn mặt này, nhìn thấy diện mạo chân thật nhất của Long Trác Việt.

Diện mạo của hắn đã không thể dùng từ xinh đẹp để hình dung, dung nhan tao nhã tuyệt sắc như thế, đủ để khiến người đời ghen ghét căm hận.

Nàng cảm thấy khuôn mặt mình đã muốn khiến cho người ta thần hồn điên đảo, nhưng nếu so với vẻ mặt thật sự của Long Trác Việt, trong chớp mắt liền biến sắc trở nên mờ mờ, nhìn như thế nào cũng cảm thấy không đủ.

“Hi hi, Noãn Noãn nói người ta xinh đẹp nha, Song Song, người ta xinh đẹp nha, Noãn Noãn nói người ta xinh đẹp nha.” Long Trác Việt giống như nhặt được bảo vật quý hiếm, vô cùng kích động nói với Nhan Song Song vẫn còn xoắn xuýt đang tìm điểm xinh đẹp nào đó trên mặt Long Trác Việt, đặc ý nói không nên lời.

Nhan Song Song khoe miệng hơi hơi co rút, không thể kéo dài ra, nhưng cũng không nói gì, chỉ là nghe lời nhún nhường kéo ra nụ cười.

Nàng cảm thấy, Vương phi đối Vương gia, không tầm thường nha.

Hiện tại Nhan Noãn cùng Nhan Song Song đi vào phòng bếp lúc chỉ còn lại hai người duy nhất, Nhan Song Song hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Vương phi, dường như rất thích Vương gia sao?” Nhan Song Song một bên nhóm lửa, một bên hỏi.

Nhan Noãn đang cầm dao đột nhiên dừng lại một hồi, một dao nghiêng lệch ra, thiếu chút nữa cắt đến đầu ngón tay mình, nhìn thấy Nhan Song Song một trận kinh hãi lạnh mình.

Thích?

Nhan Noãn hơi hơi nhíu mày, nàng thích Long Trác Việt sao?

Long Trác Việt mặc dù là một tên ngốc, lời nói cùng cử chỉ có khi rất đáng giận, nhưng hắn đơn thuần, ngây thơ như thế, không có tâm cơ, cho dù trong lời nói cùng cử chỉ lại khiến cho người ta đau đầu, có đôi khi cũng là rất đáng yêu.

So với lòng người hiểm ác, ở chung cùng với Long Trác Việt là nhẹ nhàng nhất thoải mái hơn nhiều.

Hắn như vậy, rất khó không cho người ta yêu thích a.

“Ân.” Nhan Noãn suy nghĩ, rồi gật đầu trả lời, sau đó tiếp tục cắt thịt.

Đến lúc này, đến phiên Nhan Song Song buồn rầu nhíu mày: “Vương phi thật sự muốn sống cùng với Vương gia cả đời, lấy Vương gia làm phu quân sao?”

Nàng cảm thấy, Vương phi thông minh tuyệt mỹ như thế, thật sự không xứng với Hiền Vương gia, Vương phi có lẽ là thích hợp hơn với nam tử hoàn mỹ mới đúng.

Nhan Noãn đành chịu cười cười: “Người nghĩ đi đâu vậy, Việt Việt đem ta làm hảo tỷ muội, ta thích hẳn, cũng gần như là đối với bằng hữu yêu thích thôi.”

Có lẽ là như vậy đi?

Nhan Noãn dưới đáy lòng tự hỏi .

“Thì ra là thế.” Nhan Song Song nhẹ nhàng thở ra.

Đột nhiên, Nhan Noãn ngừng đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc dặn dò nói: “Song Song, về sau ở trước mặt Việt Việt, trong lời nói đừng có dùng những từ đâm máu tàn nhẫn.”

“Vâng, Vương phi, nô tỳ hiểu được .”

Gió đêm từ bên ngoài cửa sổ điêu khắc hoa văn thổi nhập vào song cửa, tung nhẹ lên vài trang sổ, ánh nến dùng chụp đèn bao phủ, ánh sáng xuyên qua mỏng lung.

Tẩm cung Hoàng đế, Hoa Thanh cung, ánh trăng rơi vào, hạ xuống mặt đất màu trắng bạc.

Đột nhiên, một bóng người màu đen chợt lóe lên, lên vào trong Hoa Thanh cung, đi đến nội điện quen thuộc, nhảy lên giường rồng, hướng bên trên nằm xuống, thời khắc nghiêng qua biến mất vô tung vô ảnh.

Tất cả mọi người không thể ngờ được, ở phía trên giường rồng của hoàng đế, vậy mà sắp đặt cơ quan.

Mặc dù thiết kế có chút trắng trợn, nhưng vẫn có thể xem là một biện pháp tốt, thử hỏi, toàn bộ trong hoàng cung, ai dám tùy ý nhảy lên giường rồng, như vậy không phải là tìm chết đấy thôi.

Huống chi, cho dù lên giường rồng, cũng không có cách nào chạm đến mặt trên cơ quan.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: hãm mộ ghen tị hận

Ads Phía dưới long sàng , là một thư phòng loại nhỏ, bố trí tinh giản, tràn ngập uy nghiêm khí phách, nền đỏ toát ra, chiếu lên dung nhan của nam tử tuấn mỹ trước án thư.

Khi nghe thấy âm thanh cơ quan khởi động, nam tử ngừng đầu lên, cười nói: “Lần này đến trễ hơn so với trước kia nha.”

Giọng nói thanh nhuận ôn nhã, con người nghiêng xéo, mang theo ý cười nghiêng ngả.

“Biết rõ còn hỏi.” Long Trác Việt ném một ánh mắt hèn mọn cho Long Cẩm Thịnh, tìm chỗ ngồi xuống, thuận tay từ trong lòng lấy ra hà ba thù được một nửa, tay cầm ngân châm, may vá thành thạo, toàn bộ tinh thần đều nhập.

Trước kia hẳn độc thân một mình, quay lại tự do, nhưng hôm nay trong phòng còn có Noãn Noãn, cũng không thể nói đi là đi dễ dàng như vậy.

Long Cẩm Thịnh sờ sờ cái mũi, không cam lòng bị người bỏ qua: “Người sẽ không hỏi một chút ta tìm người vì chuyện gì sao?”

Tò mò đi? Long Trác Việt hẳn là sẽ tò mò đi?

Nhìn Long Trác Việt hết sức chăm chú thêu hà bao, tâm tình Long Cẩm Thịnh tương đương buồn bực.

Làm ơn, người tò mò một chút được không, để hắn thỏa mãn cảm giác thành tựu.

Long Trác Việt trầm mặc sau một lúc lâu, sau đó cũng không ngừng đầu lên mở miệng nói: “Người muốn nói hay không.”

Ừm? Noãn Noãn sẽ thích hẳn thêu đôi con thỏ nhỏ này đi? Là một công một mẫu nha, rúc vào cùng nhau, nhìn qua miễn bàn có bao nhiêu hạnh phúc ,

hắn là sẽ thích đi?

Long Trác Việt nói một câu, làm Long Cẩm Thịnh thiếu chút nữa tức chết đi. Còn kém không nhảy dựng lên hô to, van cầu người, nhanh chút hỏi ta vì sao đi.

Chỉ là nhìn bộ dạng Long Trác Việt hoàn toàn không tính để ý tới hắn, Long Cẩm Thịnh nhận mệnh thất bại, đứng dậy rời khỏi bàn, đảo quanh ghế dựa Long Trác Việt đang ngồi, ý đồ khiến cho người nào đó chú ý.

Tốt xấu người cũng liếc mắt xem hắn một chút được không, như vậy làm cho hắn cảm giác thực không có tồn tại nha.

“Nghe nói thái hậu hạ ý chỉ đến Hiền vương phủ, còn ban thưởng thưởng phương bảo kiếm cho Nhan Noãn, vì sao?” Khi hắn nghe tin tức như thế, cơ hồ là từ trên ghế nhảy dựng lên, khiếp sợ, thật sự rất làm cho người ta chấn kinh.

Không ai so với hắn rõ ràng hơn lòng dạ xấu xa của thái hậu, bà vì bảo vệ quyền lực chính mình, nên từ trong dòng họ chọn lựa hắn làm hoàng đế, trong mắt người ở bên ngoài hắn được vinh quang cao nhất, kỳ thật chính là một quân cờ trong tay thái hậu, không có tự do, không có chủ kiến, không có phản kháng.

Mà người bị thái hậu ghét nhất, đó là Long Trác Việt, chỉ vì hắn là đứa con duy nhất của tiên đế, có tư cách kế thừa ngôi vị hoàng đế nhất, nhưng khi còn bé một hồi ngoại ý muốn trở nên si ngốc, nếu không phải Long Trác Việt vừa si lại vừa ngốc đối với thái hậu không có uy hiếp gì, thì Long Trác Việt sớm không có khả năng bình yên ngồi ở chỗ này thêu hoa.

Mà nay, Long Cẩm Thịnh lại nghe đến thái hậu đối với Hiền vương phi coi trọng, đối với Nhan Noãn coi trọng, tức là đối với toàn bộ Hiền vương phủ coi trọng, điều này có thể không làm cho hắn kinh ngạc sao được.

Nếu nói trong chuyện này không có gì mờ ám, đánh chết hắn cũng không tin.

“Nếu ta không đoán sai, nhất định là Nhan Noãn bắt được nhược điểm của thái hậu có phải không, hắc, ta chỉ biết, tiểu cô nương này không đơn giản, quả nhiên là gan lớn mà lại trí tuệ.” Long Cẩm khen ngợi, đáy lòng nhận định việc này cùng Nhan Noãn thoát không được quan hệ.

Cũng chỉ có thời điểm ở một mình đối mặt Long Trác Việt, hắn mới bỏ xuống phòng bị cùng nguy trang, vô câu vô thúc tự xưng “Ta”.

Ngón tay thon dài của Long Trác Việt tạm dừng một chút, nâng đầu lên, mặt mày như họa, như mộng như tiên, ngũ quan đẹp đẽ, da thịt ónh nhuận tựa một khối ngọc, tinh tế bóng loáng, mày rậm thon dài, hai mắt sáng như sao đêm, lóe ra ánh sáng chói mắt, môi màu đỏ gọi cảm yêu mỹ, hắn thần nhiên nhìn Long Cẩm Thịnh liếc mắt một cái: “Mắc mớ gì tới người.”

Đây là chuyện của Noãn Noãn, cùng Long Cẩm Thịnh có quan hệ gì? Hắn ca ngợi như vậy là muốn đánh chủ ý gì?

“Uy, Long Trác Việt, người đừng qua sông chặt cầu, tốt xấu gì thì vương phi này vẫn là ta cưới về cho người.” Long Cẩm Thịnh giống như con mèo bị giật đuôi, nhảy dựng reo lên, đối với thái độ không lớn không nhỏ của Long Trác Việt rất tức giận.

“Theo ta được biết, người người phối bất tự cho ta, là nữ nhi thứ hai của Nhan Hưởng Thái Nhân Lăng, không phải là Noãn Noãn đi, người cũng không nhìn xem Nhan Lăng là người có đức hạnh gì liền gả cho ta, chuyện như vậy người không biết xấu hổ còn theo ta khoe khoang?”

Người không bệnh đi?

Ách.....

Long Cẩm Thịnh ngốc lăng trong nháy mắt, vẻ mặt mờ mịt: “Còn có việc này?” Như thế nào hắn không biết: “Cho dù như vậy, ta cũng có công lao a, nếu không có ta phối hôn, Nhan Noãn cũng không có khả năng gả cho người.”

ừm, chính là như vậy.

Long Trác Việt có thể lấy được Nhan Noãn, không thể thiếu công lao của hắn.

Long Trác Việt không nói gì liếc Long Cẩm Thịnh một cái, ánh mắt thực rõ ràng đang nói: Người thật đúng là vô liêm sỉ.

“Đó là ta cùng Noãn Noãn có duyên, cho dù không có người, nàng cũng nhất định là thê tử của ta, với người nửa phần quan hệ đều không có.”

Khóe miệng Long Cẩm Thịnh run rẩy, thầm nghĩ luận da mặt dày, Long Trác Việt nhận thứ hai, ai dám nhận thứ nhất?

“Nhưng nếu không có ta đem tân hôn sai Nhâm Văn Hải đem mặt nạ của người tháo xuống, để cho Nhan Noãn bị dung mạo người hấp dẫn, nàng khẳng định sẽ không sống chung với người.”

Long Cẩm Thịnh không cam lòng chính mình thay Long Trác Việt thủ Nhan Noãn không có một chút công lao, vắt hết óc nghĩ hành động vĩ đại của chính mình.

“Noãn Noãn cũng không phải là người nông cạn như vậy, nếu chán ghét, lúc bái đường sẽ không hưng phấn đáp ứng theo ta làm tỳ muội tốt, đổi thành nữ tử khác, đã sớm dọ thất kinh, khóc nháo không thôi.”

Cho nên nói, Noãn Noãn của hấn chính là độc nhất vô nhị.

Long Trác Việt không khỏi dương dương tự đắc lên.

Chính là tự đắc qua đi, mảy rậm khẽ nhủ, nghĩ tới một cái vấn đề làm cho người ta vạn phần rối rắm.

Tỷ muội tốt –

Noãn Noãn đối với hấn tốt như vậy, bảo hộ hấn như vậy, là vì nàng đem chính mình làm tỷ muội tốt.

Nhưng hiện tại hấn không muốn Noãn Noãn làm tỷ muội tốt của hấn, hấn muốn Noãn Noãn trở thành nữ nhân của hấn, thê tử hấn, thê tử duy nhất, muốn trong mắt Noãn Noãn, trong lòng, trong đầu chỉ có một người là hấn, một người nam nhân!

Long Cẩm Thịnh ở trong gió hỗn độn, trong lòng bi thương.

Thương thiên a, hấn như thế nào một chút công lao đều không có đâu.

“Người gọi ta tới chính là để nghe người nói mấy lời vô nghĩa này sao? Nếu không có việc gì, ta đi đây.” Cùng với Long Cẩm Thịnh mắt to trừng mắt nhỏ, còn không bằng trở về xem Noãn Noãn, Long Cẩm Thịnh cùng Noãn Noãn nhất so sánh với nhau, thật sự không đáng để ý.

“Đừng nha.” Long Cẩm Thịnh vươn tay bắt được cánh tay Long Trác Việt, khuôn mặt tươi cười nói: “Việt Việt, người ngoan, nói cho hoàng huynh, Nhan Noãn nắm được nhược điểm gì của thái hậu?”

Long Trác Việt mạnh mẽ rung mình một cái, nổi da gà.

“Làm ơn, trăm ngàn đừng gọi ta như vậy, ghê tởm chết người!”

Long Cẩm Thịnh tức giận trừng mắt nhìn Long Trác Việt, có người nói chuyện độc như vậy sao? “Người thật khinh người, như thế nào Nhan Noãn gọi người như vậy, người cảm giác thật tốt, ta gọi lại không được.”

“Người cùng Noãn Noãn, không thể sánh bằng.”

Long Cẩm Thịnh một trận choáng váng, thiếu chút nữa hai mắt vừa lật, lòng thật buồn bực a: “Phải phải phải, Nhan Noãn cái gì cũng tốt, là một bảo bối.”

“Người không phải là đang ghen tị, hâm mộ đi?” Long Trác Việt bỗng nhiên mở miệng nói.

“A?” Long Cẩm Thịnh nhất thời không phản ứng lại, khó hiểu nhìn Long Trác Việt cúi đầu không có ý dừng lại động tác, cầu giải thích.

“Ta biết, nữ tử vĩ đại giống Noãn Noãn như vậy, người đời này đều không gặp được, cho nên người ghen tị ta, hâm mộ ta, hoàng huynh, nhận mệnh đi, trên đời sẽ không có Noãn Noãn thứ hai, người cho dù hâm mộ ghen tị hận cũng vô dụng.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: tặng lễ vật

Ads Long Cẩm Thịnh khóe miệng không ngừng run rẩy: “Sao người biết ta sẽ không gặp được nữ tử giống như Nhan Noãn, cho dù không có, chính là cái gọi yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, nếu ta cùng Nhan Noãn ở chung nhiều một chút, nói không chừng nàng sẽ thích ta đâu?”

“Người nói cái gì?” Long Trác Việt phút chốc từ trên ghế nhảy dựng lên, mâu tinh tối đen như mực gắt gao trừng mắt Long Cẩm Thịnh, trong mắt cuồng nộ, cơ hồ muốn đem người trước mắt đốt thành tro bụi, một câu kia, càng như là từ trong hàm răng nghiền ra, tràn ngập khủng bố.

Long Cẩm Thịnh rung mình một cái, hàn ý lạnh lẽo từ lòng bàn chân dâng lên, thẳng tạt xương tủy, giống như hàn băng ngàn năm, làm cho người ta kim lòng không đậu run run lên.

Long Cẩm Thịnh không chút nghi ngờ nếu chính mình tiếp tục nói tiếp, mạng nhỏ này ngày mai sợ sẽ nửa chết nửa sống.

Hấn không biết, dục vọng muốn giữ lấy Nhan Noãn của Long Trác Việt đã đến trình độ không thể không có, hấn còn không có thật muốn đâu, chỉ dùng miệng nói nói có thể rước lấy Long Trác Việt tức giận.

Cái này gọi là cái gì, gấp sắc quên huynh a.

Long Cẩm Thịnh vịn phần hèn mọn nhìn Long Trác Việt liếc mắt một cái, sau đó lộ ra tươi cười nịnh nọt, vỗ nhẹ bộ ngực Long Trác Việt: “Hoàng đệ, đừng nóng giận, ta là nói giỡn.” Dứt lời, hắn lui từng bước thật to ra sau, cách xa phạm vi nguy hiểm.

“Hừ!” Long Trác Việt mắt lạnh trừng mắt Long Cẩm Thịnh, đối với hành động lấy lòng của hắn tương đương khinh thường, trong lòng là ghi hận.

Biểu tình Long Cẩm Thịnh cứng ngắc, đột nhiên có loại cảm giác tự lấy đá đập vào chân mình, ai đều có thể đắc tội, chính là không thể đắc tội Long Trác Việt, trời biết tiểu tử này âm hiểm giả dối, đến lúc đó ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

“Khụ khụ.....” Long Cẩm Thịnh ho khan vài tiếng, che dấu chính mình chột dạ, nói: “Nói về chính sự, ta nhận được tin tức, sáng sớm hôm nay, Liễu Bình Dịch lặng lẽ đem thân vệ quân của chính mình triệu hồi về kinh thành đóng quân, việc này, sẽ không có liên quan gì tới thái hậu đi?”

“Không biết.” Long Trác Việt đem hà bao cùng châm tuyền thu vào trong tay áo, thân nhiên ném một câu, sau đó liền xoay người rời đi.

Đừng tưởng rằng hắn không biết lời này của Long Cẩm Thịnh có ý tứ gì, chính là biến đổi phương pháp để hắn nói ra, muốn biết nguyên nhân thái hậu đột nhiên đổi tính.

Noãn Noãn đáp ứng thái hậu sẽ không để người khác biết, hắn cũng không thể cản trở.

Nói cách khác, Long Trác Việt chính là cảm thấy Long Cẩm Thịnh không đáng tin.

Nhìn bóng dáng Long Trác Việt tiêu sái rời đi, Long Cẩm Thịnh đuổi sát tới, quát quát hỏi: “Hoàng đệ, chúng ta là người một nhà, không có lý do gì gạt ta phải không?”

“Thái hậu là kẻ thù chung của chúng ta, chúng ta đều liên thủ nhiều năm như vậy, người nói cho ta biết đi.”

“Hoàng đệ, người đừng giấu diếm, người có bí mật không nói cho ta biết, ta sẽ khó chịu ngủ không được.”

“Hoàng đệ..... Hoàng đệ.....”

.....

Ánh nắng ấm áp, gió nhẹ lay động.

Sau hoa viên của Hiền vương phủ, khúc khúc hồng lan, xanh biếc vờn quanh, dương liễu trong viện, vàng nhạt non nớt, như sợi tơ, cùng nhau ở trong gió xuân nhẹ nhàng nhảy múa.

“Noãn Noãn, Noãn Noãn.....”

Tiếng nói vui sướng của Long Trác Việt giống như ánh mặt trời rạng đông, cắt qua không gian yên tĩnh của Hiền vương phủ, giọng nói thanh nhã ôn thuận, làm cho người ta nghe như say như mê.

Khỏe miệng Nhan Noãn không khỏi hơi hơi lơ đãng, khép lại sách vở, ngẩng đầu nhìn Long Trác Việt một đạo thân ảnh xanh nhạt ở ngoài cửa tựa như chim chóc thoải mái chạy vội vào.

Bởi vì nhân đến vô sự, nên sai Nhan Song Song tìm về bộ lịch sử của Lạc Thiên đại lục, muốn hiểu thêm về đại lục và quốc gia này.

“Noãn Noãn, người ta thuê cho người một hà bao nha.”

Long Trác Việt vài bước đến gần Nhan Noãn, giống như hiến vật quý cảm lấy hà bao hắn trải qua một đêm công phu thuê được đưa tới trước mặt Nhan Noãn, ở trong chỗ sâu của con người trong suốt, lóe ra ánh sáng chói mắt.

Nhan Noãn tiếp nhận hà bao, trái phải lật xem, phía trên hà bao màu đỏ là một đôi thỏ tuyết trắng đang ôm nhau, ầm ầm nói không nên lời, mà mặt trái, là nhiều đóa hoa mai tuyết trắng, nhìn từ xem, sẽ phát hiện những đóa hoa mai kia sẽ ghép thành một chữ là chữ “Noãn”.

Nhan Noãn cảm ở trong tay, yêu thích không buông tay.

Dù cho thứ đơn giản nhất, ở trong tay Long Trác Việt thuê ra, cũng phảng phất như được giao cho sinh mệnh, trở nên tiên sống.

“Rất đẹp.”

Nhan Noãn ca ngợi nói.

Long Trác Việt nghe vậy, một đôi con người đen nháy mắt cong thành một vòng trăng khuyết, cười đến phá lệ thỏa mãn: “Noãn Noãn thích nha?”

“Thích.”

“Hi, Noãn Noãn thích, Noãn Noãn thích nha.”

Long Trác Việt mừng rỡ hoa chân múa tay vui sướng, không ngừng vây quanh Nhan Noãn.

Lúc này, Lưu Quảng Lâm vội vàng báo lại: “Khởi bẩm vương phi, hoàng thượng tới.”

Long Trác Việt nghe xong, con người mang ý cười phút chốc trầm đi, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Chẳng lẽ Long Cẩm Thịnh thật sự muốn dùng hành động để chứng minh câu nói tới hôm qua “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”?

Nghĩ như thế, Long Trác Việt lại hậm hực, hận không thể lập tức bỏ nhào đến trước mặt Long Cẩm Thịnh, đưa hân nhét vào bao tải đá về hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Đuổi người

Ads Nhan Noãn nghe xong Lưu Quảng Lâm thông báo, đầu tiên là sửng sốt, sau đó có chút đăm chiêu nhìn Lưu Quảng Lâm một cái, nhiều điểm tình mang ở đáy mắt lộ ra, khoe miệng giờ lên, lộ ra tươi cười nhợt nhạt, như băng thiên tuyết địa, hàn mai nở rộ, tinh thuần, thanh nhã.

Chính là ý tưởng trong lòng, đã có điểm tà ác.

Hoàng thượng đến thật đúng lúc, Lưu Quảng Lâm, hôm nay sẽ thu thập người.

“Noãn Noãn, người vì sao vui vẻ như vậy?” Long Trác Việt bữu môi ai oán xem xét Nhan Noãn, thầm nghĩ sẽ không phải vì Long Cẩm Thịnh đến đây đi, chẳng lẽ Noãn Noãn thích nhìn thấy Long Cẩm Thịnh như vậy?

Càng nghĩ, Long Trác Việt cảm thấy nguy cơ càng nặng, trong lòng không chế không được bắt đầu bồn chồn, khăn trương mà lại sợ hãi.

Nhan Noãn nâng tay sờ mặt, nàng biểu hiện rõ như vậy sao?

“Việt Việt, người đi mời hoàng thượng đến đại sảnh ngồi một lát, ta đổi kiện quần áo sẽ đi ra.”

Lời này vừa nói ra, khuôn mặt Long Trác Việt đều thay đổi, nếu không phải có mặt nạ ngăn đen chống đỡ, giờ phút này có thể làm cho người ta nhìn thấy sắc mặt hân trắng bệch, một đôi mắt tinh thuần như nai con chứa đựng hoảng sợ.

Không thể nào, thật sự đúng như hân nghĩ sao?

Người xem người xem, Noãn Noãn còn bảo hân đi chiêu đãi Long Cẩm Thịnh a.

Long Trác Việt cắn răng cúi đầu, bàn tay to cầm lấy vạt áo, hình ảnh cực kỳ giống tiểu con dâu bị uy khuất.

“Hửm? Làm sao vậy, không muốn sao?” Nhan Noãn nhìn bộ dạng Long Trác Việt không cam lòng tình nguyện, khó hiểu hỏi.

Nếu nàng nhớ không lầm, Long Trác Việt rất thích Long Cẩm Thịnh mới đúng.

Long Cẩm Thịnh đối với Long Trác Việt tốt lắm, tuy rằng không thể đem Long Trác Việt bảo hộ hoàn hảo vô khuyết, nhưng phần yêu thương này cũng thật trân quý, như thế nào hiện tại hân lại toát ra ý tứ thực không muốn đâu?

“Ừ, không muốn.” Long Trác Việt rầu rĩ gật đầu, hân nguyện ý mới có quý a.

“Vì sao?”

“Người ta chán ghét hân.” Long Trác Việt bốc đồng hừ một tiếng, không chút nào che dấu chán ghét Long Cẩm Thịnh.

Ách.....

Nhan Noãn ngăn người, chẳng lẽ người tâm tình quá mức đơn thuần cũng âm tình bất định như vậy sao?

“Vậy Song Song, người đi đại sảnh hầu hạ hoàng thượng.” Nếu gọi kẻ lớn bất động, đành phải gọi kẻ nhỏ.

“Dạ, vương phi.” Nhan Song Song cong iđđ quỳ gối, xoay người rời khỏi phòng.

Chính là chân còn chưa có bước ra khỏi cửa, giọng nói Long Trác Việt đột nhiên cao vút vang lên: “Song Song, người chờ một chút, người ta đi.”

Dứt lời, không đợi Nhan Noãn có thời gian nói chuyện, Long Trác Việt chạy nhanh ra bên ngoài.

Hắn muốn trước khi Noãn Noãn nhìn thấy Long Cẩm Thịnh, chạy nhanh đem Long Cẩm Thịnh lôi đi, loại chuyện này, vẫn là tự lực cánh sinh sẽ tốt hơn.

Lưu Quảng Lâm xoay người rời đi, lại bị Nhan Noãn kêu lại: “Lưu tổng quản, phiền toái người ở ngoài phòng chờ một lát, hoàng thượng đến Vương phi, ta lần đầu tiên tiếp đãi, còn phải nhờ người theo chỉ dẫn nhiều hơn.”

Giọng nói dịu dàng mềm nhẹ như gió xuân, thái độ lại nho nhã lễ độ như vậy, Lưu Quảng Lâm không nói hai lời, liền đáp ứng, ngoan ngoãn ở cửa chờ.

Vương phi nói như vậy, chính là bởi vì coi trọng chính mình, điều này làm Lưu Quảng Lâm rất có cảm giác thành tựu.

Đóng cửa phòng lại, Nhan Noãn mỉm cười đối với Nhan Song Song chép miệng, Nhan Song Song hiểu ý, lập tức cười từ trong túi quần áo lấy ra đã quần áo sớm chuẩn bị tốt.

Một bộ váy màu sắc vàng nhạt thực bình thường, là bộ quần áo mà Nhan Noãn gọi là tốt nhất.

Nhưng mà, quần áo này đã trải qua gia công, cũng là bộ không bình thường.

Mặc xong, Nhan Noãn ở trước kính vòng vo cái cái, làn váy bay lên, giống tinh linh nhảy nhót giữa vườn hoa, Nhan Song Song nhìn ngây ngốc, mê mẩn.

Chính Nhan Noãn cũng bởi vì có được khuôn mặt khuynh thành mà kinh diễm một phen, tựa hồ mỗi lần soi gương, trái tim của nàng đều run run một chút.

Sau khi sống lại có thể có được một gương mặt như vậy, vẫn rất có lời.

“Chúng ta đi thôi.”

Nhan Noãn nhẹ nhàng lôi kéo quần áo, cười nói.

Long Cẩm Thịnh ở trong đại sảnh uống trà, ánh mắt thường thường hướng cửa, vẻ mặt lo lắng.

“Hoàng thượng, ngài thực vội gặp vương phi?” Nhâm Văn Hải tay cầm phát trần màu trắng, đứng ở bên cạnh Long Cẩm Thịnh hỏi.

Long Cẩm Thịnh nâng chung trà lên, khẽ nhấp một ngụm, không yên lòng đáp: “Ừ.”

Hắn đương nhiên gấp a, Long Trác Việt tiểu tử này miệng kín như vậy, hắn không biết nguyên nhân thái hậu đổi tính, tối hôm qua thật sự một đêm không ngủ, nếu Long Trác Việt không nói, vậy hắn đành phải tìm Nhan Noãn.

“Hoàng thượng, ngài vội vã gặp Hiền vương phi như vậy, thực dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm.”

Nhìn bộ dạng gấp gáp của hoàng thượng, người không biết còn tưởng rằng hắn là bởi vì thèm muốn sắc đẹp của Hiền vương phi, ý đồ cùng Hiền vương gia tranh thế.

“Hiểu lầm gì?” Long Cẩm Thịnh một đôi mắt sáng ngời hữu thần nhìn chằm chằm cửa, đối với lời nói của Nhâm Văn Hải hỏi cho có lệ.

Nhan Noãn như thế nào còn không ra?

“Hoàng huynh, người tới rồi làm gì, đi mau, đi mau!”

Đột nhiên, tiếng la hét ầm ĩ của Long Trác Việt truyền đến, khoe miệng Long Cẩm Thịnh vừa kéo, ở trong lòng mãnh liệt trợn trắng mắt, như thể nào chánh chủ không đến, lại sai Long Trác Việt đến đây.

Nhìn một cái nhìn một cái, này nói lên cái gì?

Trong thiên hạ người dám không kiêng nể gì hắn, trừ bỏ thái hậu, cũng chỉ có Long Trác Việt.

“Nô tài ra mắt vương gia.” Nhâm Văn Hải ở thời điểm trước khi Long Trác Việt tiến vào đại sảnh tiến lên hành lễ nói.

Long Trác Việt nhìn hắn một cái, thực không muốn gặp Nhâm Văn Hải nên đẩy hắn sang một bên: “Nhâm Văn Hải, người che ở trước mặt ta thực đáng ghét nha, tránh ra.”

Nhâm Văn Hải lọt vào danh sách ghét bỏ, trong lòng vô cùng ai oán, ánh mắt thống khổ nhìn về phía Long Cẩm Thịnh, hoàng thượng, nô tài thực ủy khuất!

“Hoàng huynh, người trở về cung , đi đi .” Long Trác Việt lôi kéo quần áo Long Cẩm Thịnh, không ngừng lôi ra bên ngoài, phùng mang trợn má, giống con ếch.

Long Cẩm Thịnh che trán, mông ngồi ở trên ghế chính là không dậy nổi nửa phần, hắn cũng không tin Long Trác Việt ở tình huống không cần chiến khí có thể kéo động hắn.

“Hoàng đệ, trăm làm gì đắc tội người , người muốn đem trăm đuổi bên ngoài như vậy?”

Long Trác Việt trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, ý tứ dĩ thường rõ ràng: Người trong lòng biết rõ ràng!

Long Cẩm Thịnh bị Long Trác Việt liếc mắt một cái trái tim rung rung, lại mặt dày mày dạn ngồi bất động trên ghế như trước.

Nhâm Vân Hải đứng ở một bên, do dự có cần tiến lên tách hai người ra hay không.

Hoàng thượng đối với vương gia yêu thương có thêm, nếu chọc vương gia không thoải mái, hắn làm nô tài cũng không thông khoái, nhưng chủ tử hắn đang bị vương gia xua đuổi, hắn liền khoanh tay đứng nhìn như vậy làm cho hoàng thượng mất mặt mũi, tựa hồ cũng là sai lầm.

“Hoàng huynh, người ta chán ghét người nha.” Long Trác Việt trừng mắt lớn như chuông đồng, thờ phỉ phỉ nói.

“Trăm. ....”

“A –”

Long Cẩm Thịnh vừa định mở miệng nói cái gì, ngoài cửa truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Nhan Noãn, sợ tới mức Long Trác Việt nháy mắt buông tay, buông lỏng cánh tay lôi kéo Long Cẩm Thịnh ra, vội vàng chạy ra ngoài.

Long Cẩm Thịnh mày kiếm khẽ nhíu, theo sát phía sau đi ra ngoài.

Nhan Noãn ngã ngồi ở trên mặt đất, khuôn mặt tinh mỹ nhỏ nhắn hốt thanh hốt trắng bệch, môi anh đào cắn chặt, ánh mắt bi phẫn nhìn Lư Quảng Lâm ở phía sau: “Lư. .... Lư tổng quản, người làm sao có thể như vậy?”

Lư Quảng Lâm cả người đều bị vây trong trạng thái ngốc lảng, cảm mạnh vải vụn từ quần áo Nhan Noãn , rất mờ mịt.

Hắn làm sao vậy?

Vừa rồi là vương phi nói, làn váy của nàng hơi dài, sai hắn hỗ trợ nhắc lên một chút, sau đó vương phi không biết có phải vấp lên vật gì hay không, cả người ngã về phía trước, sau đó chỉ nghe “Tê ” Một tiếng, làn váy cũng bị xé rách.

“Noãn Noãn, có đau hay không? Người ta đỡ người.” Long Trác Việt cau mày ngồi xổm bên cạnh Nhan Noãn, trong mắt là nồng đậm đau lòng.

Nhan Noãn cứng ngắc cổ, máy móc quay đầu, nhìn Long Trác Việt một cái, sau đó cả người nhào vào hắn gào khóc lớn: “Ôa ô ô ô, vương gia, ta không muốn sống nữa!”

Mỹ nhân đột nhiên yêu thương nhưng nhớ, Long Trác Việt lập tức có điểm không biết làm sao , gạt mình ngăn người, hai tay hắn mở ra, đem Nhan Noãn ôm vào lòng, cảm giác lảng lảng .

Chính là nếu Nhan Noãn không khóc , hắn sẽ vui hơn !

“Sao lại thế này?” Long Cẩm Thịnh vừa ra đại sảnh, thì nhìn thấy Nhan Noãn ngã vào lòng Long Trác Việt khóc rống, lập tức liền bình tĩnh, lạnh giọng quát.

Long bào màu vàng, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, tư thái hoàng giả tự nhiên, khí phách mà lại uy nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: thiên

Ads Nhan Noãn lặng lẽ giương mắt nhìn Long Cẩm Thịnh liếc mắt một cái, tiếng khóc anh anh càng phát ra bi thương, ngón tay nhỏ bé ở trong lòng Long Trác Việt hung hăng xoa vuốt, cho dù khóc không ra nước mắt, nàng cũng phải làm ra một bộ lả chả chực khóc mới càng thêm chân thật.

Lúc này Nhan Noãn thật hy vọng Long Trác Việt khóc, sau đó mượn hân chút nước để lên trên mặt mình.

“Noãn Noãn, không khóc không khóc nha.” Long Trác Việt một bên nhẹ nhàng vuốt phía sau lưng Nhan Noãn, một bên giống đồ tiểu hài tử ngốc ngốc an ủi, ánh mắt tối như mực phần nộ trùng Lư Quảng Lâm: “Lư tổng quản, ngươi vì sao muốn xé quần áo Noãn Noãn? Ngươi hại Noãn Noãn khóc, người ta chán ghét ngươi.”

“Vương gia, nô tài không có.” Đối mặt Long Trác Việt mặc danh kỳ diệu lên án, Lư Quảng Lâm không khỏi hoảng hốt giải thích.

Bàn tay to của Long Trác Việt chỉ chỉ, bị phần lên án: “Vậy ngươi cầm trong tay là cái gì?”

Ánh mắt Long Cẩm Thịnh sắc bén như băng đao phút chốc bắn tới trên người Lư Quảng Lâm, trong mắt ý tứ không cần nói cũng biết, Lư Quảng Lâm sợ tới mức kinh hãi run rẩy, hai chân mềm nhũn, quỳ gối xuống.

“Hoàng thượng, nô tài không có khinh bạc vương phi, xin hoàng thượng minh giám.”

“A? Trẫm không biết Lư tổng quản còn có loại tâm tư này, làm cho trẫm muốn truy cứu ngươi tội hầu hạ vương phi không chu toàn thất trách cũng không được.” Long Cẩm Thịnh lạnh lùng mở miệng, môi màu đỏ khẽ nhếch, tạo thành độ cong lạnh lùng.

Trên trán Lư tổng quản mồ hôi lạnh toát ra, hân không thể vào miệng mình hai cái, hoàng thượng còn không có nhận định hân làm ra chuyện bất kính với vương phi, như thế nào đã nói một câu như vậy?

Váy Vương phi bị hân xé rách, vốn là dễ dàng làm cho người ta hiểu lầm, hơn nữa hân vừa mới nói câu kia, làm cho người ta nghe như thế nào đều có loại cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

Lư Quảng Lâm hồi hận, ruột đều xanh, trên mặt đầy vẻ hoảng sợ.

Nhan Noãn vui đầu ở trong lòng Long Trác Việt, tiểu bà vai kịch liệt run run, làm cho người ta nhìn đều cảm thấy nàng đang khóc vô cùng thương tâm.

Long Trác Việt không ngừng ở trên lưng của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, đôi mắt trong như nước mùa thu chứa đựng đau lòng cùng tức giận, nếu bỏ qua gương mặt xấu xí, dùng ở trong mắt người khác, vẫn là rất đáng yêu.

“Lư tổng quản, ngươi đừng khinh người quá đáng.” Đột nhiên, Nhan Song Song đứng ở một bên bỗng dưng nắm tay hét lớn một tiếng, một đôi mắt đẹp phần nộ nhìn chăm chăm Lư Quảng Lâm, hân không thể ăn tươi nuốt sống hân: “Ngươi bình thường luôn không có ý tốt nhìn chăm chăm vương phi, nô tỳ đều nhìn thấy, vương phi không muốn nô tỳ gây chuyện, nô tỳ cũng chưa nói gì, không nghĩ tới hôm nay ngươi cư nhiên lớn mật như vậy, ngay cả quần áo vương phi cũng dám xé, ngươi……”

Mặc dù chuyện này nghe vào tai tựa hồ có chút không đáng tin cậy, nhưng Lư Quảng Lâm xé quần áo Nhan Noãn là thật, đối với chủ tử bất kính cũng là thực, huống chi vẫn là bị Long Cẩm Thịnh tận mắt nhìn thấy, cũng đủ làm Lư Quảng Lâm bị xử tử.

Lư Quảng Lâm nghe xong, nhất thời đen mặt, quát mắng: “Nha đầu chết tiệt kia, ai cho ngươi gan chó, dám nói hươu nói vượn vu oan giá họa cho ta.”

“Trẫm tận mắt nhìn thấy, sao lại giả được?” Giọng nói Long Cẩm Thịnh không nhanh không chậm tràn ngập rét lạnh, quanh thân đều tràn ngập uy hiếp vô hình.

“Hoàng…… Hoàng thượng, nô tài……”

“Lư tổng quản, ta bất quá nhờ ngươi nhắc lần vấy lên giúp ta, không nghĩ tới ngươi thế nhưng làm ra hành vi cầm thú như thế, chuyện mất mặt xấu hổ như vậy, ta sống không bằng chết.” Nhan Noãn thấy lửa chưa đủ lớn, giọng nói rầu rĩ từ trong lòng Long Trác Việt truyền đến, tựa như quạt gió châm lửa.

Long Cẩm Thịnh tuấn mi nhẹ nhàng giương lên, trong mắt mang theo giảo hoạt nhợt nhạt: “Em dâu yên tâm, có trẫm ở đây, không chấp nhận người bên ngoài bắt nạt ngươi.”

“Hoàng thượng, nô tài oan uổng a, nô tài không có khinh bạc vương phi, váy này, nô tài cũng không biết như thế nào lại đột nhiên bị rách, nô tài là vô tâm a, xin hoàng thượng tra xét a.” Lư Quảng Lâm đối với Long Cẩm Thịnh “Thùng thùng thùng” liên tục đập đầu.

Cái gì kêu khàn giọng đi ăn hoàng liên, có khổ nói không nên lời.

Lư Quảng Lâm nào biết rằng váy Nhan Noãn mặc, là nàng đã sai Nhan Song Song lược qua nước sôi thật lâu, chỉ cần hơi lơi kéo sẽ bị rách ngay, khi tới gần đại sảnh Nhan Noãn cố ý giẫm lên váy của chính mình một cước, cả người ngã về phía trước, Lư Quảng Lâm ở phía sau bất ngờ trở tay không kịp, liền thuận tay xé quần áo xuống.

“Hoàng thượng, Lư tổng quản cả gan che trời, xin hoàng thượng chủ trì công đạo cho Nhan Noãn.” Nhan Noãn tiểu bà vai tiếp tục run run, thời điểm nói chuyện mang theo một chút âm rung, rất ủy khuất.

“Trẫm hiểu được, ác nô bộc này, trẫm sẽ nghiêm trị không tha.”

“Hoàng. ....”

Nhan Noãn đang muốn tiếp tục mở miệng, chợt nghe giọng nói thanh thúy của Long Trác Việt từ trên đỉnh đầu vang lên: “Luu tổng quản khi dễ Noãn Noãn, đem hấn thiến.”

“Khụ khụ khụ khụ –”

Nhan Noãn một hơi nhấc tới yết hầu, nghe xong Long Trác Việt nói, làm nàng bị nghẹn ho khan liên tục.

Trời ạ, ai dạy hấn ?

Nàng là muốn tiến hành theo chất lượng mượn tay hoàng thượng xử trí Luu Quảng Lâm, nhưng chưa từng nói cho Long Trác Việt chủ ý trừng phạt Luu Quảng Lâm a.

Thiến –

Nghe thật không tồi, nhưng lời này từ trong miệng Long Trác Việt nói ra, Nhan Noãn như thế nào đều cảm thấy làm bản tâm linh thuần khiết của hấn.

Long Cẩm Thịnh nhủ mảy, đối với lời nói của Long Trác Việt thật ra không sợ hãi không kinh ngạc, rất là lạnh nhạt chấp nhận.

Giống như Long Trác Việt có thể nói ra như vậy, mới là bình thường .

Quay đầu, Long Cẩm Thịnh đối với Nhâm Vân Hải ở phía sau phản phó nói: “Nhâm Vân Hải, chiếu ý của Hiền vương gia đi làm đi.”

Nhâm Vân Hải lau mồ hôi trên trán, cúi người đáp: “Nô tài tuân chỉ.”

Ta thật không nghĩ tới Hiền vương gia còn có một mặt ác liệt như thế, chủ ý này, quả thật không tệ.

Chẳng lẽ nói cưới vương phi, vương gia liền thuận tiện trở nên thông minh?

Luu Quảng Lâm vừa nghe Long Cẩm Thịnh đồng ý lời Long Trác Việt, hai mắt vừa lật, sợ tới mức hôn mê bất tỉnh. Nhâm Vân Hải chán ghét liếc hấn một cái, sau đó vẫy vẫy tay để hai gã Ngự Lâm quân lôi ra ngoài.

Loại chuyện này, đương nhiên phải giao cho Kính sự phòng đi làm.

“Noãn Noãn không sợ, người ta sẽ bảo vệ ngươi nha.” Long Trác Việt ôm Nhan Noãn không chịu buông tay, nhẹ giọng dụ dỗ nói, rất có một loại cảm giác ăn đậu hũ đáng khinh.

Lời nói Long Trác Việt nghe qua cũng không có sức thuyết phục gì, bắt quá lại làm cho đáy lòng Nhan Noãn chảy qua từng trận tình cảm ấm áp.

Nàng ngẩng đầu, hai mắt hồng hồng nhìn Long Trác Việt, nói: “Ta không sao .”

“Oa, Noãn Noãn, ánh mắt của ngươi giống như con thỏ, người ta rất thích nha.” Long Trác Việt hai tay nhanh chóng ôm lấy khuôn mặt Nhan Noãn, ánh mắt xinh đẹp không thể tả không hề chớp mắt nhìn chăm chăm đôi mắt sưng đỏ của Nhan Noãn, phóng ra nhu tình.

Nhan Noãn liếc cái xem thường, thích cái đầu quý người a, gốc tử, có cần tổn thương nàng như vậy không.

Nàng vừa rồi rất dùng sức xoa, chính mình đều cảm thấy mắt vừa nhức vừa đau.

“Em dâu cũng khóc mệt mỏi rồi, nhanh vào nhà uống một ngụm trà, nghỉ ngơi.” Long Cẩm Thịnh lúc này mở miệng nói.

Nhan Noãn nâng nhìn hấn một cái, khi nhìn thấy trong mắt Long Cẩm Thịnh ý cười hứng thú, tâm đột nhiên nhảy một chút, quả nhiên, có thể lên làm hoàng đế , cũng không phải ngu ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Người muốn bảo hộ

Ads “Các ngươi đều đi ra ngoài, trẫm muốn nói chuyện một chút với Hiền vương phi.” Trong đại sảnh, tư thái của Long Cẩm Thịnh từ trên cao nhìn xuống đối Nhâm Vân Hải và Nhan Song Song nói.

“Dạ.” Nhân Văn Hải cung kính cúi đầu, không nói hai lời lui xuống.

Nhan Song Song nhìn Nhan Noãn liếc mắt một cái, được Nhan Noãn bảo lui về phía sau đi ra ngoài.

Long Trác Việt như hồ rình mồi trừng mắt Long Cẩm Thịnh, vẻ mặt đề phòng giống như gà mẹ che chở cho gà con.

Long Cẩm Thịnh trông mắt nhẹ nhàng dạo qua một vòng, nhìn Long Trác Việt nói: “Hoàng đế, người cũng đi ra ngoài.” Trực giác cho rằng, có Long Trác Việt ở đây, hẳn xác định chắc chắn hỏi không ra nguyên nhân gì.

“Noãn Noãn bị thương, không rảnh nghe người nói vô nghĩa, Noãn Noãn, người ta đỡ người trở về phòng, người ta xoa xoa cho người.” Long Trác Việt vừa nghe Long Cẩm Thịnh cố ý đuổi hẳn đi, lập tức ôm bả vai Nhan Noãn, lôi kéo nàng tỉnh rồi đi.

Muốn cùng Noãn Noãn một mình ở chung, không có cửa đâu.

“Được được được, người không cần đi ra ngoài.” Long Cẩm Thịnh thấy không có cách đuổi Long Trác Việt, mở miệng thỏa hiệp.

Mà hành động của hắn lại làm cho Nhan Noãn cảm thấy, hoàng thượng đối với Long Trác Việt là ngoan ngoãn phục tùng, yêu thương có thêm.

Nhẹ nhàng giờ giờ lên khoe môi, Nhan Noãn ngưng mắt nhìn Long Trác Việt, cười nói: “Không biết hoàng thượng muốn hỏi Nhan Noãn chuyện gì?”

“Noãn nhi, không ngại thăm gọi người như vậy đi?” Long Cẩm Thịnh nói.

Tuần mi tinh mục, uy nghiêm cao ngất, không thể không nói, hẳn là một nam nhân tuần tú mười phần, nhưng lúc gặp được phong thái tao nhã của Long Trác Việt, Nhan Noãn liền cảm thấy Long Cẩm Thịnh cho dù tuần tú, cũng không đủ xem vào mắt.

Đôi mi thanh tú nhẹ nhàng khẽ nhướng, Nhan Noãn ngừng lại một chút, gật đầu chấp nhận.

Nàng và hoàng đế căn bản không thân thiết, đột nhiên gọi thân thiết như vậy làm cho Nhan Noãn có điểm là lạ, nhưng một cái xưng hô mà thôi, nàng không có bất yếu bởi vì xưng hô mà cùng hoàng đế nháo không thoải mái.

Nhan Noãn nghĩ như vậy, hoàn toàn không để ý Long Trác Việt đứng một bên, cái mũi không ngừng phun khí giống đun nước sôi, không ngừng sôi trào, đỉnh đầu bốc lên từng đợt từng đợt khói nhẹ.

Noãn nhi, Noãn nhi—

Long Trác Việt cảm thấy chính mình một hơi mắc nghẹn ở yết hầu không thể đi xuống, một đôi mắt phun lửa gắt gao trừng Long Cẩm Thịnh, cơ hồ muốn trừng thủng hai lỗ.

Long Cẩm Thịnh cảm thụ được lửa giận mãnh liệt của Long Trác Việt, đáy lòng hơi hơi sinh lạnh, kiên trì không nhìn tới Long Trác Việt.

Hắn sợ ánh mắt Long Trác Việt, sẽ làm hắn không cốt khí nhũn chân ra.

“Khụ khụ—” Long Cẩm Thịnh tay cầm thành quyền, đặt ở bên môi ho khan vài tiếng, lấy này để giảm bớt áp bách đến từ Long Trác Việt: “Nói như thế nào trăm cũng vừa mới thay người giải vây, giúp người trừ bỏ Lưu Quảng Lâm, chúng ta coi như là bằng hữu, bằng hữu trong lúc đó, có phải hẳn là nên nói cái gì mới đúng hay không?”

Nhan Noãn không biết Long Cẩm Thịnh muốn nói gì, nhưng rất rõ ràng hiểu được hắn lấy “Bằng hữu” làm cái cớ, xác định vững chắc không có chuyện gì tốt.

“Hoàng thượng có chuyện không ngại nói thẳng.”

Long Cẩm Thịnh vui vẻ nhếch miệng cười: “Trẫm chính là tò mò, vì sao thái hậu đột nhiên thay đổi thái độ đối với người?”

Nhan Noãn vẻ mặt biểu lộ “Ta đã biết”, đôi mắt trong như nước mùa thu chăm chú nhìn Long Cẩm Thịnh một lát, sau đó không nhanh không chậm mở miệng: “Hoàng thượng quá lo lắng, thái hậu là người tôn quý, tâm tư của bà, như thế nào một nữ tử nhỏ nhỏ như Nhan Noãn đây có thể đoán.”

“Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, lấy trí tuệ của Noãn nhi, không khó nhìn ra tình cảnh của trẫm là bị thái hậu quản chế, mà người gả cho hoàng đế, tuy rằng là Hiền vương phi, nhưng vẫn bị thái hậu đè ép, người vĩnh viễn cũng tôn quý không nổi, nói như thế, chúng ta có cùng địch nhân, nếu cùng nhau đối kháng thái hậu, vậy trẫm có phải cũng nên biết người đã nắm được nhược điểm gì của thái hậu hay không?”

Long Cẩm Thịnh đối với Nhan Noãn giả vờ đàn độn ngốc nghếch cũng không để ý, dẫn đầu biểu lộ lập trường của chính mình.

Long Trác Việt thật lòng đối đãi với Nhan Noãn, cũng thật sự thích, yêu thương che chở lại là thật sự, như vậy Nhan Noãn đã là người một nhà, đối với người một nhà, hẳn Long Cẩm Thịnh từ trước đến nay rất thẳng thắn.

Nếu Nhan Noãn là một tiểu nhân, vậy chỉ có thể tiếc hận, ánh mắt hắn nhìn người rất kém cỏi, mà ánh mắt Long Trác Việt cũng không tốt hơn.

Nhan Noãn hơi kinh ngạc, nàng thật không nghĩ tới Long Cẩm Thịnh sẽ ở trước mặt nàng nói trắng ra như vậy, thì ra hắn cũng không cam lòng, hắn cũng không phải giống như người ngoài nhận xét là yếu đuối vô năng, là một quân cờ bị thái hậu khống chế.

Lời nói ngắn gọn, liền có thể rõ ràng cảm giác được Long Cẩm Thịnh không cam lòng, có dã tâm muốn lật đổ thái hậu!

Long Cẩm Thịnh nói với nàng những lời phản nghịch này, là vì Long Trác Việt đi?

Bởi vì nàng là vương phi của Long Trác Việt, cho nên hắn xem nàng như Long Trác Việt mà đối đãi.

Nghĩ như vậy, làm cho Nhan Noãn có chút vui sướng. Không biết là bởi vì hoàng đế đối với nàng đặc biệt, hay bởi vì nàng nghĩ tới chính mình là vương phi Long Trác Việt.

Trong chỗ sâu thẳm của đôi mắt Nhan Noãn, lóe ra nhiều điểm tinh quang, nàng thu hồi ý cười, còn thật sự nhìn Long Cẩm Thịnh: “Hoàng thượng, Nhan Noãn xin hỏi một câu, ngài là thiết tình yêu thương Việt Việt, muốn bảo hộ hắn không bị người khác thương tổn sao?”

Long Cẩm Thịnh trong mắt mang theo ý cười khi nhìn biểu tình Nhan Noãn đột nhiên trở nên nghiêm túc bỗng nhiên ngậy người nhìn Nhan Noãn sau một lúc lâu, mới gật gật đầu: “Đương nhiên là vậy.” Đôi mắt hẹp dài chợt tắt, trong con ngươi tối đen của Long Cẩm Thịnh phụt ra kiên quyết mà lại trịnh trọng: “Việt Việt là người thân duy nhất của trẫm trên cõi đời này, trẫm đương nhiên sẽ thương hắn, bảo hộ hắn.”

Tuy rằng, Long Cẩm Thịnh không tiếp thu việc Long Trác Việt cần hắn bảo hộ, nhưng tình cảm huynh đệ, là thật !

Long Trác Việt thực không nể mặt quăng cho Long Cẩm Thịnh một cái xem thường, bữu môi reo lên: “Ngươi không cần gọi người ta là Việt Việt, Việt Việt chỉ có Noãn Noãn mới có thể kêu.”

Đương nhiên, không thể phủ nhận, đáy lòng Long Trác Việt là sung sướng .

Mà khi Long Trác Việt nghe được lời nói kế tiếp của Nhan Noãn xong, trong lòng mừng như điên, đã mất ngôn từ để diễn tả.

“Nhan Noãn tin tưởng lời nói của hoàng thượng tuyệt không giả dối, cho nên xin hoàng thượng vì Việt Việt, có thể không hỏi Nhan Noãn về nguyên nhân thái hậu thay đổi, Việt Việt là người ta muốn bảo hộ, ta không hy vọng hắn có một tia bị thương tổn.”

Tình sử của Thái hậu cũng không phải chuyện quang vinh gì, nhiều nhân biết, đó là nhiều thêm một phần nguy hiểm, mà đến lúc đó người không may đứng mũi chịu sào, đó là Long Trác Việt.

Long Trác Việt cười mặt mày cong cong, ánh mắt ôn nhu nhìn Nhan Noãn, đáy mắt trong suốt sáng như ánh mặt trời, ấm áp mà lại chói mắt, trong lòng tràn đầy cảm động vây quanh.

Con ngươi đen của Long Cẩm Thịnh phụt chói sáng ngời, sau một lúc lâu qua đi, hắn cười khẽ ra tiếng, như gió xuân, là từ nội tâm phát ra vui thích: “Được rồi, nếu Noãn nhi có tâm ý che chở hoàng đế, trẫm sẽ không hỏi thêm nữa, nếu cần trẫm giúp, cứ việc mở miệng là được.”

Cái có như vậy, làm cho Long Cẩm Thịnh thật sự không có lý do gì để tiếp tục truy hỏi.

Nếu là vì Long Trác Việt, vậy hắn sẽ không hỏi.

“Tạ hoàng thượng long ân.” Nhan Noãn cười nói, dung nhan tuyệt sắc khuynh thành tao nhã nở rộ, làm cho người ta mê hoặc.

Long Cẩm Thịnh dù có định lực tốt hơn nữa cũng không cưỡng chế được mê luyến một chút, lộ ra ánh mắt thương thức.

Long Trác Việt rung lên hồi chuông cảnh giác, không xong, Long Cẩm Thịnh thật sự nghĩ đến.

Một bước nhanh chóng chặn trước mặt Long Cẩm Thịnh, Long Trác Việt cầm lấy cánh tay hắn lôi ra ngoài, nói: “Hoàng huynh, ngươi vừa mới giúp Noãn Noãn thật lớn, người ta muốn mời ngươi ăn cơm, đi đi, chúng ta đi Tự Hiền lâu ăn cơm.”

Long Cẩm Thịnh hồ nghi Long Trác Việt ở bên cạnh đột nhiên trở nên nhiệt tình, đáy lòng đột nhiên cảm thấy kinh hoàng .

Nhan Noãn rất muốn gọi Long Trác Việt lại, thầm nghĩ: Vương gia, ngài nghèo như vậy, có tiền mời hoàng thượng ăn cơm sao?

Nhưng nghĩ lại, Long Trác Việt tâm tính đơn thuần khác hẳn với người thường, nhưng hoàng thượng là bình thường, ăn xong hắn là biết trả tiền đi.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: không có tiền trả

Ads Tụ Hiền lâu, lầu lớn nhất kinh thành, nằm trên đường cái náo nhiệt nhất, kiến trúc to lớn khí phái, tráng lệ, lại thấy toàn là quan to quý nhân tụ tập, bên trong rượu và thức ăn đắt tiền làm cho dân chúng bình thường chỉ có thể chùn bước.

Đồng như trảy hội, dòng người ra vào nối liền không dứt.

Long Cẩm Thịnh vừa đứng ở cửa Tụ Hiền lâu, khí chất tôn quý nháy mắt toát ra, tiểu nhị đứng trước cửa nghênh đón khách nhìn thấy kim chủ, nhất thời hai mắt tỏa ánh, nhiệt tình tiêu sái đi ra.

Khăn trắng khoát lên trên vai, tiểu nhị về mặt ý cười nhìn Long Cẩm Thịnh: “Vị công tử này nhìn lạ mặt, lần đầu tiên đến đây đi, Tụ Hiền lâu chúng ta là lầu số một số hai ở kinh thành, bảo đảm ngài đã tới một lần, còn muốn lại đến lần thứ hai.”

“Ừ.” Long Cẩm Thịnh lạnh nhạt liếc tiểu nhị một cái, sau đó ngửa đầu, ánh mắt dừng ở phía trên bảng hiệu của lầu, mang theo ý cười nồng đậm.

Tụ Hiền lâu sớm đã có tiếng ở kinh thành, hẳn thật sự là lần đầu tiên đến ăn, nghe tiểu nhị này nói tốt như thế, hẳn cũng muốn thường xuyên đến lầu này xem đồ ăn bên trong hương vị có phải thật sự làm cho người ta muốn ngừng mà không được hay không.

“Việt Việt, đi thôi.” Long Cẩm Thịnh tâm tình vô cùng tốt khoát vai Long Trác Việt, tươi cười giống như ánh mặt trời, khuôn mặt anh tuấn, chọc nữ tử đi ngang qua liền tiếp gửi sóng điện, mặt đỏ tím đập.

“Đã nói không được gọi người ta là Việt Việt.” Long Trác Việt thở phì phì trừng mắt Long Cẩm Thịnh, giống như Long Cẩm Thịnh gọi hắn như vậy, chính là làm bản Nhan Noãn: “Việt Việt chỉ có Noãn Noãn có thể kêu.”

Long Cẩm Thịnh nhún vai: “Vậy không gọi người Việt Việt, gọi người cái gì?” Chẳng lẽ gọi hoàng đế, vậy hẳn cũng không cần phải cải trang vì hành.

Long Trác Việt cắn chặt răng, hẳn không tên sao? Vì sao phải học theo Noãn Noãn, đáng ghét!

“Đi, đừng giận dỗi, nếu không vào, sẽ không có vị trí tốt.” Long Cẩm Thịnh vỗ sau lưng Long Trác Việt, có chút hào khí túm Long Trác Việt hướng Tụ Hiền lâu đi đến.

Tiểu nhị quái dị nhìn Long Trác Việt liếc mắt một cái, trong mắt hèn mọn tiết lộ hẳn đối với Long Trác Việt khinh thường.

Bộ dạng xấu xí còn chưa tính, cư nhiên còn ăn mặc thô ráp như vậy, cũng không biết vị công tử cảm y kia sao lại thế này, cư nhiên nguyện ý cùng hắn đến Tụ Hiền lâu ăn cơm.

Tiểu nhị mời bọn họ đến bàn trống trong đại sảnh, Long Cẩm Thịnh quét mắt một vòng quanh đại sảnh náo nhiệt, đối với tiểu nhị nói: “Tiểu nhị, có chỗ nào thanh tĩnh hay không?”

“Có có có, công tử mời theo ta.” Long Cẩm Thịnh vừa hỏi, tiểu nhị lập tức ân cần hầu hạ, dẫn bọn họ lên lầu hai.

Tụ Hiền lâu phân thành ba tầng, tầng một theo kiểu đại sảnh, hai tầng còn lại là vô số phòng nhỏ, tầng ba tuy rằng cũng là một gian một gian ghé ló, nhưng không phải mỗi người đều có thể tiến vào, chỉ có quan to quý nhân mới có thể ngồi ở lầu 3, tương đương với thân phận địa vị tài trí hơn người, so với lầu hai, lầu 3 thanh nhã và yên tĩnh hơn, bố trí xa hoa mà lại không tầm thường.

Tiểu nhị mời Long Cẩm Thịnh cùng Long Trác Việt đến một gian ghé ló ở lầu hai, ân cần bưng trà đổ nước cho hai người, Nhâm Văn Hải cúi người khiêm tốn đứng ở phía sau Long Cẩm Thịnh, thật cẩn thận hầu hạ.

“Không biết công tử muốn ăn cái gì?” Tiểu nhị hỏi.

“Việt Việt, người muốn ăn cái gì?” Long Cẩm Thịnh nhìn Long Trác Việt, hỏi.

“Thịnh thịnh ăn cái gì, ta liền ăn cái đó.” Long Trác Việt đang cầm chén trà uống một ngụm trà, nhếch miệng đối với Long Cẩm Thịnh cười nói.

Một tiếng “Thịnh thịnh”, làm cho thân hình cao lớn của Long Cẩm Thịnh rung rung một chút, cả người nổi da gà lên.

Nhâm Văn Hải xoay người sang chỗ khác, bà vai nhẹ nhàng run run, rõ ràng cười đến không thể ngừng.

Long Cẩm Thịnh cứng ngắc kéo kéo khóe miệng, tự an ủi, quên đi, Thịnh Thịnh thì Thịnh Thịnh, một chút nổi da gà mà thôi, hẳn còn có thể chịu đựng được.

Bất quá Long Cẩm Thịnh cuối cùng hiểu được Long Trác Việt vì sao phản cảm chính mình gọi hắn là Việt Việt như vậy, trừ bỏ đây là xưng hô chuyên dụng của Nhan Noãn ra, càng bởi vì từ trong miệng một đại nam nhân gọi vô cùng thân thiết như vậy, thật sự đủ làm người ta ghê tởm.

Quay đầu, Long Cẩm Thịnh nhìn tiểu nhị nói: “Đem các món ăn nổi tiếng ở đây bưng lên, đồ ăn không cần nhiều, tám món là được.”

“Dạ, công tử xin chờ.” Tiểu nhị vui thích lên tiếng, thùng thùng thùng chạy đi truyền đồ ăn.

Đôi mắt tối đen của Long Trác Việt vô tội nhìn Long Cẩm Thịnh ở đối diện: “Thịnh Thịnh, người ta rất nghèo .”

Long Cẩm Thịnh liếc trắng Long Trác Việt một cái: “Vừa rồi là ai nói mời ta ăn cơm.”

Nghèo? Long Trác Việt mà nghèo, trên đời này sẽ không có người nghèo .

Ngay cả Tụ Hiền lâu này, chỉ cần Long Trác Việt ra lệnh một tiếng, cho dù hắn mỗi ngày đến ăn trực, cũng không ai dám nói một tiếng.

Lại cùng hắn giả nghèo, rất không phúc hậu đi, hắn mới gọi tám món đồ ăn mà thôi nha.

Long Cẩm Thịnh không nhìn ánh mắt đáng thương của Long Trác Việt, tựa lưng vào ghế ngồi, chờ đồ ăn đem lên.

.....

Sau giữa trưa ánh mặt trời xuyên thấu tầng mây , ánh sáng rực rỡ.

Gió nhẹ xuy phất, thổi từng đợt hương thơm cỏ xanh nhẹ nhàng tới.

Cơm trưa hôm nay, chỉ có Nhan Noãn và Nhan Song Song hai người cùng nhau ăn, từ khi ném qua tay nghề của Nhan Noãn, Nhan Song Song liền giống như Long Trác Việt, mỗi ngày vừa tỉnh dậy, chuyện hy vọng nhất chính là ăn cơm.

“Vương phi, còn mấy hạ nhân kia xử trí như thế nào?”

Cơm nước xong xuôi, Nhan Song Song hỏi Nhan Noãn.

Thiếu Lưu Quang Lâm, Nhan Noãn ở vương phủ cảm thấy đặc biệt thoải mái, nàng nói qua, quyền chương quản Vương phủ sẽ do nàng nắm giữ.

“Chính người tự xử trí đi, dùng được thì lưu lại, không thể dùng thì bán đi.” Nhan Noãn lười biếng mở miệng nói, Nhan Song Song sống chung với hạ nhân đã lâu, ai tốt ai xấu so với nàng càng hiểu biết: “Đúng rồi, người đi gọi Phong thúc đến.”

“Dạ.”

Không bao lâu, Phong Cốc bước nhanh đến: “Nô tài ra mắt vương phi, không biết vương phi tìm nô tài có chuyện gì?”

“Phong thúc, mau mau đứng lên.” Nhan Noãn ôn hòa cười nói: “Lưu Quang Lâm phạm tội bắt kính, bị hoàng thượng mang về cung xử trí, nay Vương phủ thiếu một quản sự, ta nghĩ muốn cho Phong thúc đảm nhiệm chức tổng quản, về sau hạ nhân trong vương phủ liền làm phiền Phong thúc tốn nhiều tâm tư , ta không hy vọng lại xuất hiện nô tài bất nết chủ nhân.”

Phong Cốc thụ sủng nhược kinh, hắn bắt quá chỉ là một xa phu nho nhỏ trong vương phủ mà thôi, cư nhiên may mắn có thể được vương phi ưu ái, làm tổng quản.

“Tạ vương phi tín nhiệm, nô tài sắp xếp ôn hòa theo vương phi phân phó.” Giật mình qua đi, Phong Cốc vui sướng quỳ xuống đất cảm tạ nói.

Lúc này, Thiên Minh vội vàng đi tới, trên khuôn mặt lạnh lùng, lộ ra thần sắc khẩn trương, vẻ mặt căng thẳng, tựa hồ xảy ra chuyện lớn.

Nhan Noãn không có nhìn thấy Long Trác Việt đi với Thiên Minh, trong lòng đột nhiên căng thẳng, kinh hoàng nhảy dựng lên: “Thiên Minh, vương gia đâu?”

“Bắt vương phi, vương gia bị người Tụ Hiền lâu giam giữ.”

“Vi sao?” Tụ Hiền lâu? Đó không phải là tửu lâu Long Trác Việt nói muốn mời Long Cẩm Thịnh ăn cơm sao, như thế nào bị người bắt giữ?

Thiên Minh nhíu nhíu mi, hé ra mặt lạnh nói: “Vương gia không có tiền trả, người Tụ Hiền lâu tức giận, nếu vương gia không lấy tiền ra, sẽ chặt đứt chân tay hắn.”

“Cái gì?” Nhan Noãn gầm lên, ánh mắt xinh đẹp nháy mắt tóe lửa giận: “Hoàng thượng không phải ở cùng hắn sao?”

“Bởi vì là vương gia mời khách, cho nên hoàng thượng ăn xong đã mang Nhâm công công hồi cung .” Thiên Minh thần nhiên nhíu mi, sứt ruột nói: “Vương phi, chuyện này cấp bách, vẫn nên mau lấy bạc đi cứu vương gia đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Long Cẩm Thịnh lòng dạ đen tối

Ads “Long – Cẩm – Thịnh!” Nhan Noãn gắt gao cắn răng, làm sao còn có thể nghĩ đến đối phương là hoàng đế, không thể gọi thẳng kỳ danh kiêu kỳ, lúc này trong lòng nàng tích trữ một đoàn hỏa, vốn đang đối với Long Cẩm Thịnh hơi có một chút ấn tượng tốt, nháy mắt phá vỡ.

Long Cẩm Thịnh làm sao bảo hộ Long Trác Việt, rõ ràng là đem hân đầy vào hồ lửa, biết rõ Long Trác Việt khác hẳn với người thường, cư nhiên còn có mặt mũi ăn xong vô vô mông chạy lấy người.

Long Trác Việt nói mời khách, hẳn sẽ thực sự làm khách Long Trác Việt mời sao?

Làm sao có thể có loại hoàng đế này, mẹ nó, hẳn đáng giận như vậy, cùng thái hậu có cái gì khác biệt a.

“Bao nhiêu bạc?” Con người Nhan Noãn phun hỏa tức giận hỏi, nếu lúc này Long Cẩm Thịnh đứng ở trước mặt nàng, nàng nhất định sẽ không chút do dự cho hẳn một quyền.

Quản hắn là con của trời hay con của ai! (vì hoàng đế = thiên tử, câu này Nhan Noãn chơi chữ J)

Thiên Minh vươn một ngón tay, ánh mắt Nhan Noãn không có độ ám nhìn thoáng qua, nghiêm mặt lạnh nói: “Mười lượng?”

Mười lượng hẳn là may mắn đi, cùng lắm thì đồ ăn tháng này đơn giản một chút cũng được.

Nhan Noãn nghĩ, liền tính bảo Nhan Song Song đi lấy bạc, đã thấy Thiên Minh dựng thẳng ngón tay ở trước mặt nàng quơ quơ, sau đó bạo xuất một con số làm cho Nhan Noãn gần như điên mất.

“Vương phi, là một trăm lượng!”

Nhan Noãn nhất thời nổ tung, âm thanh đột nhiên như lưỡi dao sắc bén, đâm vào màng tai hơi hơi chấn động: “Một trăm lượng? Bọn họ ăn cướp à.”

Một chút cơm trưa ăn một trăm lượng, Long Cẩm Thịnh cũng quá không có tiết chế .

Đáng giận, hẳn đồ com nước xong, vô vô mông chạy lấy người, đem Long Trác Việt một người ở lại từ lâu bị người bắt giữ, thật không biết xấu hổ .

“Vương phi, hiện tại nên làm cái gì bây giờ?” Thiên Minh nhìn Nhan Noãn, hỏi.

“Dẫn ta đi Tụ Hiền lâu.” Nhan Noãn cau mày, trầm giọng nói.

Một trăm lượng, nàng làm như thế nào cũng có không được , nhưng nàng cũng không thể bỏ mặc Long Trác Việt ở Tụ Hiền lâu.

Lòng dạ Long Cẩm Thịnh thật đen tối, quả nhiên là cực kỳ đáng giận.

Nhan Noãn đem tất cả sai lầm đều quy kết lên người Long Cẩm Thịnh, ở trong lòng đem Long Cẩm Thịnh mắng cầu huyết lâm đầu.

“Hất xì!”

Ăn uống no đủ Long Cẩm Thịnh trở lại hoàng cung, mạnh mẽ đánh cái hất xì, xoa xoa cái mũi lên men, Long Cẩm Thịnh quay đầu đối với Nhâm Vân Hải nói: “Nhâm Vân Hải, trăm như thế nào cảm thấy có người đang ở sau lưng mắng trăm?”

“Hoàng thượng nói đùa.” Nhâm Vân Hải cúi thân mình: “Có lẽ là có người nhớ hoàng thượng .”

Long Cẩm Thịnh nâng tay vuốt ve cằm, con người tối đen như ngôi sao trên bầu trời đêm phút chốc sáng ngời, khoe miệng nhợt nhạt nổi lên ý cười: “Trăm cũng cảm thấy như vậy, chẳng lẽ là Tiêm Tiêm nghĩ tới trăm?”

Mới tự kỷ xong, một tiếng nói mềm mại bỗng nhiên vang lên.

“Hoàng thượng. ....”

Âm thanh như điểm tâm mềm mại ngọt ngào, lại làm cho sắc mặt Long Cẩm Thịnh phút chốc trở nên xanh mét.

“Chết tiệt, là Vân phi.” Long Cẩm Thịnh chửi nhỏ một tiếng, bàn tay to lời kéo, đem Nhâm Vân Hải chắn phía trước: “Nhâm Vân Hải, chạy nhanh , hộ giá.”

Nhâm Vân Hải mặt nhất thời biến thành mướp đắng, quay đầu nhìn Long Cẩm Thịnh chuồn mắt, lại nhìn Vân Phi giống hoa hòe điệp hướng trước mặt hẳn nhào tới, trong lòng vô hạn bi ai.

Dựa vào cái gì mỗi lần đều lấy hắn ra làm vật hi sinh, dựa vào cái gì nha!

“Nhâm Vân Hải, người ngăn cản bản cung làm cái gì?” Vân phi nhìn bóng dáng Long Cẩm Thịnh dần dần biến mất, tức giận đến dậm chân, trừng mắt Nhâm Vân Hải đang giang hai tay ra ngăn cản chính mình, cả giận nói.

Vân phi một thân mặc sa y màu đỏ phía trên có thêu hoa hải đường, vô luận nhìn từ góc độ nào, đều là lung linh di động ánh sáng màu vàng bạc, trên đầu châu ngọc vờn quanh, cả người giống như mây bay điểm lệ, đẹp đẽ quý phái vô cùng.

Nhâm Vân Hải cố chịu đựng mùi son phấn nồng đậm trên người Vân phi, cung kính hành lễ: “Nô tài thỉnh an Vân phi nương nương.”

“Tránh ra cho bản cung.” Vân phi vội vàng quát, tuy rằng nàng là phi tử, nhưng không ai biết Nhâm Vân Hải là tâm phúc của hoàng thượng, cho dù chỉ là một nô tài, nàng cũng phải cấp ba phần nhan sắc.

Nhưng nhìn bóng dáng Long Cẩm Thịnh biến mất, Vân phi vừa nóng vội lại tiếc hận, thật vất vả nhìn thấy hoàng thượng, nào biết nói còn chưa nói được một câu, hoàng thượng đã chạy đi.

Đều do Nhâm Vân Hải, nếu hắn không ngăn cản, nói không chừng giờ phút này nàng đã sớm được hoàng thượng ôm vào trong ngực.

“Nương nương bớt giận, thật ra hoàng thượng cũng rất muốn gặp nương nương, chính là đột nhiên nhớ tới có tấu chương chưa phê duyệt, không thể bỏ lỡ quốc sự, trong lòng cảm thấy thật có lỗi với nương nương, vì bù đắp lại cho nương nương, hoàng thượng hạ lệnh, chỉ cần nương nương thích cái gì, lệnh nô tài cấp cho nương nương.”

Vừa nghe có ban thưởng, lòng Vân phi cảm thấy mát mẻ thoáng cân bằng một chút: “Thật sự? Hoàng thượng thật sự nói như vậy, không phải bởi vì nhìn thấy bản cung quay đầu bước đi?”

“Nô tài không dám giả truyền thánh dụ, nương nương vừa rồi nhìn thấy một màn, chỉ do trùng hợp.” Nhâm Vân Hải mặt không đỏ tim không đập mạnh nói.

Vân phi liếc mắt nhìn Nhâm Vân Hải một cái, cao ngạo giờ giờ đều: “Bản cung nghĩ người cũng không dám.” Tiếp theo, nàng sửa lại tóc rũ xuống tai, không chút để ý nói: “Hôm qua Bản cung nhìn thấy trên tay Quý phi nương nương có đeo vòng tay bạch ngọc ánh sáng óng ánh, rất là đẹp, nghe nói là được hoàng thượng thưởng, quả nhiên làm cho chúng tỷ muội trong hậu cung hâm mộ không thôi.”

“Nương nương có điều không biết, vòng tay bạch ngọc kia là một đôi, một cái thưởng cho Quý phi nương nương, còn một cái hoàng thượng vốn có ý thưởng cho ngài, nô tài tính sau đó đưa cho nương nương.”

Ánh sáng trong mắt Vân phi càng ngày càng thịnh, khúc miệng cong đến lỗ tai, nếu không phải chú ý hình tượng, lúc này sợ sớm mừng rỡ mở miệng cười to.

“Vậy làm phiền Nhâm công công.”

Thời điểm Nhan Noãn vội vàng đuổi tới lầu hai Tự Hiền lâu, cửa đã bị vây ba tầng trong, ba tầng ngoài, ngẫu nhiên còn có tiếng cười nhạo từ bên trong truyền ra.

“Quả nhiên là một tên ngốc, không có tiền còn học người ra đến tửu lâu.”

“Người cho đây là Vương phủ à, ăn xong có thể vỗ vỗ bụng chạy lấy người, như thế nào, vương phi nhà người không có dạy người ăn xong phải trả tiền sao?”

“Dạy? Theo ta thấy sợ là vương phi kia nhìn thấy dung mạo tên ngốc này đã sớm sợ tới mức tiểu trong quần, nghe nói Hiền vương phi là một phé vật, nhất gan yếu đuối, còn không mỗi ngày khóc lóc, làm sao có thời gian rảnh rỗi dạy hắn ăn cái gì phải trả tiền thế nào.”

“Phé vật xứng ngu ngốc, quả nhiên là cặp đôi trời định nha.”

“.....”

Nhan Noãn đứng ở phía ngoài đám người, nghe tiếng bên trong nói chuyện, một đôi mắt xinh đẹp đen nháy nhể lên băng sương lạnh lùng, hai đám nắm chặt, ánh mắt sắc bén: “Thiên Minh, đem những người này đều vắng ra cho ta.”

“Dạ.”

Thiên Minh đáp, thân mình nhẹ nhàng vừa động, nháy mắt, tiếng kêu rên trải rộng bốn phía, rất nhanh, trước mặt Nhan Noãn đã sạch sẽ rất nhiều, liếc mắt một cái nhìn lại, thì thấy được Long Trác Việt ôm hai đầu gối lui mình đứng ở góc sáng sủa.

Hắn gắt gao cắn môi dưới, lông mi thật dài bao trùm một đôi đồng tử tinh xảo, trong mắt cảm nước mắt, nháy mắt, nước mắt to như cái đầu liền chảy xuống, tiếng nức nở rất nhỏ làm cho Nhan Noãn nghe qua như bị ủa khuất.

“Việt Việt.” Nhan Noãn khẽ gọi một tiếng, nhắc chân vội vàng hướng Long Trác Việt đi đến.

Nghe được giọng nói quen thuộc, Long Trác Việt ngẩng đầu lên, ở nhìn thấy Nhan Noãn, cả người đột nhiên nhảy lên, nhào vào lòng Nhan Noãn, gào

khóc lớn:“Oa, Noãn Noãn, người ta thật sợ, ô ô ô, bọn họ đều bắt nạt người ta, oa a a a, Noãn Noãn, Noãn Noãn, người ta thật sợ sẽ không còn được gặp lại người.”

Long Trác Việt vừa khóc, làm cho lòng Nhan Noãn hung hăng bị nhéo, hơi hơi sinh đau.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bắt Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: không thể đắc tội

Ads Máy công tử thiếu gia vây quanh Long Trác Việt cười nhạo, khi nghe thấy giọng nói của Nhan Noãn đều quay đầu, nháy mắt, chỉ nghe tiếng hút không khí trong phòng vang lên, trên mặt mỗi người, đều viết kinh diễm cùng rung động.

Trời ạ, đó là giai nhân tuyệt sắc cỡ nào, ngắm nhìn từ xa, tựa như ánh bình minh, thắt lưng thon gọn, giữa ánh mắt mang một cỗ lãnh ngạo, là cao quý không thể khinh nhờn, quần áo màu trắng theo bước đi của nàng lại nhột nhạt lay động, mang đến từng trận mùi thơm ngát, tựa như tiên nữ hạ phàm.

Chính là còn chưa chờ mọi người có phản ứng gì, Long Trác Việt vốn trốn ở góc phòng anh anh khóc liên giống như một trận gió nhào vào lòng giai nhân, làm người xem hâm mộ ghen tị hận.

Dựa vào cái gì tên ngốc xấu xí kia có đãi ngộ tốt như vậy, có thể thân cận giai nhân.

“Uy, tên ngốc này, có biết xấu hổ hay không, thấy nữ nhân liền ôm, còn ra thể thống gì.” Có người phe phẩy cây quạt đến gần Nhan Noãn, vuốt bả vai Long Trác Việt, hung ác khiển trách.

Dứt lời, hắt lại đối với Nhan Noãn lộ ra một chút tươi cười tự nhận có mị lực nhất:“Cô nương chớ sợ, tên ngốc này.....”

Nam tử lời còn chưa dứt, ánh mắt sắc bén của Nhan Noãn đã hung hăng bắn về phía hắn, thanh lệ trong mắt tràn đầy hàn sương, giống như băng sơn ngàn năm, lạnh đến làm cho người ta theo đấy lòng run run.

Mây dài nhỏ hơi nhú, Nhan Noãn ôm Long Trác Việt ở trong lòng cọt cọt tìm kiếm an ủi, lạnh nhạt nói:“Dù ngốc cũng không tới lượt ngươi kêu , ngươi là thân phận gì.”

Nam tử ngẩn ra, tuy rằng bị ánh mắt lạnh lùng của Nhan Noãn làm cho hoảng sợ, nhưng thấy giai nhân chủ động mở miệng cùng hắn nói chuyện, trong lòng vẫn dâng lên nhiều điểm vui sướng, tự giới thiệu:“Ta gọi là Lí Như Thiên, cha ta hộ bộ Thượng Thư ở đương triều, không biết phương danh cô nương.”

Nhan Noãn cười lạnh nhìn Lý Như Thiên, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng đối với Thiên Minh ở phía sau nói:“Thiên Minh, hộ bộ Thượng Thư không biết cách dạy con, thay vương gia thượng lên oàng, nghiêm trị không tha. Lý công tử cả gan làm loạn, vũ nhục Hiền vương, phạt năm mươi trượng, lập tức mang về Vương phủ chấp hành.”

“Ngươi..... Ngươi có ý tứ gì?” Lí Như Thiên bị lời nói liên tiếp của Nhan Noãn cảm thấy không hiểu gì cả, khi chống lại ánh mắt tràn ngập hàn quang lạnh thấu xương, không khỏi lui từng bước về phía sau.

“Hiền vương là thân phận gì, còn ngươi lại là thân phận gì, dám mở miệng nhục mạ, quả nhiên là can đảm.”

“A, tiểu nha đầu thật độc ác, chính là hợp khẩu vị của bản thiếu gia, bản thiếu gia nguyên ý nói chuyện với ngươi là phúc phận của người, ngươi đừng không biết tốt xấu, tên ngốc này có cái gì tốt, ngươi che chở hắn như vậy.” Lí Như Thiên thu lại ý cười, nghiêm mặt nhìn Nhan Noãn, muốn dùng uy nghiêm ngăn chặn Nhan Noãn:“Long Trác Việt là một tên ngốc khắp kinh thành mọi người đều biết, bản thiếu gia mắng hắn thì thế nào , phạt trọng ta, ngươi có tư cách gì.”

“Chỉ bằng ta là Hiền vương phi.” Nhan Noãn trầm giọng nói, ánh mắt mát lạnh như sương, Lưu Phong hồi tuyết, tươi đẹp thiên hạ:“Thiên Minh, động thủ, đem tất cả mọi người mang về Vương phủ, mỗi người đánh năm mươi trượng, ta muốn nhìn xem, ai dám ở trên đầu Hiền vương tác oai tác quái.”

Ánh mắt Nhan Noãn đảo qua trên người vài tên nam tử mặc cẩm y ở trong phòng, lãnh ngạo mà lại sắc bén.

“Dạ, vương phi.” Thiên Minh thân hình run lên, lớn tiếng đáp.

Hắn mặt không chút thay đổi nhìn người trước mắt, đi phía trước mấy bước, không biết là do trên người hắn phát ra hàn khí dọa đến bọn họ, hay là trong lúc vô ý hắn phóng ra một chút chiến khí, làm cho bọn họ cảm thấy áp lực.

Cơ hồ là trăm miệng một lời , một đám công tử trừng mắt đối với Thiên Minh quát:“Ngươi..... Ngươi dừng lại đây.”

Lí Như Thiên cảm giận trùng mắt Thiên Minh, ánh mắt không cam lòng dừng ở trên người Nhan Noãn, nàng là Hiền vương phi thật làm cho hấn ngoài ý muốn, không phải nói Hiền vương phi là người nhất như chuột phé vật sao?

Nàng như vậy, làm sao nhất như chuột .

Càng làm cho hấn buồn bực là, Long Trác Việt tên gốc xấu xí này thế nhưng có phúc khí như vậy, có được giai nhân này.

Vốn tưởng rằng người tham gia hôn lễ Long Trác Việt nói phóng đại, nay xem ra, làm sao là khuyếch đại , người thật so với hấn được nghe miêu tả càng kinh người hơn.

Giậm chân giận dữ a!

“Một đám phé vật, một tên nô tài có cái gì phải sợ , suy nghĩ một chút, chúng ta nhiều người như vậy, sợ đánh không lại một mình hấn sao?” Lí Như Thiên đối với mấy người phía sau càng ngày càng lui, khí thế hơn người.

Nghe hấn nói như vậy, mọi người nhất thời đại tỉnh:“Lí thiếu gia nói có đạo lý, cho dù bên người tên gốc có thị vệ, cũng chỉ là một người không đáng đặt vào mắt, chúng ta đừng bị hấn hù dọa , mọi người cùng tiến lên.”

Vì thế, trong khoảnh khắc, mọi người bắt đầu thúc dục chiến khí, một đám đều như hổ rình mồi trùng mắt Thiên Minh.

Nhan Noãn lôi kéo Long Trác Việt rời khỏi ghế lô, chính là ở trong quá trình di động, Long Trác Việt cũng không chịu dời đầu khỏi vai Nhan Noãn, cánh tay dài ôm eo nhỏ của Nhan Noãn, bả vai run run rất nhỏ làm cho Nhan Noãn nghĩ rằng hấn vẫn đang khóc, lại không biết Long Trác Việt chôn mặt ở trên vai nàng, mang theo ý cười nồng đậm cùng thỏa mãn.

Thiên Minh không có thúc dục toàn bộ chiến khí của hấn, bóng dáng linh hoạt trong lúc đó xuyên qua mấy người, như quang như ảnh, chính là dừng ở trong mắt người ngoài, lại giống như chạt vật chạy trốn.

Có người tò mò đứng ở nơi rất xa quan sát, khi nhìn thấy tình hình chiến đấu bên trong, đều lắc đầu, vẻ mặt đồng tình, mà đối tượng đồng tình, thực hiện nhiên là Thiên Minh.

Chính là rất nhanh, trong phòng vang lên tiếng kêu thảm thiết đinh tai nhức óc, liên miên không dứt, lại một tiếng cao hơn một tiếng.

Không đến trong nháy mắt, một đám thiếu gia vốn bùng bùng khí thế ngã trái ngã phải té trên mặt đất, nhìn Thiên Minh vẻ mặt hận không thể ăn sống nuốt tươi hấn mới có thể giải hận.

“Hỗn đản, ngươi đánh lên .”

Thiên Minh khốc khốc hai tay hoàn ngực, nghiêm mặt lạnh nói:“Các ngươi thật là có mắt như mù, rõ ràng là tài năng không bằng người.”

Ai quy định không thể đánh lên ?

Trước kia phía sau vương gia không có người làm chỗ dựa, tùy ý người khác nhục mạ cười nhạo, mà hấn không chiếm được mệnh lệnh càng không thể tùy ý ra tay.

Nay tốt lắm, vương gia có vương phi che chở, cho dù đánh người, thái hậu cũng sẽ không thể gây khó dễ.

Ừm, hấn ngẫm lại, như thế nào mới có thể đem nhiều người như vậy mang về Vương phủ.

Vì thế giữa trưa hôm đó, trên đường cái xuất hiện một màn như thế này, một chiếc xe bò, trói gỗ vài tên công tử mặc quần áo hoa lệ, vung roi đuổi bò , là một gã nam tử khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng.

Thiên Minh mang người trở về Vương phủ, trong lòng nhịn không được thay Long Cẩm Thịnh bi ai một phen.

Rõ ràng người liều mạng đem hoàng thượng ra bên ngoài, là vương gia a.

“Trác Việt, ngươi xác định không cần trả tiền?” Long Cẩm Thịnh sửa lại xưng hô, không dưới hơn mười lần hỏi Long Trác Việt, vì không để người khác hoài nghi, hấn cảm thấy vẫn là chính mình trả tiền có vẻ thỏa đáng.

“Thịnh Thịnh, ngươi mau trở về đi, người ta đã nói là mời ngươi.” Long Trác Việt nháy đôi mắt hồn nhiên, vẫy vẫy tay với Long Cẩm Thịnh giống như đuổi ruồi bọ.

Long Trác Việt kiên trì như thế, Long Cẩm Thịnh không nghi ngờ gì, Tự Hiền lâu này đều là của Long Trác Việt , chỉ cần hấn nói một câu, có thể nghênh ngang từ nơi này đi ra ngoài, nếu Long Trác Việt có thành ý muốn mời hấn ăn cơm như vậy, Long Cẩm Thịnh liền cảm thấy chính mình vui vẻ nhận.

Nhưng mà, đợi Long Cẩm Thịnh vừa rời khỏi, Long Trác Việt liền vô cùng đáng thương đối với Thiên Minh nói:“Thiên Minh, nhanh đi nói cho Noãn Noãn, Thịnh Thịnh thực đáng ghét nha, ăn xong chạy đi, người ta không có tiền trả .”

Cho nên nói, đắc tội ai, cũng không thể đắc tội vương gia!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: không muốn rời đi

Ads Chương quỳ Tụ Hiền lâu được chỉ thị đến, thả Long Trác Việt cùng Nhan Noãn rời đi, lập tức liền vội vàng bước lên lầu hai, khi nhìn thấy Nhan Noãn lập tức cung kính thờ dài: “Tiểu nhân có mắt như mù, làm cho Hiền vương gia và Hiền vương phi sợ hãi, hôm nay bữa cơm trưa này là Tụ Hiền lâu mời khách, coi như là cấp Hiền vương gia cùng Hiền vương phi an ủi.”

Nhan Noãn nhẹ nhàng nhú mi, nhìn nam tử trung niên không biết từ nơi này toát ra, trong mắt mang theo phòng bị.

Thân phận Long Trác Việt ở kinh thành không thể đè ép được bất luận kẻ nào, cho dù nay nàng chiếm được quyền lực thái hậu cho, nhưng không phải mọi người đều biết, nếu không vừa rồi mấy người kia sẽ không khi dễ Long Trác Việt.

Long Trác Việt bỗng dung từ trên vai Nhan Noãn ngẩng đầu lên, kéo tay áo xoa xoa nước mắt nước mũi trên mặt, hai mắt đầm lệ nhìn chương quỳ: “Người là nói, không cần chúng ta trả tiền à?”

“Dạ dạ dạ.” Chương quỳ liên tục gật đầu, hần không biết người trước mắt có cái gì đặc biệt, hần chỉ biết là hần nhận được mệnh lệnh, thả Hiền vương gia và Hiền vương phi rời đi, không thể khó xử, không thể vô lễ.

Vì thế, chương quỳ liền đem Long Trác Việt và Nhan Noãn như tổ tông đối đãi.

“Noãn Noãn, bọn họ không cần bạc nha, chúng ta có thể đi rồi.” Long Trác Việt vui sướng reo lên, nước mắt đọng lại trên lông mi thật dài, trong suốt long lanh, rất nhanh, hần lại về mặt tiếc hận bủi môi: “Sớm biết rằng không cần tốn tiền, người ta sẽ gọi thêm nhiều đồ ăn cho Noãn Noãn.”

Nhan Noãn không nói gì, nâng tay bần nhẹ cái trán Long Trác Việt, Long Trác Việt cả kinh ôm cái trán: “Noãn Noãn, đau, bần cái trán người ta đau quá.”

“Đưa ngọc, không chừng ngày nào đó bị người lừa còn muốn giúp người ta đếm tiền.” Bất quá trong lòng vẫn bối vì Long Trác Việt nghĩ đến chính mình mà ấm áp.

“A?” Long Trác Việt trừng mắt một đôi mắt nai con mờ mờ, lóe ra ánh sáng ngạc nhiên: “Noãn Noãn, người thật thông minh nha, người ta cũng chưa nói ra, người đã biết người ta giúp người khác đếm tiền, nhưng đại ca hung ác kia nói người ta lớn lên khó coi, không bán được tiền, không sức lực, không biết kiếm sống, còn phải lãng phí lương thực, một chút cũng không đáng giá, về sau cũng không cần người ta kiếm tiền cho hần.”

Huyết thái dương của Nhan Noãn thỉnh thoảng nhảy, rơi xuống ba đường hắc tuyến.

Thì ra Long Trác Việt thật đúng là đã từng bị người lừa gạt.

Nên nói hần là người ngọc có ngọc phúc sao? Cho nên mới bình an vô sự đến bây giờ?

“Cho nên nói, vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo.” Nhan Noãn liếc mắt nhìn chương quỳ một cái, đối với Long Trác Việt trực tiếp giáo dục.

(Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo: không có việc gì lại đi nịnh bợ, không phải gian trá cũng là đạo tặc)

“Noãn Noãn, người nói thật sự rất có đạo lý nha.” Long Trác Việt sùng bái nhìn Nhan Noãn.

Nhan Noãn khoé miệng cong lên, cầm khăn tay Long Trác Việt lau nước mắt còn sót lại, đối với ánh mắt sùng bái của Long Trác Việt rất là hưởng thụ.

Chính là rất nhanh, Long Trác Việt lại bật ra một câu: “Nhưng mà Noãn Noãn, đó là có ý gì a?”

Nhan Noãn nhìn con người không chứa tạp chất gì của Long Trác Việt, bên trong lòng lạnh toát cùng mờ mờ, làm cho Nhan Noãn nhất thời cảm thấy một trận cảm giác vô lực.

Đây không phải chính là cái gọi sùng bái mù quáng sao.

Nhan Noãn không chịu đựng nổi nhìn Long Trác Việt liếc mắt một cái, giúp hần lau khô nước mắt trên mặt xong, quay đầu nhìn chương quỳ cung kính mà đứng, lạnh nhạt nói: “Chương quỳ, Hiền vương phủ cũng không phải nơi không phân rõ phải trái, Hiền vương gia thiếu quý tử lâu một trăm lượng bạc, ta xác thực không có, nhưng ta có thể ở tửu lâu các người làm công trả tiền.”

“A?” Chương quỳ kinh ngạc há to miệng.

Tình huống đột ngột phát sinh này, hẳn nên giải quyết như thế nào?

“Chương quỳ yên tâm, ta tuyệt không gây phiền toái gì cho Tụ Hiền lâu, rửa chén nhóm lửa đốn củi chạy bàn đều có thể, thẳng đến ta trả hết một trăm lượng mới thôi.”

Nhan Noãn cảnh giác, nếu dựa vào thân phận vương gia của Long Trác Việt có thể làm những người này kinh sợ, đánh chết nàng cũng không tin, vì sao chương quỳ lại có lòng tốt như vậy, miễn tiền bữa cơm?

Một trăm lượng, cũng không phải là số lượng nhỏ a.

Bởi vì Hiền vương bị sợ hãi?

Nhưng mấy công tử thiếu gia bị Thiên Minh trói đi, gia thế phía sau tùy tiện bắt một tên đi ra cũng không phải cửa nhỏ nhà nghèo, chuyện xảy ra ở Tụ Hiền lâu chương quỳ chẳng những không có lo lắng gì, ngay cả Thiên Minh trói người dẫn đi, hẳn cũng chưa từng mở miệng ngăn lại, bởi vậy có thể thấy được, Tụ Hiền lâu này cũng không phải tự nhiên mà leo lên từ lâu quyền quý.

Bởi vậy cũng càng làm cho Nhan Noãn sinh lòng cảnh giác.

Trên đời này nào có chuyện cái bánh từ trên trời rơi xuống, cho dù có, nàng cũng sợ nuốt không trôi.

“Hiền vương phi, ngài đây là làm khó tiểu nhân, chỉ là một chút tiền cơm trưa, ngài thật sự không cần thiết phải để ở trong lòng.”

Chương quỳ đối với Nhan Noãn cúi mình thật sâu, trong lòng không ngừng bồn chồn, chủ tử cũng không nói Hiền vương phi sẽ nói đến chuyện này, trước mắt hẳn nên làm như thế nào mới tốt?

Người bình thường nghe được không cần trả tiền đã sớm vui tươi hơn hờ rỗi đi, nào có người sẽ yêu cầu lưu lại làm việc khổ cực a.

“Chương quỳ, thiên tử phạm pháp đều phải xử tội như thứ dân, hôm nay là lỗi của vương gia, ta thân là vương phi của hắn, nên thay hắn gánh vác sai lầm, cũng muốn làm cho chương quỳ hiểu được, Hiền vương gia không phải là hạng tiểu nhân ăn cơm chùa vô si.”

Về mặt Nhan Noãn còn thật sự thoát nhìn không giống như đang nói giỡn, nhưng trong lòng lại một lần nữa đem Long Cẩm Thịnh mắng vài lần, đừng cho nàng có cơ hội, nếu không nhất định hung hăng ngược hắn.

Chương quỳ giặt mình ngăn người một lát, bởi vì Nhan Noãn kiên trì mà có chút rung động, trong mắt hiện lên tán thưởng thần nhiên.

Nữ tử có trách nhiệm, có quyết đoán như thế, quả thật hiếm thấy.

“Hiền vương phi, ngài là vương phi cao quý, đến Tụ Hiền lâu làm việc thật sự là ủy khuất ngài, nếu không như vậy đi, ngài trở về suy nghĩ lại, ngày mai lại đến cho tiểu nhân câu trả lời thuyết phục như thế nào?”

Chương quỳ mặc dù nói như vậy, trong lòng lại nghĩ đến, dựa vào nửa ngày thời gian, hẳn cũng có thể báo cáo lại với chủ tử, nếu Hiền vương phi kiên trì, có thể hay không đem nàng lưu lại.

“Được, sáng mai ta lại đến tìm chương quỳ.” Nhan Noãn không cần nghĩ ngợi gật đầu nói, sau đó lôi kéo Long Trác Việt rời khỏi Tụ Hiền lâu.

Khi Nhan Song Song nghe được quyết định của Nhan Noãn, kinh hô liên tục: “Vương phi, ngài vì sao phải chịu tội.”

Nhan Noãn không cho là đúng, đối với Nhan Song Song phân tích nói: “Dù sao ta ở trong phủ cũng nhàn rồi, người nghĩ a, nay trong phủ này do ta quản lý, tiền lương hàng tháng tuy rằng không còn bị người ta cắt xén, nhưng cũng không nhiều lắm, ta nếu đi Tụ Hiền lâu, tuy rằng không được nhận tiền công, nhưng một ngày ba bữa cũng không cần lo lắng, nếu có thể, ta còn muốn mang đồ ăn ngon về cho người và vương gia, tiền thức ăn có thể tiết kiệm không ít, có bạc, ta rời đi nơi này mới có khả năng sinh sống, nếu không còn chưa bước ra khỏi kinh thành đã chết đói.”

Xem đi, nàng thật biết tính toán.

Nhan Song Song miệng mở thành hình chữ “o”:
“Vương. . . . . Vương phi, ý của người là, người muốn rời khỏi Vương phủ?”

Nhan Noãn liếc mắt nhìn Nhan Song Song một cái, giống như vấn đề của nàng có bao nhiêu ngu ngốc, thuận miệng nói: “Đó là đương nhiên.”

Ừm, đúng, nàng còn phải chứa chút bạc cho Việt Việt, không có bạc bên người, cuộc sống sẽ trải qua kham khổ.

Việt Việt khẩu vị tựa hồ càng ngày càng cao, nàng hẳn là đem đồ ăn Việt Việt thích dạy cho Thiên Minh, về sau Việt Việt cũng sẽ không thể không ăn được.

Nếu nàng ly khai, thái hậu có thể hay không lại lần nữa làm khó dễ Việt Việt?

Vạn nhất thái hậu tìm không thấy nàng, lấy Việt Việt ra trút giận, vậy Việt Việt không phải rất đáng thương sao?

Càng nghĩ, Nhan Noãn càng rối rắm, cả đầu đều là lo lắng sau khi nàng rời đi, Long Trác Việt sẽ sống như thế nào?

Nhan Song Song do dự sau một lúc lâu, mở miệng nói: “Vương phi, người có thể hay không mang nô tỳ cùng đi?”

“Đi đâu?” Nhan Noãn đắm chìm ở trong suy nghĩ của chính mình, nghe được Nhan Song Song hỏi, trả lời theo bản năng.

“Thời điểm ngài rời khỏi Vương phủ, mang nô tỳ cùng đi được không, nô tỳ muốn đi theo vương phi.” Nhan Song Song cấp bách nhìn Nhan Noãn, vẻ mặt khẩn trương sợ Nhan Noãn không muốn mang nàng rời đi.

Nhan Noãn trong nháy mắt hoảng hốt, nhấp mím môi, rồi sau đó nói: “Chuyện rời Vương phủ, vẫn là về sau hãy nói.”

Cúi mắt xuống đầu đi do dự, tinh tế nghĩ đến phải rời khỏi Long Trác Việt, lòng Nhan Noãn cảm thấy một trận đau đớn, cảm giác rầu rĩ làm cho nàng có chút không thờ nổi.

Đáy lòng, có âm thanh mỏng manh hò hét, không muốn rời đi, không muốn rời đi, không muốn cùng Việt Việt tách ra!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Bạc trọng yếu

Ads Từ Ninh cung

Trong đình nội được điêu khắc bằng vàng ròng, mùi đàn hương, từng đợt từng đợt khói nhẹ từ trong lư hương bốc lên cao, làm cho người ta cảm thấy thể xác và tinh thần thoải mái,

Thái hậu một tay chống đầu, nằm nghiêng ở trên nhuyễn tháp quý phi, trên người đắp một cái chăn hồ ly mềm mại, long trắng tựa như tuyết, trên gương mặt trang điểm tinh xảo, vẻ mặt buộc chặt, con ngươi hơi hơi nheo lại, phụt ra ánh sáng sắc bén tàn nhẫn.

Vạn Toàn nửa quỳ ở giữa nhuyễn tháp, hai tay cầm thành quyền, ở trên đùi thái hậu nhẹ nhàng gõ.

“Thái hậu, Xuân Nhi nha đầu kia nên xử trí như thế nào?”

Nói chuyện đồng thời trong mắt Vạn Toàn hiện lên hàn ý, không nghĩ tới Hiền vương phi khởi sự đến mạnh mẽ vang dội, thái hậu cho nàng quyền lực, mới vài ngày đã xử trí Lưu Quảng Lâm cùng Xuân Nhi, còn muốn nghênh ngang đuổi Xuân Nhi về bên cạnh thái hậu, này không phải là ở trên mặt thái hậu tát một cái thật mạnh sao?

Cuồng vọng, kiêu ngạo, lại không coi ai ra gì.

“Một đũa phế vật, người xem rồi làm đi.” Thái hậu ánh sáng lạnh chợt lóe, oán hận cắn răng nói.

Nhan Noãn đuổi Xuân Nhi về, thế nhưng trở nên si ngốc ngơ ngác, nàng giữ lại còn dùng được gì?

Thái hậu trong lòng tức giận, cũng không thể bắt Nhan Noãn làm sao bây giờ?

Xuân Nhi lấy hạ phạm thượng, ức hiếp chủ tử, Nhan Noãn trừng phạt nàng cũng không ngoài ý muốn, nhưng mà Nhan Noãn lại lấy một câu “Xuân Nhi bởi vì bị phạt cảm thấy nhục nhã, vì thế gặp trở ngại muốn tự sát, nào ngờ không thành công, trở nên si ngốc” Đến qua loa tặc trách nàng.

Thái hậu ở trong cung sống hơn phân nửa đời người, đã sớm thành tinh, làm sao sẽ tin chuyện ma quỷ Nhan Noãn bịa ra.

Nhưng cố tình lại không có cơ bắt phạt.

Về phần Lưu Quảng Lâm, thì bị một câu nói của Long Cẩm Thịnh chặn họng phản bác không nên lời.

“Mẫu hậu, Lưu Quảng Lâm ý đồ khinh bạc Hiền vương phi, nhi thần tận mắt nhìn thấy, Hiền vương phi chịu nhục này, nếu không nghiêm trị, thật sự mất thể diện hoàng gia, làm cho nàng còn gì mặt để sống, nhi thần niệm tình là Vạn công công đề cử, thả cho hắn một con đường sống, mẫu hậu anh minh, xin tra xét lại.”

“Người là hoàng đế, người quyết định là được rồi.” Thái hậu cắn răng sau một lúc lâu, mới từ trong hàm răng bài trừ một câu.

Lưu Quảng Lâm bị hoạn, tiếp theo lại bị lưu đày, về sau nhất định sống không bằng chết, còn không bằng chết cho thống khoái.

Thái hậu cũng không phải đau lòng hai tên nô tài, tức là tức Nhan Noãn tự tung tự tác, không chỗ nào không khiêu chiến nàng.

Quả nhiên, có nhược điểm bị người bắt lấy, thật sự làm cho người ta trong lòng khó chịu cực kỳ.

“Vạn Toàn, phải thêm nhiều người ra tay, cần phải ở trong thời gian ngắn nhất điều tra ra cao thủ sau lưng Nhan Noãn.”

Đầy đặc hàn ý từ trong đáy mắt thái hậu phụt ra, tựa như nọc độc bình thường.

Nhan Noãn, nghiêm nhiên thành tai họa lớn nhất trong lòng nàng, một ngày không trừ, nàng liền một ngày ngủ không được an ổn.

.....

Ngày kế, Nhan Noãn sáng sớm đã đi Tụ Hiền lâu, chuông quây vừa thấy nàng, liền tươi cười đầy mặt tiếp đón.

“Tiểu nhân gặp qua Hiền vương phi.”

“Chuông quây không cần khách khí, gọi ta Nhan Noãn là được rồi, ta có thể bắt đầu làm việc chưa?”

Chuông quây ngừng lại một chút, nói:“Nhan cô nương quyết định rồi sao?” Mang cả tên họ ra kêu, hẳn dù sao cũng cảm thấy trong lòng có chút không được tự nhiên, chủ tử đã căn dặn không thể khó xử Hiền vương phi, nếu mang cả tên họ ra kêu, đó không phải là bất kính ?

“Quyết định xong rồi, tiền công của ta một tháng là bao nhiêu?” Nhan Noãn đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Khiêm tốn cái quái gì , bạc mới là trọng điểm.

“Mười lượng một tháng.” Chuông quây trả lời.

“Những người làm công ở đây đều như vậy sao?”

Nghe Nhan Noãn vừa hỏi như vậy, chuông quây nao nao, theo bản năng nói:“Dạ, Nhan cô nương cảm thấy bạc ít sao? Không sao, chúng ta có thể thương lượng.”

“Không phải.” Nhan Noãn lắc lắc đầu, nàng chính là không muốn trở thành người đặc biệt, trong lòng cũng bắt đầu tính toán.

Mười lượng một tháng, mười tháng có thể kiếm được một trăm lượng, nàng có thể trả sạch nợ . Đến lúc đó lại cùng chuông quây thương lượng tiếp tục lưu lại làm việc, vậy mỗi tháng mười lượng có thể tiến vào túi tiền mình.

Tuy rằng hơi ít, nhưng có còn hơn không.

“Ta cần phải làm cái gì?”

“Tiếp đón khách nhân.”

“Ừm.” Nhan Noãn gật gật đầu.

Từ lâu ở cổ đại, không phải là như khách sạn hiện đại thôi sao, thời điểm làm nằm vùng không ít lần đã làm người bán hàng, tiếp đón khách nhân, nàng rất thành thực.

Nhan Noãn đem ống tay áo cuộn lên vài vòng, nhìn thấy một gã tiểu nhị đi ngang qua nàng, một phen đoạt cái khay trong tay hắn:“Ta đến, đưa cho bàn nào?.”

Trong tay gì đó đột nhiên bị đoạt mất, tiểu nhị có chút kinh ngạc, sau một lúc lâu, chỉ vào vị trí gần cửa sổ:“Kia..... Bàn đằng kia .”

Nhan Noãn theo hướng hắn chỉ nhìn thoáng qua, giờ phút này vẫn còn sớm, chỉ có vài người khách linh tinh đến ăn điểm tâm,

Nàng giật giật miệng, xả ra một chút tươi cười nhợt nhạt, hướng khách nhân đi đến.

Tươi cười thanh mỹ, dung nhan tuyệt sắc, làm cho khách nhân đang ngồi nhìn xem ngây ngốc.

Có người không cẩn thận, cháo đến miệng kinh điểm mà há to miệng ra, rầm một cái toàn bộ một lần nữa trở lại trong bát.

Chuông quây nhìn bộ dáng buồn cười của mọi người, lặng lẽ lau mồ hôi trên trán, để một nữ tử xinh đẹp như hoa đi tiếp đón khách nhân, có phải hay không rất rêu rao , vạn nhất khiến cho bạo loạn làm sao bây giờ?

Nhưng đón khách, là công việc nhẹ nhàng nhất.

Nếu an bài nàg đi phòng bếp làm tạp vụ, chẳng phải càng mệt?

Một bên đánh bàn tính, chường quây thường thường ngẩng đầu nhìn qua bóng dáng Nhan Noãn một cái, thời khắc chú ý có cơ hội cho sắc lang chiếm tiện nghi hay không, nếu như Hiền vương phi bị người khi dễ một chút, hần xác định trốn không thoát chủ tử trừng phạt.

Đột nhiên, một đạo bóng người phút chốc tiến vào, nhắm thẳng hần vọt tới.

“Vương chường quây, ta làm sai cái gì, ngươi muốn đem ta đuổi đi.”

Vương chường quây ngẩng đầu nhìn hướng người tới, phát hiện chính là gã tiểu nhị ngày hôm qua bị hần đuổi đi.

Thật ra hần cũng rất buồn bực, vì sao phải đuổi tiểu tử đang làm việc thật tốt này ra khỏi Tụ Hiền lâu, không bao giờ thuê hần nữa.

Phải biết rằng, Tụ Hiền lâu so với tửu lâu khác, trả thù lao rất cao, bao nhiêu muốn chen đầu vào.

Sau lại, Vương chường quây thật sự không kìm nén được nghi hoặc trong đáy lòng, mở miệng hỏi rõ nguyên nhân, mới biết được tiểu nhị bị đuổi, là vì mất chỗ nhìn người thấp.

Nguyên tắc của Tụ Hiền lâu, chỉ cần vào, mặc kệ là ai, người tới đó là khách, giống nhau đối đãi ngang hàng.

“Tiểu tử ngươi có mưu tính gì đừng tưởng rằng không ai biết, ngày hôm qua ngươi đối với Hiền vương gia thái độ gì chính mình trong lòng biết rõ, ngươi còn muốn tới hỏi phạm sai lầm gì sao?”

Bởi vậy có thể thấy được, chủ tử quả nhiên không giống người phạm, ngay cả điểm nhỏ nhỏ khác thường ấy đều có thể phát hiện, xem ra hần về sau tìm người, ánh mắt càng xem xét kỹ càng mới được, nếu không hần làm chường quây cũng chịu không nổi.

Tiểu nhị trong lòng “Lộp bộp” một chút, thần sắc né tránh, rõ ràng có điểm chột dạ, đối với Vương chường quây cầu xin tha thứ nói: “Vương chường quây, ta biết sai lầm rồi, cầu xin ngươi cho ta thêm một cơ hội đi, lần sau ta cũng không dám nữa, van cầu ngươi.”

Tiền công ở Tụ Hiền lâu, gấp đôi tửu lâu khác, cuối năm còn có thu nhập thêm, công việc tốt như vậy, tìm thế nào a.

Vương chường quây cúi đầu đánh bàn tính, thần nhiên mở miệng nói: “Ngươi vẫn là đi thôi, đây là mệnh lệnh của chủ tử, ta cũng không làm chủ được.”

Lúc Nhan Noãn đi qua quây vừa vận nghe thấy lời nói của Vương chường quây, trong lòng hiện lên một mảnh nghi ngờ.

Chủ tử?

Nghe chường quây nói, Tụ Hiền lâu này cũng không phải của hần, vậy người chường quản chân chính, ở phía sau màn là ai?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Nghiêm trị

Ads Trong ngư thư phòng, cả tòa cung điện tràn ngập không khí nặng nề căng thẳng, trước bàn thư án rộng lớn, có vài tên mặc quan phục đang đứng, đứng đầu là hộ bộ Thượng Thư, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, trên mặt của mỗi người, đều mang theo phần nộ giấu kín trong lòng.

Long Cẩm Thịnh bộ dáng lười biếng ngồi tựa ở trên ghế rồng, bờ môi mỏng nhẹ hơi lên, vẽ ra nụ cười đầy mê hoặc, chính là từ trong đôi mắt lười nhác kia, từng con rét lạnh chuyển động lại khiến cho người ta phát hiện.

“Sao trăm nhìn thấy Lí Thượng Thư đây là đến tìm trăm bắt đầu hỏi tội rồi.”

Sáng sớm hôm nay, một quyển tấu chương đại diện cho Long Trác Việt bỗng dưng xuất hiện ở trên bàn lâm triều, tố cáo tội danh của hộ bộ Thượng Thư Lí Nguyên cầm đầu một số nhi tử của quan viên, ở tửu lâu ức hiếp Hiền vương, con cái không có giáo dục, phụ thân làm cho qua loa, các đại thần không thể dạy con, thật nên nghiêm trị, nếu không đó chính là họa của dân chúng.

Người viết bản tấu chương này, chính là Nhan Noãn!

Vừa nhìn thấy đại danh của Nhan Noãn, trong lòng Long Cẩm Thịnh lập tức vui mừng đến lật trời, không nói hai lời liền phạt đám người Lí Thượng Thư một năm bổng lộc.

“Vi thần không dám.” Lí Nguyên ôm quyền nói: “Nhưng mà hoàng thượng, Hiền vương phi đúng là quá mức, lại trối nhi tử của vi thần bắt trở về Vương phủ, liên tiếp đánh năm mươi đại bản thật mạnh, đều muốn đi nửa cái mạng nhỏ, nàng đây là vận dụng hình phạt riêng, vi thần kính xin hoàng thượng cho vi thần một cái công đạo.”

“Hạ thần kính xin hoàng thượng minh xét.” Lí Nguyên vừa nói xong, phía sau vài tên đại thần liền cùng nhau phụ họa theo.

Tiếng nói đồng thanh vang dội như thế, rất có ý uy hiếp.

Long Cẩm Thịnh hai đầu lông mày nhăn lại, bất động thanh sắc ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn: “Các vị ái khanh cũng biết Hiền vương phi vì sao phải trừng phạt nhóm người công tử?”

“Cái này.....”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào về vấn đề của Long Cẩm Thịnh.

Trước kia, Hiền Vương gia bị không ít thiếu gia của các nhà quan viên khi dễ, sao lại không nghe được việc con của bọn họ bị phạt, lúc này đến phiên con của bọn họ, thế nhưng bị Hiền vương phi trối lại bắt đem trở về Vương phủ.

“Nhóm Lệnh công tử mở miệng nhục mạ Hiền vương, loại sự việc này lấy hạ phạm thượng, trăm không muốn đầu bọn họ, các người nên vụng trộm vui vẻ đi, hay là các vị ái khanh cảm thấy Hiền vương phi không có tư cách xử trí bọn họ?”

Long Cẩm Thịnh thờ ơ nói, hẳn là con rối trong tay của thái hậu, nhưng các đại thần này cũng đừng tỏ vẻ này đó mỗi người đều có thể ở trên đầu của hắn làm uy làm phục.

Chi là Thượng Thư nhỏ nhỏ mà thôi? Chẳng lẽ cho rằng mang theo những đại thần này thì có thể khiến cho hắn thỏa hiệp.

Đổi lại nếu là những ngày trước kia, hắn có lẽ sẽ cười cười mà đồng ý.

Thế nhưng lúc này không còn giống như ngày xưa, ngay cả thái hậu cũng không thể làm gì được với Nhan Noãn, vậy những đại thần này có thể làm gì sao?

Ngẫm lại cẩn thận, Long Cẩm Thịnh bỗng nhiên cảm thấy chính mình rất ghen khuất, hẳn như thế nào có loại cảm giác mượn danh tiếng của Nhan Noãn để lấy uy phong đùa nghịch.

“Hoàng thượng, khuyến tử cũng không phải là cố ý.” Lí Nguyên chưa từ bỏ ý định lại dập đầu nói.

“Có cố ý hay không, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng, kỳ thật việc này trăm cũng rất khó giải quyết, bằng không các vị ái khanh đến hỏi xem ý kiến của thái hậu như thế nào?”

Long Cẩm Thịnh tựa như phiền não cau lại cái mũi, đem vấn đề giao cho thái hậu.

Ở phía trước mọi người không có bất kỳ hành động gì, hắn chợt đứng dậy, cười nói: “Đi thôi, trăm theo các người cùng đi gặp thái hậu, hỏi thái hậu một chút xem nên xử trí Hiền vương phi như thế nào mới tốt.”

Long Cẩm Thịnh hai tay hoàn ngực, thông thả tự mình tiêu sái đi vào hành lang uốn lượn trong cung, phía sau cách đó không xa, mấy vị đại thần cũng nhắm mắt theo đuôi, mà Nhâm Văn Hải, đi theo sát bên cạnh Long Cẩm Thịnh.

Thái hậu vừa nghe cung nhân bẩm báo, nói Long Cẩm Thịnh cùng chư vị đại thần cầu kiến, mí mắt đột nhiên nhảy dựng lên.

“Vạn Toàn, sao ai gia lại cảm thấy hoàng thượng đến, nhất định sẽ không có chuyện tốt lành đây.”

Vạn Toàn vươn một bàn tay, để cho thái hậu khoát lên trên cổ tay của mình, theo cổ họng nhô lên một hơi nói: “Hoàng thượng dù có bản lĩnh, cũng trốn không thoát lòng bàn tay của ngài thái hậu, hẳn bất quá chỉ là một quân cờ trên tay thái hậu mà thôi, không đủ năng lực đâu.”

Thái hậu vuốt ve châu ngọc trên đầu, bên ngoài giáp vàng được khảm ngọc bảo thạch sáng chói, nàng lạnh lùng cau môi một cái: “Nói có đạo lý, đi thôi, ai gia phải đi nhìn xem, hẳn mang theo một nhóm đại thần đến Từ Ninh cung muốn nhắc lên sóng gió gì.”

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu.”

“Vi thần khấu kiến thái hậu, thái hậu vạn phúc kim an.” Lí Nguyên cùng các đại thần vừa thấy thái hậu đi ra, đều quỳ xuống đất hành lễ, mỗi người trên mặt, đều mang theo vẻ mặt nơm nớp lo sợ.

Hiển nhiên, so với hoàng đế, bọn họ càng sợ hãi thái hậu hơn.

Thái hậu thản nhiên nhìn lướt qua, miễn cưỡng khoát tay áo: “Hãy bình thân.”

Nàng ngồi xuống ghế chủ vị, đầu lông mày hơi giương lên, trong mắt lập tức bắn ra tia sắc bén lạnh liệt, nhẹ nhàng sửa sang lại ống tay áo, thái hậu mới

đưa ánh mắt chuyển hướng về phía Long Cẩm Thịnh: “Hoàng nhi tìm ai gia, có chuyện gì?”

“Khỏi bầm mấu hậu, nhi thần nhận được một bản tấu chương do Hiền vương phi trình lên, con trai của hộ bộ Thượng Thư cùng vài tên thiếu gia ở tù lâu ức hiếp Hiền vương, dưới sự giận dữ của Hiền vương phi, bắt trói người đem trở về Hiền vương phủ, mỗi người đánh năm mươi đại bản, hơn nữa còn hy vọng nhi thần nghiêm trị đám người Lí Thượng Thư, nhi thần liền phạt bọn họ mỗi người một năm bổng lộc, Lí Thượng Thư cảm thấy hành vi của Hiền vương phi vượt quá mức, cũng yêu cầu xử trí Hiền vương phi, nhi thần nhất thời lấy không được chủ ý, liền đến thỉnh giáo mẫu hậu.”

Long Cẩm Thịnh cúi đầu khiêm tốn trả lời thái hậu, thỉnh thoảng nhún mày lại để cho hấn có vẻ thoát nhìn phiền não đến cực điểm.

“Hoàng nhi là vua của một nước địa vị cao quý, chút chuyện nhỏ như vậy, tự ngươi xử lý là tốt rồi.” Thái hậu từ ái nhìn Long Cẩm Thịnh nói, trong con ngươi đen sâu thẳm, lóe ra hân ý lấp lệt.

Nhan Noãn, lại là Nhan Noãn!

Thái hậu phần hân cần rằng, cơ hồ muốn đem một hàng răng ngà cắn nát đi.

Long Cẩm Thịnh đẩy lòng xet qua mìa mai, chấp tay lần nữa nói: “Nhi thần ngu dốt, một bên là hoàng đệ vương phi, một bên là đại thần, thật sự khó có thể nghĩ ra biện pháp vẹn toàn đôi bên.”

Hấn cố ý nhấn mạnh hai chữ ngu dốt, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc mắt nhìn thái hậu tỏ vẻ khó xử, rơi vào trong mắt thái hậu, giống như chính là một kẻ bất lực cái gì cũng đều không biết.

Long Cẩm Thịnh như vậy, làm cho tâm tình thái hậu thoáng sung sướng lên một chút.

Khá tốt, cũng không phải có chuyện gì đều không khỏi nàng khổng chế, Nhan Noãn là một cái ngoài ý muốn, mà cái ngoài ý muốn này, nàng cũng sẽ rất nhanh làm cho nàng biến mất.

Ánh mắt lãnh đạm dừng ở trên người các đại thần đang quỳ trước mặt, thái hậu trầm mặc sau một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Con của các ngươi quả nhiên là cả gan làm loạn, ức hiếp Hiền vương, như thế nào, còn đến tìm ai gia làm chủ trì sao? Hiền vương phi đã gả cho Hiền vương, chính là người hoàng gia ta, nàng giáo huấn thần tử, có gì không ổn? Có phải các ngươi cảm thấy, các ngươi làm quan chức cao vọng trọng rồi, dĩ nhiên lớn đến nỗi có thể áp đảo trên đầu Hiền vương phi, áp đảo trên đầu hoàng gia sao?”

Nhan Noãn dám kiêu ngạo như vậy, trận chiến này là có nàng thái hậu ở phía sau chống lưng, cho dù mình không nói lời nào, Nhan Noãn vẫn có thể đem thượng phương bảo kiếm tùy ý làm bậy.

Đến lúc đó nàng gần như trở thành một cái không để ý đến danh dự hoàng thất, mặc kệ người nào khi dễ Hiền vương, nàng là thái hậu của một quốc gia mặt mũi để ở đâu?

Tiếng nói không nóng không lạnh, lộ ra âm hiểm dày đặc, mỗi một câu nói, ánh mắt thái hậu lại càng thêm lợi hại, giống như từng đạo mũi tên sắc nhọn, bắn thẳng đến trên người các đại thần.

Cái trán mỗi người đều phát ra lấm tấm mồ hôi lạnh, Lí Nguyên càng kinh hãi hơn hai chân cũng có chút phát run.

Thái hậu hiện nay là làm sao vậy? Vì sao đột nhiên đứng ở bên phe Hiền vương phi.

Trước kia đối với chuyện Hiền vương gia, nàng không phải luôn mở một con mắt, nhắm một con mắt sao?

“Rất..... Thái hậu.....” Lí Nguyên run run đôi môi, kêu.

Thái hậu lạnh lùng liếc hấn một cái: “Các ngươi không thể dạy con, coi rẻ hoàng gia, phạt một năm bổng lộc thật sự là tiện nghi cho các ngươi, chức quan của mỗi người hạ xuống một cấp, hoàng nhi, ngươi hạ chỉ đi.”

“Vâng, mẫu hậu.”

Long Cẩm Thịnh đôi mắt sáng ngời, trước khi Lí Nguyên cùng các đại thần chưa kịp phản ứng, lập tức cao giọng đáp.

Những đại thần quỳ trên mặt đất hai chân bỗng nhiên mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất, cả mặt tái xanh, đầu óc trống rỗng.

Vốn tưởng rằng có thể đòi lại công đạo cho con nhà mình, lại không ngờ rằng đến cuối cùng lại càng bị thiệt thòi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cười thật xảo trá

Ads “Vương gia, nô tỳ đã làm xong đồ ăn trưa, là món người yêu nhất vùng đậu hủ cùng canh trứng gà.” Nhan Song Song đeo tạp dề, đi đến ngồi xuống ghế đá trước mặt Long Trác Việt đang thờ dài buồn bã, nói ra.

“Aiz!” Long Trác Việt hai tay chống cằm, híp nửa con mắt, lại một lần nữa thở một hơi thật dài: “Song Song, người ồn ào quá à, đừng có quấy rầy người ta nhớ Noãn Noãn.”

“Vương gia, nếu như Vương phi biết người không chịu ăn cơm cho tốt, sẽ trách mắng nô tỳ.”

“Khiến cho Noãn Noãn nói vài câu trách mắng, sẽ không mất miếng thịt nào, tiếng nói của Noãn Noãn rất êm tai nha, người ta cực kỳ thích Noãn Noãn trách móc người ta nha.”

Nhan Song Song khoe miệng mảnh liệt co lại, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hai chữ: Quái đản!

Bất quá, vương gia nói cũng đúng, tiếng nói của vương phi quả thật rất êm tai.

Đột nhiên, Nhan Song Song nghiêng mắt liếc nhìn Long Trác Việt một cái, đôi mắt đen láy xinh đẹp nhẹ nhàng chớp, nghĩ đến âm thanh dễ nghe của vương phi, nàng mới đột nhiên giật mình, thì ra âm thanh của vương gia cũng dễ nghe tựa như thiên tiên.

Vương gia với khuôn mặt ngăm đen xấu xí là gây chú ý nhất, cũng là để lại ấn tượng sâu cho người khác, vì thế bọn họ thường hay không để ý đến ưu điểm khác của vương gia.

Chẳng hạn như tiếng nói thanh thúy động lòng người, như dòng suối nhỏ chảy róc rách, thấm vào ruột gan.

Nhan Song Song lại vụng trộm nghiêng mắt liếc nhìn hắn một cái, còn có, ánh mắt của vương gia kỳ thật rất đẹp a, trong sáng, tinh khiết, long mi thật dài rũ xuống, như cánh quạt hương bồ dày đặc.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Nhan Song Song dừng ở trên người hắn, Long Trác Việt nghiêng người ngẩng đầu nhìn nàng: “Song Song, Noãn Noãn nói bộ dáng người ta nhìn rất đẹp, người cũng không nên vụng trộm nhìn lên người ta nha.”

Nhan Song Song bị bắt được chân tướng, bỗng dưng xấu hổ đem ánh mắt chuyển qua nơi khác, trên gương mặt xinh đẹp nổi lên nhàn nhạt đỏ ửng, cắn răng ảo não.

Độ nhạy cảm của vương gia, có cần phải mảnh liệt như vậy hay không a?

Huống chi, lời này của vương gia, sao lại khiến cho nàng có loại cảm giác mơ ước đến sắc đẹp của vương gia.

Sắc đẹp –

Nhan Song Song khoe mắt không khỏi co giật, là con mắt nhìn người của vương phi cùng người khác không giống nhau hay sao? Như thế nào nàng vẫn không nhìn ra được “Sắc đẹp” của vương gia hiện lên ở chỗ nào đây?

“Vương gia, nô tỳ nhìn người, là vì người không chịu ăn cơm.”

“Nhưng mà người ta nhớ Noãn Noãn, không đói bụng, không muốn ăn.” Long Trác Việt một lần nữa chống cằm, tiếp tục thờ dài tương tư.

Long Trác Việt không phối hợp, làm cho Nhan Song Song nhất thời cảm thấy một cái đầu, thừa ra hai cái lớn hơn.

Nàng buồn rầu nhíu mày, vương phi bảo nàn chiếu cố vương gia thật tốt, nàng cũng không thể để cho vương gia đói bụng nha.

Cách đó không xa, Thiên Minh chậm rãi đi tới, mặc một bộ quần áo màu xanh sẫm, sống mũi cao gầy, trong đôi mắt đen sáng ngời lóe ra hàn khí rét lạnh, khuôn mặt tựa như điêu khắc, khắc họa tinh tế lạnh lùng, quanh thân tỏa ra hơi thở vô hình cảnh giác người lạ chớ gần.

Nhan Song Song không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng, lá gan nhỏ bé theo bản năng run rẩy một chút.

Mặc dù chiến khí của nàng so với Thiên Minh cao hơn một chút, nhưng mà mỗi lần gặp lại thấy Thiên Minh nét mặt như sông băng, nàng liền có loại cảm giác sờn hết cả hai ốc, đánh vào đáy lòng sinh ra sợ hãi.

Thiên Minh đến gần Long Trác Việt, môi mông khê mở, nói: “Vương gia, vương phi nói, nếu người không chịu ăn cơm thật tốt, nàng liền không để ý tới người.”

Thiên Minh vừa dứt lời, Long Trác Việt liền hô hoán từ trên ghế đá nhảy dựng lên: “A — a a a a!”

Phản ứng kịch liệt như thế, khiến cho Nhan Song Song còn đang rối rắm nghĩ biện pháp làm cho Long Trác Việt nghe lời lại càng hoảng sợ, cứ như vậy mờ to đôi mắt xinh đẹp nhìn qua Long Trác Việt tựa như khi con nháy xuống dưới né đòn, có chút hóa đá.

“Noãn Noãn không để ý tới người ta sao? A a a, người ta không muốn, đừng á, đừng Noãn Noãn không để ý tới người ta nha.” Long Trác Việt một bên kêu, một bên dậm chân, khuôn mặt ngăm đem hung hăng vọt lên, mặt nhăn trở thành một khuôn mặt bánh bao, trong đôi mắt đen lầy như ngọc thạch dương như sáng long lanh óng ánh, ần ần ngẩn lẹ chớp động.

Nghĩ đến trước kia vương gia vừa khóc chính là kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, Thiên Minh đột nhiên cả kinh, nếu như vương gia khóc lên, ai kéo cũng không nhúc nhích, cũng chỉ có vương phi mới có bản lĩnh đó dùng được nước mắt của vương gia.

Trước khi Long Trác Việt đem bùng nổ dữ dội phát ra, Thiên Minh tranh thủ thời gian nói ra: “Vương gia, người không ăn cơm vương phi mới không để ý tới người, người ăn cơm, vương phi sẽ để ý người.”

“Ăn cơm liền để ý nha?” Long Trác Việt chép miệng, đôi mắt trong sáng tinh khiết chớp mắt nhìn Thiên Minh, yêu cầu khẳng định.

“Ăn.” Thiên Minh mặt không chút thay đổi gật đầu đáp, trong lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi thật to.

Long Trác Việt nhận được đáp án khẳng định, vội vàng di chuyển thân thể, hai tay phụ giúp thân thể Nhan Song Song, thúc giục nói: “Mau, Song Song, mau dẫn người ta ăn cơm đi.”

Nhan Song Song trong mắt xẹt qua mừng rỡ, vui tươi hơn hờ mang Long Trác Việt đi đến hướng phòng bếp, quay đầu nhìn Thiên Minh liếc mắt một cái, đôi môi ửng hồng như cánh hoa đào nhẹ nhàng giương lên, lộ ra dáng tươi cười xinh đẹp, vương gia chịu nghe lời, nàng liền thoải mái rất nhiều nha.

Không nghĩ tới Thiên Minh mặt lạnh này, vẫn là rất có biện pháp nha.

Nàng xem như hiểu rõ, vương phi, là nhược điểm của vương gia.

“Song Song, người là rùa à, di chuyển thật chậm nha.”

Tiếng nói Long Trác Việt không kiên nhẫn vang lên ở bên tai Nhan Song Song, Nhan Song Song thu hồi ánh mắt, nhấc lên làn váy chạy bước nhỏ đi đến hướng Long Trác Việt: “Vương gia, nô tỳ không phải rùa.”

“Àn, không phải rùa.” Long Trác Việt làm như có thật nhẹ gật đầu, Nhan Song Song bởi vì thấy hần nhu thuận như thế mà muốn khen ngợi vài câu, nào biết Long Trác Việt thỉnh linh từ trong miệng bỗng phát ra một câu, làm Nhan Song Song tức giận ở trong gió hỗn độn.

“Thậm chí rùa so với người còn đi nhanh hơn.”

“Vương gia, người khi dễ nô tỳ.” Nhan Song Song ai oán liếc nhìn Long Trác Việt, trong lòng kêu rên vô hạn, nàng làm sao lại không bằng một con rùa.

“Song Song, người không thể oan uổng người ta, người ta chính là nói thật.” Long Trác Việt nghiêm trang trả lời Nhan Song Song nói ra, còn có bộ dáng rất là nghiêm túc, làm cho Nhan Song Song có loại xúc động muốn học mẫu.

Long Trác Việt nói xong, liền hấp tấp đi đến hướng phòng bếp, trong đầu luôn nghĩ đến câu nói kia của Thiên Minh hần không ăn cơm, Noãn Noãn sẽ không để ý đến hần.

Đột nhiên, Long Trác Việt ngừng lại, Nhan Song Song đi theo đuôi đằng sau thiếu chút nữa đã đụng phải đi lên hỏi: “Vương gia, làm sao vậy?” Không phải rất gấp sao? Như thế nào lại đột nhiên ngừng lại.

Long Trác Việt ánh mắt xinh đẹp liếc nhìn Nhan Song Song một cái, rồi sau đó tầm mắt lướt qua Nhan Song Song, nhìn phía sau Thiên Minh đang chậm rãi theo đuôi mà đến: “Thiên Minh, người không ngoan nha, vụng trộm đi gặp Noãn Noãn.”

“Vương gia, thuộc hạ không có.” Vương gia sợ nhất vương phi không để ý tới hần, hần đi theo bên người vương gia lâu như vậy, nếu ngay cả điểm đó cũng nhìn không ra, vậy cũng uổng phí theo rồi.

Long Trác Việt bày ra vẻ mặt không tin, hơi thở chèn ép nhìn Thiên Minh: “Không có đi gặp Noãn Noãn, sao có thể biết lời nói kia của Noãn Noãn? Phạt người trở về phòng diện bích suy nghĩ, ngày mai trước khi trời sáng không cho phép đi ra.”

“Vương gia, thuộc hạ muốn bất cứ lúc nào cũng đều đi theo người.”

“Ta mặc kệ, người lập tức biến mất ngay bây giờ cho ta.” Long Trác Việt nghiêm mặt hung dữ, hạ xuống mệnh lệnh.

Nhan Song Song thấy bộ dáng này của hần, ngược lại thực sự có chút điểm giống uy nghiêm của vương gia.

Một hồi từ chối Thiên Minh im lặng hai mắt nhìn Long Trác Việt, đã thấy Long Trác Việt bắt vì sợ động nhìn hần, vì vậy đành chịu đáp: “Vâng, vương gia.”

Nhìn bóng dáng Thiên Minh rời đi, Long Trác Việt không khỏi dương lên bờ môi dày đặc, trong mắt hiện lên giao hoạt.

Hắc hắc, Thiên Minh không ở bên cạnh hần, hần có thể đi tìm Noãn Noãn rồi.

“Vương gia, người. .... Người cười thật xảo trá nha.” Nhan Song Song nhìn chằm chằm trên mặt đang cười của Long Trác Việt, câu nói đầu tiên như

vậy thốt ra, đợi nàng kịp phản ứng thì đã trễ.

Long Trác Việt che dấu khóe miệng, điều chỉnh ngay ngắn nét mặt của mình, liếc mắt nhìn Nhan Song một cái: “Song Song, người hoa mắt rồi, người ta không có cười nha.”

Đợi chút nữa com nước xong xuôi phải đi tìm Noãn Noãn, đến Tụ Hiền lâu nha, hẳn biết đường đi mà.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Việt Việt mất tích

Ads Màu sắc mê người của vùng đậu hũ cùng với canh trứng gà tron mềm, chỉ cần nhìn đến, liền khiến cho người ta cảm thấy miệng muốn ăn liên tục.

Long Trác Việt ăn một ngụm, lập tức nhú mày, quay đầu nhìn Nhan Song Song đứng ở bên cạnh, vẻ mặt tràn đầy ghét bỏ không chút nào che lấp: “Cái này không phải Noãn Noãn làm nha.”

“Vương phi đi Tụ Hiền lâu, không có thời gian trở về nấu com cho vương gia, những cái này là do nô tỳ làm.”

Long Trác Việt nghe xong, khuôn mặt nhăn càng chặt hơn: “Khó trách khó ăn như vậy, Song Song, người ta muốn ăn do Noãn Noãn làm nha.”

Ách –

Nhan Song Song nghe được âm thanh nội tâm chính mình đột nhiên vỡ vụn, ánh mắt vô cùng ai oán nhìn qua Long Trác Việt.

Vương gia a, trái tim người ta rất yếu ớt nha, có cần phải trực tiếp đá kích nàng như vậy không.

Nàng làm những món này, cũng không có đến mức phải khó ăn đến vậy.

Đương nhiên, so với tay nghề của vương phi thì còn kém, nhưng mà tốt xấu vẫn là có thể ăn được nha.

Nhan Song Song gần như muốn đâm ngực dậm chân: “Vương gia, vương phi bề bộn nhiều việc, không có thời gian trở về làm đồ ăn trưa.”

Long Trác Việt ủy khuất bĩu môi, vạn phần ghét bỏ nhìn qua thức ăn trên bàn, yếu ớt nói: “Nhưng mà..... Nhưng mà Song Song người làm quả thực rất khó ăn mà.”

Long Trác Việt xem như là cảm nhận được tư vị vui quá hóa buồn.

Hắn cho là đem hình tượng của Long Cẩm Thịnh ở trong lòng Nhan Noãn làm cho phá hư hoàn toàn, nhưng hắn không ngờ rằng, Nhan Noãn vậy mà lại chủ động muốn đi một mình đến Tụ Hiền lâu làm công thay hắn trả nợ, cũng bởi vì bảo vệ danh dự cho hắn.

Long Trác Việt đối với chuyện này thật sự rất cảm động không có sai, đã thấy trong mắt nàng tràn đầy kiên định cùng cố chấp, hắn liền nhẹ dạ đồng ý cùng Vương chương quây cho nàng ở lại Tụ Hiền lâu.

Đến khi lúc Nhan Noãn không có ở bên cạnh hắn, Long Trác Việt mới giật mình hiểu được, hẳn một khắc cũng không muốn cùng Nhan Noãn tách ra, mà bị kịch là, loại tình hình này chỉ có thể gặp mặt nhau vào buổi tối, liên tục mười tháng, hắn không chỉ có mười tháng ban ngày không thấy được Nhan Noãn, ngay cả một ngày ba bữa đều ăn không được những món do nàng làm.

Chỉ là ngậm lại, liền khiến cho hắn cả người tóc gáy đều bị dựng thẳng lên.

Cuộc sống như vậy, đúng là hắn sống còn không bằng chết mà.

Long Trác Việt đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, nghĩ đi nghĩ lại, trong mắt liền toát ra vẻ hoảng sợ, Nhan Song Song ở bên cạnh thấy thế, đầu óc bỗng dưng “Ồng~” một âm thanh vang lên, dọa nàng sợ tới mức nhẹ nhàng đẩy đẩy Long Trác Việt.

“Vương gia, người không sao chứ, nô tỳ làm đồ ăn, thật sự khó nuốt như vậy sao?” Sao lại khiến cho vương gia sợ tới mức hoảng loạn như thế.

Nhan Song Song kinh hãi bạo gan cầm lấy chiếc đũa, gấp một khối đậu hũ bỏ vào miệng nhắm nuốt, ăn từng miếng thử xem, mày đang nhú chặt liền nói lòng một phần.

Không khó ăn a, hương vị so với những món ăn trước kia, cũng ngon hơn không nhiều lắm.

Nhan Song Song nghĩ như thế .

Đột nhiên, Long Trác Việt bỗng đứng lên, thân hình cao lớn động tác như là đã bị cái gì vô cùng kinh hãi, lúc Nhan Song Song chưa kịp mở miệng, thì hần tựa như cơn gió thổi mạnh vượt qua lập tức chạy đi ra ngoài.

“Vương gia, người đi đâu đấy?” Nhan Song Song vội vàng ném đôi đũa trong tay, đuổi theo sát lấy Long Trác Việt chạy ra ngoài.

Nhìn phía trước Long Trác Việt càng chạy càng nhanh, Nhan Song Song ở trong lòng kim không nổi nói thầm.

Kỳ quái, sao tốc độ của vương gia lại nhanh như vậy?

Trong cơ thể thoáng phát động chiến khí, lúc này Nhan Song Song mới đuổi kịp ở trước mặt Long Trác Việt trước mặt, đứng lại.

Thấy Nhan Song Song đột nhiên xuất hiện, Long Trác Việt vô cùng sợ hãi, tốc độ dưới chân không chế không kịp, đụng vào người Nhan Song Song, lực va đập không nhỏ làm cho Nhan Song Song té ngã dưới đất, hai chân Long Trác Việt cũng trụ không vững lùi về phía sau.

Thân hình còn chưa kịp đứng vững, tiếng nói tràn đầy oán giận của Long Trác Việt liền vang lên: “Song Song, ngươi làm ma á, chạy đến trước mặt người ta cũng không báo trước một tiếng nha.”

Nhan Song Song xoa bờ mông ngã đau, rất nhech khuất ngẩng đầu nhìn Long Trác Việt: “Vương gia, nô tỳ có gọi người a.” Muốn người ngừng lại, nàng chỉ có thể dùng cách chạy đến phía trước a, chắc giữ khoảng cách không được tốt, có lẽ nàng nên chạy đến phía trước sớm một chút mới đúng.

“Vậy sao?” Long Trác Việt mờ mịt nhìn Nhan Song Song: “Người ta không có nghe thấy.”

Nhan Song Song khoe miệng kịch liệt run rẩy, không có nghe thấy? Nàng kêu lớn tiếng như vậy, vương gia lại có thể không nghe thấy.

“Song Song, ngươi đừng nhìn người ta như vậy mà, người ta thật sự là không có nghe thấy nha.” Hần chỉ có nghĩ đến muốn gặp Noãn Noãn, làm sao nghe được tiếng nói của Nhan Song Song.

Nhan Song Song vô lực từ trên mặt đất đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, nói: “Vương gia, người vội vã như vậy là muốn đi đâu sao?”

“Đi tìm Noãn Noãn.”

“Không thể.” Không chút nghĩ ngợi, Nhan Song Song một mực cự tuyệt.

“Vi sao?” Long Trác Việt bắt đầu reo lên.

“Không thể thêm phiền phức cho vương phi.”

Long Trác Việt hần hển dậm chân: “Người ta nào có thêm phiền phức cho Noãn Noãn.”

“Nếu Vương gia có đi, vương phi sẽ phải chăm sóc cho vương gia, vướng bận tay chân sẽ làm chậm trễ công việc, nếu làm không xong sẽ bị mắng.”

“Chỉ là đi nhìn Noãn Noãn cũng không được sao?” Long Trác Việt nhìn Nhan Song Song, trong đôi mắt tinh khiết lóe ra lấp lánh như ngôi sao sáng chói.

Nhan Song Song lắc lắc đầu, kiên quyết nói: “Không được.”

Long Trác Việt cúi đầu, ngón tay thon dài trắng nõn dưới ánh mặt trời tựa như gôm sứ vô cùng xinh đẹp, hần vươn ra ngón trỏ, đầu ngón tay khẽ chạm, một chút lại một chút: “Làm không xong thì sẽ bị mắng sao?”

Ai dám mắng Noãn Noãn, hần nhất định phé bỏ đi người đó.

“Vâng.” Nhan Song Song thấy Long Trác Việt có chút dao động, liên tục gật đầu giống như gà con mổ thóc.

“Vậy được rồi.” Do dự thật lâu sau, Long Trác Việt ngẩng đầu lên: “Ta không đi tìm Noãn Noãn nữa.” Mới là lạ!

Ba chữ cuối cùng, Long Trác Việt ở trong lòng bỗng sung nói.

Hần cũng không phải người phiền toái, nào có dễ dàng mang thêm phiền toái cho Noãn Noãn như vậy.

Thậm chí không cho hần ra phủ, hần vẫn có thể tự mình vụng trộm chuồn đi nha.

“Vậy còn cơm trưa?”

“Được rồi được rồi, tuy rằng Song Song ngươi làm đồ ăn rất là khó ăn, bắt quá người ta sẽ ăn mà.” Long Trác Việt vẻ mặt tạm nhân nhượng cũng vì lợi ích toàn cục, dường như đi ăn cơm trưa do Nhan Song Song làm, là một việc cực kỳ khó khăn.

.....

Giữa trưa, Tụ Hiền lâu đang là lúc vô cùng náo nhiệt.

Trên lầu một thân ảnh kiều nhỏ Nhan Noãn xuyên qua bên trong đại sảnh, mỗi lần đi qua từng nơi, đều có thể cảm giác được vô số cặp mắt đang chăm chú nhìn vào trên thân thể của nàng, khiến toàn thân đều nổi da gà.

Vương chương quỳ đứng ở trước quầy tính tiền lặng lẽ lau mồ hôi, nhìn thấy cả một đại sảnh gần như hết chỗ chật kín người, không ngừng than thở.

Nhóm người này, thật sự là đâu có đến để ăn cơm, rõ ràng chính là hướng về phía sắc đẹp mà đến, chủ tử này a, cái người này rốt cuộc đã quyết định là đúng hay sai đây.

Người đến chính là khách, hẳn cũng không có lý do nào đem những thân tài này đuổi ra ngoài cửa, chỉ là nếu để như vậy mà đi xuống, sợ là lâu một muốn bạo đây.

“Cô nương, phiền lòng giúp mang thêm đậu phộng lại bàn này.” Một nam tử vẫy vẫy tay hô lớn.

Còn muốn? Trên bàn đó cũng đã có tới năm đĩa đậu phộng rồi, ngay cả gọi món khác cũng không biết sao? Vương chương quỳ nghe xong ở trong lòng oán thầm.

“Cô nương, phiền lòng tính tiền.”

Ngươi không có chân à, tính tiền sao không đến quầy.

“Cô nương, đến đây giới thiệu mấy món ăn của tửu lâu các ngươi đi.”

Rống (gào thét), những người này sao lại như thế, trong hành lang đại sảnh nhiều tiểu nhị như vậy không gọi, không nên cứ điểm danh ‘Cô nương’.

Vương chương quỳ trong lòng bất mãn, bởi vì âm thanh những người này lại càng thêm tăng vọt, khoe mắt thoáng quét nhìn qua bên cạnh hai gã tiểu nhị đang đứng nhàn rỗi, lập tức trừng mắt: “Hai người các ngươi rất rảnh rỗi sao? Không thấy Nhan cô nương một mình bận rộn làm việc không hết à, còn không mau đi trợ giúp, không muốn có lương nữa phải không?”

“Vương chương quỳ, oan uổng a, không phải chúng tôi không muốn hỗ trợ, mà những khách nhân đó đều không cần chúng tôi.”

Hai người vẻ mặt đau khổ, vô cùng ủy khuất.

Vương chương quỳ giật giật miệng, muốn mắng cái gì, cuối cùng lại không thể mắng ra được.

Bọn họ nói có đạo lý, với cái tình hình này, chỉ là muốn chia sẻ một chút công việc với Hiền vương phi, thì người khác cũng không cho ngươi cơ hội này a. Loại tình hình này cứ kéo dài, không phải làm cho Hiền vương phi mệt mỏi đến không thể đi được rồi, xem ra như vậy, còn không bằng đem nàng an bài đến phòng bếp làm đi.

Suy nghĩ như thế, Vương chương quỳ liền liếc mắt ra ý với tiểu nhị bên cạnh: “Đi, gọi Nhan cô nương tới đây.”

Tiểu nhị gật đầu đáp lại, đi đến hướng Nhan Noãn, chỉ thấy hắn cùng Nhan Noãn nói gì đó, Nhan Noãn liền xoay người đi tới hướng Vương chương quỳ.

“Vương chương quỳ, ngươi tìm ta?” Nhan Noãn đi đến trước quầy, nâng lên cánh tay lau lau cái trán toát ra một lớp mồ hôi, tuy rằng là đầu mùa xuân, nhưng mà một buổi sáng làm việc bận bịu không ngừng, vẫn làm cho nàng cảm thấy hơi nóng.

“Àn.” Vương chương quỳ gật gật đầu, đang muốn mở miệng nói cái gì, ngoài cửa đột nhiên vang lên một giọng nói từ tính mà lại ôn nhu.

“Vũ nhị, chậm một chút, cẩn thận bậc thang.”

Tiếng nói vô cùng cẩn thận, tràn ngập che chở, nghe xong khiến cho lòng người sinh hâm mộ.

Nhan Noãn tò mò, quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ liếc mắt một cái, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đen xuống.

Cái gì gọi oan gia ngõ hẹp, chính là cái này a.

Người nói chuyện không phải ai khác, đúng là người trước đó không lâu mới cùng nàng giải trừ hôn ước Tư Đồ Từ Ngôn.

Dưới ánh mặt trời tươi đẹp, nam tử thân hình thon dài, một thân trường bào màu tím, trên áo có kết những kim tuyến lấp lánh, vừa cao quý mà lại tao nhã. Một đầu tóc tựa thác nước đen như mực, tùy ý xõa xuống trên vai, được buộc lại bằng ngọc trâm giống như đắm chìm trong suối tóc, khuôn mặt anh tuấn bất phàm, giống như tượng được điêu khắc vô cùng sắc sảo tinh tế, nhấp nhệ môi mỏng, màu đỏ thắm tự nhiên, nhìn qua thấy được như là lãnh khốc vô tình, nhưng bên trong sự lãnh khốc đó lại tràn ngập nhiều điểm ôn nhu.

Mà hắn ôn nhu, đều dành cho nữ tử đứng ở bên cạnh hắn.

Nữ tử nhân nhật đứng yên tại chỗ, một đôi mắt đẹp trong suốt như hồ nước động lòng người, trên môi màu đỏ tươi sáng rực rỡ, dáng người là lướt, lông mày như mực họa, tình xảo như hoa, nghe được lời nói ân cần của Tư Đồ Từ Ngôn, nàng quay đầu lại nhìn hắn, nhẹ nhàng cong môi, gật đầu đáp lời, nụ cười yếu ớt, cao quý mà lại động lòng người.

Hai người phía sau, còn đi theo sát chính là công tử cùng tiểu thư trang phục gấm hoa lộng lẫy.

Vương chương quây vừa thấy người tới, liền ân cần đi ra tiếp đón, cũng không có thời gian lại đi nói chuyện cùng với Nhan Noãn.

“Tư Đồ công tử đại giá quang lâm, mau mau mời vào bên trong.”

Tư Đồ Từ Ngôn tự nhiên nhã nhặn đáp lại Vương chương quây nhẹ gật đầu: “Vương chương quây, vẫn là lão có phép tắc.”

“Nên làm mà.” Vương chương quây vui sướng đáp lời, lập tức nói với tiểu nhị bên cạnh: “Đ dẫn nhóm người Tư Đồ công tử đi lầu ba, đến Mai Tự gian, tiếp đón thật tốt.”

Nhan Noãn thức thời đứng ở một bên, liền cúi đầu thấp xuống, cố gắng giảm bớt sự hiện hữu của mình.

Nhưng nhiều lúc càng không muốn bị người khác chú ý, thì hết lần này đến lần khác hoàn toàn ngược lại.

Tư Đồ Từ Ngôn khoé mắt quét nhìn lướt qua thấy Nhan Noãn tồn tại, rõ ràng ngoại trừ Bạch Vũ đối với những nữ nhân khác bên ngoài hắn đều không liếc mắt nhìn một cái, sau khi thu lại tầm mắt từ trên người Nhan Noãn, lại không tự chủ được nhìn qua lần nữa.

Nữ nhân này đáng người đó, nhìn thấy thực sự rất quen mắt a.

Có phải hắn đã gặp qua ở đâu rồi hay không?

Nhan Noãn càng cúi thấp đầu, Tư Đồ Từ Ngôn lại càng cảm thấy nàng có điểm cổ quái, dán mắt nhìn nàng chằm chằm càng phát ra hăng say.

Bạch Vũ bên cạnh hắn nhìn thấy hắn khác thường, bên trong đôi mắt đẹp xẹt qua tia kinh ngạc: “Từ Ngôn, làm sao vậy?”

Trong ấn tượng của nàng, Từ Ngôn chưa bao giờ nhìn chằm chằm một nữ nhân nào lại nhìn lâu như vậy .

Nữ nhân này là ai?

“Ồ, không có gì.” Tư Đồ Từ Ngôn thu hồi ánh mắt, đối với Bạch Vũ kéo ra một dáng tươi cười, như pháo hoa sáng lạn chói mắt, khiến người say đắm.

Bạch Vũ trong lòng một trận hoảng hốt, lại có một điểm kiêu ngạo nào đó tự nhiên sinh ra.

Nam nhân này, là của nàng Bạch Vũ, cũng chỉ có thể là của riêng nàng Bạch Vũ này thôi.

Tư Đồ Từ Ngôn không còn đi nghiên cứu Nhan Noãn nữa, dẫn nhóm Bạch Vũ ba người đi vào.

Cảm thấy không còn ánh mắt dò xét của Tư Đồ Từ Ngôn, lúc này Nhan Noãn mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Không phải nàng e ngại Tư Đồ Từ Ngôn, mà là không muốn lại nổi lên ngọn sóng gió nào nữa.

Ai biết nhân phẩm Tư Đồ Từ Ngôn có phải lại càng vô si hay không, nếu nhận ra mình rồi sau này lại càng ra sức làm khó dễ thì sao.

Nếu như ở nơi khác, nàng cũng sẽ không lùi bước.

Nhưng mà hiện tại là ở Tự Hiền lâu, nàng đã tới đây làm công trả nợ rồi, không muốn có lý do gì trên địa bàn người khác lại còn kiêu ngạo ương ngạnh.

Làm người, thỉnh thoảng nên khiêm nhường một chút vẫn tốt hơn.

Chỉ là đang lúc Nhan Noãn thở phào nhẹ nhõm thì đồng thời, tiếng nói Vương chương quây bỗng nhiên vang lên.

“Nhan cô nương, trong đại sảnh này đã đủ người rồi, người đi lầu ba ‘Mai Tự gian’ tiếp đón nhóm người Tư Đồ công tử.”

Một câu, nhất thời như một trận sấm rền vang lập tức bỏ vào trên đầu Nhan Noãn, nàng cả kinh đột nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên trừng mắt Vương chương quây.

Kêu nàng đi tiếp đón Tư Đồ Từ Ngôn, người đại gia, không phải nàng đây là để đưa vào miệng cạp sao?

Vương chương quây, người lại còn có thể đáng hận thêm một chút nữa không, người có hiểu cái gì gọi là hố lừa hay không a.

Nhan Noãn một bên trừng mắt Vương chương quây, một bên ở trong lòng suy nghĩ linh tinh.

Chẳng qua với sự tình này đương sự lại một bộ hồn nhiên chưa tỉnh, hần khê nhếch khóe miệng bày ra bộ dáng đắc chí.

Nhan Noãn im lặng hai mắt tròn trắng, nàng rất muốn biết, Vương chương quây này tỏ về đắc ý cái gì a?

Wương chương quây nhìn thấy nhóm người Tư Đồ Từ Ngôn biến mất ở bậc thang lầu ba, đang muốn tiếp tục nói chuyện cùng Nhan Noãn về việc cho nàng đi làm hỗ trợ phòng bếp, thì trong đầu lại chợt lóe lên một tia sáng, tức thì một cảm giác nhẹ nhõm vô cùng thoải mái xuất hiện ở trong đầu hần.

Còn có việc nào so với việc tiếp đón nhóm người Tư Đồ công tử lại được thoải mái hơn đâu?

“Wương chương quây, đại sảnh bên này còn nhiều việc bề bộn chưa làm xong, có lẽ để ta ở lại lầu một làm sẽ tốt hơn nhiều, để ta đi làm ở lầu ba là một việc vô cùng sai lầm, ta là người mới vào làm, sợ là tiếp đón không được tốt, chậm trễ khách nhân, e rằng sẽ mang đến ảnh hưởng không tốt cho Tụ Hiền lâu.”

Nhan Noãn khiêm tốn nói, tiếng nói mềm nhẹ lại khiến cho người ta như được tắm gió xuân.

Nàng nói một câu lại vô cùng hợp lý, hần tìm không ra cái gì để bác bỏ.

Chỉ là một lòng nghĩ không muốn để cho Nhan Noãn làm việc quá mệt nhọc nhưng Vương chương quây lại không có nghe được trong đó có ý tứ mờ mịt: “Không sao, Tư Đồ công tử là thế gia công tử, những người đi cùng hần cũng xuất thân thiếu gia tiểu thư đều là người lương thiện, sẽ không bởi vì người tiếp đón không chu toàn mà sinh ra phiền toái, huống chi chỉ là đi rót trà, sau đó ở ngoài cửa chờ, chờ bọn họ có cần thì lại đi vào, rất đơn giản.”

Wương chương quây nhẫn nại giải thích nói, trong lòng cũng bởi vì Nhan Noãn suy nghĩ cho Tụ Hiền mà có điểm cảm động nho nhỏ.

Nhan Noãn nhìn nam tử trước mắt hơi có vẻ hưng phấn, có loại xúc động muốn gõ vỡ đầu hần.

Người ngốc như vậy, sao lại cho lên làm chương quây.

Xem ra lão bản thật sự phía sau Tụ Hiền lâu, cũng là người có đầu óc không bình thường.

“Hắt xì!”

Long Trác Việt đi ở trên đường cái kinh thành, thỉnh linh đánh một cái hắt xì, hần xoa xoa ngoáy cái mũi, mờ mịt nhìn xung quanh người đi tới đi lui, rồi rầm cào lấy tóc.

“Rõ ràng nhớ rõ là đi từ con đường này mà, sao lại tìm không thấy đâu?”

‘Mai Tụ gian’, là phòng Tư Đồ Từ Ngôn chuyên dùng, mặc dù hần đến kinh thành số lần ít ỏi có thể đếm được, nhưng cả năm hần đều bao trọn gói gian phòng này, cho dù Tụ Hiền lâu đầy ngập khách, hay có quan lại quyền quý muốn tiến vào ‘Mai Tụ gian’, cũng hoàn toàn không được.

Dù cho ai là quan to chức cao, ra bạc nhiều hơn nữa, thì ở Tụ Hiền lâu, cũng đều giống nhau sẽ không dùng được.

Nhan Noãn cuối cùng cũng phải đồng ý bất quá bởi vì mồm mép lẳng nhẳng của Vương chương quây, mang theo ấm trà, bất chấp khó khăn đi lên lầu ba.

Quên đi, bình đến hàng chẵn, nước tới lấy đất ngăn, nàng cũng không tin, Tư Đồ Từ Ngôn có thể đem nàng xoi tái ăn được hay sao.

Ngẫm nghĩ như vậy, trên đường đi Nhan Noãn buộc phải ưỡn ngực, cố gắng gõ cửa ‘Mai Tụ gian’.

“Vào đi.”

Bên trong vang lên tiếng nói Tư Đồ Từ Ngôn, Nhan Noãn hít một hơi thật sâu, nâng tay đẩy cửa mà vào.

“Công tử, người gọi bích loa xuân (một loại trà xanh) tốt nhất.”

Tụ Hiền lâu tiếp đón khách nhân đều là những tên tiểu nhị tiểu nhị nhanh chân lẹ tay, đột nhiên xuất hiện đến một cái giọng nữ, khiến cho mọi người trong phòng phút chốc giật mình sững sờ, giật mình qua đi, chính là nhất tề ngẩng đầu nhìn hướng cửa ra vào.

Cho dù Nhan Noãn mặc trên người vài thô áo tang, đều có một loại cảm giác khiến cho người trước mắt nhìn thấy tươi mát sáng ngời.

Thanh nhả như tiên, làn da trắng mịn óng ánh, bờ vai như được gọt giũa cùng với vòng eo thon gọn, da thịt nõn nà hơi thở khỏe mạnh, đôi mắt trong suốt tràn đầy sức sống đảo mắt như hàm chứa sức quyến rũ kì lạ, lộ ra một cổ xinh đẹp hoàn mỹ hấp dẫn lòng người, nét đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

“Hizz khazz—”

Tiếng hút không khí liên tục vang lên, đến từ bên ngoài vài tên thiếu gia công tử, quan gia thiếu gia, chỉ ngoại trừ Tư Đồ Từ Ngôn.

Ngoại trừ ánh mắt kinh diễm, còn có hai gã nữ tử khác ánh mắt trần trụi trần đầy ghen ghét, ánh mắt nóng rát, phảng phất như muốn đem những lưỡi dao

sắc bén, lảng trí ở trên mặt Nhan Noãn.

Biểu tình Bạch Vũ khi nhìn thấy Nhan Noãn, lập tức kinh ngạc sững sốt, sau đó liền khôi phục lại vẻ bình thản.

Lông mi nhẹ chớp, che khuất đôi con ngươi kia hàm chứa ghen tị so với hai gã nữ tử khác cũng không kém, ngực dâng lên nồng đậm không cam lòng cùng lửa giận.

Nàng được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân trên kinh thành, là trưởng nữ của tướng, luận gia thế, luận tài mao, không nói kinh thành, ngay cả toàn bộ Nam Thương quốc, cũng chưa có người nào có thể theo kịp nàng.

Nhưng mà, khi nhìn thấy nữ nhân này, ngay cả nàng cũng không thể không thừa nhận đối phương có dung mạo tuyệt sắc khuynh thành, còn hơn nàng một bậc.

Tur Đồ Tử Ngôn nhìn thấy Nhan Noãn, khuôn mặt tuấn tú lập tức đen đi xuống.

“Là người?”

Nói như thế, lúc hắn ở trong đại sảnh nhìn thấy nữ nhân kia, chính là Nhan Noãn.

Môi mòng khe khẽ nhếch, Tur Đồ Tử Ngôn đáy lòng khó chịu khi nhìn thấy Nhan Noãn bỗng chốc phóng đi ra.

Trong đầu cũng nhớ lại chuyện lúc ở phủ Vũ Dương Hầu đã cùng Nhan Noãn giao tranh, từ nhỏ đến lớn, hắn chưa bao giờ bị người khác gây khó chịu như vậy, Nhan Noãn này, thật sự làm cho người ta thống hận.

Bạch Vũ nghe được Tur Đồ Tử Ngôn hồ hởi, trên mặt xinh đẹp nổi lên kinh ngạc: “Tử Ngôn, người quen biết nàng?”

Một loại cảm giác khủng hoảng mãnh liệt bỗng nhiên nổi lên.

Đây không phải là hiện tượng tốt.

Bạch Vũ ánh mắt hơi dịch ý quét nhìn qua Nhan Noãn một cái, một đám ánh sáng âm u từ trong đáy mắt nàng chọt lóe lên.

Tur Đồ Tử Ngôn lạnh lùng quét nhìn Nhan Noãn liếc mắt một cái, châm chọc câu môi: “Sao lại không biết, chắc chắn mọi người cũng đều không xa lạ gì.”

“Tử Ngôn nói lời này là sao? Tiểu nha đầu này rất nổi danh sao? Như thế nào ta chưa thấy qua? Bộ dạng xem giống như người bình thường thôi, ngay cả ăn mặc cũng xấu xí bẩn hàn, chỉ làm bẩn mắt của bản thân thiếu gia.”

Một gã thiếu niên áo lam vừa đánh giá Nhan Noãn, vừa mở miệng nói.

Vừa ra khỏi miệng, trong lời nói tràn đầy khinh bỉ khiến cho Nhan Noãn có loại xúc động muốn đánh vào mặt hắn cho rụng hết răng.

Oán hận trừng mắt nhìn Tur Đồ Tử Ngôn cùng thiếu niên áo lam liếc mắt một cái, Nhan Noãn vẫn giữ trầm mặc, đi châm trà cho mấy người đang ngồi.

Bên cạnh, lại có người mở miệng chen ép thiếu niên áo lam: “Thế Hiên, mắt nhìn người của người có phần quá cao đó nha, tuyệt sắc mỹ nhân như vậy đứng ở trước mặt người, người lại có thể ngại nàng làm bẩn mắt của người, người này Hàn gia đại công tử tính tình thật đúng là cổ quái không phải người bình thường mà.”

Hàn Thế Hiên trừng mắt liếc nhìn người nói chuyện, có chút ngạo mạn rung đùi đắc ý nói: “Cái gì gọi là cổ quái, đó là bản thiếu gia thường thức độc đáo, hống chi, người yêu thích cái đẹp, người nào cũng đều có, ta thích thứ tốt có cái gì sai sao? Các người nhìn một cái trên người nàng đi quần áo thấp kém, khăn lau trong quý phủ của bản thiếu gia thậm chí so với quần áo nàng mặc còn trân quý hơn.... Aizz a, nha đầu chết tiệt kia, người muốn bóng chết bản thiếu gia a!”

Nước trà nóng không cẩn thận giọt trên mu bàn tay của Hàn Thế Hiên, hắn bị phỏng kêu đau thảm thiết giống như tiếng giết heo.

Trên bàn tay thon dài xinh đẹp, nhất thời hiện lên một mảnh màu đỏ.

Nhan Noãn liếc hắn một cái, không chút để ý nói: “Hàn Thiếu gia, là người tự đựng tội nha.”

Vương chương quây nói tất cả đều là nói nhảm, cái gì thế gia công tử giáo dưỡng rất tốt, nhìn một cái miệng độc địa này, vậy mà cũng trầm trồ khen ngợi có giáo dưỡng?

Hàn Thế Hiên trừng đôi mắt phượng: “Ai kêu người đứng ở phía sau bản thiếu gia.”

“Ta châm trà cho người a.”

Nói một câu, Nhan Noãn trả lại một câu, thái độ thành khẩn, đáng tươi cười khéo léo, xem ở trong mắt Hàn Thế Hiên, lại như thế nào cũng không thuận mắt, trong lỗ mũi hừ nhẹ một tiếng: “Bản thiếu gia có cho người lại đây châm trà sao? Làm phỏng bản thiếu gia người còn lý sự nữa.”

“Ồ.” Nhan Noãn nhu thuận gật đầu đáp lời: “Thì ra Hàn Thiếu gia không cần uống trà.” Dứt lời, nàng liền thò tay, đem một ly trà bích loa xuân từ trên bàn kia đổ xuống mặt đất.

Một cử động kia, nhất thời chọc giận Hàn Thế Hiên, khuôn mặt tuấn mỹ trầm xuống: “Ngươi có ý tứ gì?”

Nhan Noãn vẻ mặt vô tội nhún nhún vai, khuôn mặt xinh đẹp tỏ vẻ ngây thơ gọi lên nụ cười nhẹ nhàng, như một cơn gió mát giữa mùa hè, thổi vào lòng người.

“Ta nghe theo Hàn Thiếu gia phân phó mà làm việc nhà, không phải ngươi nói không cần uống trà sao?”

Nàng chậm rãi nói, vẻ mặt biểu lộ “Chẳng lẽ cái này cũng sai sao”.

Hàn Thế Hiên tức giận đến nghẹn lời, nhìn vẻ mặt dừng dung của Nhan Noãn, nhưng lại tìm không ra được lời nào để phản bác.

Nhan Noãn thân nhiên đi lướt qua trường bào màu lam của Thế Hiên, đi đến hướng của một nam tử khác.

Từ Đồ Tử Ngôn đem nhất cử nhất động của Nhan Noãn đều xem ở trong mắt, nhìn thấy bộ dáng Nhan Noãn nhu thuận an phận, lòng mày nhẹ chau lại, mồm miệng vẫn còn mạnh mẽ ác liệt giống như trước, bất quá hôm nay nàng đã mất đi những mũi nhọn sắc bén của ngày đó.

Đột nhiên, Từ Đồ Tử Ngôn cười lạnh một tiếng, nói với Hàn Thế Hiên: “Thế Hiên, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh. ....”

Lời nói của hắn còn chưa hết, Hàn Thế Hiên liền căm giận ra tiếng: “Ta vinh hạnh cái rắm a.” Bất quá là cái nha hoàn bụng nước châm trà, sao lại vinh hạnh được.

Còn lại vài tên công tử nghe thấy lời nói của Từ Đồ Tử Ngôn, người người tò mò hỏi: “Tử Ngôn, nữ tử này có cái gì đặc biệt? Nghe ngươi nói thần bí như, nói mau nói mau.”

“Hiên vương phi tự mình châm trà, các ngươi nói xem có vinh hạnh hay không?.”

Từ Đồ Tử Ngôn vừa nói dứt câu, tất cả ở đây đều kinh hãi ngoài ra năm người miệng bỗng dựng mở lớn, kinh ngạc không thôi.

“Hiên vương phi? Ngươi nói chính là đại tiểu thư phế vật của phủ Vũ Dương Hầu?”

Hàn Thế Hiên giật mình sững sờ qua đi, đột nhiên reo lên, hơn nữa trong lời nói tràn đầy khinh bỉ, hắn vẫn cố tình nói.

Từ Đồ Tử Ngôn một tay chống cằm, mắt đẹp mày kiếm nhẹ nhàng nâng lên, xem như thừa nhận lời nói của Hàn Thế Hiên, trong đôi mắt đen láy sáng ngời, mang theo hương vị trêu tức.

Nhan Noãn không vui nhú mày, xem thường trừng mắt nhìn Từ Đồ Tử Ngôn liếc mắt một cái, trong nội tâm không ngừng mắng ác liệt.

Từ Đồ Tử Ngôn đây là muốn mượn tay người khác, để gây khó dễ cho mình mà.

Bing –

Ấm trà bị Nhan Noãn đặt thật mạnh lên bàn, phát ra tiếng vang trầm trọng, khiến cho người bên cạnh bàn đều giật mình, tất cả trợn to mắt nhìn Nhan Noãn, tò mò muốn biết nàng làm cái gì.

“Hàn Thiếu gia, quý phủ Hàn gia là một trong tứ đại gia tộc, đúng không?” Nhan Noãn một tay chống cái bàn, ngẩng đầu nhìn thẳng Thế Hiên, đôi mắt trong suốt phát ra tia sáng lấp lánh, như sao sáng dưới bầu trời đêm, óng ánh chói mắt.

Hàn Thế Hiên không rõ Nhan Noãn vì sao đột nhiên hỏi như vậy, chỉ ngây ngốc gật đầu.

“Tứ đại gia tộc mặc dù không phải hoàng tộc hậu duệ quý tộc, nhưng ở Nam Thương quốc địa vị cũng không thể khinh thường, thân là người trong gia tộc, chắc chắn Hàn công tử từ nhỏ cũng đã được giáo dưỡng tốt nhất, nhân phẩm, tài học đều là thượng đẳng.”

Lời khen ngợi ai cũng thích nghe, Hàn Thế Hiên lại càng không ngoại lệ, môi mông chọt nhẹ cong lên, biểu lộ tâm tình hẳn giờ phút này rất sung sướng.

“Đó là tự nhiên, ở trên người bốn thiếu gia, từ trước đến nay, cũng chỉ có đồ tốt nhất, mới có thể vào bốn thiếu gia mắt, tuy rằng ngươi mặc đồ không tốt lắm, bất quá xem bộ dạng ngươi còn thấy có điểm được một chút, bốn thiếu gia có thể cho ngươi giao tình bằng hữu này.”

Bố thí, hoàn toàn là một kẻ giả điệu bộ cao quý bố thí người nghèo.

Nhan Noãn ở trong lòng vô hạn phi nhỏ.

“Vậy thật đúng là nên cảm ơn Hàn Thiếu gia để mất ta.”

“Không cần, bốn thiếu gia từ trước đến nay tâm địa thiện lương.”

Tự kỷ đến trình độ này, đã hoàn toàn có thể dùng từ vô si để thay thế.

Mà Hàn Thế Hiến, tất nhiên là những lời tốt nhất này đều thể hiện giả dối.

“Bất quá thân là thế gia công tử ưu nhã cách ăn nói khéo léo, hình như ta không thấy ở trên người Hàn công tử, nói chuyện mà càng như là du côn lưu manh, khiến cho người ta thật sự hoài nghi Hàn gia thật sự là dạy dỗ con cháu như thế nào?”

Nhan Noãn vừa nói, một bên lắc đầu, thỉnh thoảng thở dài một hơi, giống như là thay Hàn gia ra sức tiếc hận Hàn Thế Hiến này.

“Họ Nhan kia, người đây là đang châm chọc bổn thiếu gia.”

“Hàn Thiếu gia làm ra rồi, còn sợ ta châm chọc sao? Tư Đồ thiếu gia, người nói đúng không?” Nhan Noãn khoe miệng nhẹ cong, một vòng giống như cười mà không phải cười còn đọng lại ở trên mặt, lộ ra thần nhiên lạnh lùng cùng xa cách.

Tư Đồ Tử Ngôn biểu tình đang xem kịch vui đột nhiên ngưng tụ, cắn chặt răng, cuối cùng nói với Hàn Thế Hiến: “Thế Hiến, không thể gây rối ở Tụ Hiền lâu.”

Nhan Noãn chết tiệt, nàng đây là muốn đốt lửa trên người hấn mà.

Nếu hấn gât đầu, như vậy không phải là tát Hàn Thế Hiến một bạt tai rồi, Hàn gia mặc dù xếp hạng sau Tư Đồ gia, nhưng mà một trong tứ đại gia tộc, nếu như trở mặt, đối với Tư Đồ gia chỉ có hại.

Nhưng nếu hấn nói không đúng, thì chẳng phải là giúp đỡ Hàn Thế Hiến cùng nhau chửi bới Hiền vương phi, như vậy không thể nghi ngờ là bôi đen danh dự cho Tư Đồ gia.

Bất tri bất giác, hấn không ngờ bị Nhan Noãn xếp đặt một kế cho hấn té hố.

Hàn Thế Hiến nghe xong, cảm giận trừng mắt nhìn Nhan Noãn, cuối cùng ngồi xuống, hàm răng cắn chặt đôi môi, cảm giác kia, giống như là đem bờ môi của hấn biến thành Nhan Noãn gât gao cắn.

Lúc này, Bạch Vũ từ chỗ ngồi đứng lên, nở nụ cười dịu dàng đi đến bên cạnh Nhan Noãn, thân thiện kéo cánh tay Nhan Noãn: “Nhan tỷ tỷ, ta có thể gọi người như vậy được không?”

Nhan Noãn theo bản năng muốn rút cánh tay về, nhưng chống lại ánh mắt nhiệt tình kia của Bạch Vũ, vẫn không đành lòng trái ý nàng, đành phải dặt khéo miệng, gât gât đầu: “Àn.”

Trong nội tâm lại không ngừng nói thầm, tỷ tỷ? Ta với người rất thân thiết sao?

“Nhan tỷ tỷ, Thế Hiến nói chuyện hơi thẳng thắn một chút, nhưng không có ác ý đâu.”

Ý ở ngoài lời chính là, những điều Hàn Thế Hiến vừa nói cho mọi người biết đều là sự thật.

Trong lòng Nhan Noãn vô cùng khó chịu.

Bạch Vũ mặc kệ Nhan Noãn muốn làm gì, tự mình lôi kéo nàng nói chuyện thân thiết như người nhà: “Thì ra Nhan tỷ tỷ chính là Hiền vương phi, Vũ nhi sớm có nghe thấy, Hiền vương phi có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, hôm nay vừa thấy, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt, thực tại lại khiến cho Vũ nhi kinh diễm một chút, thiếu chút nữa bị tuyệt sắc tao nhã của Nhan tỷ tỷ làm cho mê hoặc.”

“Xùy~~!”

Vài đạo âm thanh khinh thường đồng thời vang lên, ngoại trừ hai gã khác đều là nữ tử tiểu thư ở bên ngoài, chính là Hàn Thế Hiến.

“Vũ nhi, hôm nay người chưa rửa mặt phải không?. Ngay cả nhan sắc của nàng như vậy cũng tán dương a, ngay cả Tiêm Tiêm ở Nguyên Âm Các cũng không bằng, càng không bì kịp bằng một sợi tóc của người là đệ nhất mỹ nhân trên kinh thành này, cầu xin người nên nói chuyện thực tế một chút nha.”

Lời nói tràn đầy ác độc, rõ ràng phát ra từ trong miệng Hàn Thế Hiến.

Bạch Vũ xấu hổ nhìn Nhan Noãn, bối rối giải thích nói: “Nhan tỷ tỷ, người đừng nghe Thế Hiến nói bậy, người làm sao có thể không bằng so với ngay cả nữ tử thanh lâu được.”

Bộ dáng bối rối của Bạch Vũ vô cùng chân thật, đáng vẻ cực kỳ nhu nhược thật khiến cho đáy lòng nam nhân sinh ra ý muốn bảo hộ.

Nhan Noãn bởi vì lời nói của nàng, dè dặt nóng giận đến nội thương.

Nếu nói Hàn Thế Hiến miệng độc, thì Bạch Vũ này, quả thực chính là ác độc đến giết người không thấy máu.

Trực tiếp chỉ ra lời nói của Hàn Thế Hiến so sánh nàng với nữ tử thanh lâu cũng không bằng, cho nàng cái sỉ nhục này, có thể đủ chết rồi đấy.

Nhan Noãn lấy tay rút về từ trong cánh tay của Bạch Vũ, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đa tạ Bạch tiểu thư ca ngợi, nghe ngữ khí của Bạch tiểu thư, nói vậy nhất định thường xuyên cùng qua lại với nữ tử thanh lâu rồi.”

Nàng cười vô cùng ôn hòa, lông mi cong dài phủ lên đôi mắt xinh đẹp trên gương mặt trắng sáng như ngọc cực kỳ rực rỡ.

Lời nói của Nhan Noãn, làm cho sắc mặt Bạch Vũ lập tức thay đổi, lúc trắng lúc xanh.

Mà Nhan Noãn, cũng vừa nhìn qua thấy trong đôi mắt kia của Bạch Vũ hiện lên tia âm hiểm nhanh như tia chớp, rồi lại biến mất rất nhanh.

Quả nhiên, là một cái người khoác áo ngoài ngọt ngào bên trong lại là bò cạp độc chết người.

“Nhan. .... Nhan tỷ tỷ, Vũ nhi là nữ tử luôn trong nhà rõ ràng rất trong sạch, người. .... Người vì sao phải nói như vậy.” Bạch Vũ cắn môi, ngay cả trong lời nói chỉ trích Nhan Noãn cũng đều tràn ngập ủy khuất, khiến người triu mến.

Tư Đồ Tử Ngôn vừa thấy người mình yêu chịu nhục, nét mặt lập tức biến trầm đi xuống, trên mặt lạnh lẽo, giống như kết một tầng băng sương: “Nhan Noãn, người quả thực rất không biết điều rồi, Vũ nhi muốn bày tỏ hảo ý với người, người vì sao lại vũ nhục nàng.”

Nhan Noãn vẻ mặt mờ mịt* (*không biết gì) ngẩng đầu, nhìn qua Tư Đồ Tử Ngôn, lại nhìn qua Bạch Vũ, vô tội đến cực điểm: “Lời này nói đi đâu vậy, ta vũ nhục Bạch tiểu thư khi nào?.”

Hàn Thế Hiên làm sao buông tha cơ hội mắng mỏ Nhan Noãn, liền nhảy dựng lên nói: “Còn nói không có, người nói Vũ nhi thường qua lại cùng nữ tử thanh lâu.”

“Ta cũng chỉ nghĩ đến như vậy, nếu không phải thường xuyên qua lại cùng nữ tử thanh lâu, Bạch tiểu thư làm sao lại biết được ta so với nữ tử thanh lâu tốt hơn.”

“Người. ....” Hàn Thế Hiên tròn to mắt nhìn Nhan Noãn, oán giận ghen ghét ở trong lòng không thể bày tỏ ra khiến cho hấn có điểm choáng váng đầu hoa mắt.

Làm sao lại có loại nữ nhân này, lấy lời nói sắc bén làm tổn hại người khác, còn làm cho người ta kiểm không ra lỗi gì để phản bác lại.

Nàng có đúng là phế vật cái gì cũng không biết sao?

Hàn Thế Hiên trong lòng bắt đầu hoài nghi người đời đồn đại về con người thật sự của Nhan Noãn.

Đột nhiên hốc mắt Bạch Vũ đỏ lên, ngón tay ngọc găt gao xoắn vào nhau bên trong chiếc khăn tay, nước mắt trong suốt ở trong hốc mắt đảo quanh, chỉ cần nhẹ nhàng nháy mắt, liền ngã nhào xuống dưới.

Biểu lộ mỹ nhân lệ hoa đái vũ, càng thêm khiến người triu mến.

Tư Đồ Tử Ngôn nhẹ nhàng cầm tay Bạch Vũ, ôn nhu an ủi: “Nhan Noãn là kẻ vô dụng cái gì cũng đều không biết, chỉ là phế vật, nếu như người bởi vì lời nói của nàng mà tổn thương chính mình thật sự không đáng giá đâu.”

“Đúng đấy, Vũ nhi người có tài mạo gồm nhiều mặt, văn võ song toàn, nàng ngoại trừ khuôn mặt ra, còn biết cái gì, nàng chửi bới người như vậy, chỉ do xuất phát từ ghen tị thôi.”

“Cũng không phải đâu, nàng nghĩ rằng gả cho vương gia được làm Hiền vương phi liền bay lên cao trở thành phượng hoàng, còn không phải làm nha hoàn ở trong phủ lâu này.”

Đi cùng Bạch Vũ là hai gã nữ tử người một câu ta một lời thay Bạch Vũ nói chuyện, thỉnh thoảng lấy ánh mắt khinh miệt xem thường nhìn qua Nhan Noãn một chút, trong mắt lửa ghen tị thiêu đốt hừng hực.

Một người chiến khí, cùng học vấn cũng không biết, nhưng lại có được dung nhan tuyệt sắc, đương nhiên khiến các nàng làm sao có thể cam tâm.

“Các người đừng nói như vậy, Nhan tỷ tỷ ở trong này, nhất định có nỗi khổ riêng của nàng.” Bạch Vũ cắn môi, nhìn hai gã nữ tử, thay Nhan Noãn nói lời tốt.

“Vũ nhi, tâm tư của người quá thiện lương rồi, người đã quên nàng vừa mới chửi bới người như thế nào sao?” Nữ tử y phục màu vàng vừa cảm hận vừa thay Bạch Vũ cảm thấy giận dữ bất bình.

“Nhan tỷ tỷ vô ý thôi, cũng tại ta nói chuyện không rõ ràng, Nhan tỷ tỷ, người sẽ không trách Vũ nhi chứ?” Bạch Vũ mở to đôi mắt trong suốt nhìn Nhan Noãn, mặt như phũ dung* (*hoa sen), thân giống như cánh liễu, đứng lặng yên, tựa như tiên tử băng thanh ngọc khiết*.

(*băng thanh ngọc khiết: trong sáng như băng, thuần khiết như ngọc.)

Nhan Noãn cười nhạt một tiếng, khí chất tự nhiên phóng khoáng nhẹ nhàng tràn ra, không ai có thể học theo khí chất thanh nhã cao quý này của nàng: “Bạch tiểu thư so với người khác hiểu được lý lẽ, Nhan Noãn sao lại có thể trách móc được.”

“Thật tốt quá, Nhan tỷ tỷ không trách là tốt rồi, như vậy Vũ nhi vừa có thêm một vị bằng hữu, Nhan tỷ tỷ, đầu tháng sau là sinh nhật của Vũ nhi, người cũng đến chơi nha.” Bạch Vũ một lần nữa khôi phục nét mặt như hoa tươi cười, lôi kéo tay Nhan Noãn vui mừng nháy nhót nói.

Phảng phất tất cả mọi chuyện vừa mới xảy ra đều xem như không có.

Nhan Noãn dưới đáy lòng âm u lại thờ dài, nhìn tuổi tác người này so với chủ nhân của thân thể nàng cũng không chênh lệch lắm, ở hiện đại, chính là một đứa trẻ đang tuổi dậy thì, như bông hoa mới nở ngây ngô đơn thuần, vì sao, nàng thấy lại nồng đậm âm mưu cùng thâm độc.

Tiệc Sinh nhật?

Nàng thấy như là Hồng Môn Yến cũng không sai biệt lắm, nếu nàng đi, đoán chừng bị găm cần ngay cả xương cốt cũng không còn.

“Bạch tiểu thư, ta.....”

Nhan Noãn vừa định mở miệng cự tuyệt, một bên Hàn Thế Hiền liền bắt mẫn gào thét lên: “Vũ nhi, người khi nào lại tự hạ thấp mình rồi, sao lại đi mời nàng, cùng nàng ngồi chung một chỗ ta cũng cảm thấy tự hạ thân phận đấy.”

“Thế Hiền.....” Bạch Vũ khó xử nhìn Hàn Thế Hiền, mềm mại tiếng nói giống kẹo đường, mềm dẻo, ngọt ngào.

Hàn Thế Hiền nhìn thấy trong sáng động lòng người, trong lòng không đành lòng khiến Bạch Vũ khó xử, đành phải phẩy miệng nói thẳm: “Ta chỉ nói sự thật thôi.”

Nhan Noãn chợt giương lên đôi mày thanh tú, bên trong mắt đẹp hiện ra ánh sáng lóng lánh như ngọc lưu ly, nàng nhìn Bạch Vũ, không một tia gọn sóng sợ hãi mở miệng nói: “Sinh nhật của tiểu thư Tướng phủ, ta thân là Hiền vương phi, đương nhiên không thể không đi.”

“Vậy là quyết định rồi, Nhan tỷ tỷ sẽ đi cùng Hiền vương gia đến đó nha.” Bạch Vũ vui sướng nói.

“Sẽ đi.”

Nhan Noãn trong mắt bỗng dung xẹt qua một đạo ánh sáng âm u, đôi mắt trong suốt nhưng lạnh lùng, tràn ra hàn ý dày đặc.

Hai gã nữ tử đứng cùng một chỗ với Bạch Vũ vừa nhìn nhau, ánh mắt trao đổi ăn ý, truyền đạt lời nhắn gì đó lại khiến người ta không biết rõ là điều gì, chính là hai người mờ ám không rõ ý cười, vừa thấy đã biết rõ cũng không phải là ý kiến hay.

“Họ Nhan, người không phải là nha hoàn nơi này sao, còn không mau dọn đồ ăn lên cho chúng ta.” Hàn Thế Hiền rầu rĩ ngồi ở ghế trên, một tay khoác lên cái bàn, không kiên nhẫn gõ trên mặt bàn, thúc giục nói.

Nhan Noãn áp chế lửa giận dưới đáy lòng, dặt ra dáng vẻ tươi cười hỏi: “Không biết Hàn công tử muốn gọi món ăn gì?”

Ở trong Tự Hiền lâu, nàng không phải là Hiền vương phi!

Bất quá cùng Tự Đồ Tử Ngôn này, lại kết thêm mối thù lớn rồi.

Hàn Thế Hiền vừa hé miệng, chính là vô số tên của các món ăn nhảy đi ra, Nhan Noãn đứng ở một bên, ung dung nhìn hấn, vẻ mặt phẫn chấn, lại sinh ra một chút điểm ngạo nghề thách thức.

Tự Đồ Tử Ngôn ánh mắt trầm tĩnh, không tự chủ được dừng ở trên người Nhan Noãn.

Liếc mắt nhìn một cái, liền thu trở về, chỉ là rất nhanh, lại nhìn sang, cứ thế lặp lại đi nhiều lần!

Hắn cũng không hiểu được vì sao tầm mắt cứ như vậy không thể khống chế được lại muốn nhìn qua, chỉ là cảm thấy trên Nhan Noãn, có điểm hấp dẫn nào đó thu hút ánh mắt của hắn, làm cho hắn không thể không xem.

Hàn Thế Hiền thao thao bất tuyệt gọi tên các món ăn, càng gần đến mức cuối cùng, càng cảm thấy không đúng.

“Người làm gì mà vẫn nhìn ta?” Hắn liếc xéo trừng mắt Nhan Noãn đang nhìn chằm chằm vào hắn, tức giận quát: “Bồn thiếu gia gọi nhiều như vậy, người cũng không biết nhớ một chút sao?”

Người này đầu óc heo a, nhìn hắn như vậy là có thể nhớ rõ được những món ăn hắn chọn sao?

“Không cần.” Nhan Noãn cười nhạt nói: “Các người chọn đồ ăn, ta đều nhớ kỹ, xin hỏi còn muốn cái gì khác nữa không?”

Ách—

Cái này, đến phiên Hàn Thế Hiền há hốc mồm.

Giật mình sùng sốt sau một lúc lâu, Hàn Thế Hiền chất phác lắc đầu: “Không có.”

“Xin chờ một chút, những món ăn các người muốn lập tức sẽ tới.” Nhan Noãn chuyên nghiệp nói, sau đó xoay người lui đi ra ngoài.

Vừa ra ‘Mai Tỳ gian’, khoe miệng giờ lên chột hạ xuống, bên trong con người đen láy tĩnh lặng như mặt nước mùa thu, chột lóe lên tia sáng sắc bén, sau đó bước nhanh đi ra khỏi lầu ba.

Đầu tháng sau, sinh nhật –

Đi thì đi, ai sợ ai?

Không có chiến khí, Nhan Noãn nâng đây cũng không phải người yếu đuối mặc cho người khác khi dễ.

“Phi-, ta mới không tin, nàng có trí nhớ tốt như vậy.” Trong phòng, vang lên tiếng hừ nhẹ của Hàn Thế Hiến không cho là đúng.

Nhưng mà, lúc này từng đạo món ăn được đem đến trên bàn, Hàn Thế Hiến miệng há rộng, có thể nhét vừa cả một quả trứng đà điểu.

“Sao..... Làm sao có thể?”

Hắn chỉ gọi có một lần, ngay cả hắn cũng không nhớ rõ những món ăn mình đã gọi, xác nhận những món ăn này đều không sai, vẫn là dựa vào trí nhớ của bọn họ mấy người kia nhớ lại mới được thông qua.

Nhan Noãn, vậy mà lại nhớ kỹ.

.....

Chạng vạng bầu trời gần sập tối, vào chiều bầu trời nhuộm hồng cả phía chân trời, chân trời kia kéo xuống rặng mây màu tím nhạt, đầy huyền bí.

Nhan Song Song vô cùng lo lắng xuất hiện ở Tụ Hiền lâu, vừa thở hổn hển vừa hỏi.

“Chương quây, Hiền vương phi có ở đây không?”

Vương chương quây đang lật sổ sách ngừng đầu lên, nhìn Nhan Song Song liếc mắt một cái, hỏi: “Người là?”

“Ta là nha hoàn Hiền vương phi, mau nói cho ta biết vương phi đang ở đâu, ta có việc gấp.” Nhan Song Song nhú lông mày sốt ruột nói, trong mắt vừa khẩn trương vừa bức thiết, khiến cho Vương chương quây cũng nôn nóng đi theo.

“Ở phía sau đường nghỉ ngơi.”

Dứt lời, thân hình Nhan Song Song đứng trước mắt liền tựa như một ngọn gió, thoắt thoáng một cái chạy không thấy đâu.

Vương chương quây há miệng thờ đốc, nói thầm: “Thật đúng là không phải người bình thường a.”

“Vương phi, vương phi, vương gia có đến đây chưa?” Nhan Song Song liếc mắt một cái liền nhìn thấy Nhan Noãn đang ngồi trên ghế dựa đấm chân, hoang mang rối loạn kêu lên.

“Vương gia tới làm cái gì?”

Nhan Noãn nghi hoặc nhìn đến Nhan Song Song vừa chạy vọt vào, hỏi.

Nhan Song Song thấy Nhan Noãn vẻ mặt khó hiểu, liền biết nàng không có gặp qua Long Trác Việt, mà bởi vậy cũng liền nghĩ ra –

“Vương phi, không thấy vương gia đâu rồi.”

Nhan Noãn nghe vậy, mảnh liệt từ trên ghế nhảy dựng lên, đôi mắt xinh đẹp trong suốt chột co rút nhanh: “Sao lại thế này, vương gia không phải nên ở lại Vương phủ đó sao? Làm sao có thể không thấy?”

“Nô tỳ cũng không biết, vương gia ăn xong cơm trưa, trở về phòng ngủ trưa, lúc nô tì làm cơm chiều xong thì đi gọi vương gia, vào trong phòng lại không thấy đâu.”

Nàng ngay cả vương gia mất tích khi nào cũng không biết, tìm khắp Vương phủ cũng tìm không được vương gia, nên nàng liền vội vàng chạy tới Tụ Hiền lâu.

“Thiên Minh đâu? Hắn không phải là luôn gắt gao đi theo ở bên cạnh vương gia sao?” Nhan Noãn đáy lòng nổi lên một tia khủng hoảng, nàng không dám tưởng tượng Long Trác Việt có phải hay không sẽ gặp nguy hiểm gì.

Một cỗ cảm giác mất mát từ lòng bàn chân nhảy dựng lên cao, thâm nhập vào tứ chi lan khắp cơ thể, nàng liền cảm giác được máu lưu thông trong người mình đều lạnh như băng đang đông cứng lại.

“Vương gia nghĩ rằng Thiên Minh đã vụng trộm tìm đến vương phi, liền tức giận phạt hần diện bích suy nghĩ, ở lại trong phòng đó, không được phép ra ngoài cho đến buổi sáng ngày mai.”

Nhan Noãn tức giận đến không biết nên khen ngợi lòng trung thành của Thiên Minh đối với Long Trác Việt, hay là nên mắng hần đầu óc ngu xuẩn.

Long Trác Việt là chủ tử, nghe theo lời chủ tử chủ tử không sai, nhưng ch quan trọng hần sẽ không có thể chọn trọng yếu nghe sao?

“Song Song, lấy chiến khí của ngươi, có thể cảm nhận được có ai xâm nhập vào Vương phủ không?” Phản ứng đầu tiên của Nhan Noãn chính là thái hậu, có thể là bà ta bắt cóc Long Trác Việt đi rồi không?

Nhan Song Song rất khẳng định lắc đầu: “Không có.” Ngừng lại một chút, nàng lại nói: “Giữa trưa lúc vương gia âm ỷ muốn tới gặp vương phi, nô tỳ nghĩ rằng vương gia vụng trộm chạy tới Tụ Hiền lâu.”

Thì ra lại không có!

“Ngốc tử chết tiệt!” Nhan Noãn vừa tức vừa sốt ruột chửi nhỏ một tiếng, lo âu đi ra ngoài, đáy mắt tràn đầy sầu lo.

Một ngày nàng không có ở bên cạnh Long Trác Việt, liền chơi trò mắt tích với nàng.

Đi cả một ngày cũng chưa đến được Tụ Hiền lâu, cũng không biết đã chạy đi đâu, nói không chừng là lạc đường rồi.

Hần đi một mình trên đường, không biết hần có thể bị người ta khi dễ hay không?

Vô cùng lo lắng, hóa thành nòng đậm bất an, Nhan Noãn chỉ cần nghĩ đến Long Trác Việt có thể sẽ bị người khác khi dễ, cũng có khả năng sẽ bị người lừa gạt, liền đau lòng sắp hít thở không thông.

Việt Việt, ngươi ngàn vạn lần không thể có việc gì.

Nhan Noãn vội vàng nói với Vương chương quỳ một tiếng, liền đi tìm Long Trác Việt.

“Song Song, kêu tất cả mọi người trong phủ đi ra ngoài tìm vương gia.”

Nhìn đám người đi lại như dòng nước chảy, Nhan Noãn mày nhíu chặt, mặt nhăn càng sâu.

Kinh thành sao mà rộng lớn như thế, đường phố sao lại nhiều người đi như vậy, muốn tìm thấy Long Trác Việt, thật sự không dễ dàng.

Nàng cảm thấy nội tâm chính mình, giống như là bị người ta đốt lửa nấu nướng trên đó, khiến nàng đau buốt ngay cả hô hấp cũng đau.

Việt Việt — Việt Việt —

Màn đêm lặng yên buông xuống, ánh trăng treo trên cao, xa xa cảnh đêm tựa như màn nhung mềm mại hoa lệ, rủ xuống trên bầu trời đêm tươi sáng, cảnh ban đêm rất là say lòng người, Nhan Noãn lại không hề có tâm tư thưởng thức cảnh đêm.

Theo một cái phố, tìm được một dãy phố khác, trong lòng Nhan Noãn khủng hoảng, cũng càng lúc càng lớn.

Mà lúc này Long Trác Việt, cuộn rút lấy thân mình, lui ở một cái ngõ nhỏ dưới mái hiên.

Hần vòng quanh đầu gối, ngồi dưới đất, cảm đặt ở trên hai đầu gối, cùng những vì dưới bầu trời đêm hai mắt sáng ngời mang theo hoang mang.

Kỳ quái, hần rõ ràng là biết đường đi theo trí nhớ trong đầu, như thế nào lại đi đến nơi này, ở đây là chỗ nào rồi?

Đáng chết, Tụ Hiền lâu được thành lập ở địa điểm nào mà lại khó tìm như thế là do ai đề xuất ra đây.

Ách — không đúng!

Hình như là hần chọn địa phương.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Tại sao là mềm

Ads Long Trác Việt kéo tóc, giống một gốc cây cà tím bị sương trắng bao phủ, ủ rũ !

Hiền vương phủ ở nơi nào a, như thế nào nhìn mọi hướng đều giống nhau.

Đáng giận, kinh thành tại sao lại lớn như vậy.

Hắn một bên ở trong lòng oán giận , một bên buồn bực bức tức, chỉ chốc lát sau, tóc đen chình tề, đã rối loạn như ổ gà.

Lại xứng trên gương mặt ngăm đen xấu xí của hắn, nếu có người đi qua nói này, nhất định sẽ sợ tới mức ba hồn bảy vía bay mất.

Đột nhiên, một đạo bóng người từ trên nóc nhà nhảy xuống, vũng vàng đứng ở trước mặt Long Trác Việt.

Đêm tối đến, trong ngõ nhỏ yên tĩnh, vang lên tiếng Thiên Minh thở ra một hơi thật dài.

“Vương gia, thuộc hạ cuối cùng tìm được ngài.”

Trên gương mặt lạnh lùng, khi nhìn thấy Long Trác Việt, nổi lên một tia âm áp.

Ai có thể nghĩ đến, gia thông minh tuyệt đỉnh, chính là người mười phần mười mù đường.

Long Trác Việt ngửa đầu nhìn Thiên Minh, trong mắt đậm đặc không có một tia kích động, đôi môi khẽ mở, thản nhiên , nhẹ nhàng mở miệng:“Thiên Minh, hôm nay hiệu suất có điểm thấp, người như thế nào không đợi bốn vương đông lạnh thành băng rồi mới đến đi.”

Thiên Minh mi giác hơi hơi run rẩy, thầm nghĩ, gia, ngài không thể vô sỉ đem trách nhiệm đều đổ lên trên người thuộc hạ như vậy a, là ngài phạt thuộc hạ đứng ở trong phòng nhìn bức tường không cho phép đi ra, lúc thuộc hạ biết ngài mất tích đã tìm khắp kinh thành mấy lần .

“Thuộc hạ thất trách, xin vương gia thứ tội.” Thiên Minh chấp tay ôm quyền, không hề oán hận nhận tội.

Long Trác Việt tà tà liếc hắn một cái, từ dưới đất đứng lên.

“Trở về tiếp tục nhìn tường suy nghĩ, ba ngày không được đi ra.”

“Vương gia, thuộc hạ khó tuân theo mệnh lệnh.” Thiên Minh cắn răng, phản kháng nói.

“Hửm?” Long Trác Việt đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn Thiên Minh, lông mày vừa đen lại thô nhẹ nhàng nhú thành một đường, cực kỳ giống sâu lông đang mấp máy, đáy mắt chói rọi không rợn sợ, mang theo một cỗ uy nghiêm làm cho người ta không dám nhìn thẳng:“Người lặp lại lần nữa.”

Về mặt Thiên Minh bỗng nhiên ngưng trọng, kiên định nhìn Long Trác Việt:“Vương gia, ngài thật sự không nên phạt thuộc hạ, một mình xuất môn, cho dù vương gia trừng phạt thuộc hạ, về sau thuộc hạ cũng tuyệt không rời khỏi vương gia nửa bước.”

“Người là đang hoài nghi năng lực của bốn vương?” Con người của Long Trác Việt tối đen chợt co rút nhanh, híp nửa mắt nhìn Thiên Minh, ánh sang nguy hiểm ồ ồ chảy ra.

“Thuộc hạ không dám, nhưng bảo hộ vương gia là chức trách của thuộc hạ.” Thiên Minh hé ra mặt cương cứng, nói.

“Người muốn tạo phản?” Long Trác Việt nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt có chút quái dị trừng Thiên Minh, tiểu tử này, lá gan to ra nha, dám cùng hắn tranh cãi.

Thiên Minh lắc đầu:“Vương gia, cũng biết không thấy ngài , vương phi có bao nhiêu sốt ruột, nàng đã tìm ngài vài canh giờ, ngay cả bữa tối đều không có ăn, vương gia cũng không nghĩ cả ngày vương phi rất lo lắng cho ngài đi.”

Thiên Minh đứng lý hợp tình lời Nhan Noãn ra, quả nhiên thấy con người đen của Long Trác Việt vốn đậm đặc, đột nhiên nổi lên đau lòng.

Mây nhú lại, hắn khẩn trương hỏi:“Noãn Noãn tìm ta thật lâu sao?”

“Dạ.”

“Bữa tối còn chưa ăn?”

“Dạ.”

“Vậy người còn thất thần làm cái gì, mang ta đi tìm Noãn Noãn nhanh.” Long Trác Việt trừng mắt, thờ phi phi quát.

“Vương gia, vương phi cùng thuộc hạ chia ra tìm ngài, thuộc hạ không biết nàng ở đâu.”

Tuy rằng lúc trước chạm mặt qua một lần, nhưng sau đó bọn họ lại chia binh làm hai đường, hiện tại không biết vương phi ở đâu.

“Thiên Minh, Noãn Noãn không có chiến khí đi?” Long Trác Việt phút chốc nghĩ đến cái gì, mở to mắt, hỏi.

Thiên Minh hơi ngần ra, nói: “Giống như không có.”

“Đáng chết, trễ như vậy ở trên đường, vạn nhất gặp nguy hiểm làm sao bây giờ?” Long Trác Việt căng thẳng, nòng đậm bắt an tràn ngập trong lòng. Gió đêm thổi qua y bào của hắn, phát ra tiếng vang phàn phật.

Chung quanh Long Trác Việt, tản ra hàn ý kinh người.

Trong lòng Thiên Minh cũng bởi vì lời nói của Long Trác Việt mà sinh ra bất an.

Hình như lúc này nhìn thấy vương phi, không có nhìn thấy Nhan Song Song a.

Nếu Nhan Song Song không ở bên cạnh vương phi, vương phi lại là một nữ tử yếu đuối không hề có chiến khí, nếu gặp nguy hiểm gì.....

Thiên Minh cũng không dám nghĩ tiếp, vội hỏi:

“Vương gia, ngài ở chỗ này chờ thuộc hạ, thuộc hạ đi tìm vương phi, mang vương phi tới tìm ngài.”

“Chia nhau tìm.” Long Trác Việt lạnh lùng ném ra một câu, nhấc chân liền hùng hục đuổi ra bên ngoài, trong lòng chỉ lo cho an nguy của Nhan Noãn.

Thiên Minh một phen túm cánh tay Long Trác Việt, làm cho Long Trác Việt bất mãn gầm nhẹ: “Thiên Minh, ngươi làm cái gì?” Đã là lúc nào rồi, còn dám kéo hắn.

Thiên Minh vẻ mặt đau khổ: “Vương gia, ngài vẫn nên ở chỗ này chờ thuộc hạ, vạn nhất thuộc hạ tìm được vương phi, lại không thấy ngài.....”

Vậy không phải là trở lại như trước sao.

Long Trác Việt nhíu nhíu mi, thật lâu sau, mới trầm mặc gật đầu.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lục, tỏa ra ánh sáng màu trắng bạc.

Nhan Noãn chạy khắp các phố lớn ngõ nhỏ trong kinh thành, một chỗ cũng không bỏ qua, trên gương mặt kiều diễm, càng phát ra ngưng trọng, đáy mắt hàn sương, cơ hồ kết thành băng.

“A, cô nương, như thế nào trễ như vậy còn một mình ở trên đường.” Đột nhiên, trước mặt Nhan Noãn, xuất hiện một đám người ngăn cản đường, có giọng nói lỗ mãng truyền ra, Nhan Noãn vốn đang rất phiền muộn, ánh mắt híp lại, mặt nhăn càng sâu.

“Chớ ngoan không cản đường, cút sang một bên.”

Nhan Noãn ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng trừng người trước mắt, ánh trăng thân nhiên rơi xuống người nàng, phủ lên một tầng sáng bạc, cũng đem dung nhan tuyệt đẹp tao nhã của nàng lộ rõ ra.

Ánh sáng bạc mỏng manh bao phủ, làm cho Nhan Noãn tựa như tiên tử từ cung trăng bước ra.

Thanh nữ thánh khiết, mỹ hoặc lòng người.

“Đại..... Đại ca, thật..... Đẹp quá.” Có người sợ ngây người, ngay cả nói chuyện cũng trở nên lắp bắp.

Một gã nam tử cầm đầu mắt không chuyển khỏi người Nhan Noãn, hơi hơi mở miệng, khóe miệng có chất lỏng trong suốt chảy xuống.

“Đại ca, đêm nay chúng ta thật có phúc.”

“Nữ nhân xinh đẹp như vậy, lão tử đã lớn từng tuổi này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, đại ca, đợi lát nữa có thể làm cho các huynh đệ thoải mái không?”

Bên miệng nam tử cầm đầu lưu lại một chút nước miếng, ánh mắt tham lam tràn đầy dâm tà, hắn từng bước đi về phía Nhan Noãn, cười đến đáng khinh: “Đó là tự nhiên, chờ đại ca ta thỏa mãn xong, liền đến phiên các người..... A.....”

Nam tử hưng phấn xoa xoa tay, tất cả lực chú ý đều dừng trên gương mặt khuynh quốc khuynh thành của Nhan Noãn, nói đến một nửa, liền vang lên tiếng kêu thảm thiết như heo bị giết, cực kỳ bi thảm.

Tiếng kêu ở trên đường yên tĩnh phá lệ vang dội, tràn ngập quỷ dị.

Nam tử cầm đầu hai tay ôm khóe hạ của mình, đau kêu cha gọi mẹ, hai chân từ từ cong xuống, cuối cùng quỳ gối trên mặt đất, trong bóng đêm, sắc mặt hắn trắng như tờ giấy: “Tiên nhân, người dám đá ta?”

Nhan Noãn lẳng lặng mà đứng, trên mặt lạnh nhạt, là một mảnh lạnh lùng, trong mắt hàn ý, giống như sông băng ngàn năm, làm cho người ta liếc mắt một cái, sẽ không thể ngăn chặn run run lên.

“Lão đại, huynh làm sao vậy?”

Có người thấy nam tử cầm đầu khác thường, đi đến bên cạnh hần thân thiết hỏi.

Chỉ là vừa mới nói ra, ngay sau đó lại là một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếp theo đó là “bịch” một tiếng, tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Nháy mắt, chỉ thấy trong lúc đó một đạo bóng người như tia chớp xuyên qua mọi người, tốc độ cực nhanh, làm cho người ta không kịp phản ứng, càng miễn bàn phản kháng.

Nhan Noãn đối với nhóm người này quyền đâm cước đá, không chút nào nương tay, liên tiếp giữa tiếng kêu gào thê thảm hỗn loạn tiếng xương cốt gãy “Răng rắc”.

Những người này dám đùa giỡn nàng, không phải nhìn trúng nàng tay trái gà không chặt sao.

Một cước giẫm lên khóa hạ của người cuối cùng, Nhan Noãn vỗ vỗ váy, nói: “Lão nương hôm nay tâm tình vô cùng khó chịu, cư nhiên còn chọc ta.”

Ngã trái ngã phải té trên mặt đất, mọi người đau thẳng hừ hừ, hồi hận đến ruột đều xanh.

Sớm biết tâm tình cô nải nải người không tốt, cho bọn họ mười lá gan cũng không đến gây chuyện a, người lại không viết ở trên mặt.

Bọn họ một đám đại nam nhân, thế nhưng bị một nữ nhân đánh cho hoa rơi nước chảy, này nếu truyền ra ngoài, không phải mất hết mặt mũi bọn họ.

Nữ nhân này sử dụng loại chiêu thức gì, biến hóa quỷ dị, còn không có một tia chiến khí.

Như vậy đã có thể đánh ngã bọn họ, có thể thấy được thực lực người này có bao nhiêu đáng sợ.

Mỗi người trong lòng đều nghĩ như thế, nhìn Nhan Noãn trong mắt, chậm rãi nổi lên ý sợ hãi.

Nhan Noãn một lần nữa đi đến trước mặt nam tử cầm đầu, giơ lên một cước hung hăng dẫm nát trước ngực hắn, dùng sức ấn vuốt, nam tử đau thiếu chút nữa hít thở không thông.

“Đùa giỡn ta, lão nương là người người có thể đùa giỡn sao?” Rõ ràng, Nhan Noãn đem chân nâng lên, lại giẫm mạnh xuống, thẳng đem nam tử cầm đầu đau hôn mê bất tỉnh.

Hừ lạnh một tiếng, Nhan Noãn thế này mới tiếp tục đi lên phía trước.

May cho bọn họ, nàng còn phải vội đi tìm Việt Việt, không có thời gian dư thừa theo chân bọn họ.

Thiên Minh ần ần nghe được tiếng kêu thảm thiết trên đường, vội vàng hướng bên này chạy tới, tuy rằng tiếng gào là tiếng của nam nhân, nhưng trên đường khác thường, hắn không thể không đề cao cảnh giác.

Vạn nhất vương phi ở đó?

Hiển nhiên, Nhan Song Song cũng nghĩ như vậy, hai người cơ hồ là cùng lúc, xuất hiện ở trước mặt Nhan Noãn.

“Vương phi, ngài không sao chứ?”

“Vương phi, ngài không sao chứ?”

Trăm miệng một lời, Thiên Minh cùng Nhan Song Song nhất tề hỏi, giống như phía trước tập luyện quá vô số lần, ăn ý mười phần.

Dứt lời, hai người đều sững sốt một chút, xấu hổ nhìn nhau, Nhan Song Song vừa tiếp xúc với ánh mắt thâm thúy tối tăm của Thiên Minh, bối rối dời tầm mắt.

Nhan Noãn không có dư tâm tình đi chú ý sóng ngầm giữa hai người trong lúc đó, lắc lắc đầu bức thiết hỏi: “Thế nào, tìm được vương gia chưa?”

“Nô tỳ không gặp.” Nhan Song Song dẫn đầu mở miệng nói, trên mặt thanh nữ xẹt qua tự trách.

Đều do nàng không coi chừng vương gia cho tốt.

“Vương phi, thuộc hạ tìm được vương gia.” Thiên Minh thấy Nhan Noãn nghe xong Nhan Song Song nói lộ ra thần sắc cô đơn, vội hỏi.

Nhan Noãn lần đầu tiên cảm thấy, giọng nói hơi trầm thấp của Thiên Minh quả thực có thể so với ánh mặt trời làm tâm tình người ta thay đổi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên. Nàng kích động nhìn Thiên Minh, trong mắt lóe ra ánh sáng lung linh: “Thiên Minh, thật vậy chăng?”

“Dạ, thuộc hạ đã kêu chờ vương gia ở chỗ kia, sau đó đi tìm vương phi.”

“Mau, mau dẫn ta đi tìm Việt Việt.”

Nhan Noãn đẩy mắt lóe sáng dần dần nồng đậm, như tia nắng mặt trời, chói mắt người, nàng vui sướng cong khóe môi lên, xóa đi lo lắng lúc nãy, tươi cười làm cho khuôn mặt nàng đều tràn ngập nụ hạnh phúc.

Thiên Minh tầm mắt lướt qua Nhan Noãn, hướng phía sau nàng nhìn lại: “Vương phi, bọn họ.....”

Nhan Noãn quay người lại quét mắt nhìn một đám vô lại đang nằm la liệt, khó được tâm tình tốt mở miệng nói: “Mặc kệ bọn họ, mau dẫn ta đi tìm Việt Việt.”

Giờ phút này Nhan Noãn vì sắp nhìn thấy Long Trác Việt mà nhảy nhót không thôi, càng không dư thừa tinh lực suy nghĩ nên xử trí đám người có ý đồ đùa giỡn nàng như thế nào.

Con người của Thiên Minh từ trong chỗ sâu u ám, lóe ra tia không hiểu.

Nhẹ nhàng gạt gạt đầu, hần dẫn Nhan Noãn đi đến ngõ nhỏ chỗ Long Trác Việt đang chờ.

Ý của Vương phi là tạm thả bọn họ một con ngựa.

Nhưng mà Thiên Minh khó hiểu, đám người này đều là đại nam nhân, lại bị vương phi đánh ngã ?

Vương phi, không phải không có chiến khí sao?

Từng đợt từng đợt nghi hoặc làm Thiên Minh choáng váng đầu óc.

Tìm một cơ hội, hần phải hỏi những người này, là vương phi đánh bọn họ, hay là một người khác.

Long Trác Việt lòng nóng như lửa đốt đi qua đi lại, thường xuyên ngẩng đầu nhìn lối vào ngõ nhỏ khác, trong lòng lo âu không thôi, hận không thể lập tức lao ra đi tìm Nhan Noãn.

Nhưng nghĩ đến chính mình mù đường, Long Trác Việt vẫn dừng bước, buồn bực vô cùng.

Không biết đường, đây là điểm trí mạng của hần, cho dù hần ở kinh thành, nhưng các ngõ tư hẻm nhỏ trong kinh thành, ở trong đầu hần chính là một đoàn tương hồ, cho nên mặc kệ đi nơi nào, bên cạnh hần, đều có Thiên Minh tùy thân đi theo.

Ai bảo Thiên Minh không cho hần đi Tự Hiến lâu tìm Noãn Noãn, vì thế mới làm cho Thiên Minh đi nhìn tường suy nghĩ, sau đó hần chuồn khỏi Vương phủ đi tìm Noãn Noãn.

Nào biết rằng ngay cả Song Song cũng ngăn cản không cho hần đi.

Vì vậy hần đành phải lén lút một mình đi ra.

Tự Hiến lâu hần đã đi qua vài lần, như thế nào vẫn đi nhầm a.

đang lúc Long Trác Việt cơ hồ muốn đem dưới chân giẫm ra một cái hố, giọng nói vui sướng của Nhan Noãn đột nhiên rơi vào trong tai Long Trác Việt.

“Việt Việt, Việt Việt!”

Long Trác Việt hồn nhiên giật mình một cái, cả người tinh thần phấn chấn lên, giờ chân hướng nơi âm thanh vang lên chạy đi, vừa chạy vừa hô.

“Noãn Noãn, Noãn Noãn, người ta ở trong này.”

ở lối vào ngõ nhỏ, một đạo ánh trắng màu bạc chiếu xuống, Nhan Noãn từ trong ngõ nhỏ đi ra, dáng nữ tử yếu điệu, tựa như một vì sao đang rơi xuống.

Nhan Noãn nhìn Long Trác Việt đang chạy tới, đôi môi hồng nhuận không ngừng giờ lên, đôi mắt đẹp lưu chuyển vô số tao nhã, đẹp không sao tả xiết.

Thân hình cao lớn của Long Trác Việt ôm lấy thân thể nhỏ bé của Nhan Noãn, giải nhân trong ngực, vừa rồi khăn trương cùng bất an cuối cùng yên ổn xuống.

Cằm nhón đặt ở trên vai Nhan Noãn, hai má Long Trác Việt khẽ cọ sần mặt Nhan Noãn, mặt nạ thô ráp cọ xát khuôn mặt mềm mại của Nhan Noãn, có chút ngứa, làm cho Nhan Noãn nóng mặt.

“Oa ô ô ô ô, Noãn Noãn, người ta thật sợ nha.” Long Trác Việt mở miệng, tiếng gào khóc liền ở trong ngõ nhỏ trống vắng vang lên.

Ủy khuất, sợ hãi, bất an, bối rối!

Đều ở trong nước mắt tuôn ra như suối.

Nhan Noãn ôm trở lại Long Trác Việt, bàn tay trắng nõn dịu dàng vỗ về lưng Long Trác Việt, không tiếng động an ủi.

Không cảm thấy tiếng khóc phiền chán, ngược lại bởi vì hân khóc mà đau lòng không thôi.

“Việt Việt, không có việc gì, không có việc gì.”

Nhan Noãn khẽ cắn môi anh đào, nhẹ giọng nói, nghĩ đến Long Trác Việt ở trên đường cái bất lực cùng sợ hãi, ngực của nàng tựa như bị kim châm.

.....

Trong phòng, ánh nến toát ra, chiếu lên khuôn mặt tuấn tú phong hoa tuyết đại.

Mặt như sương trắng ngưng lại, môi mỏng xinh đẹp hồng nhạt như hoa anh đào vừa nở, da thịt trắng nõn không tí vết, hơn nữa có một đôi mắt trong suốt hấp dẫn người, nhìn trái nhìn phải đều phong lưu vô hạn.

Chi nha –

Cửa phòng bị người đẩy ra, Nhan Noãn trên tay cầm cái khay đi vào.

Long Trác Việt vừa thấy người, mạnh mẽ từ trên ghế nhảy dựng lên, vui vẻ nghênh đón.

Một đôi mắt nhìn chăm chăm đồ ăn, nhất thời tàn mắt ra sỏi quang.

Vườn đầu lưỡi phấn nộn, liếm liếm đôi môi tròn bóng của hắn, hầu kết không ngừng cao thấp lẫn lộn, nuốt nước miếng.

Nhan Noãn nhìn Long Trác Việt một bộ dạng con mèo nhỏ đói bụng, không nhịn được cười khẽ, bên trong mắt đẹp, toát ra nhọt nhạt sùng nịch tự nhiên.

Có thể nhìn thấy Việt Việt bình an, thật tốt.

Có thể được nhìn thấy Việt Việt, thật tốt.

Từ khi nào bắt đầu, Long Trác Việt ở trong lòng nàng đã trọng yếu như vậy?

“Đói bụng đi?” Nhan Noãn cười yếu ớt hỏi, nhìn gương mặt tuấn mỹ làm người ta hít thở không thông, trong lòng chiêm được thỏa mãn chưa bao giờ có.

Cứ như vậy ở bên cạnh Long Trác Việt cả đời, cũng rất tốt.

Ý niệm chợt lóe qua trong đầu, Nhan Noãn bị ý nghĩ của chính mình hoảng sợ, tim hơi đập mạnh và loạn nhịp.

Nhưng gạt mình ngay người một lát, trên gương mặt xinh đẹp của Nhan Noãn, hiện lên ý cười càng đậm.

ở bên cạnh nam nhân đơn thuần như thế, cũng không phải chuyện xấu, không phải sao.

“Đói a, người ta cả ngày nay đều không có ăn cơm.” Long Trác Việt bấu môi, da thịt như gổm sứ dưới ánh nến hiện lên trong suốt sáng bóng, làm nũng nói.

Nhan Noãn liếc Long Trác Việt một cái, thầm nghĩ tên ngốc này trọn mắt nói dối, mặt không đỏ tim không đập nhanh công lực càng ngày càng tăng a.

“Người giữa trưa không ăn cơm?”

“Ừm.” Long Trác Việt gật đầu như bằm tỏi, trực tiếp bỏ qua chuyện Nhan Song Song làm cơm kia, nhưng mà gật đầu đến một nửa, đột nhiên nghĩ đến lời Thiên Minh nói, lại lắc đầu thật mạnh: “Không đúng không đúng, người ta giữa trưa có ăn, Noãn Noãn không cần không để ý tới người ta.”

Hắn nói xong, hai móng vuốt đặt lên cánh tay Nhan Noãn, gắt gao túm lấy, ánh mắt trong trẻo mở to như cái chuông đồng lớn, gia tăng độ tin cậy.

“Được rồi, mau chóng ngồi xuống ăn cơm đi.”

“Noãn Noãn, người sẽ để ý người ta đi.” Long Trác Việt thật cẩn thận dò xét Nhan Noãn, hỏi.

Nhan Noãn ngửa đầu nhìn gương mặt tuyệt mỹ trước mắt, giờ tay nhéo nhẹ khuôn mặt hắn, thịt thịt xúc cảm làm cho tâm tình Nhan Noãn rất vui vẻ: “Sẽ, ta đương nhiên sẽ để ý Việt Việt.”

Lời nói ấm áp truyền vào đáy lòng Long Trác Việt, tựa như gió xuân.

“Hi — Noãn Noãn thật tốt.” Long Trác Việt mở rộng cánh tay, ôm lấy eo Nhan Noãn, tươi cười đơn thuần giống một đứa nhỏ.

Nhan Noãn khẽ trừng mắt nhìn hấn một cái: “Không phải đói bụng sao, còn không mau ăn.”

Bữa tối rất đơn giản, một đĩa rau xào, một tô canh thịt.

Long Trác Việt ăn như lang thôn hồ yết, phăng phất như vài ngày chưa ăn.

Com trắng dính ở trên chóp mũi hấn, Nhan Noãn lấy khăn ra, giúp hấn lau, không khí ảm áp trong lúc đó lưu động giữa hai người.

“Về sau không được một mình ra phủ, có biết hay không.” Về mặt Nhan Noãn nghiêm túc, đối với Long Trác Việt nói.

Hôm nay xem như hữu kinh vô hiểm, nàng không dám cam đoan mỗi lần Long Trác Việt đều có thể bình an vô sự.

(hữu kinh vô hiểm: có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm)

Chỉ là nghe hấn nói trước kia từng bị người lừa bán qua, Nhan Noãn liền khẩn trương đến trái tim đều sắp nhảy ra.

Long Trác Việt ngẩng đầu, quai hàm cổ tràn đầy com, hấn nhìn Nhan Noãn, trong mắt xinh đẹp tràn ngập không vui.

“Nhưng mà mềm, luân gia muốn tìm người.” [nhưng mà Noãn Noãn, người ta muốn tìm người]

“Người có việc tìm ta có thể sai Thiên Minh đi.” Tụ Hiền lâu phức tạp, Long Trác Việt muốn đi còn không biết sẽ bị người bắt nạt như thế nào đâu, vạn nhất nàng không thể xuất hiện kịp lúc thì làm sao bây giờ?

Vẫn là trong phủ an toàn hơn.

Long Trác Việt nghe nói như thế, khuôn mặt nhất thời đen, rất nhanh nuốt vài cái vào bụng, bất mãn nói: “Vì sao Thiên Minh có thể đi tìm người, người ta lại không thể a, mặc kệ mặc kệ, người ta muốn cùng người một chỗ, chúng ta không cần đi Tụ Hiền lâu được không, dù sao chương quây nói không cần trả bạc.”

“Không được, nếu đáp ứng với Vương chương quây rồi, sẽ không thể nuốt lời.” Nhan Noãn một ngum cự tuyệt, kỳ thật trong lòng cũng có ý nghĩ không đi rất nhanh xẹt qua.

Chính là hai chữ thành tín đã ăn sâu vào trong đầu nàng, dù cho chuyện hôm nay làm nàng có bao nhiêu lần không muốn đi.

Nhưng bỏ dở nửa chừng không phải phong cách của Nhan Noãn nàng, lùi bước lại càng không phải việc nàng làm.

Đột nhiên, Long Trác Việt đứng lên, con người vô cùng ai oán không hề chớp mắt nhìn Nhan Noãn.

Nhan Noãn bị hấn canh chừng có chút chống đỡ không được: “Việt Việt.....”

Hai chữ mới từ miệng tuôn ra, hành động kế tiếp của Long Trác Việt lại làm cho Nhan Noãn gặp trở ngại.

Chỉ thấy Long Trác Việt ngồi xổm xuống, nằm ở trên mặt đất, tứ chi duỗi thẳng, lăn lộn qua lại, miệng reo lên: “Oa, người ta muốn cùng Noãn Noãn một chỗ, Noãn Noãn dẫn người ta cùng đi, dẫn người ta dẫn người ta đi —”

Nhìn Long Trác Việt nằm trên mặt đất khóc lóc om sòm, huyết Thái Dương của Nhan Noãn đột nhiên nhảy mạnh, gơ tay, nàng xoa xoa đầu, khước miệng giật giật.

“Việt Việt, đứng lên.” Nhan Noãn gắt gao cắn răng, vài từ cơ hồ là từ trong hàm răng nghiền ra.

Long Trác Việt tiếp tục lăn lộn qua lại, thường xuyên duỗi chân, thân hình cao lớn làm hành động ngây thơ như thế rất là chướng ra cái gì, nhưng cố tình lại không để ý tới ánh mắt người khác.

“Không dậy không dậy, Noãn Noãn không đáp ứng người ta, người ta sẽ không đứng lên.”

“Đứng — lên —” khước miệng Nhan Noãn run rẩy càng thêm lợi hại, nàng chạy đến bên cạnh Long Trác Việt, ý đồ kéo hấn dậy.

Chính là bất luận Nhan Noãn dùng sức kéo như thế nào, thân thể Long Trác Việt tựa như dính vào mặt đất, ngay cả móng đều không có nâng lên một chút.

“Noãn Noãn, người ta cả ngày không thấy được người, sẽ chết .”

Nhan Noãn không nói gì chống nạnh, từ trên cao nhìn xuống Long Trác Việt: “Không đứng dậy?”

Long Trác Việt chớp đôi mắt ngập nước, trong suốt như hoa thủy tiên mới nở, xinh đẹp làm người ta không đành lòng khinh nhờn.

Bộ dáng hấn ủy khuất, cực kỳ giống tiểu con dâu bị khi dễ, làm cho Nhan Noãn sinh ra cảm giác tội ác.

“Người đáp ứng, người ta liền đứng lên.”

Long Trác Việt giãy dụa lần cuối, hần không có hoa mắt nha, hần nhìn thấy trong mắt Noãn Noãn, có ý tứ thỏa hiệp.

Hi hi, chỉ cần lại kiên trì một chút, Noãn Noãn khẳng định sẽ đáp ứng mỗi ngày dẫn hần đi Tụ Hiền lâu.

Long Trác Việt nghĩ rất tốt đẹp, nào biết, Nhan Noãn sau khi nhìn chăm chú hần một lúc lâu, bỗng dưng xoay người.

“VẬY NGƯỜI Ở CHỖ NÀY NÀM ĐI, TA KHÔNG ĐỂ Ý TỚI NGƯỜI.” Dứt lời, Nhan Noãn xoay người, lưu lại cho Long Trác Việt một bóng lưng đẹp đẽ hoa lệ, nhấc chân hướng ngoài cửa đi.

Ý cười ở đáy mắt Long Trác Việt đột nhiên ngưng trụ, biểu tình đại ra, đầu óc cũng bối vì lời nói của Nhan Noãn mà trống rỗng.

Nàng vừa mới nói cái gì?

Không để ý tới hần ?

“Oa a –” Long Trác Việt bỗng dưng quát to một tiếng, mạnh mẽ từ trên mặt đất nhảy dựng lên, ngay khi Nhan Noãn mở cửa, hần dang hai tay ra, từ phía sau ôm lấy Nhan Noãn: “Ta sai rồi, Noãn Noãn không cần tức giận, Noãn Noãn không thể không để ý tới người ta, ô ô ô ô, người ta biết sai rồi, oa ô ô ô, người ta đều nghe Noãn Noãn, oa.....”

Tiếng khóc cực kỳ bi thảm từ trong miệng Long Trác Việt bộc phát ra đến, nước mắt như mưa, rất thê thảm.

Người không biết khi nghe tiếng khóc này, còn tưởng rằng thân nhân hần chết.

Nhan Noãn dừng bước, khi Long Trác Việt ôm nàng, một cổ nhiệt huyết xông thẳng lên óc, khuôn mặt trắng như ngọc nháy mắt bạo hồng, có thể so với một con tôm luộc chín.

Thân thể của nàng cứng ngắc, giống như hóa đá, trong đầu “Ồng” một tiếng, có cái gì đó giống như muốn nổ tung ra.

Cảm thụ được hai móng vuốt trước ngực, Nhan Noãn xấu hổ cùng giận dữ đan xen.

Khóc sau một lúc lâu, Long Trác Việt cảm nhận được thiên hạ trong lòng khác thường, ngừng lại, suy nghĩ một hồi, chỗ mềm mại trong lòng bàn tay làm cho hần chốc lát kinh ngạc.

Hần trừng lớn mắt, trong mắt tràn ngập ngạc nhiên: “A, Noãn Noãn, ngực của người vì sao nhô lên a, thật mềm, rất thoải mái, như thế nào không bằng phẳng giống người ta?”

Bàn tay rộng lớn của Long Trác Việt đặt trước ngực Nhan Noãn, một bên sờ, một bên tò mò hỏi.

Con người đen thanh thuần như tiểu bạch thỏ lóe ra ánh sáng vô tội thuần khiết.

Sắc mặt Nhan Noãn nhất thời tối đen như than, giữa trán gân xanh nhảy ra, gợn tay, phản thủ cầm lấy bả vai Long Trác Việt, quật ngã qua vai, đem thân hình cao lớn của Long Trác Việt quăng ra ngoài cửa, nện xuống đất phát ra tiếng vang trầm trọng, tro bụi bắn lên tung tóe.

Nhan Noãn mở to hai mắt, giận dữ hét: “Long Trác Việt, người thật biến thái.”

Mắng xong, Nhan Noãn “Bịch” một tiếng, đem cửa phòng thật mạnh đóng lại.

Long Trác Việt xoa xoa móng đau, từ dưới đất bò dậy, vuốt cửa phòng đóng chặt: “Noãn Noãn, bắt quả chỉ là kiểm tra ngực, không cần tức giận, nếu không người ta cho người sờ lại, muốn sờ như thế nào thì sờ như thế đó, sờ bao lâu cũng được nha.”

Nói xong, tay chân hần lưu bát đem quần áo của mình thoát sạch sẽ, lộ ra lồng ngực tinh trắng rắn chắc.

“Noãn Noãn, người mở cửa, người ta cho người sờ ngực nha, hất xì –”

Ban đêm vào mùa xuân, vẫn có chút lạnh thấu xương, Long Trác Việt cầm quần áo, gió lạnh đánh úp lại, làm hần đánh cái hất xì, lạnh run.

Nhan Noãn ở trong phòng, bởi vì lời nói đơn thuần của Long Trác Việt, mặt càng phát đỏ lên.

Hai tay nàng ôm ngực, nghĩ đến một màn vừa rồi, liền xấu hổ hận không thể tìm cái động chui xuống.

Bên ngoài, không ngừng vang lên tiếng đập cửa, còn có giọng nói dễ nghe động lòng người của Long Trác Việt.

“Noãn Noãn, mở cửa nhanh, người ta thật lạnh nha.”

Nhan Noãn cầm giận cắn răng: “Đông chết người.” Dứt lời, nàng xấu hổ chà chà chân, sinh hờn đối ngồi ở trên ghế.

Biết rõ Long Trác Việt là vô tình, Nhan Noãn vẫn không khỏi xấu hổ và giận dữ.

Nàng nghĩ, để Long Trác Việt ở ngoài phòng ngốc một hồi, sau đó lại mở cửa cho hắn vào.

Nhưng không ngờ, nghe được tiếng gào thét đình tai nhức óc của Nhan Song Song.

“A..... A a a a..... Người biến thái, như thế nào cời hết quần áo a.”

Nhan Song Song sợ hãi kêu liên tục, một bàn tay chỉ vào Long Trác Việt run nhè nhẹ, biểu tình kinh hãi rất giống như gặp quỷ.

Long Trác Việt bất mãn quay đầu, trừng mắt nhìn Nhan Song Song, ủy khuất nói: “Song Song, người thực đáng giận nha, người ta làm sao biến thái, cời sạch quần áo đương nhiên là cho Noãn Noãn sờ ngực.”

Oanh –

Nhan Song Song chỉ cảm thấy như thiên lôi đánh xuống.

Nam nhân đáng giận này là ai, cư nhiên học theo ngữ khí của vương gia nói chuyện.

Còn muốn cho người khác sờ ngực, oa, lưu manh a!

“Lớn mật cuồng đồ, dám xông vào Vương phủ, ở trong này đùa giỡn lưu manh, ta xem người là muốn chết.”

Nhan Song Song hít mắt, giờ tay, đổ nước ấm trong bồn xuống, sau đó giờ chậu rửa mặt hướng trên đầu Long Trác Việt nện tới.

Mắt thấy bồn đồng sẽ hạ xuống, Long Trác Việt sợ tới mức nhất thời hoa dung thất sắc, khuôn mặt tuyệt mỹ như trich tiên trắng một mảnh, cả người nhẩy lên, tránh né Nhan Song Song tập kích.

“Oa a a a a, Noãn Noãn cứu mạng a, Song Song muốn giết người, Noãn Noãn cứu mạng, a a a a a!”

“Người này chết tiết biến thái, xem ta hôm nay không đánh chết người.” Nhan Song Song tuy rằng thừa nhận tên lòa nam biến thái trước mắt này hé ra khuôn mặt yêu nghiệt vô song, đủ làm người ta ngay cả hô hấp đều đình chỉ, nhưng đó là không nhắc tới tội danh hắn tự tiện xông vào Vương phủ.

Hiền vương phủ là địa phương gì, thế nào tùy ý cho người ta xông vào.

Bất quá nhìn thoáng qua, nàng có phải đã gặp qua khuôn mặt này ở đâu hay không?

“Cứu mạng a, cứu mạng a, tai nạn chết người, Noãn Noãn cứu mạng a, người ta sắp bị đánh chết, ô ô ô ô, Noãn Noãn.....” Long Trác Việt một bên chạy, một bên khóc hô.

Mỹ nhân roi lệ, lệ hoa đái vũ, thật động lòng người, chọc người triu mến.

Nói như là thật sự một chút cũng không giả.

Nhan Song Song thấy bộ dáng này của Long Trác Việt, đều có chút chần chờ nàng có nên buông tha hắn hay không.

Chính là khi nghe đến đối phương gọi tên Nhan Noãn vô cùng thân thiết như thế, lòng Nhan Song Song nổi lên chút đồng tình nháy mắt quăng ra sau đầu.

Này còn may, nếu bị người nhìn thấy, còn tưởng rằng vương phi cùng tên biến thái có quan hệ a.

Hắn không phải làm bẩn trong sạch của vương phi sao.

“Tiểu tặc, người đừng chạy, tên của vương phi người cũng dám kêu.”

Nhan Song Song giờ bồn đồng lên cao, không ngừng đuổi theo Long Trác Việt, kêu đánh kêu giết bộ dáng hung hãn cực kỳ, Long Trác Việt sợ tới mức sắc mặt càng phát ra trắng bệch.

Lúc này, “Chi nha” Một tiếng, cửa đột nhiên mở ra.

Nhan Noãn nhìn Nhan Song Song đang ra sức truy đuổi Long Trác Việt, vội la lên: “Song Song, mau dừng tay, hắn là vương gia.”

Ách –

Lời nói của Nhan Noãn như một quả bom, làm Nhan Song Song cả người choáng váng, mạnh mẽ xoay người một cái, chậu rửa mặt trong tay bởi vì động tác của nàng biên độ quá lớn, quăng ra ngoài.

Long Trác Việt vốn tưởng rằng Nhan Noãn bảo Nhan Song Song dừng tay, hắn sẽ an toàn, đang tính chạy đến bên cạnh Nhan Noãn, nhưng lại không

cẩn thận vừa vặn bị chặn đồng của Nhan Song Song ném trúng.

Bình—

“Oa oa oa oa ô ô ô.....” Long Trác Việt ôm đầu, đau oa oa khóc lớn, tiếng khóc này, làm Nhan Song Song đang kinh ngạc lại càng hoảng sợ.

Nhan Noãn cả kinh, chạy đến bên cạnh Long Trác Việt.

Trên thân thể lóa ló, da thịt khỏe mạnh màu hạt dẻ, vân da rõ ràng, bụng bằng phẳng, không có một tí thịt thừa, chính là liếc mắt một cái, trên mặt Nhan Noãn vừa bình phục xuống nhiệt độ, phút chốc lại thăng lên.

Đỏ ửng phủ lên hai gò má, lại xinh đẹp tuyệt luân, tăng thêm độ mê người.

Long Trác Việt một bên khóc, một bên không quên nhìn trộm thương thức biểu tình nữ nhi không bình thường của Nhan Noãn, trong lòng như có ngàn vạn con kiến bò qua.

“Việt Việt, nguoi thế nào?” Nhan Noãn áp chế ngượng ngùng trong lòng, kiễng mũi chân, coi đầu Long Trác Việt, trong mắt toát ra nồng đậm thân thiết.

Nhan Song Song thấy thế, khoe mắt đột nhiên run rẩy một chút, biểu tình ngây ra như phỗng.

Thực..... Thực sự là vương gia?

“Vương..... Vương phi, hần..... Hần..... Vương..... Vương gia.....” Nhan Song Song tiến lên vài bước đến bên cạnh Nhan Noãn, không thể tin chỉ vào nam tử tuấn nỷ trước mặt, nói năng lộn xộn, như thế nào cũng không tiêu hóa được chuyện này.

Hiền vương xấu xí không chịu nổi, như thế nào đột nhiên biến thành nam nhân tuấn nỷ như thế.

Khuôn mặt như bạch ngọc, lông mày dài đến tóc mai, mũi cao cao, môi như cây anh đào.

Trên đời này, còn có nam nhân có bộ dạng xinh đẹp như thế sao?

Tầm mắt Nhan Song Song không khỏi chuyển qua Nhan Noãn, lại chuyển qua Long Trác Việt.

Một người chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, một người phong hoa tuyết đại, xinh đẹp vô song.

Hai người tuyệt mỹ như thế đứng chung một chỗ, xung quang như mất hết màu sắc, chỉ còn ánh sáng chói mắt của hai người bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Noãn Noãn, người sờ

Ads “Vương phi, hần thật sự là vương gia?”

Nhan Song Song biết rõ Nhan Noãn không có giả, nhưng vẫn nhìn không được hoài nghi hỏi.

Thật sự là trước sau chênh lệch quá lớn, làm cho người ta khó có thể thừa nhận.

Tin tưởng là một người bình thường, cũng không thể thần nhiên chấp nhận đi.

Long Trác Việt ủy khuất mím môi, ánh mắt tội nghiệp thỉnh thoảng nhìn về phía Nhan Noãn, khom người, đầu thuận thế tựa vào trước ngực Nhan Noãn, cánh tay dài cũng không cam chịu tịch mịch ôm lấy eo thon nhỏ mảnh khảnh của nàng, miệng không ngừng hừ hừ: “Noãn Noãn, người ta đau quá nha, đầu còn choáng váng, nguoi vù vù cho người ta được không?”

Nhan Noãn không nói gì xem xét Long Trác Việt giống một đứa nhỏ ở trong lòng mình làm nũng, trên lông mi cong cong, còn lộ ra nước mắt trong suốt, như trân châu lóe ra sáng bóng.

Long Trác Việt ra vẻ đáng thương, làm cho lòng Nhan Noãn nháy mắt trở nên mềm mại.

“Đem quần áo mặc vào, vào nhà ta vù vù cho nguoi.”

Đầu ngón tay chạm đến da thịt Long Trác Việt, mang theo cảm giác hơi mát thấu xương.

Long Trác Việt nghe xong, từ trước ngực Nhan Noãn ngẩng đầu lên: “Không mặc, Noãn Noãn còn chưa có sờ qua ngực người ta đâu.” Nói xong, hất vron tay, bắt được tay Nhan Noãn, lúc Nhan Noãn hoàn hồn, bỗng đứng đặt ở trước ngực mình, đôi môi hồng nhuận như hoa hồng cong lên, lộ ra hai hàm răng trắng noãn, sáng lạn không thôi.

“Noãn Noãn, người sờ người sờ đi, sờ xong sẽ không tức giận nha.”

Mặt Nhan Noãn lại một lần nữa đỏ bừng lên, lòng bàn tay dán trên da thịt bóng loáng của Long Trác Việt, cũng trở nên hơi hơi nóng lên.

Mà Nhan Song Song đứng bên cạnh nàng, trực tiếp hỗn độn trong gió.

Quả nhiên, có thể nói ra những lời xấu hổ đúng lý hợp tình như vậy, là phong cách của vương gia.

Khóe mắt dư quang không cẩn thận liếc nhìn lồng ngực Long Trác Việt, mặt Nhan Song Song bỗng nhiên đỏ lên, thế này mới ý thức được chính mình đang nhìn cái gì.

Nàng xoay người sang chỗ khác, nhắm mắt lại: “Vương gia, thực xin lỗi, nô tỳ không phải cố ý đem ngài làm Đấng Đồ Từ .”

Ánh mắt Long Trác Việt tràn đầy u oán dò xét Nhan Song Song đưa lưng về phía hắn, sau đó nhìn Nhan Noãn, trong đôi mắt thanh thuần lóe ra vẻ nai con diễm đam đáng yêu: “Noãn Noãn, người ta thật đáng thương nha.”

Nhan Noãn cắn môi dưới, cúi đầu không dám nhìn tới Long Trác Việt, mặc dù nàng đến từ hiện đại, nhưng nhìn thấy một nam nhân xinh đẹp không ăn khói lửa nhân gian như thần tiên lửa thân trên đứng ở trước mặt mình, còn vẻ mặt đơn thuần yêu cầu nàng đi chiếm tiện nghi của hắn, cũng không khỏi mặt đỏ tim đập.

Hành động này của Long Trác Việt, quả thực chính là dẫn người phạm tội.

“Việt..... Việt Việt, người buông ra trước.” Tay Nhan Noãn bị hắn gắt gao túm, muốn giấy dựa thoát đi, nhưng không ngờ Long Trác Việt khí lực kinh người, làm cho nàng vô ích.

“Nhưng mà.....” Ánh mắt trong suốt của Long Trác Việt toát ra tinh thuần: “Noãn Noãn người còn chưa có sờ người ta.”

Phốc.....

Trong đầu Nhan Noãn có loại ý niệm muốn học máu.

Nhan Song Song nghe được bên tai nóng lên, lời nói ái muội như thế, vương gia lại có thể nói thân nhiên như “Noãn Noãn, người còn chưa có ăn cơm”.

“Vương phi, nô tỳ cái gì cũng không có nghe thấy, cái gì cũng không có thấy, nô tỳ xin cáo lui trước .”

Dứt lời, Nhan Song Song rất giống như bị quỷ đuổi theo phía sau, vào một cái không còn bóng dáng, một trận gió thổi qua, lá cây rụng trên mặt đất cuộn cuộn nổi lên trong không trung.

Nhan Noãn mày ẩn ẩn run rẩy, chẳng lẽ nàng thật sự phải sợ ngực Long Trác Việt một cái?

Âm thầm nuốt nuốt nước miếng, nàng lặng lẽ giương mắt, nhìn lồng ngực rộng lớn trước mắt, trong đầu cẩn thận suy nghĩ.

Kiểm tra cũng sẽ không thiếu đi chút thịt, là vậy đi, hiện tại nàng cảm giác, vẫn rất tron bóng rất mềm.

Không phải chính nàng muốn sờ, là Long Trác Việt không nên bắt buộc nàng sờ, không sờ sẽ không bỏ qua.

Vì không để hai người đứng ở trong gió lạnh cả đêm, nàng vẫn nên sờ một chút.

Nhan Noãn ở trong lòng làm một cuộc đấu tranh tư tưởng, mắt đen như bảo thạch lóng lánh lộ ra tinh quang, một bàn tay từ từ, từ từ, bắt đầu di động tới.

Chính là mới nghĩ muốn động, trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên tiếng Long Trác Việt đánh hất xi.

“Hất xi!”

Nhan Noãn thốt nhiên cả kinh, kéo suy nghĩ, ngưỡng đầu, lo lắng nhìn Long Trác Việt: “Nếu không vào nhà sẽ cảm lạnh .”

Nàng có thể cảm nhận được người Long Trác Việt hơi hơi phát run.

“Nhưng mà.....” Long Trác Việt do dự nói.

“Trở về phòng nói sau.” Nhan Noãn trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, đã là khi nào rồi, còn nhưng mà.

Long Trác Việt tự lý giải thành: Trở về phòng sờ nữa!

Khỏe môi bay lên, ý cười như pháo hoa sáng lạn tràn đầy trên mặt.

Long Trác Việt dùng sức gật đầu, buông lỏng tay Nhan Noãn ra, vui vẻ đi theo nàng trở về phòng.

Trong phòng lo lắng, đuối đi hàn ý trên người Long Trác Việt, bắt quá vẫn đông lạnh làm hấn run run.

Nhan Noãn không khỏi nhú mày, cầm lấy quần áo giúp hấn mặc vào.

Long Trác Việt không thuận theo túm quần áo: “Noãn Noãn, không mặc quần áo, mặc quần áo sẽ không sờ tới ngực người ta nha.”

Nhan Noãn thực không hình tượng liếc mắt xem thường nhìn Long Trác Việt một cái, khẽ trách mắng: “Ai muốn sờ ngực của người, nếu không mặc quần áo, ngày mai bị cảm, ta sẽ không mang theo người đi Tụ Hiền lâu.”

“A?” Long Trác Việt sợ hãi kêu lên một tiếng, ánh mắt đen thui nháy mắt tỏa ánh sáng màu. “Noãn Noãn muốn dẫn người ta cùng đi nha?”

“Đúng.” Nhan Noãn lẳng lặng dừng ở hấn, gật đầu nói.

Nàng nếu không đáp ứng, còn không biết Long Trác Việt sẽ làm ra hành động gì làm nàng lại kinh sợ.

Hướng chỉ, nàng đối với ánh mắt thuần khiết đáng thương như nai con của Long Trác Việt thật sự ngăn cản không được, chỉ có thể ngoan ngoãn thỏa hiệp.

“Bắt quá người phải đáp ứng ta ngoan ngoãn không được chạy loạn, không gây phiền toái gì.”

Thật ra lúc nào cũng mang theo hấn không phải một biện pháp tệ, ít nhất có thể phòng ngừa chuyện hôm nay người lạc đường mà mất tích ngoài ý muốn.

“Ừm ừm ừm ừm, người ta cam đoan sẽ ngoan ngoãn.” Long Trác Việt gật đầu như bằm tỏi, liên tục đáp ứng.

Trong mắt tràn ngập ánh sáng ngọc lưu ly chói rọi, sáng lạn loá mắt.

Nhìn về mặt Long Trác Việt kích động như thế, trong mắt Nhan Noãn hiện lên ý cười.

“Vậy còn không mau mặc quần áo.”

“Noãn Noãn.” Ánh mắt Long Trác Việt thật sự nghiêm túc nhìn Nhan Noãn, đột nhiên hô.

Nhan Noãn nghi hoặc nhìn hấn: “Hửm?”

“Người thật sự không sờ soạng sao?”

Lời nói của Long Trác Việt vừa dứt, cái trán Nhan Noãn nháy mắt hiện lên ba đường hắc tuyến: “Long – Trác – Việt!” Nàng cắn răng hô từng chữ, tràn ngập hàn ý âm trầm.

Long Trác Việt sợ hãi rút cổ, giọng nói nho nhỏ cầu xin tha thứ: “Được rồi được rồi, không sờ không sờ, Noãn Noãn, người đừng nói chuyện với người ta như vậy, giống như đại sói xám muốn ăn tiêu bạch thỏ nha, người ta sẽ sợ.”

Nhan Noãn cố gắng hít sâu vài cái, điều chỉnh xúc động muốn đánh người của mình.

Sau khi hít thở vài cái, lại vang lên tiếng Long Trác Việt nghi hoặc: “Noãn Noãn, người không tức giận đi?”

Nhan Noãn hơi ngẩn ra, nhìn chăm chăm ánh mắt xinh đẹp của Long Trác Việt thật lâu, mới phản ứng hấn hỏi tức giận, là chỉ sự kiện nào.

Đột nhiên, máu lại bỗng dưng vọt lên, ửng đỏ vốn đã lui, lại nổi lên hai gò má, cực kỳ giống quả táo chín, chọc người ngứa lầy.

Ánh mắt trong suốt của Long Trác Việt không hề chớp mắt nhìn chăm chăm về mặt thẹn thùng của Nhan Noãn, đôi môi đột nhiên khô nóng lên, hấn vươn lưỡi liếm liếm môi, đẩy nướu đẩy lên khát vọng nào đó.

Ba –

Tiếng hôn vang dội vang lên trong phòng, Nhan Noãn kinh ngạc ngẩng đầu, bên trong đôi mắt như hồ nước mang theo tràn đầy kinh ngạc, nhìn Long Trác Việt cười giống một con mèo nhỏ trộm được thịt, đầu óc nháy mắt trống rỗng.

Trên mặt, còn lưu lại cái hôn ấm ấm của Long Trác Việt, cảm giác ẩm ướt.

Cái hôn kia, như chuồn chuồn lướt nước, rất nhanh hạ xuống, lại nhanh chóng rời đi, làm cho người ta nhìn không được tìm đập nhanh.

Ngực, có cảm giác ngọt ngào không hiểu rõ trào ra.

Long Trác Việt nhắm nháp được hương vị như ý nguyện, mặt Noãn Noãn, tựa như vải bông, trơn bóng, mềm mềm, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Thật muốn hôn lại một ngụm nha.

Mới nghĩ, hành vi so với đầu óc nhanh một bước.

Ba –

Lại một âm thanh vang lên, Nhan Noãn thế này mới từ trong giật mình hồi phục lại tinh thần, cảm giận trừng mắt Long Trác Việt: “Long Trác Việt, người làm cái gì?”

Biểu tình hung ác dừng ở trong mắt Long Trác Việt, thật sự không có lực uy hiếp gì, ngược lại một đôi mắt giận dữ kia, tràn ngập hờn dỗi ngây ngô, làm cho người ta càng thêm yêu thích.

Môi mọng vênh lên, Long Trác Việt đương nhiên nói: “Hôn Noãn Noãn, Noãn Noãn thật ngọt, hôn nhẹ trở lại.”

Nhan Noãn nghe vậy, đôi mi thanh tú phút chốc khẽ nhú, híp nửa mắt lại: “Người từ chỗ nào học được cái này?” Nàng cũng không cho rằng, một đứa ngốc, sẽ biết thủ đoạn khiêu khích này đó.

Long Trác Việt thấy Nhan Noãn không có phản cảm, cũng không có ý phản kháng, lớn gan bắt đầu đòi hỏi, môi đỏ mọng hơi chu lên hướng tới gần Nhan Noãn.

Khóe miệng Nhan Noãn run rẩy một trận, vươn tay chặn ở giữa, Long Trác Việt cuối cùng chỉ hôn đến lòng bàn tay Nhan Noãn.

“Người ta nhìn thấy hoàng huynh chính là hôn Tiêm Tiêm như vậy, mỗi lần Tiêm Tiêm đều cười thật vui vẻ, khuôn mặt hồng hồng, giống như Noãn Noãn.” Long Trác Việt oai đầu, cố gắng hồi tưởng.

Nhan Noãn càng nghe, sắc mặt càng đen.

Lại là Long Cẩm Thịnh.

Chính mình ngu ngốc thì thôi, hình ảnh hạn chế lứa tuổi như vậy, cư nhiên còn biểu diễn sỗ sàng.

Ghê tởm hơn là làm cho Long Trác Việt thấy được.

Này quả thực chính là làm bản tư tưởng thuần khiết của Long Trác Việt.

Thật sự không thể tha thứ a.

“Noãn Noãn, người không vui sao?”

“Không có.” Nhan Noãn buồn bực trả lời, trong lòng còn đang rối rắm chuyện Long Cẩm Thịnh dạy hư Long Trác Việt.

“Hi!” Long Trác Việt thoải mái cười ra tiếng, ôm Nhan Noãn nhảy nhót nói: “Noãn Noãn không có không vui vẻ, vậy lại hôn một lần nữa nha.”

Nhan Noãn bị lời nói của hắn làm cho ngu muội, kinh ngạc ngửa đầu: “Người nói bậy bạ gì — ngô —”

Hai môi gần bó, vô số điện lưu ở trong máu nhảy lên, làm cho Nhan Noãn cảm thấy toàn thân tê dại, một đôi mắt đẹp nháy mắt trừng lớn, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc.

Ở trong mắt Long Trác Việt, Nhan Noãn rõ ràng thấy được hình ảnh thu nhỏ của chính mình, biểu tình trên mặt, ngây ra như phỗng.

Long Trác Việt hơi sững sờ một lúc, trong mắt liền tràn đầy ý cười, đối với tình huống ngoài ý muốn này rất là thích.

Châm vào đôi môi ngừng thật lâu, Long Trác Việt đột nhiên hé miệng ra, răng nanh bắt đầu cắn đôi môi hồng nhuận của Nhan Noãn.

Động tác trúc trắc mà mờ mịt lại kích thích Nhan Noãn không không chế được run rẩy.

Lại cắn lại cắn truyền đến cảm giác hơi đau đón làm cho Nhan Noãn nháy mắt thanh tỉnh lại, gờ tay, một phen đẩy Long Trác Việt ra, ôm miệng mình, đứng rất xa.

Trên dung nhan xuất trần, hiện lên nhiều điểm đỏ ửng như hoa hồng nở rộ, che kín hai gò má, làm người ta tâm động.

Trong mắt lạnh lạnh như tuyết, tràn đầy thẹn thùng không biết làm sao.

Tim, tiếp theo nhảy lên, tần suất cực nhanh, làm cho nàng cảm thấy sắp nhảy ra khỏi yết hầu.

Ngón tay thon dài của Long Trác Việt nhẹ nhàng chạm vào môi mình, về mặt thỏa mãn:”Noãn Noãn, người ta còn muốn.”

Nhan Noãn then quá thành giận trừng hấn một cái:”Câm miệng cho ta.”

“A.” Long Trác Việt úy khuất vênh miệng, ánh mắt u oán nhìn Nhan Noãn, nhất thời lộ ra bộ dáng không thỏa mãn dục vọng.

Nhan Noãn thấy thế, hận không thể tìm một cái động chui vào.

“Noãn Noãn —”

“Không được kêu ta.” Tim Nhan Noãn đập nhanh, trên môi còn tồn tại xúc cảm kia, cảm giác mềm mềm, làm cho nàng thể nhưng có lưu luyến nhàn nhạt.

Long Trác Việt mím môi, trong con ngươi xinh đẹp toát ra ánh nến, càng phát ra sáng ngời.

Nhìn Nhan Noãn cúi đầu cách đó không xa, khoe miệng cong lên ý cười âm áp.

Noãn Noãn, là đang then thùng sao?

Bất quá, hấn nhìn như thế nào cũng thấy như là rồi rắm.

Ừm, xem ra hấn vẫn là từ từ tiến đến sẽ tốt hơn.

Ít nhất hấn biết, Noãn Noãn không bài xích hấn, đó là một hiện tượng tốt.

Cũng đủ để chứng minh, hấn ở trong lòng Noãn Noãn, cũng chiếm được một vị trí nào đó.

“Noãn Noãn, người ta còn không có mặc xong quần áo .” Long Trác Việt không có tiếp tục hôn, mà mở hai tay ra, giọng nói êm tai dễ nghe vang lên bên tai Nhan Noãn, như dòng suối nhỏ giữ núi rừng, trong suốt thuần túy.

Hấn sợ tiếp tục, sẽ rước lấy Nhan Noãn phản cảm.

Nhan Noãn ngẩn ra, ngửa đầu nhìn hấn, ánh mắt nhìn thấy, là cảm nhận cứng cỏi của hấn, mang theo một ít râu nhỏ nhàn nhạt màu xanh, tràn ngập mỉa hoặc nam tử.

Tròng mắt đen thui hơi hơi chuyển động , Nhan Noãn xấu hổ ho nhẹ một tiếng, thế này mới vươn tay giúp Long Trác Việt mặc quần áo vào.

Bất quá trong lòng vẫn bởi vì thái độ Long Trác Việt giống như không có việc gì mà có chút rầu rĩ .

Chuyển biến này, có quá nhanh hay không?

Làm ra hành động vô cùng thân thiết như vậy, chẳng lẽ Long Trác Việt hoàn toàn là vì đùa giỡn cho vui sao?

Đáng giận a!

“Tốt lắm.” Cài một cái nút thắt cuối cùng, Nhan Noãn trầm giọng nói, biểu tình hơi khó chịu, giống như ai thiếu nợ nàng.

“Noãn Noãn, còn có quần áo chưa mặc .” Ánh mắt Long Trác Việt nhìn ngoại sam ở một bên, ánh mắt ý bảo Nhan Noãn còn không có mặc xong.

Nhan Noãn tức giận liếc mắt nhìn hấn một cái:”Sắp đi ngủ, còn mặc làm cái gì, đợi lát nữa cũng phải thoát ra, không bằng không mặc.”

“Ừ ừ, có đạo lý nha, Noãn Noãn thật thông minh, chính là Noãn Noãn, ngại vì sao tức giận ?”

Nhan Noãn liếc Long Trác Việt, nói:”Ta giống tức giận sao?”

“Giống nha.”

“Vậy ngại cách xa ta một chút, không cho chạm vào ta, không được ôm ta, lại càng không được hôn ta, ta đây sẽ không tức giận.”

Lời nói Nhan Noãn vừa rơi xuống, lập tức vang lên tiếng thét chói tai của Long Trác Việt:”Vì sao a?”

“Không có vì sao.” Nhan Noãn không biết chính mình đến tột cùng đang tức giận cái gì, chỉ biết là trong lòng cực kỳ buồn bực, rất muốn phát tiết một chút, nhưng đối với Long Trác Việt, nàng thủy chung không nỡ lớn tiếng quở trách.

“Người ta không muốn , Noãn Noãn để cho người ta hôn, để người ta ôm , người ta thích Noãn Noãn thôi.” Long Trác Việt gắp đến độ dậm chân tại

chỗ, ánh mắt bỗng dừng biến hồng, bộ dáng rõ ràng muốn khóc lên.

Về mặt Nhan Noãn bỗng nhiên ngăn ra:“Người nói cái gì?”

“Nói cái gì nha?” Long Trác Việt chớp chớp mắt:“Người ta không muốn.”

“Không đúng, câu sau.”

“Người ta muốn hôn Noãn Noãn, muốn Noãn Noãn cho người ta ôm.”

“Lại sau một câu.”

“Lại sau một câu nha, người ta nghĩ lại.” Long Trác Việt nói xong, bộ dáng còn thật sự suy nghĩ, suy nghĩ sau một lúc lâu, mới lộ ra biểu tình giật mình:“Nghĩ ra, người ta thích Noãn Noãn.”

“.....”

Nhan Noãn đang muốn há mồm nói cái gì, Long Trác Việt lại bỗng dừng mở miệng đánh gãy nằng.

“Noãn Noãn, đây là câu cuối cùng người ta nói, người lại hỏi vốn không có nha, người ta thật sự rất thích người, người để cho người ta hôn, người ta ôm được không.”

Hắn hơi chu miệng đáng yêu, biểu tình làm cho Nhan Noãn hận không thể ở trên mặt hắn chà đạp một phen.

Nhìn Long Trác Việt khẩn trương, tâm tình nàng vốn buồn bực bởi vì một câu “Thích Noãn Noãn” của hắn mà quét sạch lo lắng.

Mặc kệ phản thích này là mang theo cảm xúc gì, nói ngắn gọn, Nhan Noãn thực hưởng thụ.

Nhan Noãn xả ra một chút cười chói rọi, ngay cả sao cũng không bằng ba phần.

“Còn tùy tâm tình của ta.”

Ách—

Còn phải tùy tâm tình, thế nào mới được nha.

“Noãn Noãn, đầu người ta thật choáng váng nha.” Đột nhiên, Long Trác Việt vỗ cái trán, thân thể nhẹ nhàng quơ quơ, giọng nói tội nghiệp đối với Nhan Noãn nói:“Vừa rồi, không biết có đập hư đầu óc của người ta không.”

Dứt lời, người Long Trác Việt mềm nhũn, cả người hướng Nhan Noãn ngã tới, bộ dáng gầy yếu, làm cho lòng Nhan Noãn cũng mềm theo, gờ tay đỡ thân thể nặng nề của hắn.

“Làm sao vậy, có phải đau hay không?”

“Ôi, không đau, chính là choáng váng nha, còn có, người ta thực mệt nha.” Long Trác Việt đầu tựa vào vai Nhan Noãn, một bàn tay còn vỗ về cái trán, mày kiếm nhẹ nhàng nhăn lại, trong miệng hừ hừ, nhìn qua thực không thoải mái.

Về mặt Nhan Noãn bỗng dừng khẩn trương lên, thật cẩn thận đỡ Long Trác Việt nằm ở trên giường:“Mệt thì ngủ, thật sự không đau?”

Nói chuyện đồng thời ngón tay đặt lên cánh tay Long Trác Việt, cảm nhận được mạch đập vững vàng của hắn, tâm thoảng bình thường lại một ít.

“Ừm, không đau.” Long Trác Việt lắc đầu, biểu tình lại suy yếu như trước, cánh tay dài nhẹ nhàng lôi kéo, đem Nhan Noãn kéo lên giường, vòng vào trong ngực.

Nhan Noãn cả kinh, kêu lên:“Việt Việt, người làm cái gì?”

“Noãn Noãn, đầu người ta thực choáng váng nha, ôm người ngủ được không?.” lòng mi thật dài của hắn tạo ra một đường cong duyên dáng, cái mũi thẳng cùng môi mỏng đều tinh xảo mà hoa mỹ.

Mắt phượng như mực, sáng như sao trời.

Trong suốt tinh thuần, tốt đẹp thánh khiết, lại mang theo nhọt nhọt đáng thương cùng ủy khuất.

Lời cự tuyệt đến bên miệng Nhan Noãn, đã ở dưới cái nhìn chăm chú không hề chớp mắt của Long Trác Việt mà nuốt trở vào, nhẹ nhàng gật đầu:“Được.”

Long Trác Việt nghe vậy mừng rỡ, lớn mật đem Nhan Noãn kéo vào trong lòng, sau đó nằm xuống.

Đắp chắn cho mình, cũng không quên thay Nhan Noãn đắp chắn.

Thân hình nhỏ nhắn của Nhan Noãn nằm trong lòng Long Trác Việt, hai tay để trên ngực hắn, không biết làm sao.

Chỉ chốc lát sau, tiếng ngáy nhọt nhọt truyền vào tai nàng, Nhan Noãn thoáng giương mắt, nhìn gương mặt Long Trác Việt im lặng mà lại ngọt ngủ.

Liền ngay cả trong giấc mộng, khoe miệng của hắn cũng không thể kiềm chế giờ lên.

Ngủ quan tì mi điều khác, phối hợp đến hoàn mỹ cực hạn, tìm không ra một chút tỳ vết nào.

Nhìn nhìn, trong mắt Nhan Noãn hiện lên ý cười, trong lòng, nói không nên lời thỏa mãn cùng ngọt ngào.

Thân thể nhẹ nhàng vừa động, nàng tiến gần vào ngực Long Trác Việt, đầu đặt trên cánh tay hắn, nhắm hai mắt lại.

Thẳng đến hồi lâu, hai mắt Long Trác Việt vốn nhắm lại, bỗng dưng mở ra, giữa lông mày anh tuấn, toát ra khí chất cao quý mà lại tao nhã.

Trên gương mặt xinh đẹp đến cực điểm, là tràn đầy sùng nịch.

Bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve lưng Nhan Noãn, thật cẩn thận phẳng phất đang che chở bảo bối trân quý nhất thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: một người vui không bằng mọi người vui

Ads Sáng sớm ánh sáng mặt trời từ trong tầng mây bắn ra, hoà thuận vui vẻ chiếu xuống khắp nơi.

Cỏ rêu xanh biếc quần vẩy tường, ánh sáng màu vàng chiếu trên mái hiên, con bướm nhẹ nhàng bay quanh thềm đá.

Nhan Song Song bung nước ầm đứng ở cửa phòng, thẳng đến trong phòng vang lên giọng nói mềm nhẹ của Nhan Noãn, mới bung chậu rửa mặt đẩy cửa mà vào.

Đập vào mắt, đó là gương mặt khuynh thành tuyệt sắc vô song của Long Trác Việt.

Ánh mặt trời nhỏ vụn từ ngoài cửa sổ chiếu nghiêng vào, ánh lên gương mặt tròn bóng của Long Trác Việt, giống như độ một tầng ánh kim, giống như thần tiên từ trên trời giáng xuống, cả người đều tản ra ảm áp.

Hồ hấp Nhan Song Song đột nhiên cứng lại, cơ hồ xem ngây người.

Đời mạng a, nếu vương gia mang gương mặt tuần tú này đi trên đường, còn không rước lấy vô số cuồng phong bão táp.

Đến lúc đó ai còn ngại Hiền vương gia ngu si, sợ là không ít nữ tử tình nguyện chen vào cửa lớn Hiền vương phủ.

“Vương gia, nô tỳ vẫn là cảm thấy, bộ dáng trước kia của ngài tốt hơn.” Nhan Song Song nhìn chằm chằm Long Trác Việt thật lâu sau, bỗng dưng mở miệng nói.

Long Trác Việt tò mò “A” một tiếng: “Vì sao, người ta hiện tại khó coi sao?”

“Không phải.” Nhan Song Song thoáng ngửa đầu, vươn tay vỗ vỗ cái trán: “Chính là rất đẹp mắt, nô tỳ sắp phun máu mũi.”

Đến bây giờ, trái tim của nàng còn có chút không thừa nhận được chuyện dung mạo Long Trác Việt chuyển biến là thật.

Nhan Noãn cười liếc nhìn Nhan Song Song một cái, cầm khăn mặt đặt vào tay Long Trác Việt.

Nhan Song Song thói quen xoay người rời khỏi phòng, lại bị Nhan Noãn kêu trở lại: “Song Song—”

Lúc trước, bởi vì sợ Nhan Song Song nhìn thấy dung mạo Long Trác Việt, sau khi Nhan Song Song bung nước ầm, Nhan Noãn liền kêu nàng rời khỏi, sau đó mới tháo mặt nạ Long Trác Việt xuống rửa mặt.

Bất quá tối hôm qua bởi vì ngoài ý muốn, bị Nhan Song Song vừa vặn nhìn thấy, nếu đã biết, sẽ không cần lại che lấp làm gì.

“Người chưa từng gặp qua dung mạo chân thật của vương gia, biết không?” Nhan Noãn giúp Long Trác Việt mang mặt nạ vào, một bên ngưng mắt đối với Nhan Song Song nói.

Nhan Song Song đã thấy dung mạo Long Trác Việt, nói đến đề nài có trách nhiệm, bất quá nếu bàn về đầu sỏ gây nên, Nhan Noãn chết sống nhận định là Long Trác Việt, nếu không phải hai móng vuốt sói chết tiệt kia, chính mình làm sao có thể thẹn quá thành giận đem hấn ném ra cửa đầu.

Hoàn hảo ngày hôm qua là Nhan Song Song nhìn thấy, nếu là người khác, Nhan Noãn đã không thể cam đoan còn có thể giấu giếm được hay không.

Ánh mắt Nhan Song Song chợt tắt, mở miệng nói: “Vương phi yên tâm, nô tỳ hiểu được.”

.....

“Vương chương quây, hôm qua vội vàng rời đi thật sự có lỗi, hôm nay lại.....” Nhan Noãn không nhịn được nhìn thoáng qua Long Trác Việt gắt gao đi theo phía sau, khó xử nhìn Vương chương quây nói.

Vương chương quây nghe xong, lại vui tươi hơn hờ cười híp mắt: “Không sao không sao, Hiền vương gia có thể đến Tụ Hiền lâu chúng ta, là phúc khí của Tụ Hiền lâu.”

Long Trác Việt vừa nghe lời này, liền vui vẻ, đối với Vương chương quây cười toét miệng: “Người ta là phúc khí nha?”

Không mặt ngăm đen, hơn nữa hàm răng trắng nõn, làm cho người ta nhìn thế nào cũng cảm thấy thực quý dị.

Vương chương quây bị tươi cười đột nhiên xuất hiện trước mắt làm cho kinh ngạc nhảy dựng, khóe miệng cứng ngắc gật đầu: “Ách..... Đúng vậy, đúng vậy.”

“Noãn Noãn, chương quây nói người ta là phúc khí nha.” Long Trác Việt giống như chiếm được món bảo bối, khoe với Nhan Noãn.

Nhan Noãn không nói gì nhìn Long Trác Việt liếc mắt một cái, phụ họa nói: “Phải phải phải, người là phúc khí.”

“Xem, nàng chính là Hiền vương phi, không nghĩ tới thật là một đại mỹ nhân.”

“Oa, người đi theo bên cạnh nàng không phải tên vương gia ngốc sao, quả nhiên không phải dùng từ xấu có thể hình dung, quả thực chính là khủng bố.”

“Nghe nói không, Hiền vương gia bởi vì ở Tụ Hiền lâu ăn cơm chùa, không có tiền trả, Hiền vương phi thay hấn làm công trả nợ đó.”

“Chắc, đi theo nam nhân không tiền đồ như vậy, quả thực chính là chà đạp người đẹp.”

“Ai nói không phải đâu, Hiền vương phi tốt xấu gì cũng là đại tiểu thư phủ Vũ Dương Hầu, nay lưu lạc đến bước này, thật sự là đáng thương nha.”

“Bất quá đường đường đại tiểu thư Hầu phủ cư nhiên phải chạy đi làm nha hoàn cho người ta, chẳng lẽ phủ Vũ Dương Hầu rất nghèo sao? Cho nàng đồ cưới không đủ trả một chút tiền com?”

“Ai biết được, chuyện trong đại viện nhà cao cửa rộng trong không phải chúng ta biết được, huống chi hiện tại Vũ Dương Hầu, chỉ là thúc thúc của nàng mà thôi.”

“Hừ, đừng đoán lung tung, Vũ Dương Hầu có thân phận gì, chúng ta sao có thể tùy ý nghị luận.”

“.....”

Tiếng nói chuyện đứt quãng với nhau truyền vào tai Nhan Noãn, khuôn mặt thanh mỹ như hoa sen mới nở buộc chặt, Vương chương quây nhìn sắc mặt Nhan Noãn càng ngày càng khó coi, trên mặt hình chữ quốc hiện lên xấu hổ.

Hắn đối với Nhan Noãn áy náy cười, sau đó bước đến bàn mấy người đang tùy ý nói chuyện với nhau, mặt nhăn nhó khẽ trách mắng: “Vài vị khách quan, Vũ Dương Hầu không phải ai cũng có thể nói, Hiền vương phủ là nơi có thể thuận miệng nói sao? Vài vị nếu muốn đến ăn cơm, Tụ Hiền lâu mở cửa hoan nghênh, nếu vài vị là tới nói chuyện thị phi, thực xin lỗi, Tụ Hiền lâu không phải quán trà.”

Ngôn ngoại ý thực rõ ràng, nếu nói thêm gì đi nữa, đừng trách hấn đuổi người.

Mấy người nhìn thần sắc nghiêm túc không giống nói giỡn của Vương chương quây, không cam lòng bủi môi, trong lòng tuy rằng khó chịu, nhưng không có muốn đối nghịch với Vương chương quây.

Không có người biết thế lực sau lưng Tụ Hiền lâu là cái gì.

Nhưng từ hoàng quyền, cho tới phú thương, không có một người dám ở Tụ Hiền lâu nháo sự.

Khi Tụ Hiền lâu vừa thành lập khi, phạm là người gây sự, không đến mấy ngày, không chết cũng tàn phế.

Thủ đoạn tàn nhẫn vô cùng, làm cho trong lòng người ta sinh ra e ngại.

Rõ ràng từ lâu có thủ đoạn hung bạo như vậy, là không nên sinh tồn tại .

Nhưng sự thật chứng minh, người ta chẳng những tồn tại còn tồn tại vô cùng tốt.

Đối với Vương chương quây bảo hộ, Nhan Noãn có chút kinh ngạc.

“Vương chương quây, cảm ơn ngươi.” Kinh ngạc qua đi, Nhan Noãn đối với Vương chương quây cảm tạ.

Mặc kệ như thế nào, người khác nghị luận nàng cùng Long Trác Việt ra sao, cũng không liên quan Vương chương quây, nhưng hắn lại cố tình đứng ra thay nàng nói chuyện .

Việc này, Vương chương quây vốn không cần phải xen vào .

“Nhan cô nương khách khí .” Vương chương quây ôn hòa cười, nói.

Tuy rằng mới tiếp xúc bắt quá một ngày, nhưng đối với nữ tử tự tin mà lại độc lập này, Vương chương quây rất có cảm tình.

Gặp hơn thiên kim tiểu thư dịu dàng quy củ, đột nhiên xuất hiện một cô nương đặc biệt như vậy, làm cho người ta trước mắt sáng ngời.

Huống chi lại có chủ tử đặc biệt phân phó, chiếu cố tốt Hiền vương phi, có thể thấy được chủ tử đối với nàng cũng là bất đồng .

Kể từ đó, Vương chương quây lại xem Nhan Noãn như người một nhà mà đối đãi.

Hướng đến hắn bao che khuyết điểm, nhìn thấy Nhan Noãn thân tiêu điểm người khác nghị luận, trong lòng thật sự cực kỳ khó chịu.

“Nhan cô nương, trong đây nhân xà hỗn tạp, từ hôm nay trở đi cô đi phòng bếp hỗ trợ được không?” Vương chương quây nghĩ nghĩ, mở miệng hỏi.

Lời của hắn, cũng như ý muốn của Nhan Noãn, gật đầu đáp:“Ừm, được.”

Phòng bếp nằm ở phía sau bên trái từ lâu, là một gian độc lập, rất lớn.

Chỉ là đầu bếp, thì có năm, làm việc lật vật thì cũng có tám người.

Tiếng bùm bùm xào rau náo nhiệt trong sân, trên mặt mỗi người, đều mang theo cẩn thận tỉ mỉ.

“Việt Việt, ngươi ngồi ở chỗ này, không được chạy loạn, có biết hay không?” Nhan Noãn kéo Long Trác Việt ngồi xuống ở một chỗ trong sân, tình tế dặn dò nói.

“Ừm.”

Thẳng đến âm thanh rầu rĩ của Long Trác Việt vang lên, Nhan Noãn thế này mới ý thức được từ đại sảnh đến hậu viện, Long Trác Việt im lặng giống nhau không tồn tại.

Ánh mắt trong suốt nhìn Long Trác Việt cụp đầu xuống, một đầu tóc đen thui, dưới ánh mặt trời sáng bóng, vạt áo choàng trắng thêu hoa văn, gió nhẹ phát qua lay động, những đóa hoa như cuộn sóng tầng tầng phập phồng.

Trên mỗi kiện quần áo của Long Trác Việt đều có hoa văn, đều là hắn tự tay thêu.

Hoặc phức tạp, hoặc đơn giản, hoặc thanh tú, hoặc lịch sự tao nhã, tinh mỹ tuyệt luân.

Kỹ xảo thêu tuyệt diệu, ngay cả am hiểu nữ hồng như Nhan Song Song cũng sợ hãi cảm thán liên tục.

Nàng nói: Ở phủ Vũ Dương Hầu lớn lên, gặp qua không ít bức tranh thêu tốt, nhưng đều không bằng một phần ba của vương gia.

“Việt Việt, ngươi làm sao vậy?”

Nhan Noãn khẽ nhíu mày, nhìn Long Trác Việt trước mắt có chút không yên lòng, trong ánh mắt đẹp lóe ra thân thiết.

Long Trác Việt nghe được giọng của Nhan Noãn, ngẩng đầu lên.

Con người đen trong suốt có khó hiểu mê vông, giống như một viên minh châu sáng chói bị bịt kín một tầng bụi, có chút âm đạm không ánh sáng.

Nhan Noãn dừng ở cặp mắt kia, có loại xúc động muốn đem tầng bụi mệnh mệnh kia lau khô sạch.

“Noãn Noãn, người ta thực vô dụng, có phải hay không?”

“Nói vậy.”

“Nhưng bọn họ đều nói Noãn Noãn theo một nam nhân không tiền đồ, nam nhân kia không phải là ta, Noãn Noãn, ngươi thực ủy khuất đúng hay không?”

Long Trác Việt vẫn luôn đơn giản vui vẻ, không có phiền não, đột nhiên đa sầu đa cảm như vậy, làm cho Nhan Noãn có chút luống cuống, không biết nên an ủi như thế nào.

Dưới tình thế cấp bách, Nhan Noãn cong ngón tay, gõ đầu Long Trác Việt một cái, ánh mắt hắt ai oán nhìn Nhan Noãn: “Noãn Noãn, đau.”

“Ngươi cũng biết đau a, xem ngươi còn dám nói lung tung hay không.”

“Nhưng mà.....”

“Không được nhưng mà, ngươi cũng không phải ta, làm sao biết ta có ủy khuất hay không, có thể ở chung với Việt Việt, ta cảm thấy rất vui vẻ.”

Lời của Nhan Noãn, giống một đá ném vào trong lòng Long Trác Việt như một cái hồ yên lặng, nháy mắt dậy lên tầng tầng gợn sóng, một vòng lại một vòng, thật lâu khó có thể bình tĩnh.

Ánh mắt vốn âm trầm không ánh sáng, bỗng nhiên sáng ngời.

Như trong đêm tối đen, đột nhiên hiện lên ánh nến, chói mắt.

“Noãn Noãn rất vui vẻ nha?”

Nhìn Long Trác Việt khôi phục trạng thái bình thường, khóe miệng Nhan Noãn giờ lên một chút độ cong: “Ừ, rất vui vẻ, Việt Việt chỉ cần là chính mình thì được rồi.”

“Hi hi, Noãn Noãn cùng người ta một chỗ rất vui vẻ nha?”

Long Trác Việt che miệng cười trộm, không xác định lặp lại.

“Đúng.”

“Hắc hắc, Noãn.....”

Mất thấy Long Trác Việt có xu thế không hề im miệng, Nhan Noãn bỗng dung ngắt lời nói:

“Việt Việt, lúc ăn cơm trưa ta lại đến tìm ngươi.”

Dứt lời, Nhan Noãn liền hướng phòng bếp đi đến.

Long Trác Việt nhìn bóng dáng mảnh khảnh của nàng, ý cười cao đến đầy mắt.

Sau đó, hất gơ tay, sờ mó vào trong ống tay áo rộng thùng thình, đem tú hoa châm cùng vải thêu đi ra.

Ngón tay như bạch ngọc một tay cầm châm, một tay cầm chỉ, thật cẩn thận thêu xuyên qua vải, bắt đầu thêu, thường xuyên ngẩng đầu nhìn Nhan Noãn đang bận rộn.

Nhìn thấy Long Trác Việt thêu, có nhân tò mò châu đầu ghé tai, ngẫu nhiên có tiếng cười truyền đến.

Nói không rõ là đùa cợt, hay bởi vì nhìn thấy nam nhân thêu mà cảm thấy kỳ quái.

Long Trác Việt đối với tiếng cười ngoảnh mặt làm ngơ, hết sức chuyên chú thêu.

.....

vài ngày nay, Long Trác Việt mỗi ngày đều cùng Nhan Noãn đến Tụ Hiền lâu.

Bởi vì Nhan Noãn ở phòng bếp, không cần xuất đầu lộ diện ra đại sảnh, ít đi tranh chấp, nhiều hơn im lặng.

Long Trác Việt mỗi ngày chuẩn bị vật phẩm, bức tranh thêu –

Tại phòng bếp làm việc mọi người lúc đầu hiếu kỳ cùng quái dị, nhìn vài ngày sau, cũng chậm chậm tiếp nhận rồi.

Không có một mặt châm chọc khiêu khích, càng không có cười nhạo khinh miệt, đối với Long Trác Việt, mọi người đối đãi hẳn như người bình thường.

Điểm này, làm cho Nhan Noãn có chút kinh ngạc nho nhỏ, là phong thủy Tụ Hiền lâu tốt, tìm người đều là người có tố chất cao, hay Tụ Hiền lâu chính là một lầu có tố chất cao, cho nên mới có thể mời được người có tố chất cao như vậy. Nhưng mặc kệ thế nào, Nhan Noãn không thể phủ nhận, nàng

hơi thích từ lâu này.

“Hiền vương gia, A Thiên nói hôm qua ngài tặng khăn tay cho hần, nương tử hần rất thích, yêu thích không buông tay, có thể..... Hắc hắc..... Có thể cũng tặng ta một cái được không?”

Một gã nam tử thừa dịp rảnh rỗi, chạy đến bên cạnh Long Trác Việt, có chút thận thùng quần bách mở miệng nói.

“Người cũng muốn nha?” Long Trác Việt dương đầu, nhìn nam tử, hỏi.

Tiếng nói thanh thúy thật là dễ nghe, như một cổ thanh tuyền, chảy qua lòng người, làm cho người ta thần thanh khí sáng.

“Ừ ừ.” Nam tử không ngừng gật đầu, giống con gà mổ thóc.

Long Trác Việt bỗng dừng giờ lên tươi cười, từ trong cổ tay áo đào a đào, lấy ra một cái khăn thêu có hình hoa phù dung, đưa tới trước mặt nam tử: “Đây, cho người.”

“Cảm..... Cảm ơn vương gia.” Nam tử nhảy nhót tiếp nhận, không ngừng nói cảm tạ.

Trên mặt hàm hậu, tràn đầy ý cười.

Sau đó hần đem khăn cất kỹ vào người, thế này mới tung tăng chạy đi làm việc, tưởng tượng thấy buổi tối trở về, nương tử nhà mình nhìn thấy khăn sẽ vui vẻ ra sao, trong lòng liền cảm thấy thật thỏa mãn.

Nhan Noãn không nhịn được nhìn Long Trác Việt bị người chiếm tiện nghi, nhưng không có bất mãn.

Bọn họ thích bức tranh Long Trác Việt thêu, coi như là đối với Long Trác Việt nào đó khẳng định.

Huống chi, những người này vốn không phải tiểu nhân nịnh nọt, tâm tính thuần khiết, cho bọn họ một chút lợi ích, cũng không quá đáng.

Lúc này, một gã đầu bếp mập mạp mang theo một con gà đi đến trước mặt Nhan Noãn, ngồi xổm xuống: “Nhan nha đầu, Vương chương quỳ nói, con gà này thực gầy, không có thịt thà gì, bụng lên bàn sẽ ảnh hưởng Tụ Hiền lâu, nên để cho người cùng vương gia, người muốn hấp hay kho tàu, ta đi làm cho người.”

Béo đầu bếp cười hớ hớ đối với Nhan Noãn nói, hần đã qua tuổi bán trăm, cười rộ lên, khoe mắt có nếp nhăn tinh tế, mắt hẹp dài nhìn Nhan Noãn lộ ra từ ái, làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Nhan Noãn nhìn con gà được làm sạch trong tay béo đầu bếp, hơi hơi suy tư.

Rất nhanh, mây nàng giãn ra, cười: “Hấp hay kho tàu đều bình thường, hôm nay sẽ làm một món đặc biệt.”

“A? Đặc biệt? Gà trừ bỏ hấp hay kho tàu, còn có gì đặc biệt?” Béo đầu bếp vừa nghe Nhan Noãn nói, nhất thời hăng hái.

Đôi mắt Nhan Noãn khẽ nháy, tiếp nhận gà, cười nói: “Đương nhiên là làm hóa gà.”

“Hóa gà? Vừa nghe sẽ không là thứ gì tốt, đốt khét thức ăn, có cái gì đặc biệt.” Béo đầu bếp có chút thất vọng lắc lắc đầu, đối với từ đặc biệt trong miệng Nhan Noãn nhất thời mất hứng thú.

Nhan Noãn không cho là đúng, mang theo gà đi ra ngoài.

Còn lại bốn gã đầu bếp đều đứng đến mập mạp bên cạnh, tò mò hỏi: “Luu thúc, vương phi làm cái gì vậy?”

“Hóa gà.” Béo đầu bếp được gọi là Luu thúc nói: “Ồi chao, các người nói, hóa gà này, có thể ăn sao?”

“Hóa gà?” Có người tò mò ra tiếng: “Như thế nào chưa từng nghe qua a.”

“Vẫn là lần đầu tiên nghe nói, đi, chúng ta đi xem.”

Một người đề nghị nói, nháy mắt, mọi người hướng chỗ Nhan Noãn đi đến.

Mỗi người đều trừng lớn mắt, nhìn Nhan Noãn lấy bùn đất đắp lên con gà, tiếp theo lại chôn dưới đất, sau đó thêm củi lửa đốt.

Không biết qua bao lâu, mới thấy Nhan Noãn đem một cục đen thui từ trong đất ra, đặt ở trên vải sạch sẽ, cầm lấy dao nhỏ xẻ bỏ lớp bùn đất bên ngoài.

Bùn đất vừa mở, nháy mắt, một cỗ mùi thơm thần nhiên xông vào mũi, kích thích khứu giác của mọi người.

“Oa, gà này thơm quá.”

Không biết là câu nói của ai, sau đó chợt nghe tiếng nuốt nước bọt.

Chỉ là người thôi, đã mê người như thế, không biết hương vị sẽ tuyệt diệu đến thế nào a.

Lưu Thúc là đầu bếp có tay nghề tốt nhất Tụ Hiền lâu, tự nhận ăn qua không ít mỹ thực, mà món ăn nổi tiếng nhất của Tụ Hiền lâu cũng từ tay hắn mà ra, nhưng khi người được mùi gà này, cũng nhận không được nuốt nuốt nước miếng.

Sẽ không kém, mùi thơm này, hương vị nhất định sẽ không kém đi nơi nào .

“Nhan nha đầu, cho..... Cho ta một miếng.” Lưu Thúc kéo hai người che ở trước mặt hắn ra, thân mình cao lớn chiếm vị trí hai người, tiến lại gần Nhan Noãn, mặt dày xin ăn.

Mọi người thấy thế, tâm niệm vừa động, cũng đều mở miệng nói:“Vương phi, gà này thơm quá, có thể cho chúng ta một chút được không?”

Mọi người mở to mắt mang theo vẻ thèm nhỏ dãi.

Long Trác Việt mặc kệ một đám bộ dạng như sói:“Oa oa, không thể , gà là của người ta , các người không thể ăn.”

“Vương gia, chỉ một miếng thôi, để cho chúng ta biết hương vị.”

“Ừ ừ, đúng vậy đúng vậy, chúng ta không ăn nhiều, chỉ ăn một miếng.”

“Nhan nha đầu, một người vui không bằng mọi người vui, là vậy đi, gà thơm như vậy không lý do một người độc hường, chia sẻ cho chúng ta một chút a.” Lưu Thúc không thuận theo quần quít lấy Nhan Noãn, nói.

Nhan Noãn cái trán bày ra mỉm cười nhợt nhạt ảm áp, nhìn đôi mắt chờ mong, nhìn con gà gầy đáng thương kia, không khỏi lo lắng, nhỏ như vậy, không biết có đủ chia hay không.

“Vương phi, nếu không cho chúng ta liếm một miếng cũng được.”

Có người thật sự chịu không nổi mùi dụ dỗ, vì thế đề nghị nói.

Liếm một miếng, ba đường hắc tuyến rớt xuống, như thế nào cảm giác nàng đang ngược đãi bọn họ.

“Việt Việt, chân gà cho người.” Nghĩ nghĩ, Nhan Noãn kéo một cái chân gà lớn xuống, đưa cho Long Trác Việt.

Nếu mọi người đều mở miệng , nàng nếu không cho, thật sự rất kỳ cục.

Long Trác Việt nhảy nhót tiếp nhận chân, dưới con mắt tràn đầy hâm mộ của mọi người, mở miệng, cắn một miếng, ngay sau đó chắc chắn hô lên:“Oa, ăn thật ngon nha, Noãn Noãn, con gà này thật sự rất ngon nha, còn muốn còn muốn, người ta còn muốn nha.”

Hắn nói chưa dứt lời, vừa nói, làm cho người bên ngoài đáy lòng khát vọng càng không thể vãng hồi.

Một đôi mắt cầu xin giống như mấy ngàn bóng đèn, chiếu cả người Nhan Noãn sợ hãi.

“Mọi người đều có phần.” Dứt lời, trước mắt của nàng, vô số móng vuốt chớp lên .

Thẳng đến mỗi người đều chia đến miếng thịt nhỏ cuối cùng, một con gà cũng kém không nhiều lắm chỉ còn xương cốt , Nhan Noãn chừa lại cho chính mình một cái cánh, đang muốn ăn, một đầu tóc đen bóng bỗng dừng tiến lại.

“Noãn – Noãn -”

Giọng nói u oán như là từ vực sâu không đáy vang lên, vừa lâu mà lại dài.

Nhan Noãn ngẩn ra, ngẩng đầu, lọt vào trong tầm mắt là đôi mắt trong suốt tràn đầy khát vọng của Long Trác Việt, mà ánh mắt đó chính là nhìn chăm chăm vào cánh gà của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tăng thêm thu nhập

Ads Nhan Noãn kinh ngạc nhìn Long Trác Việt đang nhìn chăm chăm đồ trong tay mình như hổ rình mồi, do dự hồi lâu mới đưa cánh gà tới trước mặt Long Trác Việt: “Việt Việt, cho người”.

Long Trác Việt mắt long lanh thoáng chớp phát sáng rực rỡ, vui vẻ ra mặt nhận cánh gà, mừng rỡ cười toe toét: “Hi, Noãn Noãn tốt”.

Dứt lời, hần không chút khách khí há mồm cắn một phát.

Trong nháy mắt, một khúc xương từ miệng hần phun ra, liềm liềm ngón tay thỏa mãn: “Noãn Noãn, người ta còn muốn”.

Long Trác Việt vừa nói xong, nhất thời vô số ánh mắt vèo vèo phóng tới trên người Noãn Noãn.

Ý tứ trong mắt giống như Long Trác Việt.

Noãn Noãn cười khỏ nhún vai: “Muốn cũng không có”.

Ít nhất họ mỗi người còn được một miếng thịt, còn nàng ngay cả một ngặm cũng không có mà ăn, người đáng thương nhất là nàng a.

Mọi người thất vọng nhìn xương gà trước mặt, thở dài một hơi.

Lưu thúc rồi rầm nhẩn mặt, hần đột nhiên đứng dậy, đi vào phòng bếp, chốc lát đã đi ra, trong tay cầm hai con gà sống mập ú.

“Lưu thúc, người đây là ...”. Có người khó hiểu hỏi.

Lưu thúc nhìn người nọ một cái, đi đến chỗ Nhan Noãn, cười hắc hắc, nói: “Nhan nha đầu, nếu một con gà không ăn đủ thì lấy hai con”.

Hương vị mê người kia còn lưu lại trong miệng làm cho người ta muốn ngừng mà không được, chỉ cần ăn một miếng đã khiến ngửa ngáy tâm can.

“Lưu thúc, Vương chương quỳ mà biết chúng ta làm thịt gà ăn, bát cơm của chúng ta chắc cũng không còn mất.” Trong đám đông có người lo lắng nói.

Lưu thúc vừa nghe đã không vui, trừng mắt liếc người kia một cái: “Ta cũng không phải trộm, lát sẽ nói rõ với Vương chương quỳ, hai con gà này coi như là ta mua.”

Hần cũng không dễ dàng gì, chỉ tại vì cái gọi là gà hoa này thực sự quá ngon.

Có người không chịu nổi mùi gà thơm, lại thấy Lưu thúc tự mình cầm gà hoa cho Nhan Noãn thì thêm nhõm dãi không thôi, nghe Lưu thúc trình bày, cũng nói: “Lưu thúc nói rất có đạo lý, lát nữa chúng ta chia nhau mỗi người một phần, Vương chương quân là người tốt, nhất định sẽ không làm khó chúng ta”.

“Nhưng mà.....”

“Còn nhưng mà cái gì, người sợ thì đừng ăn.” Người bên ngoài vừa nghe tiếng người nọ do dự, bắt mẫn mẫn.

“Đừng đừng đừng, tay nghề vương phi tốt như vậy, ta làm sao lại không ăn chứ.” Nam tử cười xin tha, cuối cùng vẫn bị thức ăn dụ hoặc.

Nhan Noãn nhìn đám người như sói như hổ, trán hiện ra đầy hắc tuyến.

Còn chưa chờ nàng đồng ý, Lưu thúc đã phân phó nói: “Nếu mọi người đều muốn ăn thì đừng thất thần nữa, mức nước giết gà đi”.

Vì thế, phịch phịch một chút, mười mấy người vốn đang vây quanh Nhan Noãn, “Vèo” một phát đã không còn thấy bóng, lấy dao lấy dao, mức nước mức nước, vật lỏng vật lỏng, lấy máu lấy máu, cả phòng bếp đầy náo nhiệt.

“Việt Việt.....”

Nhan Noãn một tay để bên ngoài, nhìn mọi người trước mặt, gọi Long Trác Việt đang đứng bên cạnh, vừa định mở miệng nói thì Long Trác Việt đã cướp lời.

“Noãn Noãn, không liên quan đến người ta nha, người ta không có âm ỷ đòi ăn gà mà, là bọn hần muốn ăn.” Long Trác Việt vội vàng lắc đầu xua tay, biểu đạt ý tứ phủi sạch quan hệ với đám người kia.

Nhưng mà cặp mắt lóe sáng, còn mang theo ý cười, đã thể hiện rõ ai kia vì sắp được ăn gà tiếp mà vui vẻ.

Nhan Noãn thân thiết liếc hần một cái, dờ khóc dờ cười: “Ta chỉ định nói, họ vội giết gà như thế, thì đồ ăn cho khách ở Tự Hiền lâu giờ ai quản?”

Tuy hiện tại đã quá giờ cơm trưa nhiều khách nhất, cũng là thời gian bọn họ ăn cơm, nhưng bình thường phòng bếp đều để lại hai người phòng khi có khách gọi món, sau đó chờ người khác ăn xong vào thay.

Chỉ là bây giờ—

Nhìn cái nồi đang bốc hơi trên bếp, Nhan Noãn có chút đau đầu. Nếu nàng nhớ không lầm, cái đó là bát Phật kiều tường đang đun cách thủy, tính thời

gian thì không phải đã được rồi sao?

Vì sao còn không mang ra?

Nhan Noãn đang nghĩ, thì đột nhiên chợt nghe tiếng giận dữ trước cửa Tự Hiền lâu.

“Sao lại thế này, sao lại thế này, khách chờ Phật khiêu tường lâu đến thế rồi sao còn chưa mang đồ ăn ra, ta nói các người. ...Này này này, đang làm gì thế hả, không muốn làm việc nữa phải không...”

Vương chương quây đột nhiên xuất hiện, làm cho mọi người đang giết gà đột nhiên hoảng hốt, một người tay cầm gà run lên, gà còn chưa chết, cánh đập đập thoát đi.

Gà chạy loạn một hồi, cuối cùng đập vào mặt Vương chương quây, đám người sợ tới mức sắc mặt phút chốc trắng bệch.

Một cái móng vuốt bám trên mặt Vương chương quây đập đập một hồi rồi lại đập cánh nhảy sang bên cạnh.

“Vương. .... Vương chương quây, ngài. .... Ngài không có việc gì chứ?”

Lưu thúc nhìn sắc mặt từ từ hóa đen Vương chương quây, thật cẩn thận mở miệng hỏi.

Vương chương quây cầm giận nâng tay, sờ lên nước trên mặt sau khi bị gà đập: “Người nói gì?” Nhìn màn giết gà trước mặt, hắn giật mình một lát rồi mới hỏi: “Có khách kêu gà sao?”

Hắn sao không nhớ nhỉ.

Mặt Lưu thúc đầy khiếp sợ, khóe miệng hơi run rẩy, lúc trước thì còn nghĩ là chuyện đúng tình hợp lý, nhưng mà đột nhiên bị chương quây tóm gáy ép hỏi thì Lưu thúc lại thấy chột dạ, chân như mềm đi.

“Vương. .... Vương chương quây, ta. .... Ta. .... Chúng ta. ....”

Lưu thúc ấp úng mở miệng, một câu mà nghẹn hết nửa ngày, nghẹn mà nói cũng không xong.

“Các người cái gì?” Vương chương quây nghe thấy một, không kiên nhẫn gầm nhẹ một tiếng, giọng nói dọa giẫm Lưu thúc, mắt trừng trừng nhìn người cầm đầu, ai nhìn thấy cũng biết, đây là có tật giật mình.

“Chúng ta đang làm thịt gà hoa nha, được ăn, nhưng mà hai con chia không đủ, Vương chương quây, không có cho người nha.”

Đột nhiên, Long Trắc Việt như tiếng trên trời rơi xuống, lông mi dài chớp chớp, mở to đôi mắt, nhìn Vương chương quây nói.

Giải thích xong còn không quên bổ sung câu không đủ chia, chỉ sợ lại thêm một người chia mất phần gà của hắn.

Vương chương quây đột nhiên ngẩn ra, mày nhíu lại, vẻ mặt khó hiểu: “Gà hoa gì? Đó là cái gì?”

“Là Noãn Noãn làm a, được ăn.” Long Trắc Việt không sợ khoe khoang, bộ dạng đầy đắc ý, làm như hắn làm vậy.

Nhan Noãn lẳng lặng đứng một bên Vương chương quây, trong lòng thoáng khản trương, Lưu thúc tự tiện bắt hai con gà, tuy không phải do nàng nhưng nàng cũng không lên tiếng ngăn cản, nàng cũng xem là đồng phạm, Vương chương quây mà trách phạt cũng là hợp tình hợp lý.

“A?” Vương chương quây nghe xong, ngạc nhiên nhìn về phía Nhan Noãn.

Nàng là Hiền vương phi sao?

Tuy rằng cuộc sống ở Hiền vương phủ tưng quăn, nhưng vẫn có nha hoàn hạ nhân hầu hạ.

Hơn nữa, trước khi ở lập gia đình, nàng cũng là đại tiểu thư ruột thịt Vũ Dương Hầu phủ?

Dù cho Vũ Dương hầu thật sự đối xử với nàng tốt thì cũng không đến phiên nàng tự mình nấu cơm chứ?

“Nhan cô nương còn trù nghệ này?” Vương chương quây thật sự có chút kinh ngạc, mở miệng hỏi.

Nhan Noãn cười nhạt, nhẹ chút đầu: “Biết một chút.”

“Vương chương quây, ngài đừng trách Nhan nha đầu, là chúng ta nhờ nàng ấy làm.” Lưu thúc thấy Vương chương quây dòi lực chú ý đặt trên người Nhan Noãn, tưởng hắn muốn trách cứ Nhan Noãn, nên vội làm sáng tỏ.

Người bên ngoài nghe xong cũng đều gật đầu.

Một màn như thế, Nhan Noãn nói không uất ức, là giả.

Khóe miệng tươi cười dần dần mở rộng, như nắng xuân tháng ba, động lòng người.

Tầm mắt Vương chương quây và Lưu thúc cùng dừng lại trên người Nhan Noãn, bồi hồi, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Trù nghệ tuyệt hảo đến nỗi Lưu cũng phải khen ngợi như thế, tay nghề Hiền vương phi rốt cục đạt đến trình độ nào kia chứ?

Nghĩ như thế, trong lòng Vương chương quây cũng tò mò vài phần, nhưng mà mặt lại bình tĩnh nhìn Lưu thúc: “Lão Lưu, khách gọi Phật khiêu tường đâu, còn chưa xong sao?”

“A nha —” Lưu thúc vừa nghe Vương chương quây nói xong, mới bừng tỉnh nhớ ra, vỗ vỗ ót mình: “Ta sao lại quên chứ.”

Vương chương quây nhất thời có loại cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trừng mắt nhìn Lưu thúc một cái: “Còn không mau đem đồ ăn cho khách.” Dứt lời, hắn liền xoay người bước từng bước đi, Vương chương quây bỗng dưng quay đầu lại, ánh mắt ôn hòa nhìn Nhan Noãn: “Lát nữa đem cái món gà hoa kia cho ta ăn một ít.”

Nhan Noãn cười ảm áp, nói nhỏ: “Được.”

Mãi đến Vương chương quây biến mất ở cửa, phía sau Nhan Noãn mới vang lên tiếng thở dài.

“Phù, nguy hiểm thật nguy hiểm thật, còn tưởng Vương chương quây muốn giận nữa chứ.”

“Lưu thúc, ngươi sao lại hồ đồ thế, sao lại quên được, may mà Vương chương quây không so đo với chúng ta đấy.”

“Xú tiểu tử, da ngựa có phải không, dám dạy ta nữa hả.” Lưu thúc giận dữ, đưa tay gõ lên đầu người đang nói một cái.

“Ôi, lưu thúc, đau, ngươi mau đi xem Phật khiêu đường đi, đừng quên nữa”.

Lúc này, Long Trác Việt bắt được con gà mập chạy thoát, đứng trước mặt Nhan Noãn, mặt mày lấm lem, dính đầy lông gà: “Noãn Noãn, Vương chương quây nói để một ít cho hắn, làm sao bây giờ, không đủ chia đâu.”

Hắn buồn rầu nhíu mày, đối với đề nghị này của Vương chương quây có chút bất mãn.

Nhan Noãn mỉm cười, đưa tay lấy mấy chiếc lông trên mặt Long Trác Việt: “Chia cho Vương chương quây một ít, nếu không hắn mà giận chúng ta cũng không được ăn, đúng không?”

Nếu Vương chương quây đã nói, chứng tỏ hắn sẽ không truy cứu trách nhiệm họ tự tung tự tác nữa.

Long Trác Việt một tay giữ gà, cúi nửa người để Nhan Noãn lấy lông gà cho mình, mình môi một hồi suy nghĩ, một lúc lâu sau mới lộ ra vẻ mặt bình tĩnh: “Đúng rồi, Noãn Noãn, ngươi nói rất có đạo lý đó”.

Vương chương quây mà ăn một cái đùi gà Nhan Noãn làm thì chuyện sẽ càng không thể văn hồi được nữa.

“Nhan cô nương, ngươi nói cái này là gà hoa sao?”

Nhan Noãn sùng sốt: “Ách, đúng.”

Vương chương quây nghe xong, lập tức bày ra vẻ thất vọng: “Tên này không mới lạ gì cả, hương vị tuyệt như thế, mấy đồ ăn bày bán ở Tự Hiền lâu cũng không bằng—”

Nói được một nửa, Vương chương quây như nghĩ ra gì đó, mặt mày mừng rỡ, hắn ngẩng đầu nhìn Nhan Noãn, ánh mắt lóe lên lạ thường.

Nhan Noãn bị hắn nhìn mà mặt tự nhiên: “Vương chương quây, ngươi nhìn ta làm gì?”

Ánh mắt kia như đã thú nhìn thấy con mồi ấy, làm cho người ta sờn da gà à.

Vương chương quây nhìn Nhan Noãn cười hắc hắc, chỉ vào ghế bên cạnh, cười nói: “Nhan cô nương, ngồi đi, có chuyện muốn thương lượng với cô một chút”.

“Vương chương quây, có gì muốn nói ngài cứ nói thẳng”.

Vương chương quây chà hai tay, tươi cười đầy mặt: “Là như thế này, đồ ăn ở Tự Hiền lâu cũng lâu rồi chưa thay đổi, ta nghĩ món ngươi gọi là gà hoa này có thể bán ở Tự Hiền lâu, ngươi yên tâm, mỗi phần bán ra ta sẽ chia một phần lợi nhuận cho ngươi, hơn nữa việc làm đồ ăn này ta sẽ không ép, dù sao đây cũng là tay nghề của ngươi”.

“A?”

Nhan Noãn bị đề nghị của Vương chương quây làm cho kinh ngạc, há hốc miệng.

Nhưng mà này biểu tình này trong mắt Vương chương quây lại theo ý khác, hấn tướng Nhan Noãn không chịu, đưa hai ngón tay ra: “nếu không, thì hai phần”.

Hấn dám khẳng định, đồ ăn này chắc chắn sẽ làm vừa lòng thực khách.

Nếu bán tốt, Tụ Hiền lâu tự nhiên sẽ kiếm được nhiều tiền, hai phần cũng không tính là cao.

Nhan Noãn chớp chớp mi, đáy mắt hiện lên nét cười yếu ớt, không khỏi có chút xao lòng.

Đây cũng là biện pháp kiếm tiền rất tốt.

“Được.”

Vương chương quây vừa nghe, mặt mày đã mừng rỡ hơn: “Vậy chúng ta định như thế rồi đó”. Nghĩ nghĩ, hấn lại mở miệng nói: “Nhan cô nương, trù nghệ của cô tốt như thế, còn có thể làm món nào nữa không?”

“Biết một chút.” Com Trung, com Tây, trước kia cô đều làm cả, tuy không phải am hiểu hoàn toàn, nhưng cũng học tám phần, vẫn đủ dùng.

Nhan Noãn bộ dạng tràn đầy tự tin, làm cho cả người nàng trở nên xinh đẹp lạ thường.

Vương chương quây không hề do dự tin lời Nhan Noãn, làm thương nhân, trong lòng hấn bắt đầu tính toán.

Một món gà hoa mà đã khiến cho người ta muốn ngừng cũng không ngừng được, thì có thể thấy những đồ ăn khác càng không thể khinh thường.

Nếu có thể mời nàng làm đầu bếp, nói không chừng có thể khiến cho Tụ Hiền lâu cao hơn một tầng ấy chứ.

Tụ Hiền lâu bày bán những món ăn kia, khách ăn mãi cũng có ngày ngán, dù sao cũng cần sự mới mẻ.

Tay nghề tốt như vậy mà không để ở Tụ Hiền lâu là tổn thất rất lớn, nếu ngày sau mà bị tửu lâu khác tóm được, Tụ Hiền lâu chỉ có nước ăn không khí.

Nghĩ như thế, ánh mắt Vương chương quây nhìn Nhan Noãn ánh mắt càng phát nóng.

“Nhan cô nương, phía sau phòng bếp có một gian phòng nhỏ, cho người dùng, không chỉ gà hoa, sau này mỗi món mới người làm ta đều chia hai phần, được chưa?”

“Vương chương quây, đồ ăn ta làm không nhất định mọi người đều thích”.

Vương chương quây vỗ vỗ ngực: “Ánh mắt của ta luôn chuẩn”.

Tín nhiệm mù quáng như thế tự dưng lại khiến cho Nhan Noãn cảm thấy có chút áp lực.

Nhưng mà có cơ hội kiếm tiền, không cần mới là gốc.

“Ta cảm ơn Vương chương quây trước, nếu Vương chương quây tín nhiệm ta như thế, ta cũng sẽ không làm cho người thất vọng”. Nhan Noãn khẽ cười, rạng rỡ, đầy tin tưởng.

Bởi vì cái tên “Gà hoa” này khiến cho người ta không nổi lên hứng thú nổi, vì thế Nhan Noãn để cho Long Trắc Việt, Thiên Minh và Nhan Song Song ngồi ở Tụ Hiền lâu làm thực khách, ăn gà miễn phí.

Lúc hòn đá được sơn màu đen bùng lên bàn lập tức khiến không ít người thấy lạ, nhưng mà sau khi tò mò lại có nhiều tiếng cười nhạo báng.

“Ô, đó là cái gì thế, Hiền vương gia sẽ không nghèo đến nỗi ăn đá chứ”.

“Vừa thấy đã khiến người ta than thở, Tụ Hiền lâu có chuyện gì vậy, ngay cả loại thức ăn này mà cũng mang lên”.

“Thôi đừng nhìn nữa, không chừng lát nữa ăn cơm cũng không ngon”.

“...”

Nhan Noãn nghe người bên ngoài nói, khóe miệng khẽ cười, không để ý.

Ai nói khó coi sẽ ăn không ngon chứ?

Chương 68: Cung cấp có hạn

Ads Nhan Noãn giờ cây búa nhỏ nhẹ nhàng gõ vào lớp bùn đất bao bên ngoài, từ từ, từ từ .

Làm một tầng giấy dầu mờ ra, một mùi thơm nồng đậm nháy mắt tràn ngập.

Bởi vì Long Trác Việt ngồi giữa bàn, mùi thơm nháy mắt hương bốn phía tản ra, nhất thời, vô số đạo ánh mắt tập trung lại.

“Tê — cái gì thơm như vậy?”

Có người ngửi thấy mùi, kinh hô ra tiếng, cái mũi liền mạng hít vào, theo mùi, một đường đi đến chỗ bàn Long Trác Việt, ánh mắt dừng ở con gà non mềm mê người ở trên bàn, con người đột nhiên co rút lại, không thể tin reo lên: “Mùi thơm kia sẽ không phải từ con gà này phát ra đi.”

Lời hần vừa nói ra, Vương chương quỳ về mặt kiều ngao cười nói: “Vị khách quan này, người nói đúng rồi, mùi này, đúng là từ con gà gọi là hoa gà này phát ra , thế nào? Chỉ người thôi đã cảm thấy thực mê người đi, đây là món mới của Tụ Hiền lâu chúng ta, muốn thử hay không?”

Dần dần, có tốp năm tốp ba tò mò bu lại.

“Chương quỳ, con gà này nấu với bùn đất, hương vị cũng có thể ăn ngon?” Có người ngửi mùi, nuốt nuốt nước miếng, lại vẫn không tin hỏi.

Thật sự là bên ngoài bao bọc một tầng bùn đất đen đen làm cho người ta luôn có hơn một phần nghi ngờ.

Cho dù gà kia phát ra mùi mê người đến cực điểm.

“Khách quan nếu muốn biết hương vị như thế nào, thử một lần sẽ biết.” Vương chương quỳ cười nói, mặc kệ bất kỳ chỗ nào, đều phát huy bản sắc thương nhân, đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm của từ lâu nhà mình.

Long Trác Việt kéo xuống một cái đầu con gà cho Nhan Song Song, lại xé miếng móng gà cho Thiên Minh, sau đó đem toàn bộ gà đặt vào chén mình, một bên đứng lý hợp tình nói: “Đầu gà cho Song Song, còn có cá cô nha, móng cho Thiên Minh, sau đó còn lại đều là của ta.”

Nhìn móng gà đầy mỡ kia, trên mặt lạnh lùng của Thiên Minh , chợt lóe tia sục sôi, khóe miệng rút gân, cuối cùng bảo trì trầm mặc.

Vương gia thưởng , là may mắn của hần.

Nhan Song Song liếc nhìn con gà béo lớn trước mặt Long Trác Việt, trong lòng ủy khuất đến cực điểm.

“Vương gia, nô tỳ không ăn đầu gà.”

“Song Song không ăn đầu gà nha?” Long Trác Việt cắn một ngụm chân gà, nghe Nhan Song Song nói lời này, nâng đầu lên, trước mắt mờ mịt nói.

“Ừm.” Nàng thích ăn thịt gà nha.

Nhan Song Song gật đầu, một đôi mắt u ám gắt gao nhìn chằm chằm gà trước mặt Long Trác Việt, ý đồ dùng ánh mắt làm cho Long Trác Việt hiểu được, nàng muốn ăn cái gì.

Nhưng mà, thời điểm Long Trác Việt đem móng gà trong chén của Thiên Minh đổi với đầu gà trong chén nàng, Nhan Song Song đã hiểu được, không phải mỗi người đều có thể cùng vương gia câu thông thành công.

“Thiên Minh, Song Song không cổ gà, người là nam tử hán, phải hào phóng một chút, đem móng gà cho nàng nha.”

Long Trác Việt đạo lý rõ ràng đối với Thiên Minh dạy bảo , đổi xong, liền mở miệng ăn tiếp, hoàn toàn không nhìn đôi mắt u oán bên cạnh.

“A, thật ngon!”

“Oa, thơm quá!”

Long Trác Việt vừa ăn, vừa phát ra tiếng cảm thán thỏa mãn mà lại sung sướng, hơn nữa về mặt hưởng thụ của hần, càng làm cho lòng người ngứa ngáy.

“Thực sự ăn ngon như vậy sao?”

“Có thể là Tụ Hiền lâu thông đồng Hiền vương đến diễn tuồng đi?”

“Nhưng ta nhìn không giống a, gà kia quả thật thực mê người.”

“Nếu không chúng ta cũng đến thử đi?”

Nhan Noãn nghe tiếng mọi người nghị luận, khoe miệng hàm chứa một chút ý cười yếu ớt, nàng đi đến bên cạnh Long Trác Việt, ở trước mặt hắn xé đùi gà còn lại.

“Oa oa oa, Noãn Noãn, ngươi làm gì cướp đùi gà của người ta a?”

Long Trác Việt hai mắt trừng lớn, đối với Nhan Noãn hét lớn, giống như Nhan Noãn lấy không phải chân gà, mà là chân hắn.

Nhan Noãn trừng mắt nhìn hắn một cái: “Cả con gà đều cho ngươi ăn, lấy một cái đùi gà thì có làm sao.”

Long Trác Việt vô cùng oán hận nhìn Nhan Noãn, bên trong con ngươi trong suốt, ánh sáng hào quang lóe ra, tựa như ánh sáng minh châu, mang theo vài phần khờ khạo.

Nhan Noãn không chống lại được nhất chính là ánh mắt diễm đam đáng yêu giống con chó nhỏ của Long Trác Việt, vì thế quay đầu không nhìn tới hắn, cầm đùi gà đưa tới trước mặt một gã nam tử.

Chính là nam tử nói câu “Có thể là Tụ Hiền lâu thông đồng Hiền vương đến diễn tuồng đi?”.

Nam tử nhìn đùi gà xuất hiện ở trước mắt, gạt mình chốc lát, chỉ nghe Nhan Noãn từ từ cười nói: “Công tử, có phải diễn trò hay không thử liền biết, nếu không hài lòng, ngươi có thể đập biến hiệu Tụ Hiền.”

“Tê —”

Lời của Nhan Noãn vừa dứt, chung quanh nhất thời vang lên tiếng hút khí.

Khẩu khí thật lớn, nữ tử thật cuồng vọng.

Lời nói to gan như vậy, nàng cư nhiên tùy tiện nói ra khỏi miệng.

Lại nhìn Vương chương quỳ, cũng không có bởi vì Nhan Noãn lấy biển hiệu Tụ Hiền lâu ra đùa giỡn mà tức giận, ngược lại lão thần khắp nơi tràn đầy tươi cười yếu ớt.

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Nhan Noãn, tràn đầy tự tin, giữa đôi mắt đẹp lưu chuyển hào quang sáng rực, đẹp không sao tả xiết.

Nam tử được cơ hội thử miễn phí, bị tao nhã của Nhan Noãn làm cho choáng váng, ngây ngốc tiếp nhận đùi gà trong tay Nhan Noãn, cắn một ngụm.

Mùi vị tràn ngập trong miệng làm cho hắn nháy mắt thu về thần trí, một ngụm còn chưa nuốt xuống, ngay sau đó lại cắn một ngụm.

Con ngươi tối đen càng mở càng lớn, tần suất cắn xuống cũng càng lúc càng nhanh.

Trong mắt vẫn là vẻ mặt không thể tin được, chính là so với phía trước càng nhiều thêm thần sắc yêu thích.

“Hoa gà này, cho ta một con nha, a, không, cho ta hai con.” Nam tử ăn xong một chân gà, kích động nhìn Vương chương quỳ.

Mọi người vừa nghe lời này, liền tranh đoạt lên, mùi hoa gà vốn đã mê người, hơn nữa lời của nam tử kia vừa nói, làm mọi người tâm động không thôi, muốn thử hương vị của gà kia.

Vương chương quỳ nhìn Nhan Noãn liếc mắt một cái, đáy mắt chứa đầy ý cười nồng đậm, giống như có thể nhìn thấy vô số bạc lung lay ở trước mắt hắn.

“Vị khách quan này, thật ngại, hoa gà này đầu bếp nói, mỗi người khách chỉ có thể mua một con, mỗi ngày số lượng cũng có hạn, bởi vì ngươi vừa mới ăn một cái đùi gà, cho nên ngươi không thể kêu thêm.”

Nam tử vừa nghe, mắt nhất trừng lớn mắt như chuông đồng: “Ta vừa rồi chỉ ăn có một đùi gà làm sao tính được? Vương chương quỳ, nếu không như vậy, ta ra giá gấp đôi, mua một con gà như thế nào?”

Một bàn chỉ có một con cũng liền thôi, hôm nay hắn ngay cả một con cũng không có, vừa rồi chỉ có một đùi gà, quả thực không đủ nhét kẻ răng hắn.

Này nợ thường thường đều là vật lấy hi vì quý, càng là thiếu, càng là làm cho người ta tranh nhau cướp muốn.

Lâm vừa nghe kêu hoa gà mỗi bàn chỉ hạn một cái, trong đám người lại bộc phát ra kịch liệt hò hét thanh, mọi người lập tức vọt tới trước mặt Vương chương quỳ, tranh nhau gọi hoa gà.

“Quý vị khách quan đừng loạn, muốn gọi hoa gà mời khách quan lại đây rút thăm, theo số thứ tự chúng ta sẽ mang thức ăn lên, người không có số, đành mời ngày mai lại đến.”

Mọi người theo hướng Vương chương quây sở chỉ nhìn lại, chỉ thấy trên quây, một cái hòm hình vuông đặt trên bàn, phía trên, khoét một cái lỗ lớn bằng đầu nắm tay, vừa vặn có thể cho một bàn tay vào.

Người đối với hoa gà trần ngập chờ mong không ít, nhưng trong đại sảnh, cũng có một ít người không động dấy.

Nhan Noãn không ngạc nhiên, mọi người phân ba bảy loại, khẩu vị tự nhiên cũng không giống nhau, không hề thích mùi của hoa gà, cũng không kỳ quái.

Rất nhanh, thê số trong hòm đều bị rút hết, thê cũng không nhiều lắm, chỉ thả ba mươi thê, mà trong đó có mười thê trống, hai mươi người liền vui sướng chờ, mà những người rút thê trống, liền có chút thất vọng.

Trong lòng chỉ chờ đợi, hoa gà kia cũng không phải đặc biệt mỹ vị, những người đó ăn xong sẽ lắc đầu chê bai.

Này đó là điển hình, ăn không được nho, nói nho chua.

Nhưng mà sự thật chứng minh, hoa gà không chỉ có ăn ngon, hơn nữa hương vị lại làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Chỉ một bữa cơm, món ăn mới hoa gà của Tụ Hiền lâu đã được đồn đãi khắp kinh thành.

Vì thế mỗi ngày, Tụ Hiền lâu đều kín người hết chỗ, không chỉ có trong đại sảnh ngồi đầy người, ngay cả cửa tửu lâu, cũng đông nghịt đầu người.

Mỗi ngày cố định canh giờ, Vương chương quây sẽ y theo yêu cầu của Nhan Noãn đem ống thê lấy ra, mà một đám người chen chúc trước cửa, sẽ tự giác cầm dây số trong tay từng bước từng bước tiến lên rút thăm.

Chỉ vì lúc đầu đám người như ong vỡ tổ vọt tới quây tranh nhau rút thăm, hiện trường hỗn loạn rất dễ gây xung đột.

Vì thế Vương chương quây đã nghĩ ra biện pháp này, để cho người đến trước lấy số, nếu đến thời gian rút thăm, sẽ y theo dây số từng bước từng bước đến.

Thời gian rút thăm chia làm hai buổi sáng và chiều.

Mà mỗi một lần số lượng bán hoa gà đều do Nhan Noãn quy định, mặc dù cung cấp có hạn làm cho Tụ Hiền lâu thiếu đi rất nhiều tiền lời, nhưng Vương chương quây cũng không ngăn cản, hoàn toàn để Nhan Noãn làm chủ.

Sau, Nhan Noãn cùng Vương chương quây thương lượng, quyết định cứ cách một đoạn thời gian, Tụ Hiền lâu sẽ cho ra một món mới, tiến hành theo chất lượng.

Vốn khách tới Tụ Hiền lâu đã đông, bởi vì tay nghề của Nhan Noãn, buôn bán càng thêm náo nhiệt, làm Vương chương quây mừng rỡ cười toe toét.

Trời xanh mây biếc, vừa nhìn vô tận.

Cửa hàng mọc lên như nấm, đám người rộn ràng nhốn nháo.

Khuôn mặt xấu xí của Long Trác Việt, mặc kệ đi đến đâu, cũng đều dọa người.

Lúc này, hắn đang đứng ở trước chỗ bán kẹo hồ lô, chân tay luống cuống cúi đầu, mấy bé gái nhìn thấy hắn liếc mắt một cái đã lên tiếng khóc lớn, trong mắt tràn đầy khân trương mà lại bất an.

“Oa a a a a, ô ô ô ô, nương..... Nương..... Oa oa oa oa, bé con sợ, bé con sợ.....”

Tiểu cô nương năm sáu tuổi hai tay che ánh mắt, khóc thật thê thảm.

“Tiểu muội muội, người đừng khóc, người ta không đáng sợ.” Long Trác Việt khom nửa người xuống, trong đôi mắt tối đen phát ra ánh sáng như dạ minh châu, đơn thuần mà lại trong suốt.

Giọng nói hắn dễ nghe êm tai, thanh thúy động lòng người.

Chính là có tốt đẹp, cũng như trước không thể làm người ta xóa đi gương mặt xấu xí đến khủng bố.

Tiểu cô nương ngừng lại một chút, tiếng khóc tiện đà bộc phát ra càng mãnh liệt: “Oa, quý a — người tránh ra, tránh ra, ô ô ô ô, nương..... Nương.....”

Lúc này, một phụ nhân mặc bộ y màu xám vội vàng đi tới, một tay ôm tiểu cô nương vào trong ngực, nhẹ giọng trấn an: “Bé con ngoan, nương ở trong này, không sợ, không sợ.”

Phụ nhân một bên ôn nhu an ủi tiểu cô nương, một bên hung hăng trừng mắt Long Trác Việt: “Lớn lên khủng bố như vậy nên trốn ở trong nhà không cần đi ra ngoài dọa người, có muốn để người khác sống hay không.”

Long Trác Việt vừa nghe lời này, ánh mắt nhất thời trở nên ủy khuất, không cam lòng giải thích nói:“Người nói vậy, Noãn Noãn nói người ta rất dễ nhìn.”

Phụ nhân nghe vậy, nhìn Long Trác Việt trong mắt tràn ngập khinh bỉ:“Xuy, không chỉ có dọa người, còn là một tên ngốc, bé con, chúng ta đi.”

Nói xong, phụ nhân lôi kéo nữ nhi nhà mình, đầu cũng không quay lại, giống như nhìn Long Trác Việt thêm một chút, nữ nhi nhà mình cũng sẽ bị lây bệnh ngu dốt của hắn.

Long Trác Việt nhìn hai người rời đi, khó hiểu gãi đầu một cái, nói thầm một câu:“Người ta mới không phải tên ngốc a.” Sau đó rất nhanh, hắn lại lần nữa ngẩng đầu, toét miệng lộ ra hàm răng trắng nõn, cười nhìn người bán kẹo hồ lô, nói:“Cho ta hai cây kẹo hồ lô.”

Khuôn mặt xấu xí làm cho người ta nhìn không ra cảm xúc của hắn, chính là từ trong mắt hắn, vẫn có thể nhìn thấy vui sướng thỏa mãn, một màn vừa rồi phụ nhân kia đối với hắn chửi bới đã sớm bị hắn vứt ra sau đầu, giống như chưa từng phát sinh qua.

Một tay cầm một cây kẹo hồ lô, Long Trác Việt lòng tràn đầy vui vẻ hướng Tụ Hiền lâu đi đến.

“Hi hi, một cây là hắn, một cây là Noãn Noãn.”

Một chiếc xe ngựa tinh xảo từ từ ở trước cửa Tụ Hiền lâu dừng lại, tua cò rù xuống theo gió lay động, phát ra ánh sáng vàng óng.

“Tiêm Tiêm cô nương, chúng ta đến.”

Trong xe ngựa, vang lên một giọng nói ôn nhuận, ngay sau đó, một gã nam tử mặc nho sam màu xanh nhạt vén rèm xe lên đi ra, khuôn mặt tuấn nhã dạt nũ, anh khí bừng bừng phấn chấn, lúc nói chuyện với người trong xe ngựa, trong mắt lại phát ra ánh sáng rạng rỡ.

Một bàn tay thon dài như ngọc vén màn xe, dưới ánh mặt trời, lóe ra trong suốt sáng bóng như gốm sứ. Ngay sau đó, một nữ tử mặc quần áo màu lam từ bên trong xe ngựa đi ra, cũng làm cho người ta thấy được khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Mây liễu mắt sáng, mũi ngọc môi anh đào, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua cảnh tượng náo nhiệt trên đường, giữa mắt mang theo một cổ trong trẻo nhưng lạnh lùng, nàng lặng lẽ đứng ở nơi đó, giống như ngăn cách, cả người tản ra khí chất, là cao ngạo mà lại lạnh lùng, phảng phất không đem tất cả để vào mắt.

Văn Thao nhìn chằm chằm Lam Tiêm Tiêm không chuyển mắt, còn kém không thể trực tiếp đem hai tròng mắt lấy xuống dán vào người nàng.

Lam Tiêm Tiêm thần nhiên liếc Văn Thao một cái, trong mắt lạnh như băng không hề gợn sóng.

Văn Thao chính là con trai trưởng của phụ quốc tướng quân, hắn có được thân phận tôn quý như thế, nghĩ muốn dạng nữ nhân nào không có, chỉ cần hắn nhẹ nhàng vẫy tay một cái, nữ nhân muốn lên giường hắn nhiều không đếm xuể, nhưng mà, hắn phong lưu thành tánh cố tình liến đối với Lam Tiêm Tiêm ở Viễn âm các có tình ý.

Viễn âm các, thanh lâu nổi tiếng kinh thành, mà Lam Tiêm Tiêm, chính là hoa khôi của Viễn âm các, dung mạo của nàng, tài năng của nàng không một ai không ái mộ.

Nếu không phải nàng làm lạc phong trần, nàng cơ hồ có thể cùng Bạch Vũ so sánh với nhau.

Lam Tiêm Tiêm cùng nữ tử thanh lâu khác bất đồng lớn nhất, đó là thanh cao và ngạo mạn của nàng.

Theo lý thuyết, một nữ tử lưu lạc phong trần, làm sao còn có tự tôn, cao ngạo đáng nói, nhưng cố tình Lam Tiêm Tiêm, nàng đối nhân xử thế lạnh lùng, cũng không khúc ý khâu ghênh, suốt ngày trên mặt lạnh như băng, rất khó có thể nhìn thấy nàng phát tươi cười thật lòng.

Người khó có thể tiếp cận như thế, lại chiếm được vô số người ưu ái, chỉ cần có thể được Lam Tiêm Tiêm phụng bồi, có khối người vùng tiền như rác.

Tiểu nha hoàn Chi Vân cung kính đỡ Lam Tiêm Tiêm hướng Tụ Hiền lâu đi đến, Văn Thao ân cần tiêu sái ở một bên:“Nghe nói Tụ Hiền lâu có một vị đầu bếp tay nghề rất cao mới đến, rất nhiều người đều nghe danh mà đến, muốn ăn đồ ăn hắn làm không dễ, ta thật vất vả sai hạ nhân xếp hàng lấy thẻ, cố ý mang nàng đến thưởng thức……. Ôi uy, ai a, đi đường không có mắt à.”

Văn Thao đang theo mỹ nhân nói chuyện vô cùng vui vẻ, đột nhiên bị người hung hăng đụng phải, lập tức liền tức giận mở miệng mắng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: gậy đánh hoàn khổ tử

Ads Bởi vì muốn mau chóng cùng Nhan Noãn chia sẻ kẹo hồ lô, Long Trác Việt bước chân liền nhanh lên, một cái vô ý, từ bên cạnh đột nhiên đụng phải một Văn Thao đang đi tới.

“A –”

Một tiếng kinh hô vang lên, thân hình cao lớn của Long Trác Việt ngã xuống, mông , thật mạnh ngã trên mặt đất.

Kẹo hồ lô trong tay, bởi vì quán tính, từ trong tay bay đi ra ngoài, một cây roi trên mặt đất, một cây dính vào quần áo của Văn Thao.

Rít gào qua đi văn thao nhìn về phía người đụng hấn, vừa nghiêng đầu, đã thấy trong mắt Long Trác Việt tràn đầy lệ quang.

Thân là con trai trưởng của phụ quốc tướng quân, có thể nào không biết Hiền vương gia.

Văn Thao tức giận vứt bỏ cây kẹo hồ lô dính trên quần áo, trên quần áo sạch sẽ nháy mắt lộ ra chỗ bẩn màu đỏ.

Nhìn quần áo dơ bẩn, Văn Thao nhất thời trong con giận dữ, Long Trác Việt ngu xuẩn này, hại hấn mất mặt trước Tiêm Tiêm.

“Long Trác Việt, ngươi không phải muốn tìm chết a.”

Phụ quốc tướng quân quyền thế tuy rằng không thể so với trấn quốc tướng quân, nhưng địa vị cùng uy vọng cũng không thể khinh thường, hơn nữa phụ quốc tướng quân cùng trấn quốc tướng quân đều đứng ở cùng điều tuyến, tay cầm binh quyền, sau lưng cũng có thái hậu làm chỗ dựa.

Hơn nữa trên lục địa này lấy võ làm đầu, ở trong triều, địa vị của võ quan cao hơn văn quan một chút.

Có gia thế cường ngạnh như vậy, Văn Thao ở kinh thành, từ trước đến nay luôn ngang ngược hung tàn .

Đối với Long Trác Việt khi dễ, cũng không giống người khác luôn giấu giếm, cho dù trước công chúng làm chuyện lấy hạ phạm thượng, vẫn như cũ không có người có thể làm gì hấn.

Hoàng đế bảo hộ cũng chỉ là vào lỗ tai trái của bọn họ, ra lỗ tai phải.

Long Trác Việt vừa thấy Văn Thao, trên mặt lập tức hoảng sợ, hai tay chống đất, không ngừng lui về sau, răng nanh trắng nõn cắn chặt đôi môi, trong mắt lệ quang không ngừng lóe ra, nhẹ nhàng nháy mắt, nước mắt liền giống như hạt châu chặt đứt chỉ rơi xuống, đập vào trên lông mi rậm rạp.

“Người..... Người ta không phải cố ý.” Long Trác Việt sợ hãi giương mắt nhìn Văn Thao, sợ sệt biện giải nói:“Hơn nữa ngươi cũng đem kẹo hồ lô của người ta rơi trên mặt đất.”

“Đồ ngu ngốc chết tiệt, ngươi còn lý luận.” Mặt đẹp hoa đào của Văn Thao hung hăng trừng, nhấc chân đá vào người Long Trác Việt.

Lục đạo không lớn, chỉ định trừng phạt một chút.

Nháy mắt, tiếng khóc đinh tai nhức óc từ trong miệng Long Trác Việt bộc phát ra, hấp dẫn người bốn phía lại đây.

Người có thể ở Tự Hiền lâu ăn cơm, đều là quan to quý nhân, mà bởi vì Long Trác Việt ngày ngày đi theo Nhan Noãn đến Tự Hiền lâu, nên khách nhân bên trong dùng cơm cũng ít nhiều nhận biết được hấn.

Công tử nhà giàu thường đều có thói hư tật xấu thích xem náo nhiệt, hơn nữa “Mỹ danh” Hiền vương gia ở trong kinh vẫn lưu truyền , gặp Long Trác Việt khóc kêu, cơ hồ đều đứng ở một bên cười nhìn hấn.

Vương chương quây vừa thấy sự việc không đúng, sai tiểu nhị ra phía sau viện mời Nhan Noãn, chính mình tắc đi hòa giải.

“Vương phi, vương phi, không tốt , không tốt.”

Tiếng hô to một đường bay tới phòng bếp nhỏ ở hậu viện, Nhan Noãn nghe thấy thế, mi tâm hung hăng run rẩy một chút, tựa hồ mỗi một lần nghe được câu như thế, đều là chuyện liên quan Long Trác Việt.

“Có phải vương gia đã xảy ra chuyện hay không?” Nhan Noãn ném công việc trong tay xuống, chạy đi ra, hỏi.

“Đại công tử phụ quốc tướng quân không cẩn thận đụng phải vương gia, đang ở cửa làm khó dễ vương iga.....” Tiểu nhị còn chưa dứt lời, Nhan Noãn đã xông ra ngoài.

Trên gương mặt tuyệt mỹ, một mảnh hàn sương so với mùa đông khắc nghiệt lạnh hơn dày đặc.

Mới đến đại sảnh, Nhan Noãn đã từ khe hở trong đám người đang chen chúc trông thấy Long Trác Việt khóc giống con mèo hoa nhỏ, mà lúc này, Văn Thao lại một cước đá lên người Long Trác Việt, làm cho ngọn lửa trong lòng Nhan Noãn, càng cháy càng rực.

Vương chương quây không ngừng khuyên giải nói tốt, nhưng Văn Thao lại ý vào thân phận của mình, mặc dù không đến mức đối với Vương chương quây nói vũ nhục, nhưng lại ngoảnh mặt làm ngơ.

Long Trác Việt hại hấn mắt mặt trước nữ tử trong lòng, cục tức này thật khó nuốt xuống.

Khuôn mặt xinh đẹp của Lam Tiêm Tiêm chợt lóe ra chán ghét, ngưng mắt, nhìn Văn Thao ngang ngược, đôi mắt trong suốt, càng phát ra lạnh như băng.

Dùng từ bằng sơn mỹ nhân hình dung nàng, quả thật thích hợp.

Văn Thao làm như vậy, là diễn trò cho ai xem?

Hấn nghĩ đến, ức hiếp Hiền vương gia, có thể ở làm tăng địa vị của hấn, thậm chí vượt qua Hiền vương gia?

Trong mắt đẹp của Lam Tiêm Tiêm, xẹt qua một chút ý cười châm chọc, sau đó, nàng lướt qua Văn Thao, đi đến trước mặt Long Trác Việt, ngồi xổm xuống, ôn nhu ra tiếng hỏi.

“Vương gia, ngài không sao chứ?”

Long Trác Việt nhìn Lam Tiêm Tiêm trước mắt xinh đẹp mà lại lạnh lùng, hít hít cái mũi thật mạnh, con ngươi trong suốt đơn thuần tràn đầy ủy khuất, hấn duỗi tay ra, kéo ống tay áo rộng thùng thình của Lam Tiêm Tiêm, đem nước mắt nước mũi trên mặt chính mình lau vài lần, sau đó mới chu môi về mặt ai oán mở miệng: “Tiêm Tiêm, hấn là người xấu, ngươi không được chơi với hấn.”

Một màn như thế, không chỉ làm cho mọi người vây xem kinh sợ, càng làm cho trông mắt Nhan Noãn sắp rớt ra.

Nàng vừa mới đi tìm cây gậy, như thế nào quay người lại, Long Trác Việt lại cùng một nữ tử thân thiết như vậy?

Nghe lời hấn nói, hai người tựa hồ là có quen biết.

Đáng giận Long Trác Việt, hấn khi nào nhận thức khác nữ tử, vì sao nàng cũng không biết.

Lam Tiêm Tiêm đối mặt với Long Trác Việt hành động lòi thối như thế, vẫn không tức giận, khuôn mặt tinh xảo mang theo nhợt nhạt ôn hòa, nàng gật đầu, khẽ lên tiếng: “Ừm.”

Mặt Nhan Noãn nhất thời đen lại, nàng tách đám người ra, vội vàng đi đến bên cạnh Long Trác Việt, một phen gạt ống tay áo màu lam mà Long Trác Việt gắt gao túm ở trong tay làm khăn tay lau nước mắt nước mũi, khẽ trách mắng: “Việt Việt, tùy tiện mượn quần áo người khác lau nước mắt, cẩn thận người ta hạ độc ở trên quần áo độc chết người.”

Long Trác Việt vừa nghe tiếng Nhan Noãn, lực chú ý lập tức bị kéo qua, cánh tay dài mở ra, ngồi dưới đất ôm lấy hai chân Nhan Noãn, khóc reo lên: “Ô ô ô ô, Noãn Noãn, người ta bị bắt nạt, oa ô ô ô ô, Noãn Noãn, ngươi làm cho người ta hết giận.”

Về phần một câu kia của Nhan Noãn, trực tiếp bị hấn xem nhẹ.

Hai tay của hấn gắt gao ôm đùi Nhan Noãn, khóc khóc, đầu dùng sức cọ, đem nước mũi cùng nước mắt cọ sạch sẽ, tiếp tục kêu khóc.

Nhan Noãn nghe tiếng khóc Long Trác Việt ủy khuất như thế, ánh mắt phút chốc rùng mình, rét lạnh như lưỡi đao hướng về phía Văn Thao.

Văn Thao khi nhìn thấy Nhan Noãn xuất hiện, nháy mắt đã bị tuyệt thế tao nhã của nàng làm cho khuynh đảo, mắt đào hoa mê người không ngừng lóe ra kinh diễm.

Đẹp, thật sự rất đẹp.

Mái tóc đen dài, da thịt trắng nõn tinh tế, mày như nhũ như không, con mắt sáng sâu thăm thẳm lương, mang theo vẻ giận dữ trên mặt, lại như trước làm cho người ta cảm thấy bị mê hoặc.

Văn Thao không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào Nhan Noãn, thần trí đều bị tư sắc của nàng mê hoặc, tạm thời đem Lam Tiêm Tiêm ném ra sau đầu.

Nhan Noãn nhìn Văn Thao ngẩn người, lông mi thật dài ở trước mắt nàng tạo ra một đường cong duyên dáng, bên trong con ngươi như nước mùa thu tinh quang chợt lóe, nàng đột nhiên cười, ánh sáng ngọc tươi cười làm cho cả người nàng đều tràn đầy quang hoa vô hạn, làm cho thiên địa vạn vật nháy mắt đều mất màu sắc.

Văn Thao gặp giai nhân đối với hấn triển lộ miệng cười, nhất thời choáng váng tìm không ra phương hướng.

Nhan Noãn thấy cơ hội đến, thừa dịp Văn Thao không tập trung, tay vẫn giấu ở sau lưng phút chốc rút ra, vung mạnh gậy gỗ trong tay, hung hăng nện vào đùi Văn Thao.

Nháy mắt, chỉ nghe tiếng kêu cự kỳ bi thảm vang lên.

“A—”

Nhan Noãn dùng mười phần mười lực đạo, lại đánh bất ngờ không kịp phòng bị vào đùi Văn Thao, làm hấn cả người nghiêng về phía trước, ngã thật

mạnh trên mặt đất, bụi cát bắn tung tóe bay lên.

“Tiện nhân, ngươi dám đánh ta, ngươi không biết ta là ai sao?”

Đôi mắt trong suốt của Nhan Noãn tràn đầy hung ác nham hiểm, âm trầm trên mặt sắc bén nồng đậm, nàng thân nhiên bứt ra chút tươi cười, như mạn đà la nở rộ trong đêm tối, xinh đẹp mà lại tàn nhẫn.

Ba –

Lại là tiếng gậy đánh thật mạnh xuống, đánh vào phần eo Văn Thao, đau đến khuôn mặt hắn đều vặn vẹo lên.

Nàng một người không có chiến khí, gặp phải đối thủ chỉ có thừa dịp này.

Thúc dục chiến khí, là cần lực tinh thần .

Một gậy vào eo, Nhan Noãn không tin, Văn Thao còn dư thừa khí lực đi thúc dục chiến khí.

“A, a a a!”

Tiếng kêu của Văn Thao càng thêm thảm thiết, mọi người thấy thủ đoạn tàn nhẫn của Nhan Noãn, đều tròn mắt nhìn, ngay cả Long Trác Việt cũng ngừng khóc, mở to một đôi mắt xinh đẹp, thích thú nhìn xem Nhan Noãn đánh người.

Văn Thao bởi vì muốn cùng Lam Tiêm Tiêm một mình ở chung, sợ dẫn theo nhiều người làm cho Lam Tiêm Tiêm tâm tình không tốt, cho nên ngay cả một thị vệ cũng không mang, chỉ kêu một xa phu liền đến Tự Hiền lâu.

Xa phu thấy thiếu gia nhà mình bị đánh, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, chạy về phủ báo tin.

Nhan Noãn đánh đủ, thế này mới ngừng lại.

Gậy một phen đánh xuống, ngũ quan tuấn mỹ của Văn Thao vặn vẹo cơ hồ thay đổi hình dáng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, lúc đầu tiếng kêu thảm thiết lớn, đến cuối cùng thành tiếng kêu rên, nằm trên mặt đất mấp máy , như thế nào cũng không cử động nổi, hắn chỉ cảm thấy trên người xương cốt như sắp nát ra.

Một đôi mắt phương xinh đẹp, lúc này oán hận trừng Nhan Noãn.

Nữ nhân chết tiệt, xuống tay thật độc ác , độc phụ rắn rết.

Văn thao rất muốn chửi ầm lên, chính là hiện tại hắn ngay cả hít thở đều đau đến run rẩy cả người, lại phun không ra được một chữ.

Trong mắt Nhan Noãn che kín sương lạnh như hàn băng ngàn năm, làm cho người ta liếc mắt một cái, liền không thể ngăn chặn run run.

“Mặc kệ ngươi có thân phận gì, hôm nay mắt chó của ngươi nhìn cho rõ, hắn, không phải ngươi có thể bắt nạt .”

Nhan Noãn chỉ vào Long Trác Việt, đối với Văn Thao lớn tiếng quát.

Chính là một câu, liền mang theo uy quyền làm cho người ta không tha bỏ qua.

Trong lòng mọi người, đều không khỏi run rẩy một chút.

Hiền vương phi thật bảo vệ Hiền vương gia, hơn nữa xuống tay, tuyệt không nương tình.

Văn Thao tiếp tục trừng mắt, hận không thể ở trên người Nhan Noãn trừng thùng hai lỗ, nữ nhân này cho dù đẹp, giờ phút này ở trong mắt hắn, cũng thành kẻ thù.

Chuyện này, hắn sẽ không bỏ qua , hắn nhất định sẽ không dễ yên.

Lam Tiêm Tiêm im lặng đứng ở một bên, mắt lạnh nhìn Nhan Noãn gậy đánh vào Văn Thao, từ đầu tới cuối đều không có lên tiếng.

Không nói nàng thân phận nữ tử thanh lâu không có tư cách cùng lập trường nói chuyện, quan trọng hơn là, nàng tuyệt không muốn giúp Văn Thao nói chuyện.

Ánh mắt Lam Tiêm Tiêm bình tĩnh như nước nhìn Nhan Noãn, trong lòng dấy lên gợn sóng nhợt nhạt.

Nữ tử kiêu ngạo lớn mật như vậy, tựa như ánh nắng trong ngày hè, hào quang chói mắt làm cho người ta cơ hồ không mở mắt ra được.

Trên gương mặt xuất trần của Nhan Noãn, khí chất sạch như tuyết, gió nhẹ xuy phát, quần áo mộc mạc nhẹ nhàng lay động, di thể mà lại độc lập.

Vương gia thật may mắn, có thể lấy được nữ tử bảo vệ hắn như vậy.

Đường như cảm nhận được đôi mắt đánh giá chính mình, Nhan Noãn ánh mắt khề dòi, chống lại tầm mắt Lam Tiêm Tiêm, Lam Tiêm Tiêm trong mắt lạnh như băng, như là sông băng vạn năm không tan.

Vừa nghĩ đến Lam Tiêm Tiêm quan tâm Long Trác Việt, trong lòng Nhan Noãn không khỏi buồn bực.

Đờ Long Trác Việt dậy, sau đó kéo hẳn ra phía sau của mình, Nhan Noãn như gà mẹ che chở gà con, đề phòng nhìn Lam Tiêm Tiêm.

“Đa tạ cô nương quan tâm Việt Việt, bất quá về sau xin cô nương cùng Việt Việt bảo trì khoảng cách, dù sao một cô nương gia cùng nam tử thân cận quá, đối với danh dự của người không tốt lắm.”

Trong mắt Lam Tiêm Tiêm hiện lên một chút dị sắc, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thân nhiên nhìn chăm chú vào Nhan Noãn, chu môi khề mở, nàng không chút để ý mở miệng: “Tiêm Tiêm chỉ là một nữ tử thanh lâu, nào dám quá phận, ta cùng vương gia xem như có quen biết, nhìn thấy hẳn chịu ủy khuất, tự nhiên quan tâm một chút thôi.”

Lời nói Lam Tiêm Tiêm rơi xuống, đôi mắt xinh đẹp của Nhan Noãn mạnh mẽ co rút lại, phát ra nhe nhẹ nguy hiểm.

Vì sao nàng cảm thấy trong lời nói của đối phương tràn ngập khiêu khích.

Nữ tử thanh lâu, còn là quen biết cũ?

Hay cho người Long Trác Việt, cái gì không học, lại học người ta đi dạo thanh lâu.

Nàng quay đầu, trừng mắt nhìn Long Trác Việt một cái, người nào đó nhìn thấy Nhan Noãn tức giận, tiểu tâm can bùm bùm kinh hoàng.

“Quay đầu sẽ tìm người tính sổ.”

Nói xong, ánh mắt Nhan Noãn đậm mạc một lần nữa dừng trên người Lam Tiêm Tiêm.

Quần áo màu lam tơ lụa váy dài làm nổi bật dáng người xinh đẹp của nàng, góc váy nhẹ nhàng lay động, tựa như cuộn sóng liên tiếp trong biển lớn, trên thân thể của nàng, thủy chung tản ra khí chất lạnh lùng, nước biển như lạnh lẽo, xinh đẹp mà lại thần bí.

“Tiêm Tiêm cô nương, mặc dù từ trước kia người cùng Việt Việt có quen biết, bất quá nay hẳn đã cưới ta, cho nên ta không hy vọng nhìn thấy phu quân của ta cùng nữ tử khác quá mức thân cận.”

Nhan Noãn đối với Lam Tiêm Tiêm cũng không hiểu biết, càng không biết Long Trác Việt là như thế nào nhận thức nàng, nhưng mà khi nhìn thấy nữ nhân khác ôn nhu với nam nhân của chính mình, trong lòng Nhan Noãn ghen tuông đột nhiên bộc phát, theo bản năng đem Lam Tiêm Tiêm trở thành tình địch.

Dĩ nhiên cho dù Long Trác Việt có xấu, vẫn có người muốn tiếp cận a.

Ngừng lại một chút, Nhan Noãn lại mở miệng nói: “Huống chi, nữ tử thanh lâu cũng là người, cũng có kiêu ngạo cùng tự tôn của mình, Tiêm Tiêm cô nương dung mạo xuất chúng, khí chất vượt trội, lời vừa rồi, thật sự là tự coi nhẹ mình, tin tưởng ngày sau chắc chắn sẽ có nam tử tốt chung tình với người.”

Ấn ý là, người đừng quần quít lấy Việt Việt nhà ta.

Nhan Noãn nói xong, làm cho trong mắt Lam Tiêm Tiêm nổi lên một tia gọn sóng, trong lòng tràn đầy ngạc nhiên.

Trừ bỏ người kia, chưa bao giờ có người cùng nàng nói qua như vậy.

Mỗi người đều xem nàng là kỹ nữ hạ lưu, các nam nhân theo đuổi cũng chỉ bởi vì dung mạo của nàng, nàng cho dù lấy ra kiêu ngạo cũng sẽ bị xem là giả vờ thanh cao, là dối trá, là thủ đoạn lạt mềm buộc chặt.

Nhưng mà, nữ tử này, chưa từng phi nhỏ thân phận nàng hạ lưu.

Một câu kia: Nữ tử thanh lâu cũng là người, nói ra nàng đối với chính mình đối đãi ngang hàng.

Trong lòng Lam Tiêm Tiêm đột nhiên xẹt qua một tia âm áp.

Nhìn Nhan Noãn, cũng dần dần tràn đầy nhu hòa, nhiều điểm ý cười ở trong mắt toát ra. Chẳng sợ ánh mắt Nhan Noãn nhìn nàng tràn ngập địch ý, gờ khác này, Lam Tiêm Tiêm phát hiện, nàng thích Nhan Noãn.

“Nhận lời chỉ dạy của Hiền vương phi.” Lam Tiêm Tiêm thân nhiên mở miệng nói, lập tức liếc mắt nhìn Văn Thao được tiểu nhị trong Tự Hiền lâu đỡ vào xe ngựa, giọng nói lãnh liệt: “Xem ra hôm nay ta không có phúc hưởng thụ tay nghề của đầu bếp mới ở Tự Hiền lâu, Chi Vân, trở về Viễn Âm các.”

Chi Vân lên tiếng, lập tức giúp đỡ Lam Tiêm Tiêm đi ra đám người, rời đi.

Vương chương quỳ xua tan đám người tụ tập trước cửa, bắt an tiêu sai đến bên cạnh Nhan Noãn: “Nhan cô nương, vị kia dù sao cũng là trưởng tử của phụ quốc tướng quân, người đem hắn đánh thành trọng thương, Văn tướng quân sợ sẽ không dễ yên, chắc chắn tới tìm người phiên toái.”

Mi tâm Nhan Noãn nhảy dựng, không phải bởi vì nghe thấy thân phận đối phương mà sợ hãi, mà là hậu tri hậu giác nhớ tới chính mình đang ở chỗ nào.

“Vương chương quỳ, có phải ta mang đến phiên toái cho Tụ Hiền lâu hay không?”

Người là ở Tụ Hiền lâu xảy ra chuyện, phụ quốc tướng quân tìm nàng tính sổ đã nằm trong dự liệu, chính là có thể đồng thời liên lụy đến Tụ Hiền lâu hay không?

Vương chương quỳ thấy khi Nhan Noãn biết rõ có phiên toái phản ứng đầu tiên là nghĩ đến Tụ Hiền lâu, trong lòng không khỏi cảm thấy âm áp.

Hắn cười nhìn Nhan Noãn, không cho là đúng lúc đầu nói: “Phụ quốc tướng quân quyền thế lớn đến đâu, cũng không dám đến Tụ Hiền lâu gây rối, chính là người sau này phải cẩn thận chút.”

“Ta hiểu được, cảm ơn Vương chương quỳ quan tâm.” Nhan Noãn cười, nói.

Nàng ngay cả thái hậu không sợ, còn có thể sợ một phụ quốc tướng quân sao.

Nàng dám đánh, sẽ không sợ Văn gia đến tính sổ.

Khi xa phu trở về báo tin, lại dẫn người ra phủ sau, chưa đi xa, đã thấy Văn Thao được đưa về.

Phụ quốc tướng quân Văn Chính Nam vừa thấy con trai yêu quý bị người đánh mình đầy thương tích, lập tức liền tức giận đến cả người phát run.

Mặt hắn vốn nghiêm túc, sắc mặt trầm xuống, càng làm cho người ta sợ hãi.

“Khá lắm Nhan Noãn, dám dẫm thương con ta.”

Văn Thao gắt gao túm quần áo lão cha, trong mắt tràn ngập nồng đậm không cam lòng cùng phần nộ.

“Thao nhi yên tâm, cha nhất định thay người đòi lại công đạo.”

Vì thế, sau khi đại phu chân mạch, kê đơn xong, Văn Chính Nam mang theo hơn mười thị vệ, hấp tấp vọt tới Hiền vương phủ.

Mà giờ phút này Nhan Noãn, sớm trở về Vương phủ, thời điểm kêu Phong Cốc dẫn Văn Chính Nam vào, nàng đang thân nhiên tự đắc ngồi ở trong đại sảnh uống trà, mà Long Trắc Việt, tắc giống chân chó ở phía sau nàng, bóp vai đâm lưng cho Nhan Noãn.

Trên mặt xấu xí tràn đầy rối rắm cùng thật cẩn thận.

Noãn Noãn giống như rất tức giận nha? Vì sao?

Do hắn làm sai cái gì sao? Bằng không vì sao thời điểm nàng trừng mắt chính mình biểu tình thực khủng bố a.

Hắn không có làm chuyện xấu mà!

Văn Chính Nam một thân áo giáp màu bạc, bên hông đeo một thanh bảo kiếm, tay nắm giữ chuôi kiếm, uy phong凛凛 đứng trong đại sảnh, phía sau thị vệ cũng là một màu khôi giáp, khí phách hào hùng cùng uy nghi, thực hiển nhiên là muốn dù khí thế trực tiếp dọa Nhan Noãn.

Chính là Văn Chính Nam không biết, Nhan Noãn không phải đại tiểu thư thiên kim nũng nịu.

Nàng là ở trong tổ chức hắc đạo lăn lộn nhiều năm, trận gì không có gặp qua.

Nhan Noãn hớp miếng trà, sau đó thân nhiên đem chén trà đặt lên bàn, ánh mắt miễn cưỡng nhẹ nhàng nhìn Văn Chính Nam liếc mắt một cái, cười nói: “Văn tướng quân quả thực xem trọng Hiền vương phủ, lần đầu tiên đến thăm đã mang theo trận thế lớn như vậy.”

“Nhan Noãn, người thật to gan, cư nhiên dẫm thương con ta, hôm nay lão phu không giáo huấn người, người thật sự không biết trời cao đất rộng.”

“Ha —” Một tiếng cười nhạo từ trong miệng Nhan Noãn tràn ra, ánh mắt sâu thẳm lạnh như băng, là tràn đầy trào phúng: “Văn tướng quân thật sự là lão hồ đồ, thân là thân tử, người mang binh xâm nhập Vương phủ, đối với bốn vương phi kêu gào, đến tột cùng là ai lớn mặt, ai chẳng biết trời cao đất rộng.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: ĂN VỤNG!

Ads Văn Chính Nam biến sắc, ông ta đi theo Trần quốc tướng quân Liễu Bình Dịch kiêu ngạo đã nhiều năm, sớm đã không để người khác vào mắt, dù cho trước mặt là hoàng đế Long Cẩm Thịnh thì ông ta cũng không ít lần hất mặt lên trời.

Cho nên đối với Nhan Noãn Noãn này, ông ta căn bản không xem nàng là Hiền vương phi. Trong mắt Văn Chính Nam, Nhan Noãn Noãn bất quá cũng chỉ là một tiểu nha đầu lừa đảo, dám dă thương con trai hắn, là một xú nha đầu không có giáo dưỡng mà thôi.

Nếu là người khác, nhìn thấy ông ta mang binh tới cửa đã sớm bị dọa cho hoa dung thất sắc, mà Nhan Noãn Noãn này chẳng những không sợ mà lại còn dám lấy chính ời của ông ta phản bác lại. Ánh mắt thâm trầm, Văn Chính Nam lạnh giọng nói: “Mặc kệ mọi chuyện như thế nào, việc ngươi dă thương con trai ta là thật!” Nhan Noãn Noãn nhún mày, gương mặt trắng nõn như ngọc cười như không cười nói: “Vậy thì thế nào?”

Văn tướng quân muốn hoàn trả gấp đôi hay là trừng phạt tại chỗ?” ... Văn Chính Nam đang muốn nói, Nhan Noãn Noãn cũng không cho hắn cơ hội, sâu trong đáy mắt phóng ra hàn quang lạnh lẽo, nàng đập mạnh xuống bàn, cả giận đứng dậy nói: “Văn Chính Nam lớn mật, không có lệnh mà dám mang binh xâm nhập Vương phủ là tội thứ nhất; Nhìn thấy Vương gia cùng bốn Vương phi không hành lễ là tội thứ hai; Đối với bốn Vương phi nói năng lỗ mãng là tội thứ ba;

Không có cách dạy con, để con mình trên đường cái ngang nhiên đánh đá Hiền vương gia là tội thứ tư!” “Văn tướng quân, ngươi có biết tội chưa?” Bốn tội này nếu truy cứu thì Văn Chính Nam chắc chắn phải chịu chém đầu, cửu tộc bị lưu đầy.

Văn Chính Nam bất giác nắm chặt chuỗi kiếm, ánh mắt sắc bén nhìn Nhan Noãn Noãn, nghiêng rằng nghiêng lợi, đáy mắt đột ngột xuất hiện tia bạo ngược, lớn tiếng nói: “Làm càn, ngươi dù có là Hiền vương phi cũng không thể tùy tiện định tội bản tướng quân, ngươi lớn tiếng bạo biện như vậy thật không xem Thái hậu trong mắt mà!” Nhan Noãn Noãn trong lòng cười lạnh, khẽ phát tay. Nhan Song Song này giờ vẫn im lặng đứng một bên, thấy Nhan Noãn Noãn phát tay liền đi đến trước mặt Văn Chính Nam. “Văn tướng quân, ngươi nhìn cho kỹ xem là ta không để Thái hậu vào trong mắt hay là ngươi khinh thường hoàng thất, lấy hạ phạm thượng!”

Giọng nói lạnh lẽo của Nhan Noãn Noãn chậm rãi vang lên, nàng vừa dứt lời, Nhan Song Song lập tức gỡ lớp vải đỏ vật cầm trên tay lên. Đồng tử Văn Chính Nam ở thời điểm mảnh vải đỏ được gỡ xuống không kịp co rút, đáy mắt hiện rõ tia ngạc nhiên cùng kinh hãi. “Đây là...” Văn Chính Nam kinh hô thành tiếng, cuối cùng vì quá kinh ngạc mà không thể nói nốt nửa câu sau. Khóe miệng Nhan Noãn Noãn khẽ cong lên, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện lên ý cười nhợt nhạt, đầy châm chọc nói: “Văn tướng quân hãy nhìn cho thật kỹ vào!”

Văn Chính Nam kinh hãi không thôi, sau một lúc lâu giật mình mới vội vàng quì xuống, ánh mắt nhìn thanh Thượng phương bảo kiếm trên tay Nhan Song Song mà không khỏi khựng hoảng, làm gì có thể kiêu ngạo được nữa. Thượng phương bảo kiếm trước giờ vẫn luôn được Thái hậu cất giữ nay lại xuất hiện trong tay Nhan Noãn Noãn, không thể nghi ngờ rằng chính là do Thái hậu ban cho, chuyện này đồng nghĩa với việc Nhan Noãn Noãn đã có đủ quyền lực tiền trạm hậu tẩu với bất kỳ ai, kể cả là đại thần trong triều. Sắc mặt Văn Chính Nam phút chốc tái nhợt, cho dù bây giờ Nhan Noãn Noãn có chém đầu ông ta thì Thái hậu cũng sẽ không có một lời trách phạt.

Cho dù ông ta cũng không tin Nhan Noãn Noãn có lá gan này, nhưng là những lời kia của nàng ông ta nghe đương nhiên cũng hiểu được là tám chín phần đang ra oai phủ đầu. Ông ta đường đường là một Phụ quốc tướng quân mà lại phải khuất phục trước một tiểu nha đầu, sắc mặt Văn Chính Nam nhăn nhó như thể nuốt phải ruồi, thập phần khó coi.

“Hạ quan lỗ mãng đã xúc phạm tới Vương phi, thỉnh Vương phi thứ tội!” Văn Chính Nam chấp tay ôm quyền hướng Nhan Noãn Noãn nói. Gương mặt căng cứng đầy nghẹn khuất cùng không cam lòng, nhưng khóe mắt nhìn tới Thượng phương bảo kiếm trong tay Nhan Song Song, bao nhiêu nghẹn khuất cùng ngang ngạnh thường ngày đều bị ông ta tận lực đè nén xuống.

Một tướng quân như ông ta đương nhiên hiểu rõ đạo lý, quang minh chính đại không được thì còn có thủ đoạn âm thầm khác. “Việt Việt, lại đây!” Nhan Noãn Noãn đột ngột lên tiếng gọi khiến Long Trác Việt có chút không phản ứng kịp, ngây thơ mờ mịt rồi vòng đi đến trước mặt nàng, gương mặt ngăm đen hiện rõ ý cười nịnh nọt, thanh âm mềm mại cùng ôn nhu nói: “Noãn Noãn, nàng gọi người ta a!” “Ân!” Nhan Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn Long Trác Việt, trong đôi mắt an tĩnh như nước hồ thu của hắn in rõ hình ảnh gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng.

Nhan Noãn Noãn vươn tay kéo Long Trác Việt ngồi xuống ghế của mình: “Ngồi xuống!” Long Trác Việt bị Nhan Noãn Noãn ấn xuống, nhưng là rất nhanh sau đó liền giống như nai con bị dọa thất kinh, mạnh mẽ nhảy dựng lên, vẻ mặt bàng hoàng nói: “Noãn Noãn, người ta không ngồi a! Nàng không vui sẽ lại héo má, héo tai người ta nha!” Đột nhiên đối tốt với hắn như vậy thật khiến hắn thụ sủng nhược kinh nha! “Ngồi xuống!” Nhan Noãn Noãn trừng mắt nhìn Long Trác Việt, lần nữa ấn hắn ngồi xuống ghế. Tên ngọc này, bộ dáng này của hắn là sao chứ? Nàng có ngược đãi hắn như vậy?

Trong đầu hắn không biết lại có suy nghĩ không đúng đắn gì nữa, nàng bảo hắn ngồi mà hắn tưởng nàng muốn trừng phạt hắn sao? Cho dù muốn phạt thì nàng cũng sẽ không phạt hắn trước mặt người khác nha! Long Trác Việt nhìn Nhan Noãn Noãn không chớp mắt, cuối cùng dưới vẻ nghiêm nghị của nàng, hạ mi, ngoan ngoãn ngồi xuống: “Noãn Noãn, nàng nhẹ tay chút nha!” Không biết ngồi xuống rồi sẽ phải chịu hình phạt gì, Long Trác Việt trong lòng lo lắng không thôi, chỉ sợ nàng sẽ dùng phương pháp quái dị gì đó khiến hắn không chống đỡ nổi.

Cho đến tận lúc này hắn cũng không biết chính mình đã làm sai chuyện gì mà lại chọc Noãn Noãn không vui nha? Nhan Noãn Noãn cúi đầu nhìn Long Trác Việt, thấy bộ dáng ngoan ngoãn của hắn mà vừa tức vừa thương. Sau cùng, ánh mắt lạnh băng của nàng dừng lại trên người Văn Chính Nam, đôi môi hồng khẽ mở, chậm rãi nói: “Văn tướng quân, lệnh công tử ở chốn đông người đánh đá Hiền vương gia là đại tội bất kính!

Có câu ‘Tù không giáo, phụ chi quá’, loại chuyện đập đầu tạ tội này ông thay lệnh công tử làm đi!’ Nói rồi nhìn qua Nhan Song Song ra hiệu. Nhan Song Song hiểu ý, lập tức đem Thượng phương bảo kiếm đặt lên bàn rồi bung ly trà đã sớm chuẩn bị tốt tới trước mặt Văn Chính Nam: “Văn tướng quân, mời!” Nàng lễ phép nói, chính là trên gương mặt xinh đẹp hoàn toàn không hề có một tia cung kính.

Văn Chính Nam thấy ngay cả một nha hoàn cũng không nề mặt mình, phản ứng đầu tiên là nghĩ đến chuyện này chính là mưu kế do Nhan Noãn Noãn bày ra, con giận noi yết hầu thiếu chút nữa là nuốt không trôi.

Văn Chính Nam trừng mắt nhìn ly trà trước mặt, hàm ý châm chọc trong lời nói của Nhan Noãn Noãn khiến sắc mặt ông ta biến đổi không ngừng, lúc trắng lúc xanh. Nhan Noãn Noãn này chính là muốn mắng Văn gia không có giáo dục, dạy con không tốt đây mà!

Con trai ông ta bắt quả mồi đá Long Trác Việt một cái nhẹ, Long Trác Việt kia cũng chẳng phải chịu thương tổn gì, mà Thao nhi lại bị Nhan Noãn Noãn đánh trọng thương, đã thể hiện tại ông ta còn phải dâng trà nhận sai với Long Trác Việt. Phải đập đầu nhận sai với một tên ngốc trước giờ ông ta chưa bao giờ để trong mắt, lửa giận trong lồng cơ hồ muốn bùng phát ra ngoài.

Văn Chính Nam hít một hơi sâu, đứng dậy nhận lấy chén trà từ tay Nhan Song Song, đi đến trước mặt Long Trác Việt, quì xuống nói: “Vương gia, khuyển tử đối với người bất kính, tội thật đáng chết, thỉnh Vương gia bớt giận!” Long Trác Việt còn chưa chờ được Nhan Noãn Noãn trừng phạt đã thấy Văn Chính Nam dâng trà nhận sai, giật mình không thôi. Mãi đến khi trên vai truyền tới âm thanh va chạm rất khẽ, Long Trác Việt mới phục hồi lại tinh thần, tiếp nhận chén trà từ Văn Chính Nam.

Ánh mắt sắc bén, lạnh đến thấu xương của Văn Chính Nam dừng lại trên người Nhan Noãn Noãn một lúc lâu mới dời đi, hướng về phía Long Trác Việt đập đầu ba cái liền, “Văn tướng quân, hi vọng từ nay về sau ông có thể quản giáo lệnh công tử nghiêm ngặt hơn, nếu lệnh công tử còn kiêu ngạo, ương ngạnh như vậy thì lần tới sẽ không có chuyện ta nhẹ tay như vậy đâu!” Đến lúc đó thì hẳn có bị tàn phế cũng đừng trách nàng không nhắc nhở trước.

Văn Chính Nam nghiêng răng nghiêng lợi nói qua kẽ răng: “Dạ, hạ quan nhất định ghi nhớ!” Nhìn bóng dáng u ám của Văn Chính Nam khi rời khỏi Hiên vương phủ, gương mặt tròn trịa của Nhan Song Song cười đến nỗi lộ cả lúm đồng tiền duyên dáng, nàng nhìn Nhan Noãn Noãn nói: “Vương phi, người thật sự quá uy phong mà, có thể khiến Phụ quốc tướng quân nghẹn khuất, biểu tình như ăn phải phân thê kia thật sự quá đã kích mả.

Vương gia, Vương phi giúp người trút giận như vậy, người thấy được chưa?” Nhan Song Song nhìn Long Trác Việt, gương mặt hiện rõ vẻ tự hào, như thể những việc như vậy đối với nàng quá bình thường mà! “Rất thỏa mãn nha!” Long Trác Việt bung chén trà trên tay, gạt đầu như gà mổ thóc, đồng tử đẹp tỏa ra ánh sáng chói lóa. Long Trác Việt đặt chén trà lên bàn, vội đứng dậy, bàn tay to lớn nắm lấy tay Nhan Noãn Noãn, cười đến phá lệ nói: “Noãn Noãn, nguyên lai là nàng trút giận cho người ta chứ không phải là muốn trừng phạt người ta a!” “Noãn Noãn, nàng đối với người ta thật tốt nha, người ta thật sự rất thích nàng!” Gương mặt trắng noãn của Nhan Noãn Noãn phút chốc đỏ lên, ngay cả bàn tay bị Long Trác Việt nắm lấy cũng có chút nóng nóng khác thường.

Mà lúc này, Long Trác Việt phút chốc cúi người, chu miệng hôn lên má Nhan Noãn Noãn một cái thật kêu. “Long Trác Việt, người...” Gương mặt Nhan Noãn Noãn phút chốc đỏ bừng lên đến tận mang tai, đối với hành động bất ngờ của Long Trác Việt có chút kinh ngạc. Long Trác Việt nhìn Nhan Noãn Noãn thẹn thùng nhưng không có vẻ gì là tức giận, đáy mắt hiện rõ ý cười nồng đậm, sóng mắt lưu chuyển thứ ánh sáng chói lóa. “Người ta rất thích Noãn Noãn, người ta rất muốn hôn Noãn Noãn a!” Long Trác Việt ngoác miệng cười đến vui vẻ.

Nhan Song Song đứng một bên, chứng kiến hành vi lớn mật, không để ý tới người khác của Long Trác Việt liền che miệng cười trộm, tuy rằng đã cực lực khống chế nhưng vẫn không nhịn được cười thành tiếng. Tiếng cười của Nhan Song Song khiến cho Nhan Noãn xấu hổ không thôi, chỉ hận không có một cái lỗ nào mà chui xuống. “Khụ... Song Song, mau đem Thượng phương bảo kiếm cất đi!” Nhan Noãn Noãn ho nhẹ một tiếng, cố gắng trấn tĩnh nhìn Nhan Song Song nói.

Nhan Song Song mím môi, khoe miệng vẫn chưa hết run rẩy. “Noãn Noãn, Song Song đi rồi, hôn a hôn a!” Hai tay Long Trác Việt đặt trên vai Nhan Noãn Noãn, đôi mắt sâu thẳm nhìn Nhan Noãn Noãn, sáng như sao trên trời. Nhan Noãn Noãn đưa tay búng lên trán Long Trác Việt một cái rõ đau: “Hôn cái đầu nguoi a!” Hiện tại đã không còn người, nàng cũng nên hảo hảo tính sổ với hắn rồi! Trán còn chưa hết đau, tai Long Trác Việt đã bị Nhan Noãn Noãn nhéo lấy.

Lực đạo Nhan Noãn Noãn cũng không tính là mạnh, nàng chỉ muốn trừng phạt hắn một chút, Long Trác Việt đau, lòng của nàng cũng đau a! “Nói, nữ nhân khi này là ai?” “Noãn Noãn, nàng mất trí nhớ sao? Người vừa rồi là Song Song a, nàng như thế nào mà cả nàng ta cũng không nhận ra nha?” Long Trác Việt ngoan ngoãn cúi người cho vừa chiều cao của Nhan Noãn Noãn để nàng không phải nhón chân lên.

Nhan Noãn Noãn trừng mắt, bàn tay nhéo lỗ tai Long Trác Việt khẽ vận: “Ta nói chính là nữ nhân tên Tiêm Tiêm ở Tụ Hiền lâu!” Tròng mắt đen của Long Trác Việt khẽ chuyển, thần nhiên mở miệng nói: “Thì chính là Tiêm Tiêm a!” “Tiêm Tiêm là ai?” “Tiêm Tiêm là Tiêm Tiêm thôi. Noãn Noãn, nàng tò mò quá nha!” Đôi mắt trong suốt của Long Trác Việt chăm chú nhìn Nhan Noãn Noãn như thể muốn nói: Noãn Noãn, nàng sao có thể hỏi một vấn đề ngu ngốc như vậy nha?

Đương nhiên, những lời này Long Trác Việt cũng không dám nói ra, nếu không thì hậu quả chắc chắn không chỉ đơn giản là nhéo lỗ tai như vậy rồi! Bất quá thì Long Trác Việt không nói rõ không có nghĩa là Nhan Noãn Noãn không hiểu được ý tứ rõ ràng kia trong mắt hắn. Nhan Noãn Noãn bất giác có cảm giác vô lực, nghĩ một hồi liền đổi cách hỏi: “Tiêm Tiêm kia họ gì? Nhà ở đâu? Người làm sao quen biết nàng?” “Tiêm Tiêm họ Lam nha, nàng ở Nguyệt các, là hoàng huynh dẫn ta tới đó gặp nàng ta a!” Long Trác Việt nhu thuận, ngoan ngoãn trả lời từng câu hỏi của Nhan Noãn Noãn.

Nhan Noãn Noãn nghe xong, nhất thời giống như mèo bị dẫm phải đuôi, tức giận nói: “Cái gì? Long Cẩm Thịnh mang người đến thanh lâu?” Nguyệt các thì nàng đã nghe qua, đây chẳng phải là thanh lâu nổi danh nhất kinh thành sao? “Noãn Noãn, cái gì gọi là thanh lâu nha?” Long Trác Việt tò mò mở to mắt nhìn Nhan Noãn Noãn hỏi.

Nhan Noãn Noãn đột nhiên nhớ tới trước đó không lâu, thời điểm Long Trác Việt lần đầu tiên hôn nàng đã có nói: Người ta nhìn thấy hoàng huynh hôn

Tiem Tiem nha, mỗi lần như vậy Tiem Tiem luôn cười đến vui về a! Lúc trước nàng còn tưởng rằng Tiem Tiem trong lời nói của Long Trác Việt chính là một phi tần nào đó của Long Trác Việt, nháo nửa ngày hóa ra lại chính là Lam Tiem Tiem này.

Mà Long Cẩm Thịnh kia thế nhưng lại dẫn Long Trác Việt tới thanh lâu. Hồ hạp Nhan Noãn Noãn phút chốc trở nên gấp gáp, oán hận trong lòng đối với Long Cẩm Thịnh lại tăng thêm vài phần. “Việt Việt, về sau không cho phép ra ngoài cùng Hoàng thượng!”

Long Cẩm Thịnh tự mình không lo việc lớn, phong lưu thành tính thì cũng đừng dạy hư Long Trác Việt của nàng nha! “Vi sao a?” “Bởi vì hần không có được giáo dục tốt a!” Nhan Noãn Noãn cảm giận nói. “Ân ân, người ta nghe lời Noãn Noãn!” Long Trác Việt nheo mắt thành hình bán nguyệt, thanh âm nhu hòa thanh thúy, đáy mắt nồng đậm ý cười. Nhan Noãn Noãn phòng bị Long Cẩm Thịnh khiến hần thập phần hài lòng! “Còn nữa, không cho phép lên đi gặp Lam Tiem Tiem kia, thấy nàng ta phải duy trì khoảng cách!”

“Vi sao không thể gặp Tiem Tiem? Tiem Tiem rất tốt a!” Nhan Noãn Noãn vừa nghe thấy Long Trác Việt nói tốt cho Lam Tiem Tiem, không nhịn được ghen tuông lên tiếng: “Ta nói không được là không được, bằng không người thú nàng ta về làm nương tử của người đi!” “Không muốn, không cần a! Người ta chỉ có nương tử là Noãn Noãn thôi, không muốn người khác làm nương tử, không cần Tiem Tiem a. Người ta không đi gặp Tiem Tiem, Noãn Noãn đừng tức giận a!”

Long Trác Việt quỳnh lên, cánh tay cứng rắn ôm chặt Nhan Noãn Noãn, cái ôm mang theo cảm xúc bất an cùng lo lắng. “Còn nữa, không cho phép gọi nàng là Tiem Tiem, phải gọi Lam cô nương!” Nhan Noãn Noãn ở trong lòng Long Trác Việt, cảm nhận được sự khản trương của hần, khoe miệng khẽ cong lên, giọng nói lộ rõ vui sướng.

Long Trác Việt tăng thêm lực đạo, không chút do dự ôm chặt Nhan Noãn Noãn, lên tiếng nói: “Ân ân, không gọi Tiem Tiem, sẽ gọi là Lam cô nương, người ta đều nghe Noãn Noãn, Noãn Noãn không cần tức giận a!” Không cần người khác làm nương tử, giữa nàng và Lam Tiem Tiem, người có thể khiến Long Trác Việt khản trương như vậy chính là nàng, điều này có phải là nàng ở trong lòng Long Trác Việt có địa vị khác hẳn những người khác?

Nhan Noãn Noãn nghĩ vậy, khoe miệng càng cong hơn cả. ~~ Mươi ngày sau, Tụ Hiền lâu lại đưa ra thêm một món ăn mới là Vịt nướng! Vốn là một món thật bình thường từ lâu nào trong kinh thành cũng có, nhưng những khách nhân vì tay nghề của Nhan Noãn Noãn ở món gà ăn mấy trước lại thập phần chờ mong.

Cho dù là món ăn thật bình thường thì qua tay tân đầu bếp của Tụ Hiền lâu cũng sẽ trở nên khác lạ, mỹ vị hơn hẳn. Vịt nướng mà Nhan Noãn Noãn làm chính là Vịt nướng Bắc Kinh của thời hiện đại, cả con vịt được chặt thành từng miếng nhỏ ăn kèm với bánh bao cùng nước tương đặc chế. Những món đặc chế nhất thời khiến mọi người hứng thú không thôi, hơn nữa, vịt nướng qua tay Nhan Noãn Noãn lại có một màu vàng ruộm cuốn hút, ăn cùng với nước tương đặc chế khiến người ta ăn mãi không muốn ngừng, hận không thể ngày ngày ăn vịt nướng.

Chỉ là món vịt nướng này cũng như món gà ăn mấy trước đó, đều là món ăn bán với số lượng hạn chế. Bất quá, điều khiến khách nhân cảm thấy an ủi là món vịt nướng vừa ra, món gà ăn mấy liền được bán đại trà, khách nhân muốn ăn bao nhiêu từ lâu sẽ làm bấy nhiêu. Mà Vương chương quây cũng đã lên tiếng giải thích: số lượng có hạn chính là những món ăn mới của từ lâu, về sau chỉ cần ra món ăn mới liền bán đại trà cho mọi người!

Vì thế, mặc kệ là có bốc được thăm gọi món hay không thì sau này vẫn có thể được thưởng thức, khách nhân đến Tụ Hiền lâu lúc nào cũng bàn tán xem bao giờ Tụ Hiền lâu lại đưa ra món ăn mới. Phòng bếp nhỏ của Nhan Noãn Noãn ở hậu viện Tụ Hiền lâu nghiêm nhiên trở thành nơi bận rộn nhất. Lưu thức cùng năm vị đầu bếp khác thấy tay nghề của Nhan Noãn Noãn được khách nhân yêu thích cũng không sinh ra bất mãn, cũng không hề có hành động làm khó dễ, ngược lại còn vô cùng chiều cố nàng, thời điểm phòng bếp chính không vội thì bọn họ cũng sẽ đến phòng bếp của nàng hỗ trợ. Nói là hỗ trợ nhưng sự thật chính là muốn có cơ hội thưởng thức mỹ thực thì đúng hơn.

Nhan Noãn Noãn cũng cảm nhận được sự khiêm nhường cùng chiều cố của mọi người nên mỗi lần làm món ăn mới đều chia sẻ cho bọn họ một ít. Đối với nàng mà nói thì mọi người yêu thích đồ ăn do nàng làm ra cũng là một loại thành tựu rồi!

“Vương phi, người trên đại sảnh hỏi mười phần vịt nướng khách nhân gọi đã có chưa a?” Một người đội khăn trắng tiến vào nhìn Nhan Noãn Noãn hỏi. Lúc này Nhan Noãn Noãn đang đứng trước lò nướng, than trong lò cháy hồng rực chiếu vào gương mặt xinh đẹp của nàng khiến gương mặt trắng nõn đỏ hồng lên, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào đám vịt nướng. Từng giọt mồ hôi rơi xuống đồng than củi tạo thành những tiếng ‘tách tách’ vui tai.

Nhan Noãn Noãn không hề quay đầu nói: “Đợi một khắc nữa đi!” “Ồi chao, được a!” Người nọ đáp vang dội, thân ảnh nhanh chóng biến mất nơi ngưỡng cửa, vội vàng chạy lên đại sảnh. Rất nhanh sau đó, Nhan Noãn Noãn dùng dụng cụ gấp từng con vịt nướng bỏ lên thớt, mà trên mặt bàn, Nhan Song Song sớm đã chuẩn bị sẵn mười cái đĩa lớn, trên đĩa còn để sẵn nước tương do nàng đặc chế cùng bánh bao loại nhỏ. Nhan Noãn Noãn vung dao chém xuống, từng miếng thịt vuông vức lần lượt xuất hiện, mỗi miếng lớn nhỏ như nhau được nàng bày lên đĩa. Mãi đến khi chặt xong con vịt cuối cùng,

Nhan Noãn Noãn lười biếng vươn người, duỗi thắt lưng nhức mỏi, hài lòng nhìn một bàn vịt nướng vàng mật mê người, khoe miệng khẽ cong lên thành nụ cười thỏa mãn. Chỉ là ánh mắt lướt qua bàn một lượt, nụ cười phút chốc ngưng trệ. Chín đĩa? Sao có thể chứ? Nàng rõ ràng làm mười con, thời điểm chặt cũng là mười con, như thế nào lại thiếu một đĩa? Là ai đã ăn vụng?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: NGUYỄN NHÂN KHÔNG THỂ LUYỆN VÕ!

Ads Nhan Noãn Noãn nhìn chín đĩa thịt vịt ngay ngắn trên bàn, hai hàng lông mày thanh tú nhíu lại “Vào đi!” Tiểu nhị nghe thấy tiếng Nhan Noãn Noãn liền đi vào phòng bếp, ánh mắt nhìn một bàn thịt vịt mê người mà không kìm được vui sướng, cười đến độ mắt đều híp lại.

Chỉ là nhìn thấy nét mặt ngưng trọng của Nhan Noãn Noãn, lo lắng hỏi: “Vương phi sao vậy ạ? Có phải vịt nướng có gì bất ổn?” “Thiếu một đĩa!” “A?” Tiểu nhị bối vì câu nói của Nhan Noãn Noãn mà cả kinh: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Sắc mặt Nhan Noãn Noãn càng lúc càng nghiêm trọng, trừ bỏ việc không có đồ ăn cho khách còn vì có người lên vào trộm đồ mà đau đầu, chuyện này đối với một người nhạy cảm như Nhan Noãn Noãn quả thực là xỉ nhục to lớn. Có thể qua mặt được nàng chắc chắn phải là người có nội lực rất cao! Tự Hiền lâu đồ ngon nào mà chẳng có, lại có tính chạy tới trộm vịt nướng của nàng. Nhan Noãn Noãn ngẫm nghĩ hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn tiểu nhị nói: “Đi giải thích với khách nhân, người của ta sơ sót làm hỏng một con vịt, bảo hắn đợi thêm một lát nữa!”

Nếu nói thật là vịt nướng bị trộm mất sợ là khách nhân sẽ cảm thấy Tự Hiền lâu là nơi không an toàn. Tiểu nhị gật đầu lia lịa, vội vàng gọi những người phía sau bưng vịt nướng đi. Ánh mắt sắc bén của Nhan Noãn Noãn đảo quanh phòng bếp, bất bình đi làm thêm một con vịt nướng nữa.

Không bao lâu sau đó, tiểu nhị lần nữa quay lại nói: “Vương phi, vị khách nhân kia lại yêu cầu thêm một phần vịt nướng nữa, người xem...” Nhan Noãn Noãn đương nhiên hiểu vị khách nhân trong lời nói của tiểu nhị là người nào. Nàng quay đầu nhìn lướt qua tiểu nhị, thần nhiên gật đầu nói: “Được, ta đã biết!” Để người ta chờ đợi, yêu cầu một chút cũng không coi là quá đáng.

Nhan Noãn Noãn đem con vịt đã nướng chín để trên bàn, thời điểm gấp con vịt thứ hai ra khỏi lò, ánh mắt nàng không hề rời khỏi con vịt trên bàn kia, trong lòng thầm nghĩ: tiểu tặc kia có thể là ăn một con thấy không đủ sẽ đến trộm con thứ hai không?

Tuy rằng nàng cảm thấy khả năng này rất nhỏ, nhưng là thời điểm một bàn tay đột ngột vươn lên bàn, mi mắt Nhan Noãn Noãn không kìm được giật giật. Hai hàng lông mày thanh tú nhíu chặt, tiếp tục bắt động thanh sắc lấy vịt nướng ra khỏi lò, đợi khi bàn tay tên trộm vươn ra được một nửa, nàng nhanh như chớp bắt lấy cánh tay kia.

“Tiểu tặc lớn mật, ngươi chán sống rồi hay sao mà dám ở chỗ của ta ăn vụng?” Nhan Noãn Noãn gầm lên một tiếng, dùng hết toàn lực kéo người đang trốn dưới gầm bàn ra, trong lòng không khỏi kinh ngạc, người này sao có thể trốn dưới gầm bàn được? Buổi sáng tới đây nàng đã quan sát kỹ càng, cũng không phát hiện ra dưới bàn có người a!

Lặng yên không một tiếng động cộng thêm hành tung qui dị thật khiến cho Nhan Noãn Noãn có cảm giác giống như có kiến bò trên người, phi thường khó chịu. “Ai nha nha, tiểu nha đầu nhà ngươi thật không hiểu lễ nghĩa, lại dám tùm lảo nhân ta a!”

Thanh âm trầm trầm mang theo âm điệu không thoải mái vang lên, thanh âm qua bao nhiêu năm tháng khiến người nghe không tự chủ được sùng bái chủ nhân của nó. Nhan Noãn Noãn định thần nhìn lại thì thấy một lão nhân râu tóc hoa râm, ăn mặc rách rưới.

Lão nhân nọ bất mãn vì bị Nhan Noãn Noãn lôi kéo, văng trán rộng nhăn lại, từng nếp nhăn sâu thành rãnh, rõ ràng là một lão nhân nhưng trên người lại không ngừng tản mát ra khí thế tươi trẻ. Cặp mắt sáng ngời như có thể nhìn thấu hồng trần, động tác vô cùng hữu lực, vẻ trí tuệ nhưng không kém phần huyền bí. Nhan Noãn Noãn nhìn chằm chằm vào cặp mắt kia, nhất thời có cảm giác bức bách không cách nào che giấu được. “Xú nha đầu nhà ai, cha mẹ ngươi không dạy ngươi tôn ti trật tự lễ nghĩa sao? Thật không hiểu chuyện, còn không mau buông ra?”

Thanh âm léo nhéo của lão nhân nọ khiến Nhan Noãn Noãn giật mình bừng tỉnh, nghe xong những lời của lão, mày liễu nhất thời nhíu chặt: “Nói ta không hiểu chuyện, không có qui củ vậy ngươi thì sao? Lớn tuổi như vậy còn làm những loại việc trộm đạo này?” “Ngươi ý mình lớn tuổi là có thể cậy già lên mặt sao? Đúng vậy, ta là có nương sinh mà không có cha giáo dưỡng, là một cô nhi bị người ta khi dễ, nhưng đó là chuyện của ta, can gì tới lão nhân nhà ngươi hả?”

“Còn có, ta là xú nha đầu thì sao ngươi còn trộm đồ ăn của ta, kia cũng thật là quá thối đi?” Nhan Noãn Noãn căn bản còn đang suy nghĩ kẻ trộm là một lão nhân liền sẽ không cùng lão so đo, nào ngờ nàng im lặng không nói, đối phương lại đã ‘tiên phát chế nhân’, luôn mồm quở trách nàng. Nhan Noãn Noãn sinh khí, lớn tiếng mắng.

Lão nhân kia nghe Nhan Noãn Noãn thao thao bất tuyệt một hồi, ần ỷ tức giận cùng ủy khuất hiện rõ trong từng câu chữ khiến lão nhất thời không tìm ra lời để phản bác. Nàng ta không có cha quản lại cũng chẳng có nương giáo dưỡng, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa là chuyện thường tình, lão còn có thể nói gì? Nhan Noãn Noãn đảo mắt liếc lão nhân, hàm ý chất vấn trong mắt khiến lão chột dạ không thôi. “Ngươi trừng mắt nhìn ta như vậy làm gì?”

“Vì sao trộm vịt nướng của ta?” Nhan Noãn Noãn buông lỏng tay đang nắm tay lão ra, hai tay ôm ngực, ung dung hỏi. Trên mặt lão nhân nọ hiện lên tia xấu hổ, tròn mắt không ngừng đảo tròn, cuối cùng nhìn sang chỗ khác, vuốt vuốt chòm râu dài, thần nhiên nói: “Đói bụng đương nhiên phải đi tìm đồ ăn, vừa vận ngữi thấy mùi vịt nướng nên muốn ăn!”

Lão nhân nọ vừa nói vừa nhớ tới hương vị vịt nướng, bất tri bất giác nuốt nước miếng, đôi mắt lấp lóe tinh quang nhìn con vịt vàng ruộm trên bàn. Aizzz, là lão chỉ nghĩ tới vịt nướng nên mới có thể bị người ta bắt tại trận, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, thật sự là tra tấn người mà! “Nha đầu, vừa rồi ta ăn chưa có no, con vịt này cho ta được không?”

Khóe miệng Nhan Noãn Noãn giật giật, nhìn lão nhân da mặt còn dày hơn cả tường thành trước mặt mà có cảm giác bất lực, có kẻ nào làm trộm bị bắt tại trận mà mặt không đỏ, tim không đập loạn, lại còn có thể ưỡn ngực nghiêm mặt hỏi xin như vậy không? “Không được!” Nhan Noãn Noãn không chút do dự, thẳng thừng cự tuyệt. Nhan Noãn Noãn trừng mắt nhìn lão nhân nọ nhanh như chớp đoạt lấy vịt nướng ôm vào người. Hiện tại là thế nào? Trộm không được nên chuyển qua cướp? “Ngươi vì sao lại ôm vịt nướng của ta, mau buông xuống!”

Gương mặt xinh đẹp của Nhan Noãn Noãn nhất thời trầm xuống, lớn tiếng nói. Nếu để cho khách nhân chờ một lần lại chờ thêm lần nữa không phải danh tiếng của Tụ Hiền lâu sẽ bị ảnh hưởng xấu sao? Lão nhân nọ hừ lạnh một tiếng, nghiêng người tránh né, hợp tình hợp lý nói: “Ai bảo ngươi không cho!” Về mặt như muốn nói ‘Ta cứ đoạt, ngươi làm gì được ta?’ khiến cho Nhan Noãn Noãn tức giận không thôi, dạo gần đây rất thịnh hành những kẻ da mặt dày như vậy sao?

Đã cướp đồ của người khác mà còn ra vẻ chính nghĩa, nói cứ như thể nàng mới là người sai vậy! “Ngươi không buông xuống ta sẽ gọi người tới!” Những tưởng câu này có thể chế trụ được lão nhân nọ, nào ngờ lão nghe xong chỉ cười lớn một tiếng nói: “Chỉ cần lão nhân ta muốn đi thì không kẻ nào có thể bắt được ta hết!” Khẩu khí ngông cuồng, đôi mắt đen tràn ngập tự tin khiến Nhan Noãn Noãn phải xem xét lại lão nhân nọ.

Có thể vô thanh vô thức trốn dưới gầm bàn mà nàng không hề phát hiện ra thì cũng coi như có tư cách cuồng vọng. “Uy, lão nhân ngươi cũng đừng quá đáng, tuổi cũng đã lớn như vậy rồi mà còn làm ra những hành vi cuồng đạo cỡ này không sợ mất hết mặt mũi sao?” “Mặt mũi đáng bao nhiêu tiền, lão nhân ta sống đã gần trăm năm, mặt mũi đối với ta không đáng một đồng!” Lão nhân nọ vuốt vuốt râu, thờ ơ liếc Nhan Noãn Noãn một cái.

Đáng vẻ đạo thương bất nhập của lão khiến cho Nhan Noãn Noãn nhất thời cảm thấy đau đầu. Đúng lúc này thì ngoài cửa lại vang lên tiếng tiểu nhị, mi tâm Nhan Noãn Noãn khẽ giật, không kiên nhẫn nhìn lão nhân nọ nói: “Như vậy đi, ngươi đưa vịt nướng cho ta, lát nữa ta sẽ làm cho ngươi con khác, cộng thêm một phần gà ăn mày nữa được không?” “Thật?” Lão nhân nọ vừa nghe vậy, ánh mắt ước lượng nhìn Nhan Noãn Noãn, mãi đến khi nàng gật đầu mới chịu bỏ vịt nướng xuống bàn.

Nhan Noãn Noãn chỉ thấy trước mặt hoa lên, định thần nhìn lại đã không còn thấy bóng dáng lão nhân kia nữa, mà cả gian bếp cũng không cảm giác được hơi thở của người thứ hai. Nàng nghĩ lão nhân kia cũng sợ người ngoài thấy mặt, nguyên lai cũng còn biết trốn a!

Từ lúc tiểu nhị mang theo hai phần vịt nướng rời đi, Nhan Noãn Noãn đứng theo lời hứa, tiếp tục nướng thêm một con nữa cho lão nhân nọ. Nàng vừa bot vịt vào lò nướng, thân ảnh lờ lờ đã biến mất trước đó lần nữa xuất hiện trong tầm mắt nàng. “Không nghĩ tới tiểu nha đầu nhà ngươi lại rất giữ chữ tín nha!” Lão nhân nọ mỉm cười nhìn Nhan Noãn Noãn nói. “Ta tuy rằng không có gia giáo nhưng vẫn hiểu được hai chữ ‘chữ tín’!”

Nhan Noãn Noãn liếc lão ta một cái, thần nhiên nói. Thanh âm hờn dỗi của Nhan Noãn Noãn khiến cho khóe miệng lão nhân có chút cứng nhắc, tay nắm thành quyền đặt trên miệng, ho khan một tiếng nói: “Khụ... lão nhân ta nhất thời lỡ lời, ngươi sẽ không so đo với ta chứ?” Không thể so đo, đồ ăn của hắn còn ở trong tay nàng ta a!

Nhan Noãn Noãn âm ừ một tiếng, nhấp nháy mắt không để ý tới lò nướng trước mặt cũng không có ý tứ muốn để ý tới lão nhân nọ, rõ ràng là trong lòng đang mâu thuẫn. Lão nhân nọ thấy vậy, vội vàng chạy lại bên cạnh nàng nói: “Nha đầu, ngươi trẻ tuổi đại nhân đại lượng, ta chân trước chân sau gì cũng sắp bước vào quan tài, ngươi không nên so đo với ta a!”

Nhan Noãn Noãn quay đầu, ánh mắt đánh giá nhìn lão nhân nọ không chớp mắt, hồi lâu mới lên tiếng: “Ta xem ngươi tinh thần phấn chấn, sợ là so với thanh niên thời nay còn muốn cường tráng hơn vài phần, không giống một lão nhân sắp xuống lỗ chút nào!” “Cũng có rất nhiều người nói ta giống như lão nhân bảy mươi tuổi a!”

Lão nhân nọ cười tươi như hoa, phụ họa theo lời Nhan Noãn Noãn, tự kỳ nói. Biểu tình trên mặt Nhan Noãn Noãn cứng ngắc, nhìn lão nhân nọ tự kỳ mà im lặng không nói gì. Nàng một tay cầm cây gắp than, thật cẩn thận thêm than vào lò nướng, ánh lửa lập lòe, mùi hương vịt nướng theo đó bay ra, lão nhân nọ mạnh mẽ nắm lấy tay Nhan Noãn Noãn: “Cẩn thận, đừng làm hỏng vịt nướng của ta... Di?”

Lão nhân nọ nói được nửa câu liền ngừng lại, hai hàng lông mày hoa râm nhíu chặt, đáy mắt hiện rõ vẻ không thể tin. Nhan Noãn Noãn cũng bởi một tiếng kinh ngạc cùng khiếp sợ kia của lão mà quay đầu nhìn lại. “Có chuyện gì vậy?” Lão nhân nọ nắm chặt cổ tay Nhan Noãn Noãn, ngón tay dài đặt trên tĩnh mạch cổ tay nàng, giương mắt nhìn nàng: “Phượng tử tang chẳng phải đã tuyệt tích từ hai mươi năm trước rồi sao, ngươi vì sao lại trúng độc này?”

Xem tuổi ngươi bất quá cũng chỉ mới mười bảy mười tám tuổi thôi mà!” “Trúng độc?” Nhan Noãn Noãn kinh ngạc hỏi lại, nhìn lão nhân nọ không giống như đang nói giỡn mà kinh hãi. Lão nhân trầm xuống, vẻ mặt ngưng trệ, lần nữa bắt mạch cho Nhan Noãn Noãn, một lúc lâu sau mới gật đầu nói: “Đúng là Phượng tử tang, thật sự kỳ quái nha, ngươi sao có thể trúng loại độc này được?”

Nhan Noãn Noãn đáy lòng trùng xuống: “Ngươi nói là ta trúng độc?” Tin tức này đối với nàng thật sự là đã kích mà. “Như thế nào, ngươi không biết?” Vô nghĩa, nàng nếu đã biết mình trúng độc thì còn có thể bình tĩnh như vậy sao? “Trúng độc này sẽ như thế nào?” Nhan Noãn Noãn khản trương, đáy mắt hiện rõ tia bất an, bất kỳ ai khi biết mình trúng độc cũng không thể nào bình tĩnh được.

“Cũng không có gì, đây là độc dược mạn tính, nếu tìm không thấy giải dược thì ngươi không thể sống quá hai mươi tuổi, gân mạch trong người tự đứt mà chết. Độc này là do ta năm đó buồn chán luyện ra, Phượng tử tang này cần rất nhiều dược liệu trân quý khiến quá trình luyện độc cũng mất không ít công phu!” Bộ dạng thần nhiên, ngữ khí như thể việc lão luyện ra độc là thành tựu rất to lớn khiến Nhan Noãn Noãn giận đến độ hận không thể bóp chết lão ngay tại chỗ.

“Độc này là do ngươi luyện?” Mặt hạnh Nhan Noãn Noãn trùng lên, cảm giận nhìn lão nhân nọ, ánh mắt sắc bén giống như thiên đao vạn mã đâm thẳng lên lão. “Đúng vậy, ngoại trừ ta, ai cũng không thể luyện thành!”

Lão nhân nọ đắc ý cười nói, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của Nhan Noãn Noãn, ngừng lại một chút rồi lại nói tiếp: “Theo ta suy đoán thì ngươi bị trúng độc từ lúc còn ở trong bụng mẹ!” Đồng tử Nhan Noãn Noãn co rút, trừng mắt nhìn lão nhân nọ, lửa giận bùng cháy trong đáy mắt tuy ý phát ra. “Ngươi rất đắc ý?”

Luyện ra loại độc dược như vậy mà còn thần nhiên như vậy, lão nhân này cũng thật hắc ám! Lão nhân nọ khiêm tốn cười cười, xua tay nói: “Đầu có, đầu

có, cũng bình thường thôi!” Nhan Noãn Noãn nắm chặt cây gậy than, đồng tử mạnh mẽ co rút, lửa giận trong mắt càng lúc càng nồng đậm. Nàng phải rất cố gắng mới không châm lửa thiêu cháy lão nhân trước mặt.

Tuy nàng chưa từng nghĩ đến bản thân mình sẽ có ngày gặp được lão, nhưng cứ nghĩ tới độc trên người mình chính là do lão luyện ra, Nhan Noãn Noãn không tài nào bình tĩnh nổi. Nếu độc là trứng từ trong bụng mẹ thì nhất định là có người nào đó muốn hại mẹ ruột của Nhan Noãn Noãn kia.

Đôi mắt rực lửa của Nhan Noãn Noãn chợt lóe tinh quang, đáy mắt đẹp xẹt qua tia hiểu biết, bạc môi khẽ cong lên, thanh âm lạnh lùng cùng thân nhiên nói: “Theo lời người nói thì Phượng tử tang là ta trúng từ trong bụng mẹ cho nên từ lúc sinh ra ta đã không thể luyện võ?” “Àn, có thể nói là vậy, bất quá thì người trúng độc từ trong bụng mẹ chứ không phải trực tiếp trúng nên cũng không hẳn là không thể tu luyện võ công!” Lão nhân nọ vô tâm vô phách nói.

Nhan Noãn Noãn chợt hiểu ra, khó trách Nhan Noãn Noãn kia làm cách nào cũng không thể tu luyện được. Không phải nàng ta tư chất kém hay chậm hiểu mà là gân mạch đã bị Phượng tử tang khắc chế nên không cách nào luyện thành được.

Bản thân Nhan Noãn Noãn cũng biết một chút y thuật, nàng đã từng phát hiện khối thân thể này có gì đó khác thường nhưng lại không biết là khác thường ở đâu. Đây cũng chính là ưu điểm lớn nhất của Phượng tử tang, chỉ sợ là nàng có chết đi thì cũng không ai biết được nguyên nhân vì sao nàng chết cả. Nhảm chán nên chế độc. ... Lão nhân này cũng thật nhảm chán a!

Bất quá thì độc do lão chế ra thì lão nhất định biết cách giải. Nhan Noãn Noãn hí mắt nhìn lão nhân nọ, sâu thẳm trong đáy mắt lóe ra tia phản nộ: “Phượng tử tang là do người luyện thì người nhất định phải biết cách giải?” “Không nha!” Lão nhân lắc đầu nói: “Phượng tử tang hao tổn không ít được liệu trân quý mới có thể luyện thành, muốn giải độc cũng phải là được liệu trân quý nhất, đến bây giờ ta cũng không có luyện thành giải được nha!”

Nói đến đây, lão nhân nọ có chút thất bại, hai vai buông thõng. Cũng chính vì không thể chế giải được nên hẳn mới không luyện Phượng tử tang nữa đó chứ! Đột nhiên, một trận âm trầm tập kích lên lão nhân nọ khiến lão không tự chủ được rung mình, vừa ngẩng đầu lên đã thấy gương mặt tuyệt mỹ của Nhan Noãn Noãn trầm lại, cả người toát ra hàn ý lạnh thấu xương.

“Không... có? Nhan Noãn Noãn nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại, ngữ khí như thể muốn bằm thây lão nhân nọ ra thành trăm mảnh. Không biết có phải do chợt dạ hay không mà lão nhân nọ lui lại mấy bước liền. “Nha... Nha đầu, người đừng nhìn lão nhân gia ta như vậy a, người cũng biết ta tuổi lớn, tìm cũng không được tốt lắm a!” “Ý của người là không có giải được, ta với người có cừ oán hay là nương ta với người có cừ oán hả? Dựa vào cái gì mà người luyện độc, người chịu hậu quả lại là ta?” Nhan Noãn Noãn tức giận đến độ rít gào.

Giờ phút này, trong mắt nàng, lão nhân trước mắt không phải là người khiến người ta phải tôn kính mà chính là kẻ đã hại nàng bị người ta khi dễ từ lúc còn trong bụng mẹ tới nay. “Này... cũng không phải ta hạ độc người a!” Lão nhân ủy khuất liếc nhìn Nhan Noãn Noãn, đối với thái độ hung hãn của nàng rất là bất mãn. “Vậy thì như thế nào?”

Nhan Noãn Noãn tăng thêm âm lượng, rít gào nói: “Độc này là do người luyện ra, ta bị trúng độc thì so với việc người hạ độc có gì khác nhau? Ta mặc kệ, nếu người không đưa giải được cho ta, ta nhất định sẽ không để người yên!” Nhan Noãn Noãn tức giận cầm cây gậy than đập mạnh vào lò nướng, trong nháy mắt, một mảng lò nung từ bùn đất vỡ vụn rơi xuống. Lão nhân theo bản năng nuốt nước miếng, lo lắng có nên bỏ trốn trước hay không, nếu cái gậy than kia mà nện trên người lão chắc cũng không phải nhẹ a! Nhan Noãn Noãn biết bản thân mình cũng không phải đối thủ của lão, cho dù có cố gắng đến đâu cũng không thể đụng được đến lão.

Nhưng đột nhiên biết mình bị trúng kịch độc nhưng lại không có giải được, chỉ có thể sống thêm ba năm nữa, trong lòng không nhịn được bất an cùng sợ hãi, bàng hoàng hóa thành phản nộ. “Xem người kia, như thế nào lại tức giận đến vậy chứ, hạ hòa, hạ hòa a!” Lão nhân thối lui mấy trượng liền cách xa Nhan Noãn Noãn, cười trấn an nói. Khóe mắt lơ đãng liếc qua vệt nướng trong lò, phát hiện con vệt màu vàng mật mê người đang chuyển dần sang màu sậm, nhất thời sợ hãi kêu lên: “Aaaa, vệt nướng của ta, cháy... cháy rồi kia!”

Trán Nhan Noãn Noãn nổi đầy gân xanh, biểu tình trên gương mặt nhu mì xinh đẹp gần như phát điên lên. Này... Lão nhân này, bây giờ là lúc nào rồi mà còn nhớ tới vệt nướng chứ? Lão nhân không nhìn tới biểu tình bị phản của Nhan Noãn Noãn, vội vàng chạy đến bên lò nướng, cảm lấy cái kẹp gấp vệt nướng ra bàn, trong nháy mắt, một cỗ mùi vị cháy khét xông vào mũi. Lão nhân thất thần, gương mặt nhất thời hiện rõ đau lòng. “Vệt nướng của ta a, vệt nướng đáng thương của ta, nha đầu, người làm việc sao lại mất tập trung như vậy chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Noãn Noãn, lão nhân thật hung bạo a!

Ads Nhan Noãn Noãn vừa nghe những lời này, con tức giận phút chốc bùng nổ như núi lửa phun trào, đôi mắt đẹp trừng lớn, cả giận nói: “Ta dựa vào ta chỉ còn sống vài năm nữa, chuyện tâm cái đầu người a!”

Lão nhân bị Nhan Noãn Noãn quát, sợ tới mức ngăn người, ánh mắt u oán liếc nhìn Nhan Noãn Noãn, rồi lại đau lòng nhìn khối vệt nướng cháy thành than, thấp giọng nói: “Tại sao lại vậy chứ? Làm sai còn không chịu thừa nhận, hải tử đạo này tính tình thực không tốt mà!”

Những lời nói thầm của lão một chữ cũng không thoát nổi tại Nhan Noãn Noãn, gương mặt thanh nhã càng thêm tức giận, ngực phập phồng cao thấp không ngừng. Nhan Noãn Noãn hít sâu một hơi, cố gắng trấn tĩnh lại.

Nàng nhìn lão nhân nọ, gần từng tiếng một: “Muốn giải Phượng tử tang cần những loại dược liệu nào?”

Gương mặt Nhan Noãn Noãn bóng mịn, thần thái nhu hòa như tia mặt trời chiếu trên mặt hồ, lấp lánh lan rộng.

Lão nhân nọ thấy nàng trấn tĩnh nhanh như vậy có chút kinh ngạc, quả là một nha đầu bình tĩnh mà quật cường. Bản thân biết mình trúng kỳ độc chỉ có thể sống thêm ba năm nữa vậy mà chỉ tức giận làm loạn một hồi cũng không nản lòng, bình tĩnh hỏi hần dược liệu để luyện giải dược. Ánh mắt kiên cường hiện rõ thần sắc không cam chịu giống như là không để Phượng tử tang vào trong mắt vậy. Hần sống lâu như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy một nha đầu khác thường như vậy.

Ánh mắt ước lượng của lão nhân nọ lộ rõ vẻ tán thưởng, vừa định lên tiếng nói cho Nhan Noãn Noãn tên các loại dược liệu, ánh mắt lơ đãng nhìn tới con vệt cháy đen trên bàn, trong lòng nhất thời buồn bực, lời nói lên tới miệng lập tức thay đổi: “Ta không biết!”

Nhan Noãn Noãn chớp chớp mắt, hai hàng lông mi dài cong vút như cánh bướm chập chới trong không trung: “Nếu không phải người luyện ra Phượng tử tang thì ta sẽ không trúng độc này, nói đến cùng thì người chính là đầu sỏ tội lỗi, biết không? Ta cũng không cho là người có đủ bản lĩnh chế dược giải dược!” Nhan Noãn Noãn nói rồi, ánh mắt khinh thường nhìn lão nhân nọ một lượt. Chưa thử mà đã từ bỏ không phải là tính cách của Nhan Noãn Noãn nàng.

Lão nhân nọ trừng mắt, lớn tiếng kêu lên: “Nha đầu kia, người không biết chuyện thì đừng nói bậy nha, ai nói ta không có bản lĩnh tạo ra giải dược, thật sự là giải dược kia cần vật liệu quá mức trân quý, thật không dễ có được mà!”

“Người tìm không ra không có nghĩa là ta cũng không tìm ra!” Sắc mặt Nhan Noãn Noãn trầm xuống mang theo hàn ý lạnh lẽo, thản nhiên nói.

Vật liệu trân quý không dễ tìm... đẩy lòng Nhan Noãn Noãn xẹt qua tia tuyệt vọng, nàng thật vất vả mới có thể chết đi sống lại một lần, chẳng lẽ nàng thật sự sẽ chết thêm lần nữa sao?

Ba năm... Nàng thật sự chỉ có thể sống thêm ba năm nữa thôi sao?

Những ngón tay ngọc nắm chặt lại, chỗ khớp xương trên các ngón tay trắng bệch. Nhan Noãn Noãn cắn chặt răng, vẻ mặt kiên định như ánh sáng mặt trời đẩy lui từng tầng mây một, trải rộng khắp đất trời. Nàng không thể tuyệt vọng được, trân quý không dễ tìm không có nghĩa là sẽ không tìm thấy. Nàng còn tới ba năm thời gian để tìm kiếm, sao có thể dễ dàng tuyệt vọng được.

“Xin nói cho ta biết cần những dược liệu gì.” Nhan Noãn Noãn cắn chặt môi, ánh mắt rực lửa nhìn lão nhân không chớp mắt, ngữ khí mang theo sự mềm mại cùng khẩn cầu.

Lão nhân thấy Nhan Noãn Noãn sắc mặt khế biến, đôi mắt đẹp toát lên vẻ kiên định không bao giờ khuất phục. Khỏe miệng lão nhân dưới bộ râu trắng dài không nhịn được cong lên, trong lòng càng thêm khâm định: Quả là một nha đầu đặc biệt mà!

“Máu Kim hà trư, quả ngọc đường, cỏ lưu ly, thất tinh anh đào, bốn thứ này là điểm mấu chốt để giải Phượng tử tang, ta đã tìm được quả ngọc đường và cỏ lưu ly.” Nói rồi có phần buồn bực vuốt vuốt râu.

Nhan Noãn Noãn nghẹn họng, trân trối nhìn lão, bốn loại thảo dược kia thật sự nàng chưa nghe tới bao giờ, đến cả hình dáng của bọn chúng ra sao nàng còn không biết thì làm sao mà tìm đây?

“Kim hà trư kia cùng thất tinh anh đào làm thế nào để nhận biết? Phải tìm như thế nào?”

“Kim hà trư có bộ lông vàng rất hiếm thấy, dưới ánh mặt trời sẽ phát ra những vàng sáng như cầu vồng, máu của nó cũng có nhất nhiều màu, thông thường thì từ lúc sinh ra đã vậy. Còn thất tinh anh đào chính là hoa anh đào bảy cánh, loại cây này thuần âm, âm khí rất nặng nên thường sinh trưởng ở những nơi ẩm ướt, tối tăm. Những ngày thường thì rất khó phân biệt nhưng cứ tới giờ Tý tiết Thanh Minh hàng năm nó sẽ giống như đóa hoa ngọc trong suốt, tỏa sáng lấp lánh trong đêm tối, rất dễ phân biệt. Có điều, tình trạng này chỉ kéo dài đúng một canh giờ, mà muốn tìm thấy nó rồi mang về làm thuốc thì một canh giờ lại rất ngắn, rất khó có thể thực hiện được. Hơn nữa, ở đại lục Lạc Thiên cũng không hề có hai thứ này!”

“Nói vậy có nghĩa là trên đại lục khác có?”

Theo mặt câu chữ suy ra thì hai loại dược liệu đó chính là một con heo cùng một đóa hoa? Nhan Noãn Noãn thật sự khó hiểu, heo thì gọi là heo đi, cái gì mà Kim hà trư, còn có máu nhiều màu từ lúc sinh ra đã vậy chứ, chuyện này cũng quá thần kỳ đi! Quả nhiên thế giới này không có gì là không thể mà! Bất quá thì Kim hà trư cùng thất tinh anh đào hiện tại ở trên đại lục Lạc Thiên không có thì biết tìm ở đâu bây giờ?

“Àn, Linh đảo!” Lão nhân gật gật đầu, nhìn đầy mắt Nhan Noãn Noãn lấp lóe tinh quang, lập tức lên tiếng tạt gáo nước lạnh: “Bất quá thì Linh đảo không phải là nơi người nào cũng có thể tùy tiện đi vào, không phải người có nội lực cấp bảy trở lên thì đừng nói bước lên đảo mà sợ là cả hình dáng nó ra sao cũng nhìn không được ấy chứ!”

Nhan Noãn Noãn nghe vậy, hàng mi dài khẽ run lên, cảm giận trừng mắt nhìn lão nhân nọ, trong lòng có cảm giác như vừa bước tới thiên đường thì bị người nhấc tâm đập xuống đáy địa ngục vậy. Nàng hiện tại cả võ công cơ bản còn không luyện thành, làm thế nào mà lên đảo được?

Sự tức giận vất vả lắm mới áp chế được, nháy mắt lại dâng lên, ánh mắt hung tợn như sói nhìn lão nhân, ý tứ rất rõ ràng ‘người đúng là tai họa’ khiến lão

bất giác dâng lên một cảm giác tội lỗi.

Nhan Noãn Noãn thấy đầu lão nhân càng lúc càng cúi gằm xuống, đôi mắt đẹp phút chốc tỏa sáng. Nhan Noãn Noãn ném cây gậy than xuống, bất chợt nắm chặt tay lão nhân, kích động nói: “Ngươi vừa nãy có nói là ta trúng độc trong bụng mẹ chứ không phải trực tiếp trúng độc cho nên vẫn có khả năng luyện võ?” Nàng thật sự vẫn còn khả năng tu luyện nội lực sao?

Lão nhân thấy Nhan Noãn Noãn đột ngột kích động, có chút mờ mịt nhìn nàng, ngờ ngác gật đầu nói: “Đúng... Đúng vậy!”

“Vậy ngươi nhất định biết cách giúp ta tu luyện, đúng không?”

“Đúng... Đúng vậy!”

Khóe miệng Nhan Noãn Noãn cong lên, đáy mắt tỏa ra thứ ánh sáng trong như ngọc. Còn có thể luyện võ nghĩa là cũng chưa đến mức vô vọng.

“Vậy ngươi nói cho ta biết cách tu luyện nội công coi như bồi thường vì đã khiến ta trúng độc!”

Lời nói vô cùng có đạo lý từ trong miệng Nhan Noãn Noãn lại khiến cho lão nhân nghe xong không kiềm được run rẩy. Quá mức gian xảo, lão khi nào thì độc hại nàng ta chứ?

Lão nhân tức giận, ánh mắt khinh thường nhìn Nhan Noãn Noãn, chính là mới liếc qua, dưới cảm đã truyền tới một trận đau đớn, thấp mắt nhìn xuống thì thấy bộ râu bảo bối của mình đã bị Nhan Noãn Noãn dùng ngón tay quần mất mấy vòng liền.

Nha nha nha, lão chính là tưởng nha đầu này không có võ công nên mới mất cảnh giác, để nàng thừa dịp tới gần. Hai từ thời nay thật là không đơn giản mà, dám động thủ với lão nhân gia. Lão nhân trong lòng thâm oán.

“Ai da... nhẹ chút, ngươi đừng kéo râu ta như vậy a!” Lão nhân khấn trương nhìn Nhan Noãn Noãn, chỉ sợ không chú ý một chút là nàng sẽ dùng sức kéo xuống, như thế thì bộ râu bảo bối của lão còn đâu nữa...

Nhan Noãn Noãn ý vị thâm trường nhìn lão nhân, trong lòng đột nhiên hiểu ra. Khóe miệng mang theo ý cười giảo hoạt, cổ tay như ngọc khẽ động, lão nhân đột nhiên biến sắc.

“Nếu ngươi không nói ta sẽ kéo rụng râu ngươi!”

Uy hiếp... uy hiếp quá trắng trợn mà! Lão nhân nọ tròn trĩnh mắt, thiếu chút nữa là ngất xỉu tại chỗ! Biểu tình của nha đầu này thật không giống như đang nói đùa mà!

“Ta nói, ta nói là được mà, ngươi buông tay trước đi!”

“Ta làm sao biết ngươi có gạt ta hay không?” Nhan Noãn Noãn tà tà liếc lão nhân, biểu tình nghi ngờ nháy mắt kích thích tới lòng tự trọng của lão nhân, nếu không phải là bộ râu bảo bối đang nằm trong tay Nhan Noãn Noãn thì sợ là lão đã một chương đáng vắng nàng ra ba trượng rồi!

“Nha đầu, Cỗ Nhất ta trước giờ không nói hai lời, một khi ta đã đáp ứng ngươi thì sẽ không đổi ý, nếu không thì ngươi bái ta làm thầy, sư phụ ta đối với đồ đệ nhất định sẽ không thất tín.”

Nhan Noãn Noãn khẽ nhú mắt, thần nhiên nhìn Cỗ Nhất nói: “Ta như thế nào lại có cảm giác ngươi đang lừa ta đâu kia?”

“Ta vì sao phải lừa ngươi?” Cỗ Nhất lớn tiếng hỏi lại, nếu nghe kỹ sẽ nhận ra sự chột dạ trong đó. Cỗ Nhất chỉ vì khả năng trù nghệ bậc thầy của Nhan Noãn Noãn nên mới nghĩ ra kế sách này, chỉ cần nàng trở thành đồ đệ rồi thì sư phụ như lão còn sợ thiếu mỹ thực mỗi ngày sao.

Có một điều Nhan Noãn Noãn không biết, thời điểm Cỗ Nhất bắt mạch cho nàng đã phát hiện ra thể chất của nàng vô cùng đặc biệt, rất thích hợp để luyện võ, một thiên tài bẩm sinh như vậy nếu bỏ qua cũng thật đáng tiếc mà! Đó chính là lý do khiến Cỗ Nhất muốn thu nàng làm đồ đệ, nếu không thì với thái độ vô lễ của Nhan Noãn Noãn, làm sao lão lại có thể chịu đựng đến tận bây giờ được chứ.

“Bao nhiêu người muốn làm đồ đệ của ta mà còn không được a, ngươi gọi ta một tiếng sư phụ, ta sẽ trợ giúp ngươi tu luyện võ công, ngươi không hề thiệt thòi đâu nha!”

Ưc ực, mỹ thực, mỹ thực a! Vừa thu được một đồ đệ thiên tài vừa có mỹ thực để ăn mỗi ngày, ngấm đi ngấm lại khiến người ta không kiềm được kích động a! Cỗ Nhất nhịn không được cười thầm.

Nhan Noãn Noãn hồ nghi nhìn nét mặt cổ quái của lão, suy tính xem có nên bái sư hay không. Trong tay lão đã có hai trong bốn vật liệu để giải trừ Phượng tử tang, nếu bái sư thì việc sư phụ giải độc cho đồ đệ là chuyện đương nhiên, mà chuyện tìm kiếm hai vật liệu còn lại cũng sẽ dễ hơn cả. Huống chi, bái sư rồi nàng sẽ có cơ hội tu luyện nội lực.

Nhan Noãn Noãn suy qua tính lại, đang muốn gật đầu đồng ý thì đột nhiên nhớ tới điều gì đó, ánh mắt nhìn Cỗ Nhất đầy hàm ý: “Ta còn chưa biết ngươi có bản lĩnh gì, sao có thể tùy tiện bái sư được?”

Cỗ Nhất thấy Nhan Noãn Noãn không tín nhiệm mình, trong lòng uất nghẹn, ánh mắt nhìn nàng đầy bất mãn, râu rĩ nói: “Dù sao cũng dư sức bước lên Linh đảo!”

Thương tâm, lão nhân hẳn thật sự rất thương tâm a!

Nhan Noãn Noãn buông lỏng ngón tay, bộ râu bạc trắng thoát khỏi sự khống chế, nàng thay Cổ Nhất vuốt lại chòm râu nói: “Sur phụ, xem ra người đúng là cao nhân nha!”

“Đương nhiên!” Cổ Nhất thấy Nhan Noãn Noãn thay đổi thái độ, có chút hưởng thụ, bất tri bất giác có cảm giác thỏa mãn vô cùng.

“Sur phụ, ta muốn tu luyện nội công thì phải làm gì bây giờ?” Nhan Noãn Noãn cũng không quan tâm tới Cổ Nhất tự kỷ, lên tiếng hỏi vấn đề nàng quan tâm nhất. Vì mạng nhỏ này nàng đành phải cố sức luyện tới cấp bảy rồi lên linh đảo tìm được liệu thôi!

Ánh mắt thâm thúy của Cổ Nhất chợt lóe tinh quang: “Việc đầu tiên cần làm chính là nướng vịt lại cho ta!”

“Lão nhân, ngươi dám giỡn ta?” Nhan Noãn Noãn đang vuốt lại chòm râu, nhất thời biến sắc, trừng mắt nhìn Cổ Nhất. Cái gì mà chuyện trọng yếu chứ, chỉ nghĩ tới ăn mà thôi!

“Chẳng lẽ ngươi báỉ sư mà không có lễ vật? Ngươi có biết cái gì là tôn sư trọng đạo không hả?” Cổ Nhất liếc nhìn Nhan Noãn Noãn, ánh mắt hiện rõ ý tứ chất vấn khiến cho cơ mặt Nhan Noãn Noãn không kìm được run lên.

Xem hẳn đã thành sư phụ, nàng nhin!

Nhan Noãn Noãn lần nữa nướng vịt cho Cổ Nhất, vừa bỏ vịt vào lò vừa đảo gà ăn mày lên. Cổ Nhất vừa nghe thấy mùi gà, nước miếng thiếu chút nữa là chảy dòng. Mãi đến khi cắn một miếng thịt gà, lão mới đột nhiên phát hiện cuộc đời mình hôm nay tươi sáng làm sao, quyết định của lão mới anh minh làm sao...

Con gà nhanh chóng bị Cổ Nhất giải quyết không thừa một miếng, lão vội vàng chạy lại đứng bên cạnh Nhan Noãn Noãn ở trước lò nướng, gất gao nhìn con vịt nướng trong lò, hai mắt không ngừng tỏa sáng.

“Nha đầu, ta còn chưa biết ngươi tên là gì?”

“Nhan Noãn Noãn!”

“Đi? Hóa ra ngươi chính là Hiền vương phi Nhan Noãn Noãn?” Cổ Nhất kinh ngạc hỏi lại.

Thân phận đối phương thật sự khiến lão có chút giật mình, lão biết Hiền vương phi tên là Nhan Noãn Noãn nhưng đâu có biết Hiền vương phi lại có trù nghệ hơn người như vậy.

“Án!” Nhan Noãn Noãn cũng không vì việc Cổ Nhất biết thân phận của mình mà cảm thấy kỳ quái. Dù sao thì từ đường cái cho tới ngõ nhỏ ở kinh thành này, có ai không biết tân Vương phi vừa gả cho Long Trác Việt tên là Nhan Noãn Noãn đâu.

Đúng lúc này thì bên ngoài vang lên thanh âm sung sướng của Long Trác Việt: “Noãn Noãn, người ta mang đồ ăn ngon đến cho nàng này!” Rất nhanh sau đó, cửa phòng bếp vốn chỉ khép hờ bị người mở banh ra.

Cổ Nhất cũng không cần phải trốn tránh nữa. Lão hiện tại đã là sư phụ của Nhan Noãn Noãn, là một nhân vật quan trọng rồi, không trốn cùng là việt tất yếu.

Long Trác Việt vừa qua cửa đã thấy Cổ Nhất đứng bên cạnh Nhan Noãn Noãn, hai hàng lông mi khẽ chớp, nghi hoặc hỏi: “Đi? Như thế nào lại có một lão nhân ở đây?”

Phốc... Cổ Nhất thật muốn học máu. Không lẽ phép, thật sự không lẽ phép gì cả!

“Xú tiểu tử, lão nhân là để ngươi gọi sao? Ngươi hẳn là nên gọi ta một tiếng lão gia gia nha!” Cổ Nhất nghiêm mặt liếc Long Trác Việt, ý đồ muốn dùng tư thái trưởng giả để giáo dục tiểu bối lễ nghĩa cùng sự tôn trọng đối với bậc trưởng bối. Đối với Nhan Noãn Noãn lão không chiếm được thế thượng phong thì với những người khác cũng phải có chút uy nghiêm chứ.

Long Trác Việt trần trối nhìn Cổ Nhất, rất nhanh sau đó òa khóc nức nở, vật trong tay bị hắn ném thẳng lên mặt bàn, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Nhan Noãn Noãn, ôm chặt lấy nàng như thể muốn được an ủi: “Oa, Noãn Noãn, lão nhân kia thật hung bạo a, thật hung dữ a, oa oa oa...”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Lão nhân cổ quái!

Ads “Sư phụ, người không được hung dữ với Việt Việt như vậy!” Nhan Noãn Noãn trừng mắt nhìn Cổ Nhất, giọng nói mang theo hàm ý cảnh cáo.

Cổ Nhất một bụng ủy khuất không thể phát tiết, đôi mắt sâu thẳm nhìn Long Trác Việt không chớp mắt. Xú tiểu tử đáng ghét, cư nhiên dám chơi trò ác nhân cáo trạng trước, quá mức vô sỉ!

Cổ Nhất nhìn Long Trác Việt bám trên người Nhan Noãn Noãn, bộ dáng thân mật cùng ý lại, nháy mắt liền đoán được thân phận của hắn. Hóa ra xú tiểu tử này chính là Thương Nam quốc tiếng tăm lừng lẫy – Ngốc tử Vương gia Long Trác Việt a!

Trông mắt trong sáng đầy ai oán của Long Trác Việt nhìn Cổ Nhất, trong lòng đối với hai tiếng ‘sư phụ’ kia của Nhan Noãn Noãn có chút kinh ngạc.

Cổ Nhất neho neho mắt, ánh mắt sắc bén nhìn Long Trác Việt, một tia nghi hoặc chợt lóe qua nhưng rất nhanh chuyển thành giạt mình. Thế nhân không nhìn ra Long Trác Việt này nguy trang không có nghĩa là người đã sống gần trăm năm như lão cũng không nhận ra.

Dưới ánh nhìn nóng rực của Cổ Nhất, Long Trác Việt bất giác có cảm thấy bản thân thật non nớt, giống như toàn bộ tâm tư giấu kín đều bị người trước mặt bóc trần cả. Long Trác Việt đối với ánh nhìn chăm chú đôi khi lại lộ ra ý cười thâm thúy của lão nhân nọ, trong lòng không khỏi lo lắng cùng hồi hộp, dự cảm không lành phút chốc dâng lên.

“Nha đầu, phu quân người thật sự không đơn giản nha!” Cổ Nhất thu lại ánh nhìn, quay sang Nhan Noãn Noãn nói, đôi mắt hữu thần mang theo ý cười nồng đậm.

Nhan Noãn Noãn khó hiểu nhìn Cổ Nhất: “Sư phụ, người không sao chứ? Việt Việt đơn thuần như vậy, vì sao lại nói không đơn giản?”

Nếu nói Long Trác Việt không đơn giản thì trên đời này ai mới là người đơn giản chứ? Lão nhân này xem ra chính là không vừa mắt với Long Trác Việt nên mới nói vậy rồi!

“Ta... ngô ngô ngô...”

Long Trác Việt thầm kêu một tiếng không tốt, phản xạ có điều kiện buông Nhan Noãn Noãn ra, mạnh mẽ lao về phía Cổ Nhất, thừa dịp lão còn chưa kịp nói gì đã vươn tay chụp tới mặt lão, thành công bị được miệng Cổ Nhất.

“Sư phụ Noãn Noãn a, người không cần tức giận, không cần hung dữ với người ta nha!”

Một tay Long Trác Việt nhanh chóng vòng ra sau lưng Cổ Nhất, không chút dấu vết điểm nhẹ một cái. Gương mặt Cổ Nhất từ ngạc nhiên chuyển thành kinh hoàng. Lão chỉ nghĩ Long Trác Việt này già ngu ngốc chứ không hề nghĩ tới thân thủ của tên tiểu tử này lại nhanh đến vậy, càng không nghĩ tới tên tiểu tử này thế nhưng lại tiên phát chế nhân, khiến cho lão ngay cả cơ hội phát động nội lực đều không có. Thật sự khiến người ta kinh hãi mà!

Cổ Nhất trong lòng không ngừng chửi rủa, thế đạo thật sự thay đổi rồi, như thế nào hôm nay lão lại gặp một tên so với bất kỳ ai đều già dối hơn cả.

Cổ Nhất cố gắng cử động thân hình nhưng vô ích, bên tai vang lên tiếng nói như thiên sứ của Long Trác Việt, bắt quả thì với lão, giọng nói này chính là của ác ma a!

“Sư phụ Noãn Noãn a, người ta đột nhiên phát hiện mình rất thích lão nha, lão hỏi phủ cùng người ta được không? Như vậy thì người ta mỗi ngày đều có thể nhìn thấy lão nha, Noãn Noãn cũng có thể thấy lão mỗi ngày, mà lão cũng có thể thấy Noãn Noãn mỗi ngày nha!” Hai hàng lông mi Long Trác Việt khẽ chớp, đôi mắt trong suốt có thể nhìn thấy đáy lấp lánh như đom đóm trong đêm, nhu hòa mà không kém phần chói lóa.

Cổ Nhất lắc lắc đầu, mắt trừng lớn, rất công khai thể hiện lão hoàn toàn không muốn đi Vương phủ.

Bất quá thì Long Trác Việt lại lý giải thành: “Ai du, sư phụ Noãn Noãn a, lão đừng ngại, sẽ không phiền hà người ta đâu, người ta hiện tại liền mang lão hỏi phủ nha!” Dứt lời, Long Trác Việt cao hứng nhìn Nhan Noãn Noãn, ngoác miệng cười nói: “Noãn Noãn, người ta đưa sư phụ Noãn Noãn hỏi phủ nha!”

“Người...”

Nhan Noãn Noãn vừa định lên tiếng thì đã bị Long Trác Việt cắt ngang.

“Noãn Noãn yên tâm, người ta nhất định sẽ hảo hảo chiêu cố sư phụ Noãn Noãn a!”

Cổ Nhất vừa nghe vậy, mắt trừng trừng nhìn Long Trác Việt. Nếu tên tiểu tử này mà thật tâm chiêu cố lão thì hai chữ Cổ Nhất này lão tình nguyện viết ngược a! Một bước sai lầm hận cả thiên thu, lão đây là tự mình lên thuyền giặc a?

“Không...”

“Noãn Noãn, người ta biết vịt nướng Noãn Noãn làm rất ngon, nhưng không sao, buổi tối cũng có thể ăn a, hiện tại để sư phụ Noãn Noãn về Vương phủ xem phòng trước nha!” Long Trác Việt cố tình cắt ngang lời Nhan Noãn Noãn, tự mình lý giải nói.

Cổ Nhất ghen đến mức nội thương. Thúi lắm! Lão nói muốn tới Vương phủ xem phòng khi nào chứ? Lão muốn ăn vịt nướng bây giờ a, tại sao lại bắt lão đợi đến buổi tối chứ? Dựa vào đâu, dựa vào đâu a?

“Việt Việt...”

“Noãn Noãn, nàng...”

“Câm miệng cho ta!” Nhan Noãn Noãn bị Long Trác Việt cắt ngang, tức giận hét lớn khiến cho Long Trác Việt lời nói đã lên đến miệng cũng phải nuốt trở lại, mở to mắt nhìn Nhan Noãn Noãn nổi giận đùng đùng trước mặt, ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Người biết đường về Vương phủ sao?”

Ách... Nhan Noãn Noãn hỏi vấn đề này quả thực khiến Long Trác Việt không cách nào chống đỡ nổi.

Cổ Nhất vừa thấy biểu tình chột dạ của Long Trác Việt, gương mặt lộ rõ vui sướng, ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhìn Nhan Noãn Noãn, hi vọng nàng có thể giúp lão qua được ải này, bằng bất cứ giá nào lão cũng không thể đi cùng tên Long Trác Việt này được. Theo hẳn về Vương phủ lão không chết cũng bỏ mình a!

Long Trác Việt sau một lúc sừng sốt liền ngoác miệng cười nói: “Noãn Noãn, nàng thật quan tâm tới người ta nha, người ta rất vui a!”

Xú tiểu tử đáng ghét, còn có thời gian nói lời vô nghĩa, tức chết lão mà!

“Ngô ngô ngô...” Cổ Nhất bất mãn há miệng muốn nói nhưng lại chỉ có thể phát ra những tiếng ngô ngô khó hiểu.

Cánh tay như sắt thép bịt chặt miệng Cổ Nhất, mặc cho lão lôi kéo như thế nào cũng không nhúc nhích lấy nửa phân khiến não uất nghẹn, chỉ có thể trợn mắt nhìn trừng trừng Long Trác Việt.

“Người tốt nhất là ở lại đây, không cho phép đi lung tung!” Nét mặt Nhan Noãn Noãn ôn hòa, dịu giọng nhìn Long Trác Việt nói. Nàng thật lòng không hi vọng Long Trác Việt lại mất tích lần nữa.

“Không cần a!” Long Trác Việt đột ngột nghiêm mặt, lớn tiếng nói: “Bên ngoài nhiều người như vậy, bọn họ sẽ dẫn người ta với sự phụ Noãn Noãn về phủ a. Noãn Noãn, nàng không cần lo lắng cho người ta đâu!” Tròng mắt trong suốt của Long Trác Việt dừng lại trên người Nhan Noãn Noãn, đôi mắt chớp chớp nhìn nàng đầy mong chờ, đáng vẻ thập phần động lòng người.

Nhan Noãn Noãn nhìn vào tròng mắt ngây thơ kia, cuối cùng bùi ngùi thờ dài, không tài nào kháng cự được ánh nhìn này của Long Trác Việt nên đành giờ cò trắng đầu hàng.

“Được rồi, trở về thì không được ra ngoài một mình!”

Trong khi Long Trác Việt gật đầu lia lịa, Nhan Noãn Noãn đột nhiên nhìn qua Cổ Nhất: “Sự phụ, nếu có người khi dễ Việt Việt, người nhất định phải giúp hắn, đợi tối ta về nhất định sẽ mang thịt nướng về cho người!” Nhờ người thì cũng nên cho người chút phúc lợi chứ!

“Noãn Noãn, người ta đi về nha, nàng cũng trở về sớm một chút a!” Long Trác Việt lời theo Cổ Nhất toàn thân cứng ngắc, giây giụa không ngừng đi về phía cửa, mỗi bước đi đều không quên quay lại tạm biệt Nhan Noãn Noãn.

...

Cửa lớn Hiền vương phủ, Long Trác Việt nhảy xuống xe ngựa rồi quay người lúi Cổ Nhất từ trên xe xuống.

Cổ Nhất phùng mang trợn má, tên tiểu tử này phong bế huyết đạo khiến lão không thể phát động nội lực thì cũng thôi đi, lại còn dám cả gan điểm á huyết cùng các huyết đạo khác, cả người lão trừ bỏ đôi chân vẫn còn cử động được thì tất cả đều bị điểm cứng nhắc.

Long Trác Việt tà ác, Cổ Nhất lão không ngờ cũng có ngày thua trong tay một tên văn bối! Là lão đánh giá cao bản thân mình mà xem thường thực lực của tên tiểu tử này.

Mấy chục năm qua, nội lực của lão đã sớm vượt qua cấp bảy, tìm khắp đại lục Lạc Thiên này, những người bằng tuổi lão làm gì có ai đạt tới cảnh giới như lão, những người đạt đến cấp bảy đã được coi là nhân tài kiệt xuất trong võ lâm rồi. Vậy mà tên Long Trác Việt này... Yêu nghiệt! Tuyệt đối là một yêu nghiệt thiên tài mà!

“Tiểu Cửu, cảm ơn người đã đưa bọn ta về, người có thể trở về Tụ Hiền lâu rồi! Đừng quên nói với Noãn Noãn là người ta đã bình an về tới Vương phủ nha!” Long Trác Việt vừa lúi Cổ Nhất vừa quay sang nói với người đánh xe đưa bọn họ về là Tiểu Cửu nói. Trên gương mặt ngăm đen ngập tràn ý cười, trừ bỏ ánh mắt trời thì trong đôi mắt trong suốt như thạch bảo lấp lóe tinh quang.

“Vương gia khách khí rồi, tiểu nhân đã nhớ!” Tiểu Cửu xoay người hành lễ rồi vội vàng đánh xe trở lại Tụ Hiền lâu.

Dung mạo Hiền vương thật sự khiến người ta cảm thấy khủng bố, nhưng cùng người tiếp xúc lâu ngày sẽ phát hiện ra sự thiện lương cùng đơn thuần của người. Đám thế gia công tử có người nào đối đãi ôn hòa, thật tâm cảm ơn dân đen bọn họ chứ? Loại cảm giác được người có địa vị tôn trọng khiến Tiểu Cửu theo bản năng ngồi thẳng lưng lên.

“Thiên Minh, Thiên Minh, Thiên Minh...” Long Trác Việt lòi Cổ Nhất đi thẳng vào trong Vương phủ, vừa đi vừa lớn tiếng gọi.

Tiếng thứ ba vừa dứt thì Thiên Minh đã đứng trước mặt Long Trác Việt, gương mặt tuấn tú lạnh lùng nhìn Long Trác Việt, cung kính cúi người: “Có thuộc hạ!”

“Thiên Minh, người ta muốn dẫn sư phụ Noãn Noãn đi xem phòng, người ở ngoài canh chừng, không cho phép người khác quấy rầy nhã hứng của sư phụ Noãn Noãn!”

Đôi mắt sâu thẳm, lạnh lùng của Thiên Minh lướt qua Cổ Nhất, gật đầu nói: “Dạ, Vương gia!”

Long Trác Việt dẫn Cổ Nhất tới một căn phòng nhỏ nhưng sạch sẽ. Long Trác Việt vừa mới bước vào liền quay người khóa trái cửa, thời điểm quay người, đôi mắt trong sáng nhìn Cổ Nhất phóng ra từng đợt hàn ý.

Long Trác Việt đưa tay giải á huyệt cho Cổ Nhất, lạnh lùng hỏi: “Nói, tiếp cận Noãn Noãn có mục đích gì?”

“Rốt cuộc cũng bộc lộ bản chất, ta còn tưởng người sẽ tiếp tục vờ vịt giả ngọc nữa chứ. Hừ, anh hùng hảo hán không đánh lên sau lưng người khác!” Cổ Nhất cắn giận, trừng mắt nhìn Long Trác Việt.

Long Trác Việt hai tay khoanh trước ngực, thờ ơ nhìn Cổ Nhất, ánh mắt sắc bén như chim ưng nói: “Ta cũng chưa từng nhận mình là anh hùng hảo hán, nói qua nói lại, sao không nói người tài năng không bằng người đi?”

Cổ Nhất bị câu nói của Long Trác Việt làm cho á khẩu, mở to mắt, ai oán nhìn Long Trác Việt. Thật không phân phải trái mà!

Cổ Nhất hừ lạnh một tiếng, quay đầu không nhìn Long Trác Việt, im lặng không lên tiếng. Người hỏi đi, hỏi đi! Tiểu thứ thôi, cho người hỏi, ta cứ không trả lời!

Long Trác Việt nhận ra tâm tư của Cổ Nhất, gương mặt xấu xí chợt nở nụ cười giảo hoạt: “Không nói cũng được, lát nữa nhét người vào trong bao ném ra ngoài bãi tha ma!”

...

Cổ Nhất nghe rồi lại nghe, tên tiểu tử này đang nói tới lão sao?

Cổ Nhất không tin, trừng mắt nhìn Long Trác Việt. Tên tiểu tử thôi này quả nhiên tà ác, cư nhiên khi dễ lão hiện tại không thể cử động, chân không thể đi, nội lực không thể phát động. Lão hiện tại có khác gì phế nhân mặc người chém giết a!

Cổ Nhất nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt nhìn Long Trác Việt một hồi lâu, cuối cùng cũng cất tiếng: “Như thế nào, người cũng biết quan tâm tới nương tử của mình sao?”

“Vô nghĩa, ta không quan tâm tới Noãn Noãn chẳng lẽ lại quan tâm người sao?” Long Trác Việt đối với câu nói mỉa mai của Cổ Nhất, không cam lòng phản kháng lại.

“Thật sự quan tâm? Vậy chắc người cũng biết nương tử người từ lúc sinh ra đã trúng ki độc?” Cổ Nhất thần nhiên nói. Lão bị tên tiểu tử này khi dễ từ sáng giờ, cũng nên cho hắn một chút kinh ngạc làm quà đáp lễ chứ?

Quả nhiên, Cổ Nhất vừa nói xong, đôi mắt vốn đang híp lại của Long Trác Việt phút chốc trừng lớn, một bước tiến đến nắm lấy cánh tay Cổ Nhất hỏi lại: “Người vừa nói gì? Noãn Noãn sao có thể trúng độc được?”

Không có khả năng, năng trước giờ vẫn rất khỏe mạnh mà, hắn cũng chưa từng nghe nói mười bảy năm qua Noãn Noãn có dấu hiệu phát bệnh nào cả!

Đột nhiên nghe người nói Noãn Noãn trúng ki độc, đồng tử Long Trác Việt không kim được co rút, gương mặt hiện rõ bất an cùng lo lắng, giống như bản thân đang ở trong vùng kín tối tăm không hề thở khiến hắn hít thở không thông, có cảm giác không gian xung quang đang co hẹp lại như muốn nghiền nát hắn. Trên ngực như thể bị tảng đá khổng lồ đè xuống, đau đến co rút.

“Phượng tử tang sao có thể để người khác dễ dàng chẩn đoán ra, bất quá thì không thể qua mắt ta được!” Cổ Nhất đắc ý nhìn Long Trác Việt, vẻ mặt như muốn nói: Chỉ riêng chuyện này cũng đủ để chứng minh năng lực của ta, nếu ta đã có thể nhìn ra nha đầu kia trúng độc thì đương nhiên có biện pháp giải độc cho nàng ta.

Bất quá thì Cổ Nhất cũng không dám nói Phượng tử tang kia chính là do lão luyện ra. Chỉ sợ để Long Trác Việt biết được thì lão thật sự sẽ bị ném ra bãi tha ma mất. Tuy rằng lão cũng không thể chết ngay được, nhưng là bị người nhét vào bao tải ném đi cùng thật quá mất mặt đi!

Sâu trong đáy mắt Long Trác Việt hiện rõ từng lớp sóng như thủy triều dâng tràn: “Người có biện pháp cứu Noãn Noãn, đúng không?”

Cổ Nhất nhú mắt, cười cười gật đầu, sâu trong mắt phượng hẹp dài hiện lên tia giảo hoạt, Cổ Nhất không chút ngần ngại để cho Long Trác Việt biết được sự đắc ý của lão.

“Đó là đương nhiên, Phượng tử tang chỉ phong bế huyệt đạo trong người Nhan Noãn Noãn. Ta không những có thể giúp nha đầu kia tu luyện võ công

mà còn có thể giúp nàng ta giải độc, nếu không, nha đầu kia sao có thể bái ta làm thầy được!” Cho nên, nếu người thật lòng quan tâm tới nương tử nhà người thì nên hảo hảo đối xử với lão nhân gia ta a!

Đương nhiên, câu cuối cùng Cổ Nhất không trực tiếp nói ra nhưng ý tứ trong đáy mắt vẫn rất rõ ràng.

Hai hàng lông mày rậm rạp của Long Trác Việt nhíu chặt: “Lấy giải được ra đây!”

“Hừ!” Cổ Nhất nhìn Long Trác Việt, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Với thái độ này của người mà muốn ta đưa giải được ra? Người nằm mơ!” Có chuyện cầu người mà còn kiêu ngạo như vậy sao?

Long Trác Việt nghe vậy, không nói hai lời liền giải khai toàn bộ huyết đạo trên người Cổ Nhất, ánh mắt khẩn trương nhìn lão mang theo bất an cùng khẩn cầu: “Tiền bối, xin người hãy cứu Noãn Noãn!”

Cổ Nhất vừa được tự do liền phi thân một cái, cách xa Long Trác Việt mấy trượng: “Giải được còn thiếu hai loại dược liệu nữa mới có thể luyện thành, ta có muốn giải độc cho nha đầu kia thì cũng lực bất tòng tâm. Bất quá thì người yên tâm, nha đầu kia còn ba năm nữa, các người có ba năm để tìm hai loại dược liệu còn thiếu kia!”

Mi mắt Long Trác Việt giật giật, đột nhiên có cảm giác bị người đùa giỡn.

Mà Cổ Nhất nói xong cũng lâm vào trầm tư. Thân là sư phụ cũng nên vì đồ đệ mà bỏ chút sức lực, cái chính là Linh đảo ở đâu lão còn không biết chứ nói gì tới lên đảo tìm kiếm dược liệu. Ba năm nghe ra thì dài nhưng muốn hái Thất tinh anh đào cũng chỉ có ba lần cơ hội. Mà Kim hà trụ kia trăm năm khó cầu, Linh đảo đảo chủ nuôi một con cũng không biết là đực hay cái, cho dù là cái thì cũng phải tốn không ít sức lực. Nan giải, quả nhiên là vạn phần nan giải mà!

Hai hàng lông mi hoa râm vì suy tư mà nhíu chặt lại, Cổ Nhất suy nghĩ đến nhập thần, hoàn toàn không để ý đến Long Trác Việt trước mặt, gương mặt ngăm đen càng lúc càng khủng bố, quí dị như Tu la đến từ địa ngục, hơi thở u ám khiến người ta hít thở không thông.

“Ba năm?” Long Trác Việt nghiêng răng lập lại. Sẽ không! Noãn Noãn sẽ không sao cả!

Gương mặt Long Trác Việt căng cứng như cây cung bị kéo căng, chỉ cần tăng thêm chút lực sẽ đứt ra thành nhiều đoạn. Đôi mắt đẹp bị sự lo lắng cùng khủng hoảng chiếm giữ, dần dần bao phủ cả người Long Trác Việt.

Long Trác Việt cảm thấy chính mình như đang đứng dưới vực sâu vạn trượng, từ đầu đến chân bị khí lạnh bao phủ, xâm chiếm, lạnh đến tận xương tủy, lạnh đến chết lặng cả người!

Long Trác Việt đột ngột ngẩng đầu nhìn Cổ Nhất, ánh mắt sáng như sao đầy kiên định: “Bất kể phải trả giá thế nào, ta nhất định sẽ không để Noãn Noãn xảy ra chuyện!”

Đáy mắt Cổ Nhất xẹt qua tia quang mang nhưng rất nhanh liền biến mất, hai tay lão chấp sau lưng, ưỡn ngực tiêu sái đi đến bên cạnh Long Trác Việt, vỗ vỗ vai hắn, ca ngợi: “Người trẻ tuổi thật có ý chí, bất quá thì Linh đảo không phải là nơi người ngoài có thể tùy tiện tiến vào, lấy tư cách của người thì vẫn còn kém chút!” Cổ Nhất cố ý lờ mắt nhìn Long Trác Việt nói.

Kỳ thực trong lòng lão đối với cấp bậc nội lực của Long Trác Việt tò mò không thôi, tiểu tử này có phải đã đạt cấp tám rồi không?

Long Trác Việt thân nhiên liếc nhìn Cổ Nhất: “Tư cách của ta thế nào, chắc hẳn trong lòng tiền bối cũng hiểu rõ mà!”

Linh đảo kia đối với người của các đại lực thật sự cường đại cùng thần bí, nhưng vì Noãn Noãn, cho dù là đầm rồng hang hổ hắn cũng nhất định phải đi.

Cổ Nhất đưa tay miết miết môi mình, không chút hứng thú nói: “Thực không đáng yêu!” Im lặng một lúc, lại tò mò nhìn Long Trác Việt hỏi: “Nếu ta đoán không nhầm thì nội lực của người đã đạt tới cấp tám rồi, làm đồ đệ ta thì thế nào?”

Ánh mắt sắc bén của Long Trác Việt quét tới, vạn phần khinh thường nhìn Cổ Nhất nói: “Không có hứng thú!” Nếu hắn đột nhiên biến mất thì sẽ thành chuyện lớn, không chỉ công sức nguy trang bao nhiêu năm đi tong mà cả thể lực phía sau hắn cũng sẽ bị bại lộ, quan trọng nhất là đến lúc đấy Noãn Noãn cũng sẽ gặp nguy hiểm. Ngày nào Thái hậu còn sống, ngày đó hắn vẫn không thể tự do hành động được.

“Đừng như vậy, nếu người bái ta làm thầy, ta nhất định sẽ giúp người đột phá cấp chín nha!” Cổ Nhất không nguyện ý buông tha, Long Trác Việt này so với thiên tài còn thiên tài hơn nha, có thể khiến lão vây quanh hắn, giờ đủ trò đùa hoặc. Lão trước nay thu đồ đệ không bao giờ tùy tiện, chính là hôm nay trời cao đột nhiên chiếu cố, để lão phát hiện liền một lúc hai nhân tài, lão có thể không kích động sao? Ngày sau kể lại chuyện này, không cần nói cũng biết quang vinh cỡ nào a!

“Không muốn!” Long Trác Việt không buồn nhìn Cổ Nhất. Tốt nhất là hắn nên cử người đi Linh đảo tìm hiểu hai vị dược liệu kia, nếu không xin được thì cho dù phải cướp về hắn cũng nguyện ý thành cường đạo.

“Lấy tiềm lực của người nhất định có thể đột phá cấp chín, đây chính là cơ hội nhiều người muốn còn không được nha! Người phải biết, ở đại lực Lạc Thiên này, số người đạt tới cấp chín cũng không quá ba người, ta tin tưởng người nhất định sẽ là người thứ tư, có khi sau này người còn có thể đột phá cấp mười, trở thành người mạnh nhất đại lực Lạc Thiên cũng không chừng!”

Cổ Nhất càng nghĩ càng kích động, đáy mắt thâm thúy như có thể nhìn thấy tương lai huy hoàng kia.

“Tiền bối, người nhớ kỹ những lời người nói hôm nay, nhất định phải giải độc cho noãn, giúp nàng luyện võ. Để phòng ngừa người giữa đường bỏ chạy, từ nay người sẽ ở lại Hiền vương phủ!” Long Trác Việt nói rồi xoay người muốn rời đi, không hề để ý trong lời nói của mình có bao nhiêu phần giống uy hiếp.

Cổ Nhất vừa nghe, nhất thời bị chọc giận, như gà trống xù lông: “Người nói vậy là sao hả? Ta lại giống phường tiểu nhân thất tín đó sao?” Ngừng một chút, lại nói: “Nếu người kêu ta một tiếng sư phụ thì ta cũng không ngại ở lại Hiền vương phủ này đâu!”

Bộ dáng như thể mình đang gia ân với người khiến cho Long Trác Việt có loại xúc động muốn một cước đá văng lão. Nhưng là nghĩ tới Nhan Noãn Noãn, hần đành cố nhịn xuống!

Long Trác Việt đi tới cửa thì đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn Cổ Nhất, nở nụ cười để lộ cả răng hàm nói: “Ta không nghĩ là người đủ tư cách làm sư phụ ta, còn nữa, đánh chính một chút, trên đại lục Lạc Thiên này chính xác là có bốn người đạt cấp chín!”

Dứt lời, dưới biểu tình ghen hờn cùng ánh nhìn trân trời của Cổ Nhất, nghênh ngang rời đi. Nếu hần đoán không nhầm thì lão nhân này đã đạt tới đỉnh của cấp chín, chỉ một thời gian ngắn nữa thôi là có thể đột phá lên cấp mười rồi! Bất quá thì muốn đạt tới cấp mười, nhìn thì gần nhưng đi rồi mới biết gian nan, có người bỏ cả đời cũng không đột phá được.

Cổ Nhất bị câu nói của Long Trác Việt làm cho choáng váng, cảm thấy đầu óc mình ‘ầm ầm’ rung chuyển... Bốn... bốn... ý tứ rất rõ ràng, lão nghe mà không hiểu thì nhất định chính là kẻ ngốc... Cấp chín!!! Lão thiên a, tên tiểu tử Long Trác Việt kia dĩ nhiên đã đạt tới cấp chín?!

Lòng ngực phập phồng dữ dội, biểu tình khiếp sợ, lão thật sự khó có thể chấp nhận được sự thật này, hai mắt trừng lớn đến độ người ngoài nhìn vào tưởng mắt lão sắp rớt ra tới nơi. Cổ Nhất cảm thấy bản thân mình hô hấp có chút khó khăn. Nhưng mà ý định muốn Long Trác Việt kêu lão hai tiếng ‘Sư phụ’ càng lúc càng mãnh liệt hơn cả.

Cổ Nhất vội vàng chạy ra ngoài, râu tóc hoa râm trong gió phất phơ, dưới ánh mặt trời tỏa ra một vầng ánh sáng trắng.

“Việt Việt... Việt Việt...”

Khỏe miệng Long Trác Việt không kịp được run rẩy, quay đầu nói: “Sư phụ Noãn Noãn, không được gọi người ta là Việt Việt, chỉ có Noãn Noãn mới có thể gọi người ta như vậy!”

“Được, được, không gọi thì không gọi!” Cổ Nhất hí hóp mắt cười như thể muốn lấy lòng Long Trác Việt, đáy mắt lấp lóe tinh quang: “Tiểu Việt Việt ngoan, gọi ‘Sư phụ’ được không?”

Long Trác Việt phất chốc mây đen đầy đầu.

Việt Việt... Tiểu Việt Việt... có gì khác nhau chứ?

Long Trác Việt nhìn Cổ Nhất mặt dày như da trâu bám lấy mình, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Sư phụ Noãn Noãn, muốn ta kêu người hai tiếng ‘Sư phụ’ cũng không phải là không thể...”

Long Trác Việt mới nói đến đây, Cổ Nhất vui sướng như cơn mây hỏi: “Thật sự?”

“Nếu tâm tình ta tốt thì có thể!”

Ý cười trên gương mặt Cổ Nhất phất chốc yếu dần, bộ râu dài rung rung.

“Vậy khi nào tâm tình người mới tốt?”

“Àn...” Long Trác Việt nghiêng đầu, vẻ tư lự nói: “Đầu tiên là không được chọc người ta không vui!” Tỷ như không được đem chân tướng việc hần giả ngu nói cho Noãn Noãn.

Cổ Nhất nhìn ánh mắt cảnh cáo của Long Trác Việt, không hề do dự gật đầu: “Được!”

“Sau đó thì chờ đi!”

...

Cảnh xuân tháng ba tươi đẹp, bên hồ liễu rủ, ánh mặt trời chiếu xuống khiến cảnh vật mang vẻ thanh lệ vô cùng.

Cửa lớn phủ Thừa tướng, ngựa xe tấp nập vô cùng, cái sau so với càng trước càng xa hoa, trắng lợt hơn cả. Hôm nay chính là sinh nhật của Bạch Vũ Dương hầu, trưởng nữ cùng là ái nữ của Bạch thừa tướng.

Đại lục Lạc Thiên tuy coi trọng quan võ nhưng đường đường là Thừa tướng đương triều, dưới một người trên vạn người, quyền thế cũng không phải là hư danh. Phạm là người có chút địa vị cùng danh tiếng trong kinh thành đều mang theo lễ vật tới cửa chúc mừng Bạch Vũ.

Bạch Vũ vốn được coi là kinh thành đệ nhất tài nữ, ở Thương Nam quốc này nàng không chỉ có dung mạo khuynh thành, tài hoa hơn người mà còn luyện

võ đạt đến cấp năm. Một nữ tử xuất chúng như vậy, muốn không trở thành tiêu điểm cũng không được.

Đại sảnh phủ Thừa tướng phi thường náo nhiệt, Bạch Vũ đứng cạnh một người đàn ông trung niên, đối với đại lễ chúc thọ của mọi người, khẽ mỉm cười đáp lễ.

Hôm nay nàng chính là nhân vật chính nên đương nhiên phải tỉ mỉ hơn cả, mày liễu tinh tế, mi tâm điểm một nốt chu sa, đôi mắt như nước, thân hình mềm mại, cử chỉ nhàn nhã, môi không tô son mà hồng thắm, mi không uốn mà cong, mỗi cái nhìn hay nụ cười của nàng đều thấp phần động lòng người.

“Từ Ngôn bá kiến Bạch bá phụ!”

Tư Đồ Từ Ngôn đi đến trước mặt Bạch Thụy Hồng, cung kính hành lễ, ánh mắt liếc nhìn về phía Bạch Vũ, bạc môi khẽ cong lên, lấy một hộp gấm đưa tới trước mặt Bạch Vũ: “Vũ nhi, cái này tặng cho nàng!”

Bạch Vũ dưới ánh nhìn tràn ngập nhu tình của Tư Đồ Từ Ngôn khẽ hạ mi, gương mặt đỏ bừng, những ngón tay ngọc khẽ vươn ra tiếp nhận hộp gấm.

“Cảm ơn!”

Bạch Thụy Hồng đa mưu túc trí, ánh mắt lóe lên kiêu ngạo cùng vừa lòng: “Từ Ngôn tới là tốt rồi, cả buổi sáng hôm nay, nữ nhi bảo bối này của ta cứ nhắc công từ mãi, nếu công từ đến trễ thêm chút nữa, ta sợ là lỗ tai này bị tra tấn đến hồng luôn mất!” Thanh âm tràn ngập yêu thương, không khó nghe ra sự sùng ái đối với Bạch Vũ.

Nữ nhi của hần tài giỏi như vậy, muốn tìm vị hôn phu đương nhiên cũng phải là nhân trung long phượng rồi!

Nhưng là ở Thương Nam quốc này, hoàng đế yếu đuối vô năng, lại là quân cờ trong tay thái hậu, hoàng tử duy nhất của tiên đế lại là một tên ngốc tử, trong đám công tử thế gia thì chỉ có Tư Đồ Từ Ngôn này mới xứng đôi với Vũ nhi của hần!

Tư Đồ Từ Ngôn này dung mạo tuấn mĩ, cùng Vũ nhi đứng chung một chỗ quả nhiên là Kim đồng Ngọc nữ, lại là người có căn cơ, mới hai mươi tuổi mà võ công đã đạt tới cấp bảy. Trong đám thế gia công tử quả nhiên là lựa chọn số một!

Với thành tựu như vậy, Bạch Thụy Hồng càng nhìn càng cảm thấy Tư Đồ Từ Ngôn là nam tử duy nhất xứng đôi với nữ nhi của hần, ánh mắt nhìn Tư Đồ Từ Ngôn mang theo vài phần vui mừng.

“Cha...” thanh âm kháng nghị của Bạch Vũ vang lên, đôi mắt đẹp khẽ chuyển, sờ sờ động lòng người. Biểu tình hờn dỗi kia càng khiến cho gương mặt xinh đẹp tăng thêm vài phần mê hoặc.

Tư Đồ Từ Ngôn ôn nhu nhìn Bạch Vũ, biểu tình như nước, nhu tình phát ra bốn phía.

“Được được, cha không nói nữa!” Bạch Thụy Hồng nhìn một màn chàng có tình, thiếp có ý, ý cười trong đáy mắt phát ra càng đậm hơn cả: “Vũ nhi, hôm nay có không ít thiên kim tiểu thư cùng thế gia công tử tới chúc mừng, con đi đón tiếp mọi người đi, đừng chậm trễ thiết đãi khách nhân!”

“Dạ, cha!” Bạch Vũ nhu thuận lên tiếng, hơi cúi người lui xuống, trăm vàng trên tóc vì động tác này mà nhẹ nhàng lay động, ánh sáng kim ngọc phát ra rực rỡ, càng tôn thêm vẻ đẹp kiêu diễm như hoa của nàng ta.

Đám thiên kim tiểu thư thường ngày hay qua lại với Bạch Vũ cũng nhanh chóng tụ tập lại.

Hậu hoa viên Tướng phủ trồng vô số kỳ hoa diệu thảo, nở hoa đẹp đến chói mắt. Trong lương đình, đám thiên kim tiểu thư cùng công tử thế gia tụ tập lại, nói chuyện trên trời dưới đất, trong nhà ngoài ngõ.

“Di, Vũ nhi, không phải nói hôm nay Hiền vương phi cũng sẽ tới sao? Như thế nà còn chưa thấy bóng dáng a?” Sau một hồi trò chuyện, đề tài đột ngột chuyển sang Nhan Noãn Noãn.

Người lên tiếng không phải ai khác mà chính là người đi cùng Bạch Vũ tới Tụ Hiền lâu ngày trước – Trương nữ Địch quốc công – Diêu Hương Vân!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

Ads Diêu Hương Vân vừa dứt lời, đáy mắt một cô nương khác cũng có mối quan hệ khá tốt với Bạch Vũ lóe lên tia ngoan độc nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Chỉ là một phé nhân, đổi lại là ta, đã sớm đào lỗ mà chui xuống rồi, làm gì còn mặt mũi xuất đầu lộ diện chứ!”

Văn Dao chính là thiên kim Phụ quốc tướng quân Văn Chính Nam, là muội muội ruột thịt với Văn Thao, ở trong nhà thì nàng ta chính là đích nữ. Trước đó không lâu, đại ca nàng bị Nhan Noãn Noãn đánh trọng thương, đến nay vẫn chưa thể xuống giường được, trong lòng Văn Dao đương nhiên sinh ra oán hận với Nhan Noãn Noãn. Nhưng mà cha nàng đã cảnh cáo nàng không thể xung đột cùng Nhan Noãn Noãn.

Văn Dao không biết vì sao cha nàng đột nhiên lại sợ hãi Nhan Noãn Noãn đến vậy, nhưng dưới biểu tình nghiêm túc mà lại lãnh khốc của ông chỉ có thể nghiêng răng, cảm phần đồng ý. Nếu không phải vì Văn Thao ngạo mạn, vô lễ thành tính thì nàng ta sớm đã tìm Nhan Noãn Noãn tính toán sổ sách rồi. Nhưng mà những nỗi cảm phần kia, Văn Dao cảm thấy nếu không phát tiết ra thì sớm muộn nàng ta cũng ghen đến nội thương mất.

Nhan Noãn Noãn hôm nay tốt nhất là đừng đến, nếu đến rồi thì nàng nhất định phải hảo hảo giáo huấn nàng ta một phen! Không thể trực tiếp xung đột cùng Nhan Noãn Noãn nhưng nếu nàng ta tự mình rước lấy nhục nhã thì cũng chẳng liên can gì tới nàng.

Ánh mắt nhu hòa của Bạch Vũ nhìn chăm chú vào gương mặt đầy hận ý Văn Dao, thân là tỷ muội, nàng ta làm sao không biết hận ý của Văn Thao đối với Nhan Noãn Noãn chứ. Nàng ta cũng muốn khiến Nhan Noãn Noãn chịu nhục nhưng không thể công khai ra tay được, nay Văn Dao đã muốn động thủ thì nàng ta chỉ việc ngồi yên xem kịch là được rồi.

“Dao nhi, Nhan tỷ tỷ nay đã là Hiền vương phi, chuyện của hoàng thất chúng ta không thể tùy tiện nói được!”

Lời nói đầy lễ nghĩa, ôn nhu động lòng người cộng thêm dung mạo như hoa, bộ dáng thiên kim tiểu thư danh môn khiến cho đám công tử trong lương đình, nếu không phải là toàn bộ thì cũng có tới hai phần ba ánh nhìn dừng trên người Bạch Vũ không chịu rời đi.

Tư Đồ Tử Ngôn mặt dày ngồi trên ghế cao, đôi mắt đen thâm thúy lấp lóe quang mang nhìn đám nam tử say mê sắc đẹp của Bạch Vũ, trong lòng không khỏi tự hào cùng kiêu ngạo.

Quả nhiên chỉ có kinh thành đệ nhất tài nữ Bạch Vũ mới có tư cách trở thành thiếu phu nhân của Tư Đồ gia.

Cái ung nhọt Nhan Noãn Noãn kia, ngay cả ngón chân của Bạch Vũ còn không bằng, lại là phường điều phụ không phân biệt phải trái.

Văn Dao nghe những lời này, khinh thường cười nhạo nói: “Hiền vương phi? Cũng chỉ là hư danh mà thôi, ai chẳng biết Hiền vương gia là một tên ngốc, hấn bắt quá thì mệnh tốt, đầu thai đúng chỗ, có hoàng thất chống lưng, Thái hậu nhân từ niệm tình hấn là cốt nhục của tiên đế, nếu không thì một tên ngốc có thể sống yên ổn tới giờ sao?”

Văn Dao không chút kiêng dè mắng chửi Long Trác Việt, rõ ràng là tội lớn đáng chém đầu nhưng đám người không hề can ngăn mà ngược lại, bộ dáng đồng cảm vô cùng.

Diêu Hương Vân vỗ vỗ mu bàn tay trắng mịn của Bạch Vũ: “Vũ nhi, tâm địa người quá thiện lương rồi, người xem, người có lòng tốt mời nàng, mọi người đều đã sớm tới chúc mừng nhưng còn nàng ta, đến cả bóng dáng còn chưa thấy đâu, mặc kệ nàng ta có tới hay không, nhưng hành động này rõ ràng chính là không coi trọng người!” Hành vi không tôn trọng chủ nhân như vậy thật quá thất lễ!

Diêu Hương Vân nói xong, vẻ mặt đám người lộ rõ tia trào phúng cùng khinh miệt. Yến tiệc mừng sinh nhật Bạch Vũ, khách mời toàn là người có thân phận cùng địa vị trong kinh thành, ở trong mắt đám thiên kim tiểu thư cùng thế gia công tử này, một thứ nữ như Nhan Noãn Noãn chỉ là nhân vật hèn mọn, đáng khinh. Lễ đương nhiên, Nhan Lăng hôm nay cũng nhận được thiệp mời.

Nhan Lăng thấy đám nữ tử khinh miệt nhan Noãn Noãn, đáy mắt hiện rõ vẻ vui sướng khi người khác gặp họa, mắt đẹp khẽ hạ, vẻ khó xử nhìn Bạch Vũ nói: “Bạch tiểu thư, đại tỷ từ nhỏ đã trầm tĩnh, ít cùng người ngoài giao tiếp, phụ thân đã thỉnh thoảng ít thấy về dạy nàng qui củ nhưng nàng lại không chịu học, hôm nay thất lễ như vậy thật khiến tiểu thư chê cười rồi!”

Bề ngoài Nhan Lăng giống như là đang nói đỡ cho Nhan Noãn Noãn nhưng ý tứ trong lời nói rõ ràng ám chỉ nàng là một nha đầu không có giáo dưỡng, không phải Vũ Dương hầu phủ không có gia giáo mà chính là do bản thân nàng không chịu học hỏi.

Bạch Vũ ôn nhu nhìn Nhan Lăng, tiếng nói như gió mùa xuân, vô cùng thoải mái, xen lẫn chút lo lắng nói: “Không có gì đáng ngại, dù sao cũng còn lâu mới tới tiệc tối, chúng ta chờ một chút vậy!”

Mãi đến khi hoàng hôn sắp buông, Nhan Noãn Noãn mới dẫn theo Long Trác Việt khoan thai đi tới. Một thân quần áo màu lam nhạt, thanh mĩ như cành hoa lay động trong gió, dáng người là lướt, làn váy thêu vô số đóa bạch mai theo gió tung bay khiến cho cả thân người nàng phiêu dật xuất trần, giống như những đóa bạch mai kia, thanh nhã mà cao quý.

Quần áo Nhan Noãn Noãn mang theo khi xuất giá vốn không có hoa văn gì cả, nhưng là từ khi gả cho Long Trác Việt, hoa văn trên mỗi kiện quần áo của nàng đều do chính tay hấn thêu. Kỹ thuật thêu của hấn xuất thần nhập hóa, mỗi kiện quần áo bình thường qua tay hấn đều trở nên đẹp không sao tả xiết.

Làn da tuyết trắng của Nhan Noãn Noãn không hề trắng điểm mà vẫn đầy sức sống, nàng cùng Long Trác Việt đi vào trong đại sảnh, đối với ánh mắt hoặc khinh thường hoặc kinh diễm hoặc trêu tức, hoặc châm chọc của đám người tới dự tiệc, Nhan Noãn Noãn thản nhiên như không, hai cánh môi hồng nhuận khẽ cong lên, lạnh lẽo như u lan dưới đáy cốc, bạch mai trong đêm tuyết, lại càng giống như tuyết liên trên núi Thiên Sơn, thánh khiết cùng cao nhã.

Long Trác Việt gắt gao nắm tay áo Nhan Noãn Noãn, một mực cúi thấp đầu, thỉnh thoảng sẽ vô tình ngược lên nhìn đám người chỉ trích chung quanh, ánh

mất khiến nhục cùng sợ hãi.

Dung mạo xuất trần của Nhan Noãn Noãn khiến cho đầy mắt Bạch Vũ rất nhanh xẹt qua tia ngạo độc. Nàng đã từng là Kinh thành đệ nhất mỹ nữ a! Nhưng mà từ khi Nhan Noãn Noãn xuất hiện, hào quang của nàng, danh vị của nàng đều bị nàng ta đoạt lấy.

Mọi người chỉ biết đến Nhan đại tiểu thư của Vũ Dương hầu phủ là một phế nhân không thể luyện võ, không học văn cũng không tinh thông cảm kỳ thi họa mà không ai biết rằng nàng là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Mãi đến khi nàng nhắc khăn hi trong đại đường cử hành hôn lễ ngày ấy, rồi khi nàng xuất hiện ở Tự Hiền lâu làm công trả nợ thay cho Hiền vương gia, vẻ tuyệt sắc cùng khí chất tao nhã của Nhan Noãn Noãn đã truyền ra khắp kinh thành.

Đến bây giờ, danh xưng Kinh thành đệ nhất mỹ nhân của Bạch Vũ sớm đã bị tư sắc nổi bật của Nhan Noãn Noãn vượt qua. Điều duy nhất bất đồng là Bạch Vũ là tài nữ đã luyện võ lên tới cấp năm trong khi Nhan Noãn Noãn cái gì cũng giống một phế nhân.

Những ngón tay trắng như ngọc của Bạch Vũ nắm chặt khăn lụa, ánh mắt như hận không thể vạch mấy đao trên mặt Nhan Noãn Noãn, bất quá thì gương mặt vẫn cố gắng duy trì nụ cười động lòng người.

Bạch Vũ nhìn thấy Nhan Noãn Noãn đã đến gần liền tao nhã đứng dậy nghênh đón, thân thiết nắm tay Nhan Noãn Noãn: “Nhan tỷ tỷ, ta còn sợ tỷ không đến nữa kia!”

Nhan Noãn Noãn cười lạnh, biểu tình trên gương mặt tuyệt mỹ lạnh lùng cùng xa cách, không nhanh không chậm rút tay về nói: “Bạch tiểu thư đã mời, ta sao có thể không đến được!”

Chính là lời nàng vừa dứt đã nghe thấy thanh âm khinh thường vang lên: “Hừ, dĩ nha đầu vẫn là dĩ nha đầu, một chút qui củ lễ nghi cũng không hiểu, còn để chúng ta đợi lâu như vậy chứ!” Người lên tiếng không phải ai khác mà chính là Hàn Thế Hiền.

Ánh mắt trong trẻo nhưng không kém phần lạnh lùng của Nhan Noãn Noãn thân nhiên nhìn Hàn Thế Hiền, thờ ơ nói: “Hàn công tử nói ta không hiểu qui củ, chẳng lẽ người biết cấp bậc lễ nghĩa?”

“Vô nghĩa, bỗn thiếu gia ta gia giáo rất tốt, sao có thể giống người được!” Hàn Thế Hiền hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu ngạo mạn nói.

“Phải không?” Nhan Noãn Noãn nhếch miệng, hàng lông mi cong dài khẽ chớp, bộ dáng xinh đẹp tuyệt trần cất tiếng nói: “Ta lại không biết công tử thế gia nhìn thấy Hiền vương mà không hành lễ lại được cho là người có giáo dưỡng nha!”

Thanh âm trong vắt như một hòn đá ném vào trong mặt hồ phẳng lặng khiến mặt hồ gợn sóng. Sắc mặt Hàn Thế Hiền phút chốc trở nên xanh mét, mà sắc mặt những người còn lại cũng không há hopen Hàn Thế Hiền là bao. Lời nói này của Nhan Noãn Noãn chẳng phải là đang mắng bọn họ không có giáo dưỡng sao.

Hiền vương gia cùng Hiền vương phi thân phận xác thực tôn quý, nhưng mà thói quen không coi Long Trác Việt ra gì đã ăn sâu trong suy nghĩ của nhiều người nên mặc dù biết thân phận Vương gia của hắn thì cũng không thể nào cung kính hành lễ được.

Nếu hắn là Vương gia được Thái hậu yêu thích thì có lẽ bọn họ sẽ cố giả trang mà đối đãi với hắn, nhưng Long Trác Việt lại không hề được Thái hậu để tâm, mà phụ thân bọn họ lại là người đi theo Thái hậu để bảo toàn quyền thế, bọn họ đương nhiên sẽ không để Long Trác Việt vào mắt rồi.

Cho dù Long Trác Việt có Hoàng thượng bảo hộ, nhưng là Hoàng thượng hiện tại yếu đuối vô năng, mọi chuyện đều xin ý chỉ của Thái hậu thì có thể bảo hộ Long Trác Việt được bao lâu chứ?

Thái hậu đối với việc Long Trác Việt bị người khi dễ cũng mất nhấm mắt bỏ qua chẳng phải là đang dung túng cho bọn họ khi dễ, khinh thường Long Trác Việt sao?

Hàn Thế Hiền nhếch môi, cảm giận trùng mắt nhìn Nhan Noãn Noãn, cuối cùng im lặng không nói gì nữa. Mặc dù vậy, trong lòng cũng không khỏi thừa nhận, hắn không hành lễ với Hiền vương gia cùng Hiền vương phi, xác thực là không biết cấp bậc lễ nghĩa. Chỉ là, Hàn Thế Hiền cho là như vậy không có nghĩa là tất cả mọi người đều nghĩ như hắn.

“Hành lễ với các người? Cùng không xem nhân phẩm của mình như thế nào, một tên ngốc, một phế nhân mà cũng đủ tư cách cho bọn ta hành lễ sao?” Một thanh âm trào phúng đột ngột vang lên, rõ ràng là thanh âm ấm áp như gió mùa xuân nhưng ý tứ trong lời nói so với Hàn Thế Hiền còn ác độc hơn cả.

Nhan Noãn Noãn nhướn mày, theo hướng giọng nói nhìn lại thì thấy một nữ tử bồng bồng khí thế đứng sau lưng Bạch Vũ. Cũng không tính là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành nhưng cũng coi là xinh đẹp, quyền rũ, cũng coi là có tư thế anh hùng hiên ngang. Nhan Noãn Noãn nhìn nàng ta lại nghĩ tới một nữ chiến binh uy phong lẫm lẫm.

Nếu bỏ qua lời nói ngông cuồng cùng vẻ mặt khinh miệt kia của nàng ta thì cũng coi như một nữ tử khí phách, Nhan Noãn Noãn đương nhiên sẽ có hảo cảm bởi vì nàng ta thật giống nàng ngày trước!

Nữ tử trời sinh đã cao ngạo, nhắc tay giờ chân đều mang theo khí phách hơn người như nữ vương cao cao tại thượng, bề ngẩng nhìn chúng sinh.

Bất quá thì nữ tử nọ vừa dứt lời, một đạo thanh âm trầm thấp tựa như sấm dậy đất bỗng đột ngột vang lên: “Uyển nhi, không được vô lễ với Hiền vương phi, còn không mau nhận tội với Hiền vương phi?”

Đó là giọng nói của một nam tử trung niên, chính là một câu đơn giản như vậy lại khiến cho người ta cảm nhận được uy nghiêm cùng khí phách.

Nữ tử được gọi là Uyển Nhi đưa mắt nhìn người vừa tới, ánh mắt lập tức chuyển thành hờn giận: “Cha, dựa vào cái gì muốn ta nhận sai, ta nói chính là sự thật a!”

Ánh mắt nghi hoặc của Nhan Noãn Noãn dừng trên người nam tử nọ, chỉ liếc nhìn một cái, đôi mắt đẹp mạnh mẽ co rút, đáy mắt hiện rõ kinh ngạc. Người này...

“Việt Việt, hần là ai?” Nhan Noãn Noãn thấp giọng hỏi Long Trác Việt đứng bên cạnh.

Long Trác Việt gắt gao nắm tay Nhan Noãn Noãn, nghe thấy nàng hỏi liền ngẩng đầu nhìn nam tử nọ rồi nói: “Hần chính là Trần quốc tướng quân Liễu Bình Dịch.”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Ads Trần quốc tướng quân?! Sâu trong đáy mắt Nhan Noãn Noãn hiện lên tia trêu tức. Khó trách địa vị thái hậu ở trong triều vững chắc đến vậy, hóa ra lão tình nhân lại là tướng quân nắm trong tay binh lực quốc gia. Liễu Bình Dịch này không phải là nam nhân bị nàng cùng Long Trác Việt bắt gian tại trận với thái hậu sao?

Trông rất đẹp khê chuyên, Nhan Noãn Noãn rất nhanh đã suy nghĩ ra nguyên do khiến cho Liễu Bình Dịch bắt nữ nhi mình hướng nàng xin lỗi. Chỉ sợ là Thái hậu đã nói cho hần biết mọi chuyện nên sợ đắc tội với nàng, nàng sẽ công khai gian tình của hai bọn họ với thiên hạ.

Cho dù Liễu Bình Dịch này nắm binh quyền thì sao chứ? Tội dâm loạn hậu cung vốn đã rất nặng, mà đối tượng lại là Thái hậu đương triều, chỉ sợ chuyện này lộ ra ngoài, hần bị chém đầu là chuyện nhỏ, sĩ khí binh lính tuột dốc không phanh mới là chuyện lớn, không ngờ Trần quốc tướng quân cũng là người chỉ biết nói suông!

Liễu Bình Dịch nghe Liễu Uyển Nhi bóc đồng như vậy, mày kiếm nhíu chặt: “Hò nháo, mau xin lỗi Hiền vương phi!”

Liễu Bình Dịch đột ngột quát lớn khiến Liễu Uyển Nhi chấn động, gương mặt biến sắc nhìn Liễu Bình Dịch chăm chú, thấy biểu tình phẫn nộ của hần không giống như giả, tâm bỗng chùng xuống. Thật sự muốn nàng xin lỗi phế nhân kia sao?

Một người cao ngạo như Liễu Uyển Nhi nghĩ thế nào cũng không cam tâm. Nhưng đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của Liễu Bình Dịch, trong lòng dù không cam tâm cũng chỉ có cách dè dặt lại.

Nhan Noãn Noãn ung dung đứng một bên, im lặng không lên tiếng, hai phiến môi hồng khê cong lên, biểu tình như đang xem kịch nhìn một màn cha con Liễu Bình Dịch giương cung bạt kiếm đối đầu!

Liễu Uyển Nhi không biết nguyên nhân Liễu Bình Dịch khác thường như vậy, bao nhiêu ghen khuất cùng khó chịu trong lòng hiện rõ trên mặt.

Liễu Uyển Nhi uốn éo người, trừng mắt nhìn Noãn Noãn, đôi môi hồng cắn chặt như hận không thể cắn nàng một cái trút giận.

“Thật xin lỗi!” đôi môi đỏ mọng khê mở, Liễu Uyển Nhi rất nhanh nói ra ba chữ, nhỏ đến nỗi người nghe còn tưởng tiếng muỗi kêu chứ không phải tiếng người.

Nhan Noãn Noãn thân nhiên nhưn mày, ánh mắt nghi hoặc nhìn Liễu Uyển Nhi rồi lại nhìn Liễu Bình Dịch, tuy rằng không trực tiếp nói ra nhưng ý tứ trong mắt cũng rất rõ ràng: Liễu tiểu thư, người nói cái gì, ta nghe không thấy!

Sắc mặt Liễu Bình Dịch biến đổi, liếc mắt nhìn Liễu Uyển Nhi, nhẹ giọng trách mắng: “Uyển Nhi, không thể vô lễ, mau mau xin lỗi Hiền vương phi đi, đừng để mất phong phạm tiểu thư khuê các!” Nói như vậy đương nhiên chính là muốn ám chỉ Nhan Noãn Noãn bụng dạ hẹp hòi, được một tác lại muốn tiến một thước.

Nhan Noãn Noãn cũng không lên tiếng, ánh mắt chăm chọc thân nhiên nhìn Liễu Uyển Nhi.

Liễu Uyển Nhi gắt gao nắm chặt hai tay, chặt đến độ những móng tay dài như cắm sâu vào trong da thịt, im lặng một lúc lâu mới khê cúi người, hướng về phía Nhan Noãn Noãn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Uyển Nhi thất lễ, xúc phạm tới Vương phi, thỉnh Vương phi thứ tội!” Nói rồi sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, nàng ta cảm thấy mặt mũi mình ở giây phút cúi người kia cũng mất sạch rồi, hận ý đối với Nhan Noãn Noãn nháy mắt lại tăng thêm vài phần.

Bạch Vũ lúc này mới lên tiếng nói: “Nhan tỳ tỳ, Uyển Nhi đã nhận sai với tỳ rồi, tỳ tha thứ cho nàng đi!”

Biểu tình nhu hòa động lòng người, đôi mắt đẹp ngập nước khẽ chuyển khiến người nhìn vào không kìm được thương yêu. Nàng nói đỡ cho Liễu Uyển Nhi khiến những người có mặt lại tăng thêm vài phần hảo cảm, hình tượng thực nữ lại càng được khắc sâu hơn.

Nhan Noãn Noãn lạnh nhạt nhìn Liễu Uyển Nhi đang khom người hành lễ trước mặt một cái rồi mới quay sang Bạch Vũ, cười nói: “Bạch tiểu thư sao lại nói vậy chứ, Liễu tiểu thư đã thành tâm nhận sai như vậy ta sao lại không tha thứ cho nàng chứ. Liễu tiểu thư mau đứng dậy đi!”

Nghẹn đi, ghen ghét các người luôn!

Nhan Noãn Noãn đương nhiên cảm nhận được những ánh mắt căm phẫn chung quanh đang chia về phía mình, không biết là đang tức giận vì Liễu Uyển Nhi chịu ủy khuất hay là tức giận vì chuyện nàng có thể khiến cả Trần quốc tướng quân ép buộc nữ nhi của mình hướng nàng nhận lỗi.

Nhan Noãn Noãn đoán nhất định là do về sau! Đám người này có kẻ nào không muốn nàng chịu hết khuất nhục chứ. Đấy mắt Nhan Noãn Noãn phóng ra hàn quang lạnh lẽo. Nhan Noãn Noãn nàng không phải người dễ bắt nạt như vậy đâu!

Liễu Bình Dịch nghe Nhan Noãn Noãn nói vậy, trên mặt nhất thời nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Nhưng rất nhanh sau đó, ánh mắt sắc bén như chim ưng lại nổi lên một tầng sát khí.

Hắn trước giờ đều cao cao tại thượng, làm gì bị người uy hiếp qua, hôm nay lại phải chịu khống chế của một tiểu nha đầu, nỗi nhục này bảo hắn làm sao nuốt trôi đây, có thể không hận sao? Đã vậy ông trời còn cố tình trêu ngươi hắn, khiến hắn không tài nào giết chết nha đầu này được!

Màn đêm rất nhanh liền buông xuống!

Hậu viện tương phủ có một thảm cỏ rộng lớn xanh mướt như ngọc, chỉ liếc nhìn thôi cũng đủ khiến người ta xuân ý dạt dào, gió nhẹ thổi qua, những ngọn cỏ non phát thor trong gió, từ xa nhìn lại giống như tấm lụa thượng hạng, dậy lên từng đợt sóng mềm mại. Yên tiệc tối nay chính là được tổ chức ở chỗ này.

Trên thảm cỏ bao la bày vô số bàn nhỏ, trên mỗi bàn đều có sẵn đồ ăn cùng thức uống, mỹ vị đến độ khiến người ta vừa nhìn thấy đã ngứa ngáy tay chân, bốn phía giăng vô số đèn lồng, đèn đuốc sáng trưng như ban ngày.

Thân là chủ nhân, Bạch Thụy Hồng cùng Bạch Vũ ngồi ở vị trí chủ nhà, những chỗ ngồi khác cũng dần kín chỗ, không ai bảo ai, trong lòng mọi người đều biết rõ chỗ ngồi chính là xếp theo địa vị từ cao đến thấp.

Thân là Trần quốc tướng quân, vị trí của Liễu Bình Dịch đương nhiên là ở hàng đầu. Nhưng là, Liễu Bình Dịch cùng Liễu Uyển Nhi vừa mới ngồi xuống, trước bàn liền xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

“Noãn Noãn, đồ ăn trên bàn bọn họ nhìn thật ngon nha!” Long Trác Việt một tay nắm chặt tay Nhan Noãn Noãn, ngón tay tròn của bàn tay khác đặt trên miệng, đôi mắt trong sáng nhìn chằm chằm vào một bàn rượu thịt trước mặt Liễu Bình Dịch cùng Liễu Uyển Nhi, bộ dạng thèm muốn thiếu điều muốn chảy cả nước miếng.

Nhan Noãn Noãn thấy Long Trác Việt thèm muốn độ hàm cũng sắp rớt ra tới nơi, ánh mắt không kìm được sùng nịch, nếu Việt Việt đã thích đồ ăn trên bàn này thì nàng giúp hắn đoạt vị trí này là được.

Liễu Bình Dịch vốn không định để tâm tới ánh nhìn thèm thuồng kia của Long Trác Việt, có điều, ánh mắt của Nhan Noãn Noãn sắc bén đến độ hắn có muốn làm như không thấy cũng không được.

“Nếu vương gia đã thích thức ăn trên bàn, vì thần xin nhường lại chỗ cho người!”

Nhan Noãn Noãn nghe vậy, hài lòng thu hồi lại ánh mắt, nắm tay Long Trác Việt vòng qua bàn, đứng ở phía sau Liễu Bình Dịch cùng Liễu Uyển Nhi, ý tứ không cần nói cũng biết.

Có nhiều khi, sự im lặng còn có hiệu quả gấp bội phần so với việc lên tiếng.

“Cha, bọn họ ngồi đâu không được, vì sao chúng ta phải nhường chứ?” Liễu Uyển Nhi đã bị Nhan Noãn Noãn chọc tức một lần, hiện tại còn muốn nàng ta vì đại cục mà nhường lại chỗ ngồi, nói thế nào nàng ta cũng không chấp nhận. Liễu Uyển Nhi bất mãn đứng dậy hét lên.

“Uyển Nhi, Vương gia cùng Vương phi thân phận tôn quý, vị trí này vốn nên dành cho người!” Liễu Bình Dịch nghe Liễu Uyển Nhi hét lớn, sắc mặt phút chốc nghiêm lại, có chút mất tự nhiên. Liễu Uyển Nhi hét lớn như vậy cũng thu hút không ít ánh mắt của những người xung quanh.

Liễu Bình Dịch sống mấy chục năm trên đời cũng chưa có lần nào uất ức như hôm nay, nếu sớm biết Nhan Noãn Noãn cũng đến, có đánh chết hắn cũng không cùng nữ nhi đến dự yến tiệc sinh nhật Bạch Vũ này. Bị người dốt mũi cũng không nói làm gì, mất mặt trước nhiều người như vậy thật khiến hắn ghen ghét, tức giận mà lại không thể làm gì được.

“Liễu tướng quân không hổ là Trần quốc tướng quân, so với những kẻ khác thật hiểu lí lẽ hơn cả!” Nhan Noãn Noãn nhìn Liễu Bình Dịch, ánh mắt mang theo ý cười nồng đậm, nếu nói là có thiện ý ca ngợi thì chẳng thà nói nàng đang trào phúng thì đúng hơn.

Một tướng quân lại dám thông dâm cùng thái hậu đương triều thì có điểm gì tốt chứ? Nhan Noãn Noãn nói vậy cũng chính là mắng những kẻ khác không

biết tôn ti trật tự, cấp bậc lễ nghĩa.

Gương mặt Liễu Bình Dịch hiện rõ sự xấu hổ, dùng lực kéo Liễu Uyển Nhi đứng dậy qua bàn bên cạnh, biểu tình như gà trống bại trận, mượn rượu giải sầu.

Bạch Thụy Hồng thấy thái độ khiêm nhường của Liễu Bình Dịch đối với Nhan Noãn Noãn mà không khỏi kinh ngạc, ngờ ngác một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, muốn nói gì đó nhưng lại nghĩ tới ngay cả Liễu Bình Dịch còn phải cúi người trước Nhan Noãn Noãn, nếu bây giờ hấn lên tiếng thì chẳng phải sẽ khiến Liễu Bình Dịch xấu hổ hơn sao?

Bạch Thụy Hồng ý nghĩ vừa lóe qua đầu, lập tức trưng ra bộ dáng tươi cười hớn hở, nâng chén rượu, lên tiếng phá cỡ cục diện bế tắc: “Cảm ơn các vị đã cất nhắc tiểu nữ mà đến chúc mừng, lão phu kính các vị một ly!” Dứt lời liền một hơi uống cạn ly rượu trong tay!

Đám người thấy Bạch Thụy Hồng nói vậy, nhất loạt đứng dậy đáp lễ.

“Tướng gia khách khí rồi, có thể được tướng gia mời là phúc khí của chúng ta!”

“Đúng vậy, ta chúc Bạch tiểu thư phúc như đông hải, thọ tỷ Nam sơn!”

Những tiếng chúc mừng nhất loạt vang lên, Bạch Vũ cười ngọt ngào đáp lễ, không hề ngạo mạn hay kiêu căng.

Màn đêm giống như một tấm lụa thượng hạng, ánh sao như ngọc sáng ngời, ngay đến cả ánh trăng lạnh lạnh kia cũng không thể làm mất đi ánh sáng của nó.

Rượu quá ba tuần, Bạch Thụy Hồng đột ngột đứng dậy nói.

“Khó mới có dịp mọi người tụ tập một chỗ, không bằng để tiểu nữ tấu một khúc thêm vui, các vị thấy thế nào?”

Bạch Thụy Hồng vừa dứt lời, thanh âm tán thành nhất loạt vang lên, bất quá thì trong đám người đó không bao gồm Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt.

“Đã sớm nghe Bạch tiểu thư tài hoa xuất chúng, tinh thông cầm kỳ thi họa, hôm nay có thể nghe tiểu thư tấu một khúc, quả thật là vinh hạnh!” Một gã công tử với ánh mắt sắc mị nhìn Bạch Vũ không chớp mắt, a dua nịnh hót nói.

Bạch Vũ nhìn hấn nở nụ cười khê, hàng lông mi dài hạ xuống, che khuất đi sự chán ghét trong đáy mắt.

Rất nhanh sau đó đã có tỷ nữ ôm đàn đi đến, Bạch Vũ tao nhã đứng dậy, cúi người hành lễ với khách nhân: “Vậy tiểu nữ đành bêu xấu rồi!” Nói rồi chậm rãi ngồi xuống.

Những ngón tay như ngọc miết trên dây đàn, rất nhanh, tiếng đàn thanh thoát vang lên, như rồng uốn lượn giữa tầng mây, thanh điệu lượn lờ trong không trung rồi chậm rãi chạm vào đáy lòng người nghe khiến họ không thể không động tâm.

Tiếng đàn của nàng phi thường uyển chuyển, ôn nhu, biến ảo không ngừng khiến người ta không thể nắm bắt được, tiếng đàn lưu chuyển trong không trung, như có như không nhưng lại thấm sâu vào lòng mỗi người.

Tất cả khách nhân đắm chìm trong tiếng đàn của Bạch Vũ, mãi đến khi tiếng đàn đã dứt từ lâu, mọi người mới giật mình bừng tỉnh, cảm giác như vừa trải qua một giấc mộng.

Bóp bóp...

Trong đám khách nhân, không biết ai là người đầu tiên vỗ tay tán thưởng, ngay sau đó, tiếng vỗ tay vang dội khắp tương phủ, trên mặt mỗi người đều là một mảng say mê!

“Hay hay, thật quá mỹ diệu, hôm nay ta xem như được mở rộng tầm mắt rồi! Bạch tiểu thư quả nhiên xứng danh tài nữ!”

“Khúc nhạc chỉ trên thiên đình mới có, nhân gian thật khó mà nghe được!”

“Bạch tiểu thư quả thực không hổ danh tài nữ!”

Bạch Vũ được mọi người ca ngợi, nụ cười tuy vẫn khiêm tốn nhưng cũng không dấu được sự đắc ý.

“Cảm ơn các vị nâng đỡ!”

Đúng lúc này thì một đạo thanh âm đột ngột vang lên, phá vỡ bầu không khí náo nhiệt: “Oa, các người vì sao lại không ăn a, không muốn ăn sao? Vậy để cho người ta ăn đi, người ta thật vui a!”

Chương 76

Ads Long Trác Việt mở to mắt, mờ mịt nhìn vòng người a dua nịnh hót vây quanh Bạch Vũ, rất tự giác đứng dậy đi về phía ghế chủ nhà, đưa tay vơ hết những món ăn ngon trên bàn Bạch Vũ, tươi cười hớn hờ nhìn nàng ta nói: “Người tiếp tục đàn nha, thức ăn trên bàn người ta sẽ giúp người ăn hết, sẽ không lãng phí a!”

Khỏe miệng Bạch Vũ giật giật, nhìn Long Trác Việt đảo khách thành chủ, suýt chút nữa không giữ được vẻ đoan trang hiền thực mọi khi.

“Hoàng huynh thường dạy ta, làm người phải biết tiết kiệm, không thể tùy tiện tiêu xài lãng phí được, người không cần cảm ơn người ta nha!”

Bạch Vũ vừa định nói gì đó thì Long Trác Việt đã nhanh miệng hơn, trực tiếp cắt ngang lời nàng, hai tay chất đầy đồ ăn, biểu tình dạy dỗ vô sỉ đến cực độ.

Bạch Thụy Hồng nhìn Long Trác Việt không để chủ nhân là hấn vào trong mắt, tức giận đến xanh mặt, vô thức xiết chặt ly rượu trong tay, hận không thể ném thẳng vào mặt Long Trác Việt.

Bốn phía phút chốc lâm vào trầm mặc, tất cả những người có mặt đều bị phương thức tư duy này của Long Trác Việt dọa cho trợn mắt há hốc mồm.

Tên gốc quả nhiên vẫn là tên gốc mà, thức ăn trên bàn mình còn chưa ăn tới đã vội chạy tới cướp đồ ăn của chủ nhà rồi!

Một vài công tử thế gia vốn có cảm tình với Bạch Vũ, chứng kiến Long Trác Việt làm càn, không để chủ nhân yến tiệc là Bạch Vũ vào trong mắt, giận dữ không thôi, một người đại diện đứng dậy.

“Vương gia, chưa được người khác đồng ý mà tùy tiện lấy đồ của người ta chính là hành vi của cường đạo!” Thanh âm trong trẻo cùng khẩu khí lạnh lùng, hàm ý rõ ràng chính là đang châm chọc hành vi của Long Trác Việt.

Nét mặt mang ý cười của Nhan Noãn Noãn phút chốc trầm xuống, ánh mắt sắc bén như dao liếc về phía nam tử vừa lên tiếng.

“Không thể lấy sao?” Long Trác Việt vô tội chớp chớp mắt nhìn nam tử nọ sau đó quay đầu nhìn Bạch Thụy Hồng Lãng các: “Nhưng là Bạch thừa tướng, lúc ta lấy người cũng không có nói là không thể nha!”

“Người ta đều nói tướng gia rộng lượng cùng khiêm tốn, hôm nay mời mọi người đến đây mừng sinh nhật Bạch tiểu thư tất nhiên là hy vọng mọi người không câu nệ hình thức, vị công tử này nói Vương gia cướp đoạt chẳng phải muốn nói là tướng gia trong ngoài không đồng nhất sao? Ta nói có đúng không, Liễu tướng quân?” Nhan Noãn Noãn cười cười nói, thần nhiên liếc nhìn qua Liễu Bình Dịch hỏi lại.

Liễu Bình Dịch vừa mới uống một hớp rượu, nghe thấy Nhan Noãn Noãn hỏi mình mà có cảm giác nghẹn họng, xem ra hấn không lên tiếng là không được rồi, Nhan Noãn Noãn này nhất định là có ý!

“Khụ... Vương phi nói đúng!” Liễu Bình Dịch ho khan một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Bạch Thụy Hồng nhất thời cảm thấy như vừa ăn phải hoàng liên, uất hận không nói nên lời. Rõ ràng là Long Trác Việt này không hiểu qui củ, thế mà hấn không những không thể trách mắng lại còn phải bày ra bộ mặt tươi cười, mặc cho Long Trác Việt làm càn phá hư yến tiệc. Cảm giác ghê tởm thật giống như nuốt phải ruồi bọ!

“Nếu Vương gia thích thì lấy nhiều một chút đi!”

“Có thể sao? Nếu vậy người ta sẽ không khách khí nha!” Long Trác Việt nghe vậy, gương mặt hiện rõ vui mừng, xoay người đem đồ ăn trên tay đặt lên bàn mình, rất nhanh sau đó lại chạy qua bàn Bạch Vũ làm một cuộc đại càn quét mới!

Những người khác nhìn thấy Long Trác Việt vội vội vàng vàng, vui mừng hớn hờ gom đồ ăn, sắc mặt lúc xanh lúc đen, không khí hậu viện lần nữa trầm xuống.

Long Trác Việt qua lại được vài vòng, thấy chung quanh quá mức yên ắng mới dừng lại cước bộ, xoay người nhìn Bạch Vũ hỏi: “Người vì sao không đàn nữa? Người đàn rất êm tai a, người xem, người không đàn, mọi người đều cảm thấy rất nhàm chán nha!”

Gương mặt xinh đẹp của Bạch Vũ phút chốc trùng xuống, nhìn một bàn đồ ăn bị Long Trác Việt càn quét chỉ còn lại mấy món, trong lòng dấy lên tức giận. Đây đều là những món thường ngày nàng thích ăn nhất, hôm nay sinh nhật nàng, phụ thân đã cố tình dặn nhà bếp nấu, giờ thì toàn bộ đều sắp vào bụng tên gốc kia rồi!!!

Bạch Vũ đưa mắt nhìn qua Bạch Thụy Hồng, thấy Bạch Thụy Hồng nhìn mình lác lác đầu, không thể làm gì khác là cố gắng đè nén cơn giận trong lòng xuống.

Bạch Thụy Hồng dù sao cũng là lão hồ ly lẫn lộn trong quan trường đã mấy chục năm, một người cao ngạo như Liễu Bình Dịch trước mặt Nhan Noãn Noãn cũng phải cúi người, đánh chết lão cũng không tin trong chuyện này không có nội tình. Nếu hắn còn không để ý sắc mặt của Liễu Bình Dịch, tiếp tục làm khó Long Trác Việt, chẳng phải là cấp thêm phiền toái cho Liễu Bình Dịch sao?

Nhưng tình huống đột ngột như vậy, cảm giác mọi chuyện vượt qua khỏi tầm kiểm soát của bản thân thật sự khó chịu, xem ra hắn cũng nên học theo Liễu Bình Dịch, thức thời là hơn.

“Tạ Vương gia tán thưởng! Nếu Vương gia thích, Vũ nhi sẽ vì Vương gia mà tấu thêm một khúc!” Bạch Vũ thấy ánh mắt đầy hàm ý của Bạch Thụy Hồng, gương mặt xinh đẹp lần nữa nở nụ cười ôn hòa, khẽ cúi người nói.

“Người ta không thích nha!” Long Trác Việt không chút nghĩ ngợi đã trực tiếp phủ định.

Một câu này của hắn khiến biểu tình trên gương mặt Bạch Vũ phút chốc trở nên cứng nhắc, xấu hổ không thôi, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn Long Trác Việt: Người đã không thích, tại sao lại nói ta đàn để nghe?

Hắn là Long Trác Việt cũng hiểu được ý tứ trong ánh nhìn của Bạch Vũ, ngay thơ nói: “Vừa rồi mọi người đều nói người đàn để nghe, lại còn cười rất vui vẻ, người mau đàn đi, đàn đi!”

Nhan Noãn Noãn nghe Long Trác Việt nói vậy, khóe miệng không nhịn được cong lên. Tên gốc này, lời nói rõ ràng ngây thơ nhưng lại khiến người ta có cảm giác Bạch Vũ giống như con hát mua vui cho người vậy!

...

Long Trác Việt thấy Bạch Vũ không lên tiếng liền quay đầu nhìn Nhan Noãn Noãn, đôi mắt trong sáng như phủ sương, mờ mờ hỏi: “Noãn Noãn, vì sao nàng ta nhìn người ta mà không nói lời nào a? Nàng ta không muốn đàn sao?”

Nhan Noãn Noãn cười cười nói: “Bạch tiểu thư chẳng qua là đang suy nghĩ xem nên đàn khúc nào thôi, người là Vương gia, chỉ cần người muốn, Bạch tiểu thư tự nhiên sẽ nguyện ý làm rồi!”

“Nàng ta nguyện ý nha?” Long Trác Việt không buông tha hỏi lại, ý tứ như thể muốn Nhan Noãn Noãn xác định lại lần nữa.

Nhan Noãn Noãn gật đầu, cười đến âm hiểm: “Àn!”

Long Trác Việt nghiêng đầu suy tư một lát rồi mới nói: “Người ta nói cái gì nàng ta cũng nguyện ý làm sao?”

Hành vi biết một suy ra ba này của Long Trác Việt khiến Nhan Noãn Noãn không khỏi bất phục, gương mặt xinh đẹp vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, tiếp tục gật đầu nói: “Đúng vậy, Bạch tiểu thư đương nhiên nguyện ý!”

Hai người một xướng, một phụ họa, hoàn toàn không để tâm đến cảm nhận của đương sự, thêm vào đó, kiểu nói chuyện khiến cho Bạch Vũ không tài nào chen ngang được, chỉ có thể trừng đôi mắt sắp phun lửa nhìn Long Trác Việt, nghe hắn nói: “Người thật tốt nha, vậy người nhất định sẽ đồng ý đánh đàn cho tới lúc chúng ta ăn hết đồ ăn chứ?”

Gương mặt xấu xí khiến Bạch Vũ buồn nôn, đôi mắt trong sáng không pha tạp chất của Long Trác Việt càng khiến cho Bạch Vũ có loại cảm giác muốn nổi điên.

Đàn đến khi bọn họ ăn xong chẳng phải là lúc tàn tiệc rồi sao? Nàng đến bây giờ cũng chưa ăn chút gì, sớm đã đói đến hoa mắt chóng mặt, đoạt thức ăn của nàng thì thôi đi, cư nhiên còn dám đưa ra yêu cầu này nọ.

Lừa gạt xông lên não, Bạch Vũ cho dù định lực đến đâu cũng không kìm được tái mặt, ánh mắt ủy khuất nhìn Bạch Thụy Hồng, lo lắng gọi một tiếng: “Cha...”

Nữ nhi mình yêu thương bị người ức hiếp, Tư Đồ Từ Ngôn trong lòng tức giận không thôi, gương mặt tuấn mỹ chuyển lạnh, ánh mắt sắc bén như dao phóng thẳng về phía Long Trác Việt khiến hắn sợ hãi co rụt cổ lại.

“Nếu vương gia đã không thích thì cần gì phải làm khó Bạch tiểu thư như vậy, hành động này thật không giống người quân tử!”

Tư Đồ Từ Ngôn lên tiếng nói đỡ khiến Bạch Vũ yên tâm hơn cả, mắt đẹp theo bản năng nhìn về phía hắn, sóng mắt lưu chuyển, tràn ngập thương yêu.

“Chủ nhân cũng chưa nói gì, người ngoài như Tư Đồ công tử lại lên tiếng trước hình như có điểm không hợp lễ nghĩa, không coi trọng địa vị của Thừa tướng nha. Vương gia nhà ta không thích không có nghĩa là người không nghe, huống chi, Bạch tiểu thư cũng không có nói là không được!”

Tư Đồ Từ Ngôn vừa dứt lời, Nhan Noãn Noãn đã lập tức lên tiếng, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, dung nhan tuyệt mỹ của Nhan Noãn Noãn tỏa sáng như đóa Ngọc Lan nở rộ lúc đêm về, ngọt ngào lại thanh đậm, cao quý mà lại tao nhã.

“Nhan Noãn Noãn, người...”

“Tư Đồ công tử thỉnh tự trọng, đường đường là công tử thế gia chẳng lẽ lại chưa được dạy qui củ lễ nghi sao? Hay là Tư Đồ gia các người to gan lớn

mặt đến độ không để hoàng thất vào mắt?”

Tên của nàng, Tư Đồ Từ Ngôn này còn chưa có đủ tư cách gọi đâu!

Tư Đồ Từ Ngôn bị Nhan Noãn Noãn sắc giọng quát, sắc mặt phút chốc đen lại. Sâu trong đáy mắt phút chốc nổi bão, trừng mắt nhìn Nhan Noãn Noãn như thể muốn cuốn luôn nàng vào tâm bão.

Bạch Thụy Hồng nhìn Bạch Vũ chịu ủy khuất mà không khỏi đau lòng, vốn hấn chỉ là muốn để nữ nhi thi triển chút tài hoa, vậy mà không ngờ lại khiến tiểu nữ bị người ức hiếp, hôm nay rõ ràng là yến tiệc mừng sinh nhật nàng, vậy mà lại bị người khác coi là con hát, tấu nhạc tìm vui cho người ta.

“Hiện vương phi, tiểu nữ tài học nông cạn, nếu Hiện vương gia đã muốn nghe đàn, lão phu lập tức cho mời người tinh thông tới diễn tấu!” Bạch Thụy Hồng cố dè nén lửa giận trong lòng, tươi cười lên tiếng.

Hắn đường đường Phụ quốc tướng quân uy danh lừng lẫy lại có ngày mềm giọng thương lượng cùng một con nhóc, thật sự là quá mất mặt mà! Cứ nghĩ đến thái độ khác thường của Liễu Bình Dịch, Bạch Thụy Hồng lại tự nhắc mình không được xúc động. Đã nhìn được tới nước này rồi thì có nhìn thêm một chút nữa cũng không sao!

Hắn đã nhún nhường đến vậy, Nhan Noãn Noãn này nếu biết phải trái thì cũng nên cấp cho hắn bậc thang mà đi xuống chứ?

Chỉ là, Bạch Thụy Hồng dường như đã đánh giá Nhan Noãn Noãn quá cao!

“Tướng gia khiêm tốn rồi! Người trong kinh thành có ai không biết Bạch tiểu thư văn võ song toàn, là nữ tử tinh thông cầm kỳ thi họa. Một khúc vừa rồi của Bạch tiểu thư quả thực như khúc nhạc thần tiên khiến người ta mê đắm. Liễu tướng quân, ngài có cảm thấy vậy không?”

Nhan Noãn Noãn dửng dưng, ánh mắt liếc hướng về phía Liễu Bình Dịch đang ngồi bàn kế bên.

Nhan Noãn Noãn chết tiệt, tại sao chuyện gì cũng cố tình đẩy cho hắn vậy? Nàng ta cố ý muốn Bạch Thụy Hồng hiểu lầm hắn sao? Gian trá, thực sự rất gian trá!

Liễu Bình Dịch rất không muốn để ý tới ánh nhìn của Nhan Noãn Noãn, nhưng nghĩ tới yếu điểm của bản thân bị người nắm giữ lại không có cách nào làm khác được.

Liễu Bình Dịch trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng cũng đậm mặt gật đầu nói: “Àn, ta cũng biết Bạch tiểu thư cầm kỳ vô cùng tinh diệu, nếu Bạch tiểu thư không thấy phiền thì xin hãy tấu thêm mấy khúc nữa!”

Đôi mắt đẹp của Bạch Vũ phút chốc trừng lên, tức giận như thể sắp phun ra máu tới nơi.

Liễu Uyển Nhi thấy Liễu Bình Dịch đối với những điều Nhan Noãn Noãn nói không hề phản bác, hành động khác thường, đôi mày thanh tú nhíu chặt. Nàng cùng Bạch Vũ tuy không phải thâm giao nhưng cũng coi là có quen biết, huống chi nàng đối với Nhan Noãn Noãn vốn thống hận từ trước, bực tức lên tiếng: “Cha, người làm sao thế?”

Liễu Bình Dịch đầu đầu không thôi, sớm biết Nhan Noãn Noãn cũng sẽ đến dự sinh nhật Bạch Vũ, đánh chết hắn cũng không đến đây.

Mày kiếm Liễu Bình Dịch nhíu lại, nghiêm mặt nhìn Liễu Uyển Nhi, ngữ khí cũng tăng thêm vài phần lãnh liệt: “Uyển Nhi! Câm miệng!”

~.~

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Ads Làn nữa bị Liễu Bình Dịch quát mắng, sắc mặt Liễu Uyển Nhi phút chốc trở nên xanh mét, gương mặt xinh đẹp hiện rõ vẻ không cam lòng, nàng quay đầu, ánh mắt sắc bén đầy oán hận nhìn Nhan Noãn Noãn. Nếu ánh mắt có thể giết người thì sợ là Nhan Noãn Noãn đã chết tới trăm ngàn lần, đến xương cốt cũng không còn một mảnh rồi!

Trán Bạch Thụy Hồng nổi đầy gân xanh, gương mặt đầy nếp nhăn đen lại nhìn Liễu Bình Dịch, gương mặt lo lắng, người ngoài chỉ cần liếc sơ cũng đủ biết ánh mắt ấy có biết bao hi vọng Liễu Bình Dịch thu hồi lại lời vừa nói.

Đại lục Lạc Thiên luôn coi trọng võ tướng, Thừa tướng đương triều cho dù có địa vị dưới một người trên vạn người thì vẫn không thể qua được Liễu Bình Dịch trước mặt, hơn nữa hai người cũng thể coi là bạn tri kỉ. Ngày trước Bạch Thụy Hồng thường nhân nhượng Liễu Bình Dịch nên hôm nay hắn hi

vọng Liễu Bình Dịch cũng có thể nể mặt mình mà không làm khó Bạch Vũ, khiến nàng trở thành tâm điểm để người ta chê cười.

Liễu Bình Dịch bị Bạch Thụy Hồng nhìn đến chột dạ, lời nói lên tiếng miệng cuối cùng cũng bị nuốt trở vào.

Nhan Noãn Noãn nhìn Liễu Bình Dịch, trong lòng cười lạnh. Liễu Bình Dịch này rõ ràng là một kẻ ích kỷ, vậy mà Bạch Thụy Hồng còn ôm hi vọng, nếu Liễu Bình Dịch này là chính nhân quân tử đã chẳng dâm loạn cùng Thái hậu đương triều rồi!

Bất quá thì Bạch Thụy Hồng cũng không biết gian tình của Liễu Bình Dịch cùng Thái hậu, còn ảo tưởng với Liễu Bình Dịch thì cũng là chuyện dễ hiểu. Xem tình hình này, sợ là hai người bọn hắn sẽ nảy sinh hiềm khích thôi! Hai vị đại thần trong triều xảy ra tranh chấp, ừm, coi như nàng đã gián tiếp giúp Long Cẩm Thịnh một chuyện lớn đi!

Nghĩ tới đây, Nhan Noãn Noãn bĩu môi, có chút ảo não, trong lòng cảm thấy thật không thoải mái. Nàng cũng chưa quên việc Long Cẩm Thịnh com no rượu say phúi mông bỏ chạy, để lại một mình Long Trác Việt ở Tự Hiến lâu mặc người khi dễ, càng không thể quên chuyện hắn dẫn Long Trác Việt tới thành lâu làm chuyện xấu hổ!

Trong lòng Nhan Noãn Noãn còn đang rối rắm thì Bạch Thụy Hồng đã than nhẹ một tiếng: “Nếu Liễu tướng quân đã nâng đỡ, Vũ nhi, con hãy vì mọi người mà đàn thêm mấy khúc đi!”

Bạch Thụy Hồng cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này, mắt hồ sắc bén như đao hướng về phía Liễu Bình Dịch.

Bạch Vũ vừa nghe xong, hốc mắt phút chốc đỏ lên, hai cánh môi đỏ mọng cắn chặt, bộ dạng ủy khuất thập phần động lòng người, bộ dáng này lọt vào trong mắt đám thế gia công tử khiến bọn họ đau lòng không thôi, chỉ hận không thể bước đến ôm nàng vào lòng, hảo hảo dỗ dành một phen.

Mà đầu số khiến Bạch Vũ chịu ủy khuất không ai khác chính là Nhan Noãn Noãn. Trong nháy mắt, vô số ánh mắt oán hận cùng bất mãn bắn về phía Nhan Noãn Noãn như thể muốn ở trên người nàng đục trăm ngàn lỗ.

Nhan Noãn Noãn cảm nhận được ánh mắt của những người chung quanh nhưng vẫn lạnh nhạt như không, nhìn Long Trác Việt vẫy vẫy tay, chỉ thấy Long Trác Việt lập tức ngoác miệng cười, vội vàng chạy tới bên cạnh nàng.

“Noãn Noãn, người ta lấy rất nhiều đồ ăn nha, nàng mau ăn đi, không đủ người ta lại đi lấy nữa!” Đôi mắt trong sáng mờ to, ý cười hiện rõ trong đáy mắt.

Long Trác Việt nhìn Nhan Noãn Noãn chăm chú, đôi mắt đẹp tỏa sáng lấp lánh hơn cả sao trên trời.

Nhan Noãn Noãn nhìn hắn, đáy lòng dâng lên xúc động cùng ngọt ngào.

“Đi nhiều như vậy có mệt không?”

Nhan Noãn Noãn đưa tay nắm lấy tay Long Trác Việt, kéo hắn ngồi xuống bên cạnh mình, ôn nhu hỏi.

Long Trác Việt cười đến híp cả mắt, những ngón tay thon dài luồn qua khe hở giữa những ngón tay Nhan Noãn Noãn, gặt gao nắm chặt tay nàng nói: “Chỉ cần Noãn Noãn thích, người ta sẽ không mệt a!” Trong lúc nói chuyện còn không quên nhón một miếng điểm tâm đưa tới trước miệng Nhan Noãn Noãn!

Long Trác Việt nhìn Nhan Noãn Noãn khẽ hé miệng cắn một miếng điểm tâm, trong lòng dâng lên một niềm thỏa mãn chưa từng có, vì sự quan tâm của giai nhân bên cạnh mà cảm thấy hạnh phúc tràn đầy. Chuyện duy nhất không hoàn mỹ chính là Nhan Noãn Noãn trúng độc.

Long Trác Việt vừa nghĩ tới chuyện này, đáy mắt rất nhanh xẹt qua tia đau lòng. Hắn nhất định phải mau chóng tìm đủ dược liệu để luyện giải dược.

Tiếng đàn du dương lần nữa vang lên, có điều nếu như lúc trước là trong vắt, động lòng người thì bây giờ lại tràn ngập phần nộ cùng kích động. Gương mặt xinh đẹp của Bạch Vũ cứng nhắc, không biểu cảm, hàng mi dài hạ xuống che đi sự giận dữ trong đáy mắt, chỉ là tiếng đàn càng lúc càng nhanh, càng gấp gáp thể hiện tâm trạng khó chịu của nàng ta.

Bất quá thì trong đám khách nhân cũng không ai cảm thấy Bạch Vũ phần nộ có gì không ổn, ngược lại còn vì sự ần ần của nàng mà sinh ra thương tiếc, đem tất cả mọi lỗi lầm đổ hết lên người Nhan Noãn Noãn. Nếu không phải nàng ra làm càn thì Bạch Vũ sao phải nén giận mà đàn như vậy chứ?

Rõ ràng là một yến tiệc sinh nhật thập phần náo nhiệt, vậy mà hiện tại không một ai trong bọn họ còn tâm tư đâu mà thương thức. Toàn bộ khách nhân trong hậu viện ngoại trừ Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt vô tâm vô phách, những người còn lại đều cảm thấy vô vị.

Không lâu sau, Liễu Bình Dịch lấy cớ thân thể không khỏe, dẫn theo Liễu Uyển Nhi rời đi. Nếu còn tiếp tục ở lại, Nhan Noãn Noãn này nhất định sẽ mang đến nhiều rắc rối khác, tốt nhất là cứ rời đi thì hơn.

Liễu Bình Dịch cũng không còn để tâm tới chuyện mình về sớm sẽ khiến cho Bạch Thụy Hồng mất mặt, hắn chỉ biết là nếu hắn còn không đi thì hai người nhất định sẽ xảy ra tranh chấp, ảnh hưởng tới quan hệ tốt đẹp từ trước đến nay. Hôm nay tốt nhất vẫn là đi trước, ngày mai hắn sẽ tới giải thích sau!

Bạch Thụy Hồng nhìn theo bóng dáng Liễu Bình Dịch, sắc mặt trầm hẳn xuống, nâng chén rượu trên tay uống cạn một hơi rồi đặt mạnh xuống mặt bàn, quát lên: “Người đâu, tiêu thư mệt rồi, mau điu tiêu thư về phòng nghỉ ngơi!”

Thanh âm trầm thấp mang theo phần nộ, Bạch Thụy Hồng vừa dứt lời, hai thị nữ lập tức tiến đến dìu hai bên Bạch Vũ sớm đã tái nhợt mặt mày.

“Bạch Vũ cáo từ!”

Bạch Vũ được hai thị nữ dìu, khẽ cúi người chào khách nhân, thái độ khiêm nhường cùng uy khuất khiến cho toàn bộ khách nhân thương cảm, càng khiến cho bọn họ đối với Nhan Noãn Noãn thống hận không thôi.

Những người còn lại cũng không phải kẻ ngốc, lý giải hành động để cho thị nữ dìu Bạch Vũ vào trong phòng nghỉ ngơi của Bạch Thụy Hồng thì bữa yến tiệc này tuyệt đối không thể tiếp tục được rồi! Vì vậy, ngay sau khi Bạch Vũ được thị nữ dìu đi, liên tục có người hướng Bạch Thụy Hồng hành lễ rồi rời đi.

“Đi? Noãn Noãn, bọn họ vì sao lại về hết rồi?”

Mãi đến khi toàn bộ hậu viện chỉ còn lại Tư Đồ Từ Ngôn, Hàn Thế Hiến cùng một vài thiên kim tiểu thư, công tử thế gia quen thân với Bạch Vũ, Long Trác Việt mới giật mình, ánh mắt mờ mịt nhìn bốn phía chung quanh rồi quay sang Nhan Noãn Noãn hỏi. Thanh âm như nước chảy, vô cùng êm tai.

“Bọn họ ăn no rồi!” Nửa người Nhan Noãn Noãn dựa vào vai Long Trác Việt, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ rõ vui vẻ, tự giác há miệng đón nhận đồ ăn do Long Trác Việt đưa tới, không hề có ý định muốn ra về!

Long Trác Việt khó hiểu chớp chớp mắt: “Nhanh như vậy sao? Người ta còn chưa có ăn no mà!”

“Không sao, bọn họ về là chuyện của bọn họ, chúng ta ăn là chuyện của chúng ta!”

Đám người Bạch Thụy Hồng nghe thấy Nhan Noãn Noãn mặt dày nói những lời này, khóe miệng không kìm được giật giật. Nhan Noãn Noãn này tuyệt đối là cực phẩm vô sỉ mà! Bọn họ sống bao lâu nay mới thấy một người vô sỉ đến mức này!

Trán Bạch Thụy Hồng gân xanh cuộn cuộn, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Nhan Noãn Noãn, đột nhiên đứng dậy nói: “Lão phu đột nhiên nhớ ra có chuyện quan trọng chưa xử lý, Vương gia cùng Vương phi xin cứ tự nhiên!” Nói rồi cũng không chờ Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt lên tiếng, dứt khoát xoay người rời đi!

Gió đêm thổi bay vạt áo Bạch Thụy Hồng!

Long Trác Việt ở phía sau đột ngột lên tiếng: “Bạch thừa tướng yên tâm, người ta nhất định sẽ xem nơi này giống như nhà mình, sẽ không khách khí a!”

Trong bóng đêm, bóng dáng cao lớn của Bạch Thụy Hồng mạnh mẽ lắc lư mấy cái liền, cước bộ lão đảo như say rượu, không cần nhìn cũng biết Bạch Thụy Hồng đã bị những lời nói kia của Long Trác Việt chọc giận không ít.

“Đã từng gặp qua không ít kẻ mặt dày nhưng chưa từng thấy ai dày như vậy!” Hàn Thế Hiến ôm quyền hướng, tà tà liếc Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt.

Tư Đồ Từ Ngôn im lặng không lên tiếng, ánh mắt đen như trời đêm nhìn chăm chăm Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt ngọt ngào triền miên, gương mặt thản nhiên ngập tràn hạnh phúc của Nhan Noãn Noãn khiến lòng hắn có cảm giác đè nén, hai tay giấu trong tay áo gắt gao nắm chặt, hận không thể xông lên cho hai người một trận nhớ đời.

Nhan Noãn Noãn nuốt thức ăn trong miệng, ngửa đầu nhìn Long Trác Việt nói: “Việt Việt, chúng ra cũng hồi phủ thôi!” Kịch thì cũng xem xong rồi, lưu lại cũng chẳng có gì hay ho, hưởng chi, ruồi bọ nhiều như vậy, khẩu vị thật sự không thể nào tốt lên được.

Nếu không phải nội lực của nàng mới trong giai đoạn căn bản, nàng nhất định sẽ cho mỗi người ở đây một cái tát, tốt nhất là tát ngã bọn họ luôn!

Cứ chờ mà xem, ngày ấy nhất định sẽ nhanh thôi!

Sư phụ đã nói nàng là thiên tài luyện võ, nếu dày công khổ luyện, ngày sau nhất định sẽ hơn người! Chỉ là chịu khổ một chút thôi mà, nàng mới không sợ!

Biết được tiềm lực của bản thân, tâm tình hỗn loạn của Nhan Noãn Noãn khi biết bản thân trúng độc cũng khá hơn rất nhiều, mà chuyện trúng độc này nàng vẫn luôn giấu Long Trác Việt, trước mặt hắn luôn tỏ ra không có chuyện gì mà lại không biết rằng, Long Trác Việt đã sớm biết từ lâu.

“Àn, chúng ta hồi phủ!” Long Trác Việt nhu thuận đáp, vừa đứng dậy, Nhan Noãn Noãn lại đột nhiên lên tiếng: “Đúng rồi, nhiều món còn chưa ăn tới, mang hết về Vương phủ đi, đừng để lãng phí!”

Dù sao đã đến đây rồi thì nàng cũng không thể về tay không được, mang về cho Song Song cùng Thiên Minh, một người vui không bằng tất cả cùng vui, ai đối tốt với nàng, nàng nhất định sẽ đối lại gấp mười lần.

Hàn Thế Hiến thấy Nhan Noãn Noãn không hề bận tâm tới lời nói khiêu khích của mình, lại còn định chơi trò phui mộng bỏ chạy, nhất thời có điểm khó hiểu.

Trong ấn tượng của hắn, Nhan Noãn Noãn hẳn là nên phản bác mới đúng, lúc này là sao đây? Thản nhiên như không mặc người ta mỉa mai, nàng ta bị hỏng não sao?

Hàn Thế Hiền nghĩ tới đây liền xi và chính bản thân mình. Không phải Nhan Noãn Noãn bị hỏng não mà não hắn mới bị hỏng a, ai lại chờ mong người khác mắc chữ mình chứ?

Bị Nhan Noãn Noãn ngó lơ, Hàn Thế Hiền nhất thời cảm thấy có chút mất mặt, ngượng ngùng sờ đỉnh mũi, im lặng không nói gì.

Long Trác Việt vừa nghe Nhan Noãn Noãn nói vậy, vội vàng chạy vòng quanh, một tay bưng mâm, một tay lấy đồ ăn. Đi đến bàn thứ ba, rồi rảo quay người nhìn Nhan Noãn Noãn: “Noãn Noãn, người ta chỉ có hai tay thôi!”

“Trên bàn có giỏ, xếp tất cả đồ ăn vào trong giỏ rồi mang ra ra xe ngựa đi, lấy thêm mấy món nữa là được rồi!” Nhan Noãn Noãn thản nhiên sai bảo.

“Đúng nha, Noãn Noãn thật thông minh nha!” biểu tình rối rắm của Long Trác Việt hoàn toàn biến mất, cười đến phá lệ. Theo chỉ thị của Nhan Noãn Noãn, đem tất cả thức ăn bỏ vào trong giỏ rồi vội vàng chạy theo ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78

Ads “Hiền vương phi, làm gì vội vã như vậy, không bằng ở lại cùng nói chuyện phiếm với chúng ta đi, cũng coi là tăng chút tình cảm!”

Diêu Hương Vân thân hình khẽ chuyển đã đứng chắn trước mặt Nhan Noãn Noãn, cản trở nàng ra về, trên gương mặt xinh đẹp là nụ cười hữu hảo, bất quá thì sự khinh miệt cùng chán ghét trong đáy mắt cũng không hề che giấu.

“Đúng vậy, tuổi tác chúng ta cũng không sai biệt lắm, trước đây chưa có dịp nói chuyện với Hiền vương phi, hôm nay gặp mặt, Hiền vương phi sẽ không nề mặt mà ra về như vậy chứ?”

Diêu Hương Vân vừa nói xong, Văn Dao lập tức phụ họa, rõ ràng trong lòng thập phần thống hận Nhan Noãn Noãn khiến huynh trưởng trọng thương nhưng lại không thể không cười cười nói nói với nàng.

Nhan Noãn Noãn lạnh lùng nhìn vào đám người như hổ rình mồi, trong lòng không khỏi cười lạnh. Nói chuyện phiếm? Tăng thêm tình cảm? Những lí do như vậy cũng có thể nói ra, bọn họ không thấy ghê tởm sao?

Khóe miệng Nhan Noãn Noãn cong lên thành nụ cười châm chọc, thờ ơ nói: “Chủ nhân cũng không nói muốn chúng ta ở lại, chúng ta sao có thể vô liêm sỉ ở mãi không đi?” Hàm ý rất rõ ràng là ám chỉ đám người Diêu Hương Vân vô sỉ, không biết xấu hổ.

Sắc mặt đám người khẽ biến, trừng mắt nhìn Nhan Noãn Noãn cùng Diêu Hương Vân, Văn Dao.

Tư Đồ Tử Ngôn neho mắt nhìn Nhan Noãn Noãn, trong đôi mắt đen lấp lóe từng đợt tinh quang, cao thâm khó dò.

Từ lần đầu tiên gặp mặt đến lần thứ hai đối đầu, cộng thêm cả lần này, Nhan Noãn Noãn trước mặt khiến hắn cảm thấy những tin tức hắn nhận được trước đây hoàn toàn không đúng với thực tế.

Một hai lần thì hắn có thể nghĩ là Nhan Noãn Noãn giả bộ để mình chú ý tới nàng ta. Nhưng mà hết lần này đến lần khác, Nhan Noãn Noãn này luôn đối đầu với hắn, muốn hắn không hoài nghi những tin đồn trước giờ về Nhan Noãn Noãn là chuyện không thể!

Chẳng lẽ sự yếu đuối, nhu nhược trước kia của nàng ta mới là giả?

Tư Đồ Tử Ngôn không thể không thừa nhận, Nhan Noãn Noãn nhanh nhẹn miệng thật sự khiến người ta tức giận nhưng lại giống như đóa hồng có gai, kiều diễm mê hoặc khiến người ta không thể không bị thu hút, mặc kệ cả người đầy gai thì trên người nàng cũng tỏa ra khí chất tao nhã vô cùng.

Nhan Noãn Noãn, đến tột cùng thì đâu mới là bộ mặt thật của người?

Ánh mắt Tư Đồ Tử Ngôn trầm xuống, ánh mắt lên xuống nhìn Nhan Noãn Noãn đầy ý nghiên cứu, dò xét.

Chỉ là rất nhanh sau đó, thân hình xinh đẹp của Nhan Noãn Noãn đột nhiên bị một tòa tường thịt cao lớn che mất.

Tư Đồ Tử Ngôn không hồn giận nhú mày, ngẩng đầu lên thì thấy gương mặt khủng bố đến cực điểm của Long Trác Việt, đáy mắt xẹt qua tia chán ghét, rất nhanh ngoảnh mặt về phía khác.

Long Trác Việt sau khi chuyển đồ ăn ra xe vào thì thấy đôi mắt sắc mị của Tư Đồ Tử Ngôn nhìn chằm chằm Nhan Noãn Noãn, không vui chắn trước người nàng. Đúng vậy, chính là cái ánh mắt sắc sắc mị mị kia dừng ở trên người Noãn Noãn như thể muốn dính hẳn lên người nàng vậy.

“Con thỏ chết, Noãn Noãn là nương tử của người ta nha, người không được nhìn nàng như vậy!”

Phụt... Tur Đồ Từ Ngôn thiếu chút nữa hộc máu, gương mặt tuấn mỹ phẫn nộ, bất quá thì người khác nhìn vào cũng nhận ra hắn đang chột dạ. Lời này của Long Trác Việt chẳng phải là muốn nói Tur Đồ Từ Ngôn có ý đồ với Nhan Noãn Noãn sao?

“A, Vương gia cứ nói đùa, cho dù người có coi Nhan Noãn Noãn kia là bảo vật thì ta xem nàng ta cũng thật chướng mắt!”

Tur Đồ Từ Ngôn ngạo mạn liếc nhìn Nhan Noãn Noãn, ánh mắt đầy khinh thường. Hắn chính là đang muốn nói cho những người khác biết hắn sẽ không bao giờ chú ý tới Nhan Noãn Noãn, cũng là đang muốn tự nhắc nhở bản thân mình không được để nàng thu hút.

“Noãn Noãn chính là bảo bối của người ta, con thỏ chết chỉ có thể xứng với con thỏ chết, không cho phép người nói xấu Noãn Noãn!” Long Trác Việt trừng lớn mắt như hai cái chuông đồng, ánh mắt hùng hực lửa giận thiêu đốt.

Sắc mặt Tur Đồ Từ Ngôn xanh mét như bị ngạt nước lâu, gương mặt bình tĩnh phút chốc vặn vẹo như thể sắp bùng phát.

“Vương gia, người hết lần này tới lần khác vũ nhục ta, người không biết cái gì gọi là quá đáng sao?”

Con thỏ chết, con thỏ chết... Tur Đồ Từ Ngôn hắn sống hơn hai mươi năm trên đời chưa bao giờ bị người khác gọi hắn như vậy, tên ngốc đáng giận này thật sự nghĩ hắn không dám ra tay sao?

Nhan Noãn Noãn từ phía sau Long Trác Việt bước lên, lạnh lùng nhìn Tur Đồ Từ Ngôn nói: “Tur Đồ công tử bất kính với Vương gia cũng không cảm thẹn quá phận sao?”

Tur Đồ Từ Ngôn thấy thái độ Nhan Noãn Noãn đối với mình không hề có hảo cảm nhưng lại đối với Long Trác Việt ôn nhu, dịu dàng, thái độ cách xa nhau đến vạn dặm, nhất thời không nói nên lời: “Nhan Noãn Noãn, người...”

Đúng lúc này, một nha hoàn tướng phủ vội vàng chạy tới hành lễ nói: “Các vị tiểu thư, công tử, chủ nhân nhà nô tỳ đã chuẩn bị trà và điểm tâm, mời các vị tới hoa viên thưởng trà!”

Người tới không phải ai khác mà chính là nha hoàn tâm phúc bên người Bạch Vũ, nàng ta bận một bộ trang phục màu đỏ lửa.

“Tiểu thư nhà người đã khỏe chưa?” Điều Hương Vân thân thiết hỏi, hàm ý rất rõ là mình với Bạch Vũ chính là tỷ muội thân thiết.

Nha hoàn nọ hành lễ, cười nói: “Tạ Điều tiểu thư quan tâm, tiểu thư nô tỳ sau khi nghỉ ngơi đã tốt hơn nhiều rồi ạ! Tiểu thư nghĩ khó khăn lắm mới có dịp tề tựu với các vị nên cảm thấy băn khoăn, lệnh cho nô tỳ đến xem, nếu các vị chưa về thì mời các vị đến hoa viên phía sau thưởng trà!”

“Được vậy thì còn gì tốt hơn!” Văn Dao lên tiếng, ánh mắt lăm lăm như vô tình lướt qua Nhan Noãn Noãn.

Đôi mắt đẹp chợt lóe tinh quang, Nhan Noãn Noãn rất nhanh liền hiểu được dụng ý trong đó. Bạch Vũ sớm đã dự liệu là bọn họ sẽ không về sớm nên mới sai người chuẩn bị trà cùng điểm tâm mời bọn họ. Gặp mặt chỉ là vẻ bề ngoài, muốn chen ép nàng mới là mục đích chính. Xem ra đám người này sớm đã có ý định ra oai phủ đầu với nàng rồi. Chỉ là bọn chúng không nghĩ được nàng lại bắt Bạch Vũ đàn suốt một đêm, khiến nàng ta chịu bao nhiêu ủy khuất. Xem ra Bạch Vũ này cũng muốn đối phó với nàng!

“Tiểu thư còn nói, rất khó mới được Hiền vương phi ghé chơi, vạn lần không thể chậm trễ, đặc biệt dặn nô tỳ phải mời bằng được Hiền vương phi tới!”

Giọng nói của nha hoàn nọ vừa lọt vào tai Nhan Noãn Noãn, nàng không kìm được nở nụ cười lạnh, hồng môn yến xem ra bây giờ mới chính thức bắt đầu a!

Không đợi Nhan Noãn Noãn lên tiếng, Điều Hương Vân thập phần vô si kéo cánh tay Nhan Noãn Noãn nói: “Đó là đương nhiên rồi!”

Cánh tay Điều Hương Vân kéo Nhan Noãn Noãn khẽ dùng sức, ý vào nội lực của bản thân khiến Nhan Noãn Noãn không thể thoát ra, chỉ có thể để mặc Điều Hương Vân kéo đi.

Nha đầu, lão nương còn chưa nói gì mà người đã tùy tiện lên tiếng làm chủ, dù có muốn khi dễ nàng cũng không nên bộc lộ rõ ràng như vậy chứ? Nhan Noãn Noãn ở trong lòng thầm nghĩ, cước bộ chậm rãi đi theo Điều Hương Vân. Nàng ngược lại muốn nhìn xem đám người này định làm gì để giáo huấn nàng?

Quần áo? Bọn họ cũng không phải ngu xuẩn, vừa rồi thái độ với nàng Liễu Bình Dịch vô cùng cung kính, tuy rằng bọn họ không rõ nguyên nhân nhưng với thân phận Trấn quốc tướng quân của Liễu Bình Dịch, bọn họ có muốn làm càn cũng không dám.

Định nhục nhã nàng? Nhan Noãn Noãn trong lòng thầm khẳng định, chắc chắn là bọn họ muốn làm nàng chịu nhục rồi!

Ánh trăng màu bạc mỏng lung chiếu trên con đường nhỏ dẫn tới hậu hoa viên. Cả đám người nối đuôi nhau, thỉnh thoảng lại vang lên thanh âm nói chuyện rất nhỏ.

Long Trác Việt khẩn trương đi bên cạnh Nhan Noãn Noãn, bàn tay to lớn gắt gao nắm chặt bàn tay nhỏ của Nhan Noãn Noãn.

Nhan Noãn Noãn cảm nhận được Long Trắc Việt ở bên cạnh đang run rẩy, biết là hấn sợ hãi nên dùng sức nắm chặt bàn tay to lớn của hấn, nghiêng đầu ôn nhu cười nói: “Việt Việt, đừng sợ!”

Ánh trắng nhu hòa chiếu trên gương mặt Nhan Noãn Noãn khiến cả thân người nàng tràn ngập nhu tình, Tư Đồ Từ Ngôn nhìn thấy, trong lòng không khỏi cảm thấy áp lực, bất giác sinh ra cảm giác nghi hoặc, trong lòng không khỏi gợn sóng.

Long Trắc Việt cúi đầu nhìn đôi mắt mộng ảo của Nhan Noãn Noãn so với trời đêm càng đẹp hơn cả, lại nhìn sắc môi nàng phiếm hồng, lời nói nhu tình khiến người ta cảm động, khóe miệng không nhịn được cong lên, gật đầu thật mạnh.

Đoàn người dưới sự dẫn đường của nha hoàn áo đỏ rất nhanh đi tới một lương đình.

Trong đình, Bạch Vũ một thân váy đỏ, mái tóc đen dài buông tới tận thắt lưng, nhẹ bay trong gió đêm, một vài sợi tóc cuốn lên gương mặt xinh đẹp, hàng mi dài khê chớp như hồ điệp vỗ cánh, làn da dưới ánh trăng trong suốt như gốm sứ.

Bạch Vũ yên lặng ngồi trong lương đình giống như tinh linh dưới ánh trăng, sinh đẹp tuyệt trần.

Nhan Noãn Noãn không thể không thừa nhận, Bạch Vũ rất đẹp, nàng ta yên lặng như vậy thật giống đóa hoa trong sớm mai, thanh nhã vô cùng. Quả không hổ danh kinh thành đệ nhất mỹ nhân! Tiếc là dung mạo như hoa như ngọc đó lại không có được một tâm hồn đẹp tương xứng!

“Tiểu thư!”

Nha hoàn nọ tiến lên gọi nhỏ, Bạch Vũ đang chuyên tâm pha trà nghe thấy tiếng nàng ta liền ngẩng đầu nhìn đoàn người, nở nụ cười mê người đứng lên: “Ta còn tưởng mọi người về hết rồi, thật may mà kịp thời sai người giữ lại, tối nay chưa tiếp đãi tốt khiến trong lòng vẫn luôn băn khoăn!”

“Vũ nhi, chúng ta đều đã quen thuộc, nàng không cần khách khí như vậy, sức khỏe quan trọng hơn!” Diêu Hương Vân vừa nhìn thấy Bạch Vũ liền buông lỏng cánh tay Nhan Noãn Noãn, đi đến bên cạnh Bạch Vũ nói.

Bạch Vũ nhìn nàng ta, khẽ nở nụ cười như bách hợp.

“Nói gì thì cũng là lần đầu tiên Hiền vương gia cùng Hiền vương phi tới chơi, khách quan trọng hơn, ta nhất định phải tiếp đãi hết mình mới phải lễ!” Thanh âm dịu ngọt phiêu diêu như tiếng chuông gió.

Khóe miệng Nhan Noãn Noãn giật giật, nàng rõ ràng nhận ra khi nói câu cuối cùng kia, Bạch Vũ gần như là nghiền răng nghiền lợi.

“Ha ha, Bạch tiểu thư khách khí rồi, chúng ta ăn rất ngon, chơi rất vui, tâm tình rất tốt, đều là tướng phủ chiêu đãi rất chu đáo!” Nhan Noãn Noãn thần nhiên nói.

Lời của nàng không thể nghi ngờ gì chính là cây kim đâm vào lòng Bạch Vũ, nghĩ tới đêm nay mình chịu nhục, nét cười trên mặt phút chốc trở nên cứng ngắc, bất quá thì rất nhanh khôi phục lại vẻ tự nhiên.

“Như vậy thật tốt, Vũ nhi sợ chậm trễ tiếp đón khiến Hiền vương phi trách tội!” Bạch Vũ cười nói, ngưng lại một chút lại nói tiếp: “Mọi người đừng đứng nữa, mau ngồi đi. Người đâu, mau châm trà!”

“Dạ tiểu thư!” Nha hoàn áo đỏ lập tức đáp lời.

Mọi người nghe vậy liền đi vào trong lương đình.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79

Ads Tư Đồ Từ Ngôn từ lúc thấy Bạch Vũ đứng dậy đã lướt qua mọi người đi đến đứng cạnh.

Thân hình cao lớn đứng sừng sững bên cạnh Bạch Vũ, cánh tay dài nhẹ nhàng quàng qua ôm lấy bờ vai thon của Bạch Vũ, một màn này khiến người ta hình dung ra cảnh chim non nép vào người.

Tư Đồ Từ Ngôn dịu giọng, quan tâm hỏi: “Vũ nhi, mệt sao?”

Bạch Vũ đưa mắt nhìn Tư Đồ Từ Ngôn, dáng người kiên định, ngũ quan tuấn mỹ khiến người ta chỉ liếc nhìn thôi cũng đủ để mặt đỏ, tim loạn nhịp, mà nhu tình trong đáy mắt như thể muốn hòa tan cả nàng vậy.

Hai cánh môi đỏ của Bạch Vũ khẽ nở nụ cười, ngọt ngào lên tiếng: “Đã tốt hơn nhiều rồi!”

“Vũ nhi, người cũng thật hạnh phúc quá đi, có Tư Đồ công tử quan tâm người như vậy. Bây giờ tìm được một người muốn tài có tài, muốn mã có mã, muốn gia thế có gia thế như Tư Đồ công tử đây thật là hiếm đó nha!” Điều Hương Vân ở bên đẩy đẩy Bạch Vũ, trêu ghẹo.

Có ai lại không thích được khen ngợi, Tư Đồ Tử Ngôn cho dù im lặng không nói gì thì đôi mắt đẹp vẫn bởi vì những lời nói của Điều Hương Vân mà dao động, đáy mắt xẹt qua tia hưởng thụ.

“Vũ nhi là người ta yêu mến, ta quan tâm tới nàng cũng là chuyện đương nhiên!” Tư Đồ Tử Ngôn nhìn Bạch Vũ nói, những chữ ‘người ta yêu mến’ được nhấn mạnh hơn cả, những nữ nhân trong lương đình nghe vậy mà không nhịn được ghen tị cùng ngưỡng mộ.

Chỉ có một mình Tư Đồ Tử Ngôn mới biết, hắn cố tình nói như vậy chính là muốn kích động Nhan Noãn Noãn, hắn muốn biết Nhan Noãn Noãn chứng kiến cảnh này sẽ có phản ứng như thế nào? Bản thân Tư Đồ Tử Ngôn cũng không hiểu vì sao mình lại muốn làm vậy nhưng là trong tiềm thức hắn dường như luôn có âm thanh thét gào.

Bạch Vũ vì được nam nhân như Tư Đồ Tử Ngôn quan tâm mà sinh ra kiêu ngạo, ngượng ngùng cúi đầu, xúc động nói: “Tử ngôn, ở đây có rất nhiều người!” Lời nói tuy mang theo chút hờn giận nhưng cũng không giấu nổi tự hào.

Nhan Noãn Noãn lạnh nhạt nhìn Tư Đồ Tử Ngôn cùng Bạch Vũ, thân hình mảnh khảnh dựa vào ngực Long Trác Việt, bộ dáng thập phần như đang xem kịch.

Một màn ân ái giữa Tư Đồ Tử Ngôn cùng Bạch Vũ không kích thích được Nhan Noãn Noãn mà lại kích thích đến Nhan Lăng.

Làm sao có thể như vậy được? Tư Đồ Tử Ngôn là của nàng, phải là của nàng mới đúng!

Nhan Lăng bị ghen tị làm cho mờ mắt. Nàng cứ tưởng Nhan Noãn Noãn cùng Tư Đồ Tử Ngôn không còn quan hệ gì nữa thì mình sẽ có cơ hội trở thành thiếu phu nhân Tư Đồ gia. Nàng tin tưởng Tư Đồ Tử Ngôn tiếp xúc nhiều với nàng nhất định sẽ thích nàng. Nàng tham dự bữa tiệc hôm nay cũng là vì Tư Đồ Tử Ngôn. Nào biết được đến rồi lại phải chứng kiến màn tình chàng ý thiếp của hai người họ chứ. Thật khiến nàng ta ghen khuất mà!

Nhan Lăng tự thấy gia thế, dung mạo, võ công của mình cũng thuộc hàng trăm ngàn người mới có một người, bất quá thì so sánh giữa Nhan Lăng cùng Bạch Vũ, người bình thường cũng nhận ra ai cao ai thấp.

Ánh mắt âm trầm của Nhan Lăng dừng lại trên người Tư Đồ Tử Ngôn đang ôm vai Bạch Vũ, không cam lòng nhắc chân đi tới, cười nói: “Vừa rồi thấy Bạch tiểu thư pha trà rất chuyên tâm, tiểu thư còn tinh thông cả trà đạo nữa sao?”

Nhan Lăng dừng lại giữa Tư Đồ Tử Ngôn cùng Bạch Vũ, thành công tách hai người ra.

Bạch Vũ tuy trong lòng rất giận, ánh mắt nhìn Nhan Lăng tăng thêm vài phần lạnh lẽo nhưng vẫn cố duy trì dáng vẻ tự nhiên, dịu dàng cười nói: “Cũng chỉ biết một chút thôi!”

“Bạch tiểu thư trí tuệ hơn người, tuy nói là một chút nhưng tin tưởng cũng hơn người, có thể cho chúng ta thưởng thức không?”

“Đương nhiên là có thể!” Bạch Vũ ôn nhu nói.

Tư Đồ Tử Ngôn thấy Nhan Lăng giữ chặt Bạch Vũ liền lui lại mấy bước liền.

Nhan Lăng thấy vậy, oán giận trong lòng mới vui đi chút ít.

Hàn Thế Hiền đi đến trước bàn đá, ngửi hương trà cùng điểm tâm thơm nức, sờ sờ mũi.

“Các cô nương uống trà nói chuyện phiếm, đại nam nhân như chúng ta ở lại hình như không được tự nhiên lắm, Tử ngôn, chúng ta vẫn là nên đi tìm trò vui khác thôi!”

Tư Đồ Tử Ngôn khoanh tay trước ngực, gương mặt tuấn mã đầy lạnh lùng, nghe thấy Hàn Thế Hiền nói vậy, gật gật đầu nói: “Được!” Nói rồi thông thả đi về phía Hàn Thế Hiền.

Hàn Thế Hiền vươn tay khoác lên vai Tư Đồ Tử Ngôn, hai người tào nhả rời đi. Bất quá thì cả hai mới đi được vài bước đã nghe thấy phía sau vang tiếng Văn Dao.

“Trò vui? Các huynh nói tới trò ném tên vào bình sao? Trò vui như thế sao có thể thiếu ta được chứ?”

Hàn Thế Hiền quay người, thấy bộ dáng nóng lòng muốn chơi của Văn Dao, cất tiếng hỏi: “Như thế nào? Tiểu thư cũng muốn chơi sao?”

“Đương nhiên phải chơi, càng nhiều người càng náo nhiệt, càng chơi vui nha!” Văn Dao nói rồi nhìn về phía Điều Hương Vân cùng Bạch Vũ, cười nói: “Vũ nhi, Hương Vân, hai người thấy ra nói có đúng không?”

Nhan Noãn Noãn vẫn dựa trước ngực Long Trác Việt, vừa vận nhìn thấy Văn Dao nháy mắt ra hiệu cho hai người kia. Đám người này thật đúng không

bỏ qua bất cứ cơ hội nào khiến nàng bẽ mặt mà! Bắn tên vào bình? Không phải chỉ là bắn tên thôi sao, có gì vui chứ? Văn Dao kia làm gì phải hưng phấn như vậy?

Bạch Vũ chớp chớp đôi mắt đẹp, cười nói: “Văn Dao nói vậy ta mới nhớ ra, cũng đã lâu rồi không có chơi trò này nha!”

Tư Đồ Tử Ngôn rất nhanh hiểu được dụng ý của Văn Dao, gật đầu nói: “Vậy tất cả cùng chơi đi!” Trong lúc nói chuyện, đáy mắt hiện rõ tia quang mang, vui vẻ khi người khác gặp họa.

Bạch Vũ thấy ẩm trà mình cực công pha bị bỏ quên cũng không cảm thấy bất mãn, nàng thật sự mong chờ xem một màn Nhan Noãn Noãn bị người hạ nhục.

Đoàn người rất nhanh rời khỏi lương đình. Trên đường đi, cứ cách vài bước chân lại có một lồng đèn, ánh nến chiếu sáng cả tướng phủ.

Ném tên vào bình là một trò chơi khá đơn giản, chỉ cần đặt một bình rượu ở phía trước, người chơi đứng cách bình rượu một khoảng cách nhất định ném tên vào trong bình rượu, người nào ném được nhiều tên nhất là người chiến thắng.

“Ai trong chúng ta sẽ ném trước?” Hàn Thế Hiến cầm tên trong tay, ánh mắt thâm thúy nhìn đoàn người một lượt, lên tiếng hỏi.

“Nếu chỉ ném tên vào bình thì thật không thú vị a, nếu chúng ta đã chơi thì phải chơi sao cho kích thích kia!” Điều Hương Vân cười duyên lên tiếng.

“Điều tiểu thư muốn chơi như thế nào?” Nghe Điều Hương Vân nói vậy, có người hứng thú lên tiếng hỏi lại.

Điều Hương Vân ra vẻ thần bí, chớp chớp mắt nói: “Người thua phải trả cho người thắng một vạn lượng, đồng thời phải làm theo một yêu cầu của người thắng, thế nào?”

Đôi mắt đẹp của Nhan Noãn Noãn đột ngột trầm xuống, ngón tay tùy ý cuốn cuộn lọn tóc trước ngực. Đám người này là đang nhắm tới nàng sao? Kinh thành này có ai mà không biết Nhan Noãn Noãn sống không khác gì phế nhân, đương nhiên sẽ không thể ném được tên vào bình rượu rồi!

Đừng chỉ nhìn rồi nghĩ rằng trò ném tên vào bình rượu này đơn giản, người chơi muốn thắng không những phải nắm rõ góc độ còn phải làm chủ được lực ném, hơn nữa, tên đầu tiên nếu không ném trúng thì mười phần chắc chín phần người chơi sẽ thua.

Aizz, quả nhiên là muốn bẫy nàng mà! Đám người này chắc chắn là nàng sẽ thua nên mới nghĩ ra trò đánh cược để làm nhục nàng mà!

“Tiểu thư chỉ nói tới người thua, vậy người thắng thì sao?” Thanh âm trong trẻo của Nhan Noãn Noãn phiêu đảng trong gió, gương mặt tuyệt mỹ thản nhiên như không, không hề có dấu hiệu tức giận hay sợ hãi khi bị người bức bách.

Đám người thấy vậy không khỏi khó hiểu, theo bọn họ suy tính thì Nhan Noãn Noãn chắc chắn sẽ thua, nàng ta lẽ ra nên khẩn trương cùng lo lắng nên làm thế nào để khỏi phải chơi hay nghĩ cách để giảm thiểu tối đa thiệt hại mới đúng chứ?

Văn Dao mỉa mai liếc nhìn Nhan Noãn Noãn, gương mặt nhu mì xinh đẹp phút chốc trở nên sắc bén. Nhan Noãn Noãn này dám đánh huynh trưởng nàng, đêm nay nàng nhất định phải đòi lại gấp trăm lần!

“Người chiến thắng? Đương nhiên là sẽ nhận được một vạn lượng từ người thua, đồng thời sẽ được yêu cầu mỗi người thua làm cho mình một việc gì đó!”

Nhan Noãn Noãn ngoài khinh thường ra thì không có bất cứ biểu tình nào khác. Chuyện này tính qua tính lại cũng thật một nha!

Tuy rằng mỗi người thua phải trả một vạn lượng, nhưng bạc này chẳng phải chung cho người thắng sao, bọn họ ở giữa cũng chẳng mất xu nào! Trái lại nàng với Long Trắc Việt là hai người, nếu thua sẽ là hai vạn lượng? Nếu bọn họ thật sự nhắm tới nàng thì chẳng phải nàng còn phải đáp ứng thêm hai yêu cầu nữa sao? Vô si, quá mức vô si rồi!

Nhan Noãn Noãn vươn bàn tay xinh đẹp ra dưới bóng trăng, nhẹ nhàng co lại chỉ chừa một ngón trỏ, bóng dáng xinh đẹp của nàng khiến người ta không kìm được mê đắm.

Ngón tay xinh đẹp của Nhan Noãn Noãn ở trước mặt đám người lắc qua lắc lại, thánh thót nói: “Nếu muốn cược thì cược lớn một chút đi. Bình cố định chơi không vui, không bằng chúng ta để một gia nhân đeo bình rượu chạy qua chạy lại, mỗi người mười tên, tên đầu một vạn lượng, những tên bắn trượt sau đó sẽ nhân theo cấp số hai, tất cả bạc thua đều thuộc về người chiến thắng, đồng thời, như Điều tiểu thư đã nói, người thua phải đáp ứng thêm một yêu cầu của người chiến thắng, như thế nào?”

Ngữ điệu cuồng vọng như thể người chiến thắng cuối cùng nhất định sẽ là nàng vậy!

Đám người bị lời nói của Nhan Noãn Noãn làm cho choáng váng, cả đám người mở to mắt nhìn Nhan Noãn Noãn như thể nhìn kẻ quái dị từ đâu mới tới. Trong đầu nàng ta rốt cuộc là đang tính toán điều gì mà lại dám đặt cược lớn như vậy? Một tên bắn hụt một vạn lượng, hai tên là bốn vạn lượng, ba tên là chín vạn lượng... Nhan Noãn Noãn này thật sự có bao nhiêu bạc mà dám chơi lớn như vậy a?

Vẫn không có ai hoài nghi người thua cuối cùng sẽ không phải là Nhan Noãn Noãn. Mà Nhan Noãn Noãn cũng để mặc cho bọn họ hiểu lầm, bọn họ càng lo là, nàng thắng càng lớn a!

Ngày trước khi còn là mật thám nằm vùng, nhãn lực của nàng đã vô cùng nhanh nhạy, bất kể là bắn tên, ném phi tiêu, dù ở khoảng cách nào, có bao nhiêu vật cản đi nữa thì linh cảm của nàng chưa từng trật bao giờ cả.

Cho dù đám người này có võ công cùng nội lực thì sao chứ? Trò này cũng đâu phải dựa vào nội lực mà chiến thắng? Bọn họ tuy rằng đều sinh ra trong những gia đình thế gia, địa vị cùng tiền tài tuy có hơn người nhưng một vạn lượng cũng không phải con số nhỏ, huống chi lại là cấp số nhân. Thêm vào đó, nếu binh rệu di chuyển liên tục thì chỉ cần nhanh một chút hay chậm một chút thôi đều có thể thành ném trật. Chơi như vậy mới gọi là độc đáo, kích thích chứ!

“Có muốn chơi như vậy không?” Thanh âm thì thâm vang lên.

Nhan Noãn Noãn nhếch miệng, cười nói: “Nếu mọi người không muốn thì không chơi nữa!”

Văn Dao nghe vậy không khỏi giật mình sững sốt, lập tức lên tiếng: “Được, cứ như lời Hiền vương phi đi!” Nhan Noãn Noãn, đây là do ngươi tự tìm lấy!

Hàn Thế Hiền nghe xong đề nghị của Nhan Noãn Noãn, hai mắt xẹt qua tia khác thường, xoa xoa hai tay, hưng phấn nói: “Cách chơi này thật mới mẻ, bổn thiếu gia thích, Nhan Noãn Noãn, xem ra ngươi cũng thật quá ngu xuẩn rồi!”

Nhan Noãn Noãn cảm giận trừng mắt nhìn Hàn Thế Hiền nói: “Nha, ta đây có cần cảm ơn Hàn công tử khen ngợi không?”

“Không cần, không cần!” Hàn Thế Hiền vẫy vẫy tay, thần nhiên trưng ra bộ dáng không cần người cảm kích.

Máu Nhan Noãn Noãn dồn lên não, thiếu chút nữa là bị hấn chọc cho ngất xỉu. Hóa ra không thể có kẻ vô sỉ nhất mà chỉ có kẻ vô sỉ hơn thôi!

Tư Đồ Tử Ngôn nhú mày nhìn Nhan Noãn Noãn, đáy mắt bắt đầu hiện lên tia khó hiểu không rõ. Nàng ta đến tột cùng muốn chơi trò gì?

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Ads “Ai sẽ chơi trước?” Tư Đồ Tử Ngôn đột ngột lên tiếng hỏi.

Đám người nhìn nhau, tuy rằng đối với đề nghị của Nhan Noãn Noãn rất ngạc nhiên, cũng rất mong được thử một lần, nhưng bọn họ đều là người mới chơi, chỉ cần một sai lầm nhỏ thôi cũng rất mệt a!

Đúng lúc này thì Hàn Thế Hiền rút một mũi tên ra, cầm trên tay ngắm nghía vài lượt, cười nói: “Để ta trước đi!”

Hàn Thế Hiền vừa dứt lời, đám người cũng không nói hai lời, tự động lùi lại mấy bước liền giữ khoảng cách.

Hàn gia tài lực hùng hậu, cái gì có thể thiếu có nhưng không thiếu tiền, những thứ trên người Hàn Thế Hiền không phải loại tốt nhất thì cũng thuộc hàng thượng hạng, cho dù hấn bắn trượt, thua nhiều tiền thì cũng sợ không có tiền trả, hơn nữa, mặc kệ trong bọn họ ai là người chiến thắng thì Nhan Noãn Noãn chắc chắn sẽ thua. Mà đám người bọn họ có ai không phải là thế gia công tử cùng thiên kim tiểu thư nhà có tiền, cho dù bọn họ thua thì cũng chẳng ai đại đột phá hỏng mối quan hệ bấy lâu nay chỉ vì vài vạn lượng.

Một gã gia nhân rất nhanh xuất hiện, thân hình lực lưỡng, đôi mắt đen ánh lên tia nhìn sắc bén, nước da ngăm đen khiến người khác nhìn từ xa thấy hao hao giống Long Trắc Việt nhưng tới gần nhìn thì lại có cảm giác hùng bá. Quần áo trên người gã gia nhân nọ rách nát, căn bản không hề giống với bất cứ gia nhân nào trong Tướng phủ.

Hàn Thế Hiền vừa thấy gã đeo binh rệu, lập tức bất mãn kêu lên: “Người này nhìn qua căn bản không có sức lực a, hấn có thể chạy được sao?” Nhìn gã gia nhân rách nát như vậy, nếu nói hấn khỏe thì sợ là chẳng có ai tin được a! Nếu lát nữa hấn chạy không nổi không phải là trò chơi mất đi ý nghĩa rồi sao? Như vậy thì chơi sao vui được chứ?

Hàn Thế Hiền đang nghĩ tới cách chơi mới của Nhan Noãn Noãn, nếu là chạy thì nhất định phải chạy nhanh mới kích thích, nhưng là tên gia nhân này chỉ được cái to xác, vừa nhìn đã biết là kẻ công kênh vô dụng, để người như vậy chạy thì trò chơi còn gì kích thích nữa?

“Thế Hiền, chỉ là chơi vui thôi mà, không cần phải làm như thật!” Bạch Vũ khẽ nở nụ cười nói.

Nhan Noãn Noãn đột ngột đưa ra đề nghị như vậy, nếu nàng tìm một người thân thủ linh hoạt thì chẳng tự đào hố chôn mình sao? Cứ coi như không thua thì mỗi tên trượt cũng là một vạn lượng, đến lúc đó cũng không phải là con số nhỏ, nàng cũng biết tiếc tiền a!

Đối với mục tiêu di động, Bạch Vũ thật sự không có đủ tự tin là mình sẽ ném trúng toàn bộ, người mang bình cang công kênh thì chạy càng chậm, như

vậy mới có thể giảm thiểu rủi ro được. Về phần Nhan Noãn Noãn...

Bạch Vũ trong lòng thầm cười lạnh, theo nàng thấy thì cho dù là mục tiêu cố định thì Nhan Noãn Noãn cũng không thể nào thắng được. Một người chưa từng luyện võ mà muốn ném được tên vào trong bình cũng phải chuyện dễ dàng gì.

Hàn Thế Hiền nghe Bạch Vũ nói vậy, đáy mắt khẽ chuyển, gật gật đầu với nàng ta rồi ngẩng đầu, lớn tiếng hét lên với gia nhân nọ đứng phía xa: “Lát nữa người nhất định phải chạy hết tốc lực, bổn thiếu gia kỵ xạ nhất lưu, muốn thắng cũng phải thắng cho oanh liệt.

Có đôi khi tự kỷ quá mức sẽ trở thành vô si. Đúng lúc Hàn Thế Hiền giương tay định ném tên thì Văn Dao đột ngột lên tiếng ngăn cản: “Chậm đã!”

“Người lại làm sao?” Hàn Thế Hiền không kiên nhẫn nhìn Văn Dao hỏi lại.

“Để tránh có người thua mà quyết nợ, chúng ta vẫn nên viết giấy cam kết thì hơn!”

Nhan Noãn Noãn thấp tiếng cười nhạo, người Văn Dao đang ám chỉ chắc là nàng đi! Nói đùa sao, Nhan Noãn Noãn nàng là loại người hay lật lọng sao? Bất quá thì ký, cũng tốt thôi, miễn cho đến lúc thua cuộc bọn họ lại quyết nợ.

“Được!”

Một giọng nói thanh thúy đột ngột vang lên, đám người theo hướng tiếng nói nhìn lại thì thấy Nhan Noãn Noãn vẫn dựa trước ngực Long Trác Việt, đôi môi hồng khẽ cong lên thành nụ cười động lòng người, rung động tâm tư không ít nam tử.

Nếu bỏ qua những lời đồn về việc nàng là một phế nhân thì vẻ đẹp tuyệt sắc của Nhan Noãn Noãn thật sự khiến không ít người thêm muốn có được. Nàng so với Bạch Vũ hay so với Lam Tiêm Tiêm đều thanh nữ hơn cả.

Bất quá, khiến đám người giật mình nhất vẫn là tiếng ‘Được’ kia của nàng.

“Dao nhi, sao phải thận trọng như vậy chứ?” Bạch Vũ nhún mày, giọng nói mang theo ngữ khí trách mắng, nghiêm nhiên lọt vào mắt đám người lại là bộ dáng hiền lành, nhu thuận.

Văn Dao im lặng, đáy mắt không giấu nổi tia âm ngoan, nàng ta nhìn Nhan Noãn Noãn, cười đến âm hiểm nói: “Vũ nhi, có sao đâu nào, Hiền vương phi cũng đã đồng ý rồi, huống chi chúng ta lại là những người có chữ chữ, mặc kệ ký hay không ký đều sẽ thực hiện như cam kết, sẽ không làm ra những loại chuyện lật lọng xấu hời!”

Rất nhanh sau đó, nha hoàn tâm phúc của Bạch Vũ đã đem giấy bút tới, Văn Dao nhận lấy giấy bút, chậm rãi viết lên những khoản mục của trò chơi rồi ký tên chính mình lên đó.

“Hiền vương phi, mời!” Văn Dao đưa bút tới trước mặt Nhan Noãn Noãn, biểu tình như thể sợ Nhan Noãn Noãn đổi ý, thúc giục nói.

Nhan Noãn Noãn từ trong lòng ngực Long Trác Việt đứng thẳng dậy, cầm lấy bút cười nói: “Ta với Hiền vương gia tuy hai mà một, ta ký cũng không khác nào người ký, đúng không?” Nàng chính là muốn nói cho đám người này biết người chơi chính là nàng, tránh cho lát nữa bọn họ lại quẩn lấy Long Trác Việt bắt hẩn chơi, như vậy chẳng phải tự chui đầu vào rọ sao?

“Đương nhiên!” Văn Dao ra bộ nể mặt nói, mặc kệ là Nhan Noãn Noãn hay Long Trác Việt cũng chỉ có một kết quả duy nhất, ai chơi ai ký đều như nhau cả! Huống chi, bọn họ cũng không tiêu nhân đến độ cùng với một tên ngốc so tài cao thấp.

Những lời này nếu để Nhan Noãn Noãn biết được, nhất định sẽ nhảy dựng lên. Đám người này khi dễ một người không có võ công như nàng chẳng lẽ không tiêu nhân sao? Quân tử thì đừng cá cược với nàng nha!

Nét chữ thanh tú, có hồn của Nhan Noãn Noãn khiến đám người kinh sợ. Không phải nói Nhan Noãn Noãn dốt đặc cán mai sao? Sao nét chữ lại thanh tú, có lực và có hồn đến vậy?

Trong đám người, chỉ có Tư Đồ Từ Ngôn vẫn duy trì được thần thái thản nhiên, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng như cũ, dù sao thì hắn cũng đã thấy qua nét chữ của Nhan Noãn Noãn khi nhận thư lần trước. Cũng từ lần đó, hắn đối với những chuyện liên quan đến Nhan Noãn Noãn cực kỳ tò mò.

Sau con giật mình, đám người lần lượt ký tên mình lên trên giấy cam kết. Trong suy nghĩ của bọn họ, Nhan Noãn Noãn chắc chỉ biết ghi hai chữ này mà thôi!

Ký tên xong, nha hoàn tâm phúc của Bạch Vũ nhìn gã gia nhân phía xa, hét lớn: “Chạy!”

Gia nhân nọ nghe thấy hiệu lệnh, chậm chạp đứng dậy, lắc lư mấy cái liền tại chỗ.

Hàn Thế Hiền rồi rảo nhìn gia nhân nọ chạy mà như đi bộ, hứng thú cũng giảm đi phần nửa, mũi tên đầu tiên ném ra, chỉ nghe ‘đỉnh’ một tiếng đã nằm gọn trong bình rượu. Dễ dàng, nhẹ nhàng không hề tốn chút khí lực nào.

Đỉnh đỉnh đỉnh... Liên tục mấy tên liền đều ném trúng bình rượu, gia nhân nọ vẫn chạy chậm không mục đích, Hàn Thế Hiền vô tình liếc mắt nhìn vị trí của gã hạ nhân, tùy tiện ném mũi tên trong tay ra, bách phát bách trúng.

Hàn Thế Hiền càng ném càng cảm thấy nhảm chán, mà đám người chung quanh bắt đầu tràn ngập tin tưởng, chiếu theo tốc độ này thì bọn họ làm sao có thể thất bại được?

Nhan Noãn Noãn trừng mắt, khoe mắt không nhìn được giật giật. Aizz, còn có thể chậm hơn nữa được không? Quả nhiên là gia nhân tướng phủ có khác, Bạch Vũ muốn chinh nòng đương nhiên sẽ không có thời gian cũng nòng nói chuyện công bằng rồi!

Nhan Noãn Noãn nhìn chăm chăm vào gã gia nhân nọ, trong lòng thầm than: Bạn hữu, cho dù ngươi không thể chạy nhanh thì cũng nên chạy cho đằng hoàng chứ?

“Việt Việt, xem ra hôm nay chúng ta không lấy được bạc rồi!” Nhan Noãn Noãn ngẩng đầu, vô cùng bi thương kể tai Long Trác Việt nói nhỏ.

Đôi mắt đẹp của Long Trác Việt mờ mờ khiến người khác không tài nào nhận thấy tia khăn trương, lo lắng dao động sâu trong đáy mắt.

Tuy rằng hắn cảm nhận được sự tự tin của Nhan Noãn Noãn, nhưng là ngửa tốt còn có lúc không thể chạy, người có lúc này lúc khác. Huống chi đám người Bạch Vũ này rõ ràng là đang nhắm vào Noãn Noãn, vạn nhất Noãn Noãn thua thì phải làm sao?

Thua tiền chỉ là chuyện nhỏ, thỏa mãn yêu cầu của bọn họ mới là chuyện lớn! Đương nhiên, hắn tuyệt đối sẽ không để cho Noãn Noãn chịu ủy khuất, nhưng là phải làm sao vẫn khiến hắn cảm thấy đau đầu không thôi!

Không biết có phải là bị ánh nhìn của Nhan Noãn Noãn uy hiếp hay không, chỉ thấy trong mắt gia nhân nọ chột lóe tinh quang, biểu tình trên gương mặt nghiêm túc lên vài phần, yên lặng đến độ khiến cho người ta cảm thấy áp lực, giống như sự yên lặng trước cơn bão vậy.

Hàn Thế Hiền lần nữa ném tên, chỉ nghe ‘sur’ một tiếng, mũi tên rơi vào trong khoảng không vô định. Tốc độ dưới chân gia nhân nọ phút chốc trở nên nhanh nhạy, càng lúc càng nhanh hơn cả. Đến cuối cùng, cả đám người chỉ thấy có một bóng đen mờ mờ chạy trước mặt mình.

Tốc độ nhanh như vậy khiến cho Hàn Thế Hiền ghen hờn, trần trời nhìn gã gia nhân nọ, miệng nhất thời há to hết mức có thể, kinh ngạc đến quên cả phản ứng.

Không chỉ có Hàn Thế Hiền, toàn bộ những người có mặt kinh hãi không thôi, ngạc nhiên chính là Bạch Vũ. Nếu không có võ công thì làm sao có thể chạy nhanh như vậy chứ? Nhưng hạ nhân này rõ ràng không có võ công mà lại có thể có tốc độ nhanh như chớp lóe như vậy thật khiến người ta không thể nào hiểu nổi mà.

Với tốc độ này, ngay cả thân hình gã gia nhân còn không thấy rõ thì làm sao có thể nhìn thấy bình trên lưng hắn mà ném vào chứ?

Sắc mặt Bạch Vũ tối sầm, chết tiệt, là kẻ nào tìm người vậy? Bây giờ nòng ta có muốn lên tiếng đối người cũng không thể được nữa rồi. Người nọ là gia nhân tướng phủ, nếu bởi vì tốc độ quá nhanh mà đối người không phải sẽ khiến người ngoài dị nghị sao?

Ánh mắt ai oán của Nhan Noãn Noãn từ lúc hạ nhân nọ tăng tốc lập tức chuyển biến, trong đôi mắt đẹp tản ra phong thái mê người, gương mặt tuyệt mỹ lộ rõ hưng phấn. Phải như vậy chứ, như vậy mới kích thích!

Hàn Thế Hiền nắm chặt năm mũi tên còn lại trong tay, gương mặt tuần tú lộ rõ kích động, máu trong huyết quản sôi trào, hưng phấn nói: “Được, xem bốn thiếu gia đây!”

Hàn Thế Hiền thu hồi lại bộ dáng lười nhác, tập trung tinh thần nhìn theo bóng gã gia nhân nọ, bộ dáng thập phần nghiêm túc.

Trò ném tên vào bình này chủ yếu là dựa vào nhãn lực cùng lực đạo ném tên, mà tốc độ của gã gia nhân nọ thật sự là một thử thách lớn với người chơi.

Mười tên ném xong, Hàn Thế Hiền ném trật ba tên, tên đầu tiên là vì không có chuẩn bị mà ném hụt. Chính vạn lượng đối với hắn mà nói chỉ là mưa bụi, không đáng để nói tới, bất quá thì trò ném tên vào bình này thật sự khiến hắn thích thú vô cùng.

Thời điểm lùi lại, Hàn Thế Hiền có tình đi qua người Nhan Noãn Noãn, vẻ cao cao tại thượng vỗ vỗ bả vai nòng nói: “Không sai, không sai, bốn thiếu gia chơi thực vui!”

Nhan Noãn Noãn tức giận hất cánh tay Hàn Thế Hiền xuống, liếc mắt nhìn hắn nói: “Ngươi vui về thì có liên quan gì tới ta?”

“Họ Nhan kia, bốn thiếu gia nói chuyện đằng hoàng với ngươi là vinh hạnh của ngươi, thái độ của ngươi như vậy là sao?”

“A?!” Nhan Noãn Noãn nhếch môi đầy lạnh lùng nói: “Vậy ta đây phải xin Hàn thiếu gia trăm ngàn lần không cần cho ta vinh hạnh đó, cảm ơn!”

Hàn Thế Hiền bị Nhan Noãn Noãn châm chọc, thiếu chút nữa không nén được tức giận, gương mặt tuần tú nhăn nhó như nuốt phải ruồi bọ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Nương tử, thay ta trút giận 1

Ads Đây... này... Quả nhiên là dã nha đầu không có giáo đường!

“Hừ!” Hàn Thế Hiến không chiếm được tiện nghi của Nhan Noãn Noãn, nghiêng răng hừ lạnh một tiếng, lướt qua nàng đi về phía sau.

Trò chơi được tiếp tục, từng người người từng người một tiến lên, đám thiên kim tiểu thư cùng công tử thế gia sống an nhàn, sung sướng từ bé, cho dù có võ công thì cao nhất cũng chỉ mới đạt tới cấp năm, dưới tốc độ nhanh như chớp của gã gia nhân nọ mà muốn bắn trúng bảy tên như Hàn Thế Hiến thật sự không phải ai cũng làm được.

Bạch Vũ ném trúng sáu tên, Nhan Lăng trúng năm tên, Diêu Hương Vân cùng Văn Dao bốn tên,... Trong cả đám người chỉ có Tư Đồ Tử Ngôn là ném trúng nhiều nhất, chín tên.

Tuy rằng Tư Đồ Tử Ngôn ném trật một tên nhưng trong suy nghĩ của bọn họ cũng không tính là sai lắm, cả đám người không chút nghi ngờ rằng người chiến thắng hôm nay chính là Tư Đồ Tử Ngôn.

Diêu Hương Vân cùng Văn Dao vốn không quan tâm đến số lượng tên ném trúng, các nàng chỉ cần Nhan Noãn Noãn thua là được. Về phần bạc, ba mươi sáu vạn lượng mỗi người... Các nàng cũng chẳng hề lo lắng, với quan hệ của Bạch Vũ cùng Tư Đồ Tử Ngôn, Tư Đồ Tử Ngôn làm sao có thể lên tiếng đòi bạc các nàng chứ?

Toàn bộ đám người đều đã ném tên, Nhan Noãn Noãn chính là người cuối cùng chưa ném. Không ai yêu cầu nàng ném trước nên nàng cũng vui vẻ làm người cuối cùng.

Đợi đến khi Nhan Noãn Noãn cầm tên bước lên vị trí ném, cả đám người không hèn mà cùng trưng ra bộ mặt vui vẻ khi người khác gặp họa. Cũng không ai trì hoãn nàng ném tên, trong suy nghĩ của bọn họ thì Nhan Noãn Noãn mười phần chắc mười sẽ thua rất thê thảm.

Thân ảnh gia nhân nọ mờ hồ xuất hiện trong tầm mắt Nhan Noãn Noãn.

Nhan Noãn Noãn nhìn thân hình cao lớn di chuyển phía trước, trong lòng không khỏi tò mò, chạy lâu như vậy mà hần cư nhiên mặt không đỏ, hơi thở không hề gấp gáp, bộ hần là siêu nhân sao? Hay là cao thủ thâm tàng bất lộ?

Mà điều khiến Nhan Noãn Noãn bận tâm suy nghĩ nhất là chuyện hần rõ ràng là gia nhân tướng phủ, vì sao lại làm chuyện bất lợi cho chủ tử? Bạch Vũ không phải là người không có đầu óc, nàng ta mới không có khả năng cam tâm tình nguyện bỏ ra mười sáu vạn lượng để chơi đùa. Tuy rằng hiện tại người đang thắng thế là Tư Đồ Tử Ngôn, mười sáu vạn lượng kia coi như cũng không phải trả.

Cho dù Bạch Vũ không chủ tâm tính toán thì Nhan Noãn Noãn cũng không tin nàng ta sẽ chọn một hạ nhân có thể lực như vậy. Rõ ràng lúc hạ nhân kia tăng tốc, nàng đã nhìn thấy sắc mặt Bạch Vũ đột biến. Xem ra nàng ta cũng không thể ngờ được hạ nhân kia lại có tốc độ nhanh đến vậy, nói vậy thì chẳng phải là do hạ nhân kia tự mình làm chủ sao? Hần vì sao lại làm vậy?

Nhìn thân ảnh mờ hồ phía trước, đôi mắt đẹp của Nhan Noãn Noãn híp lại thành một đường thẳng, bàn tay nòn nà khẽ nâng lên, canh đúng thời cơ, mũi tên trong tay xé gió bay đi, ở trong không trung tạo thành một đường thẳng sắc bén.

Mũi tên chuẩn xác cắm vào trong bình rượu, thanh âm thanh thúy vang lên khi mũi tên chạm đáy bình, không gian chung quanh lặng ngắt như tờ.

Trong lòng đám người không khỏi kinh hãi, vẻ mặt không thể tin nhìn Nhan Noãn Noãn. Làm sao có thể chứ? Nhan Noãn Noãn làm sao có thể ném trúng chứ?

Là trùng hợp, nhất định là do trùng hợp thôi! Có người không muốn tin vào sự thật trước mắt, thậm chí trong lòng.

Mũi tên thứ hai trong tay Nhan Noãn Noãn xé không bay đi, lần nữa chuẩn xác trúng bình rượu.

Bốn phía chung quanh đồng loạt vang lên tiếng hít không khí, biểu tình chờ xem kịch vui của đám người nhất loạt chuyển sang kinh ngạc đến kinh hãi, tròn mắt trừng lớn đến độ muốn rót cả ra ngoài.

Tên thứ ba, tên thứ tư... chín tên liên tục đều chuẩn xác ném trúng bình rượu.

Đôi mắt đẹp của Bạch Vũ tràn ngập phấn nộ, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt thành quyền khiến những móng tay dài bấm sâu vào trong da thịt, lồng ngực như bị một áp lực vô hình đè nặng.

Nhan Noãn Noãn cư nhiên liên tục ném trúng chín tên.

Bản thân nàng chỉ ném trúng sáu tên vậy mà Nhan Noãn Noãn này lại ném trúng tới chín tên. Chuyện này không phải nói trắng với thiên hạ là Nhan Noãn Noãn mạnh hơn nàng sao? Bạch Vũ gần như muốn bộc phát!

Sắc mặt Diêu Hương Vân cùng Văn Dao lúc xanh lúc đen, ghen tị hóa thành hai ngọn lửa bùng cháy trong đôi mắt đẹp, so với sự giận dữ ẩn nhẫn của

Bạch Vũ thì rõ rệt hơn nhiều, bộ dáng nghiêng rằng nghiêng lợi như thể hận không thể cắn Nhan Noãn Noãn vài cái trút giận.

“Trời của ta ời, chuyện này sao có thể chứ?” Hàn Thế Hiền cố sức nuốt nước bọt, cả kinh kêu lên, đôi mắt phượng trừng lớn nhìn Nhan Noãn Noãn như thể thấy quỷ.

Lời nói của hắn cũng chính là tiếng lòng của toàn bộ những người có mặt!

Trong đám người có rất nhiều người không giấu được ngạc nhiên cùng ghen tị, bọn họ làm sao cũng không chấp nhận được là Nhan Noãn Noãn không khác gì phế nhân kia lại có thể ném trúng chín tên liền. Chẳng lẽ nàng ta đã sớm thành thạo trò chơi này nên ở thời điểm bọn họ bàn tán cũng không lo lắng bản thân thất bại mà còn đưa ra phương thức chơi mới này?

Có lẽ nàng ta cũng chỉ biết chơi mỗi trò này thôi! Có người tự an ủi chính mình.

Nhưng dù có nghĩ thế nào thì cũng không thể giảm bớt sự ghen tị cũng như phần hận trong nội tâm bọn họ. Không một ai trong đám người chấp nhận được sự thật là Nhan Noãn Noãn lợi hại hơn mình!

Tur Đồ Tử Ngôn từ lúc Nhan Noãn Noãn ném trúng tên đầu tiên, ánh mắt thâm thúy âm trầm, chín tên liên tục, trăm phát trăm trúng khiến cho hắn khiếp sợ đến quên cả phản ứng. Bản thân hắn cũng không dám cam đoan với tốc độ lúc nhanh lúc chậm của gia nhân nọ có thể bách phát bách trúng, mà Nhan Noãn Noãn lại có thể ném trúng chín tên liên tục, không một tên trượt quĩ đạo. Một tên cuối cùng này nàng có thể ném vào hay không?

Theo bản năng, Tur Đồ Tử Ngôn hoàn toàn tin tưởng khả năng Nhan Noãn Noãn ném trúng tên cuối cùng này. Nếu vậy thì người chiến thắng lần này không phải là Nhan Noãn Noãn sao?

Tur Đồ Tử Ngôn nhớ đến thái độ tự tin của Nhan Noãn Noãn lúc đưa ra đề nghị đổi cách chơi, đột nhiên có cảm giác bọn hắn đã bị nàng hạ bệ. Nhan Noãn Noãn không hề lo lắng mình thua cuộc là vì nàng ta sớm đã chắc chắn người chiến thắng cuối cùng sẽ là mình!

Tur Đồ Tử Ngôn nghĩ vậy, trong lòng không khỏi kinh ngạc, đến tận cùng là nàng ta không biết trời cao đất rộng hay là tự tin đến mức cuồng vọng?

Mũi tên cuối cùng bị Nhan Noãn Noãn nắm chặt trong tay, gương mặt thanh mỹ khẽ nở nụ cười nhạt, bộ dáng bình tĩnh giống như hết thảy mọi chuyện đều nằm trong tính toán của nàng vậy, lạnh nhạt mà lại vô cùng khí phách.

Mọi chú ý đều đổ dồn lên trên người Nhan Noãn Noãn, cho dù Nhan Noãn Noãn đã ném trúng chín tên thì hiện tại mới là bắt đầu thắng bại với Tur Đồ Tử Ngôn mà thôi, bọn họ thật sự hi vọng tên cuối cùng này Nhan Noãn Noãn sẽ ném hụt. Bọn họ nguyện ý thua Tur Đồ Tử Ngôn chứ không thể nào chấp nhận được sự đả kích là Nhan Noãn Noãn sẽ chiến thắng.

Nhưng mà, mong muốn thường tốt đẹp còn sự thật lại vô cùng tàn khốc!

Trong khi Nhan Noãn Noãn tập trung tinh thần chờ ném tên cuối cùng thì Long Trác Việt lặng lẽ đi vào lương đình, nhanh tay lấy tờ cam kết trên bàn cuộn lại, nhét vào trong tay áo. Noãn Noãn ném trúng chín tên liên tiếp thật sự khiến hắn giật mình, bất quá thì hắn cũng rất tự hào cùng kiêu ngạo. Noãn Noãn của hắn thật sự không giống người thường mà!

Mặc dù quang minh chính đại thì cũng là bồng nhiên mà nổi tiếng, hắn tin tưởng tên cuối cùng, Noãn Noãn khẳng định sẽ ném trúng. Đợi lát nữa Noãn Noãn thắng, đám người này không chừng sẽ giờ trò chơi xấu, vạn nhất bọn họ xé cam kết đi thì hắn cùng Noãn Noãn lấy gì đối chứng? Noãn Noãn cũng không phải là biểu diễn không công cho bọn họ xem nha!

‘Vút’ một tiếng, mũi tên xé không xuyên đi, bốn phía nhất thời im lặng như tờ, yên lặng đến độ có thể nghe thấy cả tiếng mũi tên xé gió bay đi.

Ánh mắt đám người bám sát theo hướng chuyển động của mũi tên!

Đinnnnhhhh... thanh âm thanh thúy lần nữa vang lên khiến cho nội tâm đám người phút chốc trùng xuống.

Trúng, cư nhiên nàng ta lại ném trúng...

Long Trác Việt đứng giữa đám người đột ngột bộc phát, kích động kêu lên: “Nha, trúng, trúng rồi, Noãn Noãn ném trúng rồi, tuyệt quá, tuyệt quá đi!!!”

Biểu tình vui sướng của hắn cùng biểu tình âm trầm của đám người hiển nhiên đối lập với nhau, mà tiếng hoan hô của hắn lúc này hết như ma âm đâm thẳng vào màng nhĩ của bọn họ, đau nhức không thôi.

Có người bất mãn trừng mắt nhìn Long Trác Việt. Ngoài trừng mắt ra bây giờ bọn họ có thể làm gì hơn được nữa, ai bảo Nhan Noãn Noãn kia lại ném trúng tên cuối cùng đâu, bây giờ mà bọn họ lên tiếng châm chọc thì có khác gì tự rước lấy nhục?

Thật tức chết mà, đây là lần đầu tiên trong đời bọn họ cảm thấy nhục nhã như vậy!

Nhan Noãn Noãn nhướn mày, vừa lòng nhìn gã gia nhân tướng phủ.

“Noãn Noãn, chúng ta thắng thật nhiều bạc nha!” Long Trác Việt cầm theo tờ cam kết, chạy như điên về phía Nhan Noãn Noãn, ý cười lan rộng.

Nhan Noãn Noãn khẽ nở nụ cười, tâm tình cũng bởi vì câu nói của Long Trác Việt mà tràn ngập vui sướng, nàng cúi đầu nhìn tờ cam kết trong tay Long

Trác Việt, hai mắt lấp lánh, giống như trước mặt không phải là giấy mà chính là một xấp ngân phiếu thật dày vậy!

“Ai cho ngươi lấy hả?” Diêu Hương Vân vốn đã khó chịu trong lòng, nhìn thấy Long Trác Việt tự tiện lấy mất tờ cam kết, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Long Trác Việt bĩu môi, ánh mắt nhìn Diêu Hương Vân đầy khinh thường nói: “Ngươi ta vì sao không thể lấy? Là Noãn Noãn đã thắng nha!”

“Nhưng lúc ngươi lấy nằng ta còn chưa có thắng!” Diêu Hương Vân không cam chịu thất thế, lớn tiếng nói.

“Vậy thì liên quan gì tới ngươi, cũng không phải ngươi thắng nha!” Long Trác Việt tức giận phản bác.

“Ngươi...” Lời này của Long Trác Việt khiến cho Diêu Hương Vân nghĩ tới chuyện mình không bằng Nhan Noãn Noãn, gương mặt xinh đẹp nhất thời vặn vẹo, thấp phần khó coi.

“Ngươi ta cảm trước chính là để phòng ngừa các ngươi lật lọng nha!” Long Trác Việt làm mặt quỷ với Diêu Hương Vân, thần nhiên nói.

Văn Dao nghe xong những lời này, gương mặt xinh đẹp hiện rõ vẻ không vui: “Vương gia coi chúng ta là loại người gì? Chúng ta đã nói thì đương nhiên sẽ giữ lời rồi!”

“Một khi đã như vậy, thỉnh các vị tiểu thư, công tử y như tờ cam kết này mà làm!” Nhan Noãn Noãn cầm lấy tờ cam kết trong tay Long Trác Việt, ở trước mặt đám người vậy vậy, cười nói.

Rõ ràng là nụ cười rực rỡ như pháo hoa trong đêm nhưng mà trong mắt đám người, nhìn thế nào cũng giống như nụ cười của ác ma. Cứ nghĩ tới chính mình vừa thua một khoản bạc lớn là lại không cam lòng.

Nhan Noãn Noãn không để tâm tới sắc mặt lúc trắng lúc xanh của đám người, thờ ơ vuốt lọn tóc trước ngực, nói: “Các vị đây đều là con cháu gia đình có địa vị ở kinh thành, ta tin các vị không phải loại người chỉ nói mà không làm, khoản bạc thua cược hôm nay thỉnh các vị ngày mai hãy mang tới Vương phủ, về phần yêu cầu của ta...” Nhan Noãn Noãn nói đến đây thì ngừng lại, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua một lượt tất cả những người có mặt, nói: “Trước cứ để đó đi, đợi khi ta nghĩ ra sẽ nói cho các vị biết!”

Thanh âm Nhan Noãn Noãn vang vọng trong không trung.

Lời này của Nhan Noãn Noãn rõ ràng chính là nhắc nhở bọn họ đừng có nghĩ tới chuyện quyết nợ, nếu không may chọc giận nằng khiến nằng đưa ra yêu cầu gì điên khùng thì người thiệt thân cũng sẽ chỉ là bọn họ cùng gia tộc mà thôi!

Giờ phút này, trong lòng đám người hồi hận không thôi, sớm biết như vậy bọn họ nhất định sẽ không chơi cùng Nhan Noãn Noãn, còn tưởng rằng được xem náo nhiệt, không nghĩ tới cuối cùng chính mình lại là trò vui cho nằng ta!

Một yêu cầu còn thiếu kia, không biết Nhan Noãn Noãn này sẽ đưa ra yêu cầu vô si đến cỡ nào a!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Ngươi Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Nương tử, thay ta trút giận 2

Ads “Nhan Noãn Noãn, ta cảnh cáo ngươi, đừng có đùa giỡn quá đáng!” Văn Dao nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt đầy uy hiếp nói. Nằng ta thật sự rất sợ Nhan Noãn Noãn sẽ nhân cơ hội này mà đưa ra yêu cầu quá đáng nào đó vũ nhục mình!

Nhan Noãn Noãn cười lạnh, liếc mắt nhìn Văn Dao một cái, nói: “Xem ra tiểu thư không biết một điều, Nhan Noãn Noãn ta trước giờ ghét nhất chính là bị người uy hiếp. Nếu Văn tiểu thư đã vội vã muốn thực hiện hứa hẹn, vậy thì mời tiểu thư ngày mai đến cửa lớn Hiền vương phủ quì một ngày đi!”

“Nhan Noãn Noãn, ngươi nói vậy có ý gì?” Văn Dao giống như mèo bị dấm trúng đuôi, lớn tiếng hét lên, thanh âm chói tai như muốn đâm thủng màng nhĩ người nghe.

Trả thù! Đây chính là trả thù cá nhân mà!

Những người chưa bị Nhan Noãn Noãn yêu cầu, nhớ tới những hành động quá phận của bản thân với Hiền vương phi mà âm thầm đổ mồ hôi hột.

Bản cam kết viết rõ là người chiến thắng có thể chọn bất cứ ai trong bọn họ thực hiện một yêu cầu của mình chứ không nói tới là chỉ có một người phải thực hiện, bất quá thì lúc đó bọn họ đều nghĩ người thua là Nhan Noãn Noãn nên cũng chỉ nghĩ tới việc Nhan Noãn Noãn phải thực hiện yêu cầu của người chiến thắng. Nếu biết kết quả tệ như vậy, đánh chết bọn họ cũng không ký tên lên đó a!

“Có ý gì? Không phải ý tứ của ta đã rất rõ ràng rồi sao?” Nhan Noãn Noãn lạnh nhạt hỏi lại.

Sắc mặt Văn Dao từ xanh chuyển thành đen sì, rồi lại trắng bệch cả ra, các khớp ngón tay bị nắm chặt đến nỗi vang lên những tiếng ‘lạo xạo’ nho nhỏ.

Đúng lúc này thì Bạch Vũ đi đến bên cạnh Nhan Noãn Noãn, nhẹ giọng nói: “Nhan tỷ tỷ, Dao nhi không phải có ý đó, mọi người chẳng qua là nhàn rồi nên bày trò chơi cho vui thôi, kỳ thật không cần phải làm vậy!” Hàng mi dài cong vút khẽ chớp, ngữ điệu ôn nhu, hòa nhã mà lại quật cường. Bạch Vũ vừa dứt lời, đám người chung quanh nhất loạt gật đầu hưởng ứng.

Đúng, đúng! Bất quá chỉ là chơi vui thôi mà, không nhất thiết phải làm thật như vậy!

“Không cần làm thật sao?” Nhan Noãn Noãn lớn tiếng cười nhạo, ý tứ châm chọc lộ rõ trong từng lời nói: “Nếu hôm nay ta thua, ta tin chắc các vị ở đây không có người nào nói như thế đâu!”

Bọn họ không có ý tốt thì năng cũng chẳng cần phải lịch sự với bọn họ!

Ngừng lại một chút, Nhan Noãn Noãn tiếp tục nói: “Ký tên cam kết cũng là do các người đề suất, ta cũng không có ép buộc các người, nếu đã không muốn thực hiện yêu cầu của ta... vậy thì đừng có thua a!”

Một câu này của Nhan Noãn Noãn muốn bao nhiêu khinh bỉ thì có bấy nhiêu khinh bỉ!

Văn, Diêu hai người ghen ghét, lồng ngực kịch liệt phập phồng lên xuống, hiển nhiên là đã bị câu nói của Nhan Noãn Noãn chọc giận không nhẹ.

“Muốn ta quì trước cửa Hiền vương phủ? Nhan Noãn Noãn, ngươi nằm mơ!” Văn Dao lớn tiếng quát lên rồi quay đầu nói gì đó với Bạch Vũ, vội vàng rời đi.

Diêu Hương Vân thấy Văn Dao rời đi, nghĩ một mình lưu lại chắc chắn đâu không lại Nhan Noãn Noãn liền vội vàng đuổi theo Văn Dao.

“Bạch tiểu thư, hiện tại cũng không còn sớm, chúng ta cáo từ trước!” Đám người thấy Văn Dao cùng Diêu Hương Vân đã về, lập tức lên tiếng cáo từ. Bọn họ đâu có ngu mà ở lại, dù sao cũng là người khác khơi mào, bọn họ bất quá chỉ hòa theo thôi.

Bạch Vũ nhìn đám người lần lượt ra về, nụ cười trên gương mặt xinh đẹp càng lúc càng trở nên miễn cưỡng, đến cuối cùng, cả hậu viện rộng lớn chỉ còn lại năm người: Nhan Noãn Noãn, Long Trác Việt, Bạch Vũ, Tư Đồ Từ Ngôn cùng Hàn Thế Hiền.

Hàn Thế Hiền còn đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ về việc Nhan Noãn Noãn bách phát bách trúng, gương mặt tuấn tú đại ra, mãi đến khi bị Tư Đồ Từ Ngôn đẩy nhẹ mấy cái mới hoàn hồn lại.

“Hử? Người đâu, sao không thấy ai hết vậy?” Hần nhìn hậu viện trống trơn, tò mò hỏi.

Thấy không ai trả lời mình, ánh mắt Hàn Thế Hiền dừng lại trên người Nhan Noãn Noãn, mắt phượng hiện rõ tinh quang, lúc sáng lúc tối.

Hàn Thế Hiền nhìn Nhan Noãn Noãn không chớp mắt khiến Long Trác Việt không vui.

“Người xấu, không cho phép ngươi có ý đồ với Noãn Noãn!”

Long Trác Việt vươn hai cánh tay rộng lớn, tư thế như thể gà mẹ che chở cho gà con, phòng ngừa không cho điều hâu nhân cơ hội mà bắt trộm con mình đi.

Khỏe miệng Hàn Thế Hiền giật giật, vội vàng thu hồi lại ánh nhìn. Làm ơn đi, hần nào dám có ý đồ gì với Nhan Noãn Noãn, hần bất quá chỉ tò mò xem đã nha đầu kia có phải bị quì nhập hay bị trúng tà không thôi mà! Nếu không thì sao năng ta có thể lợi hại đến vậy được?

Tư Đồ Từ Ngôn đi lướt qua Long Trác Việt, cúi đầu nhìn thân hình nhỏ nhắn được hần bảo hộ, bạc môi khẽ nhếch, đột ngột lên tiếng nói: “Nhan Noãn Noãn, số bạc thua cược ngày hôm nay ta nhất định sẽ trả, có thể nể mặt ta mà không đưa ra yêu cầu với mọi người được không?”

“Ha!” Nhan Noãn Noãn cười lạnh thành tiếng, gương mặt tuyệt mỹ không hề che giấu sự khinh miệt, thân hình khẽ chuyển, nàng nhìn Tư Đồ Từ Ngôn nói: “Ta với ngươi rất thân thuộc sao? Dựa vào cái gì mà muốn ta nể mặt ngươi? Huống chi, ngươi lấy thân phận gì mà dám yêu cầu ta nể mặt ngươi? Tư Đồ công tử, lời này của ngươi thật khiến người ta chê cười mà!”

Nhan Noãn Noãn cũng không để ý tới sắc mặt khó coi của Tư Đồ Từ Ngôn, vươn bàn tay ngọc kéo Long Trác Việt nói: “Việt Việt, chúng ta về nhà!”

Không chịu nhận thua sao? Nàng đương nhiên sẽ có biện pháp khiến bọn họ ngoan ngoãn chấp nhận sự thật này!

“Ân, về nhà!”

Gió đêm thổi bay làn váy Nhan Noãn Noãn, làn váy thêu hoa lay động trong gió như thủy triều lên xuống, bóng dáng tinh tế như mộng ảo của nàng chậm rãi khuất dần.

—————Hiền vương phủ—————

Thiên Minh cùng Nhan Song Song từ lúc ăn cơm xong đã đứng ở cửa lớn Vương phủ, lo lắng đợi Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt trở về.

Tiếng xe ngựa vang lên trong ngõ nhỏ, gương mặt nhăn nhó của Nhan Song Song đột nhiên thả lỏng, chạy vội xuống đường.

Xe ngựa dừng lại, Long Trác Việt vén màn xe, kích động nói lớn: “Thiên Minh, Song Song, mau tới chuyển đồ này, rất nhiều đồ ăn ngon đó nha!”

Thiên Minh nhận lệnh, Nhan Noãn Noãn vừa bước xuống liền không nói hai lời, lập tức biến thành phu khuân vác, đem đồ ăn trong xe chuyển vào trong Vương phủ!

Nhan Song Song khẩn trương đánh giá Nhan Noãn Noãn từ trên xuống dưới: “Vương phi, bọn họ có làm khó dễ người không?”

Đối với ánh mắt như tia laser của Nhan Song Song, Nhan Noãn Noãn cũng không cảm thấy buồn bực, đẩy lòng ngược lại dâng lên cảm giác ấm áp, Nhan Song Song chính là thật lòng quan tâm tới nàng. Cho dù Nhan Song Song là nữ nhi của Nhan Hưởng Thái cũng không hề ảnh hưởng tới quan hệ cùng sự tín nhiệm của các nàng.

Nhan Noãn Noãn vừa định nói gì thì Long Trác Việt ở bên đã hưng phấn chen ngang: “Song Song, Noãn Noãn thật lợi hại, nàng kiếm được rất nhiều bạc nha!” Đôi mắt đẹp của Long Trác Việt lấp lánh tinh quang, giữa bóng đêm muôn trùng hết như những ngôi sao sáng chói.

Đối với những lời nói của Long Trác Việt, năng lực lý giải của Nhan Song Song chậm hẳn nửa nhịp, trong đầu đầy những câu hỏi, nàng nhìn Nhan Noãn Noãn rồi lại nhìn Long Trác Việt: “Bạc gì a?”

“Noãn Noãn cùng bọn họ chơi trò chơi cá cược, Noãn Noãn đã thắng nha, Noãn Noãn kiếm được rất... rất nhiều bạc!” Long Trác Việt cố gắng giải thích, gương mặt ngăm đen tràn ngập hưng phấn.

“Sao?”

Không chỉ Nhan Song Song đến cả Thiên Minh đang làm phu khuân vác cũng đưa ánh mắt dò xét qua, khó hiểu nhìn Nhan Noãn Noãn.

Rất lâu sau đó, Thiên Minh lên tiếng hỏi: “Thắng được bao nhiêu bạc?”

Long Trác Việt nghe vậy, tự hào giơ những ngón tay đẹp của mình lên bắt đầu tính toán.

Nhan Noãn Noãn nhìn hành động đáng yêu này của hắn mà không kìm được nụ cười, nàng nhìn Thiên Minh, cười nói: “Hai trăm bốn mươi vạn lượng!”

Nàng tưởng Thiên Minh sẽ tò mò hỏi nàng phương thức thắng được nhiều bạc như vậy, nào ngờ hắn lại hỏi số tiền thắng được. Chẳng lẽ tòa băng sơn sống này lại là kẻ tham tiền sao?

Nhan Song Song nghe Nhan Noãn Noãn nói con số, cả người giống như bị người ta điểm huyết, đứng đờ ra, mắt đẹp trừng lớn hết cỡ có thể, hai cánh môi hồng há hốc không có dấu hiệu khép lại.

Một cơn gió thổi qua, Nhan Noãn Noãn giống như có thể thấy được thân hình Nhan Song Song khẽ lay động. Quả nhiên là đã bị số bạc khổng lồ kia dọa cho kinh hãi rồi!

Thiên Minh sau một lúc dăm chiêu cũng gật gật đầu, gương mặt lãnh khốc mang theo chút trầm tư: “Àn, con số cũng khá khả quan!”

Khóe miệng Nhan Noãn Noãn giật giật, trừng mắt nhìn Thiên Minh lần nữa làm phu khuân vác, trong lòng không khỏi rối loạn.

“Song Song, sao người không tới hỗ trợ? Đứng không nhàn rồi cũng không tốt đâu nha!” Long Trác Việt nhìn Nhan Song Song cả người đờ như tượng gỗ nói: “Thiên Minh chuyển nhiều sẽ mệt a!”

Nhan Song Song đảo tròn mắt như hai hột châu, thảm thán trong lòng nhưng cũng rất nhanh chạy tới hỗ trợ. Bất quá thì bộ dáng kia rõ ràng là vẫn chưa hết kinh hãi.

Trong căn phòng nhỏ, phía sau bức bình phong đặt một thùng gỗ lớn, hơi nước nóng bốc lên tràn ngập cả căn phòng.

Tiếng nước róc rách vang lên, Nhan Noãn Noãn ngồi trong thùng gỗ, hưởng thụ làn nước ấm bao bọc lấy làn da mịn màng, lỗ chân lông cả người như giãn nở cả ra, một cảm giác thư thái bao trùm lấy nàng.

Bởi vì nàng không quen có người hầu hạ khi tắm rửa nên Nhan Song Song liền đứng phía sau bức bình phong chờ để thêm nước ấm cho nàng.

Nhan Song Song lấy một bộ y phục sạch sẽ mặc lên bình phong rồi ngồi xuống ghế chờ, đôi tay nhỏ chống cằm, hồi vọng vào: “Vương phi, nói như vậy thì ngày mai người sẽ có hai trăm bốn mươi vạn lượng bạc?”

“Àn!” Nhan Noãn Noãn thoải mái dựa vào thành gỗ, khẽ lên tiếng.

Đôi mắt đẹp của Nhan Song Song đột ngột sáng lên, khóe miệng cong lên thành nụ cười: “Vương phi có bạc rồi có phải sẽ rời khỏi Vương phủ?”

Chuyện xưa nhắc lại, Nhan Noãn Noãn chớp chớp hai hàng lông mi dài cong vút, đáy mắt hiện rõ tia ôn nhu, vừa định lên tiếng thì cửa phòng đột ngột bị người khác đá văng ra, thanh âm bị phần của Long Trác Việt đột ngột vang lên.

“Không được, Noãn Noãn không thể rời bỏ người ta a. Người xấu, Song Song là người xấu, người ta chán ghét người!” Long Trác Việt mắng Nhan Song Song xong liền chạy tới phía sau bình phong, lộ roi đầy mặt nói: “Ô ô, Noãn Noãn không thể đi a, không muốn, người ta không muốn, ô ô ô, người ta sẽ ngoan, sẽ rất ngoan a, Noãn Noãn không được đi...”

Nhan Noãn Noãn kinh ngạc nhìn Long Trác Việt, thanh âm gào khóc phá vỡ không gian yên tĩnh buổi đêm. Rất nhanh sau đó, một tiếng thét còn chói tai hơn cả giọng Long Trác Việt bất chợt vang lên.

“Aaaaaaaa...”

Nhan Noãn Noãn thét chói tai, cả người ngụp xuống trong nước, đôi mắt đẹp kinh hoàng nhìn Long Trác Việt đang đứng bên ngoài nhìn mình.

Long Trác Việt bị tiếng hét của Nhan Noãn Noãn làm cho mờ mắt, trong phút chốc quên cả khóc lóc, những giọt nước mắt trong suốt đọng trên hai hàng lông mi đẹp như những hạt châu, trong suốt, lấp lánh.

Long Trác Việt bủn rủn môi, vạn phần khó hiểu hỏi: “Noãn Noãn, nàng làm sao vậy? Tại sao lại thét lên giống như người ta giết heo vậy?”

Gương mặt trắng nõn của Nhan Noãn Noãn phút chốc đỏ bừng lên, cắn răng nói: “Long Trác Việt, ai cho phép người vào đây?”

“Không có ai nha!” Long Trác Việt mấp máy môi, thành thực trả lời, trông mắt trong suốt dừng trên người Nhan Noãn Noãn, hơi nước lượn lờ khiến cả người nàng như chìm trong mộng ảo, cho dù Nhan Noãn Noãn đã cố gắng che chắn, nhưng là thân hình nàng dưới làn nước trong suốt như ẩn như hiện, Long Trác Việt chỉ cảm thấy cổ họng mình dâng lên một trận khô nóng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Nương tử, thay ta trút giận 3

Ads Cảm nhận được ánh mắt trần trụi của Long Trác Việt đang nhìn mình, hai má Nhan Noãn Noãn phút chốc nóng phừng, đôi mắt kia rõ ràng tinh thuần còn hơn cả tuyết đầu mùa, không hề chứa tạp chất nhưng lại khiến nàng không tài nào che giấu được ngượng ngùng.

“Long Trác Việt, người mau ra ngoài cho ta!” Nhan Noãn Noãn then quá hóa giận, lớn tiếng hét lên.

Nàng hiện tại vô cùng tức giận. Đúng vậy, Long Trác Việt mặc dù đơn thuần những cũng là một nam nhân chân chính a! Cả người trên dưới đều bị người ta nhìn hết rồi, cho dù người này là trưởng phu trên danh nghĩa của nàng đi nữa thì trái tim nhỏ bé của Nhan Noãn Noãn cũng khó mà chấp nhận được.

Trong khi Nhan Noãn Noãn nghĩ rằng Long Trác Việt thấy nàng giận dữ như vậy thì sẽ ngoan ngoãn đi ra, nào ngờ Long Trác Việt bỗng dừng ngồi xổm xuống, hai bàn tay to lớn bám vào thành thùng gỗ, cả thân người cao lớn ghé sát vào, lớn tiếng kêu khóc: “Oa oa, người ta không muốn ra ngoài, Noãn Noãn muốn vứt bỏ người ta, mặc kệ, người ta mặc kệ, người ta không ra... ô ô ô...” Tiếng khóc càng lúc càng lớn, càng lúc càng thể thâm hơn cả.

Trán Nhan Noãn Noãn đã căng đầy hắc tuyến mà Long Trác Việt cũng không có chút dấu hiệu nào cho thấy sẽ dừng lại.

“Oa oa oa, Noãn Noãn không được rời đi, người ta không muốn Noãn Noãn đi, oa oa oa...”

Nhìn Long Trác Việt nước mắt như mưa, bộ dáng thê thảm, thập phần đáng thương mà Nhan Noãn Noãn không hề cảm thấy đau lòng, hiện tại nàng chỉ hận không thể nào nhảy ra khỏi thùng nước, thẳng tay thưởng cho Long Trác Việt hai cái bạt tai.

“Nếu người còn không ra ngoài thì ta sẽ đi ngay tối nay!” Nhan Noãn Noãn nghiêng răng nghiêng lợi, ngữ khí đầy uy hiếp.

Long Trác Việt nghe Nhan Noãn Noãn nói vậy thì lập tức ngừng khóc, đôi mắt đẹp khê chớp, sục sục cất tiếng hỏi lại: “Noãn Noãn, có phải người ta ra ngoài thì nàng sẽ không bỏ đi?”

Hắn cẩn thận hỏi lại, bộ dáng ủy khuất cực kỳ giống tiểu nàng đầu bị mẹ chồng ức hiếp. Thân hình Nhan Noãn Noãn ở trong nước cứng nhắc, không dám cử động dù chỉ là nhỏ nhất. Nàng nghe Long Trác Việt hỏi, không kiên nhẫn gật đầu nói: “Ân, sẽ không đi, người mau ra ngoài đi!”

Những ngón tay thon dài của Long Trác Việt bây giờ mới hơi thả lỏng, ngoác miệng cười khoe hàm răng đều tăm tắp nói: “Noãn Noãn, nàng nói thì phải giữ lời nha, người ta lập tức sẽ ra ngoài, nàng không được bỏ đi đâu đấy!”

“Ân!”

Long Trác Việt chờ đến khi Nhan Noãn Noãn gạt đầu xác nhận mới cảm thấy mỹ mãn, xoay người bước ra ngoài.

Nhìn bóng dáng cao lớn của hắn biến mất sau bình phong, Nhan Noãn Noãn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cả người vô lực dựa vào thành thùng gỗ.

“Noãn Noãn, nàng đã đáp ứng người ta không bỏ đi, nàng không được gạt người ta nha, gạt người sẽ là con chó nhỏ!” giọng nói của Long Trác Việt đột ngột vang lên, từ phía sau bình phong, một đầu người đen thui lộ ra, Nhan Noãn Noãn giật mình sợ hãi, hai tay vội vàng ôm lấy ngực, gương mặt như hoa lấm nửa phần nộ: “Long—— Trác——Việt——”

Nhan Noãn Noãn nghiêng răng nghiêng lợi nhả từng chữ một, Long Trác Việt lần này rất thức thời, ngay lúc Nhan Noãn Noãn vừa mới gọi xong tên hắn đã lập tức rút đầu lại, vừa la hét vừa chạy ra khỏi phòng: “Aaaa, người ta đi, người ta sẽ đi mà, Noãn Noãn không cần tức giận!”

Nhan Noãn Noãn đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, khóe miệng giật giật, đối với những hành động của Long Trác Việt, nàng thật sự không biết là mình nên tức giận hay nên cảm thấy buồn cười nữa.

Kỳ thật thì bọn họ vốn là vợ chồng, cho dù Long Trác Việt có nhìn thấy thì nàng cũng không nên tức giận mà làm lớn chuyện. Cái chính là nàng vẫn là một thiếu nữ trong sáng a, có thiếu nữ nào đối diện với ánh nhìn dò xét của nam nhân mà mặt không đỏ, hơi thở không loạn, bình chân như vại được chứ? Huống chi, từ ngày gả cho hắn tới nay, bọn họ cùng lắm mới chỉ nắm tay, thân mật hơn nữa cũng mới chỉ là nụ hôn nhẹ trên môi thôi.

Sau khi Long Trác Việt đi ra, Nhan Song Song vội vàng đóng cửa phòng lại. Nhan Noãn Noãn ở bên trong nghe thấy thanh âm bất mãn của Long Trác Việt: “Song Song, người thật là xấu, người dám giật giây Noãn Noãn bỏ rơi người ta, người ta chán ghét người! Thật sự... thật sự chán ghét người nha, về sau không bao giờ nói chuyện với người nữa, hừ!”

“Vương phi, nô tỳ vô tội mà!” Nhan Song Song đau khổ cùng ủy khuất nói.

Nàng căn bản không có giật giây Vương phi rồi đi a, dạo gần đây Vương phi rất quan tâm tới Vương gia, nếu nàng còn không nhìn ra thì cũng quá kém cỏi đi. Vừa rồi nàng chỉ là lỡ lời thôi. Nàng sai rồi, thật sự sai rồi! Ai biết lỗi tai Vương gia lại thỉnh đến vậy chứ, cư nhiên bị người nghe được.

“Ta biết!” Nhan Noãn Noãn vốc một vốc nước ấm vỗ lên mặt, nói: “Song Song, hiện tại ta cũng không muốn rời xa Việt Việt, Hiền vương phủ này ở cũng rất tốt!”

Từ lúc sống chung với Long Trác Việt tới nay, ý định rời đi của nàng ngày càng trở nên mờ nhạt. Chỉ mới nghĩ đến chuyện phải rời xa Long Trác Việt, đáy lòng nàng đã dâng lên hàng loạt cảm xúc hỗn loạn.

...

Trên mái nhà, Long Trác Việt ngồi cạnh Cổ Nhất, mà trước mặt hai người toàn là những món ăn Long Trác Việt cướp về từ tướng phủ. Cổ Nhất không biết tìm đâu ra một vỏ rượu, mùi thơm ngào ngạt lan ra không gian.

Uống một ngụm rượu lại nhâm nhi một chút thức ăn, ăn rồi lại uống, uống rồi lại ăn.

“Người ở trên đời thì phải biết hưởng thụ mới không uổng công sống một đời a!” Cổ Nhất vuốt vuốt cằm râu dài, vui tươi hơn hớn, cảm thán nói, ngừng lại một chút, nhíu mày về ghét bỏ nói: “Nhìn thì ngon mà tại sao ăn vào lại thua xa tay nghề của nha đầu Noãn nhi vậy kia?”

Long Trác Việt đảo cặp mắt trắng dã, im lặng không lên tiếng, trong lòng thầm nghĩ: Làm ơn đi, người có thể đừng kén chọn như vậy được không? Có ăn đã tốt lắm rồi, huống chi, tay nghề của Noãn Noãn sao có thể tùy tiện so sánh với người khác được?

“Ta nói a Việt Việt, người đừng trưng ra bộ mặt nhăn nhó như vậy được không? Đã xấu rồi mà lại còn nhăn nhó thế kia, cẩn thận kéo không có ai muốn người nha!” Cổ Nhất vươn bàn tay nhăn nheo tóm lấy cằm Long Trác Việt, miệng chắc chắn đầy khinh bỉ nói: “Tiểu Việt Việt, cái mặt nạ này của người chất lượng thật kém nha, người mang nó cả ngày như vậy không sợ đến mùa hè sẽ bị nóng chết sao?”

Việc Cổ Nhất tuyệt nhìn ra hắn đeo mặt nạ tuyệt đối không khiến Long Trác Việt cảm thấy kỳ quái, lão nhân trăm tuổi này không ngờ lại đã đạt đến đỉnh cao nhất của cấp chín, thật sự đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn mà! Nói theo cách thường thì số muối mà Cổ Nhất ăn cả đời còn nhiều hơn gấp mấy lần lượng cơm hắn ăn hơn hai mươi năm qua!

Long Trác Việt tròn mắt liếc Cổ Nhất, ý tứ khiêu khích như muốn nói: Muốn kích ta gỡ mặt nạ xuống, người nằm mơ!

Khóe miệng Cổ Nhất mạnh mẽ giật giật: “Người thực không đáng yêu chút nào!” Nói rồi quay sang uống rượu, uống một hồi mà vẫn chưa hết giận, lại nói: “Khó trách nha đầu Noãn nhi muốn bỏ người đi!”

Xoẹt xoẹt... ánh mắt lợi hại, sắc bén như hai lưỡi dao nhất loạt bắn về phía Cổ Nhất mang theo khí thế kinh người khiến Cổ Nhất giật mình, một hớp rượu vừa uống vào thiếu chút nữa nghẹn lại ở yết hầu.

“Noãn Noãn nói sẽ không bỏ người ta đi!” Long Trác Việt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Lão nhân xấu, người ta chán ghét người!” Long Trác Việt hừ hừ mắng, rất nhanh đứng dậy bỏ đi.

Cổ Nhất giật mình bừng tỉnh khỏi giấc mộng, không xong, hắn chọc tiểu tử tông xù lông rồi! Ai nha nha, con đường thu nhận đồ đệ của lão lại thêm phần

khó khăn rồi!

“Hắc hắc, Việt Việt, là sự phụ nói sai, người coi như không có nghe thấy, được không?” Cỗ Nhất mang theo vò rượu chạy đến bên cạnh Long Trác Việt, bộ dáng tươi cười cầu xin khoan dung.

“Không được!” Long Trác Việt nghiêng đầu sang một bên, giọng điệu nồng nặc mùi thuốc súng.

Cỗ Nhất không bỏ cuộc, lách người bước đến trước mặt Long Trác Việt nói: “Nương tử nhà ngươi đã bước vào giai đoạn đầu của tu luyện nội lực rồi, ta không có khổ lao thì cũng có công lao a, người nói đúng không?”

Muốn tranh công? Đây chính là suy nghĩ đầu tiên của Long Trác Việt khi nghe Cỗ Nhất kể lể. Hai hàng lông mày rậm khề run lên, Long Trác Việt đưa mắt nhìn Cỗ Nhất, biểu tình rối rắm. Cỗ Nhất này luôn tìm mọi cách lấy lòng hắn là vì muốn thu hắn làm đồ đệ thôi sao? Hắn trước giờ vẫn nhân nhượng Cỗ Nhất, tính mạng của Noãn Noãn còn phụ thuộc vào lão ta rất nhiều a!

Mối quan hệ này sao lại phức tạp như vậy chứ?

“Ấn!” Long Trác Việt cực kỳ khó chịu, rầu rĩ đáp.

Cỗ Nhất nghe vậy, hai hàng lông mày hoa râm thiếu chút nữa là đứng thẳng cả lên, mừng rỡ cười không dứt. Long Trác Việt này thật sự khó dỗ mà, thời điểm quan trọng vẫn là nên dùng chút thủ đoạn!

“Vừa rồi người nói cái gì không được a?”

Long Trác Việt mím môi, tròn mắt trợn trắng lên nhìn Cỗ Nhất: “Không có!”

Lão già này thật biết cách uy hiếp người khác mà!

Cửa phòng lần nữa được mở ra, Long Trác Việt biết là Nhan Noãn Noãn đã tắm xong liền đẩy Cỗ Nhất sang một bên, vội vàng chạy vào phòng.

Thời điểm Long Trác Việt đi ngang qua Nhan Song Song đột ngột hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng không thèm nhìn Nhan Song Song tới một cái, đi lướt qua nàng vào phòng.

Nhan Song Song quay đầu, ánh mắt ai oán nhìn Nhan Noãn Noãn như muốn được an ủi.

Nhan Noãn Noãn nhìn lại, ánh mắt hiện rõ tia trấn an, lúc bấy giờ Nhan Song Song mới yên tâm lui ra ngoài, bị Vương gia ghét bỏ, những ngày tháng sau này tuyệt đối không dễ dàng a!

Nhan Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy hai bàn tay to lớn áp vào hai má mình, nhẹ nhàng xoay mặt nàng lại, Long Trác Việt giận dữ lên tiếng: “Không được nhìn người khác!”

Nhìn vào đôi mắt trong suốt của Long Trác Việt, Nhan Noãn Noãn có thể nhìn thấy hình ảnh thu nhỏ của chính mình trong đó.

“Người nhìn lên ta tắm rửa, ta còn chưa tức giận thì người tức giận cái gì?”

Long Trác Việt bị Nhan Noãn Noãn hỏi ngược lại, bộ dáng thập phần ủy khuất, vội vàng giải thích: “Người ta không phải cố ý mà!”

“Ta biết, cho nên ta mới tha thứ cho người!”

Long Trác Việt nghe vậy, gương mặt hiện rõ vui sướng, buông hai tay đang giữ mặt Nhan Noãn Noãn xuống, hai cánh tay dài ôm nàng vào lòng, đang định nói gì đó thì đã nghe Nhan Noãn Noãn nói tiếp: “Ta đã tha thứ cho người, người không phải là cũng nên tha thứ cho Song Song chứ.”

“Không!” Long Trác Việt vô cùng cương quyết nói.

“Vì sao?”

“Song Song hư!” Long Trác Việt thờ phỉ phỉ chỉ trích Nhan Song Song: “Nàng muốn Noãn Noãn rời đi, là người xấu!”

Nhan Noãn Noãn nhướn mày, từ trong lòng Long Trác Việt ngẩng đầu lên, sao trước giờ nàng không biết tên gốc này lại thù dai đến vậy này?

“Không được giận Song Song!”

“Không thích!”

“Vậy ta cũng sẽ tức giận!” Nhan Noãn Noãn thấy Long Trác Việt bướng bỉnh như vậy liền lên tiếng.

Long Trác Việt lẳng lặng nhìn Nhan Noãn Noãn, ngay lúc Nhan Noãn Noãn tưởng rằng mình đã giác ngộ được hắn thì đầu vai bỗng dưng trùng xuống, thanh âm nức nở của Long Trác Việt đồng thời vang lên bên tai nàng: “Oa oa oa, Noãn Noãn muốn Song Song, Noãn Noãn không cần người ta, oa oa...”

“Việt Việt, ngươi không ngoan nha!” Nhan Noãn Noãn bĩu môi, vỗ vỗ vai Long Trác Việt, nhẹ giọng nói. Tuy rằng ngữ khí thản nhiên nhưng trong đôi mắt đẹp lại hàm chứa ý cười.

Tên ngọc này cũng thật thông minh đi, cư nhiên còn biết giả khóc tranh thủ sự đồng tình của nàng.

“Ngowan, người ta ngoan mà!” Long Trác Việt nhẹ nhàng cọ qua cọ lại trên vai Nhan Noãn Noãn, vội vàng lên tiếng nói.

“Nhưng ngươi giận Song Song!”

“Song Song hư!”

“Song Song không hư, nàng không có giết giấy ta rồi bỏ Việt Việt a!” Nhan Noãn Noãn nhẫn nại giải thích với Long Trác Việt.

“Nàng ta có!”

Nhan Noãn Noãn thấy Long Trác Việt vẫn chấp nhặt, trong lòng bắt đầu mất kiên nhẫn. Nàng nghĩ ngợi một lúc rồi trầm giọng, giả vờ tức giận nói: “Ta nói không có là không có, nếu ngươi không nghe lời, ta sẽ không để ý tới ngươi nữa!”

“A, không được!”

Quả nhiên vẫn là biện pháp mạnh mới có hiệu quả. Nhan Noãn Noãn vừa dứt lời, Long Trác Việt giật mình ngẩng đầu, khẩn trương nhìn Nhan Noãn Noãn: “Noãn Noãn nói không có là không có nha, Noãn Noãn không được không để ý tới người ta, người ta sẽ nghe lời, sẽ nghe Noãn Noãn, sẽ không giận Song Song nữa!”

“Vậy thì được!” Nhan Noãn Noãn hài lòng nói.

Long Trác Việt thấy Nhan Noãn Noãn cười, tâm tình khẩn trương mới buông lỏng đôi chút, lần nữa ôm Nhan Noãn Noãn vào lòng, chiếc cảm cương nghị gổ trên vai Nhan Noãn Noãn, đôi mắt đẹp lấp lóe tinh quang, trong sáng mà lại lạnh lùng. Tuy rằng hấn tin tưởng Nhan Song Song không phải cố ý xúi giục Noãn Noãn rời xa hắn, nhưng là lời của nàng ta thật khiến người ta tức giận mà!

—————Hậu viện Tự Hiền lâu—————

Nhan Song Song cảm theo kẹo hồ lô, sốt ruột đi vòng quanh Long Trác Việt đang ngồi thêu hoa, trên gương mặt xinh đẹp nở nụ cười ngọt ngào.

“Vương gia, nô tỳ đã mua kẹo hồ lô mà người thích nhất này!”

Long Trác Việt ngẩng đầu nhìn sâu kẹo hồ lô đỏ mặt mê người, không nhịn được nuốt nước miếng, nhưng là rất nhanh lại cúi đầu xuống tiếp tục thêu, bộ dáng như thể không hề bị sâu kẹo mê người kia hấp dẫn.

“Vương gia, nô tỳ biết sai rồi, người tha lỗi cho nô tỳ đi!” Nhan Song Song cầm sâu kẹo để trước mặt Long Trác Việt, tiếp tục dụ dỗ.

Tuy rằng lúc sáng Vương phi đã nói là Vương gia không giận nàng nữa, nhưng là nàng vẫn cảm thấy mình nên nhận sai với Vương gia thì tốt hơn.

“Noãn Noãn nói người ta không thể giận ngươi!”

Long Trác Việt chậm rãi nói, bất quá thì Nhan Song Song nghe thế nào cũng cảm thấy miễn cưỡng. Quả nhiên là Vương gia cũng không phải thật lòng muốn tha thứ cho nàng mà!

Nhan Song Song kiên trì giải thích: “Vương gia, tối qua nô tỳ hỏi như vậy chỉ là muốn giúp Vương gia xác nhận lại tâm ý của Vương phi với người thôi mà!”

“Hừ?” Long Trác Việt vừa nghe vậy, nhất thời cảm thấy hứng thú, động tác thêu cũng ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Nhan Song Song đầy mong chờ.

“Sau đó Vương phi cũng đã nói rõ với nô tỳ, người không có muốn rời xa Vương gia a!”

“Người ta biết!” Long Trác Việt khinh thường liếc nhìn Nhan Song Song, ánh mắt như muốn nói: Ngươi toàn nói điều vô nghĩa!

Khóe miệng Nhan Song Song giật giật, Vương gia thật biết hù người mà!

“Lời của Vương phi với Vương gia nhiều khi là nói cho có lệ, nhưng với nô tỳ sẽ khác, đó là những lời thật lòng của Vương phi. Nếu Vương phi đã nói vậy thì từ nay Vương gia sẽ không cần lo lắng người sẽ rời đi nữa!”

Mắt đẹp Long Trác Việt sáng lên, vẻ tán thành gật gật đầu, vui sướng nhìn Nhan Song Song hỏi lại: “Ngươi nói thật sao? Noãn Noãn sẽ không bỏ rơi người ta?”

“Nô tỳ là nha hoàn của Vương phi, tâm tư của Vương phi, nô tỳ đương nhiên sẽ hiểu rõ hơn Vương gia rồi!”

“Có lý nha, vậy về sau Noãn Noãn nghĩ gì, Song Song có thể nói cho người ta nghe không?”

Nhan Song Song thấy Long Trác Việt nhìn mình đầy mong đợi, biết hẳn không còn giận nàng nữa, đương nhiên vui vẻ gật đầu nói: “Nô tỳ tuân lệnh!”

Nhan Song Song lần nữa đưa kẹo hồ lô tới trước mặt Long Trác Việt, lần này hẳn không chút do dự cầm lấy.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Nương tử, thay ta trút giận 4

Ads Nhan Noãn Noãn từ phòng bếp nhỏ đi ra, thấy Nhan Song Song cùng Long Trác Việt hòa hợp, mỗi tay Long Trác Việt còn cầm một xâu kẹo hồ lô, ăn đến quên cả đất trời.

Nhan Noãn Noãn buồn cười, sáng nay lúc xuất môn, mặc dù nói là không giận Nhan Song Song nữa nhưng gương mặt vẫn chất đầy ủy khuất, hiển nhiên là trong lòng cũng không thoải mái gì. Hiện tại là sao đây, nhanh như vậy đã hết giận rồi?

Nhan Noãn Noãn lắc lắc đầu, nàng nghĩ chắc là do tâm tính Long Trác Việt đơn thuần, là vì ngây thơ nên dễ giận mà cũng dễ quên. Như vậy cũng tốt, không phải sao?

“Việt Việt, giấy cam kết hôm qua có đem theo không?”

Long Trác Việt vừa nghe thấy giọng Nhan Noãn Noãn đã lập tức ngừng đầu, vội vàng đứng dậy, bước mấy bước liền tới trước mặt nàng, trong miệng vẫn còn ngậm dây kẹo hồ lô: “Àn, có mang theo nha!”

“Vậy chúng ta đi thôi!” Nhan Noãn Noãn cười tap dề xuống nói.

“Oãn Oãn, ủng a i âu a?” (Noãn Noãn, chúng ta đi đâu a?)

“Tiến cung gặp Thái hậu!”

Nắng vàng chiếu xuống, từng vụn kim quang động trong mắt Nhan Noãn Noãn, lấp lánh ánh vàng.

Long Trác Việt ngăn người, đôi mắt phượng mạnh mẽ co rút, vẻ kinh hoàng hiện rõ ra ngoài,

“Tại sao lại phải đi gặp lão yêu bà đó?” Long Trác Việt bất mãn kêu lên khiến một vài người tò mò quay đầu qua nhìn, trong lòng thầm đoán xem lão yêu bà mà Vương gia nói tới có phải là Thái hậu trong lời nói của Vương phi không.

“Nếu người không muốn tiến cung thì ở lại Tự Hiền lâu chờ cũng được.”

Nhan Noãn Noãn vừa dứt lời đã nghe thấy Long Trác Việt mạnh mẽ phản đối: “Người ta vẫn là nên tiến cung cùng nàng a!” Nói rồi, cả thân hình to lớn nhào đến bên cạnh Nhan Noãn Noãn.

Hoàng cung nguy nga, lộng lẫy, ánh mặt trời chiếu trên tầng ngói đỏ, gạch lưu ly sáng bóng, trăm hoa đua nở không thua kém gì ngự hoa viên.

Một mùi thơm nhẹ nhàng lượn lờ trong không trung Từ Ninh cung, thấm vào từng góc ngách. Gió nhẹ theo cửa lớn ùa vào đại điện tĩnh lặng.

Thái hậu nằm nghiêng trên nhuyễn tháp nhắm mắt dưỡng thần, gương mặt được trang điểm kỹ lưỡng lúc này thiếu đi sự sắc bén cùng tàn nhẫn.

Đột nhiên, đại điện im lặng vang lên tiếng bước chân, thanh âm dồn dập khiến cho Thái hậu đang nửa tỉnh nửa mê cũng phải giật giật mi mắt.

Vạn Toàn biểu tình rồi rầm đứng trước nhuyễn tháp, trong lòng mâu thuẫn không thôi, hẳn có nên đánh thức thái hậu không?

“Có gì muốn nói thì nói đi!” Thái hậu nằm trên nhuyễn tháp đột ngột lên tiếng.

Vạn Toàn đang đấu tranh tư tưởng, nghe thấy tiếng Thái hậu thì giật mình hoảng sợ, gương mặt nhìn lên nhuyễn tháp đã thấy Thái hậu vẫn đang nhắm hai mắt, bộ dáng tăng thêm vài phần ung dung thoải mái. Rõ ràng đã là thiếu phụ trung niên vậy mà vẻ bề ngoài nhìn thế nào cũng không tới bốn mươi, xem ra kỹ thuật dưỡng nhan quả thật không tồi chút nào, từ hiện tại suy ra, Thái hậu lúc thanh xuân nhất định là một mỹ nhân phong tình vạn chủng.

Vạn Toàn lấy lại bình tĩnh, cung kính cúi người nói: “Hồi bẩm Thái hậu, Hiền vương gia cùng Hiền vương phi cầu kiến ạ!”

Vạn Toàn vừa dứt lời, đôi mắt phượng vốn vẫn nhắm chặt của Thái hậu đột ngột mở bừng, đáy mắt hiện rõ tia âm lãnh.

“Cái gì? Nhan Noãn Noãn đến?”

Đối với Thái hậu mà nói thì Nhan Noãn Noãn chính là cái gai trong mắt, tên của nàng như con ác mộng nhắc nhở bà ta là nhược điểm của bản thân bị nàng nắm được, mà bà ta không có cách nào khác là để mặc Nhan Noãn Noãn không chế mình.

Thái hậu từ trên nhuyễn tháp đứng dậy, gương mặt bình tĩnh mà cao quý xuất hiện tia bối rối cùng lo lắng.

“Người ra nói với nàng ta, ai gia hiện tại không có trong cung!” nói rồi xoay người định đi vào tắm cung. Có điều, câu tiếp theo của Vạn Toàn giống như chậu nước lạnh dội thẳng lên bà ta.

“Nô tài đã nói vậy nhưng Hiền vương phi nói là nàng ta sẽ ngồi bên ngoài chờ Thái hậu hồi cung hoặc là nàng ta sẽ đến lãnh cung thử vận may!”

Vạn Toàn thuật lại lời Nhan Noãn Noãn mà trong lòng không khỏi lo lắng, cả thân người căng cứng như dây cung bị kéo căng, chỉ cần thêm chút lực nữa sẽ đứt rời thành từng đoạn.

Thái hậu dừng lại cước bộ. Vạn Toàn vụng trộm liếc nhìn Thái hậu ở trên cao, chỉ thấy bóng lưng Thái hậu khẽ run lên. Cho dù không trực tiếp nhìn thấy biểu tình của Thái hậu nhưng hẳn cũng có thể hình dung được sắc mặt khó coi của Thái hậu lúc này.

Đại điện tĩnh lặng không một tiếng động, Thái hậu chậm rãi quay người lại, rất lâu sau mới lên tiếng: “Tuyên Hiền vương phi!”

Gương mặt bình tĩnh pha lẫn lạnh nhạt, sâu trong mắt phượng là những tia thâm trầm không ai có thể hiểu được.

“Dạ, Thái hậu!” Vạn Toàn nhận lệnh, cung kính cúi người lui ra ngoài.

Thái hậu sửa sang lại y phục trên người, chậm rãi đi đến ghế phượng ở giữa đại điện rồi ngồi xuống. Ghế phượng được đúc bằng vàng ròng, khảm vô số trân châu, bảo thạch. Thái hậu một tay để trên đùi, một tay gác hồ lên thành ghế, nghiêm túc nhìn ra cửa, vẻ cao cao tại thượng nhìn dung nhan như họa phía trước, sát ý lóe qua trong nháy mắt rồi rất nhanh biến thành lạnh lùng.

Nhan Noãn Noãn cảm nhận được ánh mắt sắc bén như muốn lẳng trì nàng của Thái hậu, đôi môi hồng khẽ cong lên thành nụ cười hiền thực, hai hàng lông mi dài cong vút khẽ chớp.

“Noãn nhi tham kiến Thái hậu, Thái hậu cát tường!”

Long Trác Việt đi bên cạnh Nhan Noãn Noãn cũng chậm rãi cúi xuống hành lễ. Thân hình cao lớn cứng nhắc khiến cho người ta nhìn thế nào cũng thấy không được tự nhiên.

Thái hậu trong lòng hừ lạnh nhưng vẫn nở nụ cười nói: “Miễn lễ, Vạn Toàn, ban ghế!”

“Tạ Thái hậu!”

Nhan Noãn Noãn vừa ngồi xuống, Thái hậu đã lên tiếng hỏi trước: “Không biết Hiền vương gia cùng Hiền vương phi đến tìm ai gia có chuyện gì?” Thái hậu cố gắng đè nén phần nộ trong lòng để giọng nói của mình tự nhiên hết sức có thể, bất quá thì lửa giận trong lòng thật sự muốn đốt cháy bà ta mà. Nhan Noãn Noãn tìm bà ta thì nhất định không phải là chuyện tốt lành gì!

“Việt Việt!” Nhan Noãn Noãn quay đầu gọi Long Trác Việt, bàn tay nhỏ vươn ra.

Long Trác Việt có chút sững sốt nhưng cũng rất nhanh hiểu được ý tứ của Nhan Noãn Noãn, từ trong ngực lấy ra một tờ giấy gấp bốn.

Nhan Noãn Noãn cầm lấy tờ giấy, thân hình nhỏ nhắn khẽ run lên, nhìn Thái hậu nói: “Noãn nhi bất tài, tối hôm qua là sinh thần đại tiểu thư Tướng phủ, Noãn nhi cùng các vị công tử, tiểu thư có chơi một trò chơi nhỏ, Noãn nhi không cẩn thận chiến thắng, nhưng không có vị nào muốn thực hiện cam kết trước khi chơi cho nên Noãn nhi mới mạo muội đến tìm Thái hậu làm chủ!”

Thái độ Nhan Noãn Noãn khiêm tốn nhưng đáy lòng Thái hậu thật sự muốn bóp chết nàng mà! Cái gì mà bất tài, không cẩn thận chiến thắng chứ? Nàng ta là đang khoe khoang sự lợi hại của bản thân sao?

Thái hậu nghĩ đến đây, Thái hậu ngăn người, đáy mắt không giấu được sự kinh ngạc. Nhan Noãn Noãn vừa mới nói gì? Nàng ta thắng cả đám tiểu thư, công tử thế gia? Làm sao có thể? Nàng ta không phải cái gì cũng không biết sao? Làm sao có thể thắng được cơ chứ? Đứa nhỏ Bạch Vũ kia bà cũng đã gặp qua, danh tiếng của nàng ta ở kinh thành cũng không phải nhỏ, tuổi còn trẻ mà đã đạt tới cấp năm, sinh thần nàng ta cũng toàn là hậu nhân danh môn, tùy tiện lấy một người ra so sánh cũng hơn Nhan Noãn Noãn đến chục lần, bọn họ làm sao có thể thua được?

Thái hậu đối với kết quả này không tài nào lý giải được, ánh mắt nhìn Nhan Noãn Noãn cũng trở nên thâm trầm, đầy hàm ý dò xét.

Nhan Noãn Noãn không chút sợ hãi nhìn thẳng vào Thái hậu, vẻ tươi cười không đổi.

“Thái hậu vì sao lại nhìn Noãn nhi như vậy?”

Thái hậu nghe thấy giọng nói nghi hoặc của Nhan Noãn Noãn thì gạt mình bưng tỉnh, vội vàng thu hồi lại ánh nhìn, cố gắng áp chế nghi hoặc trong lòng.

“Không có gì, đưa cam kết của các vị tiểu thư, công tử lên cho ai gia xem!”

Thái hậu vừa dứt lời, Vạn Toàn lập tức đi đến chỗ Nhan Noãn Noãn, nhận lấy tờ cam kết trong tay nàng trình lên trước mặt Thái hậu.

“Dựa theo những điều ghi trong cam kết này thì các vị tiểu thư, công tử thế gia thiếu Noãn nhi tổng cộng hai trăm bốn mươi vạn lượng, đồng thời các vị ấy còn phải đáp ứng Noãn nhi một yêu cầu!”

Trong lúc Thái hậu xem xét tờ cam kết, Nhan Noãn Noãn lên tiếng giải thích. Nếu nàng cầm tờ cam kết này tới từng nhà một thì có mà mệt chết a, đây là chưa kể những người không chịu hợp tác, hao phí nhiều sức lực như vậy mà không biết chắc kết quả thì nàng thà tiến cung, đẩy hết mọi chuyện qua cho Thái hậu cho rồi, Thái hậu đã lên tiếng thì kẻ nào dám chống lại chứ?

“Người muốn ai gia làm chủ thế nào?” Thái hậu sau khi xem xong tờ cam kết, đưa mắt nhìn Nhan Noãn Noãn hỏi.

Nhan Noãn Noãn khẽ cười nói: “Noãn nhi chỉ muốn các vị tiểu thư, công tử giữ đúng ước hẹn mà thôi!”

Thái hậu nhìn lại tờ cam kết, bàn tay giữ tờ giấy phút chốc nắm chặt lại, rất lâu sau mới chậm rãi lên tiếng: “Được, ai gia đã biết, người cứ về phủ trước đi!”

Đáng chết, nha đầu chết tiệt kia cố ý biến bà ta thành kẻ ác mà! Hai trăm bốn mươi vạn lượng, đạo ý chỉ lần này không biết các đại thần trong triều sẽ phần nộ đến mức nào đây?! Thử hỏi có ai vô duyên vô cớ mất đi mấy chục vạn lượng mà không tức giận chứ?

Nhan Noãn Noãn nghe Thái hậu nói vậy cũng không ở lại lâu, đứng dậy nở nụ cười khẽ hành lễ với Thái hậu rồi dẫn Long Trác Việt rời khỏi Từ Ninh cung.

Vừa ra khỏi Từ Ninh cung, Long Trác Việt lập tức quăng đi vẻ miễn cưỡng khi nãy, nói cười vui vẻ, hoạt bát như thường.

“Noãn Noãn, lão yêu bà thật sự sẽ giúp chúng ta sao?”

“Noãn Noãn, có khi nào lão yêu bà này gạt chúng ta không?”

“Noãn Noãn, khi nào chúng ta mới nhận được bạc a?”

“Noãn Noãn, có phải là có tiền rồi chúng ta sẽ có thể mua được thật nhiều kẹo hồ lô cùng thật không?”

“Noãn Noãn...”

“...”

Trên cả đoạn đường, thanh âm Long Trác Việt không ngừng líu ríu vang lên bên tai Nhan Noãn Noãn khiến nàng không kìm được trừng mắt liếc nhìn hắn.

Thật đúng là tên ngốc mà, đã nói với hắn bao nhiêu lần là khi ra ngoài không được tùy tiện gọi Thái hậu là lão yêu bà mà sao vẫn không chịu nhớ? Mở miệng là lão yêu bà này lão yêu bà nọ, gọi thật thuận miệng a, chỉ khổ cho nàng, cả đoạn đường đều phải nhìn ngang ngó dọc đề phòng người ngoài nghe được. Đây chính là hoàng cung nha!

Ra khỏi hoàng cung chính là đường cái náo nhiệt. Không biết có phải nghĩ tới việc đột nhiên có được hai trăm bốn mươi vạn lượng không mà tâm tình Nhan Noãn Noãn thật tốt, nhìn thấy thứ gì cũng muốn mua mang về.

Nhan Noãn Noãn cho dừng xe ngựa lại, tự mình cùng Long Trác Việt xuống xe.

“Người về phủ trước đi, ta với Vương gia đi dạo rồi sẽ về sau!”

“Dạ, Vương phi!”

“Noãn Noãn, chúng ta đi dạo phố sao?” Long Trác Việt lời kéo cánh tay Nhan Noãn Noãn, hưng phấn nhìn nàng rồi lại đảo đôi mắt trong sáng nhìn đường phố náo nhiệt.

“Có muốn đi dạo phố không?” Nhan Noãn Noãn nắm tay Long Trác Việt, ngẩng đầu lên hỏi.

“Muốn a, muốn a!” Long Trác Việt gật đầu lia lịa.

Người qua kẻ lại trên đường nhiều vô kể, tiếng cười nói không ngừng vang lên. Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt hòa vào dòng người, một người xinh đẹp như hoa, một kẻ xấu xí đến cực điểm, hai người như hai thái cực đi cạnh nhau thu hút không ít ánh nhìn tò mò của người đi đường.

Có người thốn thứa, có người kinh diễm, có người tiếc hận, có người đổ lệ...

Long Trác Việt thấy ánh mắt khinh thường của những người đi đường, theo bản năng đi sát lại bên cạnh Nhan Noãn Noãn. Nhan Noãn Noãn dường như cũng cảm nhận được sự bất an của người bên cạnh, bàn tay nhỏ nắm lấy bàn tay to lớn của Long Trác Việt, cước bộ càng lúc càng nhanh hơn cả. Là vì muốn cho hắn cảm thấy yên tâm cũng là muốn cổ vũ cho hắn, có nàng ở đây, sẽ không cho phép ai khi dễ hắn.

Tuy rằng Nhan Noãn Noãn không biết cuộc sống trước đây của Long Trác Việt, nhưng là cũng không khó nhận ra hắn rất ít khi đi dạo phố, thậm chí là chưa từng tự mình ra tới đường cái, nhiều nhất thì cũng chỉ là ra tới đầu ngõ mà thôi.

“Việt Việt thích gì, ta đều có thể mua cho Việt Việt nha!” Nhan Noãn Noãn hào phóng vỗ vỗ hà bao cổ đại, vui vẻ nói.

Long Trác Việt nhìn chăm chăm vào hà bao bên hông Nhan Noãn Noãn, càng nhìn, vẻ mê mẩn trong đáy mắt càng nồng đậm. Long Trác Việt nhìn một hồi lâu mới lên tiếng nói: “Noãn Noãn, hà bao của nàng thật bé a!”

Lời nói của hắn gián tiếp nói ra một sự thật là: bọn họ có thể mua này nọ nhưng không có nhiều bạc đến độ muốn gì mua đó.

Nhan Noãn Noãn liếc Long Trác Việt, khóe miệng không kiềm được run rẩy, tên ngốc đáng ghét này, đã biết vậy thì mua ít là được rồi, cần gì phải trắng ra như vậy?

“Vậy chỉ nhìn thôi, không mua!”

“A?” Long Trác Việt vừa nghe vậy, nhất thời ngẩn người, mở to mắt nhìn Nhan Noãn Noãn, mất một lúc lâu sau mới có thể phục hồi lại tinh thần, đôi mắt đẹp ngập tràn thất vọng khiến đáy lòng Nhan Noãn Noãn dâng lên cảm giác áy náy.

Nhan Noãn Noãn ngừng lại một chút rồi nói: “Vậy chúng ta chỉ mua những thứ rẻ thôi, chờ mai một có tiền lại đến mua.”

“Vậy... tối nay có được ăn thịt nướng không?” Long Trác Việt cẩn thận dò hỏi, vẻ mặt mong chờ hiện rõ ham muốn được ăn thịt nướng.

“Được!”

“Hi hi, thật tốt quá, chúng ta mau đi mua thịt thôi!” Long Trác Việt ngoác miệng cười sung sướng, hai hàm răng trắng bóng như tòa sáng dưới ánh mặt trời.

Nghĩ đến buổi tối được ăn thịt nướng, Long Trác Việt kích động lời kéo Nhan Noãn Noãn đi về phía trước, cước bộ gần như là chạy tới nơi khiến Nhan Noãn Noãn có chút đau đầu.

“Việt Việt, ngươi muốn dẫn ta đi đâu hả?” Nhan Noãn Noãn cuối cùng cũng không nhịn được, dùng sức kéo Long Trác Việt lại hỏi.

Đôi mắt đẹp của Long Trác Việt khẽ chuyển, thần nhiên nói: “Mua thịt nha!”

“Ngươi biết chỗ mua sao?”

Nhan Noãn Noãn hỏi một câu khiến Long Trác Việt giật mình bừng tỉnh, bao nhiêu hưng phấn cùng kích động khi nãy lặng lẽ thoái lui, nhường chỗ cho khản trương.

“Người ta không biết a!”

Nhan Noãn Noãn nhìn Long Trác Việt, ánh mắt ngập tràn ôn nhu, sùng nịch mà không kém phần tự nhiên: “Không biết mà còn chạy loạn, ngươi đi như vậy thì có đi đến tối cũng không mua được thịt!”

Không nói tới chuyện hắn rất ít khi ra ngoài, chỉ riêng việc hắn bị bệnh mù đường thôi cũng đủ Nhan Noãn Noãn khẳng định là hắn không thể nào tìm được chợ với nơi bán thịt rồi!

“Ngươi phải đi theo ta, có biết hay không hả?”

Long Trác Việt nhu thuận gật gật đầu, Nhan Noãn Noãn lần nữa nắm lấy bàn tay to lớn của hắn lôi đi.

Lúc trước, Nhan Noãn Noãn có đi cùng Nhan Song Song ra phủ mua đồ ăn nên nàng đương nhiên biết quầy thịt ngon nhất kinh thành ở đâu rồi.

“Chủ quán, cho ta một cân thịt ba chỉ ngon nhất!” Ở quầy thịt, Nhan Noãn Noãn khẽ cười nhìn chủ quán nói.

Chủ quán là một nam tử trung niên mập mạp, nhiều năm dãi nắng dầm mưa khiến cho làn da trên mặt lão vừa đen vừa thô ráp. Chủ quán vừa nhìn thấy dung mạo Nhan Noãn Noãn, đôi mắt ti hí phút chốc mở lớn hết cỡ có thể.

Không phải lão chưa từng gặp qua cô nương xinh đẹp, rất nhiều nha hoàn nhà quyền quý tới đây mua thịt đều rất đẹp, nhưng là dung mạo như tiên nữ hạ phàm như vậy, lão sống hơn nửa cuộc đời chính là lần đầu tiên được nhìn thấy.

Chương 85: Nương tử, thay ta trút giận 5

Ads Ảnh mắt Nhan Noãn Noãn đánh giá một bàn thịt lợn tim miếng ngon nhất. Mà Long Trác Việt đứng bên cạnh, thấy lão bán thịt nhìn chăm chăm Nhan Noãn Noãn, gương mặt ngăm đen phút chốc đen hơn cả lò than, biểu tình tối tăm.

Đột nhiên, một thanh âm la hét giống như người ta giết heo vang lên, Nhan Noãn Noãn cả kinh, vội vàng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bên cạnh lão chủ quán không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một thiếu phụ thanh tú nữa.

Mà thiếu phụ nọ, một tay cầm muỗng, một tay nhéo tai lão chủ quán: “Nhìn chưa đủ hả? Ông nhìn ông xem, nhìn người ta đến chảy cả nước miếng, vừa thấy cô nương nhà người ta xinh đẹp chút là mắt cũng sắp rớt ra ngoài...” thiếu phụ nghiêm mặt, vừa tăng lực đạo nhéo tai lão chủ quán vừa to tiếng mắng.

Nhan Noãn Noãn kinh ngạc nhìn một màn trước mặt, chỉ nhìn sơ thôi cũng đủ thấy lão chủ hàng thịt này thật sự rất thương vợ. Nếu không phải thật lòng yêu thương thì sớm đã nổi trận lôi đình rồi, thử hỏi có người đàn ông nào vị nương tử giáo huấn trước mặt bàn dân thiên hạ như vậy mà không giận chứ? Mà nếu không yêu thương, chiều chuộng thì thiếu phụ kia không có khả năng kiêu căng như vậy trước mặt tướng công mình. Hơn nữa nàng có thể nhìn thấy, điều lão chủ hàng thịt quan tâm lúc này không phải là tai mình bị nhéo đau mà chính là sợ nương tử mình nhéo mạnh mà đau tay.

Thấy tướng công mình nhìn chăm chăm nữ nhân khác có người vợ nào mà không ghen chứ, thiếu phụ kia chính là đang dùng phương thức riêng của mình để bày tỏ tình yêu với lão chủ quán.

Long Trác Việt nhìn lão chủ quán bị thê từ giáo huấn, trong lòng không khỏi vui sướng: Báo ứng a!

“Nơi này không cần ông trông coi, đi vào nhóm lửa mau!” thiếu phụ dùng sức vịn thêm một cái nữa mới chịu buông tay, nhìn lão chủ quán quát lớn.

Lão chủ quán nghe vậy, không nói hai lời liền nhận lấy muỗng từ tay thê tử: “Được, nương tử!”

Đội lão chủ quán đi vào trong nhà rồi thiếu phụ mới quay đầu nhìn Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn, gương mặt thanh tú nở nụ cười ôn hòa, nhìn thế nào cũng không thể liên tưởng được người vừa hung dữ quát mắng phu quân là nàng ta cả: “Vi cô nương này, thật sự xin lỗi a, tướng công nhà ta cũng không có ác ý gì đâu, hi vọng cô nương đừng để trong lòng.”

Thiếu phụ hòa nhã nói lời xin lỗi, sự chân thành của nàng khiến Nhan Noãn Noãn rất có hảo cảm.

“Bà chủ, ta không để ý đâu!”

Về cơ bản thì lão chủ quán nhìn nàng chăm chăm chẳng qua là do giật mình chứ cũng không có tà niệm gì, nàng vốn không để trong lòng, nay bà chủ khiêm nhường cùng hòa nhã như vậy càng khiến nàng không có lý do gì để tức giận cả.

Thiếu phụ nhìn nụ cười trên gương mặt tuyệt mỹ của Nhan Noãn Noãn mà trong lòng không khỏi hoảng hốt, có chút áy náy, vừa rồi có phải là nàng hơi nặng tay với tướng công rồi không? Nhận sắc khuyên thành bực này thì đến cả bản thân nàng còn ngại người, không trách tướng công nhìn chăm chăm người ta lâu như vậy. Ân, lát nữa cho hẳn một bát bánh trôi nhân thịt coi như xin lỗi vậy!

Thiếu phụ sau cơn giật mình liền nở nụ cười đoan trang nói: “Không biết cô nương muốn mua gì?”

“Cho ta hai cân thịt ba chỉ!”

“Năm cân nha!”

Nhan Noãn Noãn vừa nói dứt lời, Long Trác Việt đứng bên cạnh đã chen vào, bàn tay to lớn vươn ra chắn trước mặt Nhan Noãn Noãn cùng bà chủ hàng thịt.

Thiếu phụ vừa nâng dao định cắt thịt, mờ mịt nhìn Nhan Noãn Noãn rồi lại nhìn sang Nhan Noãn Noãn. Nàng rốt cuộc nên cắt bao nhiêu thịt a?

Nhan Noãn Noãn nhìn đầy mắt Long Trác Việt lấp lánh tinh quang nhìn miếng thịt trước mặt, muốn cười mà cười không nổi, im lặng một lúc lâu mới nhìn sang thiếu phụ nọ nói: “Bà chủ, phiền bà cắt cho ta năm cân thịt ba chỉ!”

“Được!” thiếu phụ sang sảng đáp, đưa một đường dao cắt ra một miếng thịt bự đặt lên bàn cân rồi mới gói lại đưa cho nhan Noãn Noãn.

“Cô nương, năm cân vừa đủ, mười hai quan tiền, cảm ơn!”

Nhan Noãn Noãn không vội nhận lấy thịt mà đưa tay lấy hà bao bên hông ra. Long Trác Việt thấy vậy vội vàng đưa tay nhận lấy thịt từ tay thiếu phụ, gương mặt hiện rõ vẻ thỏa mãn.

Hà bao Long Trắc Việt thêu cho Nhan Noãn Noãn tinh xảo mà lại có hồn như vật thể sống, rõ ràng là một con thỏ bình thường mà lại sống động, có hồn vô cùng. Lúc Long Trắc Việt đưa hà bao cho nàng, Nhan Noãn Noãn cũng được một phen giật mình, chỉ vừa nhìn đã yêu thích không rời.

Nhan Noãn Noãn từ trong hà bao lấy ra mười hai quan tiền đưa cho thiếu phụ, còn chưa kịp cất đi thì một bàn tay đã đột ngột vươn tới đoạt lấy hà bao trong tay nàng.

Nhan Noãn Noãn cả kinh, trong lòng hô to: Có trộm!

“Nha, hà bao thật đẹp, con thỏ thêu thật sống động, trông như thể sắp nhảy ra tới nơi a, cô nương, hà bao này cô mua ở đâu vậy?” thanh âm thánh thót mang theo phong tình, vô cùng đáng yêu vang lên.

Nhan Noãn Noãn nghe nữ tử nọ nói chuyện mà ngẩn cả người, đưa mắt nhìn lại thì thấy một nữ tử mặc y phục màu hồng phấn, da thịt trắng tuyết, nõn nà không tì vết, hai hàng lông mày thanh tú, làn mi cong vút, đôi mắt linh hoạt, đôi môi nhỏ đỏ mọng, chòm chòm hoa sen mới nở, kinh diễm bức người.

Biết đối phương không phải là kẻ trộm như suy đoán, Nhan Noãn Noãn ổn định tinh thần, nhàn nhạt nói: “Vị tiểu thư này, không hỏi mà đã lấy đồ của người khác là cướp đó!” Đối với người đã đoạt đồ trong tay mình, dù là nữ đi chăng nữa thì Nhan Noãn Noãn cũng không thể nào vui vẻ nói chuyện được.

Nữ tử nọ nôn nao nhìn Nhan Noãn Noãn, chỉ liếc mắt một cái đã không kìm được hít không khí, chỉ nghe nàng ta kinh hô: “Trời ạ, quả nhiên là kiến thức ta hạn hẹp, không nghĩ tới kinh thành còn có một nữ tử khuynh quốc khuynh thành đến vậy!”

Nhan Noãn Noãn run rẩy hàng mi dài, nhất thời có cảm giác đàn gảy tai trâu.

“Cảm ơn đã khen ngợi, không biết tiểu thư có thể trả hà bao cho ta chưa?”

Lời khen ngợi thì ai chẳng thích nghe, Nhan Noãn Noãn nàng cũng là người trần mắt thịt, đương nhiên cũng không thoát khỏi khuôn sáo cũ, vẻ dạm mịc thoáng qua tia ôn hòa. Hơn nữa, đối phương thường thức hà bao của nàng là vì nó thật sự rất đẹp, điều này chẳng phải là đang gián tiếp khen kỹ thuật thêu xuất thần nhập hóa của Việt Việt sao?

Nàng ta đã biết nhìn hàng như vậy thì chỉ cần nàng ta trả lại hà bao cho nàng thì nàng cũng không so đo nữa làm gì.

“Thật có lỗi, thật có lỗi, ta chưa bao giờ nhìn thấy đường thêu tinh tế mà có hồn đến vậy nên nhất thời kích động, mong cô nương lượng thứ!” Gương mặt xinh đẹp của nữ tử nọ hiện rõ xấu hổ, vội vàng đưa trả hà bao lại cho nàng, bất quá thì đôi mắt xinh đẹp kia nhìn thế nào cũng thấy luyến tiếc: “Cô nương, không biết hà bao này cô nương mua ở đâu?”

Kỹ thuật thêu xuất thần như vậy, nàng ta sống mười mấy năm trời chưa từng thấy qua, cho dù là tú nương ưu tú nhất trong nhà nàng cũng không thể thêu ra đường thêu tinh tế đến vậy. Nàng nhất định phải đi hỏi phỏng người thêu hà bao này, tốt nhất là mời luôn đối phương về làm trong nhà.

Càng nghĩ, biểu tình trên gương mặt nữ tử nọ càng kích động, đôi mắt phát sáng như thể sói đói nhìn thấy mồi thực trước mắt.

Nhan Noãn Noãn quay đầu nhìn Long Trắc Việt, đáy mắt xẹt qua tia nguy hiểm, trong lòng dấy lên tia hờn giận khi nam nhân của mình bị người khác nhòm ngó. Cho dù đối phương không phải là đang mơ tưởng tới sắc đẹp của Long Trắc Việt mà chỉ là đang mơ ước tới tuyệt kỹ thêu thùa của hắn thì cũng đủ để Nhan Noãn Noãn ăn hận một thùng dấm chua.

Nhan Noãn Noãn lần nữa nhìn về phía nữ tử nọ, mắt đẹp vụt sáng, ba quang liễm diễm: “Thực xin lỗi, điều này không thể nói được!”

Nhan Noãn Noãn quyết đoán, thẳng thắn cự tuyệt khiến cho nữ tử nọ không kìm được kinh ngạc. Nàng ta hiển nhiên không nghĩ tới Nhan Noãn Noãn sẽ từ chối thẳng thừng như vậy, không thể không nói, nàng ta thực không có lễ nghi a! Bất quá thì, có thể thỉnh được cao nhân như vậy về để tăng thêm tín nhiệm của gia đình thì nàng ta lựa chọn xem nhẹ thái độ của Nhan Noãn Noãn.

Nhan Noãn Noãn nói rồi liền cùng Long Trắc Việt rời đi.

Nữ tử nọ sững sốt, vội vàng đuổi theo Nhan Noãn Noãn, đôi môi hồng như cánh anh đào khẽ cong lên: “Cô nương, chẳng lẽ hà bao này là do cô nương tự thêu?” Nếu không phải do nàng ta tự thêu thì sao nàng ta phải giấu diếm như vậy chứ? Càng nghĩ, nữ tử cảm thấy khả năng này rất lớn.

“Không phải!” Nhan Noãn Noãn thẳng thừng nói.

“Nếu không phải cô nương tự thêu thì vì sao cô nương không thể nói? Ta bất quá cũng chỉ là ngưỡng mộ kỹ thuật thêu của người nọ mà muốn hỏi phỏng một chút, cũng không hề có ý định gì xấu cả!” Nữ tử bày ra bộ dáng chân thành nhất có thể của mình để thuyết phục Nhan Noãn Noãn. Nàng mới không phải người xấu!

Nào ngờ, hai chữ ‘ngưỡng mộ’ kia của nữ tử kia lọt vào tai Nhan Noãn Noãn, gương mặt xinh đẹp phút chốc đen lại, ánh mắt nhìn nàng ta cũng trở thành không mấy thiện cảm.

Bị Nhan Noãn Noãn trừng mắt, nữ tử nọ càng không hiểu nổi, nàng ta vì sao lại không muốn nói rõ nguyên do? Nhìn Noãn Noãn đi ở phía trước, đôi mắt đẹp của nữ tử nọ mờ mịt, chẳng lẽ thành ý của nàng chưa đủ, cho nên đối phương mới không muốn nói cho nàng biết chỗ ở của cao nhân? Ân, rất có khả năng!

Nghĩ vậy, nữ tử chạy đuổi theo Nhan Noãn Noãn, chưa từ bỏ ý định nói: “Cô nương, ta tự giới thiệu một chút, ta họ Hàn, là Hàn Thi Ngâm, nhà ta kinh doanh phường thêu và tơ lụa thượng hạng, ta thật sự muốn gặp người đã thêu hà bao này cho cô nương, xin cô nương chỉ dẫn.”

“Tiểu thư tên họ thế nào không phải là điều ta quan tâm!” Nhan Noãn Noãn thản nhiên nói.

Long Trác Việt khó hiểu nhìn Nhan Noãn Noãn, ý tứ trong mắt rõ ràng đang nói: Noãn nhi, vì sao nàng không chịu nói cho nàng ta nghe hà bao đó là ta thêu?

Nhan Noãn Noãn hiểu ý, trừng mắt liếc Long Trác Việt một cái: Tên gốc, cẩn thận ta bán nhà người cho nàng ta!

Hàn Thi Ngâm không tài nào hiểu nổi thái độ của Nhan Noãn Noãn. Chẳng lẽ nàng đối với trưởng bối chưa đủ lễ nghi? Sẽ không a, trưởng bối trong nhà luôn khen nàng khéo ăn khéo nói, trình độ của nàng vượt xa tên đại ca chỉ biết ăn chơi trác táng a!

Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt cũng không về Vương phủ mà đi thẳng đến Tụ Hiền lâu. Nàng vẫn là nên chuẩn bị đồ ăn tối cho khách nhân thì hơn.

Hàn Thi Ngâm ở phía sau đưa tay xoa xoa cằm, vẻ đắm chiêu, duy trì khoảng cách nhất định đi theo Nhan Noãn Noãn. Hàn Thi Ngâm ngẫm nghĩ một hồi rồi đưa ra quyết định, nàng ta nhất định phải hỏi cho ra chỗ ở của cao nhân kia, chỉ cần nàng kiên trì, sớm muộn gì Nhan Noãn Noãn cũng cảm động mà nói ra thôi.

Nhan Noãn Noãn đi vào Tụ Hiền lâu từ cửa sau, Hàn Thi Ngâm muốn đi theo nhưng lại bị người cản lại.

“Tiểu thư, người ngoài không thể tùy tiện ra vào nơi này, nếu tiểu thư tới ăn cơm thì xin mời đi cửa trước!” Nam tử nọ máy móc nói, mặc dù lễ phép nhưng lại không hề che giấu tia lãnh đạm.

Hàn Thi Ngâm nhìn chằm chằm nam tử chắn trước mặt mình, xem cách ăn mặc thì chính là hạ nhân sai vặt trong phòng bếp đi? Hàn Thi Ngâm ngượng ngừng sờ chóp mũi, chậm rãi bước lui mấy bước nhìn bóng Nhan Noãn Noãn khuất dần phía xa. Tuy rằng không thể vào trong nhưng chỉ cần biết nàng ta làm việc ở đây cũng coi là thu hoạch lớn rồi, biết người ở chỗ nào còn sợ tìm không thấy sao? Hàn Thi Ngâm chậm rãi đi dọc theo tường viện tới cửa lớn Tụ Hiền lâu.

Còn chưa tới giờ cơm chiều mà cửa lớn Tụ Hiền lâu đã rong rảnh những người là người.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Nương tử, thay ta trút giận 6

Ads Hàn Thi Ngâm kinh ngạc không thôi, từ lâu nay nổi danh đến vậy sao? Mặt trời vừa mới qua đỉnh đầu một chút mà đã nhiều người đợi như vậy?

Một vài người đi ngang qua, bàn tán xôn xao về sự đặc sắc của Tụ Hiền lâu khiến Hàn Thi Ngâm chú ý.

“Hương vị thật sự ngon như vậy sao? Ta nghĩ chắc cũng thường thường thôi!” Hàn Thi Ngâm cúi đầu, lâu bà lâu bầu nói, nhưng là chân vẫn bước tới cửa lớn.

Đại sảnh tầng một chật kín người, những người này chỉ ngồi uống trà, ăn củ lạc, tiểu nhị châm hết đợt trà này đến đợt trà khác mà cũng không thấy ai gọi đồ ăn, tất cả đều đang mong chờ món ăn mới chiều nay.

Hàn Thi Ngâm ghen hòng, nhìn trần trời đám người trong đại sảnh, không cần phải khoa trương đến vậy chứ?

“Cô nương nhìn thật lạ, cô nương là lần đầu tiên đến Tụ Hiền lâu sao?” Tiểu nhị thấy Hàn Thi Ngâm một mình đứng giữa đại đường, nhiệt tình mời chào.

Hàn Thi Ngâm gật gật đầu: “Còn bàn trống không?”

Tiểu nhị nghe vậy, ánh mắt giống như đèn pha quét một lượt khắp đại sảnh, càng nhìn, biểu tình trên gương mặt càng rối rắm. Toàn bộ đại sảnh đều đã chật kín người, cô nương này lại đi một mình, xem chừng là không có bàn cho nàng rồi, hay là cho nàng lên lầu hai? Nhưng một mình một gian thì thật là lãng phí a, một lát nữa khách nhân sẽ càng đông, đến lúc đó thì làm sao còn phòng cho khách được?

Tiểu nhị nghĩ nghĩ rồi nở nụ cười tươi rồi nhìn Hàn Thi Ngâm nói: “Cô nương, thật sự xin lỗi, hiện tại không còn bàn trống nữa, không biết cô nương có ngại ngồi chung với các khách nhân khác không ạ?” Có bàn chỉ có hai khách nhân, nếu nàng không ngại thì ngồi chung cũng chẳng sao cả. Đường nhiên, nếu nàng ta không chịu thì hẳn vẫn phải an bài cách khác thôi.

Hàn Thi Ngâm hào phóng gạt đầu, không hề câu nệ nói: “Ta sao cũng được!”

Tiểu nhị vừa nghe vậy, nhất thời vui vẻ không thôi, vội vàng đi tới một bàn ít người nhất gần đó.

Hàn Thi Ngâm đứng tại chỗ chờ, đột nhiên phía sau truyền đến thanh âm nghi ngờ: “Hàn Thi Ngâm?”

Hàn Thi Ngâm nghi hoặc, quay đầu nhìn lại thì thấy Hàn Thế Hiến đang từ phía ngoài bước vào, đi cùng hắn còn có cả Tư Đồ Tử Ngôn.

Mắt đẹp khinh liễm, ánh mắt Hàn Thi Ngâm dừng lại trên người Tư Đồ Tử Ngôn chưa đến một giây liền rời đi, đáy mắt xẹt qua tia khác thường.

Hàn Thi Ngâm nhìn Hàn Thế Hiến đang đi đến, hỏi: “Ca, huynh vì sao lại ở đây?”

Hàn Thế Hiến gắp muối muối, nãy rậm anh tuấn phút chốc căng thẳng: “Là ta hỏi ngươi mới đúng, ngươi vì sao lại chạy tới kinh thành hà?”

Đối với sự chất vấn của Hàn Thế Hiến, Hàn Thi Ngâm không chút để ý, nhún nhún vai nói: “Huynh có thể đến, vì sao ta lại không thể?”

“Ta đến kinh thành là có chuyện quan trọng cần làm!” Hàn Thế Hiến nghiêm mặt, bộ dáng thập phần đứng đắn nói.

Hàn Thi Ngâm nghe Hàn Thế Hiến giải thích mà như không giải thích, bất mãn tròn mắt, vẻ mặt như muốn nói: Ngươi nếu có chuyện đứng đắn cần làm thì trên đời này không có thiên lý a!

Hàn Thế Hiến thấy vẻ mặt vạn phần khinh bỉ của Hàn Thi Ngâm, khoe miệng giật giật. Không muốn tiếp tục đề tài này nên nói lảng đi: “Đừng đứng đây nói chuyện nữa, cùng huynh ăn bữa cơm đi!”

Hàn Thi Ngâm vừa định gạt đầu, khoe mắt liếc đến Tư Đồ Tử Ngôn bên cạnh Hàn Thế Hiến, không vui nói: “Cùng hắn nữa?” Bộ dáng khó chịu như thể cùng ăn cơm với Tư Đồ Tử Ngôn thật sự là vũ nhục nàng vậy.

“Ách... đúng vậy!”

Tư Đồ Tử Ngôn lạnh lùng liếc Hàn Thi Ngâm, cao ngạo nói: “Ngươi không thích thì đừng ăn!” rồi chậm rãi lên lầu.

Hàn Thi Ngâm nhìn bóng lưng Tư Đồ Tử Ngôn, hừ lạnh một tiếng, mắt đẹp trừng lớn, bất mãn nói: “Hừ, ngươi tưởng ngươi là ai chứ, tự mình tưởng mình cao sang!”

Nếu không phải sau lưng có gia sản Tư Đồ gia chống lưng, Tư Đồ Tử Ngôn cũng không có tư cách kiêu ngạo trước nàng như vậy. Bộ dáng hất mặt lên trời kia thật sự chướng mắt lắm. Không phải chỉ là một tên nam nhân thôi sao, không phải chỉ là lớn lên có chút để coi hơn người thôi sao? Đại ca nhà nàng lớn lên còn đẹp hơn hắn, bất quá thì tính cách có lạnh lùng chút thôi.

Hàn Thế Hiến day trán, có chút đau đầu, hắn vì sao lại quên mất tiểu muội này của hắn cùng Tư Đồ Tử Ngôn bất tự không hợp, vừa gặp đã như chó với mèo chứ? Để hai người bọn họ cùng ăn cơm chung, không biết mùi thuốc súng sẽ nồng đến cỡ nào, có hại tới người vô tội như hắn không vậy? Nếu không muốn liên lụy đến bản thân, hắn tốt nhất nên né trước thì hơn.

“Ngâm nhi, muối đã không muốn cùng Tử Ngôn ăn cơm thì huynh với muối tới phòng khác ăn, được không?” Hàn Thế Hiến nở nụ cười tràn ngập yêu thương nhìn muối muối nói.

Hàn Thi Ngâm khinh thường nhìn hắn, hai tay khoanh trước ngực, nhướn mày nói: “Ai nói ta không muốn, ăn thì ăn, ta chỉ sợ ghen chết hắn thôi!” Dứt lời liền đi lên lầu hai. Nếu nàng không đi, Tư Đồ Tử Ngôn lại nghĩ là nàng sợ hắn mà cười nhạo nàng cũng nên. Nàng có chết cũng không cho hắn có cơ hội cười nhạo nàng.

Hàn Thế Hiến nhìn chằm chằm bóng lưng Hàn Thi Ngâm đi lên cầu thang, phải một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, đáy lòng dấy lên cảm giác bất an.

Trong gian phòng thanh nhã tràn ngập không khí qui dị.

Tiểu nhị vào châm trà, lúc đi ra khỏi phòng rõ ràng cảm giác được con lạnh chạy dọc sống lưng. Vì sao hắn cảm thấy giống như đi lên pháp trường vậy? Thật là khủng khiếp.

Bên bàn, Tư Đồ Tử Ngôn ngồi đối diện với Hàn Thi Ngâm, mắt to trừng mắt nhỏ. Trên gương mặt tuấn mỹ hay trong đáy mắt của Tư Đồ Tử Ngôn đều mang theo hàn ý, giống như chỉ có ở trước mặt Bạch Vũ thì hắn mới có thể bộc lộ ôn nhu của bản thân.

Hàn Thi Ngâm nhìn thế nào cũng thấy Tư Đồ Tử Ngôn chướng mắt, không vì nguyên nhân sâu xa gì cả, chỉ là Tư Đồ Tử Ngôn khiến nàng cảm thấy thật khó chịu: thâm trầm, tâm tư sâu kín, mỗi hành động hay lời nói đều được tính toán kỹ lưỡng. Nhưng ông trời thật khéo trêu người, đại ca nhà nàng cũng chẳng khác Tư Đồ Tử Ngôn là mấy, chỉ khác là không mang họ Tư Đồ mà thôi!

Nghĩ đến đây, Hàn Thi Ngâm cắn giận trừng mắt liếc Hàn Thế Hiến, nhất thời có cảm giác rên rết không thành. Đương nhiên, Hàn gia cùng tứ đại gia tộc có quan hệ rất mật thiết, việc qua lại với các gia tộc khác là không tránh khỏi, nhất là Tư Đồ gia, đại ca thân là con trưởng Hàn gia nên đương nhiên sẽ có quan hệ mật thiết với người Tư Đồ gia. Nhưng là Hàn Thế Hiến vì sao lại dính lấy Tư Đồ Tử Ngôn như hình với bóng như vậy? Cứ coi như gặp

dịp thì vui thì cũng phải để tâm nhìn người chứ? Kết giao bằng hữu cũng phải xem đối phương có đáng để mình kết giao không chứ?

Thật đáng giận, Hàn gia bọn họ tại sao lại có một tên ngu ngốc như Hàn Thế Hiến a?

Càng nghĩ, tần suất Hàn Thi Ngâm trừng mắt liếc nhìn Hàn Thế Hiến càng lớn, mãi đến khi Hàn Thế Hiến sợ đến run người vẫn không chịu ngừng lại. Muội muội này của hần không phải là nhân vật dễ chọc a!

“Ngâm...Ngâm nhi thích ăn gì thì cứ gọi, hôm nay huynh mời khách!” Hàn Thế Hiến chật vật lên tiếng phá vỡ không khí quỷ dị trong phòng. Ở giữa hai người này thì người chịu tội chỉ có mình hần thôi!

“Gi cũng được!” Hàn Thi Ngâm lạnh lùng nói, những ngón tay tinh tế như bạch ngọc xoay xoay chén trà trên bàn.

“Muội lần đầu đến kinh thành, huynh đương nhiên sẽ đãi muội những thứ tốt nhất rồi!”

Câu nói của Hàn Thế Hiến khiến Hàn Thi Ngâm chú ý, có chút tò mò nhìn Hàn Thế Hiến, mong đợi hần nói tiếp.

“Cách đây không lâu Tụ Hiền lâu có tuyển vào một đầu bếp mới, không những làm ra những món ăn trước đây chưa từng có mà hương vị tuyệt đối không phải tầm thường khiến cho người ta ăn rồi lại muốn ăn nữa!” Hàn Thế Hiến nói đến đây, không tự chủ nuốt nước miếng, đáng vẻ thèm nhỏ dãi nói tiếp: “Có điều...aizzz, thật đáng tiếc, tân đầu bếp của Tụ Hiền lâu cách mười ngày mới cho ra một món ăn mới, hơn nữa, khách nhân muốn ăn món mới còn phải xếp hàng rút thăm nữa...”

Hành vi này của hần thật khiến trong lòng người ta khó chịu mà, bất quá thì cũng làm cho khách nhân đổi với vị tân đầu bếp này thập phần tò mò, đối với những món ăn hần làm ra ăn mãi không chán, cam tâm tình nguyện chờ đợi.

Hàn Thi Ngâm nghe Hàn Thế Hiến nói vậy, lại nhớ tới đại sảnh chật kín người khi nãy, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Khó trách chưa tới giờ cơm chiều mà dưới đại sảnh dưới kia đã chật kín người!”

“Bọn họ cũng chỉ là nhớ thương nếm vị của những món ăn kia thôi, hơn nữa, cơm chiều hôm nay vừa vặn chính là ngày ra mắt món ăn mới, không biết sẽ có bao nhiêu kinh hỉ, thật khiến người ta mong chờ mà!”

Hàn Thế Hiến nói vậy khiến cho Hàn Thi Ngâm không khỏi mong chờ, gương mặt thanh tú lộ rõ vẻ tò mò.

“Thật sự lợi hại như vậy sao?”

“Đó là đương nhiên, một hồi nữa muội sẽ biết!”

Hàn Thế Hiến rành rọt nói, thỏa mãn sự tò mò của Hàn Thi Ngâm, giờ phút này, Hàn Thi Ngâm tựa như một học sinh ham học, còn hần chính là phụ tử học thức uyên bác. Hàn Thế Hiến thấy bản thân có ngày ngẩng cao đầu trước mặt Hàn Thi Ngâm, trong lòng có chút dương dương tự đắc.

“Muốn được thử đồ ăn mới phải đi rút thăm?” Hàn Thi Ngâm thì thầm tự hỏi, một lúc lâu sau thì nở nụ cười mê người như hoa sen chớm nở, thanh nhã nói: “Thật là một đầu bếp đặc biệt! Ca ca, huynh thường đến đây chắc đã gặp qua hần rồi chứ?”

Ách... Hàn Thế Hiến ngây người, nụ cười trên gương mặt tuần tứ phút chốc trở nên gượng gạo. Gặp qua? Hần cũng muốn gặp a, nhưng là tân đầu bếp của Tụ Hiền lâu này thật giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi, bất kể là ai cũng không gặp, sợ là ngoài người của Tụ Hiền lâu ra thì không có ai biết được tân đầu bếp kia là thần thánh phương nào a!

Chút cảm giác hơn người mà vất vả làm Hàn Thế Hiến mới có được bị câu hỏi của Hàn Thi Ngâm đánh tan không còn manh giáp. Dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, bây giờ mà hần nói chưa từng gặp qua thì nha đầu kia sẽ khinh hần tới chết!

“Đương nhiên là... đã gặp!” tròn mắt Hàn Thế Hiến đảo tròn, ngập ngừng nói.

Tư Đồ Tử Ngôn vừa nghe những lời này, vừa nâng chén trà vừa liếc nhìn Hàn Thế Hiến, vẻ thản nhiên như không có chuyện gì.

Đôi mắt đẹp của Hàn Thi Ngâm dừng trên người Hàn Thế Hiến, bán tin bán nghi bĩu môi. Ca ca của nàng không biết sao? Mỗi lần hần chột dạ thì tròn mắt sẽ đảo liên tục.

“Thật không?”

“Thật!” Hàn Thế Hiến mở to hai mắt, cương quyết gật đầu nói: “Lát nữa sẽ gọi hần ra cho muội gặp!” Hàn Thế Hiến vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn Tư Đồ Tử Ngôn cầu cứu: Tư Ngôn, lát nữa người nhất định phải thỉnh được tân đầu bếp ra a!

Hàn Thế Hiến dám ở trước mặt Hàn Thi Ngâm nói ngoa như vậy là vì hần cùng Tư Đồ Tử Ngôn đến Tụ Hiền lâu hôm nay chính là để gặp vị tân đầu bếp kia.

Tư Đồ gia cũng kinh doanh từ lâu cùng khách điểm, lần này tới kinh thành lại gặp được đầu bếp tay nghề cao như vậy, đương nhiên sẽ nảy sinh ý muốn mời về làm việc cho bọn họ rồi. Lần trước, mặc kệ bọn họ mời như thế nào thì vị đầu bếp kia cũng không chịu ra mặt, lần này muốn gặp được hần, xem ra bọn họ phải dùng tới cách đặc biệt hơn rồi!

Chương 87: Nương tử, thay ta trút giận 7

Ads Hàn Thế Hiến không biết Hàn Thi Ngâm trước đó cũng muốn mời cao nhân về phụ giúp Hàn gia, nếu không chắc chắn trông mắt cũng sẽ rớt cả ra ngoài vì kinh ngạc. Không nghĩ tới thùy – hóa hai người cũng có ngày cùng chung quan điểm!

Nhan Noãn Noãn một mình đứng trong phòng bếp nhỏ, một đồng đầu người nháp nhô chen chúc ngoài cửa, vẻ mặt mỗi người không kìm được kích động cùng mong chờ. Không biết hôm nay Vương phi định làm món gì a?

Lưu thúc hí hóp mắt, cười đến vui sướng, bộ dáng thập phần giống Phật Di Lặc đứng phía sau Nhan Noãn Noãn không xa, xem nàng thành thực chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn.

“Lưu thúc, thúc có thể giúp ta chặt khúc sườn này thành từng miếng nhỏ?” Nhan Noãn Noãn vừa quay đầu lại đã nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Lưu thúc, thuận tiện nói.

Lưu thúc nghe vậy, ý cười càng sâu, vui vẻ nói: “Được!”, có việc làm mới khiến lão cảm thấy mình có lí do đường hoàng ở lại phòng bếp nhỏ của Nhan Noãn Noãn, nếu chỉ đứng ở ngoài nhìn mà cái gì cũng không làm thật khiến lão uất nghẹn mà!

“Nhan nha đầu, hôm nay ngươi định làm món gì a?” Lưu thúc đứng bên chặt sườn cũng không quên quay sang hỏi Nhan Noãn Noãn.

Lão vừa dứt lời, đám người chen chúc ngoài cửa thi nhau gật đầu, bọn họ cũng muốn biết a!

Nhan Noãn Noãn trộn gia vị làm nước sốt, khẽ cười nói: “Sườn xào chua ngọt!”

Trước khi quyết định làm món này nàng đã hỏi Song Song xem nàng có từng ăn qua chưa, Nhan Song Song giật mình ngáy ngủ hỏi lại: “Vương phi, sườn ướp với dấm và đường còn có thể ăn được sao?”

Lưu thúc vừa nghe Nhan Noãn Noãn nói tên món ăn, giật mình quay đầu nhìn Nhan Noãn Noãn, gương mặt đầy thịt vì hành động bất ngờ của lão mà xao động.

“Vương phi, sườn làm với dấm và đường cũng ăn được sao?”

Đáp án giống y nhau khiến Nhan Noãn Noãn không nhịn được cười. Chỉ là một món ăn bình thường ở thời hiện đại thôi mà cũng có thể khiến những người ở đầu kinh ngạc, càng nghĩ càng cảm thấy không khả thi.

Nhan Noãn Noãn nháy mắt, cười nói: “Đội lát nữa Lưu thúc thử rồi sẽ biết!”

Lưu thúc nghe vậy, hai mắt gần như phát sáng nhìn Nhan Noãn Noãn: “Ý của ngươi là sẽ cho ta thử trước?” Đãi ngộ này còn khiến người ta hưng phấn hơn cả đi kiếm vàng a!

Lưu thúc không chút nghi ngờ, món ăn Nhan Noãn Noãn làm ra chắc chắn sẽ ăn được, cái chính là lão sống mấy chục năm cũng chưa từng nghe qua, thật sự là rất tò mò a!

Lưu thúc càng thêm mong chờ, lực đạo chặt sườn càng lúc càng mạnh, chẳng qua là trong lòng ngứa ngáy như thể có cả đoàn kiến đang hành quân qua vậy. Thình thoảng lại ngẩng đầu nhìn trời bên ngoài, giật mình phát hiện, mặt trời hôm nay sao xuống núi chậm như vậy a?

Hoàng hôn dần buông, ráng chiều hoa mỹ đỏ rực một góc trời.

Bên trong đại sảnh Tự Hiến lâu, không khí náo nhiệt vô cùng, từ lúc Vương chương quây mang theo thùng rút thăm đi, âm thanh huyền ảo không ngừng vang lên.

“Nhị vị khách quan, Tự Hiến lâu hôm nay cho ra mắt món ăn mới là Sườn xào chua ngọt, xin mời các vị khách quan bước lên rút thăm!”

Chỉ trong nháy mắt, hàng người rồng rắn nối đuôi nhau lên bốc thăm, trên mặt mỗi người đều là vẻ kích động, trong lòng thầm cầu mong cho mình rút trúng, nhất định phải rút trúng a!

Trong nhĩ gian lâu hai, Hàn Thi Ngâm một tay chống cằm, xuyên qua màn che nhìn khung cảnh náo nhiệt dưới đại sảnh, đáy mắt hiện rõ sự kinh ngạc. Nàng sống mười mấy năm trời, đây là lần đầu tiên thấy hàng người rồng rắn xếp hàng chỉ vì một món ăn a!

“Sườn xào chua ngọt?” Hàn Thi Ngâm thì thảo lập lại tên món ăn, mắt đẹp khẽ chớp, vẻ vô cùng hứng thú.

“Các ngươi cũng rút thăm phải không?”

“Ân!” Hàn Thế Hiến gật gật đầu, đưa mắt nhìn về phía dưới đại sảnh nhưng dường như cũng không chú tâm lắm tới dòng người rong rã bốc thăm.

Hàn Thi Ngâm nhướn mày, nhẹ giọng hỏi: “Ca, huynh hình như rất chắc chắn về kết quả bốc thăm?” Bộ dáng, biểu tình của hắn cho thấy là tối nay bọn họ nhất định sẽ được thưởng thức món Sườn xào chua ngọt kia.

Hàn Thế Hiến cười tươi rồi nói: “Đó là đương nhiên, Tử Ngôn đã sớm an bài rồi!”

Hắn vừa dứt lời, cửa nhà gian đã bị người đẩy ra, mấy người ngoài cửa lập tức tiến vào, mặc dù một thân quần áo hạ nhân nhưng cũng không giấu được khí thế hơn người.

Hàn Thi Ngâm híp mắt nhìn đám người mới vào, bằng trực giác nàng có thể đoán được võ công của những người này không hề đơn giản chút nào, mà đám người này lại cung kính hành lễ với Tư Đồ Tử Ngôn khiến ánh nhìn của Hàn Thi Ngâm càng lúc càng âm trầm.

“Thiếu gia, đã bốc được rồi ạ!” một người trong đám hạ nhân bước lên đưa tờ giấy có chữ Sườn xào chua ngọt cho Tư Đồ Tử Ngôn.

Tư Đồ Tử Ngôn nhận lấy lá thăm, đôi mắt phượng thần nhiên nhìn lướt qua lá thăm rồi khẽ gật đầu với tên hạ nhân nọ. Đám người thấy vậy lập tức rời khỏi nhà gian.

Hàn Thi Ngâm từ lúc nhìn thấy Tư Đồ Tử Ngôn nhận lấy lá thăm từ gia nhân nọ liền hiểu được câu ‘Tử Ngôn sớm đã an bài tốt rồi!’ kia của Hàn Thế Hiến nghĩa là gì, nguyên lai là cho nhiều người đi bốc thăm để nâng cao cơ hội bốc trúng.

Rất nhanh sau đó, tiểu nhị Tụ Hiền lâu đã bung đĩa Sườn xào chua ngọt đi vào, để chiêu đãi Hàn Thi Ngâm, Hàn Thế Hiến còn gọi cả gà ăn mày cùng vịt nướng Bắc Kinh. Tiểu muội hắn rất hiếm khi tới kinh thành, thân làm huynh trưởng như hắn đương nhiên phải làm tốt lễ nghi chủ nhà rồi.

“Ngâm nhi, muội mau ăn đi, đây đều là những món ăn do tân đầu bếp kia làm a!” Hàn Thế Hiến cảm thấy nhìn Hàn Thi Ngâm nói, vừa dứt lời liền gấp một miếng sườn xào chua ngọt, vẻ vui mừng tràn ngập trên gương mặt tuần tú.

Tư Đồ Tử Ngôn bình tĩnh gấp một miếng sườn, chậm rãi thưởng thức, Hàn Thi Ngâm rõ ràng nhìn thấy trong đôi mắt bình thản của hắn đột ngột xẹt qua tia kinh ngạc nên cũng vô cùng hiếu kỳ gấp một miếng sườn.

Một miếng sườn vừa đưa vào miệng, vị chua ngọt hài hòa nháy mắt tràn ngập trí não nàng, đôi mắt đẹp mở to, vẻ không thể tin. Một từ ngon không thể hình dung hết được hương vị của món sườn xào chua ngọt này được...

Nhan Noãn Noãn nhìn đám người tranh đoạt mâm sườn xào chua ngọt mà không kìm được nụ cười. Giữa những tiếng ồn ào thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng Long Trác Việt kêu rên.

“Chán ghét, ai cho các ngươi cướp sườn của người ta?”

“Ai nha, các ngươi không được đẩy người ta!”

“Aaaa, không được ăn nữa, phải chờ cho người ta một miếng a!”

Một mâm sườn xào chua ngọt rất nhanh được giải quyết sạch sẽ, trên gương mặt mỗi người đều hiện rõ vẻ thèm thuồng.

“Ăn cũng ăn rồi, mọi người mau đi làm việc a!” Lưu thúc buông đĩa, nhìn đám người nói.

Đám người không nói hai tiếng đã lập tức giải tán, ai làm việc của người nấy.

Long Trác Việt nhìn cái mâm trống trơn, cắn cắn đĩa, ủy khuất đi đến trước mặt Nhan Noãn Noãn nói: “Noãn Noãn, người ta mới ăn được có hai miếng!”

“Nhiều người như vậy mà có thể ăn hai miếng đã là nhiều rồi!” Nhan Noãn Noãn lấy khăn tay từ trong ngực ra giúp Long Trác Việt lau khóe miệng đầy mỡ.

“Nhưng Tiểu Sinh ăn tới ba miếng lận!” Long Trác Việt cúi thấp người nhìn thẳng Nhan Noãn Noãn nói, đã độc hưởng sự ôn nhu của nàng lại còn không quên cáo trạng, ánh mắt đầy ủy khuất, nhìn thế nào cũng giống như bị chịu thiệt.

“Nếu ngươi thích thì sau này mỗi ngày ta đều làm cho ngươi ăn, được không?”

Long Trác Việt nghe vậy, đôi mắt đẹp sáng ngời, vui sướng không sao tả xiết: “Thật sao?”

Nhan Noãn Noãn nhướn mày, vờn ngón tay điểm nhẹ trên trán hắn nói: “Ta có khi nào lừa ngươi sao?”

“Nha, vẫn là Noãn Noãn tốt nhất!” Long Trác Việt vui sướng ôm chầm lấy Nhan Noãn Noãn.

Đúng lúc này thì bên ngoài vang lên tiếng ho nhẹ đầy xấu hổ của Vương chương quây: “Khụ khụ...”

Nhan Noãn Noãn cả kinh, vội vàng thoát khỏi vòng tay Long Trác Việt, trên gương mặt xinh đẹp hiện rõ tia xấu hổ.

Long Trác Việt bắt mắt trông mắt nhìn kẻ phá rối là Vương chương quây, ánh mắt đầy vẻ lên án khiến Vương chương quây có cảm giác mình vừa phạm tội gì đó rất lớn. Biểu tình kia của Vương gia thật giống như muốn hỏi tội hấn mà!

“Cái kia... có phải ta quấy rầy hai người không?” Vương chương quây sờ sờ mũi, cười gượng nói.

Long Trác Việt nhanh mồm nhanh miệng giành nói trước: “Đúng vậy, người quấy rầy người ta ôm Noãn Noãn nha!”

Nhan Noãn Noãn bối rối, nàng vừa thẹn vừa giận, quay đầu trừng mắt liếc Long Trác Việt, tên ngốc, người có thể nói ít đi được không hả?

Nhan Noãn Noãn nhìn Vương chương quây: “Không biết chương quây tìm ta có chuyện gì?”

“Nha, là như vậy...” Vương chương quây nghe Nhan Noãn Noãn hỏi mới chợt nhớ ra lý do vì sao hấn tới tìm nàng: “Có vị khách nói món Suron xào chua ngọt hôm nay có vị khác thường nên muốn đầu bếp lên gặp hấn giải thích!”

“Vị khác thường?” Nhan Noãn Noãn híp mắt, suy nghĩ đầu tiên của nàng chính là người kia tới để phá đám: “Vương chương quây, phiền ông tới gặp vị khách nhân kia và bảo hấn là không thích thì có thể không ăn, dù sao thì mỗi người một khẩu vị, người thích thì khen, không thích thì chê, ta cũng không có gì để giải thích!”

Gương mặt thanh tú nhưng lạnh lùng cùng kiêu ngạo của Nhan Noãn Noãn khiến Vương chương quây có chút sùng sốt nhưng cũng rất thoải mái. Hiện vương phi này vốn không giống người thường, những lời nàng nói tuy ngắn gọn nhưng cũng không mang nặng chỉ trích. Chỉ là khách nhân kia làm loạn ở đại sảnh không những làm ảnh hưởng tới khẩu vị của các vị khách khác mà còn ảnh hưởng tới cả danh tiếng của Tự Hiền lâu nữa.

Nhan Noãn Noãn thấy Vương chương quây khó xử, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Vương chương quây, ta theo người đi gặp vị khách nhân kia!”

Vương chương quây còn đang rối rắm thì lại nghe thấy Nhan Noãn Noãn nói vậy, trong lòng vui mừng không thôi.

Trong một nháy mắt trên lầu hai thỉnh thoảng lại vang lên tiếng nói thô lỗ của nam tử, từng lời đều là phê phán tay nghề của Nhan Noãn Noãn.

“Các người có ý gì chứ? Thứ này là để cho người ăn sao?”

Nhan Noãn Noãn chậm rãi đi vào, gương mặt thanh tú một mảng lạnh lùng, hai hàng lông mi dài khẽ hạ xuống che lấp đi đôi mắt đẹp đang dấy lên lửa giận. Có ai nghe thấy người khác chê bai món ăn do mình làm ra mà lại thoải mái được chứ? Huống chi, từng chữ từng lời của người kia đều mang đậm ý khinh miệt.

Nhan Noãn Noãn nàng có thể chấp nhận chuyện có người thích có người không thích món ăn của nàng, nhưng nàng không thể chấp nhận có kẻ khinh miệt nàng cũng như coi thường món ăn do nàng làm ra.

Nhan Noãn Noãn nhấc chân đá văng cửa nhả gian, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao xé gió nhìn từng người trong phòng khiến cho đám người đang ẩm ỉ phút chốc yên lặng hẳn, đáy lòng không khỏi sợ hãi.

“Không thích thì đừng ăn, có ai cầu xin các người đến đây ăn sao?” thanh âm Nhan Noãn Noãn lạnh đến thấu xương.

Đám người trong nháy mắt thấy Nhan Noãn Noãn lạnh lùng như vậy, nội tâm không khỏi run sợ, bất quá thì khi bọn chúng nhận rõ người đến chỉ là một nữ nhân thì không khỏi khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Một trăm vạn lượng, ta cho người tức chết!

"Người nói, ta nên trừng phạt người như thế nào?" Lâm Xuyên chậm rãi cầm lên một vài sợi tóc đang phủ trên người nàng đưa lên chóp mũi, nhẹ ngửi.

Mặc Ngưng Sơ bất an dựa vào giường, tuy không nhìn hấn nhưng lại nghe ra được hấn là đang như không có gì cười khê, theo bản năng rút lui về phía sau "Ta cũng đã trở về cứu người, cho nên, ta không nợ người."

"Không nợ?" Tươi cười của hắn ngừng lại một chút.

Đột nhiên Mặc Ngưng Sơ có một dự cảm không tốt, cuống quýt tìm từ sửa lại "Hai chúng ta không thiếu nợ nhau..."

"Cả hai không thiếu nợ nhau?" Câu nói hắn lặp lại luôn là như vậy khiến người ta nổi da gà, sờn cả gai ốc.

Lân Xuyên mỉm môi một cách đầy nguy hiểm, bàn tay hắn lạnh lẽo tùy ý dể lên eo nàng, một loại không khí tế nhị không rõ bốc lên trong phòng, tụ lại rồi tản ra, hắn chậm rãi nói: "Tiểu Đào Tử, người nợ ta, cũng không phải là chỉ có nhiều đó. . . . ."

Nhất thời Mặc Ngưng Sơ lờm lỏm, bản năng quật cường khiến nàng bật ra phản bác "Ta thiếu nợ người lúc nào..."

Lời còn chưa dứt, đột nhiên một bàn tay tựa như tròng phật đưa lên, như cá giống nhau theo vòng tròn tiến vào biên giới u bí của nàng, hung hăng tiến vào nàng, trong nháy mắt ngón tay đụng vào, đau đớn lại mẫn cảm, nàng run lên bản bật, còn chưa kịp ngẩng đầu, một cánh tay của Lân Xuyên đã nắm cằm của nàng, mắt nàng nhìn thấy đôi môi kia mấp máy, nói ra mấy câu lạnh bạc "Chúng quy có một ngày, người sẽ hiểu rõ người thiếu ta bao nhiêu.... Nữ nhân như người, đời này của người trả không xong rồi...."

Mặc Ngưng Sơ cứng người, ngón tay hắn lại kích thích khuấy đảo sâu vào, suy nghĩ của nàng còn chưa theo kịp lời hắn nói, lại bị động tác của hắn làm rối loạn không còn nghĩ được gì, hắn cứ như vậy mà bá đạo cường ngạnh áp đảo hoàn toàn phản kháng mỏng manh của nàng.

"Đừng... Đừng như vậy...." Thanh âm run rẩy, lời nói ra cũng đều là hữu khí vô lực.

Hắn giống như mắt diếc tai ngơ, không nhìn thấy cực hạn của nàng, hắn vững vàng không chế đóa hoa màu hồng mềm mại trong tay, khiêu khích xoa nắn liên tục, khiến cho hoa lộ tiết ra nhiều hơn, hoa nhị còn chưa nở rộ kia như là đang chờ đợi nàng lớn lên, chờ đợi nàng nở rộ, ngấm ngấm chịu đựng ngón tay hắn khuấy đảo. Khiến cho nàng không thể phản kháng lại hắn, không còn chống đối lại hắn, thích ứng hắn, đáp lại hắn, sau cùng --- chỉ có hắn.

Nàng thở dốc cùng rên rỉ khoái lạc không ngừng vang lên bên tai hắn, khiến hắn thăm dò càng sâu hơn, nhưng lúc chạm vào một màng mỏng manh ngăn cản kia, lại tự giác lui ra, bàn tay nhẹ múa bao trùm toàn bộ vùng kín nhỏ xinh của nàng. Mỗi động tác nhỏ của ngón tay hắn cũng có thể làm cho nàng run rẩy kịch liệt, hắn yêu thích phản ứng như vậy của nàng.

Sóng triều tới quá nhanh, xen lẫn điên cuồng vui sướng vô hạn, mặc kệ là có nguyên ý hay không vẫn tràn trề cuốn lấy nàng, không để cho nàng có một khe hở nào để níu giữ.

"Lân Xuyên... hức....hức...." Nàng sắp điên mất, cực kỳ bị thâm không màng đến thương tích đầy người, muốn từ trên giường chạy đi, lại bị một bàn tay lớn chụp lại, kéo nàng trở về, nàng thút thít nói năng lộn xộn "Đại gia, van cầu người... Ta không muốn mà ...."

Hắn hôn lên mái tóc hỗn độn của nàng, rõ ràng hơi thở nồng nặc lại có mùi thơm bạc hà trong sạch "Ngoan... Tiểu Đào Tử... Người muốn cho mọi người nghe được tiếng kêu của người hả?"

Mặc Ngưng Sơ nức nở thở gấp, túm lấy gối đầu thở kịch liệt. Mồ hôi từng giọt từng giọt lưu lại trên da, đôi mắt rối loạn đầy mê hoặc, đôi má ửng đỏ động lòng người, tất cả trộn lẫn lại bày ra mị thái bức người.

Nàng cắn môi, yên lặng nức nở, phản kháng không thành, liền gất gao vùi đầu vào gối nằm. Tay Lân Xuyên nhấc lên, nâng cái đầu đang ngu ngốc nín thở lên, cánh tay trắng chói lọi vòng qua trước mặt nàng, Mặc Ngưng Sơ không phát tiết được liền há miệng cắn lên.

Tất cả sức lực tập trung tại răng của nàng, cắn sâu vào da thịt hắn, một dòng máu nhân nhật mùi tanh chảy vào đầu lưỡi nàng. Hòa quyện cùng với khoái ý từ dưới thân khiến cho nàng càng cắn chặt hơn.

Giống như đó là chiếc bè gỗ, nàng cầm lấy liền không muốn buông tay, sợ thả ra sẽ lập tức bị lạc hoàn toàn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, sóng triều vẫn chưa tan hết, Mặc Ngưng Sơ không còn sức lực nằm trên giường, mắt nàng đã nhấp nhem buồn ngủ, gương mặt trắng bệch ban đầu dần dần bắt đầu khôi phục đỏ ửng bình thường, khí nóng lui ra, cũng không còn nóng bỏng tay như trước nữa.

Lân Xuyên chậm rãi ngừng lại động tác, vẫn như cũ bao trùm nàng, hắn kề vào tóc nàng, hôn từ tóc đến trán, chóp mũi, môi mọng đỏ, sau cùng là dùng lại viên tai của nàng, đầu lưỡi nhẹ liếm lên vành tai xinh xắn của nàng, hạ thấp giọng nói "Người cũng đã nói, người nợ ta, vậy ta sẽ dùng người thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Bái sư!

Ads “Song Song, ăn cơm trưa xong người đi tìm mấy người thợ tốt nhất trong kinh thành sửa chữa lại Hiên vương phủ một chút!” Nhan Noãn Noãn gõ gõ những ngón tay ngọc lên mặt bàn nhìn Nhan Song Song cười nói.

Đối với nơi mình sẽ gắn bó cả cuộc đời, nàng đâu thể để nó trở nên cũ nát, tồi tàn được. Trước kia khó khăn thì không nói làm gì, hiện tại nàng đã có tiền, mặc dù không nhiều đến độ có thể tiêu tiền như nước nhưng cũng không thể không trang hoàng lại Vương phủ, khi còn hưởng thụ được thì nên hưởng thụ a, nếu không hưởng thụ thì kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì?

Nhan Song Song khẽ cúi người nói: “Dạ, Vương phi!”

Long Trác Việt nhìn chăm chăm vào hòm ngân phiếu trên bàn, đôi mắt trong sáng không ngừng phát ra những tia quang mang khiến Nhan Noãn Noãn nhìn mà có cảm giác như hắn không phải là đang nhìn bạc mà là đang nhìn một miếng thịt nướng vậy.

Long Trác Việt giống như là nghĩ tới chuyện gì, đột ngột ngừng đầu nhìn nàng hỏi: “Noãn Noãn, chúng ta có nhiều bạc như vậy, nàng đừng tới Tụ Hiền lâu nữa được không?”

Khó có khi Long Trác Việt có thể nói được một câu trật tự mà lại đúng nghĩa đến vậy, Nhan Noãn Noãn rối rắm, lúc trước đến Tụ Hiền lâu làm công là vì muốn trả nợ cho Long Trác Việt, ở Tụ Hiền lâu nấu ăn là vì Vương chương quây cam kết chia lợi nhuận cho nàng, hiện tại nàng cũng không thiếu tiền, đúng là không cần tới Tụ Hiền lâu làm việc nữa, nhưng là... Nhan Noãn Noãn cứ nghĩ tới chuyện ở nhà mà không có việc gì làm, bạc cũng không thể sinh sôi, sớm muộn gì cũng có ngày miệng ăn núi lở.

Hơn nữa, Vương chương quây của Tụ Hiền lâu đối đãi với nàng không tệ, cùng bọn họ làm việc nàng cảm thấy rất thoải mái, nàng thật sự không muốn nghỉ việc.

Nhan Noãn Noãn suy tư một hồi, yếu ớt nhìn Long Trác Việt nói: “Không được, Tụ Hiền lâu ta vẫn muốn tới, không có người nào chê nhiều bạc đâu!” Còn nữa, đồ ăn của nàng ở Tụ Hiền lâu được hoan nghênh như vậy làm cho nàng cảm thấy thật có thành tựu nha!

Long Trác Việt chớp chớp hai hàng lông mi dài, đôi mắt đẹp mờ mịt nhưng rất nhanh khôi phục lại sự trong sáng, nhu thuận gật đầu: “Àn, người ta đều nghe theo Noãn Noãn a!”

Đúng lúc này thì Phong Cốc đi vào: “Vương gia, Vương phi, bên ngoài có vị tiểu thư họ Hàn tới cầu kiến!”

Nhan Noãn Noãn vừa nghe Phong Cốc nói vậy, trong đầu liền hiện lên hình ảnh đầy cá tính của Hàn Thi Ngâm.

“Đề nàng vào đi!”

Hôm nay đúng là ngày tốt nha, mới sáng sớm đã có không ít người tới trả tiền cho nàng rồi!

Nhan Noãn Noãn ngừng lại một chút rồi quay đầu nhìn Thiên Minh: “Thiên Minh, người đi nói với Vương chương quây là tối nay ta sẽ đến!”

“Dạ, Vương phi!” Thiên Minh ôm quyền đáp rồi lui ra ngoài.

Thiên Minh vừa đi ra tới cửa thì Hàn Thi Ngâm vội kéo Hàn Thế Hiền bước vào.

Nhan Noãn Noãn liếc mắt nhìn một màn trước cửa, khoe miệng không nhịn được co rút, muốn cười nhưng lại cố gắng áp chế lại.

Hàn Thế Hiền kiêu ngạo thành tính hiện tại lại bị trói bằng dây thừng, mà phía sau lưng hắn còn còn thêm mấy cành mận gai. Quả đúng là chịu đòn nhận tội mà!

Nhan Noãn Noãn nhìn Hàn Thi Ngâm nắm lấy đầu dây thừng mà tìm không tìm được đập nhanh mấy nhịp, nàng không ngờ Hàn Thi Ngâm lại dám làm như vậy thật. Hôm qua nghe nàng ta nói sẽ bắt Hàn Thế Hiền chịu đòn nhận tội, nàng chỉ nghĩ là đùa, Hàn Thế Hiền sao có thể ngoan ngoãn cho nàng ta trói tới Vương phủ được chứ?

Hàn Thi Ngâm vừa bước vào đại sảnh, nhìn thấy Nhan Noãn Noãn ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, thân nhiên uống trà, trong lòng thầm xác định thân phận đối phương. Quả nhiên là Hiên vương phi!

Hàn Thi Ngâm nghiêm mặt, nắm dây thừng ôm quyền hành lễ với Nhan Noãn Noãn: “Dẫn nữ bá kiến Hiên vương phi!” rồi đưa mắt nhìn về phía Long Trác Việt nói: “Dẫn nữ bá kiến Hiên vương gia!”

Thái độ không chút kiêu ngạo cũng không mang theo ý nịnh nọt, đáng vẻ bình tĩnh, đôi mắt đẹp nhìn thẳng, không chút trào phúng cũng không hề hờn giận, quả nhiên là tiểu thư được dạy dỗ cẩn thận.

Nhan Noãn Noãn cảm nắp tách trà gạt gạt mấy cái, hai hàng lông mi dài khẽ hạ che giấu từng đợt tinh quang trong đôi mắt đẹp, đối với Hàn Thi Ngâm cũng coi như là có cách nhìn khác.

“Hàn cô nương khách khí rồi! Hàn cô nương không cần đa lễ, mời ngồi, Song Song, dâng trà!” Nhan Noãn Noãn khẽ cười nói, người ta kính nàng một thước, nàng sẽ nhân nhượng một trượng. Hàn Thi Ngâm đối với nàng có lễ, nếu nàng lạnh lùng với nàng ta thì chẳng phải là cùng loại người với Hàn Thế Hiền sao?

“Tạ Hiền vương phi!” Hàn Thi Ngâm cười nói rồi ngồi xuống ghế dành cho khách.

Hàn Thế Hiền từ lúc bước qua cửa đại sảnh, gương mặt tuấn tú căng thẳng, thấy Hàn Thi Ngâm ngồi xuống mới thả lỏng được đôi chút, chậm rãi ngồi xuống theo. Chỉ là mộng còn chưa kịp chạm xuống mặt ghế, bên tai đã vang lên tiếng Hàn Thi Ngâm gầm gừ.

“Không được ngồi, mau đứng nghiêm đó cho ta!”

Khỏe miệng Hàn Thế Hiền giật giật, vạn phần ai oán nhìn Hàn Thi Ngâm, nào ngờ Hàn Thi Ngâm trừng mắt giận dữ liếc hắt một cái rồi quay người đi, không thèm nhìn hắt lấy một cái.

Hàn Thi Ngâm từ trong người lấy ra một tập ngân phiếu: “Đây là bảy vạn lượng còn thiếu!”

Nhan Song Song tiêu sái đi đến trước mặt nàng nhận lấy ngân phiếu rồi đưa lại cho Nhan Noãn Noãn.

Nhan Noãn Noãn cẩn thận đếm lại rồi bỏ vào trong hòm ngân phiếu, thân nhiên nói: “Đã làm phiền Hàn cô nương rồi, còn một yêu cầu Hàn công tử thiếu ta, Hàn cô nương có tình mua lại luôn không?” Nhan Noãn Noãn vừa nói vừa tính toán xem nên gả ra bao nhiêu thì ổn. Tuy rằng Hàn Thế Hiền rất đáng giận nhưng là Hàn Thi Ngâm cũng coi như biết lễ nghĩa, nàng cũng nên nể mặt nàng ta một chút. Tư Đồ Tử Ngôn một trăm vạn lượng, xem chừng Hàn Thế Hiền chỉ cần tám mươi vạn lượng là được rồi!

Hạ quyết tâm, Nhan Noãn Noãn cười tủm tỉm nhìn Hàn Thi Ngâm, nghĩ tới ngân phiếu sắp tới tay mà âm thầm vui sướng.

Có điều, câu nói tiếp theo của Hàn Thi Ngâm khiến cho biểu tình trên mặt Nhan Noãn Noãn phút chốc cứng ngắc.

“Không cần, không cần, Vương phi không cần e ngại, có yêu cầu gì thì cứ nói ra đi ạ!”

Ách... như vậy là sao a? Nhan Noãn Noãn ngẩn người, bao nhiêu tính toán trong lòng đều vì câu nói của Hàn Thi Ngâm đều trở nên hỗn loạn cả.

Hàn Thế Hiền vừa nghe Hàn Thi Ngâm nói vậy, không nhịn được nhảy dựng lên: “Sao có thể như vậy được, Hàn Thi Ngâm, tại sao muội có thể trở mặt nhìn ca ca bị người làm nhục như vậy chứ?”

Nhan Noãn Noãn tà tà liếc Hàn Thế Hiền như con khi nhảy dựng lên, hạnh mầu khê chớp, nàng đã nói mà, tính cách Hàn Thế Hiền này thật sự làm người ta không tài nào thích nổi. Tại sao cùng một phụ thân mà lại khác nhau đến như vậy? Đột biến gen cũng quá lợi hại đi!

“Được! Vậy cứ theo lời Hàn cô nương nói, chờ khi nào ta nghĩ ra yêu cầu sẽ nói cho Hàn công tử biết!” Nhan Noãn Noãn cười đến vô hại, những chuyện Hàn Thế Hiền không thích thì nàng càng muốn làm.

“Án!” Hàn Thi Ngâm cười, bàn tay ngọc nâng chén trà, tinh tế thưởng thức, đột ngột ngẩng đầu lên nói: “Nếu Hiền vương phi cảm thấy một yêu cầu không đủ, chỉ bằng hãy thu ca ca ta làm đồ đệ, về sau muốn sai bảo cũng tiện hơn rất nhiều!”

“Khụ khụ...” Nhan Noãn Noãn đang uống một ngụm trà, bị câu nói của Hàn Thi Ngâm làm sặc, suýt chút nữa là phun hết cả trà ra, mãnh liệt ho khan, gương mặt trắng nõn hồng lên.

Hàn Thi Ngâm hồn nhiên không biết là đề nghị của mình kinh hãi thế tục đến mức nào, càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý của mình thật hoàn hảo, gương mặt xinh đẹp ngập tràn kích động.

“Về sau còn phải phiền Hiền vương phi quản giáo vị ca ca này của ta rồi, nếu hắt làm sai chuyện gì khiến Hiền vương phi tức giận thì người cứ đánh nểng hắt, trăm ngàn lần đừng thủ hạ lưu tình, tục ngữ có câu ‘Bồng hạ xuất hiếu tử, danh sư xuất cao đồ’, nếu ca ca có thể ở Hiền vương phủ cái tà qui chính, Hân gia vô cùng cảm kích Hiền vương phi!” Hàn Thi Ngâm càng nói càng hăng, biểu tình như thể đây là chuyện đã rồi!

Hàn Thế Hiền kinh hoàng nhìn Hàn Thi Ngâm: “Hàn Thi Ngâm, đầu người bị đánh hư rồi phải không? Ta vì sao lại là tà, là bất chính? Muốn ta báỉ nàng ta làm sư phụ? Nàng ta có cái gì để dạy ta chứ? Còn nữa, muốn ta báỉ một nữ nhân làm sư phụ? Người đừng có nằm mơ!”

Nhan Noãn Noãn thật vất vả mới có thể định thần lại, đặt chén trà trong tay qua một bên, lên tiếng cự tuyệt: “Hàn cô nương, trách nhiệm dạy dỗ lệnh huynh ta kham không nổi, chỉ sợ được vài ngày đã ép hắt phải khi sư diệt tổ, ta đang sống rất tốt, còn chưa có muốn chết a!” Nói đùa sao, Hàn Thế Hiền không ưa nàng, muốn nàng đồng ý với đề nghị kia của Hàn Thi Ngâm thì có khác gì dẫn sói vào nhà chứ?

Nhan Noãn Noãn nàng cũng không có quên Hàn Thế Hiền này có giao tình khá tốt với Tư Đồ Tử Ngôn cùng Bạch Vũ, nếu bọn họ cố tình muốn đối phó nàng thì nàng ngay cả chết thế nào có khi còn không biết a! Tuy rằng thu Hàn Thế Hiền làm đồ đệ thì nàng mắng chửi thế nào cũng được, nghe thì có vẻ hay nhưng cái chính là sẽ làm nguy hại đến sự an toàn của bản thân nàng!

Hàn Thi Ngâm nghe vậy, đôi mày thanh tú nhíu chặt, nóng nảy đứng bật dậy, dùng lực kéo đầu dây thừng trong tay, Hàn Thế Hiền bị nàng ta giật mạnh, lao đảo mấy bước về phía trước.

“Vương phi, người trăm ngàn lần đừng nói như vậy, ca ca của ta tuy đáng đánh đòn nhưng vẫn là người có nhân tính, chỉ là chơi bời thành tình nên nhiều lúc thích gây chuyện, thỉnh Vương phi hảo hảo dạy dỗ hắt, người muốn như thế nào thì làm thế đó, không cần để ý tới danh dự của Hân gia!”

Khỏe miệng Hàn Thế Hiền mạnh mẽ co rút. Hàn Thi Ngâm, người chính là muốn giúp người ngoài khi dễ ca ca của mình sao?

Nhan Noãn Noãn cứng lưỡi nhìn Hàn Thi Ngâm, nhìn nữ tử vội vã tổng khứ ca ca mình đi, người không biết còn tưởng nàng ta cùng Hàn Thế Hiến có thâm thù đại hận, có muội muội nào lại đi cầu xin người khác ngược ca ca của mình đâu chứ?

Hàn Thi Ngâm thấy Nhan Noãn Noãn trầm mặc không lên tiếng, nhân cơ hội túm Hàn Thế Hiến đến trước mặt nàng, không chờ cho Hàn Thế Hiến kịp phản ứng đã bị nàng ta đập mạnh một cái từ phía sau, Hàn Thế Hiến lao đảo, rầm một cái quì trước mặt Nhan Noãn Noãn.

Giương mặt tuấn tú của Hàn Thế Hiến đen lại, vừa muốn bùng phát thì trên đỉnh đầu đã truyền tới tiếng Hàn Thi Ngâm: “Vương phi, người xem, ca ca cũng rất thành tâm nhận tội, ta tin chắc huynh ấy sẽ không làm ra những chuyện khi sư diệt tổ đâu!”

Hàn Thế Hiến tức giận muốn học máu, mắt trợn trắng vì giận dữ, kiếp trước hắn đã gây nghiệt gì mà kiếp này ông trời lại phải tới một muội muội hành hạ hắn như vậy chứ? Muội muội người khác thì hết lòng bênh vực ca ca, còn muội muội hắn chỉ biết trói hắn tới đây để lấy lòng người khác là sao?

“Muốn ta bái nàng làm sư phụ, muội nằm mơ!” Hàn Thế Hiến mạnh mẽ hừ lạnh một tiếng, ngoảnh mặt không nhìn Nhan Noãn Noãn nói.

Hàn Thi Ngâm không chút chần chờ thẳng tay nện cho Hàn Thế Hiến một cú vào đầu khiến hắn đau đến suýt chảy cả nước mắt, chỉ nghe nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hôm nay nếu ngươi không bái Hiền vương phi làm sư phụ thì ta sẽ nói cha không cho ngươi một cắc bạc nào cả!”

Hàn Thế Hiến trước giờ ăn chơi trác táng, xài tiền như nước, những thứ hắn sử dụng không phải hàng cực phẩm thì cũng thuộc loại thượng hạng. Đột nhiên trở thành người vô sản, ăn không ngon, mặc không đẹp, không thể nghỉ ngơi là muốn lấy mạng của hắn mà!

Hàn Thế Hiến hoảng sợ trừng mắt nhìn Hàn Thi Ngâm như thể nhìn một ác nhân tội ác tày trời. Sự thật thì trong lòng hắn, Hàn Thi Ngâm lúc này chính xác là đại ác nhân muốn lấy mạng hắn mà!

“Hàn Thi Ngâm, nữ nhân khủng bố này, có muội muội nào ép buộc đại ca mình quì trước một nữ nhân sao hả?”

Đáng giận a!

Hàn Thi Ngâm cúi đầu, mắt đẹp thán nhiên đảo qua gương mặt tuấn tú đầy khấn trương của Hàn Thế Hiến, khoe môi xinh đẹp cong lên nói: “Cảm ơn ca ca đã khích lệ. Hiền vương phi thân phận tôn quý, huynh quì hành lễ với nàng cũng là chuyện lễ nghi, cũng không tính là ủy khuất, huống chi, nàng sớm sẽ là sư phụ của người, quì trước mặt sư phụ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, còn không mau gọi sư phụ?!”

Cơ mặt Hàn Thế Hiến kịch liệt co rút, hắc tuyến giãn đầy, muốn phản bác mà lại không biết nên phản bác như thế nào. Hàn Thi Ngâm nói không sai, thân phận của đối phương là Vương phi, không phải nữ nhân bình thường.

“Chờ một chút...” Nhan Noãn Noãn nhìn Hàn Thế Hiến sau một lúc do dự cuối cùng cũng khuất phục dưới sự uy hiếp của Hàn Thi Ngâm, chuẩn bị bái mình làm sư thì không kim được lên tiếng ngăn lại. Hai người này tự tiện quyết định mà cũng không hỏi tới xem nàng có chấp nhận không.

“Vương phi, có phải người thấy ca ca ta chưa đủ thành ý, lại không có lễ vật bái sư nên không hài lòng? Người yên tâm, ngày sau ta nhất định sẽ bảo ca ca chuẩn bị một phần đại lễ hiếu kính với người, hiện tại cứ để ca ca ta bái người làm sư phụ đã!” Hàn Thi Ngâm cười nói.

Nhan Noãn Noãn nín lặng, cách ăn nói của Hàn Thi Ngâm này thật sự khiến người ta không thể nào phản bác được!

“Hàn cô nương, người nôn nóng muốn Hàn Thế Hiến bái ta làm sư phụ như vậy sợ là có mục đích gì khác đi? Muốn hỏi ta người thuê hà bao là ai chăng?” Nhan Noãn Noãn ôn nhu nói, thanh âm nhẹ nhàng như gió xuân thảng ba mang theo tia nắng ấm áp thấm vào lòng người.

Hàn Thi Ngâm bị nàng vạch trần, cũng không hề xấu hổ nói: “Vương phi quả thật thông minh hơn người! Thật không dám dấu diếm, lần trước vô tình gặp Vương phi, ta cũng từng nghĩ muốn thỉnh vị cao nhân thuê hà bao cho người về làm việc cho Hàn gia, nhưng sau khi chứng kiến Tư Đồ Từ Ngôn dùng phương thức hèn mọn để gặp được đầu bếp Tụ Hiền lâu, mà mục đích lại cũng chính là muốn mời vị đầu bếp kia về làm việc cho Tư Đồ gia khiến ta nhận ra hành vi của mình cũng khác gì phường cường đạo, huống chi, ta cũng không cho phép mình làm ra những loại chuyện như Tư Đồ Từ Ngôn, cho nên hôm nay tới đây chính là muốn thương lượng với người và vị cao nhân kia. Hi vọng Vương phi có thể khiến vị cao nhân kia bán sản phẩm cho ta, về phần tiền công thì người có thể yên tâm, tuyệt không để vị kia thất vọng. Sắp tới Hàn gia sẽ mở một phường thuê ở kinh thành nên ta thật sự hi vọng Vương phi có thể nói giúp với vị kia!”

Nhan Noãn Noãn ngẩn người, kinh ngạc khi thấy Hàn Thi Ngâm thẳng thắn nói ra những dự tính của bản thân, nàng thấy nàng ta nhìn mình bằng đôi mắt sáng quắc, tràn ngập khát vọng mà không khỏi chần chừ.

“Hàn cô nương rất thẳng thắn, có điều, cô nương chỉ vì muốn gặp người đã thuê hà bao cho ta mà ép buộc ca ca của mình bái ta làm thầy có vẻ như là chuyện bé xé ra to rồi!” Nhan Noãn Noãn bình thản nói. Nàng này giờ vẫn chưa rời mắt khỏi Hàn Thi Ngâm nên không phát hiện ra Long Trác Việt vốn đứng bên cạnh đã đi đâu từ lúc nào.

“Tuy nói không gian thì không phải thương nhân nhưng nếu không trọng hai chữ ‘Thành’ và ‘Tín’ thì khó thành đại sự. Để đại ca bái Vương phi làm thầy mặc dù cũng có ý muốn lấy lòng người, nhưng quan trọng hơn cả là ta cảm thấy ca ca ta đi theo Vương phi mới có thể chân chính trở thành một nam nhân có trách nhiệm. Ca ca ta là trưởng tử Hàn gia cũng là con trai độc nhất, trọng trách gìn giữ gia tộc còn cần tới huynh ấy, cha ta đã thỉnh không ít tôn giả tới dạy dỗ nhưng các vị ấy đều ngại thân phận của huynh ấy mà không dám nặng tay, tất cả đều là bị huynh ấy chinh đến hoảng loạn cả!”

Giương mặt tuấn tú của Hàn Thế Hiến vụn vỡ, hắn hiểu Hàn Thi Ngâm làm vậy cũng là muốn tốt cho hắn, hắn nên cảm động mới đúng, nhưng muội muội cũng không thể thẳng tay đem bán hắn cho người khác làm đồ đệ nha, hơn nữa người nào không chọn lại cứ cố tình chọn ngay Nhan Noãn Noãn này! Ngày trước hắn đã nhiều lần đắc tội với nàng, nếu rơi vào trong tay nàng thì chắc chắn sống còn khổ hơn chết a!

“Hàn cô nương làm sao khẳng định ta có thể quản được đại ca người?”

Hàn Thi Ngâm nhưn mày cười nói: “Dựa vào trực giác, hơn nữa, qua những lời kể của đại ca ta cũng có thể hiểu một chút về người, ta tin chắc người có thể!”

Tuy rằng đại ca nàng nói chẳng được mấy lời hay, nhưng một người có thể khiến đại ca vốn không ghét nữ nhân của nàng giận đến nghiêng răng nghiêng lợi thì nhất định không phải là người đơn giản. Huống chi, theo như lời đại ca nàng thì huynh ấy chẳng bao giờ chiếm được thể thượng phong trước Hiền vương phi thì phải, chỉ chừng đó thôi cũng đủ để nàng tin tưởng nàng nhất định có cách trấn áp được đại ca rồi!

Giương mặt xinh đẹp của Nhan Noãn Noãn hiện rõ ba đường hắc tuyến, nàng có nên nói là Hàn Thi Ngâm này tự tin hay là quá đề cao nàng rồi?!

Nhan Noãn Noãn đang định lên tiếng thì một bóng người đã lao vào.

Long Trác Việt đứng trước mặt Hàn Thi Ngâm thờ phì phò.

Hàn Thi Ngâm kinh ngạc nhìn hấn, khi nàng ta nhìn thấy đồng tranh thêu trong tay Long Trác Việt, mắt hạnh nhất thời sáng lên.

Mãi đến khi Long Trác Việt chạy ulla vào, Nhan Noãn Noãn mới chợt phát hiện ra rằng ngay cả chuyện hấn rời đi lúc nào nàng cũng không hề biết.

“Những thứ này đều do người ta thêu nha, người muốn thì người ta có thể bán cho người, tất thấy là sáu mươi hai cái khăn tay và năm mươi hai hà bao nha!” Long Trác Việt vừa nói vừa giơ đồng đồ lên trước mặt Hàn Thi Ngâm.

Hàn Thi Ngâm nghe hấn nói vậy, trong lòng mừng rỡ như điên, vội buông dây thừng nhận lấy đồng đồ từ tay Long Trác Việt, gật đầu lia lịa: “Được, được...” Nàng chỉ sợ Long Trác Việt sẽ đổi ý mà thôi!

Hàn Thi Ngâm nhìn Long Trác Việt mà như thể nhìn thấy vàng, trong lòng khiếp sợ không thôi, ai mà nghĩ người mà cả đất nước khinh bỉ gọi là Vương gia ngốc lại có thiên phú đến bậc này chứ?

Hàn Thế Hiền cũng không khác gì Hàn Thi Ngâm, hấn há hốc mồm nhìn Long Trác Việt đến độ cảm cũng sắp rớt ra tới nơi.

Nhan Noãn Noãn kinh ngạc nhìn Long Trác Việt, hoàn toàn không đoán được mục đích hấn bán đồ cho Hàn Thi Ngâm.

Đợi đến lúc Hàn Thi Ngâm lấy ngân phiếu giao cho Long Trác Việt, hấn vội vàng cầm lấy ngân phiếu, tươi cười hớn hở chạy đến trước mặt Nhan Noãn Noãn, bộ dáng như thể tiểu hải tử muốn tranh công nói: “Noãn Noãn, người ta cũng kiếm được rất nhiều tiền a, về sau Noãn Noãn thích gì có thể mua đó rồi!”

Nhan Noãn Noãn ngẩn người, trong lòng cảm động không thôi. Thật không ngờ Nhan Noãn Noãn nàng cũng có ngày cảm động vì một lời hứa hẹn của một tên ngốc!

Nhan Noãn Noãn đưa tay捏捏 hai má Long Trác Việt, cảm nhận được sự thô ráp của lớp mặt nạ, cảm động nói: “Việt Việt thật lợi hại!”

Hàn Thi Ngâm lúc này ngập trong đồng tranh thêu, khó nhọc bước đến trước mặt Long Trác Việt nói: “Vương gia, về sau người thêu tranh có thể chỉ bán cho một mình ta được không?” Có được những bức tranh do chính Hiền vương gia thêu, tin chắc chỉ nhánh sắp khai trương ở kinh thành sẽ thành công vang dội.

“Chỉ cho mình người?”

“Ân, đúng vậy!” Hàn Thi Ngâm gật đầu như gà mổ thóc, đôi mắt đẹp tỏa sáng lấp lánh như sao trên trời.

Long Trác Việt cúi đầu, nghĩ ngợi một hồi rồi lắc đầu nói: “Không được!”

“Vi sao?” gương mặt xinh đẹp của Hàn Thi Ngâm phút chốc đại ra, có cảm giác như thể vừa rớt từ thiên đường xuống địa ngục: “Nếu Vương gia không hài lòng về giá cả thì chúng ta có thể thương lượng lại!”

“Người ta còn muốn tặng cho Noãn Noãn nha, nếu chỉ cho mình người thì Noãn Noãn phải làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Mục đích mời cơm!

Ads Hàn Thi Ngâm rất nhanh hiểu được ý tứ của Long Trác Việt khi nói không thể. Tâm trạng vừa trùng xuống đáy cốc lần nữa đi lên, nàng nhìn Long Trác Việt, cười nói: “Tranh Vương gia thêu, người muốn tặng ai thì tặng người đó, chỉ là không được bán thôi! Nếu có người hỏi mua tranh, thần hi vọng Vương gia có thể từ chối bọn họ, chỉ bán cho một mình thần được không?” Hàn Thi Ngâm cười động lòng người, mắt hạnh khẩn thiết nhìn Long Trác Việt.

Đôi mày rậm của Long Trác Việt nhíu chặt, bộ dáng khó hiểu nhìn Hàn Thi Ngâm, mà Nhan Noãn Noãn nãy giờ chống cằm ngồi ở ghế chủ nhà, đắm chiêu nhìn Hàn Thi Ngâm. Mãi đến khi Long Trác Việt đưa đồng hồ hân thù cho Hàn Thi Ngâm rồi Hàn Thi Ngâm nhân cơ hội thương lượng hợp tác nàng mới hiểu được là bản thân mình bị hai người này xem nhẹ.

Hàn gia tuy không phải gia tộc đứng đầu Thương Nam quốc nhưng địa vị cũng không thua kém gì Tư Đồ gia, nếu có thể hợp tác với bọn họ thì ở nơi xa lạ này cũng coi như là có chỗ cho nàng dựa vào. Nàng muốn bảo hộ Long Trác Việt thì yếu tố hàng đầu chính là phải có đủ thế lực, cho dù là tiền tài hay con người cũng không thể thiếu được. Nếu nhân cơ hội này xây dựng được mối quan hệ hữu hảo với Hàn gia, đối với nàng chỉ có trăm lợi chứ không hề có hại gì cả.

Nhan Noãn Noãn đang chìm trong suy nghĩ của bản thân thì tiếng nói thanh thúy của Long Trác Việt lần nữa vang lên.

“Ta có thể tặng cho Noãn Noãn, Song Song, có thể tặng cho cả Tiểu Sinh, ai cũng có thể tặng nhưng là không thể bán nha?”

“Dạ dạ, đúng vậy! Không biết Vương gia có chấp nhận không?” Hàn Thi Ngâm thấy Long Trác Việt hiểu được ý nàng, kích động gật đầu lia lịa.

“Người sẽ đưa cho người ta thật nhiều bạc sao?” Long Trác Việt mở to đôi mắt đẹp nhìn Hàn Thi Ngâm hỏi lại.

“Chỉ cần Vương gia thêu thật nhiều tranh thì ta có thể đưa cho người thật nhiều bạc!”

Nhan Noãn Noãn nhìn một màn thân thiện giữa Hàn Thi Ngâm cùng Long Trác Việt, trên trán hiện rõ ba đường hắc tuyến. Tại sao nàng lại có cảm giác giống như đang xem một màn kịch đại sỏi xám dụ dỗ tiểu bạch cừu kia???

Long Trác Việt vừa nghe thấy sẽ có thật nhiều bạc, khoe miệng kéo dài, cười đến không ngậm lại được, gật gù như gà rù nói: “Được nha, được nha, người ta muốn có thật nhiều bạc, có bạc rồi người ta sẽ mua thật nhiều lễ vật cho Noãn Noãn a!”

Lời nói ngây thơ cùng suy nghĩ đơn giản của Long Trác Việt khiến tim Hàn Thi Ngâm không kiềm được đập loạn nhịp. Hắn kiếm tiền chỉ là muốn mua lễ vật tặng nương tử để nàng vui thôi sao? Hắn hoàn toàn không ngờ như người đời nói, là tâm địa của hắn quá mức thiện lương cùng đơn thuần mà thôi, sự yêu thương của hắn đối với Hiền vương phi là xuất phát từ tấm chân tình, là thứ mà cả đời này nhiều người muốn cũng khó lòng có được.

“Vậy là Vương gia đã đáp ứng rồi? Vậy chúng ta lập tức ký cam kết được không?”

“Được!” Long Trác Việt sáng khoái đáp, sau đó nghiêng người, bàn tay to lớn nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Nhan Noãn Noãn, nghiêm túc nói: “Noãn Noãn, người ta sẽ cố gắng kiếm thật nhiều... thật nhiều tiền, về sau người ta nhất định sẽ chăm sóc nàng thật tốt!”

Nhan Noãn Noãn khẽ cười, nụ cười thanh khiết cộng với dung mạo xuất trần như nụ hoa nở rộ, đôi mắt đẹp khẽ chuyển, cười đến tỏa sáng. Đôi môi đỏ mọng như cánh hồng khẽ mở: “Được!”

Nam nhân này mặc dù không có một chút năng lực nào nhưng lại khiến cho nàng cảm thấy thật sự cảm động.

“Hiền vương phi, hiện tại chúng ta hợp tác làm ăn thì cũng coi như là bằng hữu, chuyện đại ca của ta bái sư...” Hàn Thi Ngâm vừa đàm phán xong việc độc quyền mua tranh với Long Trác Việt, gương mặt thanh tú như tòa sáng, trong lòng càng thêm quyết tâm muốn Hàn Thế Hiền đi theo Nhan Noãn Noãn, bái nàng làm thầy.

Nếu muốn việc độc quyền mua bán tranh thêu được lâu dài thì điều kiện tiên quyết là giữa Hàn gia và Hiền vương phủ phải có mối quan hệ hữu hảo. Chờ đại ca nàng bái Hiền vương phi làm sư phụ rồi thì Hàn gia coi như đã có mối quan hệ khăng khít với Hiền vương phủ, đến lúc đó còn sợ Hiền vương gia sẽ bán tranh cho người ngoài nữa sao?

Càng nghĩ, Hàn Thi Ngâm càng cảm thấy đề nghị của mình là sáng suốt, nàng ta căn bản không có nghĩ ra là người ngoài nhìn vào sẽ nói nàng bán đứng đại ca mình.

Khoe miệng Nhan Noãn Noãn khẽ nhếch lên thành nụ cười lạnh nhạt mà lại điềm tĩnh, nàng liếc mắt nhìn Hàn Thế Hiền đầy ừy khuất qui trên đất, khẽ cất tiếng nói: “Nếu Vương gia đã quyết định rồi thì ta sẽ không can thiệp, Hàn cô nương không cần ép buộc Hàn công tử bái ta làm thầy, hơn nữa, ta cũng không hề có ý định nhận những người như Hàn công tử làm đồ đệ!”

Nhan Noãn Noãn không hề có kỵ nói thẳng khiến cho gương mặt đầy ừy khuất của Hàn Thế Hiền phút chốc đen lại, nghiêng răng nghiêng lợi đứng phắt dậy, vung tay một phát khiến cho dây thừng trên người đứt thành từng đoạn.

“Người nói rõ ràng cho ta, người như ta là như thế nào? Ta làm sao?”

Nhan Noãn Noãn tà tà liếc Hàn Thế Hiền, ánh mắt đầy trào phúng nhìn hắn đánh giá một lượt rồi nói: “Khuyết điểm của người có kể ba ngày ba đêm liền cũng không kể hết, muốn làm đồ đệ ta? Người không có đủ tư cách!”

Nội tâm kiêu ngạo của Hàn Thế Hiền bị lời nói này của Nhan Noãn Noãn kích thích, bước mấy bước liền tới cạnh bàn bưng lấy một chén trà rồi bước

tới trước mặt Nhan Noãn Noãn, người không biết còn tưởng hẳn muốn cùng Nhan Noãn Noãn sống chết một phen.

Hàn Thi Ngâm kinh ngạc nhìn Hàn Thế Hiền nhưng cũng rất nhanh lấy lại được bình tĩnh. Thân là muội muội lớn lên với nhau từ nhỏ, tính cách của đại ca nàng đương nhiên hiểu rõ, Hàn Thế Hiền muốn làm gì, nàng đương nhiên có thể đoán ra được. Đại ca nàng đối với những lời quở trách của người trên chẳng mấy coi trọng nhưng lại không tài nào chịu nổi bị người khác kích thích.

Hàn Thi Ngâm híu hóp mắt nhìn Hàn Thế Hiền bung chén trà đi đến trước mặt Nhan Noãn Noãn, khoe miệng không nhin được nhếch lên.

Rất nhanh sau đó, gương mặt tuấn tú của Hàn Thế Hiền trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bản công tử ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, muốn gia thế có gia thế, muốn tài có tài, ưu điểm trên người kẻ không hết, người có thể thu được một đồ đệ như ta là phước ba đời của người rồi. Người càng không muốn nhận ta làm đồ đệ thì ta càng phải bái người làm thầy, ta muốn người nhận thấy mình đã sai lầm như thế nào khi nói những lời vừa rồi. Sư phụ, mời dùng trà!” Hàn Thế Hiền vừa nói xong liền hinh hăng đẩy chén trà tới trước mặt Nhan Noãn Noãn, gương mặt tuấn tú vạm vạc vì tức giận, nhìn thế nào cũng không giống bộ dáng muốn bái sư.

Nhan Noãn Noãn im lặng không lên tiếng. Hàn Thi Ngâm đứng một bên mừng đến độ đuôi cũng sớm ngoe nguẩy cả.

“Thật tốt quá, Hiền vương phi, nay người đã trở thành sư phụ của đại ca, chúng ta cũng coi như là người trong nhà rồi, về sau ta có thể gọi người là Noãn nhi không?” Hàn Thi Ngâm trực tiếp đề nghị, đối với biểu tình không hồn không giận của Nhan Noãn Noãn không chút bận tâm, nàng ta cũng chẳng cần quan tâm tới chuyện Nhan Noãn Noãn vẫn chưa nhận trà bái sư của Hàn Thế Hiền, với nàng ta thì chuyện này coi như đã định. Hoàn hảo!

“Lát nữa ta sẽ giúp đại ca chuẩn bị lễ vật bái sư mang tới Vương phủ!”

Nghe Hàn Thi Ngâm lái nhái, khoe miệng Nhan Noãn Noãn không ngừng run rẩy, nàng nghĩ da mặt mình vốn đã dày, không nghĩ tới hôm nay còn có người dày hơn cả nàng.

“Hàn cô nương, thời gian không còn sớm, ta phải đến Tụ Hiền lâu rồi!”

“Được, ta với đại ca sẽ không quấy rầy nữa, bất quá thì, Noãn nhi không cần khách khí như vậy, gọi ta là Ngâm nhi hay Thi Ngâm là được rồi!” Hàn Thi Ngâm mặt dày mày dạn điều chỉnh lại cách xưng hô của Nhan Noãn Noãn, dù sao thì đại ca nàng cũng đã bái Nhan Noãn Noãn làm thầy rồi! Về phần Hiền vương phi có nhận hay không... Khuyết điểm của đại ca không ít nhưng một khi huynh ấy đã bái Hiền vương phi làm thầy thì tin chắc huynh ấy sẽ có cách khiến Hiền vương phi phải thừa nhận mình.

Nhan Noãn Noãn đang muốn dẫn Long Trắc Việt đến Tụ Hiền lâu thì thấy Phong Cốc đi tới, nét mặt khản trương pha lẫn kinh hãi khiến người ta không tài nào đoán ra được.

“Vương phi, ngoài phủ có quân gia của Bạch thừa tướng, Văn tướng quân, Điều quốc công, Lý đại nhân, Vương đại nhân, Chu đại nhân, còn có cả quân gia của Trần đại nhân cùng Trương đại nhân cầu kiến ạ!”

Thiên a, Hiền vương phủ ngoại trừ ngày đại hôn của Vương gia thì chưa bao giờ có nhiều đại thần như vậy a, mặc dù không phải là đích thân các vị đại nhân đến nhưng người tới cũng là đại tổng quản các phủ, lão làm sao không kinh hãi được chứ? Cũng không biết những người này tới Hiền vương phủ là chuyện tốt hay chuyện xấu đây nữa.

Nhan Noãn Noãn nghe vậy liền dừng bước, ý cười hiện rõ trong đôi mắt đẹp: “Phong thúc, lão mời tất cả bọn họ tới đại sảnh đi!”

Hiệu suất làm việc của Thái hậu quả nhiên cao nha, mới sáng sớm đã có thể khiến các vị đại thần đưa bạc đến tận cửa rồi! Hôm nay quả nhiên là ngày tốt, hết bạc tới ngân phiếu chảy vào túi nàng như nước mưa!

Tổng quản các phủ vừa nhìn thấy Long Trắc Việt cùng Nhan Noãn Noãn liền cung kính hành lễ, trước khi đến đây, chủ tử bọn họ đã dặn dò rất kỹ lưỡng là ngàn vạn lần không được đắc tội với Hiền vương phi nên bọn họ đối với nàng phải tôn kính rồi!

Nhan Song Song đứng bên cạnh Nhan Noãn Noãn nhận bạc từ tổng quản các phủ. Đến cuối cùng, ngoại trừ tổng quản của Bạch gia, Văn gia cùng Điều gia bị Nhan Noãn Noãn giữ lại thì tổng quản các phủ khác sau khi đưa bạc xong đều đã ra về.

Nhan Noãn Noãn nhìn tổng quản Bạch gia, Văn gia cùng Điều gia, lạnh lùng nói: “Nếu các người không muốn nhị vị tiểu thư, công tử của mình chịu ủy khuất thì có thể dùng năm mươi vạn lượng bạc mua lại một yêu cầu từ chỗ ta!”

Tuy rằng ngày đó đám tiểu thư, công tử thế gia đó không nể mặt nàng nhưng nàng cũng không cần phí thời gian với đám người này, chỉ cần tốn chút bạc mà có thể khiến nàng vui vẻ, chuyện này coi như xong.

Kỳ thực Nhan Noãn Noãn nói chuyện rất nhẹ nhàng, chỉ là đám tổng quản nghe thấy con số năm mươi vạn lượng bạc mua lại một yêu cầu, sắc mặt tối sầm lại, nhần nhó như ăn phải phân, vội vàng cúi người nói sẽ về xin chỉ thị rồi rời đi. Trong lòng bọn họ có cảm giác như Hiền vương phủ này là nơi có thể ăn tươi nuốt sống người ta vậy! Đương nhiên là bọn họ có thể lựa chọn không trả năm mươi vạn lượng bạc này, nhưng nếu như vậy thì tiểu thư cùng công tử của bọn họ phải làm sao?

Tổng quản Văn gia vừa nghe thấy Nhan Noãn Noãn nói dùng năm mươi vạn lượng bạc để mua lại một yêu cầu của nàng, tròn mắt đen đảo tròn, trong lòng thầm tính toán phải nhanh chóng trở về thương lượng với Văn Chính Nam.

Bất quá thì Nhan Noãn Noãn cũng không để cho hắn được như ý.

“Tiểu thư nhà ngươi hôm trước từ chối trả tiền nên ngươi hãy trở về nói với chủ tử ngươi rằng, Văn Dao tiểu thư đã muốn qui trước Hiền vương phủ thỉnh tội thì qui liền một ngày một đêm đi. Trước ta cũng chỉ định để tiểu thư nhà ngươi qui một đêm là xong, không nghĩ tới tiểu thư nhà ngươi ăn nói khó nghe, thật khiến ta khó chịu!”

Tổng quản Văn gia vừa nghe vậy, nhất thời như bị điện giật, cả người cứng đờ như khúc gỗ nhìn Nhan Noãn Noãn.

Nhan Noãn Noãn khẽ nhếch miệng, cười như không cười nhìn sắc mặt biến đổi không ngừng của tổng quản Văn gia rồi lại nhìn tổng quản hai phủ kia nói: “Bạc ta cũng đã nhận rồi, các vị cũng nên trở về thương lượng với chủ tử mình đi!”

Hai người kia vừa bắt gặp ánh mắt lạnh đến tận xương tủy của Nhan Noãn Noãn, không tự chủ được mình, vội cúi đầu lui ra ngoài.

Đại sảnh khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có, Nhan Noãn Noãn nhìn đồng ngân phiếu trong tay Nhan Song Song, đôi mắt đẹp tàn mất ra tia sáng dị thường: “Hình như còn thiếu một nhà a!”

“Nô tỳ nhớ hôm trước Vương phi trở về có nói là nhị tiểu thư cũng tham dự yến tiệc sinh nhật của Bạch tiểu thư!” Nhan Song Song cúi người nói, hai hàng lông mi dài hạ xuống hình thành hai hàng bóng râm trên gương mặt trắng nõn.

“Song Song, hôm nay ngươi ở lại trong phủ chờ xem Vũ Dương hầu phủ có mang bạc tới không!”

“Dạ, Vương phi!”

Ánh mặt trời trải rộng trên từng mái ngói cong cong, hoa cỏ trong gió lay động không ngừng.

Nhan Noãn Noãn ở trong phòng bếp nhỏ của mình ngẩng đầu nhìn vị khách không mời mà đến. Người kia không phải ai khác mà chính là Hàn Thế Hiền đã rời khỏi Vương phủ ban sáng.

Hàn Thế Hiền khoanh tay trước ngực, bộ dạng lãnh khốc đứng một bên, ánh mắt cao ngạo thỉnh thoảng lại liếc nhìn Nhan Noãn Noãn bận rộn tới lui trong bếp, người ngoài vừa nhìn cũng nhận ra là hắn đang thèm tới nhỏ cả dài. Đương nhiên, thứ mà Hàn Thế Hiền thèm nhỏ dài chính là tay nghề của Nhan Noãn Noãn rồi!

Hàn Thế Hiền ngửi mùi thơm từ trong phòng bếp bay ra, đột nhiên nhận ra một điều, hắn báai sư coi bộ cũng không thiệt thòi a! Tay nghề Nhan Noãn Noãn cao như vậy, nếu trước kia hắn phải ở trong nhà gian chờ đợi vận may thì bây giờ thân là đồ đệ hắn là sẽ được ưu tiên đi?

Thời điểm món sườn xào chua ngọt mê người được bày lên mâm, ánh mắt Hàn Thế Hiền lập tức phát sáng như bóng đèn mấy ngàn vôn, nhanh tay lẹ mắt chộp lấy đôi đũa bên bàn, ngay lúc Nhan Noãn Noãn đặt mâm sườn xào chua ngọt xuống bàn đã gấp ngay một miếng bỏ vào miệng. Miếng sườn nóng khiến hắn nhảy loạn cả lên.

Nhan Noãn Noãn nhìn Hàn Thế Hiền mà không biết nên làm thế nào mới đúng, từ lúc hắn bước qua cửa Tự Hiền lâu liền lẻo đẻo đi theo nàng, đuổi thế nào cũng không chịu đi, còn vỗ ngực tự xưng: Thân là đồ đệ nên đi theo sư phụ! Nàng thật không ngờ tới Hàn Thế Hiền lại có giác ngộ cao đến vậy!

“Ta đáp ứng thu ngươi làm đồ đệ lúc nào hả?” Khi ấy Nhan Noãn Noãn đã tức giận quát lên.

Nào ngờ, Hàn Thế Hiền thản nhiên liếc nàng một cái rồi ngẩng đầu nhìn trời xanh nói: “Ngươi không đáp ứng cũng chẳng sao, chỉ cần ta thừa nhận ngươi là sư phụ là được rồi!”

Nếu như là trước kia, Hàn Thế Hiền nhất định sẽ nổi trận lôi đình cùng nàng tranh cãi âm ỉ, làm gì có thể ôn hòa nhìn trời như vậy chứ?!

Nhan Noãn Noãn nhìn Hàn Thế Hiền, trên trán hiện rõ ba đường hắc tuyến, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đây là để dành cho khách nhân, ngươi ăn cái gì hả?”

Hàn Thế Hiền nhai ngấu nghiêng miếng sườn trong miệng, muốn nói mà không thể nói lên lời.

Nhan Noãn Noãn thấy vậy cũng không thể làm gì khác, bưng mâm sườn ra khỏi phòng bếp, vừa ra cửa đã thấy tiểu nhị lo lắng chạy lại.

“Lần sau nhớ tới sớm một chút, chậm chút nữa là bị chuột tha hết rồi!”

Tiểu nhị mờ mịt nhìn Nhan Noãn Noãn, thấy bộ dáng nghiêm túc của nàng, cho dù khó hiểu cũng phải gật đầu, vội vàng nhận lấy mâm sườn xào từ trong tay Nhan Noãn Noãn bưng tới đại sảnh.

Đây là mâm sườn xào cuối cùng của buổi trưa hôm nay, Nhan Noãn Noãn làm xong cũng không có việc gì làm, nàng cời tạp dề, ánh mắt nhìn về phía xa xăm tìm kiếm thân ảnh Long Trác Việt.

Từ buổi trưa theo nàng đến Tự Hiền lâu tới giờ, Long Trác Việt vẫn im lặng ngồi thêu dưới gốc đại thụ giữa sân, cũng không âm ỉ làm loạn hay bám lấy nàng như trước nữa. Nhan Noãn Noãn hiểu, Long Trác Việt chính là đang cố gắng kiếm tiền thực hiện lời hứa sẽ chăm sóc cho nàng.

Nhan Noãn Noãn mỉm cười, trong lòng dâng lên cảm giác ngọt ngào. Ông trời cuối cùng cũng chiếu cố tới nàng, ban cho nàng một nam nhân có thể làm nàng cảm động!

Hàn Thế Hiến ở trong phòng bếp nghe được những điều Nhan Noãn Noãn nói với tiểu nhị, nuốt vội miếng sườn trong miệng, hùng hổ đi tới phía sau Nhan Noãn Noãn: “Ai là chuột chứ? Ta bắt quá chỉ ăn có một miếng thôi mà, người là sư phụ ta, ta ăn sườn sư phụ làm tại sao lại biến thành chuột chứ?” Hàn Thế Hiến trừng mắt, buồn bực nhìn Nhan Noãn Noãn, bộ dáng vô cùng ủy khuất.

Nhan Noãn Noãn quay đầu, thần nhiên liếc hần nói: “Ta có nói người sao? Người đây là có tật giật mình?”

“Ta...” Hàn Thế Hiến á khẩu, bao nhiêu tức giận nghẹn trong họng, gương mặt tuần tú lúc xanh lúc trắng, rất nhanh liền hừ nhẹ một tiếng, ngoảnh mặt không thèm nhìn Nhan Noãn Noãn.

“Thái độ như vậy còn không bằng một ngón tay của Việt Việt nhà ta!” Nhan Noãn Noãn nhìn Hàn Thế Hiến đang cố gắng đè nén tức giận, tâm tình phút chốc tốt lên rất nhiều, khóe miệng cong lên, không chút lưu tình kích thích hần.

Thân hình cao lớn của Hàn Thế Hiến khẽ lay động, rõ ràng là đã bị những lời kia của Nhan Noãn Noãn chọc giận không nhẹ. Bản năng muốn phát tác nhưng cứ nghĩ để thân phận hiện tại của đối phương cùng những lời đánh giá khi này của Nhan Noãn Noãn, lần nữa cố gắng đè xuống lửa giận trong lòng.

Hàn Thế Hiến hít sâu mấy hơi liền rồi trung ra bộ mặt tươi cười, bắt quá thì nụ cười của hần so với khóc còn khó coi hơn cả.

“Sư phụ, thái độ của người ta rất tốt nha!” Hàn Thế Hiến nói qua kẽ răng. Nếu không phải thật sự xem nàng là sư phụ của mình, nếu không phải trù nghệ của nàng cao hơn người thì hần mới không cần nhường nhịn nàng a!

Nhan Noãn Noãn khẽ cười, biểu tình trên gương mặt rõ ràng là đang hoài nghi tính chân thật trong lời nói của đối phương.

Đúng lúc này thì Nhan Song Song từ cửa sau đi vào, Nhan Noãn Noãn nhìn người đang đi tới mà không khỏi tò mò, nàng rõ ràng đã dặn Song Song ở lại phủ chờ người của Vũ Dương hầu phủ tới trả tiền, vì sao nàng ta lại tới Tụ Hiền lâu? Chẳng lẽ trong phủ xảy ra chuyện?

Nhan Noãn Noãn còn đang suy nghĩ, Nhan Song Song đã lên tiếng: “Vương phi, Vũ Dương hầu phủ phái người tới mời Vương gia cùng Vương phi tới phủ dùng cơm chiều!”

“Còn nói gì nữa không?” Nhan Noãn Noãn nhướn mày hỏi.

Nhan Song Song lắc đầu nói: “Dạ không!”

“Xem ra nhị thúc ta là muốn chơi trò tình thâm a!” Nhan Noãn Noãn híp mắt, khóe môi cong lên thành nụ cười đầy mỉa mai.

Nhan Song Song kinh ngạc ngẩng đầu, có chút khó hiểu nhìn Nhan Noãn Noãn.

“Không hiểu sao?”

Dưới ánh nhìn chăm chú của Nhan Noãn Noãn, Nhan Song Song nhu thuận gật đầu, nàng thật sự không hiểu a, thái độ của Vương phi thật giống như người đã biết mục đích Vũ Dương hầu phủ mời cơm rồi vậy.

“Nhan Lăng thiếu ta bốn mươi chín vạn lượng bạc, tuy rằng Thái hậu hạ chỉ bắt bọn họ thực hiện giao ước, Nhị thúc ta cảm thấy ta là người Nhan gia, thua người trong nhà đương nhiên là muốn giảm bớt phần nào rồi!” Bằng không, Nhan Hưống Thái sao có thể sai người tới mời nàng về ăn cơm được chứ?

Nhan Song Song ngăn người nhưng rất nhanh liền hiểu rõ, gật đầu tán thành cách lí giải của Nhan Noãn Noãn.

Nhan Noãn Noãn hạ hai hàng lông mi dài cong vút che lấp đi hàn quang ẩn hiện trong đôi mắt đẹp: “Chỉ là, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy chứ?” giọng nói đậm mạc, trong trẻo nhưng không kém phần lạnh lùng.

Hàn Thế Hiến nhìn Nhan Noãn Noãn, không hiểu được vì sao hần lại có cảm giác cả người nàng toát ra niềm bi thương khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Muốn Nhan Lăng làm nô tỳ!

Ads Lúc Nhan Noãn Noãn dẫn theo Long Trắc Việt rời khỏi Tụ Hiền lâu thì trời đã vào đêm. Các cửa hàng nơi ngã tư đường đều giăng đèn sáng chói. Nàng mang theo Long Trắc Việt, Nhan Song Song cùng Thiên Minh ngồi xe ngựa đi Vũ Dương hầu phủ.

Tuần mã hí một tiếng thật dài rồi dừng lại, Nhan Noãn Noãn xúc màn xe, nhìn một màn trước mắt mà không khỏi giật mình.

Trước cửa lớn Vũ Dương hầu phủ, Nhan Hường Thái dẫn đầu một đoàn người chờ sẵn từ lâu.

Là để nghênh đón nàng sao? Nhan Noãn Noãn không kìm được nhếch miệng cười mỉa mai.

Dưới sự giúp đỡ của Nhan Song Song, Nhan Noãn Noãn chậm rãi xuống xe, đội nàng nghiêm chỉnh đứng trước mặt đám người Nhan Hường Thái liền nghe được tiếng hành lễ vang dội.

“Bái kiến Hiền vương gia, Hiền vương phi!”

Hành lễ long trọng như vậy là lần đầu tiên Nhan Noãn Noãn được hưởng từ khi nàng xuyên qua tới nay. Xem chừng là Nhan Hường Thái cũng đã bị Thái hậu nhắc nhở không ít, đặc tội ai cũng không thể đặc tội Nhan Noãn Noãn nàng. Người thông minh vừa nghe đã biết là Thái hậu đứng về phía nàng, tự nhiên cũng không ngốc mà đối nghịch với nàng.

Nhan Hường Thái cúi đầu khiến người ta không nhìn thấy biểu tình trên mặt lão, cái chính là những khớp ngón tay càng nắm càng chặt, nếu đứng gần có thể nghe thấy cả tiếng khớp xương bị bóp chặt phát ra những tiếng lạo xạo nhỏ. Hiền nhiên là vô cùng khó chịu khi phải cúi người trước Nhan Noãn Noãn.

“Nhị thúc khách khí rồi, nói như thế nào cũng là người một nhà, Nhị thúc không cần đa lễ!” Nhan Noãn Noãn cười cười, khẽ vung tay, vẻ đoan trang mà không kém phần thoải mái nói. Làn váy dài màu lam nhạt khẽ lay động theo động tác của nàng, giơ tay nhắc chân đều mang theo khí chất thanh nhã cùng cao quý.

Đoàn người vừa nghe nàng nói vậy, nhất loạt đứng thẳng người.

Chỉ thấy Nhan Hường Thái khẽ liếc mắt nhìn Nguyễn Mai đứng phía sau. Nguyễn Mai hiểu ý, gương mặt phúc hậu nở nụ cười hiền hòa đi đến trước mặt Nhan Noãn Noãn.

“Hầu gia, người xem Noãn nhi của chúng ta xem, từ nhỏ tới lớn đều rất lo lắng cho mọi người a!” Nguyễn Mai đưa tay kéo cổ tay Nhan Noãn Noãn, vẻ thân thiện cùng gương mặt hiền lành quá mức khiến Nhan Noãn Noãn không tự chủ nổi da gà khắp người.

Nhan Noãn Noãn rút cánh tay mình ra khỏi móng vuốt của Nguyễn Mai, nàng cười như không cười nói: “Lời này của Nhị nương thật khiến Noãn Noãn thụ sủng nhược kinh a!” thanh âm thanh duyet, réo rắt như tiếng chuông gió.

Nụ cười trên gương mặt Nguyễn Mai đột nhiên cứng nhắc, bà ta sống bao nhiêu năm há lại nghe không hiểu hàm ý trào phúng của Nhan Noãn Noãn? Bất quá thì bà ta cũng rất nhanh lấy lại bình tĩnh: “Khó có dịp được về nhà mẹ đẻ, đừng đứng ở cửa nữa, Nhị nương đã căn dặn phòng bếp làm rất nhiều món con thích rồi!” Nguyễn Mai vừa nói vừa nắm lấy cánh tay Nhan Noãn Noãn dẫn nàng vào trong phủ.

Nhà mẹ đẻ? Lúc trước khi nàng xuất giá sao không thấy nhà mẹ đẻ chiều cổ nàng? Đến đồ cưới còn không có mà dám tự nhận là nhà mẹ đẻ nàng sao? Hơn nữa, Nhan Noãn Noãn từ nhỏ đã sống trong Thanh viện, bọn họ làm sao biết nàng thích ăn thứ gì chứ?

Nhan Noãn Noãn nhìn Nguyễn, trong lòng hừ lạnh một tiếng đầy khinh thường!

Nhan Hường Thái mặc dù bình thường như không có chuyện gì xảy ra, nhưng thủy chung im lặng không lên tiếng, cảm giác không thể lên tiếng thật khiến lão ta nghẹn chết mà!

Đoàn người đi vào đại sảnh, Nhan Hường Thái thân là chủ nhân của Vũ Dương hầu, theo thói quen liền bước tới ghế chủ vị, vừa định ngồi xuống liền nhớ tới tình huống hiện tại, vội vàng lui sang một bên, cười nhìn Nhan Noãn Noãn. Ý cười thật sâu làm hiện rõ những nếp nhăn trên mặt. Bởi vì không thể lên tiếng nên lão đành dùng hành động để biểu đạt lời mình muốn nói.

Nhan Hường Thái đi đến bên cạnh Long Trác Việt, vừa muốn nắm lấy cánh tay hắn thì Long Trác Việt đã nhảy dựng lên, lui lại mấy bước liền, gương mặt xấu xí tràn đầy kinh hoàng, vội vàng túm lấy cánh tay Nhan Noãn Noãn khóc kể.

“Oa, Noãn Noãn, lão nhân giấy muốn đánh người, ô ô ô, cứu mạng a!”

Bàn tay Nhan Hường Thái khựng lại giữa không trung, nhìn Long Trác Việt như thể thấy quỷ, khóc lóc kêu cứu mà khóe miệng không kìm được giật giật, gương mặt già nua xấu hổ không thôi. Ánh mắt sắc bén như chim ưng của Nhan Hường Thái lần nữa liếc qua Nguyễn Mai.

“Việt Việt đừng sợ, Nhị thúc sao có thể nói đánh liền đánh được, chỉ có đã nam nhân không phân biệt phải trái mới làm như vậy thôi!” Nhan Noãn Noãn an ủi Long Trác Việt.

Chỉ là những lời này của nàng lọt vào lỗ tai Nhan Hường Thái khiến lão có cảm giác như mình vừa bị tát một bạt tai. Hàm ý châm chọc không hề che giấu, lão có thể không hiểu sao? Tuy rằng không có nói trắng ra nhưng rõ ràng là đang ám chỉ lần trước lão ra tay tát Long Trác Việt, hành động vô duyên vô cớ đánh người chính là của đã nam nhân không có giáo dục a!

Nét mặt già nua của Nhan Hường Thái lúc xanh lúc trắng, ánh mắt nhìn nàng hận không thể hóa thành thanh kiếm mà giết người.

“Ha ha, Noãn nhi nói rất đúng, Vương gia hiểu lầm rồi, Hầu gia chỉ là muốn mời người ngồi ghé trên thôi!”

Nguyễn Mai thân là chính thất, thấy Nhan Hướng Thái nhìn mình đương nhiên hiểu lão muốn bà ta đứng ra chu toàn mọi chuyện rồi. Mà hiện tại bà ta cũng không dám làm phật lòng Nhan Hướng Thái, nguyên nhân chính là vì Nhan Lăng ở Bạch phủ các cuộc thua mất bốn mươi chín vạn lượng. Đây là số tiền không nhỏ a, sáng sớm nay, Thái hậu còn đích thân truyền Hầu gia vào cung, ý tứ chính là muốn tất cả các vị tiểu thư, công tử hôm trước thua cuộc thực hiện cam kết với Nhan Noãn Noãn. Nhưng Nhan Noãn Noãn tốt xấu gì cũng là người của Vũ Dương hầu phủ, nếu nàng có thể bỏ qua không so đo thì bọn họ không phải cũng bớt chuyện để lo sao?

Thời điểm thiếu nợ bọn họ mới cảm thấy Nhan Noãn Noãn là người Nhan gia, là người một nhà mà không hề nghĩ tới mười mấy năm qua, Nhan phủ từ trên xuống dưới đối đãi với nàng như thế nào.

Nhan Noãn Noãn thân nhiên tiếp nhận lễ đãi của Nhan Hướng Thái, kéo Long Trác Việt lên ngồi ở vị trí vốn thuộc về Nhan Hướng Thái, chính mình cũng ngồi xuống ghế bên cạnh, đợi cả hai an vị xong xuôi rồi mới nhìn đám người đang đứng nói: “Mọi người cũng đừng đứng ở đó nữa, mau ngồi đi!”

Hành động đảo khách thành chủ của Nhan Noãn Noãn khiến đám người không kìm được tức giận. Nhan Lăng trừng mắt, căm giận nhìn Nhan Noãn Noãn, cứ nghĩ tới chính mình bại trong tay Nhan Noãn Noãn là lại âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Thua ai cũng được, tại sao có thể thua dưới tay một kẻ phế vật như Nhan Noãn Noãn chứ?

Nguyễn Mai cảm nhận được sự tức giận của Nhan Lăng, vội vàng đẩy đẩy cánh tay nàng ta, nhìn Nhan Lăng chớp chớp mắt ra hiệu: Mau thu hồi cái tính đại tiểu thư của ngươi lại, ngươi đây là muốn mất bạc sao?

Nhan Lăng hiểu ý, trong lòng có bao nhiêu khó chịu cùng tức giận đều phải đè nén xuống, bộ dáng tươi cười nhanh lẹ ngồi xuống bên cạnh Nhan Noãn Noãn, lấy lòng: “Đại tỷ, có phải tỷ lập gia đình rồi liền quên đi chúng ta không? Lâu như vậy cũng không về thăm khiến ta cũng nung nấu nhớ tỷ a!”

Nhan Noãn Noãn liếc mắt nhìn qua, khoe miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt cười như không cười nói: “Nhị muội nói gì vậy, ta sao có thể quên mọi người được. Một cô nhi như ta được mọi người chiều cố nhiều năm như vậy, cho ăn cho mặc, phần ân đức đó đời này ta khó có thể quên được, hơn nữa, không phải mấy hôm trước ta vừa gặp nhị muội rồi đó thôi?” thanh âm như châu như ngọc của Nhan Noãn Noãn thập phần dễ nghe.

Những người này trước đây khi dễ, hãm hại Nhan Noãn Noãn, nàng đều ghi tạc trong lòng, nếu không trả lại cả vốn lẫn lời thì nàng sao có thể quên được a?

Nhan Lăng ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt như nước hồ thu của Nhan Noãn Noãn, trong lòng phút chốc nhảy dựng lên, đáy mắt xẹt qua tia bối rối. Nhan Noãn Noãn này thật sự khiến người ta nhìn không thấu mà!

Nhan Lăng cúi đầu, cố gắng che dấu sự kinh hoàng trong đôi mắt đẹp.

Đúng lúc này, hạ nhân trong phủ nói đuôi nhau bưng đồ ăn lên, chỉ nhìn những món ăn trên bàn cũng đủ thấy chủ nhân bữa cơm đã tốn không ít tâm tư. Mỗi món ăn đều là sơn hào hải vị, trân quý vô cùng.

Nhan Noãn Noãn cuối cùng cũng hiểu được vì sao Nguyễn Mai nói đã chuẩn bị những món ăn nàng thích. Nàng xem ra Nguyễn Mai chính là tướng nàng chưa từng ăn qua sơn hào hải vị nên mới chuẩn bị như vậy, nhìn một bàn mỹ thực trân quý như vậy ai mà không thích chứ?

“Đại tỷ, đây đều là nương cố ý dặn dò phòng bếp chuẩn bị cho tỷ, tỷ mau thử đi!” Nhan Lăng vạn phần nhiệt tình nói.

Nhan Noãn Noãn nheo mắt, ánh mắt thâm trầm nhìn Nguyễn Mai, cười nói: “Nhị nương có lòng!” Có đồ ăn miễn phí trân quý như vậy đáng tận cửa, nàng sao có thể từ chối chứ?

Nhan Noãn Noãn cầm chén múc một chén cháo huyết yến đặt trước mặt Long Trác Việt nói: “Một môi cả ngày chắc cũng đói bụng rồi, dùng chút cháo khai vị đi!” bộ dáng sẵn sàng của nàng khiến đám người quanh bàn vạn phần khinh bỉ.

Ngu ngốc, chỉ là một tên ngốc thôi mà chăm sóc cứ làm như bảo bối!

Nguyễn Mai thấy Nhan Noãn Noãn thích thú, vội nói: “Đều là người trong nhà, con từ nhỏ không cha không mẹ, nhị nương đối với con cũng coi là một nửa mẫu thân, nữ nhi về nhà mẹ đẻ, người làm mẹ như ta tự nhiên muốn chuẩn bị nhiều món ngon cho con rồi!” Mở miệng ra là người trong nhà này người trong nhà nọ, bà ta chính là muốn Nhan Noãn Noãn không so đo bốn mươi chín vạn lượng bạc kia!

“Noãn nhi không biết đó chứ, tỷ tỷ trước giờ chưa từng bước chân vào phòng bếp, hôm nay vì để chuẩn bị bữa tối mà một bước cũng không rời phòng bếp, tỷ tỷ dặn dò nhà bếp rất cẩn trọng chính là vì sợ làm hỏng sẽ khiến con không vui a!”

Lâm Hương Y ngồi bên cạnh Nhan Hướng Thái thoải mái chỉ một bàn mỹ thực trước mặt, nhìn Nhan Noãn Noãn cười nói. gương mặt trái xoan được trang điểm tinh tế, mỗi cái nhíu mắt nhăn mày đều phong tình vạn chủng.

Lâm Hương Y đích thực là một mỹ nhân bại hoại, lại nắm rõ nhiều phương thức bảo dưỡng, đứng chung một chỗ với Nhan Xảo thật sự giống như hai tỷ muội. Thanh âm mềm dịu, yêu kiều thấm vào tận xương tủy, việc Nhan Hướng Thái sủng bà ta đến độ uy hiếp tới địa vị của Nguyễn Mai cũng không coi là khó hiểu.

Ánh mắt sắc bén của Nguyễn Mai bắn thẳng về phía Lâm Hương Y, đáy mắt không giấu nổi lửa giận đang lan rộng. Bà ta có chết cũng không tin Lâm Hương Y có hảo tâm nói đỡ cho mình. Lúc nàng ta biết Nhan Lăng thua cuộc bốn mươi chín vạn lượng đã không tiếc lời chửi bới Lăng nhi trước mặt

Hầu gia. Hồ ly tinh đáng ghét, chỉ biết sử dụng nhan sắc dụ dỗ lão gia, chết tiệt, sớm muộn gì bà ta cũng phải hủy dung nàng ta!

Nguyễn Mai cảm giận, trong lòng thầm chửi rửa Lâm Hương Y, ngoài mặt vẫn tươi cười, dịu dàng nói: “Muội muội nói vậy là sao a, ta chính là coi Noãn nhi như nữ nhi của mình mà chuẩn bị, hai tổn chút tâm tư cũng là đương nhiên. Nếu sau này Xảo nhi xuất giá trở về nhà mẹ đẻ, chủ mẫu như ta đương nhiên cũng sẽ vì nàng mà chuẩn bị những món nàng thích rồi!”

“Tỷ tỷ thật hào phóng, ta thay mặt Xảo nhi cảm tạ tỷ tỷ ưu ái a!” Lâm Hương Y đưa tay quăn quăn lộn tóc mai, thập phần phong tình nói.

Ngươi một câu, ta một lời, tuy lời nói nhẹ như gió thoảng nhưng người ngoài nhìn vào đều có thể nhìn ra những con sóng ngầm trong đó.

Cái chính là chuyện Nguyễn Mai cùng Lâm Hương Y tranh đấu cũng không hề liên quan tới Nhan Noãn Noãn nàng. Nhan Noãn Noãn uống xong chén cháo huyết yên liền tiếp tục tấn công một bàn mỹ vị trước mặt.

“Đại tỷ, nghe nhị tỷ nói người ở tiệc sinh nhật của Bạch tiểu thư thắng cả cược, có thể kể lại cho muội nghe một chút không?” Nhan Xảo chớp chớp mắt, vẻ vô tội lấp lóe tinh quang nhìn Nhan Noãn Noãn. Bộ dáng kia muốn bao nhiêu đơn thuần liền có bấy nhiêu đơn thuần.

Nhan Lăng vừa mới múc một chén cháo bỏ vào miệng, nghe những lời này của Nhan Xảo, suýt chút nữa nghẹn chết!

Nhan Lăng trừng mắt liếc Nhan Xảo, trong lòng tức giận quát mắng: Tiện nha đầu, nói cái gì mà nói chứ, nàng ta là cố ý khiến nàng bị chê cười sao?

Nhan Noãn Noãn ngừng đầu, ánh một ôn nhu quét một vòng quanh bàn, sau đó nghịch ngợm nháy nháy mắt với Nhan Xảo, cười cười nói: “Tam muội nếu cảm thấy hứng thú thì ta sẽ kể lại cho muội nghe...”

Sắc mặt Nhan Lăng phút chốc đen lại.

Nhan Xảo từ lúc nghe Nhan Lăng thua cược cũng đã đi dò hỏi nhưng Nhan Lăng kín miệng không chịu nói bất cứ điều gì cả, nàng ta đành phải hỏi Nhan Noãn Noãn thôi. Nhan Lăng thậm chí có thể tưởng tượng được ánh mắt khinh thường của Nhan Xảo sau khi nghe Nhan Noãn Noãn kể lại mọi chuyện.

Tiện nhận này nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội chà đạp nàng mà!

Nhan Lăng nhiều lần muốn phát tác nhưng đều bị ánh mắt cảnh cáo của Nhan Hương Thái cùng Nguyễn Mai kìm chế lại. Nàng nhẫn, đợi cha mẹ thuyết phục Nhan Noãn Noãn xí xóa khoản tiền thua cược kia xong, xem nàng thu thập các nàng ta như thế nào? Hừ!

Nhan Noãn Noãn kể chuyện sống động như thật, nàng đương nhiên biết thứ Nhan Xảo muốn nghe nhất chính là đoạn Nhan Lăng chặt vật như thế nào, cho nên nàng cũng rất hào tâm biến nó thành trọng điểm mà kể, Long Trắc Việt ở bên cạnh thỉnh thoảng lại chen vào một vài câu góp vui.

Nhan Xảo cùng Nhan Lăng tình tình khắc khẩu, Nhan Noãn Noãn nàng cũng không ngại thổi gió, góp lửa cho vui.

Nhan Xảo không tận mắt chứng kiến buổi thi đấu ngày đó nên cũng chỉ cho rằng Nhan Noãn Noãn gặp may mới chiến thắng, lòng cũng chẳng mấy ghen tị với nàng.

“Kỳ thật, là các vị tiểu thư, công tử biết ta không có võ công nên nhường ta thắng đó thôi!” Nhan Noãn Noãn khiêm tốn nói khiến Nhan Lăng nghe mà xúc động đến hộc máu.

Nhan Xảo vẻ hiểu biết nhìn Nhan Noãn Noãn, bản thân nàng cũng cho rằng nàng ta chỉ là may mắn mà thôi!

“Đúng rồi, lại nói tới chuyện nhị muội thiếu ta bốn mươi chín vạn lượng, sáng nay tổng quản các phủ đều đã mang bạc tới, ta chờ mãi không thấy nhị thúc chưa cho người mang qua, còn tưởng là nhị thúc muốn quyt nợ, mãi đến lúc nghe Song Song nói nhị thúc muốn mời ta về phủ ăn cơm ta liền nhận ra mình đã dùng lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nhị thúc mời cơm chắc chắn là muốn thay nhị muội trả tiền cho ta rồi!” Nhan Noãn Noãn vẻ vô tội nói, lời dõ lời hay gì cũng bị một mình nàng giành nói hết.

Sắc mặt Nhan Hương Thái phút chốc biến đổi không ngừng, từ xanh đến hồng rồi lại từ hồng đến đen, thập phần phong phú.

Nhan Noãn Noãn giống như không nhìn thấy sự biến đổi đó của lão, gương mặt tuyệt mỹ ngẩng lên, ánh mắt nóng rực nhìn thẳng vào Nhan Hương Thái, ý tứ như muốn nói: Nhị thúc, người thật sự quá khách khí rồi, kỳ thật người có thể sai người trực tiếp mang bạc qua, không cần mời ta về ăn cơm như vậy.

Khỏe miệng Nhan Hương Thái không ngừng run rẩy, lửa giận trong lòng tích tụ chực chờ bộc phát ra ngoài, chỉ là hiện tại lão không thể nói, muốn phát tiết cũng không tài nào phát tiết được, lồng ngực bởi vì con tức giận bị đè nén mà phập phồng không ngừng. Lão sống mấy chục năm trên đời cuối cùng cũng lĩnh hội được cái gì gọi là tức chết người không cần đèn mồi!

“Nhị thúc, người muốn nói gì a? Người muốn nhị nương mang bạc ra trả cho ta sao? Kỳ thật cũng không cần gấp gáp, đợi ăn cơm xong rồi đưa cũng không muộn a!”

Ánh mắt thuần khiết của Nhan Noãn Noãn nhìn qua thực sự rất vô tội, bất quá thì nếu nhìn kỹ sẽ thấy sâu trong đôi mắt đẹp như hai viên minh châu kia đang tản ra tia phún hắc cùng giảo hoạt.

Tức chết ta mà! Gương mặt Nhan Hương Thái phút chốc đỏ bừng vì uất nghẹn, thiếu chút nữa thì tức đến hộc máu.

Nhan Noãn Noãn quay đầu không thèm nhìn tới gương mặt già nua đang phình lên vì tức giận của Nhan Hướng Thái, nhàn nhả ăn cơm.

Những người còn lại dù sắc mặt có không phong phú được như Nhan Hướng Thái nhưng cũng coi là đẹp không chê vào đâu được.

Nguyễn Mai ngơ ngác nhìn Nhan Hướng Thái giận đến độ sắp bùng phát, nghe Nhan Noãn Noãn tự chủ trương mọi chuyện mà không tài nào hiểu nổi. Mãi đến khi nhìn thấy ánh mắt gần như trợn ngược vì tức giận của Nhan Hướng Thái mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng nhìn sang Nhan Noãn Noãn.

“Noãn nhi, chúng ta đều là người một nhà, bạc của người trong nhà chắc cũng không cần phải tính toán kỹ lưỡng vậy chứ?” Bà ta cũng muốn nói ngắn gọn một chút, nhưng là càng muốn ngắn gọn càng không thể ngắn gọn được a.

Lúc này, Lâm Hương Y cũng lên tiếng hòa theo: “Đúng vậy, Noãn nhi, con xem, có ai cá cược với người trong nhà mà lại đòi tiền thật đâu, dĩ hòa vi quý a!”

Lâm Hương Y đương nhiên hi vọng thấy Nguyễn Mai bị khó xử, nhưng không có nghĩa là bà ta nguyện ý để cho Nguyễn Mai mang tiền của Vũ Dương hầu phủ trả cho Nhan Noãn Noãn a, bà ta còn đang mong sau này Xảo nhi xuất giá, Hầu gia sẽ cho thêm một chút đồ cưới nha! Bốn mươi chín vạn lượng bạc kia không chừng sau này đều là của Xảo nhi, bà ta sao có thể để cho kẻ khác cướp mất đồ cưới của nữ nhi mình chứ?!

Nhan Noãn Noãn chậm rãi đưa mắt liếc hai nữ nhân trước mặt một cái, gương mặt thanh tú tràn ngập ý cười khiến những người đối diện dường như có thể cảm nhận được một cơn gió mát vừa thổi qua.

“Đương nhiên... là phải tính toán rồi, huynh đệ ruột thịt còn phải tính toán kỹ càng huống chi ta với nhị muội còn không phải tỷ muội ruột thịt!”

Ngữ khí cường bạo không hề chừa lại đường lui cho người đối diện!

Sắc mặt Nguyễn Mai phút chốc trầm xuống, nàng ta chính là cố tình không chừa mặt mũi cho bọn họ a!

“Nhị nương luôn nói ta là người trong nhà, một nửa cũng coi như là nương của ta, vậy nhị nương thử hỏi lại mình đi, có mẫu thân nào để nữ nhi của mình xuất giá mà không có lấy một chút đồ cưới? Có mẫu thân nào để nữ nhi của mình ở Thanh viện mười mấy năm chẳng hề đoái hoài, để ta ta sinh tự diệt? Nếu không phải mạng ta cứng thì chỉ sợ là đã sớm mất mạng trong tay các người rồi!” Nhan Noãn Noãn nhìn Nguyễn Mai biến sắc, lạnh lùng nói.

Giọng nói đậm đặc mang theo vài phần lạnh lẽo, gương mặt thanh tú không còn nét dịu dàng, tươi cười như trước, đôi mắt đẹp phủ kín hàn sương, cả thân người tỏa ra hơi thở lạnh lẽo của mùa đông giá lạnh. Ánh mắt sắc bén nhìn người nào liền khiến người đó cảm giác được một cơn đau nhè.

Cho dù Nhan Noãn Noãn chỉ ngồi yên không động cũng khiến cho những người chung quanh cảm nhận được loại cường thế lạnh đến thấu xương.

Nhan Noãn Noãn như vậy thật sự khiến Nguyễn Mai khiếp sợ, càng làm cho Nhan Hướng Thái hung hiểm xẹt qua tia sát ý.

Nhan Noãn Noãn đưa mắt nhìn Nhan Hướng Thái, đôi môi đỏ mọng mê người lạnh lùng cười nói: “Mặc dù nhị nương không làm được những thứ một mẫu thân nên làm cho nữ nhi của mình, nhưng là Nhị thúc, người là Nhị thúc ruột thịt với ta, máu trên người chúng ta cũng coi là một dòng, nhưng người đối với ta như thế nào? Thủy chung lạnh nhạt?! Người một nhà như vậy ta không cần, bốn mươi chín vạn lượng bạc một phân cũng không thể thiếu, các người đừng nghĩ tới chuyện quyệt nợ, đây chính là ý chỉ của thái hậu!” Mắt đẹp nghiêm lại, hai hàng lông mi dài cong vút khẽ rung động, đáy mắt xẹt qua tia mỉa mai.

“Đúng rồi, Nhan Lăng còn thiếu ta một yêu cầu, nể tình là người trong nhà, ta có thể xem xét giảm bớt cho các người một chút, những người khác ta đều lấy năm mươi vạn lượng bạc, các người đưa ta bốn mươi năm vạn lượng bạc là được rồi! Tổng cộng chín mươi tư vạn lượng bạc, ta nể tình thân, làm tròn cho các người, chín mươi vạn lượng bạc, sao?” Nhan Noãn Noãn bày ra bộ dáng ‘Xem đi, ta rất là tốt bụng a!’ nói.

Nhan Hướng Thái rốt cuộc cũng không thể ngồi yên được, tức giận đứng phắt dậy, bàn tay to lớn chỉ vào Nhan Noãn Noãn không ngừng run rẩy, hiển nhiên là đã bị chọc giận không nhẹ.

Lâm Hương Y ở bên cạnh nghe thấy những lời kia của Nhan Noãn Noãn, mắt phượng phút chốc trừng lớn, rít gào nói: “Nhan noãn, người đừng có mà không biết xấu hổ, chín mươi vạn lượng, người tưởng người là ai chứ?” thanh âm bén nhọn như hòn đá ném vào tường thủy tinh khiến người ta nghe mà không kim được nổi da gà.

Nhan Hướng Thái thờ dốc, đôi mắt sắc bén như chim ưng trừng lớn nhìn Nhan Noãn Noãn như thể muốn phun lửa, gật gật đầu đồng ý với Lâm Hương Y. Nha đầu chết tiệt không biết tốt xấu, tốt nhất là cứ giết chết nàng ta đi!

“Nhan Lăng thiếu bạc người chứ không phải Vũ Dương hầu phủ thiếu người, chín mươi vạn lượng này người đừng mơ lấy được một xu!”

Nhan Lăng thua cuộc bốn mươi chín vạn lượng đã đủ khiến Vũ Dương hầu phủ chao đảo, nếu bảo bọn họ xuất liền một lượt chín mươi vạn lượng, không phải là một lần quét sạch ngân sách Vũ Dương hầu phủ sao? Đến lúc đó Xảo nhi của bà ta phải làm sao chứ? Đợi khi nàng tìm được chồng tốt để gả đi thì làm sao ngăn mặt nhìn nhà chồng đây?

Nhan Noãn Noãn thân nhiên cười, cũng không vì câu nói của Lâm Hương Y mà nổi giận, bộ dáng nhàn nhả hoàn toàn đối lập với đám người đang nổi giận đùng đùng kia: “Không trả chín mươi vạn lượng cũng được, ta cũng không ép buộc. Bốn mươi chín vạn lượng không thể thiếu một đồng cộng thêm từ nay về sau Nhan Lăng phải tới Hiền vương phủ làm nô tỳ cho ta đến khi nào ta chán ghét nàng ta thì thôi!”

“Người thôi lắm!” Nguyễn Mai cuối cùng cũng không duy trì nổi lớp mặt nạ đoan trang ôn nhã mà chỉ ảm lên.

Nhan Lăng vừa nghe thấy Nhan Noãn Noãn đưa ra yêu cầu như vậy, gương mặt xinh đẹp phút chốc trắng bệch như bị người ta rút hết máu, mắt phượng thần thờ, hít thở cũng trở nên khó khăn hơn cả.

Lâm Hương Y nhưn mảy, quyết định im lặng không lên tiếng. Người chịu thiệt dù sao cũng là mẹ con Nguyễn Mai, bà ta chỉ cần Nhan Noãn Noãn không cướp sạch tài sản Vũ Dương hầu phủ là được! Bà ta xem ra Nhan Noãn Noãn nhất định không chừa lại mặt mũi cho bọn họ, bốn mươi chín vạn lượng kia nhất định phải trả rồi!

Không được! Bà ta nhất định phải nghĩ biện pháp nói với Hầu gia, họa này là do Nhan Lăng gây ra, không có lý gì mà Vũ Dương hầu phủ phải chi bạc, dù sao nhà mẹ đẻ Nguyễn Mai cũng không thiếu gì tiền bạc, tốt nhất là để mẹ con các nàng tự mình trả đi.

Nhan Xảo thấy mẫu thân mình bất động thanh sắc liền gác lại những tính toán trong lòng, yên lặng đứng một bên xem kịch, chỉ là trên gương mặt lại có tình lộ ra tia lo lắng cùng oán giận để che giấu đi niềm vui khi người khác gặp họa sâu trong đáy mắt.

“Giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, nhị muội chắc cũng biết hậu quả của việc kháng chi chứ?” Nhan Noãn Noãn thân nhiên nhìn Nhan Lăng hỏi.

Sắc mặt Nhan Lăng phút chốc trắng bệch, gương mặt thanh tú kinh hoàng nhìn nàng.

“Cha, ta không muốn làm nô tì cho Nhan Noãn Noãn, ta không muốn, người giúp ta a!” Nhan Lăng cầu xin Nhan Hướng Thái.

Nguyễn Mai cũng vội vàng lên tiếng: “Lão gia, người mau nghĩ biện pháp đi. Lăng nhi tốt xấu gì cũng là đại tiểu thư Vũ Dương hầu phủ, sao có thể làm nha đầu cho Nhan Noãn Noãn sai khiến được chứ, chuyện này vạn phần không được... Hay là... chúng ta trả bạc cho nàng ta đi?”

Biểu tình hoảng sợ của Nguyễn Mai khiến Lâm Hương Y vô cùng thỏa mãn, bất quá thì câu nói kia lại khiến bà ta bất mãn vô cùng, hai cánh tay thon dài lập tức quấn lấy cánh tay Nhan Hướng Thái, mắt hạnh trừng lên nhìn Nguyễn Mai nói: “Tỷ tỷ, tỷ cho rằng chín mươi vạn lượng là con số nhỏ sao? Tỷ muốn vét sạch ngân sách mấy năm trời của Vũ Dương hầu sao? Họa này là do Lăng nhi gây ra thì hãy để cho nàng tự gánh vác đi, thân thể Hầu gia không được thoải mái mà tỷ lại còn bắt người phải giải quyết mấy chuyện nhảm chán này, tỷ tỷ làm thế tử như vậy sao?”

Nhan Hướng Thái hừ lạnh một tiếng biểu đạt sự bất mãn của mình với Nguyễn Mai, cánh tay còn lại khẽ vỗ bàn tay Lâm Hương Y đặt trên cánh tay mình, động tác này của hắn khiến Lâm Hương Y ngạc nhiên không thôi, ý của Hầu gia có phải là nàng nói rất đúng không?

Có Nhan Hướng Thái chống lưng, Lâm Hương Y càng nói càng không nề mặt Nguyễn Mai: “Tỷ tỷ thân là đương gia chủ mẫu, mọi chuyện cũng nên vì Hầu gia mà phân ưu, chuyện bạc Lăng nhi thiếu người ta, tỷ tỷ trước khi gả vào Vũ Dương hầu phủ cũng là con nhà có tiền, bốn mươi chín vạn lượng này tỷ cũng nên chi ra thôi, tỷ phải biết rằng Hầu gia làm quan trong triều, bổng lộc hàng năm còn phải dùng vào nhiều chuyện, mỗi một phần tiền đều phải tính toán cẩn thận, không thể tùy tiện tiêu xài được!”

“Lâm Hương Y, ngươi cầm miệng lại cho ta, một tiện thiếp như ngươi mà cũng dám nói chuyện như vậy với ta sao?” Nguyễn Mai phẫn nộ hét lên với Lâm Hương Y, nếu không phải còn sót lại một chút lý trí thì sợ là bà ta đã sớm nhào vào liều mạng với Lâm Hương Y rồi! Ta phi, một tiện nhân như vậy mà cũng dám lên tiếng bần đồ cưới của bà ta sao?

Nhan Hướng Thái gật gật đầu tỏ vẻ tán thành với đề nghị của Lâm Hương Y, ánh mắt sắc bén như chim ưng tràn ngập tia tán thưởng. Quả nhiên Hương Y thật tâm lo nghĩ cho lão. Nguyễn Mai này thật sự càng ngày càng không có đầu óc mà! Trong lòng Nhan Hướng Thái ai là ngọc quý, ai là đá cuội ven đường đều hiện rõ ra ngoài, ánh mắt nhìn Nguyễn Mai có chút bất mãn.

Nguyễn Mai thấy vậy, trong lòng không khỏi nhảy dựng lên, một dự cảm không lành càng lúc càng dâng cao: “Hầu gia, ta...”

Không đợi cho bà ta lên tiếng, Nhan Hướng Thái đột ngột vung tay ngăn lại, miệng mấp máy muốn nói gì đó rốt cuộc cũng không thể nói thành lời, gương mặt già nua bị đè nén đến đỏ bừng lên.

Đúng lúc này, Lâm Hương Y đứng bên cạnh lần nữa lên tiếng: “Thiếp thân hiểu Hầu gia muốn nói gì, hay là để thiếp truyền đạt ý của người cho tỷ tỷ?” Bà ta ngắt đầu, bày ra bộ dáng mềm mại, đáng yêu khiến Nhan Hướng Thái nhìn mà cảm thấy một trận choáng váng.

Nhan Hướng Thái gật gật đầu đồng ý với đề nghị của Lâm Hương Y.

Bên này giao tranh không ngừng, bên kia Nhan Noãn Noãn cùng Long Trắc Việt lại thân nhiên như không có chuyện gì xảy ra, nhàn nhã thưởng thức mỹ vị trên bàn, một chút cũng không hề bị không khí nặng nề khó chịu ảnh hưởng tới.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Gậy ông đập lưng ông!

Ads “Ý của Hầu gia là, Nhị tiểu thư tuy là con gái Nhan gia nhưng tai họa lần này còn kinh động tới cả thái hậu, Nhan Noãn Noãn rõ ràng sẽ không bỏ qua, nếu chúng ta không theo ý của nàng chính là chống lại ý chỉ của thái hậu, như vậy chẳng phải vì chuyện của nhị tiểu thư mà cả Vũ Dương hầu phủ này phải chết chung sao? Bởi vậy, họa do ai gây ra người đó chịu, nếu không ngày sau nhất định sẽ mang đến nhiều phiền toái khác. Tỷ tỷ thân là chủ mẫu càng nên lấy mình làm gương, chẳng lẽ bắt cứ ai trong Vũ Dương hầu phủ này gây chuyện đều muốn Hầu gia ra mặt giải quyết hết sao? Bốn mươi chín vạn lượng này tuy rằng Hầu gia có thể chi, nhưng nếu lần này Hầu gia thu dọn cục diện rồi rầm này cho nhị tiểu thư, lần sau nhị tiểu thư lại gây ra tai họa gì khác thì sao? Tỷ tỷ là chủ mẫu cũng nên vì Hầu gia mà phân ưu, nếu không trả nổi chín mươi vạn lượng bạc thì có thể nghe theo đề nghị của Nhan Noãn Noãn mà trả bốn mươi chín vạn lượng đồng thời để nhị tiểu thư tới Hiến vương phủ làm nha hoàn, muội xem đây cũng là cơ hội tốt để nhị tiểu thư tu thân dưỡng tính, ngày sau có thể an phận hơn một chút!”

Lâm Hương Y thao thao bất tuyệt một hồi mục đích chính là để cho Nguyễn Mai phải tự lấy bạc của mình ra giải quyết chuyện lần này. Nguyễn Mai nghe xong liền biến sắc, gương mặt được trang điểm tinh tế run rẩy không ngừng, mắt hạnh trừng lớn hết mức có thể, hận không thể ăn tươi nuốt sống Lâm Hương Y.

Nhan Lăng cao ngạo từ bé, hôm nay lại bị một người mình luôn coi là tiện thiếp giáo huấn, bao nhiêu phong phạm của tiểu thư khêu các đều bị con giận thổi bay hết, chỉ thẳng vào Lâm Hương Y mắng: “Một tiện thiếp như ngươi có tư cách gì lên tiếng ở đây, dựa vào cái gì mà muốn thay ta làm chủ, cái gì mà họa ai gây ra người đó tự chịu chứ? Ta thấy ngươi chính là muốn ngầm chiếm đoạt tài sản Nhan gia thì có!”

Lâm Hương Y bị nói trúng tim đen, sắc mặt biến đổi không ngừng: “Nhị tiểu thư, ngươi...” Bà ta ai oán nhìn sang Nhan Hướng Thái: “Hầu gia, thiếp thân oan uổng quá!”

Ánh mắt bà ta rung rung, từng cái run rẩy đều động lòng người, bộ dáng nhu nhược có biết bao nhiêu ủy khuất.

Nhan Hướng Thái trấn an vỗ nhẹ lên lưng Lâm Hương Y, trừng mắt nhìn Nhan Lăng, nếu không phải hôm nay lão không thể nói chuyện, sợ là Nhan Lăng đã bị giáo huấn không ít.

Nhan Xảo thấy mẫu thân của mình chịu ủy khuất, không cam lòng lên tiếng: “Nhị tỷ nói những lời này thật không phải lẽ, nương ta tuy chỉ là thiếp nhưng cũng là bậc trưởng bối, phụ thân còn đang ở đây, tỷ ở trước mặt phụ thân không tôn kính trưởng bối, để người ngoài nhìn thấy còn tưởng Nhan gia chúng ta không có giáo dưỡng, chẳng phải là rất mất mặt sao?” Từng lời từng câu đều rất ôn nhu nhưng lại như tảng đá nghìn cân đè nặng Nhan Lăng.

Nhan Lăng bị mẹ con Lâm Hương Y công kích, tức đến độ nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng ta quay đầu nhìn Nguyễn Mai rồi cố gắng kìm nén cơn giận trong lòng quay sang nhìn Nhan Hướng Thái, dậm dậm chân, làm nũng nói: “Phụ thân, nữ nhi hôm nay cũng là do bị chọc tức nên mới mạo phạm tới nhị nương, nếu chuyện hôm nay xảy ra với tam muội, chỉ sợ là tam muội cũng không thể bình tĩnh nổi.” Nói rồi liền đi đến bên cạnh Nhan Hướng Thái lôi kéo cánh tay còn lại của lão, mềm mại nói: “Phụ thân, nữ nhi biết sai rồi, người nghĩ cách giúp nữ nhi đi, nữ nhi đảm bảo từ nay về sau sẽ không cá cược với người ngoài nữa, nữ nhi nhất định sẽ nghe theo giáo huấn của người mà!”

Thái độ nhận sai của Nhan Lăng rất chân thành khiến phần nộ trong lòng Nhan Hướng Thái giảm bớt đôi chút, nhưng đúng như lời Lâm Hương Y nói, Nhan Lăng tuy là nữ nhi của lão nhưng họa lần này Lăng nhi gây ra, Nguyễn Mai thân là chủ mẫu lại không phân ưu giúp lão, những chuyện cần dùng tới bạc còn rất nhiều, không thể vì một mình Lăng nhi mà để ảnh hưởng tới cả Vũ Dương hầu phủ được. Nếu lần này lão không giáo huấn Nguyễn Mai một chút thì bà ta sẽ không ý thức được chuyện mình phải quản giáo Lăng nhi chặt hơn nữa.

Nhan Hướng Thái nghĩ một lúc lâu rồi gơ hai ngón tay ra giữa không trung.

Nguyễn Mai nhất thời giật mình, có phần khó hiểu hỏi lại: “Hầu gia, ý của người là?”

Nhan Noãn Noãn đưa mắt liếc Nhan Hướng Thái: “Nhị thúc, ý của người là người chỉ trả hai mươi vạn lượng, phần còn lại nhị nương sẽ trả?”

“Hầu gia...” Nguyễn Mai không cam lòng xuất ra bảy mươi vạn lượng bạc, thần sắc hốt hoảng không biết nên nói gì.

Nhan Hướng Thái bắt mắt trừng mắt liếc Nguyễn Mai, vẫy tay cắt ngang lời bà ta, biểu tình rõ ràng như muốn nói: Ta không muốn nghe, cứ làm như vậy đi!

Lâm Hương Y cắn cắn môi, trong lòng cũng có chút hốt hoảng nhưng cứ nghĩ đến ý tứ của Nhan Hướng Thái, dù có bao nhiêu oán giận cũng cố sức đè nén. Nếu còn nói nữa, nhất định Hầu gia sẽ cho là bà ta rắp tâm hãm hại hai mẹ con Nguyễn Mai mất. Hai mươi vạn lượng thì hai mươi vạn lượng, vẫn còn tốt hơn là chín mươi vạn lượng hay bốn mươi chín vạn lượng nhiều!

Lâm Hương Y cứ nghĩ đến đồ cưới của Nhan Xảo vô duyên vô cớ thiếu đi mất hai mươi vạn lượng là lại nuốt không trôi cơn giận trong lòng.

Nhan Hướng Thái nhìn Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt vui quên trời đất, nhất thời cảm thấy đau đầu nhức não. Lão làm sao lại có thể nghĩ Nhan Noãn Noãn sẽ niệm tình người nhà mà không thu bạc chứ? Thật sự là lãng phí một bữa đại tiệc mà! Mục đích đã không đạt được thì chớ, lại còn để cho hai kẻ kia được lợi. Nhan Hướng Thái trong lòng phiền muộn, xoay người rời khỏi đại sảnh.

Hai cánh tay Lâm Hương Y vẫn bám trên cánh tay Nhan Hướng Thái, thời điểm lão rời đi đã gạt tay Nhan Lăng ra nhưng lại không gạt tay bà ta ra. Lâm Hương Y thấy vậy liền đi cùng Nhan Hướng Thái rời khỏi đại sảnh.

Nhan Xảo nhu thuận nhìn hai người rời đi rồi lại nhìn một lượt những người còn lại, khoe miệng khê cong lên, nhìn Nhan Noãn Noãn nói: “Đại tỷ, ta đã

hứa với tứ đệ sẽ tặng hân ngọc lưu ly mà lại quên mất, tỷ cùng Vương gia cứ chậm rãi dùng bữa, ta đến chỗ tứ đệ một chút!” nói rồi cũng rời khỏi đại sảnh.

Nhan Xảo vừa bước qua đại sảnh, khoe mắt liếc nhìn Nguyễn Mai cùng Nhan Lăng bên trong, ánh mắt đầy khiêu khích.

Hai bàn tay Nguyễn Mai nắm chặt, tức giận đến độ cả người cũng run rẩy theo.

Vừa ra đến trước cửa, nàng nạt xù ở đại sảnh Nguyễn Mai cùng Nhan Lăng liếc mắt một cái, mục hàm khiêu khích.

Nguyễn Mai hai đấm nắm chặt, giận đến run người.

Nhan Lăng nhìn Nguyễn Mai, phụ thân chỉ bỏ ra hai mươi vạn lượng, phần còn lại phải tính sao bây giờ? Nương cùng lắm chỉ có thể lấy ra hai mươi chín vạn lượng, không có khả năng người gom đủ bảy mươi vạn lượng a. Chẳng lẽ nàng thật sự phải đến Hiền vương phủ làm nha hoàn sao? Không! Đánh chết nàng cũng không đi a!

Nguyễn Mai ngược mắt nhìn Nhan Noãn Noãn: “Noãn nhi, ta đồng ý trả bốn mươi chín vạn lượng, về phần một yêu cầu kia có thể niệm tình thân mà bỏ qua được không? Hay là ta cho con một số nguyên, năm mươi vạn lượng được không?”

Nhan Noãn Noãn buông đũa, tao nhả cầm khăn tay lau khóe miệng, lạnh lùng nói: “Nhị nương, chuyện này không cần thương lượng nữa, hoặc là chín mươi vạn lượng hoặc là để Nhan Lăng làm nha hoàn cho ta, không thì chúng ta cùng nhau tới gặp Thái hậu!” Nàng chưa đòi một trăm vạn lượng như Từ Đồ Từ Ngôn là đã may mắn cho bọn họ lắm rồi, còn dám mặc cả với nàng sao, không có cửa đâu!

“Việt Việt đã ăn no chưa?” Nhan Noãn Noãn không nhìn tới sắc mặt tối đen của Nguyễn Mai cùng Nhan Lăng, quay đầu hỏi Long Trác Việt.

Long Trác Việt vội nuốt đồ ăn trong miệng, vươn đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng, vẻ thỏa mãn gật đầu: No rồi, có phải Noãn Noãn muốn về không?”

“Không, tối nay chúng ta ở lại đây, chờ sáng mai lấy được bạc rồi mới trở về!”

Nhan Noãn Noãn đối với Long Trác Việt lúc nào cũng ôn nhu, đôi mắt đẹp như sao trên trời tản ra tia nhu hòa.

Long Trác Việt gật gật đầu: “Noãn Noãn nói rất đúng, không thu được bạc chúng ta sẽ không về, dẫu sao cũng là ăn ở miễn phí nha!”

“Ân!” ý cười trên môi Nhan Noãn Noãn càng lúc càng sâu! Nếu không phải biết rõ tâm tính Long Trác Việt đơn thuần, nàng thật nghi ngờ tên nhãi này là người quá phúc hắc a!

————Thanh viện————

Thanh viện đơn sơ không có đủ phòng cho cả Nhan Song Song cùng Thiên Minh, vì vậy, Thiên Minh rất hào phóng đề nghị mình sẽ ngủ trên nóc nhà. Dù sao thì hân cũng không phải lần đầu tiên qua đêm trên nóc nhà, vừa hay còn có thể gác đêm.

Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt đi được nửa đường thì Nhan Song Song bị quản gia Hầu phủ gọi đi, Nhan Noãn Noãn cũng không cảm thấy kỳ quái, trong lòng cũng hiểu được chuyện Nhan Song Song bị người gọi đi chắc chắn không phải là chuyện tốt với nàng.

Trong căn phòng nhỏ cũ nát, Nhan Noãn Noãn đốt ngọn nến rồi cùng Long Trác Việt ngồi xuống bàn nhỏ giữa phòng, dưới ánh nến mờ ảo, dung nhan tuyệt sắc của Nhan Noãn Noãn càng thêm phần mỹ hoặc cùng lôi cuốn.

Cũng không biết từ đâu mà Nhan Noãn Noãn kiếm được một đĩa hạt dưa, nàng ngồi bên vừa bàn uống trà, cắn hạt dưa vừa chăm chú nhìn Long Trác Việt ngồi thêu bên cạnh.

Trước kia Long Trác Việt rất thích thêu cho nên đi đâu cũng mang theo khung thêu, hiện tại, vì chuyện hợp tác với Hàn gia mà càng chuyên chú hơn cả.

Nhan Noãn Noãn sắp cắn hết đĩa hạt dưa thì Nhan Song Song mới quay trở lại.

“Vương phi!” Nhan Song Song khẽ gọi trong lúc quay người đóng cửa phòng lại. Nhan Noãn Noãn chờ Nhan Song Song đi tới cạnh bàn liền nâng chén trà đưa cho nàng ta, im lặng chờ đợi.

Nhan Song Song tiếp nhận chén trà, đáy mắt xẹt qua tia cảm động cùng ảm áp. Nàng tuy là người Nhan gia nhưng từ nhỏ đã bị coi như nha hoàn, chưa từng có chủ tử nào ôn hòa đưa trà cho nàng như vậy cả.

“Nhị thúc không thể nói chuyện thì tìm người để làm gì?” Đợi Nhan Song Song uống xong chén trà, Nhan Noãn Noãn thò ơ hỏi.

Nhan Song Song đặt chén trà lên bàn, đôi mắt đẹp hiện rõ tia ngoan lận: “Vương phi, người tìm ta là đại tiểu thư!” Cứ nghĩ tới chuyện Nhan Lăng muốn mình làm, gương mặt thanh tú của Nhan Song Song lại phụt kín hàn sương.

Nhan Noãn Noãn ngẩn người, dựa trên nét mặt của Nhan Song Song thì việc Nhan Lăng tìm nàng ta sợ là không đơn giản.

“Nàng ta lại muốn gì trò gì để hại ta?”

Nhan Song Song biến sắc nói: “Nhan Lăng bảo ta dụ Vương phi ra ngoài một mình để hủy hoại sự trong sạch của người. Nàng ta nói nếu Vương phi đã không bỏ qua cho nàng ta thì nàng ta cũng sẽ không để người sống yên ổn, để xem đến lúc đó Vương phi còn nhân rồi mà đòi nợ nàng ta không!”

Nhan Noãn Noãn nghe vậy chỉ khẽ nhưn mày, ý cười càng lúc càng trở nên âm trầm: “Nàng ta tìm đến người nghĩa là đã biết được người là người của Nhan Hường Thái cài vào bên cạnh ta, chắc nàng ta nghĩ là người dù sao cũng là nữ nhi của Nhan Hường Thái nên sẽ giúp nàng ta mà không giúp ta!” Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Nhan Song Song hỏi: “Song Song, người có xem Nhan Lăng cùng Nhan Xảo là tỷ muội của mình không?”

Nàng tôn trọng Nhan Song Song, nếu Song Song không muốn tổn thương tới người thân của mình thì nàng sẽ không hạ thủ quá ngoan độc. Cốt nhục tình thâm không phải cứ nói đoạn là có thể đoạn được.

Nhan Song Song nhìn Nhan Noãn Noãn, nhận thấy sự quan tâm của Nhan Noãn Noãn dành cho nàng là xuất phát từ tấm chân tình, khóe miệng nở nụ cười tự giễu nói: “Các nàng cũng chưa bao giờ xem ta là tỷ muội, ta cần gì tự mình đa tình, hướng chi, ta cùng các nàng cũng không phải do một mẹ sinh ra!” Tỷ muội tình thâm? Vũ Dương hầu phủ này có cái gọi là tình thâm sao?

“Nhan Lăng phát điên muốn hủy hoại trong sạch của Vương phi, có chết cũng đáng tội!”

Nhan Song Song lạnh lùng nói, tia ngoan độc trong đáy mắt khiến Nhan Noãn Noãn có chút kinh ngạc. Trong trí nhớ của nàng, Nhan Song Song lúc nào cũng ôn nhu, nàng ta chưa từng cho ai thấy mặt lạnh lùng của mình cả.

Bất quá thì Nhan gia cũng chẳng tốt lành gì, từ nhỏ đã coi nàng như nha hoàn, muốn sai thì sai, muốn đánh thì đánh, nàng có thể không lạnh lùng sao? Chó cùng đường còn cắn người hướng chi là con người có suy nghĩ, có tình cảm?

“Chết mà hết chuyện được sao? Ta sao có thể để nàng ta tiện nghi như vậy được?!” Khóe miệng Nhan Noãn Noãn khẽ nhếch, cười như không cười, gương mặt tuyệt sắc tản ra hơi thở chết chóc.

“Vương phi muốn???”

“Lấy của người trả cho người thôi!”

~

Màn đêm nặng nề buông xuống, ánh trăng phía chân trời cũng bị mây đen che lấp, không gian tràn ngập quỉ dị.

Phía sau núi giả, Nhan Lăng khần trương cùng hi vọng đứng chờ. Nhan Song Song chết tiệt, đi lâu như vậy rồi sao còn chưa quay lại, rốt cuộc là nàng ta có dụ được Nhan Noãn Noãn đến không?

Nhan Lăng vừa thấy bóng người ở phía xa, gương mặt xinh đẹp không nén nổi hưng phấn.

“Sao rồi, người tới chưa?”

Nhan Song Song cung kính trả lời: “Hồi bẩm nhị tiểu thư, đã đến!” nói rồi chỉ về phía xa.

Nhan Lăng đưa mắt nhìn lại, quả nhiên thấy Nhan Noãn Noãn một thân một mình đứng quay lưng về phía mình, đáy mắt đột ngột nổi lên tia âm lãnh, ngoan độc cùng tàn nhẫn.

Nhan Noãn Noãn, đây chính là do người bức ta, muốn ta làm nha hoàn cho người sai khiến, cũng không xem lại bản thân mình là ai đi!

Gương mặt Nhan Lăng tràn ngập ý cười, không hề che dấu những tính toán của mình!

Nhan Song Song rùng mình, hận không thể một chương đánh ngắt Nhan Lăng, nhớ tới lời dặn của Nhan Noãn Noãn đành phải nhẫn nhịn xuống. Nếu bây giờ đánh ngắt Nhan Lăng, chỉ dựa vào sức của nàng cùng Vương phi mà muốn đưa nàng ta tới điểm hẹn có mà mệt chết a!

Nhan Lăng liếc mắt nhìn Nhan Song Song rồi từ phía sau núi giả đi ra.

Cảm nhận được có người đang đến, Nhan Noãn Noãn quay đầu, dung nhan thanh lệ thoát tục, nụ cười xuất trần tựa như tiên nga không cần thận lạc xuống trần gian, đẹp đến độ khiến người ta không nở vẫn đục.

“Song Song nói nhị muội có chuyện tìm ta, không phải là muốn trả bạc cho ta chứ?”

Nhan Lăng vừa nhìn thấy Nhan Noãn Noãn, bao nhiêu ủy khuất cùng tức giận ban tối phút chốc bùng lên, trong lòng thầm ghen tị. Dựa vào cái gì mà một dã nha đầu lại có được gương mặt xinh đẹp như vậy chứ? Nàng muốn hủy nó!

Trong lòng Nhan Lăng âm thầm rít gào, bên ngoài trung ra vẻ tươi cười: “Đúng vậy a! Sau khi thương lượng với nương, nương đã quyết định lấy của hồi môn của người ra trả cho đại tỷ nên sai ta đến mời đại tỷ đến phòng kiểm kê một chút!”

“Vẫn là nhị nương chu đáo, vậy phải phiền nhị muội dẫn đường rồi!” Nhan Noãn Noãn hồn nhiên nói, ngẫu nhiên lộ ra tia hưng phấn khiến Nhan Lăng loi là phòng bị.

Nhan Noãn Noãn dường nhiên biết Nhan Lăng sẽ không dẫn nàng đi kiếm tiền rồi, bất quá vẫn giả bộ hỏi: “Nhị muội, hình như đường đi không đúng lắm nha!”

“Đại tỷ không biết rồi, đồ cưới của nương rất nhiều nên đã để ở một chỗ riêng, chuyện này rất bí mật, mong đại tỷ không nói cho người khác biết!” Nhan Lăng đối với nghi ngờ của Nhan Noãn Noãn đã sớm chuẩn bị rất tốt. Nếu Nhan Noãn Noãn không hỏi nàng ta mới cảm thấy kỳ quái a!

Dừng lại trước một căn phòng, Nhan Lăng tươi cười nói: “Đại tỷ, chúng ta đến rồi, tỷ vào trước đi, ta qua phòng bên tìm nệm!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Thân mật cùng đại tiểu thư!

Ads “Được! Nhị muội nhớ sớm trở lại!”

Nhan Lăng cúi đầu liếc Nhan Noãn Noãn, thấy nàng đứng trước cửa, ý cười nhọt nhọt dưới ánh trăng đêm khiến nội tâm Nhan Lăng nảy sinh cảm giác quái dị.

Nhan Lăng rung mình, gượng gạo cười, gật đầu với Nhan Noãn Noãn rồi vội vàng đi đến phòng bên cạnh, nhìn bóng lưng nàng ta cũng có thể cảm nhận được sự sợ hãi cùng cảm giác muốn chạy trốn.

Nhan Noãn Noãn nhếch miệng cười, nụ cười lạnh lùng mà ngoan tuyệt. Nhan Lăng! Đây là do ngươi tự tìm lấy!

“Mau, bỏ mê hương vào rồi đưa qua chỗ Nhan Noãn Noãn đi!” Trong phòng bên cạnh, Nhan Lăng cảm nén, thúc giục Nhan Song Song bỏ mê hương đã chuẩn bị trước bỏ vào bên trong.

Nhan Song Song thuận theo, lấy mê hương trong người phủ lên ngọn nến.

Nhan Lăng nhìn động tác của Nhan Song Song, đáy mắt lấp lóe tinh quang, nở nụ cười tàn nhẫn, hình ảnh ngọn lửa bập bùng cháy trong mắt giống hệt tâm trạng hưng phấn của nàng ta lúc này.

Nhan Lăng vì không muốn hít phải mê hương mà cố gắng nín thở, tránh cho Nhan Noãn Noãn chưa sao mà nàng đã đổ gục trước rồi!

“Đi thôi!”

Nhan Lăng nói rồi vòng qua Nhan Song Song đi trước, bất quá thì chân còn chưa kịp bước ra khỏi cửa, phía sau gát đã truyền đến một trận đau đớn. Nhan Lăng còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã nặng nề ngã xuống.

Nhan Song Song một tay đỡ lấy Nhan Lăng, tay kia quăng ngọn nến đi, sau đó mới lúi theo Nhan Lăng qua phòng Nhan Noãn Noãn.

Mặc dù trong phòng tối đen như mực nhưng Nhan Noãn Noãn vẫn lơ mơ nhìn thấy bóng dáng Nhan Lăng gục trên vai Nhan Song Song, nàng nhìn Song Song ra hiệu cho nàng ta đem Nhan Lăng lên giường rồi nhanh chóng rời đi.

Hai người đóng cửa phòng lại nhưng không rời đi ngay mà trốn vào một góc sáng cách đó không xa, lén lút quan sát động tĩnh trong phòng.

“Người Nhan Lăng an bài khi nào mới tới?”

Nhan Song Song nghe Nhan Noãn Noãn hỏi, ngẩng lên nhìn sắc trời rồi nói: “Đại khái chắc cũng một khắc nữa là tới thôi!”

“Àn!”

Gió đêm nhẹ thổi, mây đen che khuất ánh trăng, đêm nay nhất định là một đêm không yên tĩnh.

Rất nhanh sau đó, từ phía xa thấp thoáng bóng người đi tới, Nhan Noãn Noãn theo ánh trăng mờ ảo nhận ra đó chính là nha hoàn thân cận của Nhan Lăng, Bạch Mai, bên cạnh nàng ta còn có một gã nam tử gầy yếu khác nữa.

Bởi vì trời rất tối cho nên Nhan Noãn Noãn không nhìn rõ mặt nam tử nọ, chỉ thấy Bạch Mai dừng lại trước cửa, quay đầu nói gì đó với nam tử nọ rồi mới đẩy cửa phòng cho hắn vào. Bạch Mai cẩn thận nhìn bốn phía chung quanh, yên tâm là không có người mới vội vã rời đi.

Đợi cho thân ảnh Bạch Mai hoàn toàn biến mất ở phía xa, Nhan Noãn Noãn mới từ trong chỗ tối bước ra nói: “Chúng ta cũng về ngủ thôi, sáng sớm mai còn phải xem kịch a!”

Nàng tin chắc buổi sáng ngày mai, Vũ Dương hầu phủ sẽ rất náo nhiệt a! Nhan Lăng đã cả gan tính kế nàng thì cũng nên trả giả chứ!

Nhan Noãn Noãn quay trở về Thanh viện liền nhìn thấy Long Trác Việt chống cằm ngồi chờ trước hiên.

Long Trác Việt vừa thấy Nhan Noãn Noãn đã vội vàng đứng dậy, ánh mắt đánh giá nàng từ trên xuống dưới: “Noãn Noãn, có bị thương ở đâu không?”

Thời điểm Song Song nói về kế hoạch của Nhan Lăng, hẳn nghe mà giật mình hoảng hốt, lúc Nhan Noãn Noãn muốn đi giải quyết nàng ta, hẳn cũng muốn đi theo nhưng cuối cùng cũng phải khuất phục dưới uy thế của Nhan Noãn Noãn, ngoan ngoãn ngồi chờ.

Tuy hẳn biết với năng lực của Song Song nhất định có thể bảo hộ Noãn Noãn, chỉ là chưa thấy nàng bình an trở về, tâm tình của hẳn không tài nào yên ổn nổi. Nhan Noãn Noãn vừa rời khỏi Thanh viện hẳn liền sai Thiên Minh âm thầm đi theo các nàng.

Noãn Noãn muốn chơi, hẳn sẽ không ngăn cản nàng, nhưng hẳn tuyệt đối không cho phép nàng gặp phải chuyện bất trắc.

Đối mặt với sự quan tâm của Long Trác Việt, Nhan Noãn Noãn ôn nhu cười nói: “Yên tâm, mọi chuyện đều rất thuận lợi, sáng mai dẫn người đi xem kịch vui nha?”

“Xem kịch?” đôi mắt đẹp của Long Trác Việt phút chốc bừng sáng, thập phần hứng thú hỏi: “Là xem màn bắt kẻ thông dâm do nữ nhân xấu xa kia diễn sao?”

“Đúng vậy!” Nhan Noãn Noãn cười nói.

“Được nha!” Long Trác Việt hưng phấn vỗ tay, vội vàng kéo Nhan Noãn Noãn vào trong phòng: “Noãn Noãn, chúng ta mau đi ngủ a, như vậy sáng mai mới có thể dậy sớm xem kịch a!”

~

“AAAA...”

Mặt trời vừa ló dạng, một tiếng hét đinh tai nhức óc vang vọng khắp Vũ Dương hầu phủ khiến chim chóc hoảng sợ bay loạn. Hạ nhân quét dọn vừa nghe thấy tiếng hét thì giật mình, bốn mắt nhìn nhau.

“Sao... sao vậy nhỉ? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Hình như là giọng của nhị tiểu thư!”

“Không phải là tiếng của nhị tiểu thư sao? Chẳng lẽ nhị tiểu thư xảy ra chuyện gì, các người mau đi bẩm báo với Hầu gia cùng phu nhân, ta đến đó trước xem thế nào!”

“Dạ!” Một hạ nhân vội vàng chạy đi thông báo.

Nhan Lăng gắt gao túm chặt mép chăn, kinh hoàng nhìn nam nhân xích lõa bên cạnh. Gương mặt xinh đẹp vì ý thức được chuyện vừa phát sinh mà không khỏi hoảng sợ, mắt phượng hiện rõ từng đường tơ máu, gần như phát điên với những gì mình thấy.

Tại... tại sao có thể như vậy được? Vì sao nam nhân này lại nằm bên cạnh nàng? Hẳn không phải nên ở cùng một chỗ với Nhan Noãn Noãn sao?

Nhan Noãn Noãn? Nhan Lăng dường như nhớ tới điều gì đó, đưa mắt đánh giá gian phòng. Càng nhìn, gương mặt xinh đẹp càng trở nên hoảng loạn. Gian phòng này không phải là chỗ nàng dẫn Nhan Noãn Noãn tới đêm qua sao? Vì sao nàng lại ở đây? Vì sao???

Nam tử trên giường bị tiếng hét chói tai của Nhan Lăng thức tỉnh, dụi dụi cặp mắt còn ngái ngủ, nhìn người bên cạnh như hoa như ngọc, đột nhiên nhếch môi cười dâm đãng, đánh khinh đến cực điểm.

Nam tử nọ lớn lên xanh xao vàng vọt, đôi mắt một mí híp lại thành ánh mắt dâm tà, mũi gầy khiến cả gương mặt xấu xí đến tệ hại.

Nam tử không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Nhan Lăng, từ gương mặt xinh đẹp cho đến cái gáy xinh xinh, khung xương tinh tế, làn da trắng nõn cùng mịn màng, tiếng nuốt nước miếng của hẳn vang vọng trong căn phòng nhỏ.

Ánh mắt dâm tà tiếp tục nhìn xuống, mặc dù có chăn che nhưng dưới ánh mắt trần trụi của nam tử nọ, Nhan Lăng cho dù có che chắn hay không cũng chẳng khác gì nhau. Bất quá thì gương mặt xanh xao vàng vọt của hẳn thật sự khiến người ta nhìn mà buồn nôn!

Nhan Lăng vừa nhìn qua, cả người giống như trải qua một cơn sóng to gió lớn, sắc mặt nháy mắt trở nên xanh xao, lồng ngực bởi vì tức giận mà phập phồng lên xuống, đôi môi run rẩy, mắt phượng hung ác tràn ngập màu máu.

“Hỗn đản, súc sinh, ta muốn giết ngươi!” Nhan Lăng gào thét, hai bàn chân ngọc ở trong chăn đá đập khiến nam tử nọ ngã từ trên giường xuống đất.

“Ai ui!” Nam tử nọ kêu la, ôm hông bị ngã đau nhìn Nhan Lăng: “Ngươi vì sao lại ra tay độc ác như vậy? Chúng ta tốt xấu gì cũng có một đêm vợ chồng...”

“Aaa, người cảm miệng cho ta!”

Nam tử nọ còn chưa dứt lời, Nhan Lăng đã giống như mèo bị giẫm phải đuôi, cả người nhào dựng lên, mắt đẹp ngập tràn sát khí, hận không thể nghiền nát kẻ trước mặt thành tro.

Đúng lúc này thì ‘rầm’ một tiếng, cửa phòng bị người bên ngoài đá văng ra.

Hai người trong phòng giật mình nhìn ra cửa.

Nhan Lăng vừa nhìn thấy người đứng ngoài cửa, sắc mặt phút chốc trắng bệch, nhất thời quên cả phản ứng.

Ngoài cửa chính là Nhan Hưong Thái cùng Nguyễn Mai, hai người vừa nhìn thấy Nhan Lăng cả người không mảnh vải che thân ở trên giường giăng co với nam tử xa lạ, biểu tình phút chốc cứng ngắc, rất nhanh liền hiểu mọi chuyện.

Phía sau hai người chính là Lâm Hưong Y cùng Nhan Noãn Noãn, sau Nhan Noãn Noãn còn có một đám hạ nhân quét dọn buổi sáng.

Đoàn người vừa nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, vẻ mặt đại ra. Mà tác giả của màn kịch này là Nhan Noãn Noãn cũng rất phối hợp, ngay người mất một lúc lâu.

Nhan Hưong Thái phục hồi lại tinh thần, giận đến run người, cũng không biết có phải khí huyết lên não không mà gương mặt già nua đỏ còn hơn cả tôm luộc.

“Nghiệt... nghiệt...” Nhan Hưong Thái gắng hết sức mà không thể nói nên lời.

“Hầu gia bớt giận, đừng tức giận mà tổn hại đến sức khỏe!” Lâm Hưong Y thấy cả người Nhan Hưong Thái như sắp đổ tới nơi, vội vàng chạy lại đỡ, vỗ vỗ ngực lão trấn an, mắt phượng trừng lên, lạnh lùng nhìn đám hạ nhân phía sau: “Các người ở đó thất thần cái gì, còn không mau áp giải tên hỗn đản kia ra ngoài chờ Hầu gia xử lý!”

Về mặt Lâm Hưong Y thập phần nghiêm túc, bất quá thì trong lòng không kim được sung sướng. Ha ha ha, ông trời đúng là có mắt, lại để Nhan Lăng làm ra những chuyện bại hoại như vậy, lần này bà ta còn sợ không lật đổ được hai mẹ con Nguyễn Mai sao.

Nguyễn Mai bị một màn trước mắt dọa cho ngây người, đầu óc choáng váng quay cuồng, thật muốn ngã ra hôn mê bất tỉnh, bất quá thì do lý trí quá mức cường đại, bà ta cố nén xúc động muốn ngất xỉu lại, nếu bây giờ bà ta ngất đi thì chẳng phải Lăng nhi sẽ bị cô lập sao? Tệ hơn nữa Lâm Hưong Y kia nhất định sẽ nhân cơ hội này ép Hầu gia đuổi Lăng nhi ra khỏi phủ.

Nguyễn Mai hít sâu một hơi, đột ngột nhào tới phía trước, kêu khóc thất thanh: “Nữ nhi đáng thương của ta, là kẻ nào rắp tâm hãm hại nữ nhi của ta???”

Nguyễn Mai loạng choạng đi đến bên giường, ôm Nhan Lăng gào khóc. Chết tiệt, rốt cuộc là kẻ nào, kẻ nào dám hại nữ nhi của bà ta? Sự trong sạch của Lăng nhi thể là đã bị hủy rồi!

Trong lòng Nguyễn Mai hận không nói nên lời, tư vị này thật giống như có người cầm gậy, không ngừng chà đạp lòng bà!

Nhan Hưong Thái nghiêng răng nghiêng lợi, liều mạng muốn cất tiếng, trải qua cố gắng tột bậc, cuối cùng cũng nói thành lời: “Nghiệp tử bại hoại gia phong, còn không mặc quần áo vào?!” nói rồi phẩy tay áo rời đi.

“Hầu gia đừng tức giận, có chuyện gì cũng nên từ từ giải quyết!” Xa xa truyền đến tiếng Lâm Hưong Y trấn an.

Cửa lớn đại sảnh Vũ Dương hầu phủ bị đóng chặt từ bên trong, toàn bộ hạ nhân đều bị đuổi ra ngoài như muốn che giấu mọi chuyện đã xảy ra, bất quá thì chuyện Nhan Lăng thất trinh vẫn như một làn gió thổi khắp Vũ Dương hầu, không bao lâu đã truyền ra ngoài phủ...

Giữa đại sảnh, một nam nhân áo quần không chỉnh tề bị trói gô trên đất. Nhan Hưong Thái căm tức nhìn nam tử nọ, ánh mắt sắc bén như muốn băm thây người nọ thành trăm nghìn mảnh.

“Nói, ngươi là ai, là ai để ngươi vào đây?”

Nam tử khiếp sợ nhìn Nhan Hưong Thái, cúi đầu nói: “Là... là đại tiểu thư cho ta vào, không dám dối gạt Hầu gia, trước khi đại tiểu thư xuất giá có phái người truyền tin cho ta, nói là muốn ta nghĩ cách lên vào trong phủ cùng nàng sum họp!”

Nam tử vừa dứt lời, toàn bộ ánh mắt trong đại sảnh đổ dồn lên người Nhan Noãn Noãn.

Nhan Noãn Noãn miễn cưỡng liếc nhìn nam tử nọ, thần nhiên nở nụ cười, im lặng không lên tiếng lại khiến người ta có cảm giác lạnh dọc sống lưng.

“Nha? Ngươi nói đại tiểu thư? Là đại tiểu thư nào a?”

Long Trác Việt ở bên cạnh gất gao nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, Nhan Noãn Noãn không cần nhìn cũng biết Long Trác Việt lúc này có bao nhiêu tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Kết cục tính kế người!

Ads Nam tử sùng sốt, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Nhan Noãn Noãn, chỉ là một cái liếc nhìn thôi cũng đủ khiến hắn kinh diễm.

Nữ nhân này đẹp quá, thật giống như tiên nữ bước ra từ tranh vẽ mà, so với nữ nhân trải qua một đêm xuân với hắn còn xinh đẹp gấp mấy trăm lần!

“Đại tiểu thư Vũ Dương hầu phu không phải là Nhan Noãn Noãn sao?” Nam tử lưu loát hỏi lại, trông mắt thủy chung không rời khỏi người Nhan Noãn Noãn.

Nam tử nọ đối với thái độ lãnh liệt của Nhan Hướng Thái không phải là không sợ, nhưng nhớ tới lời nói của tiểu nha đầu kia, Vũ Dương hầu phu nhị tiểu thư đã cam đoan sẽ giúp hắn bình an vô sự, bao nhiêu kinh hoàng đều chậm rãi tiêu tan cả. Đợi đến lúc mọi chuyện được dàn xếp ổn thỏa, có tiền rồi hắn sẽ có thể thoải mái đến Nguyệt các chơi đùa a!

Nhan Noãn Noãn cười cười, mắt đẹp cong thành hình bán nguyệt, hai hàng lông mi dài cong vút khẽ hạ xuống: “Ngươi nói ngươi cùng đại tiểu thư sớm đã tình đầu ý hợp, vì sao vừa nãy chúng ta lại nhìn thấy đại tiểu thư vừa khóc vừa nháo kia?”

Sắc mặt Nhan Hướng Thái phút chốc đại biến, rất nhanh hiểu được ý tứ trong lời nói của Nhan Noãn Noãn. Người bị hại vốn không phải là Nhan Lăng mà là Nhan Noãn Noãn a! Người mà nam nhân này muốn hủy hoại chính là Nhan Noãn Noãn.

Nhan Hướng Thái vừa xác định được đầu đuôi mọi chuyện, thần sắc phút chốc khấn trương hơn hẳn. Nếu là trước kia thì chuyện Nhan Noãn Noãn có bị hủy hoại trong sạch hay không cũng chẳng liên quan gì tới lão, nhưng là hiện tại, nàng ta không những là Hiền vương phi mà sau lưng còn có Thái hậu chống lưng.

“Các cô nương đều rất sĩ diện, vì bị mọi người phát hiện nên nàng có chút ngượng ngùng thôi!” Nam tử không chút hoài nghi nói.

Rầm một tiếng vang dội, Nhan Hướng Thái đập bàn, giận dữ đứng bật dậy quát: “Vô liêm sỉ, ngươi nói năng xằng bậy, thật sự đáng chết!”

Nam tử cả kinh, theo bản năng nói: “Ta không có nói bậy!”

Lâm Hương Y nãy giờ vẫn im lặng đứng một bên đột ngột lên tiếng: “Ngươi nói ngươi không nói bậy, vậy ngươi có biết, người vừa nói chuyện với ngươi mới chính là Vũ Dương hầu phu đại tiểu thư – Nhan Noãn Noãn không? Mà người vừa trải qua một đêm xuân với ngươi chính là Nhị tiểu thư Nhan Lăng, nhà ngươi cũng thật to gan, dám nhúng chàm tiểu thư Vũ Dương hầu phu, tội còn không đáng chết?”

Nam tử nghe xong, nhất thời trợn mắt, há hốc mồm, biểu tình cứng ngắc nhìn về phía Nhan Noãn Noãn. Nếu đây mới là Đại tiểu thư Vũ Dương hầu phu thì không phải nãy giờ hắn đang đào mồ chôn mình sao? Còn nữa, người an bài hắn vào phủ hủy hoại sự trong sạch của đại tiểu thư chính là nhị tiểu thư a, nay hắn lại nhầm lẫn hủy hoại trong sạch của nàng ta, nàng ta có thể buông tha cho hắn sao?

Đáng chết! Sớm biết kết cục thế này thì hắn nên tìm hiểu kỹ càng hơn mới đứng, trước giờ hắn chỉ gặp qua nha hoàn bên cạnh nhị tiểu thư, chưa từng nhìn thấy nhị tiểu thư, nếu biết người nằm trên giường là nàng ta thì có đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không động tới một cọng tóc của nàng ta a!

Ánh mắt Nhan Hướng Thái càng lúc càng âm lãnh, từng đạo sắc bén bắn tới trên người nam tử nọ. Không cần bốn mắt nhìn nhau hắn cũng biết mình chết chỉ là chuyện sớm muộn!

“Hầu gia, ta...”

Nam tử đang muốn nói gì đó thì cửa đại sảnh đã bị người khác đẩy ra, Nhan Lăng đã sửa sang lại quần áo cùng Nguyễn Mai bước vào.

Nhan Lăng vừa bước qua cửa đã quì gối trên đất, gào khóc: “Phụ thân, người nhất định phải làm chủ cho nữ nhi, là Nhan Noãn Noãn, chính là Nhan Noãn Noãn hãm hại ta, là nàng ta hủy hoại trong sạch của ta!”

“Hầu gia, Lăng nhi của chúng ta thật khổ a, nàng không biết vì sao lại đắc tội Noãn nhi khiến nàng ta hạ thủ ngoan độc hủy đi trong sạch của Lăng nhi. Hầu gia nhất định không được buông tha nàng, nhất định phải lấy lại công đạo cho Lăng nhi a!” Nguyễn Mai gạt lệ nói.

Nhan Hướng Thái chán ghét liếc Nguyễn Mai một cái rồi trừng mắt phẫn nộ nhìn Nhan Lăng, ánh mắt lạnh lẽo khiến người ta có cảm giác đang bị nhốt trong hầm băng, cả người không kim được run rẩy.

Nhan Lăng bắt gặp ánh mắt của Nhan Hướng Thái, nhất thời ngẩn người, trong lòng không khỏi kinh hoàng, vội vàng cúi đầu né tránh ánh nhìn của lão.

Nhan Hường Thái hừ lạnh một tiếng, nhếch miệng, lạnh lùng vung tay hất văng chén trà trên bàn tới trước mặt Nhan Lăng: “Nhan Noãn Noãn hãm hại người? Vậy người nói cho ta nghe nàng hãm hại người như thế nào?”

Nếu đến tận bây giờ mà lão còn không phân biệt được ai đúng ai sai thì mấy chục năm làm người của lão cũng thật uổng phí! Nam nhân kia nói hẳn cùng Nhan Noãn Noãn tình đầu ý hợp, Nhan Lăng lại nói Nhan Noãn Noãn hãm hại mình, cục diện như vậy, ai nhìn vào đều có thể đoán ra tất cả mọi chuyện đều do một tay Nhan Lăng bày bố, chính là muốn hại người không ngờ lại hại tới chính mình!

Nếu như nàng ta đạt được mục đích ban đầu thì sao? Nàng ta hại Nhan Noãn Noãn chính là đẩy toàn bộ kẻ trên người dưới Vũ Dương hầu phủ vào con đường chết a! Lão như thế nào lại sinh ra một đứa con ngu ngốc như vậy chứ?

Cứ nghĩ tới chuyện Nhan Lăng thiếu chút nữa hại tới lão, đôi mắt chim ưng của Nhan Hường Thái giận đến muốn xuất huyết, ánh mắt nhìn Nhan Lăng cũng không còn yêu thương, ôn hòa như trước mà tràn ngập sát ý.

Nguyễn Mai sống với Nhan Hường Thái hơn nửa cuộc đời, tâm tư của lão, bà ta đương nhiên hiểu rõ. Trong lòng Nguyễn Mai chấn động, vội vàng quỳ xuống dưới chân Nhan Hường Thái.

“Hầu gia, Lăng nhi cũng là nhất thời hồ đồ, cầu xin Hầu gia mở cho nàng một con đường sống!”

“Cút!” Nhan Hường Thái bực bội, một cước đá văng Nguyễn Mai ra xa: “Đều là do người giáo dục nàng ta, tự mình hại mình không nói, còn muốn đổ tội cho người khác, Nhan Hường Thái ta không có nữ nhi như vậy!”

Nguyễn Mai bị đau, nhưng vừa nghe thấy Nhan Hường Thái muốn cắt đứt quan hệ, vội vàng bò trở lại, ôm lấy chân lão cầu xin: “Hầu gia, là lỗi của thiếp thân, người trừng phạt thiếp thân như thế nào cũng được, cầu xin người tha cho Lăng nhi một lần!”

“Bỏ qua cho nàng? Người cũng biết người nàng ta đắc tội là ai, là Hiền vương phi, ngay cả Thái hậu còn lên tiếng giúp nàng ta, các người lại dám chọc tới nàng, các người muốn chết thì cũng đừng kéo theo ta, cũng đừng có liên lụy tới trên dưới mấy trăm người ở Vũ Dương hầu phủ này chứ!” Nhan Hường Thái cả giận nói.

“Đúng vậy, tỷ tỷ, chuyện lần này nhị tiểu thư làm thật đáng xấu hổ, giờ thì hay rồi, hại người không được lại thành hại mình, cái này gọi là báo ứng a!” Lâm Hương Y ở bên cạnh bỏ đá xuống giềng.

Trộm gà không được còn mất cả nắm thóc, Nhan Lăng này quả thật ngu ngốc mà! Lâm Hương Y trong lòng vui mừng khắp trời, qua hôm nay thôi, Xảo nhi của bà sẽ là tiểu thư duy nhất của Vũ Dương hầu phủ, là tiểu thư tôn quý nhất rồi! Càng nghĩ, bà ta càng không kìm nén được kích động, bất quá thì biểu hiện ra bên ngoài thủy chung là thương tiếc cùng tiếc hận dùm Nhan Lăng!

“Phụ thân, không phải như vậy, là Nhan Noãn Noãn hãm hại ta, chính là nàng bảo Nhan Song Song tới gặp ta nói là có chuyện muốn thương lượng với ta!” Nhan Lăng mặt mày trắng bệch, cố gắng giải thích.

Trong lòng Nhan Lăng lơ mơ nhận ra Nhan Hường Thái không tin lời nàng ta, đã biết nàng bày mưu hại Nhan Noãn Noãn cuối cùng lại hại chính mình, nhưng là nàng có chết cũng không thể thừa nhận a!

Nhan Hường Thái giận đến nổi cả gân xanh, đi nhanh tới trước mặt Nhan Lăng, hung hăng tát nàng một cái như trời giáng, gương mặt trắng nõn phút chốc in rõ dấu năm ngón tay.

Nhan Lăng bị cái tát này của lão dọa cho ngây người, nước mắt thì nhau rớt xuống, từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên Nhan Hường Thái đánh nàng, mà nàng, cũng là lần đầu tiên thấy ánh mắt phẫn nộ tràn ngập sát ý của lão.

“Vô liêm sỉ, ta nuôi người lớn như vậy là để người làm mất mặt ta sao? Ta nuôi người mười mấy năm là để người hại ta mất đầu sao? Hôm nay nếu không xử trí, ta không phải người họ Nhan!” Nhan Hường Thái tức giận quát.

Nguyễn Mai nghe vậy càng khóc dữ dội hơn: “Hầu gia bớt giận, người bỏ qua cho Lăng nhi đi, nàng là nữ nhi của người a, xin người giơ cao đánh khẽ!”

“Noãn Noãn, nàng ta khóc cứ như heo bị chọc giết vậy, thật khó nghe!” thanh âm không lớn không nhỏ của Long Trác Việt đột ngột vang lên, hàm ý trong câu nói khiến người ta dở khóc dở cười, không khí áp bức trong đại sảnh phút chốc trở thành thập phần qui dị.

Nhan Noãn Noãn không nói gì mà chỉ lẳng lặng nhìn Long Trác Việt, trong lòng thầm nghĩ: Lúc người khóc còn khó nghe hơn cả bà ta a!

Nghĩ rồi Nhan Noãn Noãn cũng đứng dậy, chậm rãi đi tới chỗ Nhan Hường Thái, từng bước tao nhã mà cao quý, trên gương mặt tuyệt mỹ nở nụ cười ôn hòa như gió xuân thắm ba.

Nhan Noãn Noãn liếc nhìn Nhan Lăng rồi cười nói: “Nhị thúc, nhị muội là nữ nhi của người, nếu người xử nàng quá nặng sẽ khiến người đời nhìn vào mà chê cười người là lãnh khốc vô tình, ngay cả nữ nhi cũng có thể hạ thủ ngoan độc!”

Mi tâm Nhan Hường Thái nhú chặt, quay đầu nhìn Nhan Noãn Noãn: “Việc này vốn là Lăng nhi xin lỗi người, người nói xem muốn xử phạt nàng như thế nào?” Nhan Hường Thái trong lòng thầm tính toán, để nàng ta xử lý chuyện này cũng tốt, sẽ không kinh động đến Thái hậu.

Nguyễn Mai đầy hi vọng nhìn Nhan Noãn Noãn, hi vọng nàng hạ thủ lưu tình.

Lâm Hương Y khẽ hạ hai hàng mi dài, có chút bất mãn liếc nhìn Nhan Noãn Noãn, trong lòng tự hỏi: Nhan Noãn Noãn chết tiết này rốt cuộc muốn làm cái gì a?

“Một cô nương chưa gả chồng như nhị muội mà đã thân mật cùng một nam nhân, chuyện này có không ít hạ nhân tận mắt chứng kiến, giấy không gói được lửa, chuyện này sớm muộn gì cũng truyền ra bên ngoài, nhị muội muốn gả cho người khác là chuyện không có khả năng. Nói như thế nào thì ta cũng là người Nhan gia, danh dự của Nhan gia cũng là danh dự của ta, so với việc xử phạt nhị muội, không bằng... gả nàng cho nam nhân kia đi, như vậy thì danh dự Hầu phủ cũng được bảo toàn.”

Nhan Noãn Noãn vừa dứt lời, Nhan Lăng phần nộ hét lên: “Nhan Noãn Noãn, ác phụ nhà ngươi lại muốn gì hả? Muốn ta gả cho hắn, ta chết cũng không chấp nhận!”

“Nhị muội, ta cũng chỉ là nghĩ cho người cùng Nhan gia thôi!” Nhan Noãn Noãn về tiết hận nói.

“Ta phi, không cần người ở chỗ này giả bộ hảo tâm!”

Lâm Hương Y đang bất mãn, vừa nghe thấy Nhan Noãn Noãn muốn gả Nhan Lăng ra ngoài, cao hứng nói: “Hầu gia, ta thấy đề nghị của đại tiểu thư cũng tốt lắm, Hầu gia vừa không phải mang tiếng lãnh khốc mà Vũ Dương hầu phủ cũng không phải mất mặt!”

Nhan Hưởng Thái trầm mặc, ánh mắt nhìn Nhan Lăng có chút đăm chiêu, một lúc lâu sau mới gật đầu nói: “Làm như vậy đi, người đâu, lập tức chuẩn bị đồ cho nhị tiểu thư, để nàng cùng nam nhân này đi đi!”

Nguyễn Mai nghe vậy liền cảm thấy trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Nam tử nọ nghe Nhan Hưởng Thái nói vậy, nhất thời vui không thốt nên lời, ngơ ngác nhìn một lượt những người có mặt, gương mặt xanh xao vàng vọt khiến người khác nhìn mà buồn nôn vừa mừng vừa sợ.

Hắn cứ tưởng là mạng mình lần này tiêu rồi, huy đi sự trong sạch của nhị tiểu thư Vũ Dương hầu phủ, nếu không bị đánh chết thì cũng là sống dở chết dở, nào ngờ không những không chết mà còn cưới được thiếu nữ xinh đẹp về nhà, trở thành con rể của Vũ Dương hầu phủ. Trời xanh không ngờ lại cho hắn miếng bánh thơm ngon như vậy a!

“Thất thần cái gì, còn không mau tạ Vương phi ân điển!” Lâm Hương Y bước đến gần nam tử, gương mặt được trang điểm kỹ càng tràn ngập đắc ý.

“Dạ, dạ, tiểu nhân tạ Vương phi ân điển, tạ nhạc phụ đại nhân thành toàn!”

Nam tử dập đầu với Nhan Noãn Noãn rồi lại dập đầu với Nhan Hưởng Thái, một tiếng nhạc phụ của hắn thiếu chút nữa đánh ngất Nhan Hưởng Thái.

“Câm miệng, không được gọi ta là nhạc phụ, ta còn nghe người gọi một tiếng nữa ta sẽ cho người cắt lưỡi người!” Nhan Hưởng Thái trừng mắt, gầm lên với nam tử nọ.

Nam tử bị hù cho rụt đầu rụt cổ, sợ hãi không dám lên tiếng.

“Không, phụ thân, ta không muốn gả cho hắn, ta không muốn gả cho nam nhân ghê tởm này, phụ thân, van xin người, xin người tha thứ cho nữ nhi, nữ nhi biết sai rồi, người bảo nữ nhi làm gì cũng được... đại tỷ, đại tỷ, là ta sai, là ta đáng giận, ta không nên tính kế với tỷ, tỷ tha cho ta đi, tha thứ cho ta được không? Ta nguyện ý làm nô tỳ cho tỷ, nguyện ý để tỷ sai khiến, xin tỷ đừng gả ta cho hắn, không cần đẩy ta vào hố lửa...” Nhan Lăng gào khóc thê thảm, hết câu xin Nhan Hưởng Thái lại cầu xin Nhan Noãn Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Kim hà trư xuất hiện!

Ads Toàn bộ đại sảnh chìm trong tiếng khóc bi ai của Nhan Lăng, lúc này nàng ta làm gì còn là thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng nữa, bao nhiêu kinh hoàng cùng bất an hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp, nước mắt nước mũi hòa lẫn khiến gương mặt tinh xảo bản không chịu được.

Đáy mắt Nhan Hưởng Thái xẹt qua tia phiến muộn cùng chán ghét, ngoảnh mặt sang một bên không để ý tới lời cầu xin của Nhan Lăng, trong lòng đã sớm coi như mình chưa từng có nữ nhi này, nếu không phải sợ người ngoài nói lảo lãnh khốc vô tình thì lão đã sớm xử trí nghiệt tử này rồi!

Lâm Hương Y cùng Nhan Xảo cuối cùng cũng không nhịn được đắc ý trong lòng, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười lãnh đạm mà mỉa mai, rõ ràng vô cùng vui sướng khi thấy mẹ con Nhan Lăng gặp họa.

Nhan Noãn Noãn nhìn hai mẹ con Nhan Xảo, trong lòng cười lạnh. Thật là không biết che giấu cảm xúc, hai mẹ con nhà này cũng chẳng phải người tử tế

gi!

Rất nhanh sau đó, một vài hạ nhân cường tráng theo lệnh của Nhan Hướnɡ Thái đi vào nàg Nguyễn Mai đã ngát xỉu ra ngoài, một vài tên đi tới kéo Nhan Lãg đang khóc nháo lòi đi.

Nam tử nọ quay đầu nói lời cảm tạ với nhữnɡ người trong đại sảnh rồi cũng vội vàng rời đi, ánh mắt sắc mị không hề rời khỏi người Nhan Lãg, dâm tà mà đáng khinh, nhìn dáng đi của hãn cũng đủ biết trong lòng hãn có bao nhiêu vui mừng. Tuy rằng Nhan Lãg không đẹp bằng một nửa Nhan Noãn Noãn, nhưng hãn dù có sắc tâm cũng không có gan lớn như vậy a!

Thanh âm khóc nháo của Nhan Lãg dần dần biến mất, nữ nhi thất trìnɡ, thanh danh tất nhiên cũng bị hủy theo, Nhan Hướnɡ Thái cảm thấy đau đầu, Lâm Hươnɡ Y vội vàng đỡ lão ngồi xuống ghế, ôn nhu giúp lão ấn huyệt giảm đau.

Nhan Hướnɡ Thái liếc nhìn Nhan Noãn Noãn nhàn tản ngồi trên ghế chủ nhà, nội tâm không kìm được tức giận: “Náo nhiệt cũng xem xong rồi, các ngươi còn chưa chịu đi?” thanh âm lão rất nhẹ nhưng không che giấu được sự mất kiên nhẫn. Nếu không phải sợ kinh động đến Thái hậu, lão đã chẳng cần phải khách khí với Nhan Noãn Noãn như vậy, sớm đã gọi người tổng hai kẻ gây họa này ra khỏi phủ rồi.

Nhan Noãn Noãn cười cười, vừa định nói gì đó thì Long Trác Việt ở bên đã giành nói trước: “Ngươi còn chưa có trả bạc cho chúng ta nha, bốn mươi chín vạn lượng, không được quýt đâu à!”

Long Trác Việt vừa nói vừa neho neho mắt nhìn Nhan Hướnɡ Thái, Nhan Noãn Noãn ngồi bên cạnh đưa mắt nhìn qua mà không nhận được cười thầm. Sao nàg lại có cảm giác hãn lúc này thật giảo hoạt giống hồ ly kìa?! Bất quá thì hãn nói cũng đúng, bạc còn chưa lấy được, về sao được chứ, trên đời này làm gì có chuyện tiện nghi cho người như vậy chứ. Nàg còn chưa đòi Nhan Hướnɡ Thái trả luôn phần bạc mua lại một yêu cầu của nàg đã là may mắn cho lão rồi, vừa này giúp lão giải quyết chuyện của Nhan Lãg cũng là xuất phát từ sự đồng tình, lão không cảm kích thì chớ lại còn dám đuổi nàg về sao?

Bọn chúng là đang vui về khi thấy người khác gặp họa sao? Nhan Hướnɡ Thái đang đau đầu lại bị Long Trác Việt đòi nợ, gương mặt già nua phút chốc đỏ bừng lên, đỏ đến độ người ta nhìn mà tưởng lão xuất huyết, chuẩn bị đi đòi nhà ma tới nơi!

“Ngươi... các ngươi...” Nhan Hướnɡ Thái run run, giận đến không nói nên lời.

Lâm Hươnɡ Y căng thẳng, buột miệng nói: “Đó là Nhan Lãg thiếu các ngươi, các ngươi muốn đòi thì tìm nàg ta mà đòi a!” Tại sao lại thành bốn mươi chín vạn lượng rồi? Có phải nàg ta bị tiền làm cho mờ mắt rồi không? Mở miệng là tiền tiền tiền, bộ nàg ta chưa thấy nhiều tiền như vậy bao giờ sao?

Nhan Noãn Noãn thản nhiên nhìn lướt qua Lâm Hươnɡ Y, rõ ràng là rất tự nhiên nhưng lại khiến Lâm Hươnɡ Y thấp thỏm không yên, mấp máy miệng muốn nói mà lại không biết nên nói gì, cuối cùng quyết định im lặng không nói gì nữa.

Thấy Lâm Hươnɡ Y thức thời, Nhan Noãn Noãn mới nhìn qua Nhan Hướnɡ Thái: “Nhị thúc muốn trả thì tốt nhất nên dùng ngân phiếu, tốt nhất là nhanh nhanh một chút bởi vì ta và Vương gia còn muốn tiến cung thỉnh an Thái hậu, nếu để trễ sợ là sẽ mắc tội bất kính với người a!”

Trán Nhan Hướnɡ Thái nổi đầy gân xanh, ý tứ của Nhan Noãn Noãn lão sao có thể không hiểu được chứ, nếu hãn không trả tiền thì nàg ta sẽ tiến cung gặp Thái hậu cáo trạng mất.

Nhan Hướnɡ Thái tức giận trừng mắt nhìn Nhan Noãn Noãn, thấy đối phương thản nhiên cười cười, cổ họng đắng như ăn phải hoàng liên, cảm giác nghẹn khuất khiến lão hít thở không thông.

“Triệu tổng quan, đi lấy bốn mươi chín vạn lượng bạc đưa cho Hiền vương phi!” Nhan Hướnɡ Thái gằn giọng nói từng tiếng một.

“Hầu gia...” Lâm Hươnɡ Y trừng mắt, lớn tiếng kêu lên.

“Không cần nói nữa, mau điu ta về phòng!” Nhan Hướnɡ Thái cắn răng găm nhẹ, cắt ngang sự bất mãn của Lâm Hươnɡ Y.

Lâm Hươnɡ Y cảm nhận được Nhan Hướnɡ Thái đang cố kìm nén giận dữ, cũng không dám nói gì nữa, bà ta tốt nhất là không nên chọc giận lão nữa thì hơn. Chuyện của mẹ con Nguyễn Mai đã khiến lão giận đến nội thương, Nguyễn Mai cho dù không bị hù cũng mất đi vị trí chủ mẫu, đến lúc đó thì bà ta chẳng phải sẽ danh chính ngôn thuận ngồi lên vị trí chủ mẫu Vũ Dương hầu phủ sao?

Xảo nhi của bà sẽ trở thành tiểu thư duy nhất của Vũ Dương hầu phủ. Nhan Lãg bị Hầu gia đuổi ra khỏi phủ, tuy là lập gia đình nhưng nửa phân đồ cưới cũng không cho, về sau Xảo nhi xuất giá chẳng phải đồ cưới sẽ tăng lên gấp đôi sao?

Lâm Hươnɡ Y nghĩ như vậy, trong lòng thoáng cân bằng hơn một chút, mặt mày hớn hờ đỡ Nhan Hướnɡ Thái rời đi.

Nhan Noãn Noãn cầm bốn mươi chín vạn lượng ngân phiếu, trong lòng vô cùng mỉa mai, nắm tay Long Trác Việt rời khỏi Vũ Dương hầu phủ.

Đội khi hai người đi rồi, Nhan Hướnɡ Thái ra lệnh cho Triệu tổng quản đưa Nguyễn Mai tới từ đường Nhan gia cách xa kinh thành tỉnh tâm xám hối. Lão không nói bao giờ đưa Nguyễn Mai quay trở lại, người thông minh vừa nghe đã biết là Nguyễn Mai ở Vũ Dương hầu phủ đã trở thành quá khứ, đưa tới từ đường xem như là Nhan Hướnɡ Thái đã quá nhân từ rồi, chiếu theo Nhan Lãg bại hoại gia phong thì lão không hù bà ta mới là lạ.

Mà mọi người cũng đều hiểu, Nguyễn Mai nếu đã bị đưa tới từ đường liền không còn là chủ mẫu của Vũ Dương hầu phủ nữa. Kết cục như vậy, người vui nhất chính là Lâm Hươnɡ Y, bà ta ôm mộng đẹp trở thành chủ mẫu Vũ Dương hầu phủ.

Vũ Dương hầu phủ cách Tụ Hiền lâu không xa, mấy người Nhan Noãn Noãn đi bộ tới Tụ Hiền lâu. Trên cả đoạn đường đều có thể nghe thấy chuyện Nhan Lăng vụng trộm mà thất trinh, ai nấy đều kêu sinh động như thể chính mình đã chứng kiến vậy.

Những lời bàn tán thỉnh thoảng lại vang tới bên tai Nhan Noãn Noãn, nàng khẽ cong miệng thành nụ cười nhạt cho thấy tâm tình vô cùng tốt.

Đột nhiên, phía trước vang lên thanh âm va chạm, ngay sau đó là thanh âm giận dữ của nam tử.

“Tên ăn mày chết tiệt này, ngươi muốn chết hay sao hả mà đi không nhìn đường hả?”

Người nọ mắng xong liền nhấc chân đá xuống, Nhan Noãn Noãn ở phía xa chỉ nhìn thấy bóng lưng của hắn.

Loại người lưu manh chuyên dùng sức mạnh ức hiếp người khác thì ở đâu chẳng có, cho dù bọn chúng có đi đứng đụng vào người khác cũng có thể đổ tội cho đối phương, huống chi là tên khất cái.

Nhan Noãn Noãn miễn cưỡng liếc nhìn nhưng cũng không để trong lòng. Mãi đến khi nam tử kiêu ngạo nọ lướt qua tên khất cái đi về phía trước, tên khất cái cố sức đứng thẳng dậy để lộ gương mặt thô củng, vẻ bình thản trong đáy mắt Nhan Noãn Noãn gọn sóng.

Người này... nàng đi đến trước mặt tên khất cái nọ, hỏi: “Ngươi không phải hạ nhân trong tướng phủ sao?” Nam tử này chính là người đeo bình rượu ngày trước, nhờ có hắn mà nàng mới thắng được nhiều bạc như vậy, coi như là đã có công không nhỏ. Đối với hạ nhân này, trong lòng Nhan Noãn Noãn có chút hảo cảm.

Nam tử ngẩng đầu nhìn Nhan Noãn Noãn rồi gật gật đầu, cũng không lên tiếng mà muốn vòng qua người Nhan Noãn Noãn rồi đi.

Nhan Noãn Noãn nhướn mày nhìn theo bóng dáng nam tử nọ rồi vội vàng đuổi theo: “Ngươi bị Bạch Vũ đuổi ra khỏi phủ phải không?” Nếu vẫn là hạ nhân của tướng phủ thì làm sao có thể rách rưới như vậy, cho dù hạ nhân trong tướng phủ địa vị dè hèn nhưng cũng có cơm ăn áo mặc, tuy không phú quý như người ta nhưng cũng gọi là tốt hơn rất nhiều người. Mà hắn hiện tại, quần áo rách rưới, lúc hắn đi ngang qua nàng, nàng còn có thể ngửi thấy mùi hôi do nhiều ngày chưa được tắm rửa.

Nhan Noãn Noãn không khó đoán ra nguyên nhân người này bị đuổi khỏi tướng phủ. Bạch Vũ xem chừng bị hành vi của hắn chọc giận không nhẹ, vừa thua không ít bạc vừa phải đáp ứng một yêu cầu của Nhan Noãn Noãn, cơn giận này nàng ta sao có thể nuốt trôi được chứ?

Nam tử dừng lại, lần nữa gật đầu, gương mặt chất phác, đôi đồng tử sâu không đáy đầy thâm thúy.

“Dù sao ngươi cũng không có nơi nào để đi, không bằng theo ta về Hiền vương phủ đi!” Nhan Noãn Noãn nói, cũng không biết vì sao mà nàng đối với nam tử này có cảm giác rất thân thiết, chẳng lẽ là vì hôm trước hắn giúp nàng thắng cuộc sao? Ừm, chắc là vậy rồi!

Nam tử nghe vậy mới quay đầu lại nhìn Nhan Noãn Noãn, gương mặt thô củng hiện rõ ý cười, hiển nhiên là vui mừng vì có chỗ dung thân rồi.

“Được!”

“Song Song, đưa...” Nhan Noãn Noãn vừa định bảo Nhan Song Song, nói được một nửa mới nhớ là mình không biết tên gọi đối phương, về khó hiểu quay qua nhìn nam tử nọ, đang muốn hỏi thì đã nghe nam tử kia cười nói: “Hào Phóng, ta tên là Hào Phóng!”

Giọng nói trầm thấp thấp phần có uy lực, không hề có cảm giác áp bức mà ngược lại còn khiến người ta cảm thấy thật thân thiết!

Nhan Noãn Noãn có chút sững sốt, rất nhanh sau đó liền hiểu được là do đối phương nhận thấy ánh mắt nghi hoặc của nàng nên mới tự xưng danh trước.

“Song Song, ngươi đưa Hào Phóng về phủ rửa mặt chải đầu trước đi, làm thêm chút đồ ăn cho hắn nữa!”

Hào Phóng? Tên cũng thật là kỳ quái, hay là bởi vì gương mặt thô củng cho nên cha mẹ hắn mới đặt tên cho hắn như vậy?

“Dạ, Vương phi!”

Nhan Song Song nói rồi liền dẫn Hào Phóng trở về Vương phủ. Nhan Noãn Noãn dẫn theo Long Trắc Việt cùng Thiên Minh tiếp tục đi tới Tụ Hiền lâu.

Vừa tới cửa Tụ Hiền lâu, Nhan Noãn Noãn đã thấy hai huynh muội Hàn gia đứng đó. Hàn Thế Hiền thái độ ôn hòa, vừa nhìn thấy Nhan Noãn Noãn, trong mắt hiện lên tia cung kính.

Nhan Noãn Noãn nghĩ tới trước kia hắn vô lễ, kiêu ngạo cùng ương ngạnh nhưng từ khi nhận mình làm sư phụ thì cũng coi là biết cấp bậc lễ nghĩa, thái độ cũng không còn lạnh lùng như trước.

Hàn Thi Ngâm vừa nhìn thấy Nhan Noãn Noãn, lập tức nhiệt tình tới đón: “Noãn nhi, ngươi đã tới rồi, ta chờ ngươi thật lâu a!”

“Hàn tiểu thư tìm ta có chuyện sao?” Nhan Noãn Noãn cười nói, nụ cười đậm nhạt khiến cả người nàng thanh nhã cùng u tĩnh như đoá thủy tiên trong sương sớm.

Hàn Thi Ngâm trở mắt nhìn Nhan Noãn Noãn, vẻ tán thưởng cùng kinh diễm ngày càng nồng đậm, cho dù nàng không nói thẳng cũng có thể khiến người khác hiểu được ý nàng muốn nói. Đẹp! Thật sự là rất đẹp a!

“Xem người kia, đã bảo gọi ta là Thi Ngâm hoặc Ngâm nhi là được rồi!” Hàn Thi Ngâm cười, ra vẻ giận dỗi liếc nhìn Nhan Noãn Noãn, bắt mắt nói.

Nhan Noãn Noãn khẽ cười: “Thi Ngâm...”

Hàn Thi Ngâm là tiểu thư Hàn gia, người ta năm lần bảy lượt muốn kết giao, nếu nàng từ chối chẳng phải là cho người khác có cơ hội nói nàng tâm cao khí ngạo sao? Huống chi, Hàn Thi Ngâm này luôn đem đến cho nàng cảm giác của sự chân thành, thẳng thắn cùng hào phóng.

“Ôi chào!”

Hàn Thi Ngâm nghe thấy Nhan Noãn Noãn gọi tên mình, mừng rỡ như thể vớ được miếng bánh từ trên trời rơi xuống, mặt mày hớn hở, hận không thể nhào tới ôm Nhan Noãn Noãn một cái.

Bất quá, Nhan Noãn Noãn cảm thấy người mà Hàn Thi Ngâm muốn ôm lại chính là Long Trác Việt đang đứng bên cạnh nàng. Theo nàng thấy thì ánh mắt nàng ta nhìn Long Trác Việt càng lúc càng mang nhiều cảm xúc. Đương nhiên, Nhan Noãn Noãn cũng biết một điều, Hàn Thi Ngâm nếu có nhớ thì cũng là nhớ những bức tranh thêu của Long Trác Việt.

“Đừng nhìn Việt Việt như vậy, ta sẽ hoài nghi người có ý đồ bất chính đó!”

Hàn Thi Ngâm sờ sờ chóp mũi, ngượng ngùng thu hồi lại ánh mắt thêm nhỏ dãi của mình rồi đi đến bên cạnh Nhan Noãn Noãn, ôm lấy cánh tay nàng nói: “Noãn nhi với Vương gia tình cảm sâu nặng, ta làm sao có thể ảnh hưởng được tới tình cảm của hai người a!”

Nhan Noãn Noãn tà tà liếc Hàn Thi Ngâm, nghiêm mặt nói: “Vậy cũng đúng!”

Hàn Thế Hiến nghe vậy, khóe miệng không nhịn được run rẩy, liếc mắt nhìn Nhan Noãn Noãn mấy lượt, trong lòng thầm nhủ: Quả nhiên là người có thể hiểu được Hàn Thi Ngâm, da mặt đều dày như nhau!

“Noãn nhi, ta đã tìm được mặt bằng rồi, ngày mai sẽ tìm người trang hoàng lại, chính là ở đối diện Tự Hiền lâu này, về sau có thể gặp người nhiều hơn rồi!” Hàn Thi Ngâm vừa nói vừa chỉ một cửa hàng ở đối diện Tự Hiền lâu.

Nhan Noãn Noãn nhớ rõ, cửa hàng đó trước kia cũng là một gian tửu lâu, qui mô nhỏ hơn Tự Hiền lâu một chút, từ lúc nàng liên tục cho ra món ăn mới, Tự Hiền lâu mỗi ngày đều chật kín người, tửu lâu ở đối diện kia vắng khách nên cách đây vài ngày đã đóng cửa. Hàn Thi Ngâm chọn chỗ này chỉ sợ là muốn nhanh chóng có được tranh thêu của Long Trác Việt thì đúng hơn!

“Thi Ngâm, người ta đã thêu được rất nhiều khăn tay cùng với hà bao nha, người có muốn nữa không?” Long Trác Việt từ phía sau Nhan Noãn Noãn nhô đầu ra, ánh mắt nóng bỏng nhìn Hàn Thi Ngâm hỏi.

Hàn Thi Ngâm vừa nghe vậy, nhiệt huyết sôi trào, lập tức vọt tới trước mặt Long Trác Việt, gật đầu lia lịa nói: “Ân, ân, muốn, muốn a!”

Đôi mày thanh tú của Nhan Noãn Noãn nhíu lại, có chút ai oán nhìn Long Trác Việt: “Nhất định phải gọi thân mật như vậy sao?”

Long Trác Việt mờ mắt nhìn Nhan Noãn Noãn, buồn rầu gãi gãi đầu: “Vậy nên gọi là gì? Thi Thi hay Ngâm Ngâm?”

“Quên đi, vẫn là Thi Ngâm thì tốt hơn!” khóe miệng Nhan Noãn Noãn co rút.

Hàn Thi Ngâm cúi đầu, che miệng cười, thấy Nhan Noãn Noãn không sợ trời không sợ đất ăn dấm chua mà không nhịn được cười.

“Nha?!” Long Trác Việt cẩn thận quan sát sắc mặt Nhan Noãn Noãn, thấy nàng không có dấu hiệu tức giận mới yên tâm nhìn về phía Hàn Thi Ngâm nói: “Người ta còn thêu cả vỏ gối, người có cần không?”

Hàn Thi Ngâm nghe vậy, trước mặt như bùng sáng cả lên, ngoác miệng cười để lộ cả hàm hai cái răng nanh.

“Muốn, muốn, đương nhiên là muốn, chỉ cần là thứ Vương gia thêu, ta đều muốn hết a!”

Long Trác Việt nghe xong, cười đến híp cả mắt, vẫy vẫy Thiên Minh nói: “Thiên Minh, mang Thi Ngâm hồi phủ lấy tranh thêu đi, người biết ở đâu chứ?”

“Thuộc hạ biết!”

“Đừng rồi, chớ quên lấy bạc nha!” Thấy Thiên Minh cùng Hàn Thi Ngâm dần khuất bóng, Long Trác Việt vội vàng nói với theo.

“Dạ, Vương gia!”

~

Màn đêm dần trở nên mờ mịt, ánh trăng trải trên mặt đất một dải sáng bạc...

Nhan Noãn Noãn theo lời dặn của Cổ Nhất, cách mấy ngày lại ngâm mình trong nước thuốc, không chỉ để đã thông kinh mạch mà còn phòng ngừa lúc luyện võ tổn thương tới thân thể. Dù sao thì thể chất của nàng khá khác biệt, không phải trời sinh cốt cách kỳ lạ mà là từ nhỏ đã trúng kỳ độc, nếu không sớm nghĩ ra cách loại trừ độc tố ra khỏi cơ thể thì sẽ rất nguy hiểm.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà Nhan Noãn Noãn đã đạt được cấp hai. Tuy so với Nhan Song Song, Thiên Minh thì quá thấp nhưng cũng đủ để khiến Cổ Nhất trợn mắt, há mồm. Càng khiến cho lão kinh hoàng hơn nữa là chỉ trong một tháng, nội lực Nhan Noãn Noãn đã đạt đến cấp bốn.

Mặc dù Cổ Nhất sớm đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng lúc lão biết Nhan Noãn Noãn đạt tới cấp bốn, trái tim già nua không chịu được kích thích, thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh. Căn cứ theo tốc độ này thì tiền đồ của Nhan Noãn Noãn thật là không tài nào đo lường được a! Đương nhiên là lão cũng không quên trất thêm một lớp vàng lên mặt mình rồi. Nha đầu Noãn nhi này tu luyện nhanh như vậy còn phải dựa vào bí quyết độc môn của lão a!

Nhan Noãn Noãn lúc này đang ngâm mình trong thùng nước thuốc, nhắm mắt ngưng thần, rất nhanh sau đó, quanh người nàng lờ mờ phát ra vòng ánh sáng nhạt, gương mặt xinh đẹp lãnh đạm nhưng lại vô cùng thánh khiết.

Ở bên ngoài, Cổ Nhất hết vọng vào: “Nha đầu, Việt Việt nha ngươi cho ta mượn dùng một chút!”

Nhan Noãn Noãn nghe mà không kìm được run rẩy, cái gì mà mượn một chút chứ? Bất quá thì lúc này nàng cũng không thể phân tâm được, nên đối với tiếng hét của Cổ Nhất chỉ có thể im lặng mà không tài nào đáp lại được.

Cổ Nhất chỉ là muốn thông báo với Nhan Noãn Noãn một tiếng chứ không hề có ý định chờ nàng hồi đáp, vừa nói xong đã lôi kéo Long Trác Việt rời khỏi Vương phủ.

Hai người đi không biết bao lâu, mãi đến khi chung quanh vắng lặng không một bóng người mới dừng lại.

“Nói đi, lôi kéo ta ra đây là có chuyện gì hả?” Người nói chuyện không phải là Long Trác Việt mà chính là Cổ Nhất, lão vuốt chòm râu dài, ánh mắt sáng ngời nhìn Long Trác Việt.

Tuy rằng Long Trác Việt không nói rõ nhưng là ánh nhìn của hắn, lão đương nhiên hiểu là hắn có chuyện muốn nói.

Long Trác Việt dặt tay sau lưng, đôi mắt đẹp nhìn chăm chú về phía trước, vầng trăng trên cao thân nhiên buông dài ánh sáng bạc lên vai hắn. Gương mặt xấu xí trong đêm đen nhìn càng dọa người, nếu có người vô tình đi ngang qua, chắc chắn sẽ bị dọa đến kêu cha gọi mẹ.

“Tháng sau, Thần tôn giáo sẽ đến kinh thành!” thanh âm lạnh như băng son thấm vào tận xương tủy.

Cổ Nhất nhướn mày, có điểm khó hiểu hỏi: “Chuyện này cũng không phải, cứ ba năm một lần Thần tôn giáo sẽ vào đất liền tuyển chọn nhân tài, năm nay vừa vận tới Thương Nam quốc, nếu được Thần tôn giáo lựa chọn sẽ có khả năng được đưa ra Linh đảo tu luyện, đây là mơ ước của rất nhiều người. Nếu là vì chuyện tuyển nhân tài, Thần tôn giáo không thể không đến Thương Nam quốc!” Cổ Nhất nói rồi trừng mắt tức giận liếc Long Trác Việt, ý tứ rất rõ ràng: Ngươi đừng ở đây nói lời vô nghĩa!

Long Trác Việt bị Cổ Nhất liếc, đôi mắt trong sáng xẹt qua tia quang mang: “Người của ta nghe được, Thần tôn giáo chủ có một con Kim hà trư, con Kim hà trư này đã được ban thưởng cho Đường chủ Chu Tước – Kim Mặc Lan, sự kiện tuyển nhân tài lần này, Kim Mặc Lan nhất định sẽ đến!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Say rượu!

Ads Ánh mắt Cổ Nhất chợt lóe sáng.

“Ngươi nói là Kim Mặc Lan sẽ mang Kim hà trư đến kinh thành?”

Kim hà trư, lão đã tìm Kim hà trư mấy chục năm trời không thấy bóng dáng, không ngờ lại xuất hiện ở đại lục Lạc Thiên. Cổ Nhất tràn ngập hưng phấn, cuối cùng thì lão cũng gặp được Kim hà trư nổi tiếng trong truyền thuyết rồi.

Đối lập với gương mặt hưng phấn của Cổ Nhất, vẻ mặt Long Trác Việt lạnh như không thể lạnh hơn. Hắn thân nhiên liếc Cổ Nhất nói: “Một con heo thôi mà, làm gì mà vui vậy?” Cũng không phải là một đôi, còn không biết là đực hay cái, không có đôi thì miễn nói tới chuyện sinh đẻ, bất quá thì có so với không có thì vẫn tốt hơn!

Cổ Nhất buồn bực trừng mắt nhìn Long Trác Việt, cái gì mà chỉ là một con Kim hà trư, phải biết là dù chỉ là một con Kim hà trư cũng đã là báu vật trân quý bao nhiêu người mơ ước a, tại sao hắn lại nói như thể không hề đáng giá vậy?

Nhưng mà... Cỗ Nhất nghĩ một hồi cũng thấy đúng, đúng, trong mắt Long Trắc Việt, nếu không phải Kim hà trư này có thể cứu mạng Nhan Noãn Noãn thì nó đúng là chẳng đáng một đồng, trong mắt hắn cũng lắm cũng chỉ là một con heo biến dị mà thôi.

“Ừ thì nó là heo, người của người có nghe ngóng được bao giờ Kim Mặc Lan tới kinh thành không?” Cỗ Nhất trừng mắt nhìn Long Trắc Việt mấy lượt, thấy đối phương như trước bày ra bộ dáng lạnh nhạt, khinh thường liền quyết định đổi đề tài, hai hàng lông mi che đi tia sáng dị thường trong đáy mắt.

“Mười ngày sau!” Long Trắc Việt nói.

Cỗ Nhất kích động xoa xoa tay: “Tiểu Việt Việt, nếu lúc đó người trộm được, nhớ rõ là phải cho ta nghiên cứu trước a!”

Long Trắc Việt lạnh lùng nhìn lão: “Vì sao lại là ta mà không phải là người đi trộm?” Luận tu vi, luận kinh nghiệm, lão nhân gần trăm tuổi này mới là thích hợp nhất a!

Thần Tôn giáo lần này tới kinh thành tuyển nhân tài, ba vị Đường chủ đương nhiên cũng sẽ xuất hiện, cộng thêm sự có mặt của Kim hà trư, chỉ e lần này người theo bảo vệ không ít. Kim Mặc Lan kia mà đã đạt tới cấp tám, những người khác càng miễn bàn, có thể gia nhập Thần Tôn giáo, không phải nhân tài cũng là những người nội công thâm hậu.

Cỗ Nhất ngửa mặt lên trời thở phì phì, chòm râu dài bị lão thổi bay lên bay xuống, lão tức giận trừng mắt nhìn Long Trắc Việt nói: “Người nói vậy là sao? Ta đây tuổi cũng sắp gần trăm, làm sao có thể làm ra loại chuyện trộm đạo như vậy được? Người tưởng ta giống mấy kẻ tiểu nhân kia sao?” Nếu để người giang hồ biết không biết sẽ chê cười lão như thế nào a, mấy chuyện mất mặt như vậy, có chết cũng đừng mong lão làm.

“Người cũng biết đi trộm là mất mặt? Người không làm thì dựa vào cái gì muốn ta làm?” Long Trắc Việt không chút nề tình phản bác lại.

Cỗ Nhất biến sắc, gương mặt già nua lúc xanh lúc đỏ, tròn mắt đảo liên hồi, nửa ngày sau mới lên tiếng: “Nương tử người hay nương tử ta hả?”

“...”

Đôi mắt đẹp của Long Trắc Việt trong bóng đêm càng trở nên thâm trầm hơn cả, hắn không chớp mắt nhìn Cỗ Nhất, đôi mắt như hai con lốc xoáy nhìn Cỗ Nhất như thể muốn cuốn luôn lão vào trong.

Cỗ Nhất âm thầm nuốt nước miếng, không cam lòng chịu yếu thế trừng mắt liếc lại.

Nào ngờ, Long Trắc Việt vừa thấy Cỗ Nhất trừng mắt nhìn mình thì liền thu hồi ánh nhìn, lần nữa nhìn xa xăm, thanh âm càng trở nên lạnh lẽo hơn cả: “Ta đi!” Lão già này còn có thể vì Noãn Noãn mà chế giải được, coi như cũng có chút tác dụng, không cần chấp nhặt với lão.

Long Trắc Việt cùng Cỗ Nhất đạt được thỏa thuận liền cùng nhau trở về Vương phủ. Cả hai vừa bước vào cửa đã đụng phải Nhan Noãn Noãn từ trong phòng ngâm thuốc đi ra.

“Sư phụ, người mang Việt Việt đi đâu vậy?”

Cỗ Nhất đầy khinh thường, oán niệm nhìn Nhan Noãn Noãn: “Ta sống lâu nên xấu xa như vậy sao?”

Nhan Noãn Noãn khoanh hai tay trước ngực, nhú mày nhìn Cỗ Nhất, ý tứ rất rõ ràng: Người cũng biết vậy sao?

Cỗ Nhất dậm ngực dậm chân, lão đây đã thu loại đồ đệ gì a? Suốt ngày chỉ biết chọc tức lão mà!

“Noãn Noãn, sư phụ Noãn Noãn tìm người ta để mượn Thiên Minh đi trộm heo nha!” Long Trắc Việt rất phối hợp thay Cỗ Nhất giải oan.

Nhan Noãn Noãn nhướn đôi mày thanh tú, khó hiểu nhìn Cỗ Nhất: “Trộm heo?” Lão già này lại tính làm cái gì, bộ không có chuyện gì làm hay sao mà muốn đi trộm heo? Còn muốn Thiên Minh tự mình đi trộm? Chẳng lẽ heo ngoài chợ không đủ ngon?

“Vi sư cũng chỉ là quan tâm tới con thôi, đã biết Kim hà trư sẽ xuất hiện đương nhiên phải tìm Thiên Minh cùng ta đi trộm rồi, không nghĩ tới con lại xem vi sư thành người xấu, vi sư thật thương tâm, đau lòng quá a...”

Cỗ Nhất quay lưng về phía Nhan Noãn Noãn, vừa lắc đầu vừa thở dài, cũng không quên lên án như thể Nhan Noãn Noãn đã phạm phải tội tày trời nào đó khiến lão vô cùng đau đớn vậy.

Long Trắc Việt đánh giá Cỗ Nhất mấy lượt. Hừ! Công phu diễn kịch của lão già này tuyệt không thua gì hắn! Heo là do lão tìm thấy sao? Lão có lòng đi trộm sao? Bất quá thì đây cũng chính là mục đích của Long Trắc Việt, hắn muốn lão già này nói cho Noãn Noãn biết là bọn họ đã tìm ra Kim hà trư, để cho lão nói cho nàng biết Thiên Minh sẽ đi trộm để Noãn Noãn không nghi ngờ hắn, hừm, lão già này cũng thật biết tranh công mà!

Nhan Noãn Noãn nghe thấy những lời kia của Cỗ Nhất, đầu tiên là ngẩn ra, rất nhanh sau đó liền kinh hi, đôi mắt đẹp mở to nhìn lão. Nàng có nghe nhầm không? Sư phụ nói đã tìm thấy Kim hà trư?

“Sư phụ, người nói thật sao?” Nhan Noãn Noãn kinh hi chạy đến trước mặt Cỗ Nhất, hưng phấn nắm cánh tay lão hỏi.

Cỗ Nhất hừ nhẹ một tiếng, ra vẻ thật khó chịu khiến trán Nhan Noãn Noãn hiện rõ ba đường hắc tuyến. Lão già này thù cũng thật dai a! Quên đi, vì Kim hà trư, nàng nhẫn! Coi như lão là sư phụ cùng biết vì nàng mà lo lắng đi!

“Sư phụ, vừa rồi là đồ nhi không tốt, người đại nhân đại lượng bỏ qua cho tiểu nhân, đừng chấp nhặt với đồ nhi, được không?” Nhan Noãn Noãn lắc lắc cánh tay Cổ Nhất, gương mặt tuyệt sắc nở nụ cười lấy lòng, thanh âm làm nũng nói.

Cổ Nhất dẫu môi, đáy mắt xẹt qua tia đắc ý, vô cùng hưởng thụ khi Nhan Noãn Noãn lấy lòng.

“Sư phụ, người thu thập tin tức nhất định đã mệt mỏi rồi, ta đi hâm nóng vò rượu tiện thể làm hai món điểm tâm cho người, được không?”

Nhan Noãn Noãn vừa dứt lời, con ngươi u tối của Cổ Nhất phút chốc sáng lên, quay đầu nhìn Nhan Noãn Noãn: “Chỉ hai món thì không đủ nhắm rượu a!”

Long Trác Việt tuy không lên tiếng nhưng trong lòng thầm khinh bỉ Cổ Nhất. Lão nhân chết tiệt! Đã chiếm được tiện nghi mà còn tham lam!

“Noãn Noãn, người ta muốn ăn sườn a!” Long Trác Việt không cam lòng bị bỏ qua, làm nũng nói.

Toàn bộ tâm tư của Nhan Noãn Noãn lúc này đều bị Kim hà trư chiếm giữ, cũng không có thừa thời gian quan tâm tới Long Trác Việt: “Việt Việt ngoan, ngày mai người ta làm cho người ăn nha, sư phụ tuổi đã lớn, răng không được tốt lắm, không thể ăn sườn được!”

Thái độ rõ ràng chỉ là nói cho có lệ khiến gương mặt vốn ngăm đen của Long Trác Việt càng đen hơn cả, ánh mắt gắt gao trừng Cổ Nhất khiến lão cảm thấy một cổ lạnh thấu xương phía sau gáy, cả người nổi đầy da gà da vịt.

“Nha đầu, răng vì sư tốt lắm, mau đi làm sườn rồi ba chúng ta cùng ăn a!” Lão dám khẳng định, hôm nay nếu không cho Long Trác Việt ăn sườn thì những ngày sau này của lão sẽ thật thảm a!

Nhan Noãn Noãn hồ nghi nhìn Cổ Nhất, một lúc lâu sau mới gật đầu: “Được, đều theo lời sư phụ!” Ai bảo lão tìm ra Kim hà trư đâu, hiện tại lão là lớn nhất!

...

Tốc độ làm việc của Hàn Thi Ngâm thật sự rất nhanh, chỉ mới ba ngày ngắn ngủi mà phường thêu Phúc Thụy đã được thành lập, những bức tranh thêu của Long Trác Việt cũng được mang ra bày bán.

Hàn Thi Ngâm cũng không có ý định trưng bày toàn bộ tranh thêu của Long Trác Việt mà chỉ bày vài ba bức, kỹ thuật thêu xuất thần nhập hóa như vậy, người tinh mắt đương nhiên sẽ nhìn ra giá trị của nó.

Tứ nương trong phường thêu Phúc Thụy một phần là do Hàn Thi Ngâm mang từ Hàn gia tới, một phần là do nàng dày công tuyển khắp kinh thành mới tuyển được, tay nghề tuy không bằng được một phần ba của Long Trác Việt nhưng cũng là những người có tuổi nghề khá cao, khá nổi tiếng ở kinh thành.

Tuy không thể thuê được Long Trác Việt tới phường thêu Phúc Thụy làm việc nhưng được độc quyền mua bán tranh thêu của hắn cũng đủ khiến Hàn Thi Ngâm thống khoái.

Phường thêu Phúc Thụy đối diện với Tụ Hiền lâu, ngày khai trương pháo đỏ nhuộm đỏ cả một con đường, vô cùng náo nhiệt. Cửa hàng có chương quây cùng người phụ trách bán hàng cho nên Hàn Thi Ngâm thân là lão bản nhưng lại rất nhàn nhã.

Tụ Hiền lâu vừa đóng cửa, Hàn Thi Ngâm liền giữ Nhan Noãn Noãn lại, ôm mấy bình rượu chạy tới Tụ Hiền lâu muốn mọi người cùng uống mừng phường thêu khai trương.

Vương chương quây là người rất dễ nói chuyện, không chỉ nể thân phận của Hàn Thi Ngâm mà vì lão đối với Nhan Noãn Noãn rất có hảo cảm, cho nên tình nguyện cho bọn họ mượn một nhả gian ở lầu hai làm nơi uống rượu..

“Noãn nhi, ta nói cho người biết nha, rượu này là ta mang từ nhà đến, là do nhà chúng ta tự ủ lấy a, tên là Lưu hương túy, uống rất ngon nha, đến đến, mau đến nếm thử đi!” Hàn Thi Ngâm kéo Nhan Noãn Noãn tới gần nói.

Hàn Thi Ngâm cũng không mời nhiều người, trong nhả gian chỉ có nàng ta, Nhan Noãn Noãn, Long Trác Việt, Hàn Thế Hiền cùng một lão nhân không mời mà đến nữa.

Thức ăn trên bàn toàn bộ đều do Lưu thúc làm, tuy rằng hương vị kém xa những món Nhan Noãn Noãn làm nhưng cũng là một bàn sơn hào hải vị, xa xỉ không sao nói được.

Nhan Noãn Noãn nhìn bình rượu trong tay Hàn Thi Ngâm, lắc lắc đầu nói: “Ta nói không uống rượu!”

Nàng ở hiện đại có uống qua bia, rượu trái cây nhưng chưa từng uống rượu cổ đại, thật sự không lường được độ mạnh của nó.

Hàn Thi Ngâm thấy nàng do dự, dừng cảm vỗ ngực nói: “Noãn nhi, người có thể yên tâm, rượu này uống không say, vô cùng thích hợp cho nữ nhi a!” Nói rồi cũng không chờ Nhan Noãn Noãn lên tiếng đã xé niêm phong bình rượu, rót vào chén của Nhan Noãn Noãn.

Nháy mắt, mùi rượu thơm lừng, ngọt nhẹ tràn ngập nhả gian.

Một con sâu rượu như Cỗ Nhất làm sao có thể chịu nổi dụ hoặc, rất vô liêm sỉ đưa chén tới trước mặt Hàn Thi Ngâm: “Ồi chao, ôi chao, mau rót cho lão nhân ta một chén a!”

Thơm quá a! Cả đời lão đã nếm qua vô số rượu ngon nhưng lại chưa từng thấy loại rượu nào mà chỉ mới ngửi thôi đã khiến người ta không kìm được ham muốn, thật giống y như lão tham luyện trù nghệ của Noãn nhi vậy, nếu hôm nay không được thử thì lão chắc chắn sẽ không ngủ được a!

Hàn Thi Ngâm biết Cỗ Nhất là sư phụ của Nhan Noãn Noãn, là bậc tiền bối nên đối xử với lão vô cùng tôn kính.

Vừa thấy lão mở miệng liền rót cho lão một chén nói: “Nếu tiền bối thích, ngày mai ta sẽ cho người mang đến Vương phủ để tiền bối uống dần!” Sư phụ của Noãn nhi cũng là sư cố của đại ca nàng rồi, tiểu bối như nàng nhất định phải hiếu kính lão rồi!

Lời nói của Hàn Thi Ngâm khiến Cỗ Nhất vô cùng hưởng thụ, vui đến nỗi mắt cũng sắp híp thành một đường: “Được được, Thi Ngâm nha đầu thật hiểu lòng ta a!”

“Tiền bối thích là tốt rồi, đại ca ta đã bái Noãn nhi làm sư phụ, tiền bối lại là sư phụ của Noãn nhi, tính ra người cũng là sư cố của đại ca. Ta thấy hơi thờ tiền bối cường thế, chắc chắn là một cao nhân, hi vọng ngày sau tiền bối có thể chiếu cố đại ca ta nhiều hơn nữa!” Cơ hội tốt như vậy Hàn Thi Ngâm đương nhiên không thể bỏ qua, tươi cười hớn hở giúp Cỗ Nhất rót rượu nói.

Cỗ Nhất thấy Hàn Thi Ngâm hứa là mai sẽ mang rượu ngon tới cửa, cười đến không phân biệt được đông tây nam bắc, vỗ ngực cam đoan: “Không thành vấn đề, chuyện của đồ nhi cũng là chuyện của lão nhân ta, hắc hắc, mau rót nữa đi, nữa đi!”

Nhan Noãn Noãn nhìn Hàn Thi Ngâm với Cỗ Nhất vừa gặp mà như quen biết đã lâu, nhất thời dờ khóc dờ cười, tính cách Hàn Thi Ngâm này cũng thật đáng yêu đi, ăn mừng cũng không quên tranh thủ thay Hàn Thế Hiển.

Một thương nhân mà có thể khiến Nhan Noãn Noãn cảm thấy đáng yêu, điều này chứng tỏ trong lòng nàng đã sớm coi nàng ta là bằng hữu. Đôi khi cũng không cần quen biết quá lâu mới hiểu rõ tính cách của một người, thỉnh thoảng chỉ cần nói vài câu, làm một vài hành động nhỏ cũng để người khác biết người đó có đáng để kết giao hay không.

Trên người Hàn Thi Ngâm mang đậm tính cách thương nhân, lúc nào cũng vì lợi ích của bản thân trước, có thể tính kế thì tuyệt đối không buông tha. Nhưng nàng ta cũng không phải là một gian thương vì lợi ích cá nhân bất chấp tất cả.

Gương mặt tuyệt sắc của Nhan Noãn Noãn nở nụ cười nhạt, tính cách Hàn Thi Ngâm với nàng cũng coi như khá giống nhau.

Hàn Thế Hiển về mặt tự nhiên ngồi một bên, lỗ tai hơi hồng, ánh mắt thỉnh thoảng lại liếc qua Hàn Thi Ngâm, trong lòng thật sự rất cảm động. Những lời Hàn Thi Ngâm nói với Cỗ Nhất đều là vì lo lắng cho hắn. Hàn gia tuy là một đại gia tộc nhưng cũng giống như các gia tộc bình thường khác, tranh đấu không ngừng, phụ thân hắn cũng không chỉ cưới mỗi mình nương, dĩ nương tuy không nhiều nhưng cũng có tới ba người, điều đáng mừng nhất là bốn nữ nhân kia cũng không có lục đục, tính kẻ lẫn nhau, bất quá thì chuyện tranh thủ tình cảm cũng không phải không có, dù sao thì cũng là tứ nữ hầu nhất phu, khó tránh được va chạm, nhưng là rất nhanh liền có thể cười cười ngồi đánh mạt chược với nhau, đây cũng là chuyện mà phụ thân hắn đặc ý nhất, cưới được liền một lúc bốn hiền thê vào cửa.

Hắn là con trai độc nhất trong nhà, nương hắn là chính thê, sau này sinh thêm nhị muội cùng tam muội. Hàn Thi Ngâm là muội muội nhỏ nhất của hắn do Tứ nương sinh ra, Nhị nương cùng Tam nương tuy không có con nhưng đối xử với bọn hắn vô cùng tốt.

Hắn với Ngâm nhi tuy không cùng một mẹ sinh ra nhưng tình cảm so với nhị muội cùng tam muội còn tốt hơn rất nhiều, mà nàng ở nhà cũng rất có khiếu kinh doanh nên phụ thân thường để nàng tham gia quản lý việc trong nhà.

Để cho một nữ nhi quản lý kinh doanh, ba vị dĩ nương không phải là không lo lắng, nhưng là từ lúc Ngâm nhi bộc lộ thiên phú kinh doanh của mình, mọi người đều yên tâm để nàng làm chủ.

Mặc dù tiếp quản chuyện làm ăn của Hàn gia nhưng Ngâm nhi chưa từng sinh lòng tham muốn chiếm đoạt bất cứ thứ gì, lúc nào cũng nhắc nhở trưởng tử là hắn phải tiếp nhận chuyện kinh doanh của Hàn gia, trong đầu nàng lúc nào cũng muốn tìm người giáo dục hắn thành một nhân tài kinh doanh.

Hàn Thế Hiển tuy rằng cảm thấy rất ấm áp cùng cảm động nhưng hắn căn bản không có hứng thú với kinh doanh buôn bán, huống chi chuyện trong nhà đã có phụ thân cùng Ngâm nhi chống đỡ, hắn hiện tại vô cùng nhàn nhã nhả, muốn chơi gì cứ việc chơi.

Chính thái độ cả lơ phớt phơ này của hắn đã khiến Hàn gia lão chủ nhiều lần tức giận đến ngất xỉu. Nhưng Hàn Thế Hiển lại không sợ cha hắn mà chỉ sợ Hàn Thi Ngâm, việc Hàn Thi Ngâm giỏi nhất chính là dùng bạo lực với hắn khiến hắn chịu khổ không ít, bất quá thì Hàn gia lão chủ lại cố tình như không thấy, ngược lại còn cổ vũ Hàn Thi Ngâm, còn nói nên giáo huấn thì giáo huấn, nếu không thì gia sản Hàn gia sớm muộn gì cũng mất trong tay hắn.

Hắn như thế nào lại là phá gia chi tử a?! Hắn chỉ là thích những thức tốt thôi mà, thử hỏi có ai không thích ăn ngon mặc đẹp chứ? Người sống trên đời cũng chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi, có điều kiện sao phải ngược đãi chính mình chứ? Hàn Thế Hiển trong lòng thầm nghĩ.

Nhan Noãn Noãn nhìn Cỗ Nhất uống hết chén này tới chén khác, vẻ mặt say mê cộng với bộ dáng hưởng thụ khiến lòng nàng nảy sinh hiếu kỳ, nàng xuyên qua, rượu cổ đại thật sự không khiến nàng hứng thú là mấy, bất quá thì mùi hương này thật sự rất hấp dẫn, còn chưa có uống vào mà hương rượu đã khiến người ta mê muội tới nơi.

Mặc dù đã nói không uống nhưng Nhan Noãn Noãn cũng có chút kích thích, nàng bưng chén rượu lên hớp một ngụm nhỏ. Rất nhanh, đôi mắt đẹp lóe

sáng, không cần phải nói, hương trái cây hòa với hương hoa ngọt ngào quán lấy đầu lưỡi, thật lâu vẫn không tan ra. Khi mới uống thì có chút cay cay, sau dần chuyển thành vị rượu đậm đà.

Hàn Thi Ngâm nói loại rượu này vô cùng thích hợp cho nữ nhi, kỳ thực là Lưu hương túy không hề giống với những loại rượu khác, mới uống mấy chén là đã ngà ngà say. Chỉ cần nhìn Cổ Nhất càng uống càng có tinh thần, mặt mày hồng hết cả lên cũng đủ biết.

“Hôm nay phùng thù Phúc Thụy khai trương, ta kính mọi người một ly!” Hàn Thi Ngâm đứng dậy, hào sảng nói rồi bung chén rượu của mình một lên, ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch!

Nhan Noãn Noãn nhìn chén rượu to bằng bát ăn cơm mà có điểm kinh hãi, tuy rằng nói rượu này không dễ say nhưng dù sao cũng là rượu á, uống liên tục như vậy, chuyện say chỉ là sớm hay muộn mà thôi!

Nhan Noãn Noãn muốn đổi chén rượu nhưng Hàn Thi Ngâm lại không chịu, còn nói là rượu này phải uống từng ngụm lớn, hơn nữa trong này cũng không có người ngoại, uống chén nhỏ rất khó chịu.

Lời này của Hàn Thi Ngâm được Cổ Nhất ủng hộ hết mình, chỉ thiếu điều không nhào tới ôm vai nàng, xưng huynh gọi muội.

Năm người cứ như vậy ngồi ăn cho đến nửa đêm.

Hàn Thi Ngâm mở chi nhánh ở kinh thành nghĩa là đã có dự tính ở lại lâu dài, cho nên đã mua một gian nhà nhỏ cách phường thù Phúc Thụy không xa. Căn nhà khá nhỏ, chỉ đủ phòng cho Hàn Thi Ngâm, Hàn Thế Hiến cùng một vài hạ nhân ở lại. Những tú nương từ Hàn gia tới đều được nàng an bài ở lại phường thù Phúc Thụy. Nơi đó trước đây là tú lâu nên hậu viện cũng không thiếu phòng, trước kia dùng làm kho chứa nay được Hàn Thi Ngâm sửa sang lại thành phòng ở.

Bên ngoài Tự Hiến lâu, Nhan Song Song cùng Thiên Minh ngồi ở trên xe ngựa chờ. Thấy đoàn người đi ra liền lấy ghế gỗ cho mọi người lên xe.

Nhan Noãn Noãn thấy tiện đường, muốn đưa Hàn Thế Hiến cùng Hàn Thi Ngâm về thì bị Hàn Thi Ngâm cự tuyệt. Lý do là xe ngựa quá nhỏ, không có đủ chỗ cho nhiều người.

Nhan Noãn Noãn nhìn nhìn nhưng cũng không cưỡng cầu, xe ngựa này xác thực có hơi nhỏ, chỉ đủ chỗ cho nàng, Long Trác Việt cùng Cổ Nhất mà thôi.

Cổ Nhất định thần, bước lên xe đầu tiên, vẻ yên lặng trong đáy mắt tràn ngập mỉa mai, hôm nay uống rượu thật sáng khoái a! Sâu rượu như lão, tửu lượng đương nhiên phải hơn người, tuy lão cũng có chút say, nhưng Long Trác Việt thì không tốt chút nào.

Nhan Noãn Noãn nhìn Long Trác Việt ngã đầu vào vai trái mình mà có chút đau đầu, hẳn liều mạng uống với Cổ Nhất, ước chừng mới được nửa bình mà cả người đã mềm nhũn cả ra.

“Thiên Minh, diu Vương gia lên xe ngựa!” Nhan Noãn Noãn cố sức nói với Thiên Minh.

Tuy rằng Long Trác Việt cũng không ngã cả người lên vai nàng nhưng với thể hình nhỏ nhắn của mình, muốn diu Long Trác Việt to lớn lên xe mà không làm ngã hẳn quả thật là chuyện vô cùng khó khăn, không một chút nàng mới lạ a! Về sau nhất định không cho hắn uống rượu nữa!

Mãi đến khi diu được Long Trác Việt lên giường, Nhan Noãn Noãn cả người mệt rũ rồi, đêm nay tuy nàng uống không nhiều nhưng cũng không tính là ít được, hậu chứng sau khi uống rượu là nàng rất buồn ngủ.

Đúng lúc này thì tiếng đập cửa phá vỡ không gian yên tĩnh, bên ngoài vang lên Phong Cốc.

“Vương phi, nô tài đã chuẩn bị sẵn canh mơ giải rượu rồi ạ!”

Nhan Noãn Noãn day day huyệt thái dương, đứng dậy mở cửa: “Cảm ơn Phong thúc!” Uống chút canh giải rượu cũng tốt, sáng mai rồi giường chắc cũng đỡ nhức đầu hơn.

Nhan Noãn Noãn nghĩ vậy, cầm chén canh mơ một hơi uống cạn rồi lại cầm một chén khác định cho Long Trác Việt uống cho tỉnh rượu. Nàng xoay người liền thấy Long Trác Việt xếp bằng ngồi trên giường, mặt nạ cũng đã gỡ xuống để lộ gương mặt khuyển thành, màu da trắng nõn, đôi mắt trong sáng vô cùng có thần không hề chớp mắt nhìn Nhan Noãn Noãn, hai tay chống cằm, biểu tình mê mang mà lại cực đáng yêu.

Nhan Noãn Noãn sờ sờ mặt mình, khó hiểu nhìn Long Trác Việt hỏi: “Làm gì mà nhìn ta như vậy? Trên mặt ta có dính gì sao?”

“Noãn Noãn, mặt nàng thật hồng nha!”

“Vậy sao? Hèn chi cứ cảm thấy nóng nóng!” Kỳ quái, như thế nào mà đầu óc càng lúc càng quay cuồng?

Nhan Noãn Noãn lắc lắc đầu, cước bộ loạng choạng, trong giây lát tưởng như chân tay đã không còn nghe theo sự điều khiển của đại não, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ. Nàng loạng choạng đi đến cạnh giường, đặt chén thuốc xuống ghế, một tay chống mép giường, trước mặt đột nhiên xuất hiện những hai Long Trác Việt.

“Đi? Vì sao lại có hai Việt Việt?”

Long Trác Việt liếc mắt nhìn Nhan Noãn Noãn, rất nhanh đưa ra kết luận, nàng chính là đang say rượu a! Bất quá thì, chuyện khiến hắn buồn bực là một khắc trước nàng còn rất thanh tỉnh, vì sao nói say liền say được?

Ánh mắt Long Trác Việt dừng lại ở chén canh mơ, hay là canh mơ này uống cùng Lưu hương túy không thể giải rượu mà ngược lại còn khiến người ta say hơn? Đây là khả năng lớn nhất hiện tại, nếu không vì sao Noãn Noãn sớm không say, trễ không say, vừa uống chén canh kia xong liền say? Ngay cả Cổ Nhất cũng uống không say, một bình Lưu hương túy với hắn cũng chẳng nhằm nhò gì, vừa rồi chẳng qua là hắn giả say, mà Noãn Noãn hiện tại là say thật a!

“Noãn Noãn, nàng uống say nha?” Long Trác Việt vừa ôm Nhan Noãn Noãn lên giường vừa hỏi.

Nhan Noãn Noãn vừa nghe những lời này, bất mãn trừng mắt nhìn hắn: “Thúi lắm, sao lúc đó ngươi lại chỉ giương mắt nhìn cô nãi nãi ta uống rượu?” Vừa nói vừa vung nắm tay nhỏ đập đánh Long Trác Việt, hiển nhiên là với việc hắn nói nàng say vô cùng bất mãn.

Đối với sự đánh đập của Nhan Noãn Noãn, Long Trác Việt không hề cảm thấy đau chút nào, mà một cái trừng mắt kia lại khiến gương mặt tuyệt sắc của Nhan Noãn Noãn tăng thêm vài phần quyến rũ.

Long Trác Việt yêu thăm bộ dáng này của nàng mà, bạc môi khẽ nhếch, theo bản năng cúi đầu nhìn Nhan Noãn Noãn.

Gương mặt nàng đỏ bừng như đóa hoa nở rộ mời người tới hái!

Một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước khiến cho tinh thần Nhan Noãn Noãn khê buông lỏng nhưng rất nhanh, đôi mày thanh tú nhú lại.

Vừa rồi nàng cảm thấy có cái đó mát lạnh lướt qua trên mặt nàng nha, lạnh lạnh, rất là thoải mái, chỉ là sao lại không thấy nữa rồi?!

“Người ta còn muốn a!” Nàng chu môi, hip mắt, ánh mắt ngây thơ không biết đang nhìn về phía nào.

Long Trác Việt ngẩn người, tâm tình vô cùng sung sướng, lần nữa hôn lên má Nhan Noãn Noãn, chính là lần này dừng lại lâu hơn một chút.

Nhan Noãn Noãn nở nụ cười thỏa mãn, nàng khẽ quay đầu muốn nhìn xem cảm giác thoải mái này là do đâu.

Lúc nàng quay đầu, môi Long Trác Việt còn chưa dời đi... vì thế, một màn miệng đối miệng vô tình xuất hiện...

Đôi mắt trong suốt của Long Trác Việt thăm lại, trong đáy mắt xuất hiện hai ngọn lửa nhỏ.

Nhan Noãn Noãn vươn đầu lưỡi, nhẹ liếm đôi môi Long Trác Việt nhưng rất nhanh liền rút trở về.

Bạc môi Long Trác Việt cảm nhận được độ ẩm do lưỡi Nhan Noãn Noãn mang đến, ngây ngốc đến quên cả hành động.

Mà Nhan Noãn Noãn dường như phát hiện thứ gì đó chơi rất vui, chơi chơi một hồi rồi cười khanh khách, nàng cười thành tiếng khiến hai cánh môi khẽ mở ra.

Long Trác Việt hoàn hồn, nhìn Nhan Noãn Noãn cười thành tiếng, trong mắt hiện rõ tia ôn nhu, chỉ là đối phương vẫn là bộ dáng say rượu không hề thay đổi. Đôi mắt đen thâm trầm lóe qua tia giao hoạt.

Long Trác Việt khẽ liếm môi, vươn hai cánh tay dài ôm lấy Nhan Noãn Noãn, đặt nàng ngồi trên đùi mình, khuôn mặt tuấn tú kề sát gương mặt tuyệt sắc của nàng: “Noãn Noãn, hôn một cái đi!” Dứt lời liền nhắm mắt, chu môi chờ đợi phúc lợi dâng lên tới cửa.

Nhan Noãn Noãn đang nhắm mắt, nghe những lời này của Long Trác Việt, đôi mắt đẹp mơ màng mở ra, hai tay vòng qua ôm lấy cổ Long Trác Việt, nhìn bạc môi kia kề chu lên, đầu óc nhất thời trống rỗng.

Không đợi cho đại não lên tiếng, hành động đã muốn nhanh hơn, hai cánh môi hồng hôn lên bạc môi mỏng của Long Trác Việt. Vốn định hôn một chút rồi thôi, nào ngờ môi nàng vừa chạm tới, Long Trác Việt liền nâng cánh tay to lớn chế trụ sau gáy nàng, sau đó hơi hé miệng hôn lên đôi môi anh đào của Nhan Noãn Noãn, nhẹ nhàng liếm mát rồi lại cắn cắn, động tác hết như chó gặm xương.

Nhan Noãn Noãn không cam lòng yếu thế, cũng hé miệng cắn lại Long Trác Việt.

Rõ ràng là một màn hôn môi thật ái muội lại bị hai người trình diễn thành cắn qua cắn lại, còn cổ tình tỏ ra rất thích thú.

Đầu lưỡi Nhan Noãn Noãn không cẩn thận đi vào trong miệng Long Trác Việt khiến cả người hắn chấn động, rất nhanh liền phát hiện ra điều gì đó, vội vàng đưa đầu lưỡi của mình quấn lấy đầu lưỡi Nhan Noãn Noãn.

Hơi thở hai người càng lúc càng nặng nề, bốn phía vang lên tiếng thở dốc không ngừng.

Rất lâu sau đó Long Trác Việt mới buông tha Nhan Noãn Noãn, đôi mắt tối đen như mực nhìn chăm chăm Nhan Noãn Noãn, dục hòa trong đáy mắt càng lúc càng nồng đậm.

Nhan Noãn Noãn đột ngột xoay người, đẩy Long Trác Việt ngã nhào ra giường. Cả người nàng ngồi trên bụng Long Trác Việt, không gian vang lên

tiếng hít không khí trầm trọng, thân hình Long Trác Việt nhảy mất căng cứng cả lên. Dục hỏa nhảy mất cháy bùng lên.

Nhan Noãn Noãn ở trên lại làm như không biết mình đã gây ra chuyện gì, từ trên cao nhìn xuống Long Trác Việt: “Trúng thối, cho người cắn ta, xem ta trừng trị người như thế nào?” Bộ dáng kia rõ ràng là tư thế của một nữ vương cao cao tại thượng.

Long Trác Việt dờ khóc dờ cười.

Nhan Noãn Noãn bị cơn xâm chiếm, cả người lâm vào trạng thái hưng phấn cực độ, hoàn toàn không ý thức được những chuyện mình đang làm.

Long Trác Việt xoay người, dễ dàng đem Nhan Noãn Noãn đặt dưới thân. Đôi mắt đẹp thẩm lại, càng lúc càng trở nên âm trầm, tựa như xoáy lốc gút gao nhìn chăm chăm Nhan Noãn Noãn.

Nhan Noãn Noãn nhìn chằm chằm vào gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, dung mạo khiến nhân thần phẫn nộ, hơi thở càng lúc càng dồn dập, ma xui quỷ khiến thốt lên: “Việt Việt, chúng ta hình như còn chưa có động phòng!”

Đôi mắt đẹp của Long Trác Việt bùng sáng như ngôi sao cuối trời tối tăm.

“Noãn Noãn, động phòng a!”

Nhan Noãn Noãn nhanh tay cởi quần áo Long Trác Việt, rất nhanh để lộ ra bờ ngực tinh trắng, làn da láng mịn như điêu khắc.

Ừc... Nhan Noãn Noãn nuốt nước miếng.

Long Trác Việt liếc nhìn đồng quần áo bị nàng cởi xuống, khoe miệng nhếch lên thành độ cong hoàn mỹ, cúi người cuồng nhiệt hôn lên đôi môi anh đào của Nhan Noãn Noãn, bàn tay to lớn chậm rãi di chuyển trên người nàng, giúp nàng cởi bỏ từng lớp quần áo, để lộ làn da nõn nà cùng thân hình mê người.

Bàn tay Long Trác Việt giống như có điện, cảm giác tê dại khiến Nhan Noãn Noãn không tự chủ phát ra những tiếng thâm ngân mê người, mềm mại mà vô cùng kích thích.

Thân hình cao lớn của Long Trác Việt khẽ động, nhìn Nhan Noãn Noãn nhắm chặt mắt, thân hình bởi vì chịu không được kích thích do hấn mang lại mà không ngừng vặn vẹo, đôi mắt càng lúc càng trở nên sâu thẳm, dục vọng không tài nào kiềm chế phút chốc bùng lên, kích động như thể muốn thiêu đốt thân thể dưới thân thành tro vụn.

Sáng sớm hôm sau, Nhan Noãn Noãn bị những tiếng khóc rầm rức không ngừng đánh thức. Đôi mày thanh tú nhíu chặt, cả người rã rời, chết tiệt, là ai nói với nàng Lưu hương túy ngàn ly không say? Cảm giác này rõ ràng là di chứng sau khi uống rượu mà!

Tiếng nước nở không ngừng văng lên, mi tâm Nhan Noãn Noãn nhíu chặt, nghiêng đầu mở mắt tìm kiếm thì thấy Long Trác Việt ngồi trong góc giường.

Nhan Noãn Noãn nhất thời khó hiểu, mới sáng sớm mà hấn khóc lóc cái gì chứ? Nàng vừa định đứng dậy, hạ thân đã truyền tới một cơn đau nhức kịch liệt, cả người như vừa trải qua tai nạn xe vậy, xương cốt cũng muốn rã cả ra.

Theo động tác bất ngờ của nàng, tấm chăn mỏng rút xuống để lộ một phần da thịt trắng nõn, cảm giác mát lạnh đột nhiên xâm chiếm khiến Nhan Noãn Noãn có chút bất ngờ, theo bản năng cúi xuống nhìn, cả người phút chốc cứng ngắc. Nàng đã cùng tên gốc này làm cái gì a?

Nhan Noãn Noãn ngo ngắc, ngẩng đầu nhìn nam tử trong góc giường, tối hôm qua nàng với Long Trác Việt đã có quan hệ vợ chồng sao?

Long Trác Việt thấy nàng nhìn qua liền quăng cho nàng một cái nhìn đầy ai oán: “Ô ô ô... Noãn Noãn, nàng thật đáng giận, tối hôm qua lại khi dễ người ta... ô ô ô...” Long Trác Việt lui sâu vào góc giường, cắn cắn góc chăn, gương mặt tuần mi ngập nước mắt,瑟瑟 động lòng người.

Bị hấn chỉ trích, khoe miệng Nhan Noãn Noãn cứng ngắc, không ngừng run rẩy, cố gắng hít sâu mấy hơi ổn định lại nỗi ngạc nhiên cùng khiếp sợ trong lòng, rất nhanh chấp nhận sự thật này. Nàng cũng không có chán ghét Long Trác Việt, ngược lại, nàng còn rất thích hấn, nếu đã quyết định cả đời ở cạnh hấn, chung chăn chung gối thì chuyện này sớm muộn cũng sẽ phát sinh.

Mới rồi nàng còn khá kinh ngạc, Long Trác Việt thế nhưng lại biết những chuyện vợ chồng chăn gối này, nhưng mà câu nói kia của hấn khiến nàng hiểu được, chuyện tối qua là nàng ‘cường’ hấn sao?

“Việt Việt, về sau người chân chính là người của ta, ta sẽ đối xử với người thật tốt!” Nhan Noãn Noãn cuốn chăn bao bọc cơ thể mình, nhích từng chút một tới chỗ Long Trác Việt, vỗ vỗ bả vai đang không ngừng run lên của hấn, trấn an.

Nhan Noãn Noãn khóc không ra nước mắt, lẽ ra nàng mới phải là người khóc a, sự trong sạch cả đời nàng đều đã cho hấn hết rồi!

Long Trác Việt ngẩng đầu, ngược đôi mắt trong suốt nhìn Nhan Noãn Noãn: “Thật... thật vậy sao? Nàng cam đoan sau này sẽ chỉ tốt với một mình người ta? Chỉ thích mỗi người ta thôi?”

“Ta cam đoan về sau chỉ yêu thích Việt Việt, chỉ đối tốt với một mình Việt Việt!” Nhan Noãn Noãn thề thốt, trong lòng có cảm giác nhân cách của mình tụt dốc thê thảm. Nàng thủy chung không hề phát hiện nam tử có bộ dáng uy khuất như tiểu nàng dâu trốn trong góc giường, đôi mắt mờ sương xẹt qua tia giao hoạt.

Thời điểm Nhan Song Song bung chậu nước rửa mặt đi vào, Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt đã ăn mặc chỉnh tề.

Chân vừa chạm đất, Nhan Noãn Noãn đau đến nhúh mày.

Long Trác Việt đương nhiên nhận ra nàng khó chịu, cánh tay dài vươn ra kéo Nhan Noãn Noãn dựa vào lòng mình, đôi mắt đẹp hiện rõ sự đau lòng. Tối hôm qua nhất định đã khiến nàng đau rồi, lần tối nhất định phải nhẹ một chút.

Nhan Song Song nhìn Nhan Noãn Noãn mà cảm thấy có chút quái dị, hình như sáng nay Vương phi có điểm gì đó kỳ quái, nhưng cụ thể là chỗ nào không đúng thì nàng lại nói không được.

Nhan Song Song đặt chậu nước lên bàn rồi đi sang lại giường chiếu.

“Aaa...”

Nhan Song Song vừa đi tới giường đã nhị không được hét chói tai, Nhan Noãn Noãn thoáng dừng bước, gương mặt tuyệt sắc phút chốc hồng lên. Nàng không cần quay đầu cũng biết vì sao Nhan Song Song lại giật mình hét toáng lên như vậy. Lạc hồng trên giường...

Mặc dù lớn lên ở hiện đại nhưng đây cũng là lần đầu tiên nàng trải qua những chuyện như vậy, bị người ngoài phát hiện, nói không thẹn thùng chính là gạt người. Nhan Noãn Noãn rõ ràng có thể cảm nhận được ánh mắt tò mò cùng khó hiểu của Nhan Song Song đang nhìn chằm chằm vào lưng mình.

Nhan Song Song dọn dẹp lại giường chiếu, chuẩn bị mang đệm đi giặt thì Long Trác Việt gọi với theo.

“Song Song!”

Nhan Song Song quay đầu, nhướn mày nhìn Long Trác Việt: “Vương gia có chuyện gì?”

“Mau chuẩn bị nước ấm, Noãn Noãn cần tắm rửa nha!”

“A, tại sao?!” Nhan Song Song kinh ngạc hỏi lại, mới sáng tinh mơ mà tắm gì chứ?

Gương mặt nhỏ nhắn của Nhan Noãn Noãn phút chốc đỏ bừng tới tận mang tai, bất quá thì đối với sự quan tâm của Long Trác Việt vẫn là rất cảm động. Mặc kệ ngâm nước ấm có thật sự thoải mái như người ta nói không, nhưng ít ra Long Trác Việt thật lòng quan tâm tới nàng, trong lòng Nhan Noãn Noãn cảm thấy vô cùng ấm áp.

Nhan Song Song mặc dù khó hiểu nhưng cũng gật đầu, ôm đệm đi ra.

Rất nhanh sau đó, nước ấm được hạ nhân mang vào trong phòng đồ đầy thùng tắm. Nhan Song Song như trước đứng sau bình phong chờ đợi.

Cả người ngập trong nước ấm khiến Nhan Noãn Noãn cảm thấy dễ chịu hơn hẳn, cảm giác đau đớn như bị xé rách cũng giảm hẳn.

Nhan Noãn Noãn ngâm mình trong nước rất lâu, lúc mở cửa phòng cũng không thấy Long Trác Việt đứng giữ trước phòng như trước đây. Nhan Noãn Noãn hỏi Phong Cốc thì biết Nhâm Vân Hải đã tới, nói là phụng ý chỉ của Long Cẩm Thịnh truyền Long Trác Việt tiến cung trao đổi một số chuyện quan trọng.

Nhan Noãn Noãn không kiên nhẫn nhúh mày, trong lòng hừ lạnh, Long Cẩm Thịnh tìm Long Trác Việt nhất định không phải là chuyện tốt, Long Trác Việt có thể bàn bạc chuyện gì quan trọng sao?

Đáng giận! Đem người đi mà cũng không hỏi qua ý kiến của nàng.

“Phong thúc, người mau nghĩ cách tiến cung mang Vương gia về đi!” Nhan Noãn Noãn nhúh mày nói.

Long Cẩm Thịnh là hoàng đế, nàng không dám làm gì hắn nhưng bất mãn trong lòng tuyệt không giấu bớt, trong suy nghĩ của nàng, Long Cẩm Thịnh là đối tượng mà Long Trác Việt không nên kết giao nhất. Ai bảo hắn thiếu nghĩa khí, thời điểm quan trọng toàn bán đứng huynh đệ, Long Trác Việt vì sao lại tin tưởng hắn chứ.

“Dạ, Vương phi!”

“Đúng rồi, người hôm qua Nhan Song Song đưa về, Hào Phóng đâu?” Nhan Noãn Noãn ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp.

“Nô tài thấy hần khí lực lớn mạnh liền an bài hắn đi làm một số chuyện rồi, Vương phi muốn gặp hắn sao?”

Phong Cốc cứ nghĩ tới nam tử hôm qua Nhan Song Song mang về mà không khỏi giật mình, cái người tên Hào Phóng kia một lần lại có thể ăn hết mười năm bát com, mỗi bữa đều vét sạch nồi com, một hạt cũng không thừa lại, đã thế lại còn hỏi lão còn com hay không. Lão đã gặp không ít người ăn khỏe, nhưng chưa từng thấy người nào ăn khỏe đến vậy. Mới đầu lão cũng nghĩ là do hắn mấy ngày chưa ăn com nên mới ăn nhiều như vậy, nào ngờ đến com chiều, hắn vẫn ăn mười lăm chén mà bộ dáng vẫn thêm thường không dứt. Hạ nhân bọn họ bình thường chỉ ăn hai chén com, một trận gió cuốn mây tan của Hào phòng khiến bọn họ chỉ ăn được mỗi người một chén.

Sau tất cả, lão cuối cùng phải phân phó nấu hai nồi com lớn thay vì một nồi như trước kia.

Phong Cốc đột nhiên cảm thấy, Hiền vương phủ sắp tới phải nuôi một thùng com không đáy, hần ăn com gấp mấy lần những gì hần làm được, chuyện mua bán này có vẻ rất lỗ vốn a!

Phong Cốc nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng đem suy nghĩ trong lòng nói ra: “Vương phi, chúng ta thật sự muốn thuê người tên Hào Phóng đó sao? Sức ăn của hần thật sự là... rất rất không thể tưởng tượng được!” Phong Cốc dừng lại một chút để tìm từ ngữ diễn tả.

Nhan Noãn Noãn không hề giật mình, tuy nàng không biết sức ăn của Hào Phóng tới cỡ nào, nhưng nghe Phong Cốc nói thì chắc chắn rất kinh người, bất quá thì đó cũng không phải là lí do để đuổi hần ra khỏi phủ.

Ý tứ của Phong Cốc nàng đương nhiên hiểu, Hiền vương phủ nuôi một người với sức ăn bằng mười người, tình hình này nếu kéo dài, tới ngày hết bạc thì sẽ rất rắc rối!

Ngoại trừ nàng, Long Trắc Việt, Nhan Song Song cùng Thiên Minh thì không ai biết chuyện nàng thắng cược ngày đó kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ biết có người tới trả bạc chứ không biết rốt cuộc là trả bao nhiêu.

“Ngày trước đánh cược chiến thắng cũng có công của Hào Phóng, nay hần bị Bạch phủ đuổi, ta coi như cũng có một phần nhỏ trách nhiệm, Phong thúc cứ yên tâm, Vương phủ có ta ở đây thì nhất định sẽ lo nổi cho mọi người.” Thanh âm Nhan Noãn Noãn có phần trêu ghẹo nhưng cũng coi như cho Phong Cốc một viên thuốc an thần.

“Ôi chao, nô tài nghe theo Vương phi!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Náo loạn ở thanh lâu!

Ads Nhan Noãn Noãn cho gọi Hào Phóng tới, mục đích chính là muốn biết một người có được tốc độ kinh hãi thể nhân như vậy thì nội lực đã đạt tới cấp mấy. Kết quả khiến Nhan Noãn Noãn có chút ngạc nhiên – Hào Phóng cư nhiên lại không hề có võ công!

Nhan Noãn Noãn trở mặt, không làm sao tin được những gì mình mắt thấy tai nghe, nàng để Nhan Song Song lên thử Hào Phóng, kết cục cuối cùng vẫn là hần không hề có chút võ công nào cả!

Nhan Noãn Noãn nhìn thẳng vào mắt Hào Phóng, thấy mắt hần sâu thẳm như đại dương mênh mông, bình tĩnh không chút gợn sóng, thần nhiên mà lại đơn thuần, không giống như một người đang nói dối hay đang giấu diếm điều gì đó cả.

Có lẽ hần sinh ra đã có tốc độ hơn người, Nhan Noãn Noãn nhìn Nhan Song Song nội lực đã đạt tới cấp bảy, nếu thật sự so tài thì tốc độ cũng không thua kém Hào Phóng là bao, cho dù Hào Phóng không có võ công, chỉ với tốc độ kinh hãi thể nhân như vậy cũng dư sức thoát khỏi nguy hiểm. Huống chi, sức ăn của hần cũng hơn người, cứ nghĩ như vậy, Nhan Noãn Noãn cảm thấy chuyện Hào Phóng không có nội lực mà lại có tốc độ nhanh như sấm sét cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Người như vậy, nếu đã dùng vì tài cán thì cũng không nên so với những người có nội lực cũng như võ công. Nàng chỉ không biết, đến tột cùng thì Hào Phóng là loại người như thế nào? Liệu có đáng tin hay không?

Phản tâm tư này Nhan Noãn Noãn chỉ để trong lòng mà không nói ra.

Những ngày gần đây Nhan Noãn Noãn đã quen với cảnh Long Trắc Việt đi cùng nàng tới Tụ Hiền lâu, hôm nay đột nhiên không có hần đi cùng liền cảm thấy uest, cộng thêm chuyện say rượu tối qua, việc nàng cùng Long Trắc Việt phát sinh quan hệ khiến cho nàng hiện tại không những vừa đau đầu mà cả người cũng ể ẩm không thôi, thật sự là một chút tinh thần làm việc cũng không có!

Nhưng cũng còn may, Hàn Thế Hiền hôm nay không biết ăn phải cái gì mà phi thường phối hợp, ra sức chiến đấu với đồng bột mì.

Cầm bảo màu tím lộ rõ khí chất cao quý của hần, Hàn Thế Hiền đeo tạp dề trước ngực, ống tay áo xắn cao, thờ phi phò xoa xoa mặt. Gương mặt anh tuần lúc này dính đầy bột mì, thoạt nhìn thấy mất đi vài phần bất hảo, tăng thêm một phần thân thiết.

Hàn Thế Hiền xoa xoa mặt, ngẩng đầu nhìn Nhan Noãn Noãn đang uest phía trước nói: “Như vậy chắc được rồi chứ?”

Nhan Noãn Noãn thấy Hàn Thế Hiền ngày nào cũng bám theo nàng vào phòng bếp, nhưng là chỉ đứng yên một chỗ, khoanh tay trước ngực không có việc gì để làm nên hôm nay rất hảo tâm tìm việc cho hần làm – nhào bột mì!

Đối với Nhan Noãn Noãn thì đây là chuyện rất đơn giản nhưng đối với một công tử thế gia, việc nhỏ việc lớn chưa từng tới tay quả thực là thống khổ không sao kể xiết.

Nhan Noãn Noãn nhìn cửa, không nhìn đồng bột mì trên bàn mà thờ ơ nói: “Không được, nhào lại đi!”

“Ngươi có ý gì, nhìn cũng không thèm nhìn mà đã bắt ta nhào lại, ngươi cố tình muốn chinh ta sao?” Gương mặt tuấn tú của Hàn Thế Hiên phất chốc đen lại, bất mãn nói lớn.

Nhan Noãn Noãn trừng mắt liếc hần một cái, tức giận nói: “Ta là sư phụ hay ngươi là sư phụ hả? Không được chính là không được, chinh ngươi thì sao chứ? Mau nhào lại đi!”

Về mặt ‘Ta chính là đang chinh ngươi’ của Nhan Noãn Noãn khiến gương mặt Hàn Thế Hiên đen như than, bất mãn nhào nhào, cố tình chà đạp như thể cục bột kia chính là Nhan Noãn Noãn vậy. Không thể bắt kính với sư phụ thì hần có thể tìm thứ khác để phát tiết.

Nhan Noãn Noãn đột nhiên nhớ tới điều gì đó, đảo mắt liếc Hàn Thế Hiên đang nghẹn khuất hỏi: “Hàn Thi Ngâm vì sao lại gạt ta? Lư hương túy rõ ràng là có thể say!”

“Vậy thì chắc chắn là do từ lượng của ngươi không được tốt!” Hàn Thế Hiên đưa lưng về phía Nhan Noãn Noãn, thanh âm rầu rĩ mang theo oán niệm nói.

“Không có khả năng, nếu từ lượng của ta không tốt thì đã say từ lúc ở Tụ Hiền lâu chứ sao lại về tới Vương phủ mới say, rõ ràng là Lư hương túy tác dụng chậm, Hàn Thi Ngâm vì sao không nói rõ ràng a?!”

“Chuyện đó không có khả năng, Lư hương túy không thể làm người ta say được, khẳng định là ngươi có vấn đề, Ngâm nhi sẽ không lừa dối ngươi!” Hàn Thế Hiên không chút do dự phủ định suy nghĩ của Nhan Noãn Noãn.

Nhan Noãn Noãn nhướn mày, chẳng lẽ vấn đề thật sự là do nàng? Rõ ràng tối qua đang yên lành, vừa uống chén canh mơ già rượu liền mơ mơ màng màng, chuyện gì cũng không nhớ rõ... Đợi chút, canh mơ?

Nhan Noãn Noãn dường như nghĩ tới cái gì đó, ánh mắt lộ ra tia giật mình: “Ngươi đừng nói cho ta biết là Lư hương túy không thể cùng uống với canh mơ?” Nàng thử hỏi.

Nào ngờ, Hàn Thế Hiên vừa nghe vậy liền quay đầu, vẻ ngạc nhiên như thể vừa phát hiện đại lục mới nhìn Nhan Noãn Noãn: “Đi, sao ngươi biết, hay là ngươi có nghiên cứu về rượu? Ta có nghe Ngâm nhi nói, nếu uống Lư hương túy rồi mà lại uống canh mơ thì tác dụng của rượu sẽ nhân lên gấp bội a!” Về mặt Hàn Thế Hiên vui mừng như thể tìm thấy đồng minh vậy.

Khỏe miệng Nhan Noãn Noãn run rẩy, trên trán hiện rõ vô số đường hắc tuyến. Nàng làm sao biết được chứ, là tối hôm qua đích thân trải nghiệm qua có được không hả. Nói như vậy, Hàn Thi Ngâm thật sự không gạt nàng mà là nàng chó ngáp phải ruồi, tự mình hại mình sao?

Đúng lúc này thì bên ngoài truyền tới tiếng chân người, Nhan Noãn Noãn đưa mắt nhìn qua thì thấy Phong Cốc đã đứng ở cửa.

“Phong thúc, có phải đã đưa Việt Việt về rồi không?”

Phong Cốc hành lễ với Nhan Noãn Noãn rồi nói: “Hồi bẩm Vương phi, nô tài từ chỗ tiểu thái giám hầu hạ Hoàng thượng nghe được, Vương gia lúc đầu đúng là ở trong cung bàn chuyện với Hoàng thượng, nhưng là lúc trưa đã cùng Hoàng thượng cải trang xuất cung rồi ạ!”

“Xuất cung?” Nhan Noãn Noãn chớp chớp mắt, Long Cẩm Thịnh này lại muốn đem Long Trác Việt đi đâu a?

“Có biết là đi đâu không?”

“Nô tài có hỏi, tiểu thái giám kia nói không biết, Hoàng thượng lúc xuất cung chỉ dẫn theo Nhâm công công mà thôi!” Phong Cốc nói.

Nhan Noãn Noãn nhướn mày, bạc môi khẽ nhếch lên, có chút đăm chiêu, trong đầu rất nhanh đã nghĩ tới một nơi!

“Được rồi, ta đã biết, thúc về phủ trước đi!” Nhan Noãn Noãn cho Phong Cốc về phủ rồi bước vội tới đại sảnh, ánh mắt sắc bén khiến Hàn Thế Hiên có chút kinh hãi. Là ai chọc tới nàng rồi?

Gương mặt nhỏ nhắn của Nhan Noãn Noãn lạnh như băng, đôi mắt đẹp lúc nào cũng tao nhã giờ phút này sâu thẳm như vực sâu vạn trượng khiến cho người ta vừa nhìn đã thấy ớn lạnh.

Long Cẩm Thịnh, người tốt nhất là đừng để ta đoán trúng chỗ ngươi dẫn Long Trác Việt đi!

“Vương chương quây!”

Vương chương quây đang tính toán sổ sách trước quây, nghe thấy Nhan Noãn Noãn gọi liền ngẩng đầu lên, cười cười hỏi nàng: “Nhan cô nương có việc gì sao?”

“Vương chương quây, ta có việc phải đi ra ngoài một chút, những món ăn khách nhân đã gọi chưa kịp làm xong nên chắc sẽ có người bất mãn, thỉnh

Vương chương quây ghi nhớ tên khách nhân dùm ta, nói với bọn họ là buổi chiều hãy ghé lại, ta sẽ làm sườn xào chua ngọt cho họ mà không cần phải bốc thăm!”

Đối với chuyện Nhan Noãn Noãn có việc phải đi, Vương chương quây có chút giật mình nhưng rất nhanh liền nở nụ cười nói: “Nhan cô nương có việc thì cứ đi đi, ý của cô nương ta sẽ truyền đạt lại cho khách nhân!”

Ai làm người mà lại không có việc gấp, Tụ Hiền lâu từ khi có Hiền vương phi dường như đã trở thành tửu lâu nổi tiếng nhất kinh thành, khách nhân càng lúc càng nhiều, những người này đều là vì trù nghệ của Hiền vương phi mà đến cả. Buổi trưa không được ăn đồ do nàng nấu đương nhiên là sẽ có chút tiếc nuối, bất quá thì với bọn họ, ăn ít một chút mà buổi chiều không cần bốc thăm cũng có thể ăn sườn xào chua ngọt, vẫn là nguyện ý chờ đợi a! Dù sao thì rút thăm chưa chắc đã trúng mà!

Nhan Noãn Noãn thương lượng với Vương chương quây xong liền từ cửa sau rời đi, Nhan Song Song thấy nàng rời đi liền lên tiếng hỏi: “Vương phi muốn đi đâu vậy ạ?”

“Nguyệt các!” Nhan Noãn Noãn bỏ lại một câu, người cũng sớm đã biến mất ở góc đường.

Hàn Thế Hiền đứng gần cửa nghe vậy, há hốc mồm miệng, con người tròng đến độ sắp rớt ra ngoài, biểu tình hiển nhiên là vô cùng kinh ngạc. Hắn vừa mới nghe thấy gì a? Nhan Noãn Noãn nói nàng muốn đi Nguyệt các? Không phải chỗ nào khác mà chính là Nguyệt các a! Nàng có biết nơi đó là đâu không?

“Uy, ngươi có biết Vương phi nhà ngươi đi chỗ nào không?” Hàn Thế Hiền tiêu sái đi đến bên cạnh Nhan Song Song, đẩy đẩy cánh tay nàng hỏi lại.

Nhan Song Song cùng chiến tuyến với Nhan Noãn Noãn, đối với thái độ ôn hòa của Hàn Thế Hiền, nàng thấy Vương phi cũng không chút biểu tình, hiển nhiên hiểu là Vương phi không thích nam nhân này, thái độ với Hàn Thế Hiền đương nhiên cũng không mấy thân thiện.

“Vương phi nhà ta đi đâu thì liên quan gì tới nhà ngươi?” Nhan Song Song hấp háy cái mũi đáng yêu của mình, liếc nhìn Hàn Thế Hiền một cái rồi xoay người, tiếp tục làm việc của mình, trong lòng cũng không hề bận tâm xem Nguyệt các mà Nhan Noãn Noãn nói tới là chỗ như thế nào?

Hàn Thế Hiền bị một tiểu nha đầu ngó lơ thì có chút kinh ngạc, rất nhanh hoàn hồn, bộ dáng vênh vác, tự đắc nói: “Uy, nha đầu kia, ngươi nói chuyện với chủ tử như vậy sao?”

“Chủ tử? Nhan Song Song liếc Hàn Thế Hiền, một chút cũng không bị thân phận của đối phương uy hiếp, nói: “Chủ tử của ta là Vương phi, ngươi nói chủ tử ở đây là chủ tử nào?” Không biết có phải là do đi theo Nhan Noãn Noãn lâu ngày hay không mà nàng cũng học được cách nói chuyện cuồng vọng của Nhan Noãn Noãn. Nếu đổi lại là ngày trước ở trong Vũ Dương hầu phủ, Nhan Song Song khẳng định cúi đầu trầm mặc, cam chịu bị người khi dễ.

Dường như nghĩ tới chuyện gì đó, Nhan Song Song lẩn nữa liếc Hàn Thế Hiền, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, hai cánh mũi cũng khép chặt hơn: “Ngươi kỳ thị nha hoàn?”

Vô duyên vô cớ bị chụp tội danh, Hàn Thế Hiền ngây ngốc hỏi lại: “Ta có sao?”

Nhan Song Song hừ lạnh một tiếng, quay đầu không thèm để ý tới Hàn Thế Hiền, biểu tình như muốn nói ‘Ta mới懒得 giải thích cho nhà ngươi!’.

Hàn Thế Hiền ghen khuất, trong lòng thầm cảm thán thời thế thay đổi quá nhanh, trước kia chỉ có hắn khi dễ người ta, hôm nay cư nhiên cả một nha hoàn nhỏ bé cũng dám dè dặt cười cợt hắn, đã thế còn không cho hắn cơ hội phản bác lại, trời cao thật bất công a!

“Thật sự có lòng tốt mà bị người biến thành lòng lang dạ sói, đợi chủ tử nhà ngươi bị người ta bán vào thanh lâu thì đừng có mà tới tìm ta!” Hàn Thế Hiền hờn giận quay đầu đi vào nhà bếp, tiếp tục công trình chà đạp bột mì của mình.

Nhan Song Song vừa nghe Hàn Thế Hiền nhắc tới thanh lâu, kinh hãi ngẩng đầu, lời vừa rồi của hắn là có ý tứ gì?

“Ngươi nói vậy là có ý tứ gì?” Nhan Song Song vội vàng đứng dậy chạy vào phòng bếp, về khăn trương hỏi.

“Không biết!” Hàn Thế Hiền giơ cao khối bột trong tay lên rồi thình lình đập mạnh xuống bàn, nhào qua nhào lại. Chọc ta giận, ta không thèm nói cho ngươi biết, cho ngươi tức chết luôn!

Nhan Song Song rồi rầm, đôi mắt đẹp hiện rõ khăn trương cùng bất an: “Ngươi không phải muốn nói Nguyệt các thực sự là một thanh lâu chứ?”

Tuy rằng chỉ là suy đoán nhưng trong lòng Nhan Song Song càng lúc càng khẳng định suy đoán của mình là đúng, sự khăn trương theo đó cũng tăng cao, một nữ tử như Vương phi sao có thể đến thanh lâu được? Vạ nhất Vương phi ở đó bị đám đấng đô tử kia khinh bạc thì làm sao? Tuy rằng nội lực của Vương phi đã đạt tới cấp bốn nhưng là trong đám hào sắc đó cũng không thiếu kẻ có nội công thâm hậu a!

Càng nghĩ, Nhan Song Song càng rồi rầm, dậm dậm chân rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Hàn Thế Hiền nghe thấy tiếng bước chân phía sau, vội xoay người thì chỉ nhìn thấy bóng lưng Nhan Song Song hấp tấp chạy đi, gương mặt anh tuấn đầy kinh ngạc, vỗ mạnh lên gáy nói: “Không xong, nha đầu kia chỉ sợ là chạy đến Nguyệt các rồi!” Nếu Nhan Song Song ở Nguyệt các có chuyện gì, Nhan Noãn Noãn nhất định sẽ lột da hắn.

Hàn Thế Hiền nghĩ vậy, vội vàng tháo tạp dề trên người đuổi theo Nhan Ngõn Ngõn.

Nhan Ngõn Ngõn vừa rời khỏi Tự Hiền lâu liền tới một cửa hiệu bán y phục mua một bộ nam trang, nàng vội vàng thay váy áo trên người rồi phe phẩy chiếc khăn rời đi, bộ dáng phong lưu, phóng khoáng đi đến Nguyệt các.

Vốn là một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, Nhan Ngõn Ngõn mặc nam trang tao nhã vô hạn, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười nhạt mê đắm không biết bao nhiêu thiếu nữ, làn da trắng nõn dưới ánh mặt trời càng trở nên trong suốt như ngọc lưu ly.

Nguyệt các là thanh lâu nổi danh ở kinh thành, Nhan Ngõn Ngõn không hề mất nhiều công sức đã đến được Nguyệt các.

Mà lúc này, trong Nguyệt các...

Trong gian phòng cổ kính mà không kém phần sang trọng, ánh mặt trời theo hoa văn trên cửa sổ chiếu vào trong phòng làm tăng thêm vẻ sáng sủa, sạch sẽ.

Long Trác Việt cùng Lam Tiêm Tiêm ngồi cạnh nhau, trong tay Lam Tiêm Tiêm là một kiện y phục màu tím, mặt trên dùng chỉ kim tuyến thêu hình rồng uốn lượn, Long Trác Việt ngồi bên cạnh nàng ta ân cần chỉ điểm từng đường thêu, nét vẽ.

“Tiêm Tiêm, không được, chỗ này không được đảo như vậy nha!” Long Trác Việt vừa thấy Lam Tiêm Tiêm hạ xuống một đường kim, nghiêm túc chỉ ra chỗ sai.

“Được!” Gương mặt vốn lạnh lùng của Lam Tiêm Tiêm đã sớm biến thành bộ dáng chuyên chú, nhu hòa điềm tĩnh như dòng suối nhỏ, vừa nghe thấy Long Trác Việt nói không được, gương mặt xinh đẹp lộ ra tia ngưng trọng, gật đầu nói.

“Tiêm Tiêm, ngưng dừng lại một chút, như vậy thật khó coi!”

“Ân!”

Nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, Long Cẩm Thịnh một tay chống đầu, cười yếu ớt nhìn hai người trước mắt. Mấy ngày nữa là sinh thần của hắn, Tiêm Tiêm phá lệ yêu cầu muốn tự mình may cho hắn một bộ y phục, từ cắt đến thêu đều do nàng tự mình động thủ, vì muốn hình rồng thêm sống động nàng mới nhờ Long Trác Việt chỉ bảo. Tiêm Tiêm đã nói vậy thì hắn chỉ còn cách mang Long Trác Việt đến đây thôi.

Lam Tiêm Tiêm cúi đầu, hai hàng lông mi dài khê hạ, nhẹ nhàng lay động tựa như con bướm chuẩn bị cất cánh bay, làn da trong suốt như gốm sứ dưới ánh mặt trời càng trở nên xinh đẹp, động lòng người hơn cả.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng nữ tử mềm mại, đáng yêu.

“Ai da, vị công tử này, người không thể vào đó a!”

Ngay sau đó là một giọng nói thanh thúy khác: “Cút ngay cho ta!”

Thanh âm vừa dứt, Long Trác Việt đang cúi đầu đột ngột ngẩng lên, mắt đẹp lộ rõ kinh hi: “Ngõn Ngõn!”

“Hả?!” Long Cẩm Thịnh vừa nghe Long Trác Việt nói vậy, kinh hãi đến độ từ nhuyễn tháp ngã lăn xuống sàn nhà.

Không đợi hắn chứng thật, cửa phòng đã bị người bên ngoài mở ra, mọi người nhìn lại, chỉ thấy người bên ngoài vẫn giữ nguyên động tác đá cửa, một thân trang phục nguyệt sắc, gương mặt nhỏ nhắn ngập tràn tức giận không phải Nhan Ngõn Ngõn thì có thể là ai được nữa.

Nhan Ngõn Ngõn đá cửa phòng, liếc mắt một cái liền thấy Lam Tiêm Tiêm đang ngồi rất gần Long Trác Việt, vừa nhìn sẽ khiến người ta tưởng là hai người rất thân thiết, Nhan Ngõn Ngõn tưởng mình vừa ăn hết cả hũ dấm chua, cả người bốc lên mùi chua mãnh liệt.

Nhan Ngõn Ngõn bước nhanh mấy bước đi tới bên cạnh Long Trác Việt, nhéo lỗ tai hắn: “Được lắm, ngươi dám trón ta đến thanh lâu?!”

Mặc dù biết rõ Long Trác Việt bị Long Cẩm Thịnh dụ dỗ tới thanh lâu, nhưng vừa nhìn thấy hắn thân mật cùng với một nữ nhân khác, lý trí Nhan Ngõn Ngõn sớm đã bị ghen tuông thổi bay mất.

Long Cẩm Thịnh cùng Lam Tiêm Tiêm bị bộ dáng hung dữ của Nhan Ngõn Ngõn dọa cho ngây người.

Gương mặt nữ tử đứng ngoài cửa đầy hắc tuyến, tiểu tử này thật giả dối mà, đầu tiên lừa nàng nói muốn một gian phòng rồi kêu thêm một vài cô nương chờ nàng đưa hắn lên lầu rồi lại giả bộ lơ lửng hỏi nàng Lam Tiêm Tiêm ở phòng nào, nàng vừa sơ ý nói ra, nào ngờ tiểu tử này vừa đi ngang qua phòng Tiêm Tiêm liền dừng lại, nhắc chân đá bay cửa phòng. Làm loạn? Đáng giận, Nguyệt các từ khi nào lại để cho người ta tùy tiện làm loạn?

Nữ tử nọ trừng mắt, biểu tình như thể muốn tìm người thu thập Nhan Ngõn Ngõn.

Lam Tiêm Tiêm thấy vậy, vội lên tiếng ngăn cản: “Hoa nương, là người một nhà cả!” Nàng nói ngắn gọn, vẻ nhu hòa nháy mắt thay thế bằng sự lạnh lùng quen thuộc.

Hoa nương có chút đăm chiêu nhìn qua Long Cẩm Thịnh, hiển nhiên nàng ta biết thân phận của đối phương, rồi lại nhìn qua Nhan Ngõn Ngõn đang nhéo

tai Long Trác Việt, về hiểu biết lui ra ngoài.

Hoa Khê nàng trà trộn trong thanh lâu cũng mấy năm rồi, nếu còn nhìn không ra một màn kia thì làm gì có tư cách làm tú bà Nguyệt các chứ. Rõ ràng là thê tử tới bất gian mà! Có thể bất gian Hiền vương gia thì chắc chắn chỉ có Hiền vương phi! Ôi, bất gian thế nào cũng được, miễn là đừng ảnh hưởng tới chuyện làm ăn của nàng là tốt rồi!

“Vương phi, mời ngồi!” Đội Hoa Khê rời đi rồi, Lam Tiêm Tiêm cung kính hành lễ với Nhan Noãn Noãn nói.

Nhan Noãn Noãn liếc mắt nhìn nàng ta một cái, cũng không ngồi xuống mà tiếp tục nhéo lỗ tai Long Trác Việt kéo ra ngoài nói: “Về sau không có sự chấp thuận của ta, không cho phép cùng bất cứ kẻ nào đi ra ngoài!” Lời này tuy là nói với Long Trác Việt nhưng cũng chính là cảnh cáo Long Cẩm Thịnh.

Long Cẩm Thịnh ngây ngốc nhìn Nhan Noãn Noãn, nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Noãn Noãn, người ta không có làm bậy nha, nàng không cần tức giận!” Long Trác Việt vừa bước theo Nhan Noãn Noãn ra ngoài vừa vội vàng giải thích: “Hoàng huynh, huynh mau giải thích cho Noãn Noãn đi!”

Long Cẩm Thịnh nhìn bộ dáng sắp khóc tới nơi của Long Trác Việt mới hoàn hồn, lên tiếng nói: “Noãn nhi, mọi chuyện không phải như muội thấy đâu, Tiêm Tiêm mời đệ đệ đến nhờ đệ đệ chỉ giáo đôi điều về thù thù thôi!”

Nhan Noãn Noãn buông lỏng tay, quay đầu nhìn Long Cẩm Thịnh. Bởi vì cái trang xuất cung nên Long Cẩm Thịnh ăn mặc rất đơn giản, cũng là cảm bào màu nguyệt sắc thêu tường vân, bên hông thắt đai lưng màu đồng khảm bảo thạch, khí thế cao cao tại thượng bộc lộ rất rõ ràng. Mặt quan như ngọc, ánh mắt có thần, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười nhạt khiến cả gương mặt tuấn tú tăng thêm phần mỹ hoặc.

Nhan Noãn Noãn bất mãn nói: “Hoàng thượng, lúc Việt Việt hữu dụng thì người nhớ tới hần, đến khi không thấy hần hữu dụng liền bỏ mặc, đây là đạo làm vua sao?” Gương mặt nhỏ nhắn không chút sợ hãi ngẩng lên, quật cường nhìn thẳng Long Cẩm Thịnh nói.

Nhan Noãn Noãn cũng chẳng sợ làm bại lộ thân phận của Long Cẩm Thịnh, Lam Tiêm Tiêm nếu biết Long Trác Việt là Hiền vương gia thì đương nhiên biết thân phận hoàng đế của Long Cẩm Thịnh. Huống chi, kiện quần áo trong tay nàng ta còn đang thêu dở một con kim long, tuy rằng chưa rõ hình dáng nhưng nàng cũng không phải kẻ ngốc a! Thử hỏi khắp thiên hạ này, ngoại trừ hoàng đế ra thì ai dám thêu kim long trên quần áo hàng ngày?

Long Cẩm Thịnh sửng sốt, dường như bị câu nói của Nhan Noãn Noãn làm cho mơ hồ, về mặt khó hiểu nhìn nàng: “Những lời này của muội ta nghe không hiểu?” Hần làm sao lại tiểu nhân như vậy được?

Long Cẩm Thịnh thực vô tội, hần cũng không biết chính mình đã làm gì sai mà lại khiến Nhan Noãn Noãn có ấn tượng xấu như vậy a!

Lam Tiêm Tiêm im lặng đứng một bên, đôi mắt lạnh băng nhìn Nhan Noãn Noãn không chớp mắt, trong lòng thâm ngưỡng mộ, Hiền vương phi này ngập tràn sức sống cùng nhiệt tình, tính tình thẳng thắn, không thích liền nói thẳng là không thích, không hề che giấu, cũng không hề giả bộ yêu thích, mỗi lời nói hay hành động đều đánh thẳng vào lòng người.

Lam Tiêm Tiêm nàng trước nay vẫn luôn khát vọng có thể là chính mình, nhưng ông trời thật biết trời người, lại bắt nàng đeo một cái mặt nạ thật dày sống qua ngày. Lam Tiêm Tiêm cúi đầu che dấu nỗi chua xót trong lòng.

Long Trác Việt muốn nắm lấy cánh tay Nhan Noãn Noãn lại bị nàng đánh ra, hiển nhiên là nàng vẫn chưa nguôi giận, về mặt Long Trác Việt phút chốc trở thành ai oán.

“Hoàng thượng thật mau quên, lần trước Việt Việt mời người ăn cơm, người biết rõ Việt Việt không có tiền mà ăn xong lại dám bỏ chạy lấy người, để một mình Việt Việt ở lại Tự Hiền lâu mặc cho người ta cười nhạo, thiếu chút nữa vì ăn cơm không trả tiền mà bị đánh đuổi!” Nhan Noãn Noãn chậm rãi nói.

Long Cẩm Thịnh trừng mắt nhìn Long Trác Việt phía sau Nhan Noãn Noãn đang cúi gầm mặt, trong lòng thực ghen ghét. Long Trác Việt cố tình tính kế hần mà, thật sự là quá phúc hắc rồi!

Long Trác Việt cảm nhận được ánh mắt ai oán của Long Cẩm Thịnh nhưng quyết định ngoảnh mặt làm ngơ, hần chẳng sợ Long Cẩm Thịnh vạch trần âm mưu của mình, huống chi, Nhan Noãn Noãn tin lời hần mới là lạ đó!

“Hiểu... hiểu lắm.” Long Cẩm Thịnh thấy trừng mắt Long Trác Việt mà không có tác dụng gì, khóe miệng giật giật, nhìn Nhan Noãn Noãn nói.

Nhan Noãn Noãn nhướn mày: “Hoàng thượng tưởng nói một câu hiểu lắm là xong chuyện?” Việt Việt của nàng là người để người ta khi dễ sao?

“Muội có yêu cầu gì thì cứ nói ra, ta nhất định sẽ đáp ứng vô điều kiện coi như lời xin lỗi!” Long Cẩm Thịnh nói.

Đôi mắt đẹp của Nhan Noãn Noãn phút chốc sáng ngời, tia giao hoạt như ẩn như hiện nói: “Hoàng thượng nghiêm túc?”

Long Cẩm Thịnh mơ hồ có dự cảm xấu nhưng lời đã nói rồi đâu có thể thu hồi lại được, vì vậy, dưới ánh mắt nóng rực của Nhan Noãn Noãn, kiên trì gật đầu nói: “Quân vô hí ngôn!”

“...”

Nhan Noãn Noãn đang định nói gì đó thì ngoài cửa đã truyền đến thanh âm ảm ỉ của Hoa Khê, giọng nói của nàng ta lúc này vô cùng sắc lạnh.

“Ai a, Trác đường chủ, chuyện này ngàn vạn lần không được a, thân thể Tiêm Tiêm hôm nay thật sự không khỏe, không tiện tiếp khách, ngày khác ngài đến được không?”

Giọng nói Hoa Khê vô cùng cung kính, nếu nghe kỹ có thể nhận ra ngoại trừ cung kính còn mang theo chút sợ hãi, nghĩ sơ cũng biết là thân phận đối phương không hề đơn giản.

Bốn người trong phòng đưa mắt nhìn nhau, Trác đường chủ này là loại người nào chứ? Theo lời Hoa Khê thì hẳn quyết tâm muốn gặp Lam Tiêm Tiêm.

“Hoa nương, ta nghe nói Nguyệt các của Thương Nam quốc có một vị băng sơn mỹ nhân, dung nhan khuynh thế vô song lên mới từ Tuyết quốc lặn lội tìm tới, người đừng nói là ngay cả cơ hội nhìn mặt Tiêm Tiêm một lần cũng không cho ta chứ?” Thanh âm nam tử thấp trầm dễ nghe, mát lạnh mà lại có chút thanh duyệt, chỉ là giọng nói mang theo vài phần lỗ mãng khiến người ta phản cảm.

Long Cẩm Thịnh nhíu mày, trong lòng thầm cân nhắc. Tuyết quốc? Trác đường chủ?

Long Cẩm Thịnh rất nhanh bùng tỉnh đại ngộ: “Là Thần Tôn giáo giáo, Thanh Long đường chủ – Trác Dương?”

Nhan Noãn Noãn không biết tới Thần Tôn giáo, cho dù có nghe thấy cũng là nhờ mấy ngày trước Cổ Nhất nói về tung tích của Kim hà trụ mà tiện thể nói qua, nhưng bang phái này đến tột cùng là như thế nào thì nàng không biết, càng miễn bàn tới tên họ của Thanh Long đường chủ! Nàng khó hiểu liếc nhìn CẨM.

Long Cẩm Thịnh há miệng thờ đốc, đang muốn giải thích cho Nhan Noãn Noãn thì cửa phòng đã bị người ta thô lỗ đá văng.

“Ai a, nhẹ chút, nhẹ chút...” Hoa Khê nhìn Trác Dương nhấc chân đá văng cửa phòng, khóc không ra nước mắt, số nàng hôm nay là số con rệp hay sao mà cửa phòng lần lượt bị người ta thô lỗ đá văng a?!

Trác Dương một lượt đá văng mấy cửa phòng liền muốn tìm ra phòng của Lam Tiêm Tiêm.

Hoa Khê là người có gương mặt vô cùng quyến rũ, thường thường tú bà của thanh lâu đều là gái làng chơi đã qua tuổi trung niên, nhưng mà tú bà của Nguyệt các hoàn toàn không giống những tú bà khác, nàng so với các cô nương thanh lâu khác càng phong tình vạn chủng hơn cả, mày lá liễu, đôi mắt nhu nước hồ thu, sắc xuân tươi trẻ, thanh nhã như ánh trăng mùa thu, ba ngàn sợi tóc xanh mượt được vấn lên để lộ cái gáy nhỏ xinh xắn, làn da trắng mịn không tỳ vết.

Nguyệt các có nàng cùng Lam Tiêm Tiêm mỗi người một vẻ. Một lạnh lùng, mát lạnh động lòng người, một nhiệt tình như lửa, thấp phần mê người.

Từng có không ít người muốn chiếm tiện nghi của Hoa Khê mà không thành bởi thân thủ nàng thật sự bất phàm, ở đại lục Lạc Thiên này không ai vô duyên vô cớ đắc tội với cao thủ cả, cũng bởi vậy mà Hoa Khê ở Nguyệt các đã được bảy năm mà vẫn bình an vô sự như thường. Cũng do đó, tuổi tác của Hoa Khê cũng trở thành vấn đề được quan tâm những lúc rảnh rỗi của người dân trong kinh thành. Bao nhiêu năm qua nàng vẫn mang vẻ xuân sắc như ngày nào, bề ngoài nàng chỉ giống thiếu nữ xuân thì nhưng tất cả mọi người đều hiểu – nàng không có khả năng là thiếu nữ mười mấy tuổi đầy mơ mộng, nhưng nàng rất trẻ, thật sự rất trẻ.

Trác Dương đưa mắt nhìn vào trong phòng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy thân ảnh màu lam kia, nàng yên lặng đứng đó tựa như biển xanh sâu thẳm, bình tĩnh mà lại tao nhã khiến người ta thật sự hít thở không thông.

Trác Dương theo bản năng khẳng định nữ nhân này chính là Lam Tiêm Tiêm được người đời khen tặng danh hiệu – Băng sơn mỹ nhân.

“Hoa nương, có phải là nàng không?” trong lòng tuy đã sớm khẳng định nhưng Trác Dương vẫn quay người hỏi Hoa Khê.

Hoa Khê trong lòng khẽ động, phản xạ có điều kiện lắc đầu nói: “Không phải!” Nếu là ngày khác thì may ra có thể sắp xếp Lam Tiêm Tiêm bởi Trác Dương, nhưng là hôm nay không được, Tiêm Tiêm đang ở trong phòng thiền từ Thương Nam quốc, nói thế nào cũng không thể để người ngoài làm mất nhã hứng của Hoàng thượng được.

“Hử? Không phải?” Trác Dương không tin, mắt phượng nheo lại, cả người không ngừng phát ra cảnh báo nguy hiểm: “Hoa nương, người có biết ta ghét nhất chính là bị người khác lừa gạt không?”

Hoa Khê kinh ngạc nhìn Trác Dương đang chuẩn bị nổi giận, trong lòng kêu khổ không thôi.

Thần Tôn giáo ở đại lục Lạc Thiên rất được sùng bái, người người đều muốn có cơ hội gia nhập. Tuy rằng Thần Tôn giáo thuộc Tuyết quốc nhưng địa vị của Thần Tôn giáo chủ cũng không hề thua kém với Hoàng đế Tuyết quốc, Hoàng đế ba nước còn lại đối mặt với Thần Tôn giáo chủ cũng phải nể mặt ba phần. Mỗi người trong Thần Tôn giáo đều là cao thủ bậc nhất, nếu nói Thần Tôn giáo mạnh hơn cả ba nước còn lại cũng không hề nói ngoa.

Thần Tôn giáo phân thành bốn nhánh – Thanh Long đường, Chu Tước đường, Huyền Vũ đường, Bạch Hổ đường, bốn vị đường chủ là những người thân tín nhất của Thần Tôn giáo chủ, nội công vô cùng thâm hậu khiến người ta sùng bái mà lại kính sợ không thôi.

Chương 98: Việt Việt về rùa!

Ads Da đầu Hoa Khê bị hù đến tê dại cả, nụ cười trên gương mặt xinh đẹp dần trở nên cứng nhắc: “Ta sao... sao có thể lừa ngài được, kia không phải là Tiêm Tiêm, thân thể Tiêm Tiêm không được khỏe, còn đang nghỉ ngơi trong phòng.”

“Không đúng Hoa nương, kia rõ ràng là Tiêm Tiêm cô nương, người vì sao lại nói dối trắng trợn như vậy được.”

Không biết là ai trong đám người bu lại xem náo nhiệt thốt ra một câu.

Ánh mắt Trác Dương phút chốc trở nên âm lãnh đến cực điểm, từng đạo ánh nhìn như thanh đao sắc bén, dọa cho Hoa Khê hoa dung thất sắc, trong lòng kêu khổ không thôi. Kẻ nào cố tình gây chuyện với lão nương a?!

Hoa Khê tránh ánh mắt sắc lạnh của Trác Dương, quay đầu trừng mắt nhìn người vừa lên tiếng, trong lòng căm phẫn: Hồn đản, về sau lão nương còn cho người bước vào Nguyệt các, lão nương nhất định không phải họ Hoa.

Hoa Khê đột nhiên ngẩn người, không tự chủ lui về phía sau hai bước.

Trác Dương bùng phát, dựa vào nội lực hấn phát ra lúc này, tuy chỉ là năm thành công lực cũng đủ khiến cho người ta kinh hãi về thực lực thật sự của hắn.

Trong phòng cũng như ngoài phòng, những người có nội lực kém đều bị nội lực kinh người của Trác Dương đẩy văng ra xa, ngã lăn trên đất.

“Hoa nương, ta xem người không còn muốn giữ Nguyệt các này nữa rồi?!” gương mặt tuấn tú của Trác Dương âm trầm, vẻ ngưng trọng hỏi.

Nội lực Nhan Noãn Noãn mới chỉ đạt tới cấp bốn, so với cường thế của Trác Dương đúng là gấp sự phụ, nàng một tay ôm ngực, cảm giác bức bách đè nặng khiến hô hấp cũng dần trở nên khó khăn. Mắt đẹp khẽ khép lại, đầy mắt phù đầy hàn sương lạnh lẽo.

Chết tiệt! Nàng hận nhất chính là cảm giác bị người áp bức như vậy!

Long Trác Việt trốn ở sau lưng Nhan Noãn Noãn, cả thân hình to lớn không ngừng run lên: “Noãn... Noãn Noãn, người ta sợ... sợ!”

Nhan Noãn Noãn vươn bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy bàn tay to lớn của Long Trác Việt, nhẹ nhàng xoa xoa trấn an hắn.

Sắc mặt Long Cẩm Thịnh dần chuyển lạnh, cho dù đối phương là vì muốn gặp Tiêm Tiêm nên mới đến, nhưng là Hoa nương đã gạt hắn trước, khó có thể đoán trước được Trác Dương này có mang tức giận đối với Hoa nương đổ lên người Lam Tiêm Tiêm hay không.

Sở dĩ Thần Tôn giáo được thể nhân tôn thờ đều là vì nó giỏi mê hoặc lòng người. Cái gì mà trừ bạo an dân, hi sinh vì nghĩa, ích nước lợi nhà,... toàn là thứ chó má. Sau lưng thế nhân không biết đã làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, mất hết nhân tính, táng tận lương tâm.

Mà Trác Dương này mười phần thì có tới chín phần sắc quỷ, tàn nhẫn, bạo ngược, nếu có người dám nghịch ý hắn, đảm bảo kết cục vô cùng thê thảm. Hắn làm sao có thể để Tiêm Tiêm ở chung với một tên ma quỷ như vậy chứ?

Long Cẩm Thịnh nghĩ vậy, cánh tay dài vươn ra kéo Lam Tiêm Tiêm về phía sau lưng, thân hình cao lớn che đi bóng dáng nhỏ xinh của nàng.

“Đường đường là Thanh Long đường chủ của Thần Tôn giáo lại ý thế hiếp đáp người khác như vậy sao?” giọng nói hùng hậu mang theo khí phách hơn người, khí thế sắc bén từ lúc sinh ra đã có, không cần ngụy trang cũng không cần học hỏi từ bất kỳ ai.

Nhan Noãn Noãn kinh ngạc quay đầu nhìn lại. Long Cẩm Thịnh trong ấn tượng của nàng chính là một kẻ cả lợ phát phơ, lúc nào cũng cười cười theo kiểu lấy lòng, đứng nói là không có phong phạm của bậc đế vương, hẳn so với Hàn Thế Hiến còn muốn lêu lổng hơn cả. Nàng có thể hiểu được đó chỉ là lớp ngụy trang của Long Cẩm Thịnh nhằm lừa gạt Thái hậu.

Hôm nay hẳn vì một Lam Tiêm Tiêm mà bại lộ sức mạnh bản thân, từ một hoàng đế hồn nhiên trở thành uy nghiêm, phong phạm vương giả, khí thế bức người, bộ dáng bề thế, cao cao tại thượng thật khiến người ta kinh ngạc.

Lam Tiêm Tiêm xinh đẹp động lòng người, Long Cẩm Thịnh thích nàng ta cũng không phải chuyện khó hiểu, dù sao thì anh hùng cũng khó qua ải mỹ nhân, chỉ là thân phận của Lam Tiêm Tiêm cùng Long Cẩm Thịnh thật sự là một trời một vực. Cho dù Long Cẩm Thịnh có yêu thích nàng ta bao nhiêu thì cũng không có khả năng nạp nàng ta làm phi tử, đừng nói Thái hậu không đồng ý, bách quan văn võ toàn triều không đồng ý, mà sợ là dân chúng Thương Nam quốc cũng không thể chấp nhận được chuyện này.

Việc Lam Tiêm Tiêm là một nữ tử thanh lâu cũng không thể trách nàng ta,, cái chính là nàng ta lớn lên ở thời đại phong kiến lạc hậu, cho dù là ở hiện đại

cũng không ít nhà đòi hỏi môn đăng hộ đối chứ nói gì tới cổ đại.

Vì thế, Nhan Noãn Noãn thật sự không thể hiểu nổi tâm tư của Long Cẩm Thịnh, hẳn thật sự coi trọng Lam Tiêm Tiêm hay chỉ là vì danh dự của một nam tử mà phản kháng lại?

Nhan Noãn Noãn nghĩ nghĩ, rất nhanh loại bỏ khả năng thứ hai, một đế vương có thể chịu nhục làm con rỗi trong tay Thái hậu mấy năm trời sẽ không làm ra những chuyện ngu xuẩn như vậy. Cho dù giả bộ, hẳn cũng không cần lộ ra bộ mặt không thể xâm phạm, lạnh đến thấu xương như vậy được. Như vậy... hẳn thật lòng coi trọng Lam Tiêm Tiêm?

Nhan Noãn Noãn nghĩ như vậy, ánh mắt không tự chủ nhìn về bóng áo lam như ẩn như hiện phía sau Long Cẩm Thịnh, có chút đắm chiêu.

Trác Dương nghe ra ý tứ khiêu khích trong lời nói của Long Cẩm Thịnh, trợn mắt giận dữ nói: “Ngươi là kẻ nào, lại dám ăn nói với ta như vậy?”

Hai nam nhân anh tuấn đối đầu, bất quá thì hơi thở của Trác Dương luôn mang theo tia âm lãnh.

Hoa Khê vừa nghe Trác Dương hỏi vậy, sắc mặt trắng bệch, thân người lão đảo ngã quỵ trên đất, nàng kinh hoàng nhìn Long Trác Việt, thần sắc trong đôi mắt đẹp không ngừng biến ảo, trong lòng không ngừng kêu gào: Hoàng thượng, chuyện này không liên quan đến lão nương a, ngài đừng đem tức giận của mình trút lên người Nguyệt các a!

Long Cẩm Thịnh nhếch môi cười lạnh, khẽ liếm khóe miệng nói: “Đây là sự lựa chọn của ngươi sao Trác đường chủ? Ngươi đừng quên nơi này chính là Thương Nam quốc!” dứt lời liền phát động nội lực, quanh người phút chốc được một luồng ánh sáng bao phủ, bất quá thì Trác Dương vừa thấy vậy liền nở nụ cười mỉa mai.

“Xùy, chỉ là nội lực cấp bốn mà cũng dám ra oai trước mặt ta. Thương Nam quốc thì sao chứ? Nếu ta đã muốn thì không kẻ nào có thể ngăn cản được, hôm nay cho dù hoàng đế Thương Nam quốc cũng phải nể mặt Thần Tôn giáo ta ba phần hướng chỉ là ngươi!”

Về mặt Trác Dương vô cùng kiêu căng, lời nói ngông cuồng hoàn toàn không để hoàng đế Thương Nam quốc vào trong mắt.

Chung quanh nhất thời vang lên một loạt tiếng hút không khí. Không phải bọn họ biết thân phận của Long Cẩm Thịnh mà là bởi Trác Dương ban ngày ban mặt lại dám ở Thương Nam quốc công nhiên khai chiến với uy nghiêm của hoàng đế bọn họ.

Thân là người Thương Nam quốc, có người cảm thấy bị sỉ nhục sâu sắc, có người giận đến độ xiết chặt hai tay, biểu tình như thể lúc nào cũng có thể xông lên nghênh chiến. Nhưng tức giận thì tức giận, bọn họ vẫn phải có lý trí, thân phận của Trác Dương thật sự là một rào cản khá lớn.

Trác Dương này công nhiên khiêu khích cũng không phải là không có lý do, ngoại trừ hoàng đế Tuyệt quốc thì hoàng đế ba nước còn lại xác thực sẽ nể mặt Thần Tôn giáo ba phần. Nhưng đó cũng chỉ là đối với Thần Tôn giáo chủ mà thôi!

Lam Tiêm Tiêm đứng ở phía sau Long Cẩm Thịnh, cảm nhận được sự bảo hộ của hắn, trong lòng cảm động không thôi. Nàng đưa tay kéo kéo góc áo Long Cẩm Thịnh, ý bảo hắn không cần vì nàng mà tạo ra sóng gió, hắn là hoàng đế một nước, không nên vì nàng mà kết thù với Thần Tôn giáo. Sự kiện tuyển chọn nhân tài cuối tháng là diễn ra rồi, nếu bây giờ hắn với Thần Tôn giáo xảy ra tranh chấp, đối với người dân Thương Nam quốc mà nói quả thật hại nhiều hơn lợi. Nam nhân này vì nàng mà đến thì cứ để nàng giải quyết đi!

Long Cẩm Thịnh đương nhiên hiểu được ý tứ của Lam Tiêm Tiêm, vừa thấy Lam Tiêm Tiêm bước ra liền nắm lấy tay nàng kéo trở lại.

“Trác đường chủ thiếp vàng lên mặt mình rồi sao? Hoàng đế Thương Nam quốc ta cho dù muốn lễ nhượng cũng chỉ là với giáo chủ quý giáo, ngươi bắt quả chỉ là một Đường chủ cũng dám tranh giành quyền lợi của giáo chủ, cũng xứng để hoàng đế ta lễ nhượng sao?”

Ánh mắt Trác Dương phút chốc trầm lại: “Xú tiểu tử, nhà ngươi muốn chết?” Cự nhiên lại dám giở trò li gián hắn và giáo chủ, quả thực đáng chết mà!

Ánh mắt đánh giá của Nhan Noãn Noãn dừng trên người Long Cẩm Thịnh rồi lại chuyển qua Trác Dương, cảm nhận được nội lực hai người phát ra không hề nhỏ, chắc chắn lát nữa sẽ là một hồi chiến đấu không khoan nhượng.

“Chờ một chút!” Nhan Noãn Noãn đột nhiên hét lớn khiến ánh mắt của toàn bộ những người có mặt đổ dồn về phía nàng.

Vừa rồi mọi người còn đang kinh ngạc về thân phận của Trác Trác Dương, mãi quan tâm tới chuyện hắn cùng Long Cẩm Thịnh giằng co nên không để ý tới trong phòng còn có hai nam nhân nữa. Đám người vừa nhìn thấy dung mạo tao nhã vô song của Nhan Noãn Noãn liền giật mình không thôi. Sau cơn giật mình liền chuyển thành khó hiểu nhìn nàng.

“Các ngươi muốn đánh thì ra ngoài mà đánh, không cần liên lụy người vô tội!” Ngừng lại một chút, Nhan Noãn Noãn dường như nghĩ tới cái gì đó, lại nói: “Vẫn là không an toàn, các ngươi tốt nhất đừng động thủ, chờ ta rời khỏi hãy đánh!” nói rồi liền kéo cánh tay Long Trác Việt, nàng hiện tại đang cãi nam trang, người ngoài nhìn vào chính là thấy một nam nhân nắm tay một nam nhân, nhìn thế nào cũng cảm thấy quái dị.

Không chừng trong kinh thành ngày mai sẽ lan truyền một tin nóng hổi ‘Hiền vương gia hóa ra lại là kẻ đoạn tụ’. Nàng cũng không muốn nam nhân của mình bị gán cho danh hào ‘long dương phích’ nhưng còn có thể làm khác được sao?

Đám người vì câu nói của nàng mà ghen hờn, một đám người trừng mắt, trân trối nhìn nàng như thể người ngoài hành tinh kinh hãi thế nhân. Muốn bọn họ đừng động thủ hóa ra là dễ chạy trước sao?

Có người cảm thấy không thể nói gì hơn, tò mò nhìn Nhan Noãn Noãn xem đến tận cùng là nàng muốn làm gì. Dưới áp lực cường thế như vậy, người bình thường đương nhiên sẽ sinh ra bối rối mà né tránh, nhưng là nàng bình tĩnh yêu cầu người ta chờ mình rời đi mới đánh nhau, thật quá lớn mật đi. Quá mức dọa người rồi!

Nhan Noãn Noãn cũng không hề để ý tới sự kinh ngạc của đám người kia, tao nhã kéo Long Trác Việt ra khỏi phòng.

Long Cẩm Thịnh bại lộ thân phận là chuyện không thể hoài nghi, nội lực hẳn chỉ đạt tới cấp bốn là chuyện rất nhiều người biết, dưới mắt thái hậu hẳn đương nhiên sẽ không bại lộ thực lực thật sự của mình rồi! Nội lực nàng cũng chỉ mới đạt được cấp bốn, có muốn giúp cũng không được mà cho dù có thể thì nàng cũng không muốn giúp, ai bảo Long Cẩm Thịnh đối đãi với Long Trác Việt như vậy chứ, thật đáng giận! Nàng không dám xử lý hắn, hiện tại có người tấn hắn, nàng đương nhiên không ngăn cản rồi!

Long Cẩm Thịnh ngây ngốc nhìn theo bóng dáng Nhan Noãn Noãn tiêu sái rồi đi, mi mắt không kìm được giật giật.

Trác Dương nhũn mày, ánh mắt sắc bén khóa chặt trên người Nhan Noãn Noãn, trong lòng cũng bị câu nói kia của nàng làm cho giật mình. Chỉ là rất nhanh liền thu hồi lại, ánh mắt lạnh băng lần nữa bắn tới trên người Long Cẩm Thịnh, ý tứ rất rõ ràng là muốn giáo huấn hắn một phen.

Đám người bu quanh coi náo nhiệt thấy Nhan Noãn Noãn rời đi, đưa mắt nhìn nhau rồi đồng loạt rời xa chiến trường, miễn cho lát nữa lại tai bay vạ gió.

Hoa Khê hết sức căng thẳng nhìn tình hình chiến đấu, gấp như thể kiến bò trên chảo nóng, vừa định tiến lên khuyên can thì đã bị một luồng sức mạnh hất văng ra ngoài, liên tục lùi lại mấy bước liền mới miễn cưỡng trụ lại được. Hoa Khê ôm ngực đau đớn kêu rên.

Nhan Noãn Noãn mang theo Long Trác Việt rời khỏi lầu hai, ở dưới đại sảnh tìm chỗ sạch sẽ ngồi xuống.

“Noãn Noãn, uống trà a!” Long Trác Việt linh hoạt cầm lấy ấm trà trên bàn rót một chén đưa tới trước mặt nàng.

Nhan Noãn Noãn liếc hắn một cái rồi cũng uống một ngụm.

Hai mắt Long Trác Việt sáng rực, vui vẻ nói: “Noãn Noãn, uống trà rồi thì đừng giận người ta nữa nha!”

“Ai nói vậy?” Không tức giận? Mặc dù nàng đã biết người mà Lam Tiêm Tiêm coi trọng là Long Cẩm Thịnh chứ không phải là Long Trác Việt, nhưng là Long Trác Việt không hỏi qua nàng đã cùng Long Cẩm Thịnh chạy tới thanh lâu, nàng sao có thể không tức giận được chứ? Nàng không cho phép làm hư tổn tới sự đơn thuần của Việt Việt, không cho phép Long Cẩm Thịnh dẫn hắn tới những chỗ dơ bẩn như vậy được.

“Noãn Noãn à, người ta cái gì cũng chưa làm hết trơn á!” Long Trác Việt vừa thấy châm trà cũng vô dụng, vội vàng giải thích với Nhan Noãn Noãn.

Trên lầu liên tục vang lên những tiếng lách cách, ánh sáng do phát động nội lực chói lóa, hai thân ảnh không ngừng múa lượn trong không trung, rất nhanh đã biến lầu hai Nguyệt các thành một đồng hồ hỗn loạn.

Tất cả mọi người đều dồn lại ở đại sảnh, Hoa Khê cũng không ngoại lệ. Nàng ôm ngực đứng trước bàn Nhan Noãn Noãn ngồi, vẻ mặt đau đớn nhìn lầu hai càng lúc càng trở nên hỗn loạn.

Trước khi chính thức khai chiến, Lam Tiêm Tiêm đã được Long Cẩm Thịnh đưa ra khỏi phòng, lúc lầu hai không thể đứng được nữa, nàng cũng theo chân mọi người đi xuống lầu một.

Đám người ngẩng đầu nhìn tình hình giao chiến ở lầu hai nhưng là có cổ cổ mấy cũng không nhìn rõ lắm.

“Vương... Nhan công tử, làm sao bây giờ? Hắn có thể bị thương không?” Lam Tiêm Tiêm khẩn trương nhìn Nhan Noãn Noãn, vốn định gọi Vương phi nhưng nghĩ đến Nhan Noãn Noãn đang cãi nam trang liền thay đổi cách xưng hô.

Nhan Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn Lam Tiêm Tiêm, gương mặt lạnh lùng sớm đã nhường chỗ cho lo lắng, khẩn trương cùng bối rối.

“Yên tâm, không chết được!”

Lam Tiêm Tiêm đỡ người, có chút kinh ngạc nhìn Nhan Noãn Noãn, ngữ khí lạnh lùng của nàng khiến Lam Tiêm Tiêm trong lòng sinh ra tức giận, gương mặt xinh đẹp cũng ẩn hiện giận dữ.

Lam Tiêm Tiêm cắn cắn môi, có chút bất mãn nhìn Nhan Noãn Noãn, bắt lực đậm chân rồi chạy tới chỗ cầu thang, nhưng là vừa tới gần đã bị nội lực của hai người kia đẩy lui lại.

Hoa Khê nghe Nhan Noãn Noãn nói vậy, cả người quay lại, mắt phượng xinh đẹp trừng lớn, nói: “Hiền vương phi, sao người có thể nói như vậy được, như vậy là đại nghịch bất đạo a!”

Nhan Noãn Noãn nhướn mày, vẻ hứng thú nhìn Hoa Khê. Nhãn lực của tú bà này quả thật không tồi, có thể nhìn ra nàng là nữ tử, lại còn đoán ra thân phận thật của nàng nữa chứ.

Thanh âm Hoa Khê thật sự rất thấp, hiển nhiên nàng ta cũng hiểu là không thể để người ngoài biết được thân phận của Nhan Noãn Noãn, bất quá thì sự tập trung của đám người đều đã dồn cả vào trận chiến trên lầu hai.

“Vị kia với người đầu sao cũng là người một nhà, Hiền vương phi thật sự không có lí do khoan tay đứng nhìn!” Hoa Khê nói rồi liền ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Nhan Noãn Noãn: “Vương phi đây là đang làm gì, một nữ tử lại giả trang thành nam tử đến Nguyệt các, không phải là muốn làm loạn chứ? Nếu không muốn Hiền vương gia đến Nguyệt các thì người nên quản Vương gia cho chặt, lão nương không cho phép bất cứ kẻ nào làm loạn ở Nguyệt các này!”

“Hoa nương, người không được chỉ trích Noãn Noãn!” Hoa Khê vừa dứt lời, Long Trác Việt bắt mắt kêu lên.

“Vương gia, ta cũng chỉ là ăn ngay nói thật mà thôi!” Hoa Khê đảo mắt nhìn Long Trác Việt rồi đứng dậy, vẻ mặt đầy chăm chọc, hiển nhiên chính là đang cố tình phát tiết rồi!

“Hừ!” Long Trác Việt hừ lạnh mấy tiếng liền, cũng đứng dậy đi tới phía sau Khê, không biết vì sao lúc ngồi xuống, đôi mắt đẹp mở to nhìn nàng ta.

Hoa Khê quay đầu, nhìn Long Trác Việt nói: “Vương gia là muốn đục lỗ trên lưng ta sao?”

“Hoa nương đáng ghét!”

Đúng lúc này, Nhâm Văn Hải vội vàng chạy vào Nguyệt các, nhìn đồng hồ đồng bên trong mà không khỏi cả kinh, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt nhưng lại không thấy chủ tử mình đâu, vội vàng chạy lại hỏi: “Vương gia, chủ tử ta đâu?”

Nhâm Văn Hải nhìn Long Trác Việt ở phía sau Hoa Khê hỏi, bất quá lão cũng thật xui xẻo vì Long Trác Việt ngoảnh mặt làm ngơ, coi như không nghe thấy câu hỏi của lão. Long Trác Việt thật ra cũng chẳng mấy lo lắng, cho dù Long Cẩm Thịnh đánh không lại Trác Dương thì nhiều lần cũng chỉ bị vài vết thương là cùng.

Nhan Noãn Noãn háo tâm liếc về phía lầu hai, bĩu môi nhắc nhở.

Sắc mặt Nhâm Văn Hải phút chốc trắng nhợt, ‘a’ lên một tiếng rồi vọt tới cầu thang.

Nhâm Văn Hải vừa đi, Hàn Thế Hiền cùng Nhan Song Song đập cửa bước vào, nhìn cảnh tượng trước mặt mà không khỏi kinh ngạc, rất nhanh đã tìm thấy Nhan Noãn Noãn, vội vàng đi tới.

Nhan Song Song khẩn trương nhìn Nhan Noãn Noãn, há miệng thở dốc, thấy Nhan Noãn Noãn đang cài trang, biết là không thể gọi nàng là Vương phi, thức thời nói: “Thiếu gia, người có sao không?”

Nhan Noãn Noãn thấy Nhan Song Song thì có chút sùng sốt, nàng thật sự không nghĩ tới Nhan Song Song sẽ đến đây tìm mình, nhìn thấy sự lo lắng của nàng ta, ôn hòa cười nói: “Ta không sao!”

Hoa Khê vừa thấy có nữ tử chạy vào Nguyệt các, nhú mày lên tiếng: “Đi? Lại thêm một nữ nhân nữa? Người của Vương phi có phải đều kinh hãi thế tục như vậy a?”

Dùng ‘kinh hãi thế tục’ để hình dung thật không quá chút nào, một cô nương có giáo dục làm sao có thể chạy tới thanh lâu được? Chuyện này mà truyền ra ngoài, thanh danh sẽ bị tổn hao không ít a!

Nhan Noãn Noãn tự mình rót một chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ung dung nhìn Hoa Khê nói: “Hoa nương còn nhăn rồi mà nghiên cứu xem chúng ta có kinh hãi thế tục hay không sao? Rảnh rồi thì xem thử hai người trên kia thế nào rồi, đừng quên nơi này chính là Nguyệt các do người quản lý, bất kể người nào xảy ra chuyện thì ngày Nguyệt các bị san bằng sẽ không còn xa a!” Khóe miệng Nhan Noãn Noãn nhếch lên thành nụ cười mỉa mai, vẻ thanh lệ động lòng người.

Án tượng của nàng với Hoa Khê cũng không tệ, tính tình nàng ta ngay thẳng, tuy rằng lời nói không chút khách khí nhưng đều rất chân thật, không quanh co, lòng vòng.

Hoa Khê vừa nghe Nhan Noãn Noãn nói vậy, sắc mặt nhất thời đại biến, hét lớn: “Ai a, Nguyệt các của lão nương cũng không thể bị người phá hỏng a!” dứt lời liền đứng bật dậy, hấp tấp chạy lên lầu. Vô công nàng không bằng Trác Dương, tuy đánh không thắng nhưng cũng phải nghĩ biện pháp ngăn cản a! Hiền vương phi nói rất đúng, mặc kệ là Long Cẩm Thịnh hay Trác Dương xảy ra chuyện, Nguyệt các của nàng nhất định sẽ bị ảnh hưởng a! Nếu để chuyện này xảy ra, chủ tử không ngược chết nàng mới lạ đó!

Ánh mắt Nhan Noãn Noãn nhìn tới làn váy Hoa Khê, một con rùa xanh lè uốn lượn theo từng bước chân nàng ta, ngụm trà vừa uống không kịp được phun ra ngoài.

“Ha ha ha...”

Con rùa xanh theo từng bước chân của Hoa Khê trở nên sống động vô cùng, có người nhìn thấy, nhin không được cười lớn.

Một người cười sẽ khiến những người chung quanh chú ý, ánh mắt nghi hoặc của đám người nương theo ánh mắt của người kia nhìn lại, nhất thời tiếng cười nhạo vang khắp đại sảnh.

“Việt Việt... người... người cũng quá phúc hắc đi... ha ha ha...” Nhan Noãn Noãn cười đến chảy cả nước mắt, nàng đã biết trước mà, Long Trác Việt sao có thể vô duyên vô cớ chạy đến phía sau Hoa Khê mà không làm gì được chứ.

Hoa Khê vô duyên vô cố bị về rùa sau vấy mà đương sự lại hồn nhiên không biết.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Bị thương!

Ads Nhan Noãn Noãn cười nghiêng ngả, Long Trác Việt vô tội trừng mắt nhìn nàng, vẻ mặt mờ mịt, hẳn dám chắc là không ai có thể đoán ra con rùa vĩ đại trên vấy Hoa Khê là kiệt tác của hắn.

Nhan Noãn Noãn thấy hắn trưng ra bộ mặt nai tơ thuần khiết, nhất thời cảm thấy lo lắng. Người đã làm chuyện xấu mà có thể thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, Long Trác Việt chính là người duy nhất nàng biết.

Hàn Thế Hiên nhướn mày, ánh mắt kỳ quái nhìn Nhan Noãn Noãn, trên lầu đánh đến hôn thiên địa ám, nàng ta ở đây cười đến thoải mái, tuy rằng con rùa kia xác thực khiến người ta cảm thấy buồn cười nhưng là toàn bộ đại sảnh không có ai cười không có kỳ như nàng a! Cho dù muốn cười cũng phải có ý tứ một chút, tùy trường hợp mà cười chứ?

Nữ nhân này quả nhiên khác với người thường mà! Hàn Thế Hiên lần nữa thầm khẳng định!

Trong đám người vây quanh xem náo nhiệt đột ngột có tiếng người hút không khí, chỉ thấy một đạo thân ảnh từ trong phòng Lam Tiêm Tiêm trên lầu hai bay ra ngoài lan can.

Có người kinh hãi, trông mắt như thể sắp rớt ra tới nơi, với lực đạo như vậy mà rớt xuống, nếu không chết thì cũng sống dở chết dở a!

“Aaa...”

“Chủ tử?!”

Hai tiếng nói đồng thời vang lên, một là của Lam Tiêm Tiêm, hai chính là Nhâm Văn Hải.

Lam Tiêm Tiêm vừa thấy thân ảnh kia bay ra, bị dọa đến trắng bệch mặt mày, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi trên đất.

Nhâm Văn Hải vừa thấy Long Cẩm Thịnh từ trong bay ra liền chạy vội lại muốn đỡ, miễn cho Long Cẩm Thịnh một vài vết thương do va chạm.

Nhan Noãn Noãn thu lại ý cười, nhìn Long Cẩm Thịnh lắc lư trong không trung rồi lại nhìn Hàn Thế Hiên nói: “Còn thất thần cái gì, không đi cứu người?” Tuy rằng nàng tin tưởng Long Cẩm Thịnh không có chuyện gì nghiêm trọng, nhưng đối phương tốt xấu gì cũng là một hoàng đế, nếu chỉ ngồi một bên xem náo nhiệt thì có vẻ không tốt cho lắm. Nàng chính là một người tốt bụng a!

Hàn Thế Hiên khinh thường nhìn Nhan Noãn Noãn rồi mới tung người đỡ lấy Long Cẩm Thịnh trong không trung, đưa hắn xuống đại sảnh.

Nhan Noãn Noãn nhìn Long Cẩm Thịnh, thấy hắn bị đánh đến bầm dập mặt mày, hai hốc mắt đều bị đánh đến thâm đen cả, hai má đầy máu bầm, gương mặt anh tuấn tiêu sái giờ phút này sưng lên hết như đầu heo.

Long Cẩm Thịnh phần nộ trừng mắt, đẩy Hàn Thế Hiên ra, nổi giận đùng đùng muốn đi lên lầu hai, bộ dáng như thể muốn quyết đấu lần nữa.

Hoa Khê thất kinh lao tới, thấy Long Cẩm Thịnh bình an vô sự mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy lên phòng Lam Tiêm Tiêm tìm vị đại thần bên trong can ngăn.

“Chủ tử, chúng ta mau trở về thôi, còn đánh nữa nhất định sẽ xảy ra chuyện a!” Nhâm Văn Hải giữ chặt Long Cẩm Thịnh, tận tình khuyên nhủ.

Đường đường là vua của một nước lại ở thanh lâu tranh chấp nữ nhân với người khác, hơn nữa đối phương lại còn là Thanh Long đường chủ của Thần Tôn giáo, muốn Thái hậu không biết là không có khả năng, bị giáo huấn cũng là chuyện khó tránh khỏi, nhưng nếu lão không ngăn cản, để Hoàng thượng tùy ý đánh tiếp, giáo huấn của Thái hậu chắc chắn sẽ không đơn giản chỉ là giáo huấn thông thường!

Thái hậu chính là công chúa hòa thân từ Tuyệt quốc, bà ta cùng với Thần Tôn giáo đều là người Tuyệt quốc, tuy Thần Tôn giáo này độc lập với tứ quốc nhưng cũng có quan hệ mật thiết với hoàng thất Tuyệt quốc a, mối quan hệ này cũng đủ để Thái hậu tôn kính Thần Tôn giáo, mỗi khi nhắc tới đều hạn không thể công khai gia nhập vậy.

Hoàng thượng thích Lam Tiêm Tiêm của Nguyệt các, Thái hậu đối với chuyện Hoàng thượng trêu hoa ghẹo nguyệt sẽ tưởng là người làm việc không đứng đắn, chơi bời lêu lổng không lo chuyện quốc gia đại sự, bề ngoài thì cũng nặng nề vài câu nhưng trong lòng thì thầm vui sướng.

Lúc này đây, Nhâm Văn Hải cảm thấy, với sự hiểu biết của lão về Thái hậu, sợ là bà ta sớm đã giận tím mặt.

Long Cẩm Thịnh vốn đang phần nộ, dưới sự cảnh báo cùng nhắc nhở của Nhâm Văn Hải, rất nhanh bình tĩnh lại, lửa giận trong mắt phượng chậm rãi tiêu tán, cước bộ cũng sớm đã dừng lại. Hắn thoáng nhìn Nhâm Văn Hải rồi lại nhìn Lam Tiêm Tiêm đang ngã ngồi dưới chân cầu thang, nhũn mày khó xử.

Hắn đi rồi thì Tiêm Tiêm phải làm sao bây giờ? Trác Dương kia liệu có từ bỏ ý đồ không? Hôm nay hắn và Trác Dương giao đấu, chỉ sợ hắn đi rồi, Trác Dương sẽ trút giận lên Tiêm Tiêm thì nàng phải làm sao?

Càng nghĩ, Long Cẩm Thịnh càng cảm thấy lo lắng, như thế nào cũng không nỡ bỏ rơi Lam Tiêm Tiêm để hồi cung.

Nhâm Văn Hải thấy Long Cẩm Thịnh do dự, vội vàng chỉ vào Nhan Noãn Noãn, cất tiếng nói: “Chủ tử, không bằng để Tiêm Tiêm cô nương ở Hiền vương phủ một thời gian, đợi Thần Tôn giáo rồi khỏi Thương Nam quốc rồi mới quay lại Nguyệt các?”

Long Cẩm Thịnh nghe vậy, ánh mắt phút chốc sáng ngời, về tán thưởng nhìn Nhâm Văn Hải: “Nhâm Văn Hải, khó có lúc ngời thông minh như vậy!” Hắn nhếch miệng định cười thì lại động phải vết thương ở khoe miệng, đau đến độ phải hít sâu một hơi trấn tĩnh lại.

Nhâm Văn Hải thầm oán hận, Hoàng thượng, nô tài trước giờ vẫn thông minh tuyệt đỉnh, chính là người không phát hiện mà thôi!

“Noãn nhi, có thể để Tiêm Tiêm ở tạm Vương phủ một thời gian không? Ta thay mặt Tiêm Tiêm cảm tạ muội!” Long Cẩm Thịnh vẻ nghiêm túc nói với Nhan Noãn Noãn, vừa dứt lời liền ôm quyền thi lễ với nàng.

Nhan Noãn Noãn hoảng sợ, đường đường là hoàng đế một nước lại hành lễ với nàng, tuy nàng có nhiều bất mãn với hắn nhưng cũng không chịu nổi một lễ này của hắn a!

“Đừng, đừng, ta nhận không nổi, Lam Tiêm Tiêm ở lại Hiền vương phủ cũng không thành vấn đề, bất quá thì mọi chi phí tiêu dùng, ăn uống của nàng ta ngày đều phải trả hết!”

Tuy Nhan Noãn chán ghét Long Cẩm Thịnh, Lam Tiêm Tiêm lại là hồng nhan tri kỷ của hắn, chỉ cần đối tượng của nàng ta không phải Việt Việt thì nàng có thể miễn cưỡng thu nhận, bất quá thì chi phí của nàng ta không thể nào để nàng gánh được.

Long Cẩm Thịnh không kìm được run rẩy, nha đầu này không bao giờ buông tha cơ hội kiếm tiền mà!

“Không thành vấn đề!” Trả tiền thì trả tiền, dù sao thứ hắn không thiếu nhất chính là tiền!

Đôi bên đạt được hiệp nghị, Long Cẩm Thịnh đi tới đỡ Lam Tiêm Tiêm dậy, dẫn dò nàng theo Nhan Noãn Noãn về phủ rồi nhanh chóng rời đi.

Tình hình của Trác Dương có vẻ khá hơn Long Cẩm Thịnh một chút, ít nhất thì hắn cũng không có hai con mắt gấu mèo, bất quá thì gương mặt tuần tú cũng đầy vết thâm, khoe miệng chảy máu.

Hoa Khê phải dùng tới sức của chín trâu hai hổ mới có thể khiến cho Trác Dương im lặng một lát, rất nhanh sau đó, một cô nương thanh lâu thận trọng đứng ngoài cửa thông báo.

“Hoa nương... Tiêm Tiêm bị bọn họ mang đi rồi!”

Hoa Khê ngăn ra: “Đáng chết, người của lão nương mà cũng dám tùy tiện mang đi, bị ai mang đi hả?” thanh âm nàng ta cao đến nỗi chói tai.

“Bị... bị Thịnh công tử mang đi!” Tuy rằng các cô nương ở Nguyệt các sớm đã biết Hoa Khê là người nóng tính, nhưng mỗi lần nàng ta bộc phát vẫn không nhịn được run sợ.

Họ Long ở Thương Nam quốc chính là họ của hoàng thất, chỉ cần nói họ thì khó tránh bại lộ thân phận của Long Cẩm Thịnh, cho nên các cô nương ở Nguyệt các chỉ biết Long Cẩm Thịnh là Thịnh công tử chứ không biết thân phận thật của hắn.

Hoa Khê vừa nghe tới Thịnh công tử, mày liễu đang dựng đứng phút chốc hạ xuống, xua xua tay nói với người ngoài cửa: “Ân, ta đã biết, người đi xuống đi!” Cô nương ngoài kia vừa định rời đi thì Hoa Khê lại lên tiếng nói: “Người xuống nói với mọi người, Nguyệt các đóng cửa ba ngày tu sửa!” Hôm nay là ngày gì mà lại tốn kém như vậy a?!

Mãi đến khi cô nương kia rời đi, Hoa Khê liền trưng ra bộ mặt tươi cười nói với Trác Dương: “Trác đường chủ, người xem, hôm nay người phá sập Nguyệt các của ta khiến chuyện làm ăn lờ lảng, Tiêm Tiêm lại bị người ta mang đi mất, người xem...” Hoa Khê dừng lại một chút, không hề có ý định nói câu tiếp theo, người thông minh nghe là hiểu nàng đang hạ lệnh đuổi khách.

Về mặt Trác Dương hiện rõ khó chịu, lạnh nhạt nói: “Người mang Tiêm Tiêm đi là ai?”

Đám tranh nữ nhân với hắn, tiểu tử kia không muốn sống nữa rồi chắc? Đừng tưởng chạy rồi là bình an vô sự, cho dù phải lật tung của kinh thành lên hắn cũng phải tìm cho được tiểu tử kia, cho hắn biết hậu quả của việc dám chống đối với người của Thần Tôn giáo.

Hoa Khê trong lòng rối rắm, mắt trợn ngược nhìn Trác Dương: Đại gia, lão nương khép nép với người như vậy, kính người như vậy mà người vẫn muốn tìm hoàng đế đánh nhau? Hừ! Lão nương không cho người tức chết là không được mà!

“Chuyện này... Trắc đường chủ, chuyện này không thể nói được!”

Trắc Dương không kiên nhẫn trừng mắt liếc Hoa Khê, quát lớn: “Nói!”

“Hắn là... đương kim thánh thượng Thương Nam quốc!” Hoa Khê làm bộ như bị khí thế của Trắc Dương dọa, giật mình lơ lờ nói.

Hoa Khê vừa dứt lời, bao nhiêu tức giận trên gương mặt tuấn mỹ của Trắc Dương phút chốc trở nên cứng ngắt, vẻ vô cùng kinh ngạc, hiển nhiên là đã bị chấn động bởi những gì mình vừa nghe thấy.

Mắt phượng nhú chặt: “Hoàng đế Thương Nam quốc?”

Trong lòng Trắc Dương chấn động, tuy rằng hắn vô pháp vô thiên, Thần Tôn giáo lại rất nổi tiếng ở đại lục Lạc Thiên, nhưng là hắn vừa đắc tội với vua một nước a, một Thanh Long đường chủ nhỏ bé có thể kham nổi tội danh này sao?

Hoa Khê thấy vẻ mặt Trắc Dương biến đổi không ngừng, trong lòng âm thầm thỏa mãn. Ta cho ngươi phá hoại Nguyệt các của ta này, cho ngươi làm loạn này...

“Trắc đường chủ, người làm sao vậy?”

Giọng nói của Hoa Khê kéo Trắc Dương đang chìm trong suy nghĩ trở lại với hiện thực, hắn thần nhiên liếc nhìn Hoa Khê một cái rồi mới sải bước ra ngoài.

Hoàng đế Thương Nam quốc cũng đâu nói rõ thân phận, chuyện xung đột chỉ là ngoài ý muốn, nhưng dù sao thì hắn cũng đã đánh hoàng đế của một nước, nếu Thương Nam quốc muốn truy cứu, sự phụ cũng không thể bao che cho hắn được. Huống chi chuyện hôm nay lại có nhiều người tận mắt chứng kiến, nếu truyền ra ngoài thì nhất định sẽ ảnh hưởng không tốt tới danh tiếng của Thần Tôn giáo.

Hoa Khê nhìn theo bóng Trắc Dương rời đi, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười mỉa mai, nàng ta đưa tay quăn quăn lộn tóc trước ngực rồi cũng ra khỏi phòng, mỗi bước đi đều mang theo ngàn vạn phong tình, xinh đẹp vô song khiến người ta nhìn muốn lờn con mắt.

Đáng tiếc, Hoa Khê là tú bà Nguyệt các, nếu là cô nương thanh lâu, sợ là cái giá phải trả để có thể cùng nàng một đêm sẽ không thua kém gì Lam Tiềm Tiềm!

“Các cô nương, đóng cửa không tiếp khách!” Hoa Khê đứng ở hành lang lầu hai, cả thân người dựa vào hành lang, hai tay khoanh trước ngực, mị nhãn như tờ nhìn đám khách nhân dưới lầu trấn an rồi tiễn bọn họ ra về! Khóe miệng khẽ nở nụ cười mỉa mai hoặc, thấp phần mê người.

Long Cẩm Thịnh thương tích đầy mình hồi cung đương nhiên sẽ không qua mắt được Thái hậu, đừng nói tới người của Thái hậu trong cung thật sự rất nhiều, sự thật là những vết thương của Long Cẩm Thịnh quá rõ ràng, người ta muốn coi như không thấy cũng không thể được, cung nữ thái giám truyền tai nhau, một đồn mười, mười đồn trăm, hiển nhiên cuối cùng cũng tới tay Thái hậu.

Thái hậu không triệu kiến Long Cẩm Thịnh mà trực tiếp cùng Vạn Toàn tới Hoa Thanh cung!

~

Chương 100. Cung chủ lên tiếng!

Hoa Thanh cung là tẩm cung của Long Cẩm Thịnh, là cung điện lớn nhất, xa xỉ nhất trong hoàng cung, vách tường điêu khắc không biết bao nhiêu tượng rồng bay phượng múa. Trần điện dát nổi lưu ly sáng chói, mỗi góc đều khảm ngọc, cổ kính mà lại thập phần nguy nga.

Long Cẩm Thịnh lúc này đã thay long bào thêu kim long, tôn quý vô cùng. Hắn ngồi trên nhuyễn tháp để cho thái y thay mình bôi thuốc.

“Ai da, đau...”

Thái y vừa dùng miếng bông chạm tới vết thương trên người Long Cẩm Thịnh, hắn đau đến hét lớn lên.

Long Cẩm Thịnh vừa kêu đau, tay thái cũng run rẩy theo, tim cũng đập nhanh hơn mấy nhịp so với lúc thường.

“Triệu thái y, cẩn thận một chút!” Nhân Văn Hải đứng bên cạnh cau mày vì khản trương, vừa nghe thấy Long Cẩm Thịnh hét lớn vội vàng dặn dò thái y.

“Dạ, dạ!” Triệu thái y mở hời đây đây, vạn phần không yên đáp.

Mãi đến khi bôi thuốc cho Long Cẩm Thịnh xong, Triệu thái y mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy như vừa trải qua mấy năm thời gian vậy, vừa định hành lễ rồi rời đi thì bên ngoài đã vang lên tiếng thái giám thông báo.

“Thái hậu giá lâm!”

Tuấn mi Long Cẩm Thịnh theo bản năng nhú lại, rất nhanh liền từ nhuyễn tháp đứng dậy.

Thái hậu được Vạn Toàn dìu vào trong đại điện, phượng bào màu đen pha lẫn với màu vàng làm tăng thêm vẻ thần bí mà lại áp bức, gương mặt được

trang điểm tinh tế, đôi môi đỏ khẽ nhếch lên, cả người tản ra hơi thở cường thế.

Bà ta đi thật chậm, đoạn trang mà lại cao nhã, từng bước dẫm lên nền đá cẩm thạch màu đen trong Hoa Thanh cung, từng tiếng bước chân thanh thúy vang lên.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu!”

“Vi thần khấu kiến Thái hậu.”

“Nô tài tham kiến Thái hậu.”

Toàn bộ những người có mặt nhất loạt quỳ xuống hành lễ.

Ánh mắt Thái hậu thủy chung nhìn về phía trước, không chớp mắt đi đến ghế lớn ngồi xuống, một lúc lâu sau mới lạnh nhạt nói: “Tất cả đứng lên đi!”

“Tạ Thái hậu!”

“Mẫu hậu vì sao lại đến đây?” Long Cẩm Thịnh hỏi, mắt phượng do bị người đánh mà thâm đen, híp lại.

Thái hậu liếc mắt nhìn những vết thương trên mặt hắn, thần nhiên hỏi: “Mặt con sao vậy?”

“Hồi mẫu hậu, chỉ là xung đột nhỏ với người ta thôi!” Long Cẩm Thịnh cúi đầu trả lời.

“Sẽ không là vì nữ nhân thanh lâu kia chứ?” Thái hậu nhấn mạnh hai chữ ‘thanh lâu’, thanh âm mang theo vài phần ngoan lận cùng khinh thường.

Long Cẩm Thịnh đột ngột ngừng đầu, oán giận nói: “Mẫu hậu, Tiêm Tiêm không giống với những người khác!”

“Không giống?” Thái hậu nhếch miệng đầy giễu cợt: “Kĩ nữ chính là kĩ nữ, có cái gì khác nhau? Người thích đi Nguyệt các ta cũng không phản đối, nhưng mà vì một kĩ nữ mà thương tổn tới chính mình, để bá quan văn võ trong triều biết được chẳng phải sẽ là trò cười sao?”

Long Cẩm Thịnh đè nén tức giận trong lòng, nói thật dễ nghe, hắn dám chắc trong lòng bà ta còn đang thầm cầu cho bá quan văn võ cười nhạo hắn nữa kia.

“Mẫu hậu, người không biết đó thôi, Trác Dương kia thật sự rất kiêu ngạo, một chút cũng không nể mặt trẫm, ở Thương Nam quốc hệt như một bá vương thổ lộ, tự cho mình là cao hơn cả trẫm, trẫm vì quá tức giận nên mới động thủ.”

“Trác Dương? Người của Thần Tôn giáo?” Thái hậu nghe Long Cẩm Thịnh nói, vẻ mặt bình tĩnh có chút xao động, nghi hoặc hỏi lại.

Long Cẩm Thịnh làm như không thấy biểu tình kinh ngạc của Thái hậu, khinh thường nhếch môi nói: “Cũng không phải kẻ nào của Thần Tôn giáo cũng có thể...” Vô pháp vô thiên như vậy, Long Cẩm Thịnh còn chưa kịp nói những lời cuối kia đã bị tiếng quát của Thái hậu cắt ngang.

“Hoang đường!”

Thái hậu đứng bật dậy, giận dữ đập tay xuống mặt bàn, tay còn lại chỉ thẳng vào Long Cẩm Thịnh, đôi môi mọng đỏ run run, mắt phượng trừng lên nói: “Ngày thường ngươi yêu ai, làm loạn ra sao ai gia cũng không can thiệp vào, nhưng lần này ngươi thật sự quá hoang đường rồi, chỉ vì một kĩ nữ mà ngươi lại dám động thủ với Trác Dương của Thần Tôn giáo? Ngươi có biết Thần Tôn giáo ở đại lục Lạc Thiên lớn mạnh cỡ nào không? Lần này vất vả lắm Thần Tôn giáo mới đến Thương Nam quốc tuyển chọn nhân tài, ngươi không hảo hảo tiếp đón người ta, cư nhiên lại dám động thủ, ngươi là đang cố ý muốn hủy hoại Thương Nam quốc sao?”

“Có nghiêm trọng như vậy không, bất quá cũng chỉ là một giáo hội nho nhỏ thôi mà...” Long Cẩm Thịnh nắm chặt hai hay, nhỏ giọng lầm bầm.

Thanh âm của hắn lọt vào tai Thái hậu khiến bà ta tức giận đến nổi những nếp nhăn trên khóe mắt sâu thành một đường dài.

“Giáo hội nho nhỏ? Ngươi cũng biết Thần Tôn giáo khắp nơi đều là cao thủ, lần tuyển chọn này nếu thành công thì sẽ có mười cao thủ của Thương Nam quốc gia nhập Thần Tôn giáo. Ở đại lục Lạc Thiên này, những người có danh vọng cũng vô công cao cường, mười phần thì có hơn năm phần là đệ tử của Thần Tôn giáo, ngươi vô duyên vô cớ đối địch với bọn họ, thật quá hồ đồ!” Thái hậu tức giận, luôn miệng chửi mắng như nã pháo vào mặt Long Cẩm Thịnh.

Long Cẩm Thịnh cúi đầu, cố gắng che giấu lửa giận cùng sự khinh miệt của bản thân trong đáy mắt. Thái hậu coi trọng Thần Tôn giáo như vậy, người không biết còn tưởng bà ta là người của Thần Tôn giáo chứ không phải Thái hậu của Thương Nam quốc.

Bất quá thì Tuyệt quốc cùng Thần Tôn giáo quả thật có mối quan hệ chặt chẽ, Thái hậu là người trong hoàng thất Tuyệt quốc, thiên vị cho người của Thần Tôn giáo cũng không phải là chuyện khó hiểu.

“Cho dù thần nhi không muốn đối đầu với bọn họ thì bây giờ cũng đã đối đầu rồi!” Long Cẩm Thịnh nhún nhún vai, bộ dáng như thể việc đã đến nước này rồi cũng không thể làm khác được.

Thái hậu thập phần tức giận, chỉ hận rèn sắt không thành thép.

“Vài ngày nữa ba vị đường chủ Thần Tôn giáo sẽ tới kinh thành, đến lúc đó ngươi ở trong cung thiết yến tẩy trần cho họ, hảo hảo xin lỗi Trác đường chủ, ta tin mọi chuyện cũng sẽ được giải quyết!”

Long Cẩm Thịnh nhủ mảy, cao giọng nói: “Cái gì? Muốn trăm xin lỗi hần? Mẫu hậu, trăm đường đường là hoàng đế Thương Nam quốc, sao có thể xin lỗi một đường chủ nhỏ nhỏ chứ?” Đùa kiêu gì vậy? Làm như thế thì mặt mũi hần để đâu? Danh dự Thương Nam quốc để đâu chứ?

“Làm càn, ngươi dám cãi lại lời ai gia? Đừng quên, ai gia có thể đưa ngươi lên ngai vị hoàng đế thì cũng có thể khiến cho ngươi không chỗ dung thân!”

Thái hậu nghiêm mặt, ánh mắt sắc bén nhìn Long Cẩm Thịnh, lạnh thấu xương.

Long Cẩm Thịnh kinh ngạc nhìn bà ta, bạc môi mím chặt, không cam lòng bị khống chế, nhưng dưới ánh nhìn lạnh thấu xương của Thái hậu, cuối cùng cũng phải thỏa hiệp.

“Đạ, nhi thần nghe theo lời mẫu hậu!” Hai hàng lông mi dài khẽ hạ xuống, che giấu đi hàn quang đang dâng lên.

~

Ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng giấu mình trong tầng mây, cả không gian nháy mắt bị bóng đêm bao phủ, gió đêm thổi qua khiến nhánh cây không ngừng lay động, trong bóng đêm dày đặc như thể từng thân ảnh quý mị đang khiêu vũ.

Trước một tòa tiểu lâu độc lập, khuất sâu trong Nguyệt các, một tảng đá chắn ngang con đường dẫn tới cửa tiểu lâu, Hoa Khê một thân quần áo lụa đỏ, tay cầm đèn lồng đi tới.

Đây cũng có thể coi là một tòa tiểu lâu bí mật, tuy độc lập với Nguyệt các nhưng lại có mối quan hệ không nhỏ, tòa tiểu lâu này ngày thường không mở cửa, ngoại trừ Hoa Khê thì không ai có thể đến gần.

“Có phải Cung chủ có gì phân phó không?” Hoa Khê đẩy cửa đi vào, nhìn thân ảnh trước cửa sổ đứng quay lưng với nàng, cười duyên nói.

Nam tử nghe thấy tiếng Hoa Khê, lạnh nhạt xoay người, dưới ánh trăng mờ ảo lộ ra một gương mặt đeo mặt nạ bạc, dưới sống mũi cao thẳng là bạc môi mỏng đầy gợi cảm, chiếc cằm cương nghị tinh tế như tạc tượng cũng những đường cong hoàn mỹ.

Thiên Minh khoanh tay sau lưng, thản nhiên liếc mắt nhìn Hoa Khê nói: “Muốn tiếp nhận nhiệm vụ mới? Chuyện lần trước cung chủ giao cho ngươi, ngươi đã làm xong chưa?”

Hoa Khê buông lỏng đèn trong tay, lắc mông đi đến bên cạnh Thiên Minh ngồi xuống, tự mình rót một chén trà, chậm rãi nhấp một ngụm nói: “Sao có thể dễ dàng như vậy, lão nương liễu mạng thu thập tin tức nhưng cũng chưa có nghe thấy qua bao giờ a, ngươi nói xem, có phải Cung chủ đang trêu đùa chúng ta không? Trên đời này thực sự có thứ đó sao?” Nếu thật sự có, vì sao tất cả các khách nhân tới Nguyệt các đều chưa từng nghe qua? Tốt xấu gì bọn họ cũng là công tử thế gia, cho dù không có một bụng kinh luân thì cũng coi là có chút ít học thức mà.

Thiên Minh liếc Hoa Hoa Khê: “Ngươi đang hoài nghi Cung chủ? Ta nhất định sẽ nói lại với Cung chủ lời của ngươi, một từ cũng không bỏ sót!”

“Khụ khụ khụ...” Hoa Khê bị ánh mắt sắc bén như dao của Thiên Minh hù cho thất kinh, ngụm trà vừa uống cũng bị giọng nói lạnh lẽo của hần hù cho phun hết ra ngoài. Hoa Khê miễn liệ ho khan, trừng mắt nhìn Thiên Minh.

“Ngươi có thể đừng vô sỉ như vậy được không? Đối đãi với bằng hữu như vậy, ngươi có còn nhân tính không hả?”

Thiên Minh cũng không để ý tới sự tức giận của Hoa Khê, ánh mắt lạnh thấu xương không chút dao động, thấy Hoa Khê hết ho khan rồi mới nói: “Huyền Hòa cùng Phong Thạc đã tìm ra nơi Kim hà trụ xuất hiện, là ở trong tay Kim Mặc Lan, bảy ngày nữa Kim Mặc Lan sẽ đến kinh thành, hai người bọn họ cũng sẽ tới kinh thành tìm cơ hội đoạt lấy Kim hà trụ.”

“Kim Mặc Lan? Lại là người của Thần Tôn giáo? Đại gia a, hôm nay Trác Dương đã phá hủy hơn phân nửa Nguyệt các của lão nương, đợi bọn chúng đến kinh thành, lão nương nhất định phải lấy lại cả vốn lẫn lời.”

Hoa Khê vừa nghe thấy Thiên Minh nhắc đến Thần Tôn giáo, bao nhiêu tức giận vốn đã quên đi nhất loạt trở dậy, bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi như hận không thể nghiền nát Thần Tôn giáo thành tro.

“Cung chủ nói, chuyện Nguyệt các hôm nay bị người ngoài phá hủy, ngươi tự xuất tiền túi của mình mà tu bổ đi!” Thiên Minh đợi Hoa Khê phát tiết xong rồi mới lạnh nhạt nói.

Hoa Khê ngẩng người, ngay sau đó liền hét lên thất thanh: “Không phải chứ???”

Thiên Minh nhướn mày, vì hần đang mang mặt nạ nên Hoa Khê nhìn không thấy, nhưng ý tứ trong mắt hần rõ ràng đang khẳng định lời mình nói là đúng.

“Thiên Minh, ngươi đi theo Cung chủ nhiều năm như vậy, là ngươi Cung chủ tin cậy nhất, ngươi nói với Cung chủ đừng bắt ta xuất tiền túi ra được không?” Cánh tay Hoa Khê bám lấy cánh tay Thiên Minh, cả người như thể không xương, dựa hần vào người hần, bộ dáng mềm mại, đáng yêu, phong tình vạn chủng.

Chiều này nếu dùng với người khác thì cho dù có là tâm địa sắt đá cũng phải hóa nhu tình, bất quá thì Thiên Minh không may may lay động, lưng thẳng tắp như thường, cúi đầu liếc Hoa Khê nói: “Người nói đi???”

Tuy hấn, Hoa Khê, Huyền Hòa cùng Phong Thạc không thường xuyên gặp mặt nhưng vẫn hiểu rất rõ cá tính của nhau. Hoa Khê tính nóng như lửa nhưng bề ngoài lại mềm mại, phong tình vạn chủng, chính là thủ đoạn của nàng đối với người khác luôn hữu dụng thì đối với hấn chưa lần nào có tác dụng.

Thiên Minh dứt lời liền thấy Hoa Khê đẩy mạnh hấn ra, thở phì phì, đập bàn nói: “Trác Dương đáng chết, tiền của lão nương vất vả tích góp suốt một năm trời đều bị hấn hủy rồi, chờ đó, lão nương nhất định sẽ không để hấn yên đâu!!!”

Cung chủ cũng đã lên tiếng, Nguyệt các này nàng quản thật không dễ dàng a, cư nhiên không thông cảm cho sự khó xử của nàng, không thương bạc cô vũ cho nàng thì chớ, lại còn muốn đào bạc trên người nàng, ô ô, nàng thật thâm mà!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Cung chủ lên tiếng!

Ads Hoa Thanh cung là tẩm cung của Long Cẩm Thịnh, là cung điện lớn nhất, xa xỉ nhất trong hoàng cung, vách tường điêu khắc không biết bao nhiêu tượng rồng bay phượng múa. Trần điện dát nỉ lưu ly sáng chói, mỗi góc đều khảm ngọc, cổ kính mà lại thập phần nguy nga.

Long Cẩm Thịnh lúc này đã thay long bào thêu kim long, tôn quý vô cùng. Hấn ngồi trên nhuyễn tháp để cho thái y thay mình bôi thuốc.

“Ai da, đau...”

Thái y vừa dùng miếng bông chạm tới vết thương trên người Long Cẩm Thịnh, hấn đau đến hét lớn lên.

Long Cẩm Thịnh vừa kêu đau, tay thái cũng run rẩy theo, tim cũng đập nhanh hơn mấy nhịp so với lúc thường.

“Triệu thái y, cẩn thận một chút!” Nhâm Văn Hải đứng bên cạnh cau mày vì khấn trương, vừa nghe thấy Long Cẩm Thịnh hét lớn vội vàng dặn dò thái y.

“Dạ, dạ!” Triệu thái y mở hời đầy đầu, vạn phần không yên đáp.

Mãi đến khi bôi thuốc cho Long Cẩm Thịnh xong, Triệu thái y mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy như vừa trải qua mấy năm thời gian vậy, vừa định hành lễ rồi rời đi thì bên ngoài đã vang lên tiếng thái giám thông báo.

“Thái hậu giá lâm!”

Tuần mi Long Cẩm Thịnh theo bản năng nhú lại, rất nhanh liền từ nhuyễn tháp đứng dậy.

Thái hậu được Vạn Toàn diu vào trong đại điện, phượng bào màu đen pha lẫn với màu vàng làm tăng thêm vẻ thần bí mà lại áp bức, gương mặt được trang điểm tinh tế, đôi môi đỏ khẽ nhếch lên, cả người tản ra hơi thở cường thế.

Bà ta đi thật chậm, đoan trang mà lại cao nhã, từng bước dẫm lên nền đá cẩm thạch màu đen trong Hoa Thanh cung, từng tiếng bước chân thanh thúy vang lên.

“Nhi thần tham kiến mẫu hậu!”

“Vi thần khấu kiến Thái hậu.”

“Nô tài tham kiến Thái hậu.”

Toàn bộ những người có mặt nhất loạt quỳ xuống hành lễ.

Ánh mắt Thái hậu thủy chung nhìn về phía trước, không chớp mắt đi đến ghế lớn ngồi xuống, một lúc lâu sau mới lạnh nhạt nói: “Tất cả đứng lên đi!”

“Tạ Thái hậu!”

“Mẫu hậu vì sao lại đến đây?” Long Cẩm Thịnh hỏi, mắt phượng do bị người đánh mà thâm đen, híp lại.

Thái hậu liếc mắt nhìn những vết thương trên mặt hấn, thần nhiên hỏi: “Mặt con sao vậy?”

“Hồi mẩu hậu, chỉ là xung đột nhỏ với người ta thôi!” Long Cẩm Thịnh cúi đầu trả lời.

“Sẽ không là vì nữ nhân thanh lâu kia chứ?” Thái hậu nhấn mạnh hai chữ ‘thanh lâu’, thanh âm mang theo vài phần ngoan lận cùng khinh thường.

Long Cẩm Thịnh đột ngột ngừng đầu, oán giận nói: “Mẫu hậu, Tiêm Tiêm không giống với những người khác!”

“Không giống?” Thái hậu nhếch miệng đầy giễu cợt: “Kĩ nữ chính là kĩ nữ, có cái gì khác nhau? Người thích đi Nguyệt các ta cũng không phản đối, nhưng mà vì một kĩ nữ mà thương tổn tới chính mình, để bá quan văn võ trong triều biết được chẳng phải sẽ là trò cười sao?”

Long Cẩm Thịnh đè nén tức giận trong lòng, nói thật dễ nghe, hần dám chắc trong lòng bà ta còn đang thăm câu cho bá quan văn võ cười nhạo hần nữa kia.

“Mẫu hậu, người không biết đó thôi, Trác Dương kia thật sự rất kiêu ngạo, một chút cũng không nể mặt trẫm, ở Thương Nam quốc hết như một bá vương thổ lỗ, tự cho mình là cao hơn cả trẫm, trẫm vì quá tức giận nên mới động thủ.”

“Trác Dương? Người của Thần Tôn giáo?” Thái hậu nghe Long Cẩm Thịnh nói, vẻ mặt bình tĩnh có chút xao động, nghi hoặc hỏi lại.

Long Cẩm Thịnh làm như không thấy biểu tình kinh ngạc của Thái hậu, khinh thường nhếch môi nói: “Cũng không phải kẻ nào của Thần Tôn giáo cũng có thể...” Vô pháp vô thiên như vậy, Long Cẩm Thịnh còn chưa kịp nói những lời cuối kia đã bị tiếng quát của Thái hậu cắt ngang.

“Hoang đường!”

Thái hậu đứng bật dậy, giận dữ đập tay xuống mặt bàn, tay còn lại chỉ thẳng vào Long Cẩm Thịnh, đôi môi mọng đỏ run run, mắt phượng trừng lên nói: “Ngày thường ngươi yêu ai, làm loạn ra sao ai gia cũng không can thiệp vào, nhưng lần này ngươi thật sự quá hoang đường rồi, chỉ vì một kĩ nữ mà ngươi lại dám động thủ với Trác Dương của Thần Tôn giáo? Ngươi có biết Thần Tôn giáo ở đại lục Lạc Thiên lớn mạnh cỡ nào không? Lần này vất vả lắm Thần Tôn giáo mới đến Thương Nam quốc tuyển chọn nhân tài, ngươi không háo hão tiếp đón người ta, cư nhiên lại dám động thủ, ngươi là đang có ý muốn hủy hoại Thương Nam quốc sao?”

“Có nghiêm trọng như vậy không, bất quá cũng chỉ là một giáo hội nho nhỏ thôi mà...” Long Cẩm Thịnh nắm chặt hai hay, nhỏ giọng lầm bầm.

Thanh âm của hần lọt vào tai Thái hậu khiến bà ta tức giận đến nổi những nếp nhăn trên khóe mắt sâu thành một đường dài.

“Giáo hội nho nhỏ? Ngươi cũng biết Thần Tôn giáo khắp nơi đều là cao thủ, lần tuyển chọn này nếu thành công thì sẽ có mười cao thủ của Thương Nam quốc gia nhập Thần Tôn giáo. Ở đại lục Lạc Thiên này, những người có danh vọng cũng vô công cao cường, mười phần thì có hơn năm phần là đệ tử của Thần Tôn giáo, ngươi vô duyên vô cớ đối địch với bọn họ, thật quá hồ đồ!” Thái hậu tức giận, luôn miệng chửi rủa như nã pháo vào mặt Long Cẩm Thịnh.

Long Cẩm Thịnh cúi đầu, cố gắng che giấu lửa giận cùng sự khinh miệt của bản thân trong đáy mắt. Thái hậu coi trọng Thần Tôn giáo như vậy, người không biết còn tưởng bà ta là người của Thần Tôn giáo chứ không phải Thái hậu của Thương Nam quốc.

Bất quá thì Tuyệt quốc cùng Thần Tôn giáo quả thật có mối quan hệ chặt chẽ, Thái hậu là người trong hoàng thất Tuyệt quốc, thiên vị cho người của Thần Tôn giáo cũng không phải là chuyện khó hiểu.

“Cho dù thần nhi không muốn đối đầu với bọn họ thì bây giờ cũng đã đối đầu rồi!” Long Cẩm Thịnh nhún nhún vai, bộ dáng như thể việc đã đến nước này rồi cũng không thể làm khác được.

Thái hậu thập phần tức giận, chỉ hận rèn sắt không thành thép.

“Vài ngày nữa ba vị đường chủ Thần Tôn giáo sẽ tới kinh thành, đến lúc đó ngươi ở trong cung thiết yến tẩy trần cho họ, hảo hảo xin lỗi Trác đường chủ, ta tin mọi chuyện cũng sẽ được giải quyết!”

Long Cẩm Thịnh nhú mày, cao giọng nói: “Cái gì? Muốn trẫm xin lỗi hần? Mẫu hậu, trẫm đường đường là hoàng đế Thương Nam quốc, sao có thể xin lỗi một đường chủ nho nhỏ chứ?” Đùa kiểu gì vậy? Làm như thế thì mặt mũi hần để đâu? Danh dự Thương Nam quốc để đâu chứ?

“Làm càn, ngươi dám cãi lại lời ai gia? Đừng quên, ai gia có thể đưa ngươi lên ngai vị hoàng đế thì cũng có thể khiến cho ngươi không chỗ dung thân!”

Thái hậu nghiêm mặt, ánh mắt sắc bén nhìn Long Cẩm Thịnh, lạnh thấu xương.

Long Cẩm Thịnh kinh ngạc nhìn bà ta, bạc môi mím chặt, không cam lòng bị khống chế, nhưng dưới ánh nhìn lạnh thấu xương của Thái hậu, cuối cùng cũng phải thỏa hiệp.

“Đạ, nhi thần nghe theo lời mẫu hậu!” Hai hàng lông mi dài khẽ hạ xuống, che giấu đi hần quang đang dâng lên.

~

Ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng giấu mình trong tầng mây, cả không gian nháy mắt bị bóng đêm bao phủ, gió đêm thổi qua khiến nhánh cây không ngừng lay động, trong bóng đêm dày đặc như thể từng thân ảnh quý mị đang khiêu vũ.

Trước một tòa tiểu lâu độc lập, khuất sâu trong Nguyệt các, một tảng đá chắn ngang con đường dẫn tới cửa tiểu lâu, Hoa Khê một thân quần áo lụa đỏ, tay cầm đèn lồng đi tới.

Đây cũng có thể coi là một tòa tiểu lâu bí mật, tuy độc lập với Nguyệt các nhưng lại có mối quan hệ không nhỏ, tòa tiểu lâu này ngày thường không mở cửa, ngoại trừ Hoa Khê thì không ai có thể đến gần.

“Có phải Cung chủ có gì phân phó không?” Hoa Khê đẩy cửa đi vào, nhìn thân ảnh trước cửa sổ đứng quay lưng với nàng, cười duyên nói.

Nam tử nghe thấy tiếng Hoa Khê, lạnh nhạt xoay người, dưới ánh trăng mờ ảo lộ ra một gương mặt đeo mặt nạ bạc, dưới sống mũi cao thẳng là bạc môi mỏng đầy gợi cảm, chiếc cằm cương nghị tinh tế như tạc tượng cũng những đường cong hoàn mỹ.

Thiên Minh khoanh tay sau lưng, thân nhiên liếc mắt nhìn Hoa Khê nói: “Muốn tiếp nhận nhiệm vụ mới? Chuyện lần trước cung chủ giao cho ngươi, ngươi đã làm xong chưa?”

Hoa Khê buông lồng đèn trong tay, lác mông đi đến bên cạnh Thiên Minh ngồi xuống, tự mình rót một chén trà, chậm rãi nhấp một ngụm nói: “Sao có thể dễ dàng như vậy, lão nương liều mạng thu thập tin tức nhưng cũng chưa có nghe thấy qua bao giờ a, ngươi nói xem, có phải Cung chủ đang trêu đùa chúng ta không? Trên đời này thực sự có thứ đó sao?” Nếu thật sự có, vì sao tất cả các khách nhân tới Nguyệt các đều chưa từng nghe qua? Tốt xấu gì bọn họ cũng là công tử thế gia, cho dù không có một bụng kinh luận thì cũng coi là có chút ít học thức mà.

Thiên Minh liếc Hoa Hoa Khê: “Ngươi đang hoài nghi Cung chủ? Ta nhất định sẽ nói lại với Cung chủ lời của ngươi, một từ cũng không bỏ sót!”

“Khụ khụ khụ...” Hoa Khê bị ánh mắt sắc bén như dao của Thiên Minh hù cho thất kinh, ngụm trà vừa uống cũng bị giọng nói lạnh lẽo của hắn hù cho phun hết ra ngoài. Hoa Khê mãnh liệt ho khan, trừng mắt nhìn Thiên Minh.

“Ngươi có thể đừng vô si như vậy được không? Đối đãi với bằng hữu như vậy, ngươi có còn nhân tính không hả?”

Thiên Minh cũng không để ý tới sự tức giận của Hoa Khê, ánh mắt lạnh thấu xương không chút dao động, thấy Hoa Khê hết ho khan rồi mới nói: “Huyền Hòa cùng Phong Thạc đã tìm ra nơi Kim hà trú xuất hiện, là ở trong tay Kim Mặc Lan, bảy ngày nữa Kim Mặc Lan sẽ đến kinh thành, hai người bọn họ cũng sẽ tới kinh thành tìm cơ hội đoạt lấy Kim hà trú.”

“Kim Mặc Lan? Lại là người của Thần Tôn giáo? Đại gia a, hôm nay Trác Dương đã phá hủy hơn phân nửa Nguyệt các của lão nương, đợi bọn chúng đến kinh thành, lão nương nhất định phải lấy lại cả vốn lẫn lời.”

Hoa Khê vừa nghe thấy Thiên Minh nhắc đến Thần Tôn giáo, bao nhiêu tức giận vốn đã quên đi nhất loạt trỗi dậy, bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi như hận không thể nghiền nát Thần Tôn giáo thành tro.

“Cung chủ nói, chuyện Nguyệt các hôm nay bị người ngoài phá hủy, ngươi tự xuất tiền túi của mình mà tu bổ đi!” Thiên Minh đợi Hoa Khê phát tiết xong rồi mới lạnh nhạt nói.

Hoa Khê ngẩng người, ngay sau đó liền hét lên thất thanh: “Không phải chứ???”

Thiên Minh nhướn mày, vì hắn đang mang mặt nạ nên Hoa Khê nhìn không thấy, nhưng ý tứ trong mắt hắn rõ ràng đang khẳng định lời mình nói là đúng.

“Thiên Minh, ngươi đi theo Cung chủ nhiều năm như vậy, là ngươi Cung chủ tin cậy nhất, ngươi nói với Cung chủ đừng bắt ta xuất tiền túi ra được không?” Cánh tay Hoa Khê bám lấy cánh tay Thiên Minh, cả người như thể không xương, dựa hẳn vào người hắn, bộ dáng mềm mại, đáng yêu, phong tình vạn chủng.

Chiều này nếu dùng với người khác thì cho dù có là tâm địa sắt đá cũng phải hóa nhu tình, bất quá thì Thiên Minh không mấy may lay động, lưng thẳng tắp như thường, cúi đầu liếc Hoa Khê nói: “Ngươi nói đi???”

Tuy hắn, Hoa Khê, Huyền Hòa cùng Phong Thạc không thường xuyên gặp mặt nhưng vẫn hiểu rất rõ cá tính của nhau. Hoa Khê tính nóng như lửa nhưng bề ngoài lại mềm mại, phong tình vạn chủng, chính là thủ đoạn của nàng đối với người khác luôn hữu dụng thì đối với hắn chưa lần nào có tác dụng.

Thiên Minh dứt lời liền thấy Hoa Khê đẩy mạnh hắn ra, thở phì phì, đập bàn nói: “Trác Dương đáng chết, tiền của lão nương vất vả tích góp suốt một năm trời đều bị hắn hủy rồi, chờ đó, lão nương nhất định sẽ không để hắn yên đâu!!!”

Cung chủ cũng đã lên tiếng, Nguyệt các này nàng quản thật không dễ dàng a, cư nhiên không thông cảm cho sự khó xử của nàng, không thương bạc cô vũ cho nàng thì chớ, lại còn muốn đào bạc trên người nàng, ô ô, nàng thật thâm mà!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Không có người ngại tiền nhiều!

Ads “Còn nữa...” Sau một lúc lâu Thiên Minh mới lên tiếng nói: “Cung chủ nói, về sau đối xử với Hiền vương phi phải cung kính như đối với Cung chủ vậy, không được vô lễ!”

Hoa Khê vừa nghe vậy, trừng mắt đầy quyền rũ nhìn Thiên Minh, đôi môi đỏ mọng khẽ chu lên, một tay khoác lên bả vai Thiên Minh, ghé sát đầu vào, tò mò hỏi: “Kỳ quái, Cung chủ vì sao lại quan tâm tới Hiền vương phi như vậy, hay là...” nàng ngừng lại một chút rồi hỏi: “Cung chủ coi trọng Hiền vương phi?”

Dứt lời, như để khẳng định điều mình đoán, Hoa Khê mãnh liệt gật đầu: “Ta thấy Hiền vương phi kia quả thật thiên tư quốc sắc, khuynh quốc khuynh thành, ta tin bất cứ nam nhân nào nhìn thấy nàng đều bị sắc đẹp của nàng mê hoặc, Tiêm Tiêm dù có đẹp cũng không được bằng một nửa của Hiền vương phi, Cung chủ coi trọng nàng cũng là chuyện hiển nhiên!”

Thiên Minh lè mắt liếc nàng ta. Hoa Khê này vẫn không từ bỏ được tật xấu thích suy nghĩ miên man mà! Tuy rằng những điều nàng ta nói đều đúng, Cung chủ đích thực rất thích Hiền vương phi. Nhưng là Hoa Khê không biết thân phận Hiền vương gia của Cung chủ, Cung chủ sao có thể làm ra loại hành động đoạt thê của người khác chứ?

“Bất quá thì Hiền vương phi kia cũng đã lập gia đình rồi, Cung chủ ngày trước có dặn qua là phải cung kính đối với Hiền vương gia, bây giờ lại mơ ước tới thê tử người ta, có phải là quá không phúc hậu rồi không?” Hoa Khê xoa xoa cằm, mày liễu nhú chặt, không ngừng lải nhải bên tai Thiên Minh.

Thiên Minh liếc nàng ta đầy khinh thường, im lặng không lên tiếng. Thiên Minh đưa tay hất cánh tay Hoa Khê đang bám trên vai mình ra, lạnh nhạt nói: “Có thời gian suy đoán xem Cung chủ có phúc hậu hay không, không bằng suy nghĩ cách đoạt lấy Kim hà trư đi thì hơn!” Dứt lời liền xoay người rời khỏi phòng.

Thời điểm bước qua cửa phòng, Thiên Minh đột ngột quay đầu, bạc môi lạnh lùng khẽ nhếch lên, Hoa Khê nhìn thấy hần như vậy, trông mất thiếu chút nữa rớt cả ra ngoài.

Cái con người lạnh như băng sơn ngàn năm ấy cũng có ngày nở nụ cười? Cho dù chỉ là nụ cười nhạt, rất nhanh nhưng cũng không có qua được mắt nàng a.

Trong lúc Hoa Khê còn đang kinh ngạc, tự hỏi vì sao Thiên Minh cười thì đã nghe thấy tiếng nói lãnh liệt của hần lần nữa vang lên.

“Hoa Khê, có người nào nói với người chưa? Sau váy của người có một con rùa, ả, trông rất hoạt bát!”

Hoa Khê ngây người, ngơ ngác nhìn theo bóng Thiên Minh rời đi.

Mãi đến khi bóng dáng hần biến mất hần mới đột nhiên hoàn hồn, lập tức kéo váy phía sau xem xét, vừa quay đầu, quả nhiên thấy một con rùa lớn màu lục trên làn váy đỏ, bốn chân giờ ra, ánh mắt sáng ngời, thập phần có hồn, Hoa Khê nhìn vào mắt con rùa mà có thể thấy rõ được sự cười nhạo...

Lửa giận phút chốc bùng lên...

Khóe miệng Hoa Khê kịch liệt run rẩy, cơ mặt không ngừng co giật, khó trách ánh mắt mọi người nhìn nàng có chút kỳ quái...

“Aaaaa... Kê chết tiệt, tên hỗn đản nào dám vẽ rùa trên váy lão nương hả?”

Thanh âm Hoa Khê vang vọng Nguyệt các khiến người vật kinh hoàng.

Các cô nương ở tiền viện nghe thấy, hai mặt nhìn nhau, rất ăn ý chuẩn về phòng của mình lánh nạn.

~

Lam Tiêm Tiêm rời giường từ rất sớm, chuẩn bị điểm tâm mang lên đại sảnh.

Trên đường tới đại sảnh thì thấy Long Trác Việt từ phía đối diện đi tới, Lam Tiêm Tiêm nhanh chân bước tới, khẽ cất tiếng chào: “Vương gia sớm!”

Long Trác Việt dừng lại, xiay người, vô lực nhìn Lam Tiêm Tiêm: “Tiêm Tiêm... nha, không đúng, Lam cô nương sớm!”

Noãn Noãn đã dặn rồi, không được phép gọi Tiêm Tiêm, chỉ được gọi là Lam cô nương thôi! Hôm qua hần đi tìm nàng, không cẩn thận gọi Tiêm Tiêm cho nên Noãn Noãn mới tịch thu chăn thô của hần, lại không cho hần ôm, hại hần một đêm không ngon giấc a!

Lam Tiêm Tiêm từ lúc Long Trác Việt xoay người đã thấy được đôi mắt hần thâm đen, tinh thần uể oải mà không khỏi hoảng sợ.

“Vương gia tới qua không ngủ được sao?”

Long Trác Việt ngáp một cái rồi to, hai vai buông thõng: “Àn, không có chăn thô, không có Noãn Noãn, ngủ không được!”

Lam Tiêm Tiêm tối sầm mặt mày, có chút áy náy nhìn Long Trác Việt: “Có phải Vương phi vì ta nên mới giận lây qua Vương gia?”

Long Trác Việt lại ngáp một cái nữa, hết lắc đầu rồi lại gật đầu rồi lại lắc đầu, hành động của hắn khiến Lam Tiêm Tiêm mờ mịt khó hiểu.

Đúng lúc này, tiếng nói thanh tuyệt của Nhan Noãn Noãn từ phía sau Lam Tiêm Tiêm vang lên: “Lam cô nương lo lắng quá rồi, ta giận Vương gia không phải là do cô nương đâu!”

Lam Tiêm Tiêm bụng đồ ăn sáng xoay người hành lễ với Nhan Noãn Noãn: “Vương phi!”

“Người tới là khách, Lam cô nương không cần đa lễ, sao vậy, mới sáng sớm cô nương đã dậy làm đồ ăn rồi sao?” Nhan Noãn Noãn nở nụ cười ôn hòa nhìn Lam Tiêm Tiêm

Lam Tiêm Tiêm cười yếu ớt, từ lúc rời khỏi Nguyệt các, ánh mắt lạnh lùng của nàng đã có thêm chút ảm áp: “Ân, mong rằng Vương phi không trách ta tự tiện dùng phòng bếp, ta làm đồ ăn cho cả Vương gia cùng Vương phi, nếu Vương phi không chê, không bằng chúng ta cùng nhau ăn?”

“Làm sao có thể chứ!” Ánh mắt Nhan Noãn Noãn dừng ở chén cháo ngô trên tay Lam Tiêm Tiêm, màu vàng óng ả, hương thơm ngọt ngào, nàng hào phóng gật đầu nói: “Ta đây sẽ không khách khí!”

“Noãn Noãn, người ta thật mệt, chúng ta trở về phòng ngủ tiếp được không? Không có chăn thỏ, người ta muốn ôm Noãn Noãn ngủ a!” Long Trác Việt vừa thấy Nhan Noãn Noãn như trâu nhìn thấy cỏ non, nhào tới ôm chầm lấy nàng, đầu dựa vào cổ nàng cọ qua cọ lại.

Mắt đẹp tràn ngập ý cười, Nhan Noãn Noãn vỗ vỗ trán Long Trác Việt nói: “Lần sau còn dám tự ý đi theo Hoàng thượng không?”

Vạn nhất những chuyện như ngày hôm qua lại tái diễn, Long Cẩm Thịnh bỏ một mình Long Trác Việt ở lại Nguyệt các thì chẳng phải Việt Việt của nàng lại phải trả tiền cho hắn sao? Hiện tại tuy Hiến vương phủ không thiếu tiền nhưng tên Long Cẩm Thịnh cũng thật quá đáng, rõ ràng là lừa gạt Việt Việt thuần khiết, thiện lương của nàng mà!

“Sẽ không, người ta sẽ không bao giờ đi chơi với hoàng huynh nữa a!” Long Trác Việt mạnh mẽ lắc đầu cam đoan, do lắc quá mạnh nên đầu óc bắt đầu choáng váng.

“Ta đã bảo hạ nhân trái chăn thỏ sẵn trên giường rồi, người đi ngủ đi!” Tối qua Nhan Noãn Noãn cố tình giấu chăn thỏ của Long Trác Việt, lại bắt hắn ngủ dưới sàn, nhất quyết không chịu cho hắn ôm ngủ, lúc nàng ngủ trên giường còn nghe rõ tiếng động do Long Trác Việt lăn qua lộn lại trên sàn, hiện tại thấy bộ dáng đáng thương vì thiếu ngủ của hắn không khỏi có chút áy náy.

Aizz, ngược đãi Long Trác Việt chính là tự ngược mình, nàng có thể không tha thứ sao?

Long Trác Việt ôm chặt Nhan Noãn Noãn, lẩm nhẩm nói: “Noãn Noãn, cùng nhau ngủ đi!” Được ôm Noãn Noãn ngủ là thoải mái nhất a!

“Người có đi ngủ hay không hả? Không ngủ bây giờ thì đêm nay cũng đừng hòng ngủ!” Nhan Noãn Noãn đột nhiên nói cứng.

Long Trác Việt không nói hai lời, lập tức buông Nhan Noãn Noãn ra, ánh mắt u oán nhìn nàng: “Vậy... đêm nay có thể ôm Noãn Noãn ngủ sao?”

Lời nói trắng trợn, tuy Nhan Noãn Noãn biết Long Trác Việt cũng không có tâm tư gì khác nhưng cũng nhận không được đỏ mặt, trừng mắt liếc Long Trác Việt một cái. Tên ngốc thô lỗ, nói chuyện cũng không chịu nghĩ xem tình huống hiện tại là như thế nào?

Nhan Noãn Noãn nhếch môi, không hề chớp mắt nhìn Long Trác Việt, bộ dáng như muốn bộc phát khiến Long Trác Việt thức thời ngậm miệng lại, vừa muốn đi lại bị Nhan Noãn Noãn giữ lại khiến hắn tưởng nàng đã nghĩ thông rồi, muốn bồi hắn ngủ, đôi mắt đẹp phấp phấp sáng.

Nhan Noãn Noãn nhìn hắn nói: “Ăn điểm tâm xong rồi hãy ngủ!”

“Được, người ta nghe theo Noãn Noãn a!”

Ba người thông thả đi tới đại sảnh. Lam Tiêm Tiêm đi bên cạnh Nhan Noãn Noãn, nhìn Long Trác Việt vô cùng ý lại, cười nói: “Vương phi cùng Vương gia thật ân ái!”

Nhan Noãn Noãn nhìn qua, đáy mắt phản chiếu ánh mặt trời nhìn thẳng vào mắt Lam Tiêm Tiêm, thấy trong mắt nàng ta ngoại trừ hâm mộ cũng chỉ còn hâm mộ.

“Lam cô nương thanh nhã thoát tục khiến người ta vừa gặp đã sinh ra ái mộ, ta tin tưởng sẽ có ngày cô nương gặp được một người thật lòng với mình!” Nhan Noãn Noãn cười cười nói.

Lam Tiêm Tiêm cúi đầu, khóe miệng cong lên thành nụ cười buồn, khẽ lắc đầu nói: “Từ lúc lưu lạc phong trần, chuyện nhân sinh ta cũng không còn dám ước mơ nữa, chốn phong trần xưa nay rất hiếm chân tình, cho dù có thì cũng không phải thuộc về ta, ta sớm đã không còn cưỡng cầu nữa rồi!”

“Người trong lòng Lam cô nương có phải là Hoàng thượng?”

Nhan Noãn Noãn đột nhiên hỏi khiến Lam Tiêm Tiêm chấn động, gương mặt như phù dung hiện rõ u buồn cùng chua xót, nàng quay đầu nhìn Nhan

Noãn Noãn, cười buồn nói: “Vương phi trí tuệ hơn người, Tiêm Tiêm biết mình cùng Hoàng thượng thân phận khác biệt, có thể được người yêu thương, Tiêm Tiêm đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện rồi, không cầu gì khác, chỉ nguyện thấy người được vui vẻ là đủ rồi!”

Nàng làm sao không muốn cùng người trong lòng chung sống cả đời, chỉ là khoảng cách giữa hai người bọn họ thật sự quá lớn, nếu hần chỉ là một công tử thế gia thì nàng còn có cơ hội, cho dù làm thiếp nàng cũng sẽ cam nguyện ở cạnh hần, nhưng hần không phải. Hần là hoàng đế Thương Nam quốc, phi tử của hần phải là tiểu thư danh môn có thể trợ giúp hần quản lý giang sơn xã tắc, không phải là một nữ tử thanh lâu như nàng, nếu nàng cưỡng cầu sẽ khiến hần sinh ra chán ghét mất. Kết quả như vậy không phải là thứ nàng muốn!

Nhan Noãn Noãn cười lãnh đạm, cũng không có ý định nói tiếp. Mỗi người đều có suy nghĩ cùng cuộc sống riêng của mình, nàng cũng không thể mạo muội khuyên Lam Tiêm Tiêm nên dừng cảm theo đuổi tình yêu của nàng ta, dù sao thì cuộc sống ở thời đại phong kiến này khác xa thời hiện đại, cho dù cuối cùng Lam Tiêm Tiêm có thể ở bên cạnh Long Cẩm Thịnh thì cũng chưa chắc gì nàng ta đã hạnh phúc! Ít nhất thì với thân phận hiện tại của Lam Tiêm Tiêm, muốn ở cạnh Long Cẩm Thịnh là chuyện không thể.

Hơn nữa, nàng cũng không biết Long Cẩm Thịnh đối với Lam Tiêm Tiêm là loại tình cảm gì, có thật lòng yêu thương Lam Tiêm Tiêm không? Nếu nàng tùy tiện nói ra điều gì khiến bọn họ khó xử, chẳng phải là quá nhiều chuyện sao? Giao tình của nàng với Lam Tiêm Tiêm cũng chưa đến mức có thể thành thật với nhau, nếu là người thân thiết của nàng, chỉ cần có một tia hi vọng, nàng cũng nhất định sẽ giúp Lam Tiêm Tiêm.

Hiện tại, nàng vẫn là nên tìm Long Cẩm Thịnh tính toán sổ sách đi thi hơn.

Nhan Noãn Noãn ăn xong điểm tâm liền mang theo Nhan Song Song tiến cung.

Thời điểm nàng đến ngự thư phòng vừa vặn lúc Long Cẩm Thịnh hạ triều, hoàng bào màu vàng dưới ánh mặt trời càng tôn quý bức người, Long Cẩm Thịnh hai tay chấp sau lưng, sải từng bước đi về phía nàng, bạc môi nhếch lên, ánh mắt thâm trầm, mày kiếm nhíu chặt cho thấy tâm trạng hần lúc này không tốt lắm.

“Sáng sớm tỉnh mơ, là ai chọc Hoàng thượng ngài tức giận?” Nhan Noãn Noãn đứng ngoài hành lang, gương mặt xinh đẹp nở nụ cười tươi rói, giống như ánh trăng huyền bí trong trời đêm, kinh diễm động lòng người, đẹp đến không sao tả xiết.

Long Cẩm Thịnh nghe thấy tiếng nói liền dời sự chú ý tới, vừa nhìn thấy Nhan Noãn Noãn, mày kiếm đang nhíu chặt có chút thả lỏng: “Noãn nhi sao lại đến đây?”

“Có phải trận đấu hôm qua khiến trí nhớ Hoàng thượng gặp trục trặc? Hôm nay ta tới chính là muốn Hoàng thượng thực hiện lời hứa hôm qua của người.”

Long Cẩm Thịnh nhìn chằm chằm Nhan Noãn Noãn, ý tứ như muốn nói, biết ngay người tìm ta không có chuyện gì tốt lành mà!

“Nhâm Vân Hải, người canh chừng bên ngoài, không có lệnh của ta bất cứ kẻ nào cũng không được tiến vào!”

“Dạ!”

Nhâm Vân Hải cúi người nhận lệnh, phát trần trong tay phát lên một cái, sau khi Long Cẩm Thịnh cùng Nhan Noãn Noãn đi vào ngự thư phòng liền như môn thần đứng ngoài canh cửa.

“Ngồi đi!” Long Cẩm Thịnh chỉ vào một cái ghế dựa nói, “Người muốn trả đáp ứng yêu cầu gì?”

Nhan Noãn Noãn cũng không khách khí, từ trong người lấy ra một tờ giấy đặt lên bàn, sau đó mới chậm rãi ngồi xuống ghế.

Long Cẩm Thịnh hồ nghi nhìn nàng một cái rồi cũng cầm tờ giấy kia lên đọc một lượt.

“Xét qua hành vi bỏ của chạy lấy người của Hoàng thượng hôm trước, tiền com, tiền phí hao tổn tinh thần, phí chẩn kinh, ... tổng cộng là một trăm vạn lượng ... hoàng kim?”

Long Cẩm Thịnh đột ngột cất cao giọng, trong lòng dâng lên một loại xúc động muốn giết người. Hần trở mặt nhìn, kinh ngạc nhìn Nhan Noãn Noãn? Hần trông rất giống kẻ coi tiền như rác sao?

Nhan Noãn Noãn thần nhiên liếc nhìn Long Cẩm Thịnh, nhướn mày nói: “Hoàng thượng có gì thắc mắc sao?”

“Người rất thiếu tiền?” Vừa mở miệng đã đòi một trăm vạn lượng, không những thế còn là một trăm vạn lượng hoàng kim, bộ Long Trác Việt rất nghèo sao? Chẳng phải mới đây không lâu nàng ta đã móc được từ đám công tử thế gia một số tiền không nhỏ sao?

“A không!” Nhan Noãn Noãn không chút sợ hãi lắc đầu nói: “Nhưng có ai ngại bạc nhiều đâu a?”

Nhan Noãn Noãn vừa nói vừa quăng cho Long Cẩm Thịnh một ánh nhìn ‘Người thực quá keo kiệt!’ khiến hần thiếu chút nữa là tức chết!

Long Cẩm Thịnh bỗng nhiên cảm thấy Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn thật sự là một đôi trời định, thập phần xứng đôi, chính là một cặp vô si như nhau!

“Hoàng thượng, hôm qua người đã đáp ứng rồi, không phải đã đổi ý rồi chứ?” Nhan Noãn Noãn thấy Long Cẩm Thịnh trưng ra bộ mặt không mấy vui

về, trước khi hấn kịp lên tiếng đã cướp lời trước.

Long Cẩm Thịnh cũng chẳng thừa lời đôi co với nàng: “Trẫm là hạng người lật lọng đó sao?” Tuy rằng hấn quả thực có suy nghĩ muốn đổi ý, nhưng người ta đã nói như vậy rồi thì hấn có thể nói gì được nữa? Cái này đúng là tự mình đào hố chôn mình mà!

Nhan Noãn Noãn nghe vậy, ý cười lan rộng, nhàn nhả đứng dậy đi đến trước mặt Long Cẩm Thịnh: “Hoàng thượng, vôi vàng không bằng kịp lúc, một trăm vạn lượng hoàng kim sẽ không khiến người hao tổn tâm tư mang đến Hiền vương phủ, ta tự mình mang về cũng được!”

Bộ dáng vôi vãi của nàng nghiêm nhiên giống với bộ dáng tiểu nhân tham tiền, Long Cẩm Thịnh nhìn mà không cười nổi, gọi Nhâm Vân Hải ngoài cửa vào rồi sai hấn đi lĩnh một trăm vạn hoàng kim mang tới.

Nhan Noãn Noãn lấy được tiền, tâm tình nhất thời vui sướng không thôi, chợt thấy ánh mắt Long Cẩm Thịnh có chút lo lắng, hảo tâm hỏi: “Hoàng thượng có chuyện phiền lòng sao?”

“Chuyện hôm qua trẫm ở Nguyệt các đánh nhau với người ta, chính là Thanh Long đường chủ của Thần Tôn giáo – Trác Trác Dương...”

“Ta biết, hôm qua ta cũng có nghe nói, nhưng như vậy thì sao chứ?”

“Thái hậu vì chuyện này mà giận tím mặt, muốn ta mấy ngày nữa mở tiệc tẩy trần cho hấn cùng ba vì đường chủ khác, sau đó nói lời xin lỗi với Trác Dương...” Nói đến đây, đáy mắt Long Cẩm Thịnh xẹt qua tia phẫn nộ, hấn nhịn nhục chịu đựng sự điều khiển của Thái hậu lâu như vậy nhưng chưa có lần nào khiến hấn cảm thấy tức giận như lần này.

Nhan Noãn Noãn nhú mày, có chút không thể tin nhìn Long Cẩm Thịnh. Ngày hôm qua lúc nàng về phủ cũng đã nghe được sự phụ nói một số chuyện của Thần Tôn giáo, tổ chức này ở đại lục Lạc Thiên cũng có thể coi là một môn phái khiến người đời vừa sùng bái vừa kính sợ.

Cứ ba năm một lần, Thần Tôn giáo sẽ đi khắp bốn nước để tuyển chọn đệ tử, mười người mạnh nhất sẽ có cơ hội gia nhập Thần Tôn giáo. Nghe nói Thần Tôn giáo có một khối bảo thạch, nếu có thể ở đó tu luyện nội công sẽ làm tăng hiệu quả gấp chục lần. Đệ tử Thần Tôn giáo hầu hết đều là cao thủ võ lâm, người kém nhất cũng phải đạt tới cấp năm, hơn nữa những người này đều có năng lực tiềm ẩn, bởi vậy, Thần Tôn giáo ở đại lục Lạc Thiên kêu ngạo cũng không phải không có căn cứ.

Chỉ là, để cho Hoàng đế một quốc gia xin lỗi một đường chủ nho nhỏ, điều này giống như là cố tình muốn nâng khí thế của đối phương mà diệt trừ uy phong của chính bản thân mình, rõ ràng là đưa mặt cho người ta tát một cái mà! Đừng nói tới Long Cẩm Thịnh tức giận, chỉ là một thường dân như Nhan Noãn Noãn cũng còn cảm thấy tức chết nữa là.

“Hừ, Thái hậu cũng có mặt mũi nói những lời này sao?” Nhan Noãn Noãn cười lạnh một tiếng, châm chọc nói.

Long Cẩm Thịnh ngồi trên ghế cao, gương mặt tuấn tú căng thẳng, đáy mắt không giấu được buồn bực: “Thái hậu vốn là người hoàng thất Tuyệt quốc, Thần Tôn giáo chủ với Đông Phương gia chắc chắn có mối quan hệ sâu xa. Nếu Thái hậu coi Thần Tôn giáo là người nhà thì việc bà ta thiên vị mấy tên đó cũng không có gì khó hiểu. Chỉ là bà ta cương quyết ép buộc trẫm xin lỗi Trác Dương, người nói trẫm làm sao có thể nuốt trôi con giận này được chứ?”

“Nguyên lai mọi chuyện là như vậy sao?” Nhan Noãn Noãn nhướn mày, gương mặt xinh đẹp lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ.

Đều nói nữ nhi gả chồng như bát nước đổ đi, mặc dù Thái hậu là người Tuyệt quốc nhưng bà ta đã gả tới Thương Nam quốc hơn mười năm, theo lý thuyết thì nên vì Thương Nam quốc mà suy nghĩ chứ, có gì lại muốn trợ giúp nhà mẹ đẻ kia?

Nhan Noãn Noãn khoanh hai tay trước ngực, ở trong ngực thư phòng đi qua đi lại, hai phiến môi hồng mím chặt, vẻ đăm chiêu.

Một lúc lâu sau, nàng ngẩng đầu nhìn Long Cẩm Thịnh nói: “Kỳ thật việc này có thể xét theo phương diện khác: Thần Tôn giáo thực lực lớn mạnh không gì sánh nổi, đừng nói Tuyệt quốc mà ngay cả ba nước còn lại cũng phải nể mặt Thần Tôn giáo chủ ba phần, có lẽ Thái hậu cảm thấy chúng ta không nên đắc tội với bọn họ chăng? Nhưng là Thần Tôn giáo dù có lớn mạnh thì cũng chỉ là một môn phái, không thể đối kháng lại với triều đình, huống chi, nếu chuyện Hoàng thượng xin lỗi Trác Dương truyền tới tai hoàng đế các nước khác, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào? Chắc chắn sẽ nghĩ là Thần Tôn giáo khinh người quá đáng, lần này là Thương Nam quốc, không chừng tiếp theo sẽ tới lượt bọn họ, con thỏ bị dồn vào đường cùng còn biết cắn người, Thần Tôn giáo không có khả năng muốn đệ tử của mình xung đột với tam quốc, đến lúc tam quốc bất mãn liên hợp lại đối phó thì cho dù Thần Tôn giáo bọn họ có cường thịnh hơn nữa cũng không thể địch nổi sức mạnh liên hợp tam quốc, sợ là đến Tuyệt quốc cũng khó bảo toàn. Theo ta thấy, biện pháp hay nhất hiện tại chính là để cho Thần Tôn giáo chủ biết chuyện Trác Dương không phân biệt tôn ti lễ nghĩa mà ra tay với Hoàng thượng.”

Ánh mắt Long Cẩm Thịnh càng ngày càng sáng, đến cuối cùng, khi Nhan Noãn Noãn dứt lời thì không còn kìm được vui sướng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Ý đồ xấu không cần quá lộ liễu!

Ads “Trẫm đúng là tức đến hồ đồ rồi, cứ nhiên lại không nghĩ tới khía cạnh này, những lời này của muội quả thực là thức tỉnh người trong mộng mà!” Long Cẩm Thịnh vui vẻ cười nói, bao nhiêu lo lắng cùng tức giận ngày hôm qua đều biến mất cả.

“Sự kiện tuyển chọn nhân tài lần này, hoàng đế bốn nước chắc chắn sẽ phái sứ giả đến, Hoàng thượng sao không lựa chọn thời điểm sứ giả bốn nước đến mà tổ chức yến tiệc, nhiều người như vậy, cho dù gan Trác Dương có lớn hơn trời cũng không dám nhận lời xin lỗi của Hoàng thượng, nói không chừng Hoàng thượng còn nhận được lời xin lỗi của hắn cũng nên!”

Đến lúc đó, nếu Trác Dương dám nhận lời xin lỗi của Long Cẩm Thịnh thì Thần Tôn giáo trở thành mục tiêu chỉ trích là chuyện không thể nghi ngờ, sứ giả bốn nước sẽ cảm thấy Thần Tôn giáo ý vào sức mạnh của mình đàn áp bốn nước. Bọn họ lễ nhượng Thần Tôn giáo chủ, nhưng nếu đối phương dám khinh thường thực lực bốn nước mà làm tới thì bọn họ cũng chẳng cần lễ nhượng gì nữa. Thần Tôn giáo chủ đương nhiên cũng không phải tên ngốc!

“Muội nói có lý, trẫm lập tức cho người đưa tin này tới Thần Tôn giáo chủ!”

Long Cẩm Thịnh đột ngột đứng dậy, thân hình cao lớn sừng sững như núi, bạc môi khẽ nhếch lên, ngừng lại một chút mới lên tiếng hỏi: “Tiêm Tiêm ở Vương phủ có tốt không?”

Nhan Noãn Noãn liếc hắt đầy khinh thường: “Hoàng thượng hỏi vậy là có ý gì? Chẳng lẽ sợ ta ngược đãi nàng ta sao?” Hắn nghĩ nàng là loại người nào chứ? Nếu lo lắng như vậy thì tại sao còn muốn nàng dẫn nàng ta về?

Nhan Noãn Noãn tuy rằng không trực tiếp nói ra, nhưng nhìn oán khí tỏa ra quanh người nàng, Long Cẩm Thịnh đương nhiên hiểu được suy nghĩ của nàng.

“Trẫm không phải có ý đó, trẫm chỉ sợ Trác Dương chưa từ bỏ ý định mà tìm tới Hiền vương phủ gây rối thôi!”

“Hoàng thượng yên tâm, Lam Tiêm Tiêm ở Hiền vương phủ rất an toàn. Nếu Hoàng thượng quan tâm tới an nguy của nàng như vậy, vì sao không chuộc thân cho nàng? Cho dù không thể kim ốc tàng kiều nhưng tin chắc cũng tốt hơn hiện tại rất nhiều!” Nàng thật sự không hiểu, Lam Tiêm Tiêm vì mưu sinh mới lưu lạc phong trần, nhưng nếu có cơ hội rồi đi, nàng tin chắc không ai có thể bỏ qua, chẳng lẽ Long Cẩm Thịnh thấy thân phận mình tôn quý nên khinh thường một nữ tử thanh lâu sao?

Nhan Noãn Noãn vừa nghĩ vừa nghiêng đầu liếc Long Cẩm Thịnh, ánh mắt mang theo ba phần nghi hoặc.

Long Cẩm Thịnh hít sâu một hơi, ánh mắt tinh lược phút chốc tràn ngập chua xót: “Năm Tiêm Tiêm mười sáu tuổi, gia đạo sa sút bị người ta bán vào Nguyệt các, bản thân nàng là một cô nương trong sạch nên hoa nương cũng không ép buộc gì, chấp nhận cho nàng bán nghệ không bán thân. Sắc đẹp của nàng, tài năng của nàng, sự thanh nhã cũng như lạnh lùng của nàng hấp dẫn khách nhân, trẫm cùng nàng nói hàn huyên tâm sự được một thời gian thì nàng cũng lờ mờ đoán ra thân phận của trẫm, cũng biết trẫm ở trong cung gặp nhiều khó khăn, nguy hiểm. Quen biết nàng được một năm, trẫm vì nàng mà mua một căn nhà ở ngoại ô, cũng nghĩ ý muốn chuộc thân cho nàng nhưng nàng cự tuyệt. Nàng nói, ở đình viện vắng vẻ chờ ta biết đến bao giờ, không bằng hãy để nàng ở lại Nguyệt các, vì ta mà làm chút chuyện, giảm bớt nguy hiểm...” nói đến đây, Long Cẩm Thịnh mím môi, gương mặt tuần tú tràn ngập áy náy cùng đau lòng.

Nhan Noãn Noãn híp mắt, tinh tế cân nhắc lời hắn. Đột nhiên, đôi mắt đẹp thắm lại, kinh ngạc nhìn Long Cẩm Thịnh, biểu tình không thể tin hỏi lại: “Người... người đừng nói với ta là Lam Tiêm Tiêm vì muốn giúp người tìm hiểu bí mật của đám quan thân mà chấp nhận... chấp nhận bán mình?!”

Long Cẩm Thịnh trầm mặc, cam chịu ánh mắt nghi hoặc của Nhan Noãn Noãn như khẳng định suy đoán của nàng.

“Trời ạ!!!” Nhan Noãn Noãn kinh hô một tiếng, mắt đẹp trừng lớn, Lam Tiêm Tiêm phải yêu Long Cẩm Thịnh đến mức nào mới có thể hi sinh thân mình vì hắn như vậy a?

“Lam Tiêm Tiêm vì người mà hi sinh nhiều như vậy là muốn người sau khi giành lại quyền chấp chính có thể phong nàng làm phi sao?”

“Không phải!” Long Cẩm Thịnh lắc đầu, không biết có phải là do nghĩ tới Lam Tiêm Tiêm hay không mà gương mặt tuần tú đầy nét nhu hòa.

“Nàng muốn ngai vị Hoàng hậu?!”

Long Cẩm Thịnh nhìn Nhan Noãn Noãn rồi lại lắc đầu: “Nàng chưa từng yêu cầu trẫm điều gì cả, ngay cả thời gian cho trẫm suy nghĩ nàng cũng không cho!” Lam Tiêm Tiêm là nữ nhân khiến hắn không thể không yêu thích, là nữ nhân duy nhất từ trước tới giờ có thể khiến hắn cảm thấy đau lòng. Nàng chưa từng yêu cầu hắn làm gì cho nàng, cũng không quán quít bắt hắn hứa hẹn bất cứ điều gì, lại càng không lấy những chuyện nàng đã làm cho hắn ra để ép buộc hắn nghe lời nàng.

Long Cẩm Thịnh cảm thấy bản thân mình thật ích kỷ, Lam Tiêm Tiêm vì hắn bán thân thu thập tin tức, hắn cũng không hề phản đối, bởi vì trong thâm tâm hắn hiểu rõ, càng nắm được nhiều tội chứng của bọn họ càng lợi cho đại sự của hắn.

Nhan Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy kính nể Lam Tiêm Tiêm, một nữ nhân sẵn sàng hi sinh trinh tiết của bản thân mà không cần hồi báo như vậy, mặc kệ là ở thời cổ đại hay hiện đại, vẫn là rất hiếm hoi. Là vì yêu sâu sắc nên mới cam nguyện cho đi tất cả sao?

Nhớ tới những lời sáng nay của Lam Tiêm Tiêm, Nhan Noãn Noãn đột nhiên cảm thấy, cho dù sau này Long Cẩm Thịnh giành được quyền chấp chính,

muốn đưa Lam Tiêm Tiêm vào cung, sợ rằng nàng ấy cũng sẽ không đồng ý! Lam Tiêm Tiêm là một nữ nhân thanh ngạo, nàng ấy tự có tôn nghiêm của mình!

“Nàng ấy thật là một nữ nhân đặc biệt!” Nhan Noãn Noãn khẽ chớp hai hàng lông mi dài cong vút, cười nói.

Long Cẩm Thịnh nhìn nàng, tiếp lời: “Nàng là nữ nhân đầu tiên khiến trẫm thật lòng yêu mến, giống như Long Trác Việt với muội vậy, cho nên Noãn nhi, phiền muội thay ta chiếu cố tốt cho nàng!”

“Coi như nể mặt một trăm vạn lượng hoàng kim kia, nhiệm vụ này ta nhận. Đúng rồi, thỉnh Hoàng thượng sau này cách xa Việt Việt nhà ta một chút, ta cũng không muốn lần sau lại nghe thấy người bán hũ đi đâu đâu.” Nhan Noãn Noãn không chút khách khí nói.

Khỏe miệng Long Cẩm Thịnh không kịp được run rẩy, muốn nói mà lại không biết phải nói gì, cuối cùng lựa chọn im lặng, trong lòng thầm chửi rủa Long Trác Việt đến vạn lần: Long Trác Việt, cái đồ siêu cấp vô sỉ nhà ngươi, ngươi dám giả họa cho huynh trưởng như vậy sao? Cũng không biết lương tâm ngươi bị con gì gặm mất rồi không biết?!

Lúc Nhan Noãn Noãn rời khỏi hoàng cung, Long Cẩm Thịnh liền phân phó Nhâm Văn Hải hộ tống nàng về Hiền vương phủ, nói sao thì Nhan Noãn Noãn cũng mang theo một trăm vạn lượng hoàng kim, trên đường khó tránh khỏi bị người dòm ngó, nếu có kẻ nào sinh lòng tham thì cũng thật phiền toái!

Long Cẩm Thịnh nhin đau trong lòng, có ai trong một buổi sáng bị người ta móc mất một trăm vạn lượng hoàng kim mà không đau chứ? Thôi, cứ coi như là đầu tư cho tương lai đi, những chuyện cần sự giúp đỡ của Nhan Noãn Noãn vẫn còn nhiều! Cho dù không cần sự trợ giúp của nàng thì làm cho tiểu nãi nãi này thống khoái, về sau có nhờ tên Long Trác Việt kia cũng sẽ dễ dàng hơn! Long Cẩm Thịnh tự an ủi chính mình!

Thời điểm Nhan Noãn Noãn trở về Hiền vương phủ, thấy cửa lớn vương phủ ảm ỉ mà không khỏi kinh hoàng. Chỉ thấy Hiền vương phủ trước đây đến chuột cống còn không muốn ở, hôm nay cửa lớn vòng trong vòng ngoài chật ních người, cũng không biết là đang xem náo nhiệt gì đây?

“Sao lại thế này? Bộ Hiền vương phủ hôm nay diễn xiếc hay ảo thuật hay sao mà ảm ỉ như vậy? Song Song, người đi tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì!” Nhan Noãn Noãn nhíu mày, trầm giọng nói với Nhan Song Song.

Người không biết còn tưởng cửa lớn vương phủ là chợ mất! Nhan Noãn Noãn nàng mặc dù thích coi náo nhiệt, thích góp vui nhưng không có nghĩa là nàng thích nhà mình trở thành chỗ náo nhiệt cho người ta coi a!

Nhan Song Song nhảy xuống xe ngựa, nhanh nhẹn chen vào giữa đám người.

Nhâm Văn Hải vươn cổ nhìn vào cửa lớn Hiền vương phủ, thấy người không là người, còn về việc đám người đó đang nhìn cái gì thì lão không tài nào nhìn thấy. Lão cũng thích coi náo nhiệt, nhưng dưới thùng xe là một rương vàng a, nếu sơ sẩy để mất miếng nào, cho dù Hoàng thượng không trách phạt thì Hiền vương phi khẳng định là sẽ đòi lột da lão a!

Thời điểm Nhan Song Song quay trở lại, Nhâm Văn Hải lập tức lên tiếng hỏi trước: “Sao rồi, có chuyện gì xảy ra mà náo nhiệt như vậy a?” Bộ dáng lão vội vã, ngay cả lông mày cũng sắp dựng đứng lên, Nhan Noãn Noãn nhìn mà hận không thể tát cho lão một cái choáng váng mặt mày.

Ánh mắt sắc bén của Nhan Noãn Noãn bắn thẳng về phía Nhâm Văn Hải, lão thức thời lập tức im miệng lại!

Nhan Noãn Noãn bây giờ mới nhìn sang Nhan Song Song, nhíu mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vương phi, là Văn tiểu thư đang quì gối trước cửa lớn!” Thời điểm Nhan Song Song nhìn thấy Văn Dao quì gối trước vương phủ, ánh mắt không kìm được ý cười vui sướng khi người khác gặp họa.

“Vậy ra là Văn gia đã nghĩ thông suốt rồi sao?!” Nhan Noãn Noãn cười nhạt, xoay người nói với Nhâm Văn Hải: “Nhâm công công, phiền ông giúp ta đem rương vàng vào trong phủ!”

Văn Dao một thân quần áo lục sắc thêu hoa mẫu đơn, gương mặt nhỏ nhắn thấp phần kiều diễm, bất quá thì biểu tình lúc này lại kinh dị như thể nuốt phải ruồi, khó coi đến cực điểm.

Nhan Noãn Noãn nhàn nhả đi vào giữa đám người, thấy Văn Dao quì gối trước cửa lớn, chung quanh là ba gã thị cao lớn, hiển nhiên là người của Văn gia đã dự đoán trước được rằng nếu Văn Dao quì gối ở cửa Hiền vương phủ sẽ thu hút không ít người tới xem náo nhiệt, sợ có người thương tổn tới nàng nên phái thị vệ đi theo bảo vệ rồi!

“Văn tiểu thư, đã lâu không gặp!” Nhan Noãn Noãn rẽ đám người, đi tới trước mặt Văn Dao nói.

Thị vệ thấy có người tới gần, theo phản xạ nắm chặt chuôi kiếm bên người, ánh mắt như hổ rình mồi nhìn Nhan Noãn Noãn. Bộ dáng như thể muốn nói, nếu người còn dám tới gần thì đừng trách đao kiếm vô tình!

Văn Dao vừa nghe thấy tiếng Nhan Noãn Noãn, lửa giận bị dồn nén lập tức bùng lên, nàng ngửa đầu, căm tức nhìn Nhan Noãn Noãn như hận không thể dùng ánh mắt đốt nàng thành tro. Văn Dao nghiêng răng nghiêng lợi, muốn chửi nhưng lại bị những lời giáo huấn của phụ thân trước khi đi làm cho không tài nào lên tiếng được.

Quì thì cũng đã quì rồi, không thể nhẫn cũng phải nhẫn, không thể vì đầu vô mồm với nàng ta mà sinh thêm phiền toái được!

Văn Dao nghĩ vậy, hừ lạnh một tiếng, quay đầu không nhìn Nhan Noãn Noãn!

Ai nha, nữ nhân này thông minh đột xuất sao? Cũng biết là tức giận chỉ tổ bắt lợi cho bản thân?! Nhan Noãn Noãn đảo mắt liếc Văn Dao sau đó nhìn xuống miếng đệm lót dưới chân nàng ta.

“Văn tiểu thư ngay cả đệm quì cũng mang theo, xem ra đã chuẩn bị rất tốt, không bằng quì ở đây một ngày một đêm đi?!” Nhan Noãn Noãn khiêu khích nói.

Nhan Noãn Noãn vừa dứt lời, Văn Dao đột ngột quay đầu trừng mắt nhìn nàng: “Nhan Noãn Noãn, ngươi đừng có quá đáng!”

“Có quá đáng hay không còn phải xem biểu hiện của Văn tiểu thư, nếu không muốn bị người ta nhìn như khi một ngày một đêm liền thì quì đằng hoàng đi!” Nhan Noãn Noãn khoanh hai tay trước ngực, cúi đầu ngạo nghễ nhìn Văn Dao, khóe miệng khẽ nhếch lên, hiển nhiên vô cùng đắc ý.

Lửa giận trong lòng Văn Dao lần nữa tích tụ, suýt chút nữa thì tức đến ngất đi! Văn Dao cắn răng rút đệm dưới đầu gối ném ra ngoài, trong đám người vây xem náo nhiệt truyền đến tiếng người la lên, cũng không biết là ai xui xẻo bị nàng ta ném trúng nữa...

Nhan Noãn Noãn, ngươi chờ đấy, nổi nhục ngày hôm nay, Văn Dao ta thề, ngày nào đó nhất định trả lại gấp trăm ngàn lần!

Nhan Noãn Noãn thấy thế mới nhếch miệng hài lòng, xoay người rời đi.

Nhan Noãn Noãn đột nhiên quay đầu, gương mặt tuyệt sắc nở nụ cười nhu hòa: “Ta quên nhắc nhở Văn tiểu thư, nếu ngươi có ý đồ muốn đối phó với ta thì đừng có biểu hiện rõ rệt như vậy, ta đây nhìn mà thực khó chịu, nếu tâm trạng ta vì đó mà không thoải mái, không biết sẽ làm ra những chuyện gì nữa đây...”

Văn Dao biến sắc, vội vàng thu lại cảm xúc của chính mình, hàm răng ngọc cắn chặt môi dưới, oán giận nhìn theo bóng dáng Nhan Noãn Noãn, trong lòng chột lóc qua tia bối rối!

Thanh âm bàn tán không ngừng vang lên, đám người vây xem náo nhiệt ngày một đông hơn, cũng không biết là ai nhận ra thân phận của Văn Dao, chỉ trong chốc lát, việc Phụ quốc tướng quân bắt Văn tiểu thư quì trước cửa lớn Hiến vương phủ chịu tội đã truyền khắp góc ngách trong kinh thành. Chuyện này cộng với chuyện Vũ Dương hầu phủ Nhị tiểu thư nửa đêm vụng trộm thất trinh khiến cuộc sống người dân kinh thành tăng thêm vài phần lạc thú!

Đám người sau nửa ngày nghị luận cũng rút ra một kết luận: Hiến vương phủ không thể chọc vào! Ngay cả Phụ quốc tướng quân cũng phải tro mắt nhìn nữ nhi nhà mình quì trước cửa lớn Hiến vương phủ, tuy bọn họ không biết nguyên nhân nhưng chứng đó thôi cũng đủ chứng minh Phụ quốc tướng quân rất kính sợ Hiến vương phủ, dùng đầu ngón chân cũng biết là do Hiến vương phi làm, đám dân đen bọn họ sau này né được thì nhất định phải né rồi!

~.~

Ánh trăng mờ ảo trải dài trên mặt đất một màu trắng trong sáng mà lạnh lùng. Ngoài cửa sổ, gió đêm khẽ thổi, những nhánh cây đu đưa trong gió như điệu múa của quỉ.

Trong căn phòng rộng mở, ánh nến phản chiếu thân ảnh hai nam hai nữ.

“Trác Dương, lần này ngươi thật sự làm càn rồi!” Một trong hai nữ tử lên tiếng nói, đôi lông mày lá liễu xé lên, đôi mắt đẹp động lòng người, sâu trong đáy mắt phủ đầy hàn sương.

Trác Dương ngẩn người, vội ngẩng đầu nhìn nữ tử nọ, bối rối hỏi lại: “Sư phụ rất tức giận?”

“Ngươi nói đi?” Kim Mặc Lan liếc hần mắt, hỏi ngược lại: “Trước khi chúng ta rời đi, sư phụ nhận được tin ngươi vừa tới kinh thành đã động thủ giành một kỹ nữ với hoàng đế Thương Nam quốc, còn đánh hấn bị thương, sư phụ bảo chúng ta nói với ngươi nhất định phải hóa giải hiểu lầm này với hoàng đế Thương Nam quốc, nếu không Thần Tôn giáo sẽ gặp nhiều phiền toái, khổ tâm hơn mười năm nay của sư phụ sẽ hóa thành hư vô mất!”

“Tam sư muội nói rất đúng, sư phụ cũng không muốn vì chuyện lần này mà để ba nước có cơ hội liên thủ lại đối phó với Thần Tôn giáo chúng ta!” Kiều Hoài ôm đầu, vẻ mặt hung tàn nói, đôi mắt hí ngập tràn hung ác cùng nham hiểm khiến người ta có cảm giác chỉ cần hần liếc một cái cũng đủ khiến đối phương sợ đến mềm nhũn người!

Trác Dương không cần Kiều Hoài nói thêm cũng biết rõ mình đã gây ra chuyện lớn, xin lỗi chỉ là chuyện nhỏ, để sư phụ tức giận mới là chuyện lớn a!

“Tam sư muội, bình thường sư phụ thương muội nhất, về sau nhờ muội ở trước mặt sư phụ nói tốt cho sư huynh vài câu nha!” Trác Dương dựa sát vào Kim Mặc Lan, gương mặt tuấn mĩ nở nụ cười lấy lòng.

Trác Dương vừa dứt lời, trong góc phòng liền truyền tới tiếng nữ tử cười duyên: “Nhị sư huynh, ngươi cầu đúng người rồi đó, sư phụ yêu mến tam sư tỷ đến độ thưởng cả Kim hà trư cho tỷ ấy cơ mà!” thanh âm của nữ tử đầy tự hào, như thể người được Thần Tôn giáo chủ ban tặng Kim hà trư chính là nàng vậy.

Trác Dương quay đầu, ánh mắt dừng lại trên người nữ tử ngồi cách đó không xa, nữ tử nọ một thân lục nhạt, cổ tay thêu hoa mẫu đơn màu lam ngọc, viền áo được may bằng chỉ bạc, dưới ánh trăng nhìn như một biển mây trời, trước ngực đeo một cái khóa vàng, làn tóc mai được vấn tinh tế, trên đầu cài

một cây trăm ngọc, cả người xinh đẹp như đóa hoa sen chớm nở. Nàng nghiêng đầu, cầm lấy nhánh cỏ chọc chọc con Kim hà trư trong lồng sắt.

Thần Tôn giáo, Huyền Vũ đường chủ – Tô Diệu Phù, năm nay vừa tròn mười tám, nội lực đạt tới đỉnh cao nhất của cấp bảy, ngày trước do thấy nàng có năng lực tiềm ẩn nên Thần Tôn giáo chủ mới phá lệ thu làm đồ đệ, cho đứng đầu một nhánh.

“Đây là Kim hà trư trong lời đồn sao? Nghe nói Đào chủ Linh đảo đã tặng cho sư phụ!” Trác Dương nhắc chân đi đến bên cạnh Tô Diệu Phù, tò mò đánh giá con Kim hà trư trong lồng sắt.

Kim hà trư này lớn lên rất kỳ lạ, cả người tròn vo, lưng lỉnh rất là đáng yêu, Kim hà trư lúc này chống hai móng trước vào thành lồng sắt, cả người chồm dậy, vui vẻ kêu mấy tiếng liên!

“Thế nào? Rất hâm mộ phải không? Ta nói cho ngươi nha, không phải ai cũng có phúc như vậy đâu!” Tô Diệu Phù đắc ý dạt dào nhìn Trác Dương, ý đồ muốn khiêu khích hắn.

“Hừ, cũng chỉ là một con heo thôi mà!” Trác Dương khinh thường hừ lạnh một tiếng, bất quá thì sự ghen tị trong lòng vẫn nhanh chóng lan rộng như cỏ dại. Mặc dù chỉ là một con heo, nhưng là heo do sư phụ ban thưởng a, hơn nữa lại là một con heo vô cùng trân quý, phúc khí như vậy ai mà chẳng ghen tị chứ?

Khỏe mất Trác Dương dừng lại trên người Kiều Hoài, rất nhanh nắm được tia tham lam xẹt qua đáy mắt hắn. Hắn đương nhiên biết mọi người sẽ ghen tị vì Kim Mặc Lan được sư phụ ban thưởng, xem ánh mắt đắc ý của Kim Mặc Lan đi, sợ là sung sướng đến nổi lên tiên rồi!

Bất quá thì cũng có ngoại lệ, Trác Dương nhìn Tô Diệu Phù không ngừng trêu chọc con Kim hà trư, hai mắt kìm không được tròn trướng lên. Hắn không tài nào hiểu nổi, cũng không phải thưởng cho nàng ta, nàng ta vui như vậy là sao?

“Tam sư tỷ, có phải Kim hà trư lớn lên sẽ giống những con heo bình thường khác không? Tô Diệu Phù nhìn con Kim hà trư trong lồng bị mình khiêu khích nhảy lên nhảy xuống, tò mò hỏi.

Kim Mặc Lan cười lắc đầu, vừa định lên tiếng thì Trác Dương đã giành nói trước, giọng điệu đầy khinh bỉ: “Nói ngươi ngu ngu còn không chịu thừa nhận, Kim hà trư dễ gặp lắm sao, ngươi hỏi tam muội vấn đề này, làm sao muội ấy biết được.”

Lời nói này nếu lọt vào tai người ngoài, phản ứng đầu tiên nhất định sẽ là nhảy dựng lên, sau đó sẽ nhào vào liều mạng với Trác Dương, cho dù không động tay động chân thì nhất định cũng chửi mắng không tiếc lời.

Bất quá thì Tô Diệu Phù nghe xong, bối rối cắn cắn môi, sau một lúc lâu mới trưng ra bộ mặt bình tĩnh đại ngộ, gật đầu nói: “Nhị sư huynh nói rất có đạo lý nha!”

Gương mặt tuấn tú của Trác Dương phút chốc đỏ lên, nhịn cười đến nội thương!

Đáy mắt Kim Mặc Lan xẹt qua tia không kiên nhẫn, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về phía Trác Dương: “Trác Dương, không được khi dễ Phù nhi, bằng không ta sẽ không nói tốt cho huynh trước mặt sư phụ!”

“Được, được, không cười... ta không cười...” Trác Dương lập tức gượng tay đầu hàng, cố nhịn cười nói, đứng dưới mái hiên nhà người khác không thể không cúi đầu, hấn hấn.

Bốn người ở trong phòng nói qua nói lại cũng không hề phát hiện ra ở bên ngoài khách điểm, sát khí đã sớm bao trùm bốn phía, một hồi tranh đoạt sắp bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Nửa đêm trộm Kim hà trư!

Ads Toàn bộ khách điểm đã được người của Thần Tôn giáo bao trọn, cho nên tất cả các gian phòng đều là người của bọn họ.

Ban ngày, Huyền Hỏa cùng Phong Thạc đã tìm hiểu kỹ nhân số của Thần Tôn giáo, vì thế màn đêm vừa xuống, Long Trác Việt liền dẫn theo thuộc hạ bao vây khách điểm.

Gió đêm lạnh lạnh thổi vào phòng, ánh nến trên bàn theo đó lay động, một hơi thở khác thường theo gió lùa vào.

“Bên ngoài có người!” Kiều Hoài nãy giờ vẫn ôm đao tĩnh tọa đột ngột nhú mày nói, lệ quang lạnh như băng không ngừng phóng ra, bắn thẳng về phía cửa sổ.

Ba người còn lại nghe vậy mà không khỏi chấn động, lập tức chuyển sang tư thế cảnh giác cao độ.

Đột nhiên, từ trong không trung xẹt qua thanh âm sắc bén, trong chớp mắt, ngọn nến trên bàn bị người ta dùng nội lực thổi tắt, cả gian phòng chìm trong bóng tối.

Tô Diệu Phù sợ hãi kêu thành tiếng: “Nguy rồi, không thấy Kim hà trư đâu nữa!”

“Chết tiệt, những người này vì Kim hà trư mà đến, đuổi theo, không được để bọn chúng chạy thoát!” Kim Mặc Lan quát lên một tiếng, cả giận nói, rất nhanh dẫn đầu nhảy qua cửa sổ đuổi theo.

Không có ai thấy rõ đối phương đã dùng cách gì để đoạt đi Kim hà trư, chỉ biết là lúc bốn người bọn họ thích ứng được với bóng đêm thì đã không thấy Kim hà trư trên bàn nữa rồi! Đối phương rõ ràng là đã chuẩn bị kỹ càng trước khi đến...

Tiếng quát của Kim Mặc Lan kinh động đến toàn bộ người trong khách điểm. Cửa các phòng đồng loạt mở ra, một gã đệ tử Thần Tôn giáo vọt ra đứng phía sau Kim Mặc Lan. Mà trước mặt bọn họ là một hắc y nhân với áo choàng đen rộng đang cầm lồng sắt có Kim hà trư!

Kim Mặc Lan nhìn lồng sắt trong tay đối phương, đôi mắt như muốn phun ra lửa, kiếm trong tay lập tức nhắm thẳng vào Long Trác Việt, âm thầm vận nội lực, vòng ánh sáng trắng quanh người càng lúc càng chói mắt.

Nội lực Kim Mặc Lan đã sớm đạt tới đỉnh cao nhất của cấp tám, chỉ còn chút xíu nữa thôi là đột phá qua cấp chín, đối kháng với Long Trác Việt cũng coi là có chút ngang sức ngang tài. Cũng chính lực cường đại mà nàng mới được Thần Tôn giáo chú coi trọng.

Long Trác Việt không nhanh không chậm nâng kiếm, một chiêu mang theo mười thành công lực của Kim Mặc Lan bức hấn lui lại phía sau mấy bước liền.

Mũi kiếm của Kim Mặc Lan chạm phải thân kiếm của Long Trác Việt, ‘choang’ một tiếng vô cùng chói tai, ở chỗ hai kiếm chạm nhau, những tia lửa điện bắn ra tứ phía.

“Tiểu tặc to gan, lại dám trộm đồ của Thần Tôn giáo ta!” Kim Mặc Lan nghiêng răng nghiêng lợi quát lớn.

Đám người đứng phía sau Kim Mặc Lan lập tức gia nhập trận chiến, trực tiếp đối đầu cùng đám người Thiên Minh.

Trong khách điểm nhất thời vang lên tiếng đánh nhau, thanh âm đao kiếm va chạm kịch liệt không ngừng vang lên.

Ngoại trừ Tô Diệu Phù mới đạt đến cấp bảy thì nội lực của Trác Dương cùng Kiều Hoài đều đã đạt tới cấp tám, cho nên Hoa Khê, Huyền Hòa cùng Phong Thạc – ba người liên kết lại đấu với hai người của Thần Tôn giáo, một mình Thiên Minh đấu với Tô Diệu Phù.

Dưới bầu trời đêm, đao quang kiếm ảnh không ngừng phát ra thứ ánh sáng lạnh người, sát ý bao trùm cả khách điểm rộng lớn.

Kim Mặc Lan lợi dụng lúc Long Trác Việt sơ hở, phát động kiếm khí đẩy lồng sắt có Kim hà trư bay ra khỏi tay hắn.

Lồng sắt bay thẳng về phía Thiên Minh đang giao đấu cùng với Tô Diệu Phù, Kim Mặc Lan hét lớn: “Phù nhi, mau bắt lấy Kim hà trư!” nói rồi cũng phi người bay theo lồng sắt.

Long Trác Việt lập tức xuất kiếm, chặn đứng Kim Mặc Lan.

Thiên Minh không cần đợi Long Trác Việt lên tiếng, ngay lúc lồng sắt bay qua đã phi thân tiếp lấy.

Cùng lúc với Thiên Minh, Tô Diệu Phù cũng chụp được một bên lồng sắt.

“Éc éc éc...” giữa không trung, Kim hà trư kêu lên những tiếng kêu sợ hãi, lông tơ trên người dựng đứng hết cả lên, càng kêu càng thảm thiết như thể sắp bị người ta giết tới nơi.

Thiên Minh cùng Tô Diệu Phù đồng thời đáp xuống đất, cả hai bắt đầu cuộc chiến giành lồng sắt.

“Ngươi buông tay!” Tô Diệu Phù dùng sức kéo lồng sắt về phía mình, khuôn mặt nhỏ nhắn vì dùng sức mà đỏ ửng cả lên, nàng trừng mắt nhìn Thiên Minh, cả giận hết lớn.

Thiên Minh thân nhiên liếc nàng ta, bạc môi khẽ mở, thanh âm lạnh lẽo như băng son ngàn năm nói: “Ngươi nằm mơ!”

Tô Diệu Phù tức khí, vung kiếm trong tay đánh tới, hai chân cũng không chút nhàn rỗi, liên tục công kích về phía Thiên Minh.

Thiên Minh ứng phó thành thạo, vẻ mặt tuy vẫn lạnh lùng như trước nhưng trong lòng sớm đã giật mình vì nội lực của Tô Diệu Phù. Thần Tôn giáo này quả nhiên là chốn ngoại hồ tàng long mà!

“Tiểu tặc đáng chết, dám trộm đồ trong tay Thần Tôn giáo ta, đúng là không muốn sống nữa mà!” Tô Diệu Phù trừng mắt, phát động mười thành công lực, mỗi chiêu đều nhắm thẳng vào tử huyệt trên người Thiên Minh, vô cùng tàn nhẫn.

Ánh mắt Thiên Minh trầm xuống, mặt nạ bạc dưới ánh trăng không ngừng tỏa ra quang mang lạnh lẽo giống hệt ánh mắt hắn lúc này, lãnh khốc khiến cho người ta có cảm giác như đang chìm trong hầm băng.

Thiên Minh bất ngờ xuất ra một chiêu, chiêu phong sắc bén mang theo khí thế bức người đánh thẳng vào bả vai Tô Diệu Phù.

Tô Diệu Phù kinh hãi, vừa muốn né tránh thì Kim Hà trư đột ngột há mồm cắn vào bàn tay đang giữ lồng sắt của nàng, đau đến độ khiến nàng ta lập tức buông lỏng tay.

Thiên Minh nhân cơ hội này xuất ra một chiêu đánh thẳng vào ngực nàng ta. Lồng bàn tay truyền đến cảm giác mềm mại khác thường khiến hắn ngẩn người, bởi vì hắn đeo mặt nạ nên không ai nhìn thấy biểu tình rối rắm của hắn, bất quá thì trong đôi mắt lạnh lẽo ngày thường hiện rõ tia kinh ngạc cùng hốt hoảng.

Thân hình kiều mị của Tô Diệu Phù phút chốc cứng ngắc, cả người bất động mất một lúc lâu cũng không định thần lại được.

“Tô Diệu Phù, ngươi đang làm cái trò ngu xuẩn gì a?” Mãi đến khi thanh âm thô bạo của Trác Dương vang lên, Tô Diệu Phù mới hồi phục lại tinh thần.

“Aaaaa...” Gương mặt xinh đẹp phút chốc đỏ bừng, Tô Diệu Phù vừa hét chói tai vừa lui lại mấy bước liền.

Thiên Minh vội vàng thu tay lại, gương mặt tuấn tú dưới mặt nạ bạc xấu hổ đỏ mặt, đôi mắt bình thản ngày thường bỗng rồi nhìn xung quanh, hồn nhiên quên luôn chuyện chính mình cùng Tô Diệu Phù còn đang trong chận chiến.

Trác Dương nhìn Tô Diệu Phù bất động tại chỗ, nhất thời có cảm tưởng muốn đánh người. Nàng ta rốt cuộc là có đầu óc hay không a? Bay giờ là lúc nào rồi mà còn không động thủ giết chết tên tiểu tặc kia giành lại Kim Hà trư chứ? Đúng là đồ đầu heo mà!

“Thiên Minh, còn không mau đi!” Huyền Hòa nhìn Thiên Minh đang ngây ngốc một chỗ, không nhịn được hét lớn.

Thiên Minh hoàn hồn, vội ôm lấy lồng sắt, thân thủ nhanh chóng rời khỏi khách điểm, đệ tử Thần Tôn giáo thấy vậy, lập tức tiến đến chặn đường nhưng đều bị hắn đá thương, không có Tô Diệu Phù, những kẻ này với hắn căn bản không hề có sức uy hiếp.

Thần Tôn giáo có bốn vị đường chủ thì một người hiện tại vẫn ngây ngốc chưa kịp hoàn hồn, người mạnh nhất là Kim Mặc Lan đang giao đấu với Long Trác Việt, hai người khác bị Hoa Khê, Huyền Hòa cùng Phong Thạc cuốn lấy. Tuy rằng võ công ba người bọn họ không bằng với Trác Dương nhưng ngăn cản hắn truy đuổi Thiên Minh thì vẫn dư sức.

Trong bốn người thì thực lực của Hoa Khê là yếu nhất, gặp phải đối thủ cấp tám, nàng dần đuối sức, Kiều Hoài nhân cơ hội xuất kiếm đâm tới, Hoa Khê né không kịp bị trúng một kiếm ngay vai.

“Hoa Khê...” Huyền Hòa cùng Phong Thạc đồng thanh kêu lên.

Nhân lúc hai người bọn họ phân tâm, Kiều Hoài lập tức tụ tập nội lực vào lòng bàn tay, rất nhanh xuất kiếm chém thẳng về phía Thiên Minh đang chạy trốn.

Nội lực mạnh mẽ xé gió bắn đến, nội tâm Thiên Minh phút chốc cảm nhận được sự áp bức đè nén, vội vàng xoay người tránh né, chiêu phong xẹt qua mặt Thiên Minh, phá tan mặt nạ bạc trên mặt hắn, mà lồng sắt trong tay hắn cũng không tránh khỏi uy lực của chiêu phong, vỡ tan thành nhiều mảnh, Kim Hà trư vung tứ chi giữa không trung, không ngừng kêu éc éc...

Dưới ánh trăng, nam tử tuấn tú mà lãnh liệt, gương mặt góc cạnh như điêu khắc, hai hàng mày kiếm nhíu chặt, đôi mắt thâm sâu như biển rộng, sóng mũi cao thẳng khắc nên nét lạnh lùng.

Kiều Hoài thấy một chiêu của mình không đánh trúng Thiên Minh, lập tức vận nội lực muốn đánh ra chiêu thứ hai, bất quá thì Huyền Hòa sao có thể cho hắn cơ hội, vung kiếm đánh thẳng về phía Kiều Hoài, thành công dời đi sự chú ý của hắn.

Đám người kịch liệt giao đấu, không có ai chú ý tới việc Thiên Minh đã bị Kiều Hoài đánh bay mặt nạ bạc. Tô Diệu Phù kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, dựa theo ánh trăng nhìn rõ dung mạo Thiên Minh, cả người Tô Diệu Phù giống như bị sét đánh, ngây ngốc nhìn lên.

Thời điểm Kim Hà trư chuẩn bị rơi xuống đất, một thân ảnh màu trắng đột ngột xuất hiện, chỉ thấy thân ảnh kia chợt lóe qua, Kim Hà trư lập tức biến mất không để lại dấu vết.

Không đợi cho đám người kịp phản ứng lại, thân ảnh màu trắng đã biến mất vô tung vô ảnh, trong không trung vang lên tiếng nói sang sảng: “Tiểu tử, đồ đã tới tay, còn không mau đi!”

Long Trác Việt nghe vậy, áo choàng đen hạ xuống, gương mặt căng thẳng phút chốc thả lỏng, nhìn đám người Thiên Minh hô to: “Đi!”

Nếu đã đoạt được Kim Hà trư, bọn họ dĩ nhiên không cần phải ở lại đánh nhau làm gì. Bốn vị đường chủ Thần Tôn giáo quả thực rất mạnh, ngay cả hắn mặc dù có thể đánh bại một hai người, nhưng không thể cam đoan an toàn rồi đi nếu bốn người bọn họ hợp sức lại, huống chi Hoa Khê đã bị thương, cần phải nhanh chóng trị liệu.

Đám người Huyền Hòa, Phong Thạc nghe vậy, lập tức thu chiêu, mang theo Hoa Khê phi thân tới cạnh Long Trác Việt. Đợi mọi người tập trung lại,

Long Trác Việt nhanh chóng ném ra một quả đạn khói.

“Chết tiệt, không được để bọn chúng chạy thoát, tất cả đuổi theo cho ta!”

Đợi đến khi đạn khói tàn đi, bóng dáng đoàn người Long Trác Việt đã sớm không thấy đâu, Kiều Hoài nắm chặt chuôi đao, tức giận đến độ nổi gân xanh, phần nộ nhìn đám đệ tử Thần Tôn giáo phía sau quát lớn.

“Dạ, Kiều đường chủ!” Đám đệ tử đồng thanh hô vang, mang theo đao kiếm lục súc khắp các góc ngách trong kinh thành.

Trong khách điểm, Trác Dương nhìn theo hướng đám người Long Trác Việt biến mất, ‘phì’ một tiếng rồi dùng dùng nổi giận đi đến cạnh Tô Diệu Phù: “Tô Diệu Phù, đầu óc ngươi bị đánh hỏng rồi có phải không? Ngươi có biết đó là địch nhân hay không mà còn đứng sững ở đây? Ngươi ngây người cái gì a? Cơ hội tốt như vậy mà ngươi lại bỏ qua, đầu óc ngươi để đi đâu hả, giờ thì hay rồi, Kim hà trư bị người ta cướp mất rồi, đám người kia như thế nào chúng ta cũng không biết, tổn thất thật thảm, đến cộng lõng bọn chúng cũng không đụng tới được, ngươi... ngươi...”

Cả người Trác Dương kịch liệt run rẩy, giờ kiếm chỉ thẳng vào chóp mũi Tô Diệu Phù, chỉ cần hấn dùng lực thêm một chút nữa là cái mũi xinh đẹp của Tô Diệu Phù sẽ bị hấn chém rớt.

Kiều Hoài bình tĩnh liếc mắt nhìn Tô Diệu Phù, quanh thân tản ra hàn khí.

Tô Diệu Phù ôm ngực, đối mặt với sự chất vấn của Trác Dương, ủy khuất đỏ mặt nói: “Hấn khinh bạc ta!” Chịu ủy khuất là nàng có được hay không hả? Tại sao bọn họ lại hung dữ như vậy, một chút cũng không chịu thông cảm cho nàng?!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Ngươi Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Thuật đọc tâm!

Ads Nhan Noãn Noãn lo lắng, hai cánh tay thon dài ôm lấy thắt lưng Long Trác Việt, thấy hấn trở về, tảng đá trong lòng mới được dẹp đi, nhưng vẫn không nhìn được khăn trương hời: “Việt Việt, có bị thương không?”

Nàng biết đêm nay Cổ Nhất cùng Thiên Minh dẫn người đi trộm Kim hà trư trong tay người của Thần Tôn giáo, Long Trác Việt nháo loạn đòi đi cùng, mặc dù nàng đã cấm nhưng lúc ngâm nước thuốc ra, tìm khắp Vương phủ không thấy bóng dáng Long Trác Việt đâu cả, nàng biết hấn nhất định đã đi theo hai người kia rồi.

Nhan Noãn Noãn lúc đó thật sự tức giận, nhưng suy cho cùng thì nàng còn lo lắng cho hấn hơn cả. Hiện tại thấy Long Trác Việt vui vẻ, bình an đứng trước mặt mình, Nhan Noãn Noãn mới cảm thấy yên tâm, bao nhiêu tức giận nhảy mất cũng tan thành mây khói.

“Người ta không có bị thương nha!” Long Trác Việt lắc lắc đầu nói, hơi thở đầy nhiệt huyết phả lên một bên cổ Nhan Noãn Noãn khiến nàng cảm thấy tê dại.

Gương mặt nhỏ nhắn của Nhan Noãn Noãn hồng lên, đôi mắt đẹp đầy ngượng ngùng. Nàng ho nhẹ một tiếng, cố giấu xấu hổ trong lòng, trùng mắt nhìn Cổ Nhất cùng Thiên Minh đang chậm rãi đi vào: “Sư phụ, người tốt xấu gì cũng sắp trăm tuổi, người không biết mang theo Việt Việt sẽ nguy hiểm như thế nào sao?”

“Ta...” Cổ Nhất đang muốn lên tiếng giải thích thì đã bị Nhan Noãn Noãn trùng mắt khiến cho lão không thốt nên lời.

Thiên Minh cũng không tránh được cơn giận của nàng: “Còn ngươi nữa, Thiên Minh, Vương gia là chủ tử của ngươi, bảo hộ Vương gia là trách nhiệm của ngươi, ngươi cứ nhiên dăm để Vương gia ra ngoài với người khác, bình thường Vương gia xử phạt ngươi như thế nào thì lần này ngươi tự mình phạt trước đi!”

Việt Việt nháo loạn thì cũng thôi đi, hai tên không biết sống chết này lại dám hùa theo sao?

Đáy mắt Thiên Minh xẹt qua tia bối rối, nhưng rất nhanh khôi phục lại vẻ lãnh liệt, bạc môi khẽ nhếch lên thành nụ cười khở, không nói hai lời, gạt đầu: “Dạ, Vương phi!” Nói rồi nghiêng người đi ra ngoài.

Cổ Nhất nhìn theo bóng Thiên Minh, vừa quay đầu lại đã bắt gặp ánh mắt như hổ rình mồi của Nhan Noãn Noãn, trong lòng khẽ động, theo bản năng lùi lại mấy bước liền: “Chẳng lẽ ngươi tính trừng phạt cả sư phụ ngươi sao? Đây chính là đại nghịch bất đạo a!”

Nhan Noãn Noãn không nói gì, ánh mắt dừng lại trên con vật có bộ lông vàng óng trong lòng Cổ Nhất. Nàng buông Long Trác Việt ra, chậm rãi đi về phía Cổ Nhất, nói đứng ra thì là đi về phía Kim hà trư.

Long Trác Việt thấy Nhan Noãn Noãn bị Kim hà trư hấp dẫn, ánh mắt nhất thời ngập tràn u oán. Sao có thể như vậy được? Chẳng lẽ hắn không hấp dẫn bằng một con heo sao?

“Đây là Kim hà trư trong truyền thuyết?” Nhan Noãn Noãn cúi đầu, mắt đẹp nhìn chăm chăm vào con Kim hà trư trong lòng Cổ Nhất, cho dù hiện tại là ban đêm thì bộ lông vàng óng của nó cũng khiến người ta có cảm giác chói mắt.

Tựa hồ như cảm thấy có người đang đánh giá mình, Kim hà trư quay đầu, hai mắt như hai hòn bi xanh nhìn thẳng vào mắt Nhan Noãn Noãn, lỗ mũi khẽ hử hai tiếng. Bộ dáng ra vẻ rất khinh thường người đối diện!

Nhan Noãn Noãn thấy thế, mắt đẹp đầy ngạc nhiên, nàng bị ảo giác hay sao? Vì sao nàng lại cảm thấy con Kim hà trư này có linh tính kia?

Nhan Noãn Noãn hứng thú, vươn tay tóm lấy hai móng trước con Kim hà trư, đảo qua đảo lại đánh giá, nhìn thẳng vào nó nói: “Không ngờ lại xấu như vậy?!”

Nhan Noãn Noãn chỉ là vô tình, nào ngờ nàng vừa dứt lời, con Kim hà trư trong lòng Cổ Nhất mạnh mẽ giãy dụa, không ngừng kêu éc éc... bộ mặt bất mãn như thể muốn nói: Ngươi mới xấu xí, cả nhà ngươi đều xấu xí!

Nhan Noãn Noãn nhất thời cảm thấy vui vẻ, hai tay lắc lắc hai móng trước của nó: “Hắc, tiểu tử này cũng thật vui tính a!” Cũng chính lúc này, Nhan Noãn Noãn phân biệt được giới tính của con Kim hà trư này – Là giống cái!

Bất quá thì dù nó là đực hay cái cũng chẳng phải vấn đề cốt yếu, Nhan Noãn Noãn đột nhiên ý thức được, mục đích của bọn họ không phải tìm được một con Kim hà trư mà phải là tìm được một đôi a!

Nhưng không sao, tốt xấu gì cũng đã có một con, cũng coi như là có hi vọng.

“Sư phụ, lần này thật sự cảm ơn người!” Nhan Noãn Noãn kéo Kim hà trư vào trong lòng mình, nhìn Cổ Nhất nhiệt tình nói lời cảm tạ.

Bộ râu dài của Cổ Nhất rung lên, vẻ hào khí vẫy vẫy tay nói: “Ngươi đã gọi ta một tiếng sư phụ, sư phụ giúp đệ tử cũng là chuyện đương nhiên!” Lão khách khí nói, vừa dứt lời liền tặc lưỡi nhìn Nhan Noãn Noãn: “Bất quá thì sau này mỗi ngày ba bữa đều được ăn đồ ăn do đồ nhi làm, kia cũng là hạnh phúc của người làm thầy!”

Cổ Nhất ngày đêm nhớ thương tay nghề của Nhan Noãn Noãn, cơ hội tốt như vậy, lão làm sao không tranh thủ được chứ.

Khóe miệng Nhan Noãn Noãn không kìm được giật giật, trong lòng thầm mắng: Lão nhân này, đúng là một chút khách khí cũng không có!

“Nếu sư phụ thích, về sau ta liền làm cho người ăn mỗi ngày!” Nhan Noãn Noãn cố nén giận nói, đầu sao thì lão cũng ra sức gom góp được liệu chế giải được cho nàng, ngày ba bữa cơm cũng không phải chuyện vất vả gì.

Lúc Nhan Noãn Noãn lên tiếng đáp ứng Cổ Nhất cũng không có chú ý tới Long Trác Việt ở phía sau đang dùng đôi mắt ai oán đến cực điểm nhìn nàng. Phúc lợi đó lẽ ra phải thuộc về hắn mới đúng a! Có khi còn khiến nàng yêu thương nhưng nhớ hắn, đến lúc đó nhuyển ngọc ôn hương, nghĩ tới thôi cũng đủ lâng lâng rồi!

Hắn liều mạng cướp Kim hà trư về, lão già Cổ Nhất kia lại dám mượn gió bẻ măng, tranh công của hắn, thật tức chết hắn mà!

Long Trác Việt xiết chặt hai tay, bàn tay bất quyết, cúi đầu bán khí về phía Cổ Nhất.

Cổ Nhất ngoảnh mặt làm ngơ, vẻ mặt vô cùng đắc ý!

“Vương gia, vì sao người không trực tiếp nói với Vương phi, Kim hà trư này là do người vì nàng mà cướp về chứ không phải là Cổ Nhất tiên bối?” Hào Phóng đột ngột lên tiếng.

Tất cả mọi người đều không ngờ được, Hào Phóng vừa bước qua cửa lớn đã đột ngột nói như vậy.

Biểu tình trên gương mặt Cổ Nhất phút chốc cứng đờ.

Long Trác Việt bởi vì câu nói của Hào Phóng mà ngẩn người, mạnh mẽ ngừng đầu, ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn Hào Phóng! Làm sao có thể, sao hắn có thể biết được chứ?

Nỗi khiếp sợ của Long Trác Việt không có từ ngữ nào có thể diễn tả được!

Hào Phóng hồn nhiên không biết điều mình vừa nói có bao nhiêu kinh hãi thể nhân, vẻ vô tội nhìn bộ mặt mờ mịt của đám người trong phòng rồi lại nhìn Nhan Noãn Noãn: “Vương phi, người cảm ơn sai đối tượng rồi, là Vương gia dẫn người đi cướp Kim hà trư!”

Àm... đầu óc Long Trác Việt nháy mắt nổ tung!

Nhan Noãn Noãn trừng mắt nhìn Hào Phóng: “Ngươi vừa mới nói cái gì???” Nàng không có nghe nhầm chứ? Kim hà trư là do Long Trác Việt cướp về chứ không phải Cổ Nhất??? Long Trác Việt làm sao có thể cướp được Kim hà trư trong tay Thần Tôn giáo? Chuyện này nói ra, bảo người ta tin sao được chứ?

Nhan Noãn Noãn đảo mắt nhìn về phía Cổ Nhất, thấy trong mắt lão đầy kinh ngạc cùng bối rối liền quyết định tin lời Hào Phóng: Kim hà trư là do chính Long Trác Việt cướp về... Chuyện này có nghĩa là gì?

Nhan Noãn Noãn đột ngột hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng bối vì suy đoán của bản thân mà kinh ngạc không thôi, nàng xoay người nhìn thẳng vào Long Trác Việt, ánh mắt càng lúc càng trở nên thâm trầm hơn cả.

Nội tâm Long Trác Việt không kiềm được nhảy dựng lên, dự cảm xấu lập tức xông lên não, hoảng hốt nhìn Nhan Noãn Noãn nói: “Noãn Noãn...”

Nhan Noãn Noãn dứt khoát vung tay chặn đứng lại!

“Sư phụ, Hào Phóng, các người vào đây hết cho ta! Song Song, đóng cửa!”

Gương mặt tuyệt sắc phủ đầy hàn sương, sau khi dặn dò Nhan Song Song liền lướt qua Long Trác Việt đi đến đại sảnh, mỗi bước đi đều mang theo lửa giận không tài nào áp chế được. Đoán là một chuyện, nàng muốn mọi chuyện phải minh bạch, rõ ràng! Cho dù trong lòng nàng đã hiểu rõ, một tên ngốc không có khả năng trộm đồ trong tay người Thần Tôn giáo!

Cổ Nhất nhìn theo bóng dáng lạnh lùng của Nhan Noãn Noãn, trong lòng kêu khổ không thôi, cái này gọi là gì a? Trộm gà không được còn mất cả nắm thóc?!

Uốn eo thân mình, Cổ Nhất trừng mắt liếc Hào Phóng, từ đâu lòi ra tên xú tiểu tử không biết tốt xấu này vậy? Điều khiến lão ngạc nhiên nhất là, Long Trác Việt thường ngày nguy trang vô cùng khéo léo, tên xú tiểu tử Hào Phóng này thoát nhìn cũng chỉ là một người dân đen, làm sao có thể biết được Kim hà trư chính là do Long Trác Việt cướp về??? Hành động đêm nay ngoại trừ lão là người ngoài biết được thì không có người thứ hai biết a!

Hào Phóng dưới ánh nhìn ngập tràn tức giận cùng tò mò của Cổ Nhất liền lạc vào sương mù, có chút khó hiểu. Kỳ quái, vì sao mọi người đều trở nên lạ lùng như vậy? Hắn đã nói điều gì sai sao?

Sắc mặt Nhan Song Song ngưng trọng, vội vàng đóng cửa đại sảnh lại, tự mình canh giữ trước cửa, tránh cho người ngoài vô tình đi tới mà nghe được bọn họ nói chuyện. Ý tứ của Vương phi rất rõ ràng là không muốn người ngoài biết được chuyện bọn họ sắp nói tới, chỉ là lời nói của Hào Phóng thật sự giống như sét đánh giữa trời quang, Kim hà trư kia dĩ nhiên lại là do Vương gia cướp về, điều này thật sự nằm ngoài sự tưởng tượng của nàng.

Nhưng Hào Phóng sao có thể biết được chuyện này chứ? Luận độ quen thuộc thì nàng phải hiểu rõ Vương gia hơn hẳn mới đúng, nếu nói Thiên Minh trộm thì còn tin được, nhưng hẳn lại khẳng định người trộm là Vương gia a!

Trong lòng Nhan Song Song tràn ngập tò mò!

Long Trác Việt cẩn thận dò xét Nhan Noãn Noãn, trong lòng không tài nào bình tĩnh nổi, muốn nói gì đó nhưng đối diện với gương mặt cứng ngắt vì tức giận của nàng, bao nhiêu lời muốn nói đã lên tới cổ họng đều bị hắn nuốt ngược trở vào, yên lặng chờ đợi Nhan Noãn Noãn lên tiếng trước, trong đầu có sức suy nghĩ xem nên giải thích như thế nào để Nhan Noãn Noãn không bùng phát!

Nhan Noãn Noãn giống như vô tình liếc qua Long Trác Việt, ánh mắt đầy giận dữ, sau đó dừng lại trên người Hào Phóng: “Hào Phóng, người làm sao biết được Kim hà trư là do Vương gia cướp về mà không phải là sư phụ ta?”

Hào Phóng đưa tay gỡ gỡ đầu, khóe miệng kéo lên thành nụ cười ngốc nghếch nói: “Ta nghe thấy a!”

Long Trác Việt nghe vậy, mày kiếm dựng đứng lên, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về phía Hào Phóng: “Người nghe lén ta nói chuyện?” Đôi mắt đẹp tán ra hàn sương lạnh lẽo, không giận mà đầy uy thế khiến cho người nghe có cảm giác như có tảng đá đè nặng lên người!

Nhan Noãn Noãn híp mắt, khóe mắt liếc về phía Long Trác Việt, trong lòng tự hỏi: Đây mới là Long Trác Việt chân chính sao? Vì sao nàng lại cảm thấy hoảng hốt? Là vì hình tượng đơn thuần, đáng yêu của Long Trác Việt đã ăn quá sâu vào trong tâm trí nàng sao?

Trong lòng Nhan Noãn Noãn bỗng nhiên cảm thấy đau đớn!

Hào Phóng mờ mịt nhìn Long Trác Việt: “Ta không có nghe lén, chính là vừa này bước qua cửa nghe được a!”

“Cái gì là vừa qua cửa liền nghe được?” Cổ Nhất vuốt vuốt râu, rồi rảo nhìn Hào Phóng. Lão thật sự nghe không hiểu những điều Hào Phóng nói, tiểu tử này là đang cố ý tung hỏa mù sao?

Nhan Noãn Noãn trầm mặc, lặng lẽ nhìn Hào Phóng, một lúc lâu sau mới đột ngột lên tiếng: “Hào Phóng, người có thể nghe được suy nghĩ hiện tại của ta không?”

Lời của nàng vừa rơi xuống, ánh mắt mọi người nhất tề dừng lại trên người Nhan Noãn Noãn, vẻ mặt tràn ngập khó hiểu.

Hào Phóng sửng sốt, sau đó nhú nhú mày, có chút không chắc chắn hỏi lại: “Vương phi, nhất định phải đem những gì ta nghe được nói ra sao?”

“Ân, nói!” Nhan Noãn Noãn kiên quyết gật đầu nói, nàng có một loại dự cảm rất mãnh liệt là Hào Phóng biết thuật đọc tâm trong truyền thuyết!

Hào Phóng do dự một chút rồi nói: “Long Trác Việt, coi như người lợi hại, dám giả ngây giả ngu giấu diếm ta lâu như vậy, để xem ta thu thập người như

thế nào?”

Long Trác Việt kinh ngạc, rất nhanh hiểu được mọi chuyện, hết nhìn Hào Phóng rồi lại ngơ ngác nhìn Nhan Noãn Noãn. Lần này thì xong rồi, Noãn Noãn rất tức giận, hậu quả...

Long Trác Việt thật sự không dám tưởng tượng tới hậu quả của hắn!

“Noãn Noãn, nàng hãy nghe ta nói...”

Long Trác Việt còn chưa kịp nói hết câu đã bị ánh mắt lạnh lẽo của Nhan Noãn Noãn làm cho cứng họng: “Ta cho phép ngươi nói sao?” Bị Hào Phóng lật tẩy rồi mới nghĩ đến chuyện giải thích với nàng sao? Chờ mà chịu trừng phạt đi!

Cho dù hắn giả ngây giả ngốc là do bất đắc dĩ, lúc đầu không thể nói rõ với nàng thì nàng còn có thể thông cảm được. Nhưng là dạo gần đây bọn họ rất thân thiết a, không phải hắn không muốn nàng rời bỏ hắn sao? Vì sao hắn lại gạt nàng, tại sao đến tận bây giờ hắn cũng không thẳng thắn thừa nhận với nàng? Nhan Noãn Noãn càng nghĩ càng cảm thấy tức giận. Long Trác Việt không tin tưởng nàng sao? Là địa vị của nàng trong lòng hắn chưa đủ cao sao? Cho nên hắn mới không nói bí mật của mình cho nàng...

Long Trác Việt rầu rĩ nhấp nhím môi, nhìn Nhan Noãn Noãn chìm trong lửa giận mà không dám nói gì! Hắn thật sự buồn bực a, tên Hào Phóng này ăn no không có gì làm hay sao mà lại đi học thuật đọc tâm a?

“Hào Phóng, ngươi biết thuật đọc tâm sao?” Nhan Noãn Noãn nhìn Hào Phóng hỏi.

Hào Phóng không chút do dự gạt đầu.

Nhan Noãn Noãn khẳng định được suy đoán trong lòng, đôi mắt đẹp lấp lánh ánh sáng: “Lần trước ở Bạch phủ, ngươi là do nghe thấy suy nghĩ của đám người kia nên mới lúc chạy nhanh lúc chạy chậm, đúng không?”

“Đúng!”

“Thật tốt quá!” Nhan Noãn Noãn đột ngột lộ ra thần sắc mừng rỡ: “Hào Phóng, về sau ngươi đi theo ta!”

Thuật đọc tâm, thật là một kỹ năng hiếm thấy, nó khiến người ta cảm thấy vừa妒 hoặc vừa kính sợ, vì sao ư? Bởi vì tuy đọc được suy nghĩ của người khác nhưng ngược lại, những suy nghĩ của bản thân lúc nào cũng có thể bị người khác đọc được.

Cứ nghĩ đến điều này, nét mừng rỡ trên gương mặt Nhan Noãn Noãn phút chốc ngưng trệ, nàng nghiêm mặt nói: “Về sau không cho phép đọc suy nghĩ của ta!”

“Dạ, đa tạ Vương phi thương thức!” Hào Phóng ôm quyền nói, rất nhanh ngoác miệng cười khờ nói: “Kia, đi theo bên người Vương phi rồi về sau có thể ăn thêm hai chén cơm nữa không?”

Nhan Noãn Noãn ngẩn ra, lập tức bị yêu cầu của hắn làm cho vui vẻ: “Đương nhiên có thể!” Nếu nói tới chuyện Long Trác Việt giả ngốc khiến nàng vô cùng khiếp sợ thì thuật đọc của Hào Phóng chỉ khiến nàng kinh ngạc chứ không hề sợ hãi. Có thể giữ bên người kỹ năng tuyệt hảo như vậy, không thể nghi ngờ chính là trợ thủ đắc lực cho nàng mà!

Cổ Nhất nhìn Nhan Noãn Noãn nói chuyện với Hào Phóng, da đầu được một trận tê rần, sơ với giật mình thì lão càng lo lắng về hình phạt đáng sợ mà tiểu đồ đệ sẽ áp dụng với mình hơn.

“Nha đầu... việc này không can hệ tới vi sư a!”

Cổ Nhất vừa lên tiếng, ánh mắt khinh bỉ của Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt nhất loạt bắn về phía lão.

“Sư phụ, ngươi có biết chuyện này đúng không? Ta là đồ đệ của ngươi, ngươi biết mà lại chẳng nói tiếng nào với ta, ngươi nói xem, chuyện này có quan hệ tới người không?”

Lão nhân chết tiệt, thời khắc mấu chốt không những không nói giúp hắn, cư nhiên lại dám vạch rõ giới hạn, Long Trác Việt căm giận mắng chửi trong lòng.

Cổ Nhất há hốc mồm miệng, nhất thời không biết nên phản bác như thế nào, chòm râu dài không ngừng rung rung, bắt đầu đùn đẩy: “Cũng không thể nói như vậy được, việc này là chuyện riêng của tiểu Việt Việt, muốn nói thì cũng phải là tự hắn nói ra chứ không phải là người ngoài như ta, huống chi, cho dù ta nói cho ngươi nghe, ngươi cam đoan mình sẽ không tức giận?” Cổ Nhất đảo mắt nhìn Nhan Noãn Noãn, nghiêm nhiên rất nghi ngờ chuyện nàng sẽ không tức giận.

Nhan Noãn Noãn há miệng thở dốc, tròng mắt khẽ chuyển, trong lòng thầm than, đúng vậy, cho dù sư phụ nói với nàng thì nàng vẫn sẽ rất tức giận. Nhưng... đó cũng chỉ là giả thiết thôi, không thể tính như thật được.

Nhan Noãn Noãn nghĩ vậy, trừng mắt nhìn Cổ Nhất: “Sư phụ, ngươi còn lí do lí trấu, hiện tại ngươi giúp Long Trác Việt gạt ta chính là người, ta thật sự rất tức giận!”

“Đúng đúng, là vì sự sai, là vì sự có lỗi!” Cô Nhất không nói lại Nhan Noãn Noãn, cuối cùng đành phải thỏa hiệp, gật đầu nhận sai: “Chỉ là nha đầu a, người tức giận cũng không cần tức lâu, một ngày ba bữa kia ta không cần, nhưng người đừng có cắt cơm ta a!”

Cô Nhất nhận sai cũng không quên tranh thủ chút phúc lợi cho bản thân, chỉ một vài ngày không ăn đồ ăn do Nhan Noãn Noãn làm thôi thì lão còn nhận được chứ nếu cả một thời gian dài không được ăn thì thật bị kịch a!

Trước kia thì không sao nhưng từ ngày được thưởng thức tay nghề của Nhan Noãn Noãn, lão một ngày không được ăn đồ ăn do nàng làm sẽ bứt rứt đứng ngồi không yên a!

“Hừ!” Nhan Noãn Noãn hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu không muốn nhìn Cô Nhất khiến lão suy sụp, suýt chút nữa là ngồi trong góc tường vẽ vòng tròn.

“Long Trác Việt, theo ta về phòng!” Nhan Noãn Noãn đột nhiên nói khiến Long Trác Việt đang bị thương đứng một bên giật mình hoảng hốt nhưng cũng rất nhanh liền trấn tĩnh lại. Nhan Noãn Noãn vừa quay người rời khỏi đại sảnh, hắn cũng vội vàng theo đuôi nàng.

“Song Song, đi phòng thu chi lấy bàn tính đến cho ta!” Nhan Noãn Noãn vừa ra tới cửa, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, quay đầu nói với Nhan Song Song.

Nhan Song Song có chút chần chờ, nhưng nhanh chóng cúi người nói: “Dạ, Vương phi!”

Thời điểm rời đi, Nhan Song Song còn không quên nhìn Long Trác Việt bằng ánh mắt thấu hiểu cùng đồng tình. Tuy nàng không biết Vương phi bảo nàng lấy bàn tính tới để làm gì nhưng nàng tin chắc đây không phải chuyện tốt, hơn nữa, người chịu tội chính là Vương gia a!

Long Trác Việt bị Nhan Song Song nhìn như vậy, trái tim nhất thời nhảy loạn, mỗi một bước đi đều mang theo lo lắng cùng hốt hoảng. Nhưng nghĩ đến chuyện Noãn Noãn sẽ tha thứ cho hắn thì... đau một chút cũng đáng!

Trong phòng, ánh nến lập lờ, Nhan Noãn Noãn ngồi xếp bằng trên nhuyễn tháp, đôi mắt đẹp nhìn Long Trác Việt không chớp mắt, giống như là muốn nhìn xuyên qua hắn luôn vậy!

Rất nhanh sau đó, Nhan Song Song cầm theo bàn tính bước vào!

“Vương phi, bàn tính người muốn đây a!”

“Ân!” Nhan Noãn Noãn gật đầu nói: “Người ra ngoài giữ cửa, không cho phép bất cứ kẻ nào tới gần nơi này!”

Nàng tuy rằng rất tức giận chuyện Long Trác Việt giấu diếm mình, nhưng nàng cũng còn chút lý trí, Long Trác Việt giả ngu hiển nhiên là vì phòng bị người nào đó, nếu để người ngoài nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ thì đối với Long Trác Việt chỉ có thể là nguy hiểm hơn mà thôi! Dù không thể tha thứ cho Long Trác Việt nhưng nàng cũng không thể không để ý tới an nguy của hắn được!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Qùi phạt!

Ads “Long Trác Việt, nói đi, còn có chuyện gì ta không biết?” cửa phòng vừa đóng lại, Nhan Noãn Noãn neho mắt đầy nguy hiểm nhìn thẳng Long Trác Việt hỏi, ý tứ rất rõ ràng là nếu hắn còn dám giấu diếm nửa điều thì sẽ cho người băm thây hắn thành vạn đoạn.

Kim hà trư miễn cưỡng ngược nhìn Long Trác Việt một cái sau đó nhắm mắt lại, cả người cuộn lại thành một cục tròn vo, rất nhanh đã ngủ ngay đơ.

Long Trác Việt âm thầm ghen tị với con Kim hà trư đang được Nhan Noãn Noãn ôm trong lòng, đến cả một con heo cũng dám khinh thường hắn sao?

“Tụ Hiền lâu...” Long Trác Việt vừa nói vừa len lén liếc mắt dò xét Nhan Noãn Noãn.

Nhan Noãn Noãn nhũ mày, đáy mắt trầm xuống: “Là của người?” tuy rằng là câu hỏi nhưng trong lòng Nhan Noãn Noãn đã biết rất rõ ràng, Tụ Hiền lâu chính là sản nghiệp trên danh nghĩa của Long Trác Việt!

Hít sâu một hơi, Nhan Noãn Noãn cố gắng áp chế lửa giận trong lòng. Nàng có lòng thay hắn làm công trả nợ, làm đến rã người mới biết từ lâu đó chính là của hắn, đừng nói tới ăn không trả tiền, cho dù hắn hủy cái từ lâu đó cũng không có kẻ nào dám nói nửa lời a! Hóa ra kẻ đáng ghét không phải là Long Cẩm Thịnh mà chính là hắn a!

Kim hà trư giống như cảm nhận được nổi tức giận trong lòng Nhan Noãn Noãn, bất an xê dịch người, thân hình tròn vo cọ tới cọ lui trong lòng Nhan Noãn Noãn như thể muốn nói: Nó vô tội a, không cần trút giận lên người nó!

Long Trác Việt trầm mặc, biểu cảm cam chịu. Nhan Noãn Noãn lại hỏi: “Còn gì nữa?”

“Nguyệt các...”

Khỏe miệng Nhan Noãn Noãn giật giật, gần giọng hỏi: “Cũng là của ngươi?!”

Được lắm, rất được, hay cho tên Long Trác Việt nhà ngươi, lừa gạt thế nhân cũng không nói làm gì, cứ nhiên lại dám gạt cả người bên gối như nàng, nhân giỏi lắm. Người xưa nói không sai chút nào, ‘thức có thể nhẫn, nhưng tẩu thì không chắc’. Nguyên lai người nàng dụng tâm muốn bảo hộ lại thâm tàng bất lộ như vậy. Long Trác Việt cần sự bảo hộ của nàng sao?

Đột nhiên Nhan Noãn Noãn có cảm giác bản thân bị người đùa bỡn. Lửa giận trong đôi mắt đẹp càng lúc càng lan rộng, ánh mắt Nhan Noãn Noãn nhìn Long Trác Việt càng lúc càng trở nên âm trầm.

Long Trác Việt cả kinh, thấp thỏm không yên, hần vội vàng bước đến nắm lấy cánh tay Nhan Noãn Noãn: “Noãn Noãn, nàng hãy nghe ta nói, ta cũng không có cố ý lừa gạt nàng, vốn định chờ đến khi hạ bệ được Thái hậu, Hoàng thượng giành lại quyền chấp chính sẽ nói hết mọi chuyện cho nàng nghe, ta chưa từng có ý định muốn giấu nàng cả đời!”

Nhan Noãn Noãn liếc hần một cái, không nhanh không chậm rút bàn tay bị Long Trác Việt nắm lấy ra. Lòng nàng lúc này như thủy triều lên xuống, không thể nói bình tĩnh là bình tĩnh ngay lại được! Mà không chỉ riêng một mình nàng, bất kỳ ai sau khi biết Long Trác Việt giả ngốc cũng không thể nào bình tĩnh được. Huống chi hần lại là nam nhân nàng yêu thích, là nam nhân nàng thể muốn bảo vệ cả đời!

Nhan Noãn Noãn khề hé đôi môi đỏ mọng, mắt hạnh nhìn Long Trác Việt không chớp mắt, chỉ thấy hần hoảng hốt nhìn Nhan Noãn Noãn rút tay về: “Noãn Noãn, nàng giận thì có thể đánh ta, nắn ta, nhưng đừng... đừng không để ý tới ta như vậy...”

Long Trác Việt dùng đôi mắt đầy đáng thương nhìn Nhan Noãn Noãn, đáy mắt không giấu nổi bất an, như thể Nhan Noãn Noãn lúc nào cũng có thể vứt bỏ hần mà đi vậy.

Nhan Noãn Noãn đối diện với ánh mắt của Long Trác Việt, hốt nhiên mềm lòng, cắn cắn môi nói: “Long Trác Việt, ta hiện tại đang rất tức giận, cho nên tạm thời không muốn nói chuyện với người!”

“Không thể...” Long Trác Việt nghe vậy, mắt phượng mờ lớn hết cỡ có thể, thân hình cao lớn phút chốc ngồi phịch trên đất, hai tay găt gao ôm lấy đùi Nhan Noãn Noãn, bộ dáng muốn bao nhiêu vô lại có bấy nhiêu vô lại.

Nhan Noãn Noãn kinh ngạc, ngây ngốc nhìn Long Trác Việt, tức đến nổi hít thở cũng trở nên gấp gáp hơn cả.

“Long Trác Việt, mau buông ra!”

Long Trác Việt ngẩng đầu nhìn Nhan Noãn Noãn, lạnh nhạt nói: “Không buông, đánh chết cũng không buông!” Chỉ cần có thể làm cho Noãn Noãn nguôi giận, thủ đoạn nào hần cũng không từ a!

Gương mặt Nhan Noãn Noãn phút chốc đen lại, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ một: “Ngươi— Vô— Sĩ!”

Long Trác Việt gật đầu lia lịa, vô sĩ thì vô sĩ, trước mặt nương tử thì tôn nghiêm chẳng đáng một xu!

“Ngươi không buông tay thì đừng mong ta tha thứ cho ngươi!” Nhan Noãn Noãn tức giận đến độ đỉnh đầu cũng sắp bốc khói tới nơi, trước kia tại sao nàng không phát hiện ra tên Long Trác Việt này lại vô sĩ đến độ tổ sư gia kia?

Long Trác Việt miễn cảm nắm bắt từng câu chữ của Nhan Noãn Noãn, đột ngột ngẩng đầu, đáy mắt hiện rõ tia quang mang: “Nếu ta buông tay, nàng sẽ tha thứ cho ta sao?”

“Ngươi nói đi?” Nhan Noãn Noãn cúi đầu, cắn giận trừng mắt nhìn Long Trác Việt: “Nếu ngươi còn không buông tay thì cả đời này đừng mong ta tha thứ cho ngươi!”

Luận về thủ đoạn, Nhan Noãn Noãn tự biết bản thân mình không phải là đối thủ của Long Trác Việt, bất quá thì nàng sao có thể dễ dàng cho qua chuyện này như vậy được.

Long Trác Việt nhận ra ý tứ uy hiếp trong lời nói của Nhan Noãn Noãn, có chút ủy khuất, dù không thật lòng tình nguyện nhưng cuối cùng cũng buông lỏng cánh tay ra.

Hai chân Nhan Noãn Noãn vừa được tự do, từ trên nhuyển tháp đứng bật dậy, chậm rãi đi đến cạnh bàn.

Long Trác Việt nhìn theo bóng dáng Nhan Noãn Noãn, hần có thể cảm nhận được mỗi bước chân của nàng đều mang theo lửa giận thiêu đốt, hần trước giờ chưa từng dỗ ngọt nữ nhân a, cứ nghĩ đến sau này Noãn Noãn sẽ vì chuyện hần giấu diếm nàng mà đối xử lạnh nhạt, hờ hững... trong lòng giống như có trăm ngàn con kiến bò qua, bò một chút lại dừng lại cắn một cái, thật đau a!

Nhan Noãn Noãn một tay ôm Kim hà trư, một tay cầm lấy bàn tình trên bàn, xoay người nói: “Mang theo bàn tính tới phòng tối Thiên Minh thường bị phạt quì cho ta, từ hôm nay trở đi, không có sự đồng ý của ta, không cho phép ngươi bước vào phòng này nữa bước!”

Long Trác Việt sững người, không phải ngạc nhiên vì Nhan Noãn Noãn bắt hấn qui chịu phạt mà là vì nửa câu sau kia của nàng ‘không có sự đồng ý của ta, không cho phép người bước vào phòng này nữa bước’.

Lời nói không hề có kỳ hạn khiến cho Long Trác Việt có cảm tưởng như cả người vừa rớt xuống vực sâu vạn trượng.

“Noãn Noãn, không được vào phòng thì ta ngủ thế nào đây?”

Đôi mắt ngập nước của Long Trác Việt hướng thẳng về phía Nhan Noãn Noãn, cũng không biết có phải trời sinh nàng mềm lòng không mà Nhan Noãn Noãn cảm thấy, chỉ cần nàng nhìn thấy đôi mắt đáng thương kia của hắn, bao nhiêu tức giận cũng tan thành mây khói cả.

Nhan Noãn Noãn ép buộc bản thân nhìn sang chỗ khác, tránh đi ánh mắt đáng thương kia, bình tĩnh nói: “Còn muốn ngủ? Từ nay về sau, mỗi tối phải đến phòng tối qui cho ta!”

Muốn ngủ? Nằm mơ đi!

Cho dù Long Trác Việt không nguyện ý, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt giận dữ của Nhan Noãn Noãn, cuối cùng cũng ngoan ngoãn nhận lấy bàn tính, lùi thui ra khỏi phòng. Mỗi bước đi đều cố tình buông thõng hai vai, cước bộ lảo đảo ra chiều đáng thương, ý đồ muốn khiến Nhan Noãn Noãn mềm lòng, bất quá thì người trong phòng một mực duy trì gương mặt lãnh nghiêm, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn.

Long Trác Việt chợt cảm thấy bị thương, thờ dài trong lòng, tới khi nào Noãn Noãn mới thể tha thứ cho hắn đây? Chỉ cần nàng hết giận, bắt hấn qui trên bàn tính bao lâu hắn cũng chịu a!

Long Trác Việt đi rồi, Nhan Song Song lập tức mở cửa bước vào, nàng quay đầu nhìn bóng dáng cao lớn mà ù rũ của Long Trác Việt hòa trong bóng đêm, có chút đồng cảm nói: “Vương phi, nô tỳ ở bên ngoài cũng nghe được, Vương gia không phải gốc tử như người đời bàn tán, Vương phi lẽ ra nên cảm thấy vui vẻ mới đúng chứ?”

Nhan Noãn Noãn ần ần huyết thái dương: “Ta trước giờ đều coi hắn là người đơn thuần, đột nhiên nói cho ta biết, người mà ta phải gả là người không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, làm thế nào ta cũng không thể chấp nhận ngay được!”

Nhan Song Song mờ mịt đi đến phía sau Nhan Noãn Noãn, vươn tay xoa bóp cho nàng nói: “Người ngoài đều cho rằng Vương gia là một kẻ ngốc, Vương gia cũng đã giả ngốc lâu như vậy, có thể thấy trong lòng người có nỗi khổ khó nói.”

Nhan Noãn Noãn híp mắt, để mặc cho Nhan Song Song xoa bóp cho mình, nhẹ thở ra một hơi rồi nói: “Chuyện này đương nhiên ta hiểu, ta giận là do hắn đã giấu ta cả một khoảng thời gian dài như vậy thôi!”

Nàng đương nhiên hiểu nguyên nhân sâu xa của chuyện này, Long Trác Việt có thể làm cho tất cả người dân Thương Nam quốc nghĩ hắn là một tên ngốc vô dụng, có thể thấy hắn hành sự vô cùng cẩn thận, không có khả năng hắn yêu thích một nữ nhân không quen biết như nàng. Những là khoảng thời gian qua, tình cảm giữa nàng và hắn chẳng lẽ cũng là giả sao?

Nhan Song Song hình như cũng nhận ra tâm tư của Nhan Noãn Noãn, nàng cười nói: “Nô tỳ tin tưởng, mặc kệ Vương gia là người như thế nào thì tình cảm của người với Vương phi là thật. Vương phi sớm đã thích một Vương gia ngốc không phải vì người luôn đối tốt với Vương phi sao? Mặc kệ Vương gia hiện tại biến thành người như thế nào, nô tỳ tin tình yêu của Vương gia đối với Vương phi sẽ không bao giờ thay đổi!”

“Song Song, người bị Long Trác Việt mua chuộc sao?” Nhan Noãn Noãn quay đầu liếc Nhan Song Song, mím môi giận dữ.

“Nô tỳ là người của Vương phi!” Ý tại ngôn ngoại, lòng của nàng sớm đã chung chiến tuyến với Vương phi, cũng không hề có ý định thay lòng đổi dạ!

Gian phòng nhỏ ở phía tây bắc Hiền vương phủ đột ngột vang lên thanh âm mở cửa.

Cửa phòng mở ra, ánh trăng tinh khiết theo đó ủa vào, in trên nền nhà một bóng người kéo dài.

Thiên Minh giương mắt nhìn về phía cửa, vừa nhận ra thân hình cao ngất kia của Long Trác Việt, đáy mắt không giấu nổi ngạc nhiên.

“Vương gia?”

Trong trí nhớ của hắn, Vương gia chưa bao giờ tới phòng tối này lúc nửa đêm a.

Long Trác Việt thường phạt Thiên Minh tới phòng tối này tĩnh tâm suy nghĩ chính là muốn khảo nghiệm sự nhẫn nại của hắn, ngây ngốc trong một không gian tối tăm một ngày rồi lại hai ngày, ba ngày, người bình thường sớm đã tâm phiền ý loạn, nóng nảy cuồng bạo. Nếu là người định lực kém thì sớm đã bị bức đến điên luôn rồi!

Thiên Minh lúc này đang chống cây chuối giữa phòng tối, không có bất cứ dây thừng nào dưới chân treo lên, đơn giản chỉ là chống cây chuối mà thôi!

Người bình thường làm động tác này thì không tới một khắc, đầu óc nhất định sẽ quay cuồng choáng váng, nhưng mà Thiên Minh đã chống chuối rất lâu rồi mà nét mặt vẫn thản nhiên như không. Cũng không biết là ngày thường đã bị Long Trác Việt phạt thành quen hay là vì bản thân hắn có khiếu chống chuối đây nữa.

Long Trác Việt lấy bàn tính đang kẹp dưới nách ra, cúi đầu liếc Thiên Minh một cái, lạnh lùng nói: “Người đi ra ngoài!”

Thân mình Thiên Minh khẽ lắc, nhẹ nhàng xoay người đáp xuống đất, vẻ khó hiểu nhìn Long Trác Việt, tràn ngập tò mò hỏi: “Vương gia, người đây là...”

Tầm mắt Thiên Minh dừng ở cái bàn tính trong tay Long Trác Việt, người lạnh lùng như Thiên Minh cũng không nhận được toát mồ hôi hột. Vương gia nửa đêm đến phòng tối cũng thôi đi, mang theo bàn tính làm gì? Chẳng lẽ muốn ở trong này tính sổ sách?

Ánh mắt mờ mịt của Thiên Minh quét về phía cánh cửa duy nhất sau lưng Long Trác Việt, đến cả một con ruồi còn chui không lọt, khóe mắt không nhận được giật giật, cho dù có muốn ở đây tính toán thì sổ sách đâu, nển đâu, còn giấy bút nữa?

Xét thấy Long Trác Việt ngoại trừ bàn tính ra thì cái gì cũng không mang theo, Thiên Minh nhanh chóng phủ định suy đoán của mình.

Còn chưa kịp nghĩ tới khả năng thứ hai, Long Trác Việt đã quăng về phía hắn một ánh mắt lạnh thấu xương: “Muốn ta lập lại lần nữa?”

Long Trác Việt neho mắt, mắt phượng chất chứa giông bão, ngập tràn nguy hiểm cùng lãnh liệt bắn thẳng về phía Thiên Minh.

Thiên Minh không nhận được rùng mình, vội vàng lắc đầu nói: “Thuộc hạ lập tức đi ra ngoài!” Tò mò chuyện của ai cũng được nhưng nhất định không thể tò mò chuyện của Vương gia, kết cục thảm như thế nào hắn có thể hình dung ra được a!

Đội cánh cửa duy nhất được Thiên Minh đóng lại, vẻ lạnh lùng của Long Trác Việt nháy mắt trở thành suy sụp, ừ rừ đặt bàn tính xuống đất rồi quì lên đó. Chuyện hắn bị Noãn Noãn phạt quì nhục nhã như thế này sao có thể để thuộc hạ nhìn thấy chứ?!

Các hạt châu gấp ghềnh trên bàn tính khiến đầu gối hắn đau nhức, Long Trác Việt lạng lẽ thờ dài, trong lòng thầm than, còn tưởng quì phạt là chuyện nhỏ, không ngờ quì trên bàn tính lại khiến người ta khó chịu hơn gấp trăm ngàn lần quì trên mặt đất. Thật đủ ác, chiều này là ai chỉ cho Noãn Noãn?

Long Trác Việt hết nghiêng sang trái lại nghiêng sang phải để giảm bớt đau nhức, nào ngờ càng nghiêng càng đau hơn cả, gương mặt xấu xí căng thẳng, nét mặt thống khổ còn hơn cả người ta chịu gia hình. Nhưng đau là đau, Long Trác Việt không nghĩ tới chuyện ăn gian, nhân lúc Nhan Noãn Noãn không có ở đây mà trốn không quì.

Thời điểm Nhan Noãn Noãn rời giường vào sáng sớm hôm sau, chờ nàng ngoài cửa không phải là Nhan Song Song như mọi khi mà chính là Long Trác Việt.

Long Trác Việt vừa nghe thấy tiếng mở cửa phòng, lập tức khôi phục tinh thần, giọng cao thau đồng trong tay nói: “Noãn Noãn, nàng dậy rồi, ta rửa mặt giúp nàng nha!” Long Trác Việt cười đến ngu ngốc nói.

Nghe thấy tiếng nói thanh duyệt, động lòng người của hắn rồi lại nhìn nụ cười ngây ngô kia, Nhan Noãn Noãn có chút kinh ngạc, còn tưởng tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm qua chỉ là một giấc mộng, bất quá thì Nhan Noãn Noãn rất nhanh liền ý thức được một chuyện, đối với người ngoài, Long Trác Việt vĩnh viễn là một tên ngốc!

Cho dù Long Trác Việt mang mặt nạ khiến người ngoài nhìn không thấy đôi mắt đen kìa của hắn nhưng Nhan Noãn Noãn vẫn nhận ra được nét mệt mỏi trong đó. Tối hôm qua hắn thật sự quì một đêm không ngủ sao? Nhan Noãn Noãn nghĩ vậy, lập tức nhận lấy chậu đồng, xoay người đi vào phòng.

Long Trác Việt nhắc chân, đang chuẩn bị theo đuôi thì Nhan Noãn Noãn đột ngột xoay người, trừng mắt nhìn dưới chân Long Trác Việt, ý tứ không cần nói cũng biết: Không được ta cho phép, ngươi không được vào!

Long Trác Việt dưới ánh nhìn sắc bén của Nhan Noãn Noãn, ngượng ngùng thu chân lại.

Nhan Noãn Noãn thấy Long Trác Việt yên phận đứng tại chỗ mới thu hồi lại ánh nhìn, xoay người đi vào phòng.

Long Trác Việt đứng ngoài cửa, ánh mắt thủy chung không rời khỏi thân ảnh mảnh khảnh phía trước, vô cùng ai oán thờ dài.

Điểm tâm vẫn là do Lam Tiêm Tiêm dậy sớm chuẩn bị, nhân số cũng không hề thay đổi, vẫn là Nhan Noãn Noãn, Long Trác Việt, Cổ Nhất cùng Lam Tiêm Tiêm.

“Mọi người làm sao vậy?” Lam Tiêm Tiêm cảm nhận được không khí dị trong đại sảnh, cuối cùng không nhận được lên tiếng hỏi. Ngày trước không phải ăn rất vui vẻ sao, như thế nào hôm nay lại áp lực như vậy? Vương gia uể oải, Cổ Nhất tiên bối thỉnh thoảng lại chột dạ liếc Vương gia rồi lại thận trọng liếc về phía Vương phi, mà biểu tình của Vương phi rất rõ ràng: Chớ lại gần nếu không muốn chết!

“Tiêm Tiêm, nếu Hoàng thượng có nhiều chuyện giấu diếm người, người sẽ thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Đỗ ngọt Nhan Noãn Noãn!

Ads Đổi mặt với sự bình tĩnh của Nhan Noãn Noãn, Lam Tiêm Tiêm có cảm giác như tim mình vừa đập nhanh hơn mấy nhịp, nhưng cũng rất nhanh hiểu được vấn đề, mắt hạnh nghiêm lại, hỏi: “Ý của Vương phi là Vương phi có chuyện giấu người?” nói rồi, ánh mắt kinh ngạc dừng lại trên người Long Trắc Việt, trên dưới trái phải đánh giá hẳn.

Tuy rằng như vậy là rất không lễ phép, nhưng nàng không tin một tên gốc lại thông minh đến độ gạt được cả Vương phi?! Nhưng mà nhìn biểu tình của Vương phi thì chuyện Vương gia giấu người chắc chắn rất nghiêm trọng.

Lam Tiêm Tiêm đánh giá Long Trắc Việt rồi lại đưa mắt nhìn sang Nhan Noãn Noãn, ánh mắt ngập tràn nghi hoặc.

Nhan Noãn Noãn nhìn thấy gương mặt thanh mỹ của Lam Tiêm Tiêm đầy nghi hoặc, trong lòng cảm thấy cân bằng hơn chút ít. Xem ra nàng ta ngoại trừ biết Long Trắc Việt là Hiền vương gia ra thì không hề biết tới những chuyện khác. Nếu ngay cả Lam Tiêm Tiêm cũng biết bí mật của Long Trắc Việt, nàng nhất định sẽ bị bọn họ làm cho tức chết mất!

“Khụ...” Nhan Noãn Noãn ho nhẹ một tiếng, mặt không biến sắc nói: “Ta thuận miệng hỏi một chút thôi!”

Lam Tiêm Tiêm gật gật đầu, hai hàng lông mi dài khẽ run rẩy, gương mặt xinh đẹp hiện lên tia hiểu biết, cũng không tiếp tục hỏi nữa. Bàn năng nói cho nàng biết, chuyện không nên biết thì đừng hỏi nhiều thì tốt hơn!

Chỉ trong chốc lát, đại sảnh lần nữa rơi vào trầm mặc, chỉ nghe tiếng bát đĩa cùng tiếng động do húp cháo mà ra.

Ăn xong điểm tâm, Nhan Noãn Noãn theo thói quen rời khỏi Hiền vương phủ, Long Trắc Việt muốn đi theo nàng nhưng lại bị Nhan Noãn Noãn ngăn cản. Long Trắc Việt đứng ở cửa lớn Vương phủ, ai oán nhìn theo bóng Nhan Noãn Noãn rời đi, người ngoài nhìn vào cảm thấy hẳn thật đáng thương.

Nhan Song Song thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía cửa Vương phủ, đồng cảm nói: “Vương phi, Vương gia rất đáng thương, ngài ấy đã biết sai rồi!”

Nhan Noãn Noãn tức giận liếc nàng ta: “Chẳng lẽ ngươi muốn đi cùng hắn?”

Hắn đáng thương? Rõ ràng là giả bộ mà!

“Đương nhiên không phải...” Nhan Song Song vội vàng xua tay, thấy vẻ mặt Nhan Noãn Noãn không thay đổi mới nhẹ nhàng thở ra, Vương phi đang tức giận, nàng vẫn là nên im lặng, tránh dõ dàu vào lửa thì hơn.

Hai người không nhanh không chậm đi tới Tụ Hiền lâu.

Nhan Song Song nhìn không được lên tiếng: “Vương phi, Tụ Hiền lâu là sản nghiệp của Vương gia, người cũng không phải là nên dừng lại rồi chứ? Kiểm qua kiểm lại cũng đều là bạc nhà mình mà!”

Bạc của Vương gia không phải là bạc của Vương phi sao? Nếu Vương gia có nhiều tiền như vậy thì Vương phi cần gì phải vất vả kiếm tiền nữa?

“Làm, tại sao không làm? Ta chính là muốn kiếm bạc của Long Trắc Việt, từ hôm nay trở đi, tiền ta làm ra đều là của ta, một phân cũng không liên quan gì tới hắn!”

Tụ Hiền lâu, Nguyệt các... Nàng mặc dù xuyên qua đến đây nhưng không phải là không biết gì, mấy tháng gần đây, Tụ Hiền lâu liên tục cho ra những món ăn mới, lợi nhuận khổng lồ như thế nào nàng đương nhiên biết rõ. Nguyệt các là thanh lâu nổi tiếng nhất kinh thành, bạc đương nhiên cũng không hề thiếu, Long Trắc Việt cho dù không có bổng lộc triều đình thì tin chắc hắn cũng thuộc hàng phú khả địch quốc!

Trước đây nàng nghĩ Long Trắc Việt rất nghèo nên muốn kiếm tiền để đảm bảo cuộc sống sau này ở Vương phủ, nào biết người ta căn bản không cần tiền của nàng a! Thật đáng giận!

Nhan Noãn Noãn càng nghĩ, ruột non ruột già gì cũng muốn thắt lại hết, ý niệm muốn kiếm bạc của Long Trắc Việt càng lúc càng trở nên mãnh liệt.

“Vương chương quây, chúng ta nói chuyện chút đi!” Nhan Noãn Noãn vừa bước vào Tụ Hiền lâu đã hướng về phía Vương chương quây đang vui đầu tính toán sổ sách nói.

Vương chương quây từ trong đồng sổ sách ngược đầu lên, nhìn thấy người tới là Nhan Noãn Noãn liền vội vàng đi ra, cười nói: “Nhan cô nương, chúng ta vào trong phòng nói chuyện!” Dứt lời liền hướng Nhan Noãn Noãn làm tư thế mời.

Nhan Noãn Noãn nhìn thấy nụ cười hòa ái của Vương chương quây, nổi buồn bực trong lòng cũng giảm bớt được phần nào. Tuy hành vi của Long Trắc Việt rất đáng giận nhưng nàng không thể không thừa nhận, người dưới trướng của hắn lại khiến nàng có cảm giác thân thuộc vô cùng.

“Không biết Nhan cô nương tìm ta có chuyện gì?”

Nhan Noãn Noãn nấp mấy môi, đối mặt với sự hòa ái của Vương chương quây đột nhiên nảy sinh cảm giác không đành lòng, không biết điều nàng sắp nói ra đây có làm khó gì cho ông ấy không? Ông ấy có hiểu lầm mục đích của nàng không?

Lão bản phía sau Tụ Hiền lâu là Long Trác Việt, Vương chương quây dẫu sao thì cũng chỉ là người quản lý, lợi nhuận của Tụ Hiền lâu cũng không liên quan gì tới lão, cho dù nàng có làm gì thì người chịu thiệt cũng chỉ có Long Trác Việt, chắc chắn không ảnh hưởng gì tới Vương chương quây.

Nhan Noãn Noãn nghĩ vậy, trong lòng cũng cảm thấy kiên định hẳn lên.

“Vương chương quây, ta muốn nói chuyện về lợi nhuận kinh doanh, từ nay về sau, lợi nhuận thu được từ những món ăn do ta làm, ta muốn tám phần!”

“Cái gì? Việc này...” Vương chương quây vừa nghe Nhan Noãn Noãn nói xong, giật mình kinh hoàng, đôi mắt tinh anh tròn tròn nhìn Nhan Noãn Noãn, vẻ không thể tin được: “Nhan cô nương, cô nương vừa mới nói gì?”

Lão gặp ảo giác rồi sao? Tại lão có vấn đề chăng? Vương chương quây tự trấn an bản thân, trước giờ bọn họ đều hợp tác rất tốt, chưa từng phát sinh tranh chấp, tại lão nhất định có vấn đề rồi, Hiền vương phi chắc chắn là chưa từng nói những lời kia.

Nhan Noãn Noãn nhìn Vương chương quây cười còn khó coi hơn cả khóc, chậm rãi nói: “Về sau lợi nhuận từ những món ăn ta làm, ta tám phần, Tụ Hiền lâu hai phần. Vương có thể tìm lão bản chân chính của Tụ Hiền lâu bàn bạc một chút, nếu hắn không đồng ý thì ta sẽ tới từ lâu khác làm việc!”

“A?!”

Vương chương quây khiếp sợ, há hốc miệng mồm, kinh ngạc nhìn Nhan Noãn Noãn. Trước không nói tới việc Hiền vương phi làm thế nào biết được Tụ Hiền lâu còn một lão bản chân chính đằng sau, chỉ riêng chuyện nàng nói sẽ không làm việc ở đây nữa đã đủ khiến cho Vương chương quây khiếp sợ không thôi.

Suy nghĩ đầu tiên của Vương chương quây chính là: Nếu Hiền vương phi bỏ đi thì Tụ Hiền lâu sẽ bị tổn thất lớn, khách nhân đến Tụ Hiền lâu mấy tháng nay đều là vì trù nghệ của nàng, nếu nàng không còn làm ở đây nữa thì lượng khách nhân sẽ giảm xuống nghiêm trọng a! Nghiêm trọng hơn cả là nếu từ lâu khác mời được Hiền vương phi tới làm thì cho dù chủ nhân có năng lực đến đâu, Tụ Hiền lâu sớm muộn cũng phải đóng cửa a!

Vương chương quây toát mồ hôi hột, kích động chà xát hai tay với nhau, nhìn Nhan Noãn Noãn nói: “Hiền vương phi, có phải Tụ Hiền lâu đắc tội gì với người rồi không? Nếu không thì chúng ta có thể thương lượng lại?!”

Hắn rất muốn giữ nàng lại, nhưng nếu hắn đem nguyên văn lời nàng nói lại với chủ tử, tám phần mười là chủ tử sẽ nổi trận lôi đình, không chừng sẽ đuổi thẳng Hiền vương phi ấy chứ. Tuy rằng lợi nhuận có ít lại một chút nhưng là có Hiền vương phi ở đây, tiền thức ăn với tiền trà cũng không phải là con số nhỏ a!

“Vương chương quây, ta không giận người hay bắt cứ người nào ở Tụ Hiền lâu cả...” Ý của nàng vô cùng rõ ràng, người nàng giận chính là lão bản chân chính phía sau Tụ Hiền lâu.

Vương chương quây là thương nhân mấy chục năm trời, có thể quản lý Tụ Hiền lâu này đương nhiên đầu óc cũng nhanh nhạy hơn người thường rất nhiều, lão vừa nghe đã hiểu được ý của Nhan Noãn Noãn.

Khóe mắt Vương chương quây giật giật, có chút dăm chiêu nhìn Nhan Noãn Noãn, trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ Hiền vương phi đã gặp chủ tử, rồi vô tình kết thù oán với người? Chuyện này cũng không phải là quá thần kì đi? Lão ở Tụ Hiền lâu mấy năm trời mà chưa từng thấy gương mặt thật của chủ tử, lần nào cũng chỉ thấy một hắc y nhân mang mũ trùm, ngay cả chủ tử là người phương nào lão còn không biết, cho dù hiện tại chủ tử có đứng ngay trước mặt, lão cũng không nhận ra nữa là. Hiền vương phi mới đến Tụ Hiền lâu được hai ba tháng, nàng làm sao gặp được chủ tử? Còn thân phận của chủ tử nữa?

Vương chương quây tò mò muốn chết, hận không thể lên tiếng hỏi Nhan Noãn Noãn xem chủ tử nhà mình rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhưng cứ mỗi lần định hỏi, lão lại cố gắng đè nén xuống. Hành tung cùng thân phận của chủ nhân là việc riêng của người, cũng không phải là chuyện bọn họ có thể tùy tiện tò mò. Nhưng rốt cuộc chủ tử đã làm gì đắc tội với Hiền vương phi?

Vương chương quây trong lòng ngập tràn nghi hoặc, lại thấy Nhan Noãn Noãn kiên trì không thay đổi, đành phải gật đầu nói: “Ngày mai ta sẽ cho Nhan cô nương câu trả lời thỏa đáng!”

Nửa đêm hôm đó, Long Trác Việt cùng Thiên Minh theo tín hiệu của Vương chương quây, yên lặng không tiếng động xuất hiện ở Tụ Hiền lâu.

“Chủ tử!” Vương chương quây cung kính ôm quyền hành lễ với hắc y nhân đứng phía trước.

“Chuyện gì?” Long Trác Việt mang mũ trùm màu đen, một cơn gió nhẹ thổi qua khiến màn che lay động, lộ ra chiếc cằm cương nghị.

Vương chương quây thấp thỏm không yên, len lén đưa mắt nhìn gương mặt dưới mũ trùm của Long Trác Việt: “Hôm nay Hiền vương phi đưa ra một yêu cầu, nàng muốn tám phần lợi nhuận từ những món ăn nàng làm ra, nàng nói nếu chủ tử không đáp ứng thì nàng sẽ đi từ lâu khác làm việc. Chủ tử, yêu cầu của Hiền vương phi tuy có chút không hợp lý nhưng hai phần lợi nhuận tuy ít nhưng cũng không phải là không chấp nhận được. Từ ngày Hiền vương phi tới Tụ Hiền lâu chúng ta, lợi nhuận so với trước kia tăng lên rất nhiều, đại đa số khách nhân hiện nay đều là vì trù nghệ của nàng mà đến, cho dù chúng ta chỉ lấy được hai phần lợi nhuận từ thức ăn nàng làm, nhưng lợi nhuận từ rượu và những món khác cũng rất khả quan, nếu...”

“Được!”

“Nếu Hiền vương phi đến từ lâu khác làm việc, có thể khách nhân cũng sẽ rời đi theo, đến lúc đó... A???” Vương chương quây còn đang thao thao bất tuyệt nói đỡ cho Nhan Noãn Noãn để thuyết phục chủ tử nhà mình không đuổi nàng đi, thình lình nghe thấy Long Trác Việt đáp ứng, phải mất một lúc

lâu mới hiểu được là chủ tử nhà mình đã đồng ý. Vương chương quỳ kinh ngạc nhìn về phía Long Trác Việt.

“Được???” Vương chương quỳ nghi hoặc hỏi lại.

Long Trác Việt kiên nhẫn nói: “Tất cả đều làm theo yêu cầu của nàng đi, nếu nàng đưa ra yêu cầu gì khác thì không cần hỏi ý kiến của ta, trực tiếp đáp ứng nàng là được rồi!” Đừng nói là Tụ Hiền lâu hai phần, nàng tám phần, cho dù nàng có muốn cả Tụ Hiền lâu thì hẳn cũng nguyện ý tặng cho nàng, miễn nàng có thể hết giận là được.

“Aizzz!!!” Long Trác Việt cứ nhớ tới gương mặt lạnh nhạt, biểu tình hờ hững của Nhan Noãn Noãn sáng nay mà không nhịn được thở dài.

Vương chương quỳ thấy hẳn thở dài, không nhịn được quan tâm hỏi: “Chủ tử có chuyện gì phiền não sao?” Phiền não này sẽ không liên quan tới Hiền vương phi chứ? Hay là chủ tử coi trọng Hiền vương phi? Đúng rồi, nhất định là như vậy! Bằng không sao chủ tử có thể dễ dàng đồng ý với yêu cầu của Hiền vương phi như vậy được, không những không đؤi người mà còn dạn dò lờ đáp ứng tất cả các yêu cầu của nàng, chuyện này thật sự không bình thường chút nào cả!

Khóe miệng Vương chương quỳ khẽ giật, chủ tử à chủ tử, thiên hạ bao nhiêu cô nương người không chọn, sao cứ nhất định phải tranh giành thê tử với Hiền vương gia?

“Vương chương quỳ, nguoi nhiều lời quá rồi!” Thiên Minh đột ngột lên tiếng nói. Vương chương quỳ quan tâm tới chủ tử là có ý tốt, nhưng Vương gia không thích người khác tò mò chuyện của người!

Vương chương quỳ bị Thiên Minh cảnh cáo, sắc mặt khẽ biến, vội vàng khoanh tay, cúi người nói: “Chủ tử bớt giận!”

Long Trác Việt thản nhiên khoát tay, cũng không có ý định trách cứ gì lão, im lặng xoay người rời khỏi Tụ Hiền lâu. Bản thân hẳn bây giờ còn khó bảo toàn, làm gì có thừa tâm tư đi trách cứ người khác chứ.

Trên đường trở về Hiền vương phủ, Long Trác Việt đột ngột nói với Thiên Minh: “Thiên Minh, ngày mai nguoi vào cung mời Hoàng thượng tới Hiền vương phủ một chuyến!”

Long Cẩm Thịnh tuy rằng có tình ý với Lam Tiêm Tiêm nhưng nói thế nào thì hẳn cũng là chủ của hậu cung ba ngàn giai nhân, có thể chu toàn mọi bề cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, đối với việc dễ dàng nữ nhân thì Long Cẩm Thịnh thật sự rất tự tin.

“Dạ, Vương gia!”

Aizzz, Vương gia đáng thương, xem ra lần này Vương phi tức giận không nhẹ, Vương gia hãy tự cầu phúc lấy đi vậy!

Ngày hôm sau, Long Cẩm Thịnh vừa nghe Thiên Minh nói xong, lập tức dẫn theo Nhâm Văn Hải cải trang tới Hiền vương phủ.

Bởi vì có mặt Nhâm Văn Hải nên Thiên Minh cũng không tiện nói rõ, Long Cẩm Thịnh mang theo một bụng hưng phấn cùng hiếu kỳ xuất cung.

Vừa vào tới đại sảnh Hiền vương phủ, Long Cẩm Thịnh đã thấy Long Trác Việt cùng Cổ Nhất ngồi đối diện nhau trên bàn đá, trên mặt bàn là một con heo vàng rực rỡ, dưới ánh nắng mặt trời, Kim hà trư phát ra những luồng ánh sáng vàng rực rỡ, thỉnh thoảng còn lờ mờ xuất hiện những màu sắc khác nhưng rất nhanh đã biến mất.

Kim hà trư nhảy loạn trên bàn, bàn tay Long Trác Việt đặt trên lưng nó thỉnh thoảng lại vuốt ve lên xuống.

Ánh mắt Long Cẩm Thịnh lập tức bị con Kim hà trư hấp dẫn, hẳn sai bước tiêu sái đi qua, ánh mắt không hề rời khỏi Kim hà trư: “Đây sẽ không phải là Kim hà trư trong truyền thuyết chứ?” Long Cẩm Thịnh không nén nổi mừng rỡ hỏi.

Cổ Nhất miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn Long Cẩm Thịnh, ậm ừ cho qua rồi lại chống cằm, vẻ mặt ai oán nhìn xa xăm. Nha đầu kia không để ý tới lão, cũng không nấu cơm cho lão, ô, lão thật đáng thương!

Long Trác Việt đột ngột đứng phắt dậy, túm lấy con Kim hà trư đưa đến trước mặt Cổ Nhất nói: “Lão già, trông chừng con heo này giúp ta!” Nói rồi lôi kéo Long Cẩm Thịnh đi vào phòng trong.

“Ai a, nguoi chậm một chút, chậm một chút, chuyện gì mà phải gấp như vậy a, có thể cho ta gặp Tiêm Tiêm trước được không?”

Rầm— Long Trác Việt dùng sức đóng mạnh cánh cửa phòng lại.

“Không xong việc ta không cho nguoi gặp Tiêm Tiêm!” Long Trác Việt tức giận trừng mắt nhìn Long Cẩm Thịnh, ngữ khí đầy uy hiếp.

Long Cẩm Thịnh trở mắt nhìn Long Trác Việt, khóe môi run run, chỉ thiếu điều chưa quát thẳng vào mặt Long Trác Việt: Người xấu, nguoi là kẻ xấu xa!

Bất quá thì, đối mặt với sự uy hiếp của Long Trác Việt, Long Cẩm Thịnh cũng chỉ có thể ngoan ngoãn im lặng làm theo, trong lòng thầm than: trong thiên hạ, người có thể trị được Long Trác Việt sợ là chỉ có một mình Nhan Noãn Noãn mà thôi!

Đôi mắt Long Cẩm Thịnh phút chốc bùng sáng, vẻ bừng tỉnh đại ngộ nhìn Long Trác Việt: “Trẫm biết rồi, nhất định là nguoi đã dắc tội với Noãn Noãn, chọc nàng giận rồi chứ gì?”

Long Cẩm Thịnh nghĩ như vậy, đột nhiên cảm thấy chuyện Long Trác Việt cho Thiên Minh tới tìm hấn quả là quyết định đúng đắn.

Bị Long Cẩm Thịnh nói trúng tâm sự, trong mắt Long Trác Việt xẹt qua tia xấu hổ, ánh mắt nhìn về phía xa xăm nói: “Noãn Noãn đã biết!”

“Biết cái gì?” Long Cẩm Thịnh tìm một cái ghế dựa rồi ngồi xuống, nghe Long Trác Việt nói vậy, theo bản năng hỏi lại, chỉ là, đối diện với ánh nhìn sắc bén như dao của Long Trác Việt, Long Cẩm Thịnh rất nhanh hiểu được ý tứ của hấn, cả thân hình cao lớn căng thẳng, một tay chỉ vào Long Trác Việt, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười đậm nhạt: “Ý của ngươi là Noãn Noãn đã biết chuyện ngươi giả ngu, nha... ngươi xong đời rồi, với tính cách của Noãn Noãn, nhất định tức đến nghiêng răng nghiêng lợi nha!” Đôi đồng tử đẹp hiện rõ ý vui thích khi thấy người khác gặp họa.

Nội tâm Long Trác Việt phút chốc trùng xuống.

Long Cẩm Thịnh làm như không thấy biểu tình tâm tối kia, khoanh tay đi qua đi lại trước mặt Long Trác Việt nói: “Cái này chính là lật thuyền trong mương nha, ta cho ngươi tính kế ta, ta cho ngươi bôi xấu ta, đáng đời ngươi a!”

Mỗi một câu nói, Long Cẩm Thịnh lại trừng mắt liếc Long Trác Việt, khóe miệng nhếch lên, nhìn thế nào cũng giống như tiểu nhân thừa nước đục thả câu. Nhìn gương mặt Long Trác Việt càng lúc càng tối tăm, trong lòng Long Cẩm Thịnh vui sướng không sao nói thành lời.

Ông trời cuối cùng cũng chịu mở mắt a!

“Long—Cẩm—Thịnh!” Long Trác Việt nhìn Long Cẩm Thịnh sung sướng bỏ đá xuống giếng, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi nói qua kẽ răng.

Long Cẩm Thịnh đột nhiên cảm thấy một cỗ khí lạnh bay về phía mình, âm thầm giật mình, vội vàng thu lại ý cười trên mặt.

“Khụ—nói đi, cần trầm giúp gì?” Long Cẩm Thịnh ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt hỏi, bất quá thì trong lòng vẫn không tự chủ được đắc ý không thôi.

“Làm thế nào mới có thể khiến nàng nguôi giận?” Long Trác Việt đảo mắt nhìn Long Cẩm Thịnh, thấy hấn đã thu lại ý cười khi người khác gặp họa mới lên tiếng hỏi.

Long Cẩm Thịnh vuốt cằm, tuấn mi nhướn lên, bộ dạng hết như trường bối đang giáo dục hậu bối nói: “Kỳ thật thì đồ nữ nhân cũng khá đơn giản, chỉ cần tặng nàng chút trang sức châu báu, kỳ trân dị thảo,... là các nàng sẽ hớn hở ngay, hậu cung ba ngàn giai lệ trăm đều đồ như vậy a, trăm thử trăm thiêng...”

“Những nữ nhân khác có thể so sánh với Noãn Noãn sao?” Mây rậm Long Trác Việt nhú chặt, lạnh lùng liếc Long Cẩm Thịnh, vết sẹo xấu xí trên mặt trở nên dọa người hơn, bộ dáng như thể nếu Long Cẩm Thịnh còn dám nói xằng nói bậy thì hấn cũng không ngại thi triển quyền cước.

“Đương nhiên, Noãn Noãn là ngoại lệ a!” Long Cẩm Thịnh đương nhiên hiểu câu ‘thức thời mới là trang tuấn kiệt’, tự biết nội công mình không bằng Long Trác Việt, vội vàng sửa lại: “Nói qua thì cũng phải nói lại, Noãn Noãn tuy đặc biệt nhưng cũng là nữ nhân a, nữ nhân đều thích được tặng lễ vật, nếu vàng bạc châu báu không xứng được với Noãn Noãn thì ngươi tốn thêm chút tâm tư chọn lễ vật cho nàng đi, không cần quá trân quý, chủ yếu là phải xuất phát từ tấm lòng, đến lúc đó, cho dù Noãn Noãn không hoàn toàn tha thứ cho ngươi, nhưng ít nhất cũng khiến nàng vui về a!”

Long Trác Việt chống cằm, có chút đắm chiêu nhìn Long Cẩm Thịnh. Nói cũng có lý, thứ gì có thể khiến Noãn Noãn vui về nhỉ?

“Nể tình huynh đệ, vì huynh ta đại nhân đại lượng tha cho tiểu nhân ngươi, lần trước ngươi ở trước mặt Noãn Noãn hủy hoại hình tượng của ta, chuyện này ta sẽ không tính toán với ngươi, lát nữa ta sẽ đến Tự Hiền lâu tìm Noãn Noãn, nói giúp ngươi vài lời, thế nào, đủ nghĩa khí chưa?”

Long Cẩm Thịnh vỗ vỗ bả vai Long Trác Việt, bộ dáng đại nhân đại nghĩa như đang nói: Xem đi, ta đối với ngươi rất tốt a, huynh trưởng tốt như ta đây, ngươi đi đâu tìm được chứ?

Long Trác Việt liếc hấn đầy khinh thường, thờ ơ nói: “Vậy thì cảm ơn nha!” dứt lời liền xoay người ra khỏi phòng, để lại một mình Long Cẩm Thịnh tức đến dậm chân: “Ủy uy uy, thái độ của ngươi như vậy là sao? Ngay cả chút thành ý cảm ơn cũng không có!”

Long Cẩm Thịnh oán giận ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Quá khứ của Long Trác Việt!

Ads Long Cẩm Thịnh vừa đi ra tới cửa phòng đã thấy Lam Tiêm Tiêm đứng chờ ở phía xa.

Ánh mặt trời chiếu xuống làn da nõn nà không tỳ vết khiến nó tỏa ra thứ ánh sáng mê người như dương chi bạch ngọc thượng hạng, đôi mắt trong như nước hồ thu, tĩnh lặng mà đầy nhu tình, chỉ một cái liếc mắt cũng đủ khiến người ta cảm thấy như lạc vào giấc mộng.

Lam Tiêm Tiêm đứng thẳng người, hai tay chồng lên nhau đặt trên tà váy, yên lặng nhìn về phía xa, vừa thấy thân ảnh Long Cẩm Thịnh xuất hiện, đáy mắt tĩnh lặng phút chốc bùng lên tia vui vẻ.

Long Cẩm Thịnh bước nhanh về phía Lam Tiêm Tiêm: “Tiêm Tiêm...”

“Hoàng thượng!” Lam Tiêm Tiêm cúi đầu, cung kính hành lễ, giọng nói thánh thót như chim hoàng anh, thấp phần êm tai.

“Ồ Hiền vương phủ có quen không?” Long Cẩm Thịnh hỏi, vô cùng tự nhiên đưa tay cầm lấy bàn tay bạch ngọc của Lam Tiêm Tiêm.

Những ngón tay mảnh khảnh, ngọc ngà của Lam Tiêm Tiêm xen lẫn những ngón tay cứng rắn của Long Cẩm Thịnh, vô cùng thân mật.

Lam Tiêm Tiêm cúi đầu nhìn mười ngón tay đang đan chặt vào nhau, đáy mắt sáng lên tia cảm động, vui sướng cùng ngọt ngào.

“Ta rất tốt, Vương gia cùng Vương phi rất chiều cố ta!”

So với Nguyệt các thì Hiền vương phủ thật sự tốt hơn rất nhiều, ở đây nàng mới cảm thấy là chính mình, là một người hoàn toàn tự do, không cần lúc nào cũng phải nguy trang, miễn cưỡng tươi cười với người khác, không cần đè nén những cảm xúc ghê tởm khi hầu hạ khách nhân.

Lam Tiêm Tiêm hi vọng những ngày sau này nàng vẫn có thể tự do như những ngày qua., càng hi vọng Long Cẩm Thịnh sẽ sớm có được những ngày như vậy. Nhưng nàng biết, đó chỉ là giấc mộng xa vời của bản thân nàng mà thôi. Thân thể nàng đã sớm không còn toàn bích, tuy là lần đầu tiên đã trao cho Long Cẩm Thịnh, nhưng sau này đã qua tay rất nhiều nam nhân khác, sớm đã dơ bẩn không chịu nổi, mỗi khi đêm xuống nàng lại hi vọng có thể kết thúc sinh mệnh của chính mình, chỉ cần như vậy là nàng được giải thoát rồi! Nhưng là nghĩ đến nàng chết rồi, không có ai giúp Long Cẩm Thịnh, chưa thấy hấn giành lại được quyền chấp chính, nàng chết cũng không an tâm.

Bàn tay Lam Tiêm Tiêm trong tay Long Cẩm Thịnh phút chốc nắm chặt lại, như muốn tìm kiếm sự an toàn từ nam nhân đối diện. Nàng không dám mong ước nhiều, chỉ cần có thể thấy hấn, trò chuyện với hấn là đủ rồi!

“Có thiếu thứ gì sai người tới tìm ta, khi nào có thời gian rảnh ta sẽ đến Hiền vương thăm nàng!” Long Cẩm Thịnh ân cần nói.

Lam Tiêm Tiêm khẽ cười, nhẹ giọng đáp: “Àn, thiệp hiệu!”

“Khoảng thời gian tới Trác Dương sẽ ở lại kinh thành, nàng yên tâm ở lại Hiền vương phủ, đừng ra ngoài một mình, tránh để hấn nhìn thấy mà quấy rầy nàng!”

Nghe những lời dặn dò đầy quan tâm của Long Cẩm Thịnh, gương mặt xinh đẹp của Lam Tiêm Tiêm ngập tràn hạnh phúc: “Được!”

Long Cẩm Thịnh ở lại Hiền vương phủ tới gần trưa mới đi đến Tụ Hiền lâu.

Thời điểm hấn rời đi, Long Trác Việt nhiệt tình tiễn ra tới tận cửa lớn, Long Cẩm Thịnh nhìn gương mặt đầy nhiệt tình của Long Trác Việt, sau lưng như có từng trận gió lạnh tấp vào.

“Nhâm Văn Hải, có phải trời trở lạnh hay không?” Long Cẩm Thịnh đi đằng trước, chà chà hai cánh tay đột nhiên nổi đầy da gà, hỏi Nhâm Văn Hải đang đi bên cạnh.

Nhâm Văn Hải mờ mịt ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao, buồn bực nghe chủ tử nhà mình nói mê nói sáng, mặt trời đang lên, trời chỉ có càng lúc càng nóng chứ sao có thể lạnh được?

“Hồi bẩm Hoàng thượng, hình như là vậy đó ạ!”

Nghĩ là một chuyện nhưng nói lại là một chuyện khác a. Nhâm Văn Hải chỉ sững sốt một chút, rất nhanh phụ họa theo lời Long Cẩm Thịnh. Cho dù Hoàng thượng có nói là trời tối thì lão cũng phải thừa nhận là trời tối a!

Giữa trưa luôn là thời điểm bận rộn nhất của Tụ Hiền lâu, Long Cẩm Thịnh mới tới cửa lớn Tụ Hiền lâu đã bị hàng người rồng rắn xếp hàng từ trong ra ngoài hù cho kinh hoàng.

Long Cẩm Thịnh không tin vào những gì mình thấy, dụi dụi mắt, cứng lưỡi hỏi: “Mất ta bị hỏng rồi sao? Tụ Hiền lâu từ khi nào lại biến thành biển người thế này?”

Long Cẩm Thịnh ngẩng đầu nhìn biển hiệu trên cao, ba chữ bằng vàng vô cùng hữu lực ‘Tụ Hiền lâu’ đã xác định là hấn không có đến nhầm chỗ.

Nhâm Văn Hải kinh ngạc, không ngừng nuốt nước miếng, mất một lúc lâu mới kìm nén được nỗi khiếp sợ trong lòng: “Chủ tử, người quên rồi sao, Hiền vương phi là đầu bếp ở Tụ Hiền lâu, những người này đều vì ngưỡng mộ trù nghệ của nàng mà đến!”

Long Cẩm Thịnh đảo mắt liếc Nhâm Văn Hải, lúc này mới ngây ngốc gật đầu: “Hình như đúng là có chuyện như vậy!”

Hắn ở trong cung cũng có biết tới tin đồn Tụ Hiền lâu thuê được tân đầu bếp có trù nghệ rất cao, món ăn vô cùng độc đáo, gần như độc bá kinh thành, mỗi ngày đều chật kín người xếp hàng, sau này hắn mới biết được vị đầu bếp thần bí kia chính là Nhan Noãn Noãn.

Tuy nói Nhan Noãn Noãn trù nghệ cao siêu khiến người ta chấn động nhưng mà rầm rộ như vậy thật khiến người ta kinh hãi! Có thể khiến người ta cam tâm tình nguyện xếp hàng chờ đợi vận may, còn không phải xưng bá rồi sao?

Nhìn hàng người rồng rắn nối đuôi nhau, Long Cẩm Thịnh khẽ nhíu mày, chẳng lẽ muốn hắn xếp hàng đi vào sao? Việc này sao có thể được chứ?

“Nhâm Văn Hải, ngươi đứng đây xếp hàng đi!” Thân mình khẽ chuyển, Long Cẩm Thịnh tiêu sái đi về phía cửa sau.

Nhâm Văn Hải khó hiểu nhìn theo bóng Long Cẩm Thịnh, nhưng thân là nô tài, nghe theo phân phó của chủ tử chính là nghĩa vụ của lão. Nhâm Văn Hải không hề hỏi lại, ngoan ngoãn đứng vào hàng người.

Cửa sau Tụ Hiền lâu cũng không phải là dễ tìm ra, tâm tư Long Trác Việt thâm trầm, vì tránh người ngoài xông vào Tụ Hiền lâu, đằng sau đã thiết kế rất nhiều cánh cửa, mỗi cửa đều dẫn tới một nơi khác nhau nhưng không có cửa nào vào được Tụ Hiền lâu. Tụ Hiền lâu quả thực rất lớn, nếu không phải biết trước địa điểm cửa sau thì sợ là có tìm cả tháng cũng không ra được.

Long Cẩm Thịnh đã biết Tụ Hiền lâu là sản nghiệp của Long Trác Việt, đương nhiên cũng sẽ biết cửa sau Tụ Hiền lâu ở đâu rồi. Cửa sau cũng không khóa, Long Cẩm Thịnh nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Vừa đi được mấy bước đã thấy Hàn Thế Hiền ngồi chồm hổm ở sau hậu viện, một tay xách gà, một tay cầm dao thái, xem chừng như chuẩn bị cắt tiết gà, chỉ là, biểu tình trên mặt Hàn Thế Hiền lại ngập tràn thống khổ.

Con gà không ngừng quẫy cánh giãy dụa, Hàn Thế Hiền bị bất ngờ, còn chưa kịp phản ứng thì con gà đã thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn chạy đi.

Nhan Song Song nghiêng người dựa vào gốc cây gần đó, nhàn nhã cắn hạt dưa, thỉnh thoảng lại cúi đầu liếc nhìn chiến trường đẫm máu của Hàn Thế Hiền, đôi mắt đẹp không hề che giấu ý cười mỉa mai. Nếu không phải tận mắt chứng kiến, nàng cũng không thể nào tưởng tượng được, đường đường là một công tử thế gia mà lại không dám cắt tiết gà?!

“Hàn thiếu gia, cũng đã nửa ngày rồi mà cả một con gà nguoi giết cũng không xong, bao giờ thì chúng ta mới có gà ăn đây?” Nhan Song Song phun vỏ hạt dưa, gương mặt thanh tú hiện rõ ý cười, nhìn Hàn Thế Hiền đang chật vật đuổi theo con gà trong sân hoi.

Đúng lúc này, khoe mắt liếc thấy Long Cẩm Thịnh đang lững thững đi đến, cả người cứng đờ, hạt dưa trong tay rớt xuống đất lúc nào không biết, vội vàng cúi người hành lễ với Long Cẩm Thịnh.

Long Cẩm Thịnh mắt thấy Nhan Song Song chuẩn bị hành lễ, vội vàng bước tới nâng tay nàng ngăn lại.

Hàn Thế Hiền bắt được gà, hớn hơ đứng dậy, xoay người nhìn một màn trước mắt mà ngẩn cả người, lại thấy nam nhân xa lạ đang nắm lấy tay Nhan Song Song, đột nhiên quát lớn: “Uy uy uy, sao lại thế này, có biết thế nào là nam nữ thụ thụ bất thân không mà giữa ban ngày ban mặt lại dám đùa giỡn gái nhà lành? Tên khốn nhà nguoi... hử? Trông nguoi rất quen mắt nha, chúng ta đã gặp nhau rồi đúng không? Nha... ta nhớ rồi, nguoi chính là nguoi hôm trước bị nguoi ta ném xuống lầu Nguyệt các đây mà, ta cảnh cáo nguoi, nơi này không phải Nguyệt các, nàng cũng không phải nguoi nguoi có thể tùy tiện đùa giỡn, còn không mau buông tay??” Hàn Thế Hiền vung dao thái, không chút kiêng kỵ cảnh cáo Long Cẩm Thịnh, vì đuổi gà nãy giờ mà đầu tóc dính đầy lông gà, ngay cả khoe miệng cũng không tránh khỏi dính vài cọng.

Mắt thấy dao thái trên tay Hàn Thế Hiền tới gần, Long Cẩm Thịnh cuống quýt buông tay Nhan Song Song, liếc nhìn nàng đầy ẩn ý.

“Vương phi ở trong phòng bếp đằng kia a!” Nhan Song Song chỉ về phòng một căn phòng nhỏ phía xa nói với Long Cẩm Thịnh.

Long Cẩm Thịnh gật đầu, trước khi đi còn đưa mắt nhìn sang Hàn Thế Hiền, thấy trong mắt hắn ẩn hiện địch ý, trong lòng gọi lên hứng thú, cũng không hề tức giận, về thân thiết vỗ vỗ bả vai Hàn Thế Hiền nói: “Chuyện ngày đó, đa tạ công tử ra tay tương trợ, có cơ hội, tại hạ nhất định đáp tạ!” Dứt lời liền lướt qua Hàn Thế Hiền đi đến phòng bếp Nhan Song Song chỉ, để lại Hàn Thế Hiền ngây ngốc không hiểu điều gì đang diễn ra.

Bất quá thì lời cảm tạ kia của Long Cẩm Thịnh khiến Hàn Thế Hiền khá hài lòng, tính ra thì còn biết lễ nghĩa, cũng biết là mình đã từng ra tay giúp hắn.

“Nhan Song Song, nguoi dù sao cũng là một cô nương chưa gả nha, sao có thể cùng nam nhân khác liếc mắt đưa tình như vậy được? Để nguoi khác nhìn thấy sẽ hiểu lầm nguoi nha!”

Hàn Thế Hiền sau khi lấy lại tinh thần liền nghiêm mặt, bộ dáng trưởng bối giáo dục Nhan Song Song. Nam nhân vừa rồi nhìn Nhan Song Song như vậy là sao chứ?

Nhan Song Song thân nhiên liếc Hàn Thế Hiền: “Nô tỳ thân phận thấp hèn, không dám nhọc Hàn thiếu gia lo lắng. Vương phi bảo nô tỳ xuống đốc thúc Hàn thiếu gia, mong Hàn thiếu gia nhanh tay lên một chút!”

“Aizzz, ta nói nguoi nha, như thế nào lại không thấy được lòng tốt của ta chứ?” Lòng tốt của Hàn Thế Hiền bị Nhan Song Song bóp méo, không nhận được xù lông lên.

“Noãn nhi... khụ khụ...” Long Cẩm Thịnh vừa bước vào phòng bếp đã bị khói và mùi thức ăn bên trong làm cho khó thở, liên tục ho khan.

Tuy rằng hấn chỉ là con rối trong tay thái hậu nhưng tốt xấu gì cũng an nhàn sung sướng từ nhỏ, chưa từng phải đặt chân đến nhà bếp kiếm ăn, hôm nay bước vào, khó có thể thích ứng được với mùi thức ăn cũng như khói bụi trong này.

Nhan Noãn Noãn quay đầu, nhìn thấy Long Cẩm Thịnh đứng ngoài cửa ho khan, đáy mắt xẹt qua tia kinh ngạc, nhưng nghĩ lại thì thấy việc hấn tới tìm nàng cũng là hợp tình hợp lý: “Hiện tại ta không có thời gian, Hoàng thượng chắc phải chờ một lúc rồi!”

Long Cẩm Thịnh bịt mũi, nhìn Nhan Noãn Noãn bận rộn hết việc này đến việc khác, cũng không nóng vội nói: “Không sao, chờ Noãn nhi làm xong việc rồi nói chuyện sau!” Người thấy mùi thơm từ trong nồi bay ra, cổ họng Long Cẩm Thịnh nhất thời thông suốt: “Ta cũng có chút đói bụng rồi, đã sớm nghe tân đầu bếp Tụ Hiền lâu trù nghệ độc đáo, không biết hôm nay có may mắn được thưởng thức không?”

“Vây Hoàng thượng có thể nói với Song Song để nàng ấy tới nói với Vương chương quây, để lão sắp xếp một gian cho người!” Nhan Noãn Noãn cũng không quay đầu, cầm xẻng chiên đồ ăn linh hoạt úp xuống trời lên, kỹ thuật vô cùng thành thục.

Long Cẩm Thịnh thấy nàng bận rộn, cũng không có ý định quấy rầy, im lặng xoay người rời khỏi phòng bếp đi tìm Nhan Song Song.

“Song Song, chủ tử nhà ngươi bảo người nói với Vương chương quây sắp xếp cho ta một gian phòng!”

Nhan Song Song nghe thấy giọng nói trầm ổn của Long Cẩm Thịnh vang lên sau lưng, mạnh mẽ gạt mình, cả người nháy mắt lâm vào khản trương, cúi người gạt đầu rồi dẫn Long Cẩm Thịnh đi về phía đại sảnh.

Đối mặt với hoàng đế cửu ngũ chí tôn, rất ít người có thể bình tĩnh, bình chân như vại được, huống chi nàng chỉ là một nha hoàn nho nhỏ mà thôi!

Vương chương quây vừa nhìn thấy Long Cẩm Thịnh từ phía hậu viện đi đến, có chút kinh ngạc, nhưng vừa nghe Nhan Song Song nói đây là khách quý của Nhan Noãn Noãn, trong lòng thăm hiểu rõ, ngay cả Vương phi còn phải tiếp đãi như khách quý thì thân phận nhất định không đơn giản, việc người này biết được cửa sau của Tụ Hiền lâu cũng là chuyện bình thường. Tuy rằng lão cũng lo lắng chuyện bại lộ vị trí cửa sau Tụ Hiền lâu sẽ đem lại nhiều phiền toái, nhưng chủ tử đã dặn dò rất kỹ là phải đáp ứng mọi yêu cầu của Hiền vương phi, có lo lắng hơn cũng chỉ là thừa!

Vương chương quây bố trí cho Long Cẩm Thịnh một gian phòng tao nhã mà yên tĩnh, cửa phòng được cách âm rất tốt, chỉ cần đóng lại là không nghe thấy âm thanh huyền ảo bên ngoài, cũng không nghe thấy tiếng động phòng kế bên.

Tiểu nhị mang trà Bích Loa xuân vào, Long Cẩm Thịnh tùy ý dựa người trên ghế, chậm rãi thưởng trà.

Nhan Song Song vừa từ trong gian phòng của Long Cẩm Thịnh đi ra đã đụng phải Hàn Thế Hiền ở góc rẽ, trên tay hấn còn xách theo cả con gà khi nãy. Thấy hấn mày rậm nhíu chặt, con ngươi đen như đêm không trăng nhìn chằm chằm vào mình.

“Người... người như thế nào lại ở đây?” Nhan Song Song thiếu chút nữa tông vào hấn, sợ hãi vỗ vỗ ngực, bất mãn trừng mắt nhìn Hàn Thế Hiền.

“Đầu óc nha đầu nhà ngươi để đi đâu rồi hả, vừa mới bảo ngươi đừng liếc mắt đưa tình với nam nhân xa lạ, như thế nào chỉ chớp mắt một cái đã chạy đi cùng kẻ khác, vạn nhất gặp người xấu, bị người ta khi dễ thì ngươi khóc cũng muộn rồi nha!” Hàn Thế Hiền nhìn Nhan Song Song, biểu tình như hận rên sất không thành, vì vội vàng đuổi theo nàng mà hấn xách theo cả con gà, hai cánh gà không ngừng giãy dụa muốn thoát ra.

Nhan Song Song liếc xuống con gà trong tay Hàn Thế Hiền, thấy nó giãy dụa như đang hấp hối. Xem ra con gà này không chết dưới dao Hàn Thế Hiền mà là chết dưới sự tra tấn của hấn a! Bị người ta bóp cổ như vậy, không chết mới là lạ!

“Hàn thiếu gia lo lắng nhiều rồi, ta hiện tại rất tốt, không có bất cứ chuyện gì cả!” Kỳ quái, bọn họ thân thiết lắm sao, tại sao hấn lại quản chuyện của nàng như chuyện nữ nhi nhà hấn vậy? Hơn nữa, nếu có nguy hiểm, với sức của nàng lại không tránh được sao?

Nhan Song Song lướt qua Hàn Thế Hiền đi tới cầu thang. Hàn Thế Hiền vội vàng đuổi theo, không ngừng la hét: “Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, ta cũng chỉ là muốn tốt cho ngươi thôi, ngươi hiểu sao không cảm ơn hả?”

Thời điểm Nhan Noãn Noãn xong việc tới tìm Long Cẩm Thịnh, đã thấy hấn com no rượu say, cả người dựa vào lưng ghế, một tay khẽ xoa bụng, hiển nhiên là ăn no quá đầy bụng rồi!

“Ách... Noãn nhi đã đến rồi!” Long Cẩm Thịnh giương mắt nhìn Nhan Noãn Noãn, nắc một tiếng.

Nhan Noãn Noãn nhìn qua đống hỗn độn trên bàn ăn mà không khỏi gạt mình, năm phần? Một mình hấn mà ăn tới năm phần, không no chết mới là lạ!

“Hoàng thượng tới tìm ta là vì chuyện của Long Trác Việt sao?” Nhan Noãn Noãn ngồi xuống, nhìn Long Cẩm Thịnh ở phía đối diện hỏi.

Long Cẩm Thịnh không nhanh không chậm giơ ngón tay cái hướng về phía Nhan Noãn Noãn, khen ngợi: “Thông minh! Trù nghệ của Noãn nhi quả thực hơn người, so với đầu bếp trong ngự thiện phòng còn độc đáo hơn cả, nếu muội không phải Vương phi của Long Trác Việt thì trăm thật muốn mời nàng tới ngự thiện phòng làm việc mà!”

Mệnh Long Trác Việt thật là quá tốt mà, ngày nào cũng có thể hưởng mỹ thực do Nhan Noãn Noãn làm! Tiểu tử này cũng thật đáng ghét, trù nghệ của Noãn Noãn tốt như vậy mà cũng không biết mời hấn thưởng thức.

Nhan Noãn Noãn thần nhiên nhếch môi, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh nhận lời khen ngợi của Long Cẩm Thịnh: “Tạ Hoàng thượng!” Nói rồi yên lặng nhìn Long Cẩm Thịnh, khí chất không vương bụi trần khiến cả người như đang tỏa sáng.

“Long Trác Việt giả ngu, chuyện này ngoại trừ ta cùng Thiên Minh ra thì không ai biết cả!” Long Cẩm Thịnh nghiêm trang nói, gương mặt tuấn mã đầy nghiêm nghị.

“Điểm ấy thì ta có thể hiểu được!” Dung nhan Nhan Noãn Noãn xuất trần, hai hàng lông mi dài cong vút khẽ chớp một đường duyên dáng, đôi mắt như nước hồ thu lấp lóe tinh quang.

Ngừng lại một chút, nàng ngẩng đầu nhìn Long Cẩm Thịnh, nói tiếp: “Long Trác Việt còn có chuyện gì mà ta không biết?”

Long Cẩm Thịnh ném cho Nhan Noãn Noãn ánh nhìn ngờ vực. Đến lúc này, hắn cũng không tính giấu diếm Nhan Noãn Noãn làm gì nữa, nếu Long Trác Việt đã tìm hắn tới nói chuyện với Nhan Noãn Noãn nghĩa là đã chấp nhận để Nhan Noãn Noãn biết tất cả mọi bí mật của mình.

“Năm Long Trác Việt bảy tuổi thiếu chút nữa táng thân trong biển lửa, thời điểm được cứu ra cũng đã gần hấp hối, lúc tỉnh lại thì như người mất hồn, không khóc không cười cũng không nói, tất cả ngư y trong cung đều thức thủ vô sách. Lúc bấy giờ tiên hoàng chỉ có một hoàng tử duy nhất là Long Trác Việt, trăm lúc bấy giờ cũng chỉ là một đứa trẻ, tiên hoàng thấy Long Trác Việt bị hỏa hoạn kích thích, sợ hắn gặp chuyện không may liền để cho ta cùng một đám công tử thế gia khác làm bạn bên cạnh Long Trác Việt!”

Long Cẩm Thịnh chìm trong quá khứ, ánh mắt có chút mờ mịt, ẩn hiện tia may mắn.

“Trẫm còn nhớ rất rõ, nửa đêm của một tháng sau đó, trời mưa rất to, trẫm xuống giường đi ra ngoài, thấy ngoài cửa sổ hiện rõ một bóng đen, vì tò mò nên đã đi theo ra ngoài, bởi vì vội vàng muốn đi theo nên cũng không mang theo ô, trẫm thấy bóng đen nọ đi về phía đại điện đã bị hỏa hoạn thiêu rụi, nơi đó sớm không còn chút dấu vết nào của thời long ẩn xa hoa nữa mà là một mảnh phế tích ngổn ngang, bóng đen đột ngột quì trên đất, không ngừng gào khóc, tiếng khóc kia tê tâm liệt phế, trẫm nghe thấy liền không tự chủ bước tới gần mới biết bóng đen đó chính là Long Trác Việt. Trẫm trốn sau một cây cột, nghe vừa gọi mẫu phi vừa gào khóc, tiếng khóc hòa lẫn trong tiếng mưa, đánh mạnh vào tâm trẫm, lúc đó trẫm mới biết hỏa hoạn ngày trước không phải ngoài ý muốn, mà là bởi vì...”

Nội tâm Nhan Noãn Noãn theo lời kể của Long Cẩm Thịnh trở về thời thơ ấu của Long Trác Việt, hỏa hoạn, mẫu thân mất, nỗi kinh hoàng, sợ hãi cùng bất lực cuối cùng lại biến thành phần hận... bởi vì...

Mất hạnh phút chốc trở nên âm trầm, Nhan Noãn Noãn nhìn Long Cẩm Thịnh, chậm rãi hỏi lại: “Là Thái hậu?!” Tuy là hỏi nhưng trong lòng nàng đã sớm có câu trả lời.

Long Cẩm Thịnh nhìn Nhan Noãn Noãn, đối với việc nàng đoán ra thủ phạm nhanh như vậy cũng không ngạc nhiên, gật gật đầu coi như xác nhận.

“Thái hậu là công chúa hòa thân từ Tuyết quốc, theo lý sẽ trở thành Hoàng hậu Thương Nam quốc, nhưng là bà ta gả tới Thương Nam quốc hơn mười năm cũng không có con nối dõi, mà lúc giờ các tần phi khác cũng không ai sinh hạ được hoàng tử hay công chúa nào cả, nếu không phải sinh non thì cũng là thai chết lưu trong bụng mẹ!”

Sau này hắn mới biết được, sở dĩ tiên hoàng không có con nối dõi, tất cả mọi chuyện đều là do Thái hậu Thượng Quan Dong ban tặng. Một nữ nhân điên khùng, chính mình không thể sinh con cũng không cho phép nữ nhân nào sinh con cho tiên hoàng!

Nhìn ánh mắt nhu hòa của Long Cẩm Thịnh dần chuyển thành hung ác, Nhan Noãn Noãn rất nhanh đoán được nguyên do: “Nếu Thái hậu tâm ngoan thủ lạt như vậy thì sao Long Trác Việt có thể sống đến năm bảy tuổi?”

Chiếu theo lời Long Cẩm Thịnh thì cho dù phi tử nọ có bình an sinh hạ hoàng tử, Thái hậu cũng không cho phép đứa nhỏ kia sống sót.

Long Cẩm Thịnh hít một hơi đầy nguy hiểm, nói tiếp: “Thời điểm Thái hậu biết tới sự tồn tại của Long Trác Việt thì hắn đã năm tuổi rồi. Mẫu thân Long Trác Việt là con gái một thương nhân ở một thị trấn nhỏ, không thân phận hay địa vị cao quý. Tiên hoàng dù biết mọi chuyện là do Thượng Quan Dong gây nên nhưng cũng hiểu được thâm cung hiểm ác khó lường, người vì bảo hộ mẹ con Long Trác Việt nên mới không đưa nàng tiến cung mà an bài ở trong hành cung của hoàng tộc. Năm Long Trác Việt năm tuổi, tiên hoàng mới quyết định đưa Uyển phi cùng hắn vào cung, Thái hậu có thể làm gì hơn ngoài nhẫn? Bề ngoài bà ta tỏ ra ôn nhu hào phóng, đối với Uyển phi như tỷ muội ruột thịt!”

“Tiên hoàng đối với Uyển phi vô cùng sủng ái, bao nhiêu tâm tư tình cảm đều đặt trên người nàng, không chỉ vì nàng hạ sinh hoàng tử duy nhất mà càng vì dung nhan tuyệt sắc của nàng khiến người mê luyến. Sóng gió hậu cung cũng vì vậy mà nảy sinh, nữ nhân khi ghen rất điên cuồng, Uyển phi nhiều lần bị người ta hãm hại, tiên hoàng giận tím mặt, trực tiếp ra tay chấn chỉnh toàn bộ hậu cung, kẻ thì bị giết, người bị biếm vào lãnh cung khiến cho lòng người hoang mang rối loạn, cho dù có bất mãn cũng không dám nảy sinh dị ý với Uyển phi. Mất thấy địa vị Uyển phi ngày càng ca, cộng thêm việc nàng sinh hoàng tử nối dõi cho tiên hoàng, Thái hậu cảm thấy địa vị của mình bị Uyển phi uy hiếp nghiêm trọng!”

“Uyển phi cảm nhận được sự khác thường, vội đem Long Trác Việt giấu trong tủ quần áo, Long Trác Việt tận mắt chứng kiến Vạn Toàn giết chết Uyển phi, thái giám cung nữ trong cung Cảnh Tuyền cũng chịu chung số phận. Long Trác Việt nói, đêm đó, mùi máu tanh tràn ngập cung điện khiến người ta nghe mà thấy buồn nôn, Vạn Toàn vừa phóng hỏa vừa tìm kiếm Long Trác Việt, mặc dù lúc bấy giờ trời đã rất khuya, nhưng hỏa hoạn rất nhanh kinh động toàn bộ hoàng cung, đám người Vạn Toàn không có cách nào khác, đành phải dẹp bỏ ý định giết Long Trác Việt rồi vội vàng rời đi. Nhất định là bọn chúng nghĩ rằng hỏa hoạn lớn như vậy chắc chắn sẽ thiêu chết Long Trác Việt!”

Nhan Noãn Noãn thần thức không thôi: “Chính là người tính không bằng trời tính, Long Trác Việt cư nhiên vẫn còn sống!” Tận mắt chứng kiến mẫu thân chết mà không thể làm gì được thì sẽ thống khổ như thế nào a? Cho dù còn sống thì tuổi thơ Long Trác Việt chắc chắn cũng chìm trong ác mộng, cũng là sống trong đau đớn, thù hận!

Nội tâm Nhan Noãn Noãn bởi vì quá khứ của Long Trác Việt mà đau đớn không thôi. So với nỗi đau của Long Trác Việt thì việc nàng sinh ra không cha không mẹ vẫn tốt hơn rất nhiều.

“Lúc trầm nghe thấy tiếng khóc đầy oán hận của Long Trác Việt, không kìm lòng được nên đã khóc theo, chính lúc ấy, Long Trác Việt trừng mắt nhìn trầm đầy cảnh giác, đôi mắt như muốn phun ra máu, thời điểm đó, trầm thấy Long Trác Việt giống như dã thú, lúc nào cũng có thể nhảy bổ vào xé xác con mồi là trầm!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Kinh vì thiên nhân!

Ads “Trầm thấy Long Trác Việt đã phát hiện ra mình liền chậm rãi đi lại chỗ hắc, Long Trác Việt thấy trầm tiến đến thì không ngừng lui lại, đôi mắt chất chứa lửa giận cùng đề phòng. Trầm nói với hắc là trầm sẽ không đem chuyện đêm nay nói với người khác, không biết có phải lúc này Long Trác Việt còn quá nhỏ hay không mà dù đã trải qua một hồi đại biến, tâm tính cũng không thành thực, vừa nghe trầm nói vậy liền coi trầm là huynh đệ vào sinh ra tử, thập phần tin tưởng trầm. Long Trác Việt nói với trầm, hắc muốn sống để báo thù cho Uyển phi, nhưng mà dưới tai mắt của Thái hậu, muốn sống sót để báo thù thì quá thật nói dễ hơn làm, bởi vậy Long Trác Việt mới quyết định giả ngu!” Chỉ có trở thành phế nhân mới thoát được sự giám sát của Thái hậu.

“Cái chết của Uyển phi là một đả kích lớn đối với tiên hoàng, không bao lâu sau thì người ngã bệnh, hoàng tử duy nhất lại biến thành một kẻ ngốc, không thể kế thừa ngai vị, bách quan trong triều hối thúc nên tiên hoàng đành phải chọn trong hoàng tộc một người có thể trở thành thái tử, Thái hậu đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này để lên cầm quyền. Lúc bấy giờ Long Trác Việt nói là hắc hi vọng Thái hậu sẽ coi trọng trầm, mà muốn để Thái hậu coi trọng thì người đó không thể quá thông minh cùng độc lập được, bởi vì loại người này sẽ khiến Thái hậu có cảm giác không nắm giữ được. Trầm ngày đó vì muốn giúp Long Trác Việt nên giả yếu đuối, nhu thuận cùng vô năng, khi tất cả những đứa trẻ khác cố gắng bộc lộ khả năng của mình thì Thái hậu chú ý đến trầm, cuối cùng nhận trầm là nghĩa tử. Năm năm sau, tiên hoàng qua đời vì bạo bệnh, trầm chân chính trở thành hoàng đế, mà Thái hậu cũng chân chính nắm được thực quyền!”

Nhan Noãn Noãn nghiêng người, khuỷu tay chống lên tay vịn bên ghế, chống cằm nhìn Long Cẩm Thịnh, đáy mắt xẹt qua tia khác thường. Nàng chỉ nghĩ Thái hậu có đã tâm nắm giữ triều chính, nguyên lai bà ta cũng thật điên cuồng!

“Vậy tại sao Long Trác Việt lại phải mang mặt nạ như bây giờ?” Nhan Noãn Noãn đột nhiên nhớ tới chuyện này, tò mò hỏi.

Long Cẩm Thịnh nghe nàng hỏi vậy, đáy mắt xẹt qua tia trừu tượng nói: “Muội cũng biết Long Trác Việt lớn lên khuynh quốc như thế nào rồi đó, nếu cứ để nguyên như vậy mà gặp người thì mặc kệ hắc có ngốc thật hay không cũng sẽ mang đến không ít phiền toái, đây là chưa kể tới ông bướm vậy quanh, trầm không muốn phải giải quyết hậu quả cho hắc nên mới đề nghị hắc đeo mặt nạ cho xấu đi một chút!”

“Ta thấy Hoàng thượng chính là cố ý muốn chinh Long Trác Việt thì đúng hơn!” Nhan Noãn Noãn liếc hắc đầy khinh thường nói.

Long Cẩm Thịnh bị nàng nói trúng tim đen, khóe miệng không khỏi run rẩy: “Trầm cũng chỉ muốn tốt cho hắc thôi, muội xem, nhiều năm như vậy, tất cả mọi người đều nghĩ Long Trác Việt là một tên ngốc xấu xí, cũng không hề có người hoài nghi nha. Hơn nữa, khi Long Trác Việt được cứu ra khỏi trận hỏa hoạn năm đó, trên mặt xác thực có rất nhiều vết cắt, trầm cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền, làm cho mọi người thấy vết sẹo trên mặt hắc thật xấu xí mà thôi, còn lại những chuyện khác không liên quan gì tới trầm, Long Trác Việt trở thành như ngày hôm nay đều là tự hắc muốn a!”

Hắc chỉ đề nghị Long Trác Việt hóa trang cho xấu xí một chút chứ cũng không muốn hắc biến thành ‘phúc hắc’ như bây giờ a. Ngay cả Thái hậu nhìn thấy hắc còn cảm thấy bản mặt, thường xuyên tự hỏi vì sao Long Trác Việt thoát khỏi hỏa hoạn lại có thể càng lớn càng đen, vết sẹo trên mặt ngày càng trở nên thô ráp, xấu xí đến độ ai nhìn vào cũng phải chán ghét!

Nhưng hắc không thể không công nhận, chiều này của Long Trác Việt quả thực rất hữu dụng, ngay cả Thái hậu cũng không tình nguyện gặp hắc, tự nhiên cũng sẽ không bận tâm giám sát hắc rồi, binh quyền quốc gia đang nằm trong tay bà ta, Long Trác Việt đối với bà ta mà nói đúng là không hề có sức uy hiếp gì cả.

Ngừng lại một chút, Long Cẩm Thịnh lại nói: “Từ lúc quyết định báo thù, Long Trác Việt âm thầm nuôi dưỡng thế lực của chính mình, không ngừng thu nhận những đứa trẻ mồ côi không nơi nương tựa, ngày đêm bồi dưỡng, cuối cùng lập nên Việt cung. Lúc bấy giờ Thái hậu tuy không còn có ý định giết Long Trác Việt nữa nhưng cũng chán ghét tới cực điểm. Trầm vừa dâng cơ đã lập tức phong vương cho Long Trác Việt, để hắc ra ngoài cung, không những tránh được tai mắt của Thái hậu mà càng tiện lợi hơn cho việc rèn luyện nhân lực của hắc!”

Nhan Noãn Noãn nghe vậy, mắt đẹp phút chốc nhú lại: “Việt cung? Văn Chính Nam là tà giáo trong lời đồn?”

Nếu nói Thần Tôn giáo là giáo phái khiến cho người ta ngưỡng mộ thì Việt cung chính là tà giáo bị người đời khinh bỉ. Nàng cũng không biết cung chủ Việt cung đã làm chuyện gì, nhưng là từ ngày xuyên tới đây, nàng cũng có nghe một vài tin đồn nói là giáo phái này lạm sát người vô tội, hung ác tàn nhẫn, tội ác tày trời.

Chẳng lẽ là chơi trử sao? Long Trác Việt? Việt cung? Đánh chết nàng cũng không tin được Long Trác Việt sẽ làm ra những chuyện thương thiên hại lý.

Long Cẩm Thịnh nhú mầy, hỏi ngược lại: “Muội tin?”

“Không tin!” Nhan Noãn Noãn không hề do dự, lắc đầu nói: “Nói như vậy thì Việt cung chính là do Long Trác Việt lập nên, nhưng ấn tượng của mọi người là giả???”

“Đương nhiên là giả!”

Nhan Noãn Noãn đột ngột ngồi thẳng dậy, nghiêng người về phía trước hỏi: “Long Trác Việt thâm tàng bất lộ như vậy thì nội lực của hắn đã đạt đến cấp mấy?” Thiên Minh là thuộc hạ của hắn mà đã đạt tới cấp bảy, nàng thật sự rất tò mò, so với Thiên Minh thì Long Trác Việt mạnh hơn hay yếu hơn đây?

Long Cẩm Thịnh ra vẻ hứng thú với vấn đề của Nhan Noãn Noãn, hắn cũng ngồi thẳng dậy, nghiêng về phía Nhan Noãn Noãn, thần bí mà tràn ngập hứng thú nói: “Nội lực... cấp chín!”

Oanh— Đầu Nhan Noãn Noãn gần như nổ tung! Câu trả lời của Long Cẩm Thịnh khiến nàng ngây ra như phỗng, đã quên mất phản ứng lại.

Nội lực cấp chín?! Tuy nội lực trên đại lục này chia làm mười cấp nhưng cũng chưa có ai đạt tới cấp mười a, nàng nhớ rất rõ, sư phụ đã nói cấp chín chính là cấp cao nhất hiện tại. Hiện tại sư phụ mạnh hơn hay Long Trác Việt mạnh hơn đây?

Mất hạnh bình tĩnh nhìn Long Cẩm Thịnh, nàng thật sự đã bị câu trả lời của hắn làm cho chấn kinh.

Mất phương Long Cẩm Thịnh hiện rõ tia giao hoạt, giống như rất hài lòng với biểu tình ngạc nhiên, trợn mắt, há hốc mồm của Nhan Noãn Noãn.

~

Bên ngoài phòng bếp Hiền vương phủ, một đám nha hoàn, hạ nhân tò mò ngóng cổ vào bên trong.

Thiên Minh lúc này giống hệt như môn thần giữ cửa, gương mặt tuần tú lạnh như băng son đứng chặn trước cửa phòng bếp, cửa bếp phía sau thủy chung đóng chặt, bên trong thỉnh thoảng lại truyền tới thanh âm đồ vỡ, va chạm.

“Thiên Minh, Vương gia nhốt mình trong bếp làm cái gì vậy?”

“Nếu Vương gia muốn ăn gì thì cứ việc phân phó chúng nô tài là được mà!”

“Vương gia chưa bao giờ làm thức ăn, không biết có bị dao làm bị thương không nữa?”

“Ngươi vẫn nên khuyên Vương gia ra ngoài đi thôi!”

...

Đám người tò mò không biết Long Trác Việt làm gì trong bếp, vừa lo lắng hắn bị thương vừa lo lắng hắn sẽ phá sập nhà bếp.

Thiên Minh như đôi mày kiếm, khóe miệng khẽ nhếch, trong lòng tuy cũng có chung suy nghĩ với mọi người nhưng biểu tình trên gương mặt thì thủy chung như một, lạnh lùng như băng son ngàn năm.

“Vương gia nói, không được phép của người không cho phép kẻ nào quấy rầy, các ngươi tốt nhất là nên tản đi!”

Thiên Minh không hề cảm thấy phiền toái, chậm rãi lập lời ý của Long Trác Việt, đám người vây quanh phóng bếp cũng được ba vòng lớn nhỏ, ai cũng khuyên hắn kéo Long Trác Việt ra khỏi nhà bếp.

“Chuyện này...” Đám người nhìn cửa phòng bếp đóng chặt rồi lại nhìn nhau.

Tần số thanh âm rơi vỡ ngày càng dày đặc, bọn họ nghe mà cũng có thể đoán được tình hình chiến đấu kịch liệt bên trong, chỉ sợ là lúc Vương gia rời khỏi, nhà bếp cũng bị hủy tới bảy tám phần rồi!

Đám người khuyên không được, gương mặt hiện rõ lo lắng nhưng cũng đành phải tản đi.

Loảng xoảng... lại một trận đồ vỡ vang lên, khóe miệng Thiên Minh không kìm được giật giật. Vương gia, cho dù ngài muốn đồ ngọt Vương phi thì cũng nên chọn một phương thức ôn nhu một chút chứ, phòng bếp bị hủy cũng không sao, nhưng đồ người làm có thể ăn được sao? Có người dám ăn sao?

Thiên Minh đỏ mặt hơi lạnh, trong lòng thầm cầu nguyện thay cho Nhan Noãn Noãn, càng hi vọng Vương gia sớm tỉnh ngộ, không cần đầu độc khẩu vị Vương phi a!

Trong phòng bếp, Long Trác Việt vui đến quên cả đất trời, lúc thì thái thái, lúc bầm bầm, lúc lại hí hục thổi lửa... trên đất đầy những mảnh vỡ, cả phòng bếp hỗn loạn vô cùng.

“Khụ khụ khụ...” Tiếng người ho khan liên tục truyền ra, Thiên Minh lo lắng, không nhận được lên tiếng hỏi: “Vương gia, có chuyện gì vậy?”

Biết Thiên Minh không nhìn thấy tình hình bên trong, Long Trác Việt dùng sức vẫy vẫy tay, vừa cho thêm củi vừa nói: “Không... không có việc gì!”

Thấy người ta nhóm lửa dễ dàng, như thế nào hẳn lại nhóm hoài không được?

Sau khi nhóm xong lửa, Long Trác Việt bắt đầu công cuộc xào rau. Bởi vì trước kia có đi theo Nhan Noãn Noãn xem nàng nấu ăn nên Long Trác Việt cũng biết được những quy trình cần thiết, cũng không thể làm khó hắn được.

Cho dầu ăn, cho gừng, bỏ thịt vào...

Một loạt động tác được Long Trác Việt trình diễn vô cùng thuần thục. Long Trác Việt tràn đầy tự tin, làm nguyên một đĩa rau xanh, một đĩa dưa chuột xào, một chén thịt nướng bự.

Sau khi xong xuôi, Long Trác Việt mở cửa phòng bếp, cũng không để ý tới cả người dơ bẩn, đặc ý bung tác phẩm của mình tới đại sảnh.

Thiên Minh nhìn ba món ăn trên mâm, bắt giác rung mình!

Kìa thật sự là chỉ có thể dùng hai chữ ‘thê thảm’ để hình dung, chẳng lẽ Vương gia không nhận thấy là mâm đồ ăn đến nhìn còn không thể đoán được đó là món gì chứ đừng nói đến ăn vào?

Long Trác Việt mở cửa đại sảnh, đặt mâm đồ ăn xuống bàn. Lam Tiêm Tiêm đứng lúc đi tới, có chút ngạc nhiên hỏi: “Nghe nói Vương gia tự mình xuống bếp?”

“Đúng vậy!” Long Trác Việt vui sướng ngẩng đầu, đôi mắt đẹp tỏa sáng lấp lánh nhìn Lam Tiêm Tiêm: “Đây là người ta tự mình xuống bếp làm cho Noãn Noãn nha, Tiêm Tiêm, Noãn Noãn nhất định sẽ rất cảm động mà tha thứ cho người ta, đúng không?”

Biểu tình vui sướng của Long Trác Việt khiến Lam Tiêm Tiêm cứng người.

“Cái này... đúng vậy!”

Thật ra nàng rất muốn nói: Vương gia, tuy người có lòng nhưng đồ ăn này nhìn qua thật sự khó mà có thể nuốt trôi a. Cho dù Vương phi có tha thứ cho người cũng là vì không thể chịu được sự tra tấn của đồng đồ ăn này a. Vương gia, người có thể đổi sang phương thức khác không?

Nhưng là nhìn thấy ánh mắt đầy mong chờ kia của Long Trác Việt, Lam Tiêm Tiêm không sao nói ra lời trong lòng được. Tấm lòng của Vương gia thật sự khiến người ta cảm động, Vương phi hẳn sẽ không giận Vương gia nữa, lấy trí thông minh của Vương phi thì nàng nhất định sẽ có cách để khỏi phải ăn đồng đồ ăn này mà không làm tổn thương tới tự tôn của Vương gia!

Lam Tiêm Tiêm đang nghĩ, đột nhiên nghe thấy tiếng nói thanh duyệt của Long Trác Việt: “Tiêm Tiêm, đồ ăn này là người ta làm cho Noãn Noãn, người không thể ăn nha!”

Long Trác Việt về đề phòng nhìn Lam Tiêm Tiêm, thân hình cao lớn chắn trước mâm đồ ăn, bộ dáng như thể gà mẹ che chở cho gà con khỏi móng vuốt của lão ưng.

“Đương nhiên rồi, đây là tâm ý của Vương gia đối với Vương phi mà!” Lam Tiêm Tiêm nở nụ cười yếu ớt, ôn nhu nói. Kỳ thực có cho nàng ăn, nàng cũng không dám ăn a!

Long Trác Việt thấy Lam Tiêm Tiêm tự giác như vậy, cười đến híp cả mắt.

Đúng lúc này thì Cổ Nhất ôm theo hồ lô rượu đi đến, dưới nách kẹp theo Kim hà trư. Vừa nhìn thấy bàn đồ ăn, hai mắt lão sáng ngời, nhưng là vừa nhìn kỹ mâm đồ ăn, chòm râu dài không nhận được rung lên, vội vàng thối lui lại mấy bước liền, hiển nhiên đã bị mâm đồ ăn kia dọa đến kinh người.

Đây... đây là cái thứ kinh khủng gì a?!

Cổ Nhất nhìn Long Trác Việt đề phòng lão như đề phòng kẻ cướp, không kìm được trợn trắng mắt.

“Ta đi ra ngoài mua chút rượu ngon, người trông chừng con heo này đi!” Lão vừa dứt lời liền ném con Kim hà trư về phía Long Trác Việt.

Long Trác Việt nhìn con Kim hà trư trong không trung không ngừng quơ quơ hai móng trước mà không khỏi trợn ngược mắt, chỗ con Kim hà trư rơi xuống không phải chỗ nào khác mà chính là mâm thức ăn hẳn làm cho Noãn Noãn, có khi nào bị con heo này làm hỏng rồi không?

Long Trác Việt luống cuống bắt lấy con Kim hà trư trước khi nó kịp rơi xuống, bắt mẫn xoay người trừng mắt nhìn Cổ Nhất: “Lão nhân đáng ghét, người sao có thể ném con heo vàng này lại đây hả? Vạn nhất nó bị làm sao thì Noãn Noãn phải làm như thế nào hả? Còn cả mâm đồ ăn của người ta nữa, suýt chút nữa bị người làm hỏng rồi!”

Ếc ếc... Con Kim hà trư trong lòng Long Trác Việt không ngừng kêu rên, oán hận nhìn Cổ Nhất như muốn nói: Lão già đáng ghét, vạn nhất khiến nó bị thương rồi tàn phế luôn thì làm sao?

Đột nhiên, Kim hà trư nhìn thấy thức ăn trên bàn, đôi mắt tròn tròn như hai hòn bi, vui sướng không tài nào tả xiết.

Kim hà trư ở trong lòng Long Trác Việt không ngừng giãy dụa bốn chân, rất nhanh thoát khỏi sự kìm giữ của Long Trác Việt, nhẹ nhàng nhảy tới trên bàn, không chút do dự lao tới chén thịt nướng đen thui trên bàn, há mồm ngoạm một cái, một miếng thịt to đã nằm gọn trong miệng nó.

“A... cái con lợn chết tiết này lại dám trộm đồ ăn của ta???”

Long Trác Việt rống lên đầy giận dữ, con Kim hà trư sợ đến nỗi cả người co lại, thân hình tròn vo không ngừng run rẩy, thiếu chút nữa là làm rớt luôn miếng thịt trong miệng.

Long Trác Việt vươn tay muốn bắt con Kim hà trư đánh nó một trận, Kim hà trư thấy mình sắp bị tóm lại, vội vàng khua chân chạy ra ngoài.

“Đứng lại, nguoi đừng có chạy...” Long Trác Việt thấy con Kim hà trư không những cướp thịt hẵn làm cho Noãn Noãn mà còn định chạy trốn, vội vàng đuổi theo.

Cùng lúc đó, ở một góc Hiền vương phủ truyền đến tiếng người hét kinh thiên động địa: “Aaaaa... không xong rồi, phòng bếp cháy rồi, người đâu, phòng bếp cháy rồi...”

Mà đầu sỏ tội phạm, mọi người không cần nghĩ cũng biết là Long Trác Việt!

Thời điểm có người phát hiện phòng bếp bốc cháy thì lửa đã lan ra bốn phía, khói cuộn mịt mù. Đối mặt với tình cảnh này, đám người kinh hoàng không thôi, trong lòng không khỏi oán thán: Vương gia đúng là có khả năng này mà!

Chỉ trong nháy mắt, hạ nhân Hiền vương phủ chạy qua chạy lại xách nước dập lửa, tránh để hỏa hoạn lan ra các phòng bên cạnh, mà Long Trác Việt cũng không hề bận tâm, cố sức đuổi theo Kim hà trư ra khỏi Vương phủ!

“Con heo vàng chết tiết, nguoi đứng lại đó cho ta, nếu không ta sẽ lột da, ăn thịt nguoi!”

Long Trác Việt hung hăng vung tay gạt dòng người trên đường cái, mục tiêu chính là thân ảnh tròn xính, linh hoạt tránh né dưới chân đám người – Kim hà trư.

Dân chúng trên đường thấy cảnh này, gương mặt đầy vẻ mong chờ xem kịch, thầm nghĩ: Hôm nay Hiền vương gia lại phát điên cái gì đây?

Long Trác Việt rất nhanh đuổi kịp Kim hà trư, cả thân hình cao lớn lao tới chụp được đuôi Kim hà trư: “Ta xem nguoi chạy thế nào nữa, cho nguoi ăn vụng này, ta cho nguoi ăn vụng đồ ăn của ta này...” Một tay Long Trác Việt giữ chặt con Kim hà trư, một tay moi miếng thịt trong miệng nó ra ngoài khiến Kim hà trư không ngừng kêu lên éc éc...

Đột nhiên, từ trong đám người vang lên tiếng hét cả kinh của ai đó: “Nhìn kìa, Kim hà trư!”

Rất nhanh, tiếng bước chân dồn dập chạy tới, Long Trác Việt cả kinh, biết chuyện Kim hà trư bị bại lộ, vội vàng ôm Kim hà trư đứng dậy.

Bất quá thì Long Trác Việt chưa kịp rời đi, một bàn chân từ phía sau đã đạp tới khiến hắn ngã ra trên đất, chỉ nghe người nọ nói: “Tô đường chủ, đúng là Kim hà trư!”

Thanh âm kinh hãi, Long Trác Việt vừa nghe đã biết đối phương chính là người của Thần Tôn giáo!

Tô Diệu Phù ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét con Kim hà trư trong tay Long Trác Việt, gật đầu khẳng định: “Đúng là Kim hà trư!”

Những người còn lại nghe vậy, vui mừng nói: “Thật tốt quá, cuối cùng cũng tìm được Kim hà trư rồi!”

“Xử tử tử đáng chết, dám trộm Kim hà trư của chúng ta, nhất định phải cho hắn một bài học nhớ đời!”

“Không cần nhiều lời, đánh hắn đi, cho hắn biết kết cục của việc trộm đồ của Thần Tôn giáo chúng ta!”

Người lên tiếng chính là người đá Long Trác Việt một đá khi nãy, hắn vừa dứt lời, một đám người lập tức vây quanh Long Trác Việt, bắt đầu quyền đâm cước đá.

Quyền cước như mưa rơi xuống đầu Long Trác Việt, Long Trác Việt cuộn người che chở cho con Kim hà trư. Nếu hắn phản kháng lại thì chẳng khác gì tự chui đầu vào rọ, nhưng là nói sao cũng không thể để bọn họ cướp lại Kim hà trư được.

“Kim hà trư là của người ta, các nguoi không được cướp!”

“Ân? Hóa ra là một tên ngốc?” Tô Diệu Phù nắm lấy hai chân Kim hà trư, bắt đầu co kéo cùng Long Trác Việt, vừa nghe những lời kia của hắn, hai hàng lông mày nhướn lên, lẩm bẩm: “Một tên ngốc làm sao có bản lĩnh cướp được Kim hà trư trước mắt bọn họ kìa?”

Long Trác Việt vừa nghe Tô Diệu Phù mắng mình là ngốc tử, không vui nói: “Nguoi mới là kẻ ngốc, cả nhà nguoi đều ngốc!”

“Ta mới không ngốc!” Mặt hạnh trường lên, Tô Diệu Phù tức giận phản bác, hai tay nắm hai chân trước Kim hà trư cũng tăng thêm lực đạo, người kéo ta

co khiến cho Kim hà trư đau đến nỗi kêu văng lên.

“Thành thật khai báo cho ta, là kẻ nào đưa Kim hà trư cho ngươi?”

Long Trác Việt dùng sức kéo, mắt nhắm chặt lại thành một đường, không chịu nhường nói: “Không phải chuyện của ngươi, mau buông tay, không được cướp Kim hà trư của người ta!”

“Đầu ta hỏng rồi hay sao? Nói nhiều như vậy với tên ngốc này làm gì chứ?” Tô Diệu Phù thở than, cũng không tiếp tục đôi co với Long Trác Việt nữa, liều mạng muốn đoạt lấy Kim hà trư trong tay hắn.

Những người qua đường thấy Long Trác Việt bị đám người vây quanh, nếu không phải thờ ơ lạnh nhạt thì cũng là rảnh rỗi xem kịch, thỉnh thoảng lại chỉ trò bàn tán, tuyệt nhiên không có người dám bước ra giúp đỡ.

Trong lúc quyền đâm cước đá hỗn loạn, mặt nạ trên mặt Long Trác Việt bị một cước của kẻ nào đó làm lỏng ra.

“Hừ, đây là cái gì?” Tô Diệu Phù giống như phát hiện điều gì mới mẻ, di dời sự chú ý, cũng không giằng co với Long Trác Việt nữa mà trực tiếp kéo mặt nạ hắn xuống.

Long Trác Việt bị bất ngờ, chưa kịp phản ứng thì mặt nạ đã bị người ta kéo xuống, khi gương mặt tuấn tú, vạn lần tao nhã của hắn bại lộ, thiên địa một mảnh tươi sáng phút chốc bị lu mờ.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Ngươi Bắt Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Ta không ngại đi theo ngươi!

Ads Tô Diệu Phù sững người, đôi mắt đẹp trừng lớn nhất có thể, mạnh mẽ hít vào một hơi khí lạnh ổn định thần trí.

Chung quanh không hện mà nhất loạt vang lên tiếng người hút không khí, từng cái, từng cái một...

“Thiên... Thiên a... Người kia chính là ngốc vương gia sao?”

Trong đám người vây xem, có người không kìm được tiếng kinh hô, phóng mắt nhìn lại có thể thấy đôi mắt người nọ như hai chiếc chuông đồng nhìn Long Trác Việt trân chối.

“Kia không phải ngốc vương gia sao? Nương của ta ời, hóa ra hắn trước giờ đều mang mặt nạ sao?”

Gương mặt kia, tư chất kia như tiên như trích, phong hoa tuyết đại, đẹp đến độ kinh thành đệ nhất mỹ nhân cũng không thể nào sánh kịp. Đây mới là gương mặt thật của Hiền vương gia sao? Tuấn mỹ, thật sự là quá mức tuấn mỹ. Lấy tiên tư ngọc dung của hắn thì cụm từ khuynh quốc khuynh thành cũng không đủ để hình dung.

Kinh ngạc qua đi, trong đám người có không ít kẻ nhìn Long Trác Việt với ánh mắt thêm muốn, đánh khinh. Tuấn mỹ như vậy, cho dù là nam nhân cũng khiến bọn họ không kìm được tim đập chân run a!

Đám đệ tử Thần Tôn giáo vây đánh Long Trác Việt nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của hắn cũng không tránh khỏi sững sốt, có kẻ nhìn Long Trác Việt bằng ánh mắt dâm tà, có kẻ nhìn bằng ánh mắt kinh diễm... bất quá thì nhìn thế nào cũng thập phần xấu xa.

Đôi mắt trong sáng mà lạnh lùng của Long Trác Việt chột lóe qua hàn quang, hiển nhiên là cũng không ngờ được việc bị Tô Diệu Phù giật mặt nạ, hiện tại cả đám đang ở trên đường cái, bại lộ gương mặt thật trước bao nhiêu người như vậy thật sự khiến hắn có chút bối rối.

Long Trác Việt rất nhanh định thần lại, đôi mắt trong sáng ngập nước đảo quanh, nước mắt như chuỗi hạt châu lỏng lánh thì nhau rơi xuống, giống như hạt sương trượt trên lá buổi bình minh.

Lách tách... những giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay Tô Diệu Phù.

Hoa lê vũ đài, sờ sờ động lòng người... những từ này dùng để hình dung Long Trác Việt cũng không khoa trương chút nào.

Tô Diệu Phù hoàn hồn, bàn tay vẫn còn nắm chặt mặt nạ của Long Trác Việt, cứng nhắc nói: “Ngốc tử thật đẹp a!”

Long Trác Việt đột nhiên cảm thấy bất lực, hiển nhiên là bị câu nói của Tô Diệu Phù dọa ngất. Đầu óc nữ nhân này hỏng rồi chắc, thân là người Thần Tôn giáo, nếu muốn cướp Kim hà trư thì không phải nên tranh thủ lúc này mà cướp về sao? Nàng ta đến cướp Kim hà trư, vậy mà Kim hà trư còn chưa

cướp được đã buông tay giật mắt mặt nạ của hắn, người bình thường có ai như vậy sao? Bất quá thì, mặt nạ đầu sao cũng đã bị giật xuống, hắn càng không thể để nữ nhân này cướp được Kim hà trư.

Đệ tử Thần Tôn giáo sau một hồi kinh diễm cũng đã ổn định lại tinh thần, cơn mưa quyền cước lần nữa hạ xuống trên lưng Long Trác Việt.

“Oa... ô ô ô...”

Tiếng khóc kinh thiên động địa cùng lúc vang lên, lớn đến nỗi khiến những người chung quanh không kìm được thương xót. Đối với những thứ đẹp đẽ, người ta vẫn cảm thấy đồng cảm hơn cả.

“Nếu còn tiếp tục đánh nữa sẽ thành đánh chết người a!”

“Ai không biết vậy, nhưng những người đó nhìn qua không đơn giản, không dễ chọc vào đâu!”

“Aizzz. Hiền vương gia cũng thật xui xẻo, làm sao lại đắc tội với bọn họ chứ?”

...

Đám người không ngừng bàn tán, vô tình đã dời từ gốc vương gia thành Hiền vương gia lúc nào cũng không biết.

Từ phía xa đột nhiên vang lên tiếng hét lạnh lẽo kèm theo phần nộ của nam tử: “Tất cả dừng tay cho ta!”

Mọi người chỉ thấy một bóng người màu xanh xẹt qua, đám đệ tử Thần Tôn giáo vây quanh Long Trác Việt trong nháy mắt đã bị đánh văng ra bốn phía.

Bốp bốp... thanh âm va chạm không ngừng vang lên.

“Vương gia, người có sao không?” Thiên Minh khẩn trương chạy đến bên cạnh Long Trác Việt, nâng hắn dậy hỏi.

Long Trác Việt liều mạng ôm lấy Kim hà trư, hai mắt nhắm lệ nhìn Thiên Minh, bạc môi quyền rũ mếu máo: “Ô ô, Thiên Minh, người ta đau!”

Thiên Minh nhìn trên bộ quần áo màu trắng của Long Trác Việt có một dấu chân màu đen, đôi mắt sâu thẳm phút chốc xẹt qua tia hàn ý lạnh lẽo.

Tô Diệu Phù nhanh nhẹn lách người tránh khỏi một chiêu vừa rồi của Thiên Minh nên cũng không đến nỗi bị ngã thê thảm. Chỉ là, lúc nàng ta vừa ổn định lại trọng tâm để nhìn người trước mặt thì không kìm nổi tròn tròn mắt, ánh mắt có phần nộ, có niềm vui sượng nhộn nhạo xẹt qua.

“Tiểu tặc, là người?”

Sắc mặt Thiên Minh nháy mắt trầm xuống, thâm hô không tốt, đêm đó tất cả mọi người không có ai chú ý đến hắn, nhưng nữ nhân này lại đã nhìn thấy mặt hắn, bây giờ bị nàng ta nhận ra, chuyện xem chừng không đầu đuôi được nữa rồi! Trước mắt chỉ còn cách bắt lấy nàng ta, không cho nàng ta có cơ hội nói với đám người Thần Tôn giáo kia mà thôi. Chuyện Vương gia giả ngốc cũng không thể bại lộ ngay lúc này được.

Đám đệ tử Thần Tôn giáo bị Thiên Minh đánh ngã rất nhanh đã đứng dậy, xoa ngực bị đau, trợn mắt nhìn Thiên Minh.

“Xú tiểu tử, không muốn sống nữa hả?”

“Mọi người đánh hắn cho ta!” Một tên trong đám đệ tử Thần Tôn giáo hét lớn.

Mệnh lệnh vừa ban ra, cả đám người lập tức chuyển mục tiêu, rất nhanh liền rút kiếm bên hông, phát động tấn công về phía Thiên Minh.

Đúng lúc này, Tô Diệu Phù đột ngột lên tiếng: “Các người bắt sống hắn cho ta, không cho phép tổn thương tới hắn!” Nàng muốn bắt hắn về làm tướng công a!

Thiên Minh lạnh lùng trừng mắt liếc Tô Diệu Phù, trực giác cho hắn biết là nữ nhân này đang có ý đồ bất hảo. Hiện tại hắn không thể bộc lộ thực lực của bản thân ra được, nếu để đám tai mắt của Thái hậu thấy được thì Vương gia sẽ gặp rắc rối, nhưng nếu không ra tay thì hắn sẽ bị Tô Diệu Phù này đánh bại mất!

Thiên Minh còn đang suy nghĩ xem có nên đánh hết sức hay không, khỏe mắt đột nhiên liếc thấy đám người Huyền Hòa cùng Phong Thạc đang đứng gần đó, cả hai vừa cầm xôi đồ nướng, vừa ăn vừa nhìn về phía hắn chỉ trỏ, rõ ràng là đang chờ xem náo nhiệt mà!

“Huyền Hòa, Phong Thạc, không muốn chết thì mau ra hỗ trợ!”

Thiên Minh biết, một khi hắn gọi hai người kia tới trợ giúp thì sẽ khiến thân phận của Long Trác Việt bị bại lộ, nhưng việc này so với việc để cho đám người của Thái hậu nắm được nhược điểm thì đỡ rắc rối hơn rất nhiều. Hiện tại hắn không thể nghĩ ra biện pháp nào chu toàn hơn nữa. Về phần hắn tự tiện hành động, hắn sẽ cam nguyện lĩnh phạt sau!

Huyền Hòa cùng Phong Thạc vừa nghe thấy giọng Thiên Minh, nhất thời bị dọa cho chấn kinh, hai người đưa mắt nhìn nhau, nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

“Thiên... Thiên Minh?!” Phong Thạc nuốt nước miếng, về không tin được hỏi lại Huyền Họa.

“Chính là giọng của hân!” Huyền Họa trừng mắt nhìn về phía Thiên Minh, khẳng định lại lần nữa.

Rất nhanh, ánh mắt hai người nhất tề hướng tới Long Trắc Việt đang ngồi trên đất, khóc đến thương tâm, nơi nào đó trong đầu phút chốc nổ tung. Còn chưa chờ cho bọn họ chấp nhận được sự thật trước mắt, Thiên Minh đã lao vào đối kháng với Tô Diệu Phù!

Tiếng đao kiếm va chạm kịch liệt khiến Huyền Họa cùng Phong Thạc vội vàng ném xâu thịt nướng trong tay, rút kiếm tương trợ. Cho dù trong lòng có nhiều nghi vấn thì bây giờ cũng không phải thời điểm thích hợp để hỏi. Cung chủ giấu cả bọn họ cho thấy người vô cùng thận trọng, phía sau chắc chắn có nhiều ân tình nên bọn họ chỉ có thể cố sức giúp Cung chủ mà thôi. Chỉ là... gương mặt này... ngay cả bọn họ nhìn thấy còn không nhận được động tâm. Đáng tiếc, cung chủ lại là nam nhân a!

Huyền Họa cùng Phong Thạc chỉ cần suy nghĩ một lát là đã hiểu được vì sao Thiên Minh thà chịu Cung chủ trách phạt vì để lộ thân phận của người, lên tiếng gọi bọn họ tương trợ, bởi vì hân căn bản không thể nào bại lộ thực lực chân chính của bản thân trước nhiều người như vậy a. Nếu chỉ có một mình Tô Diệu Phù thì hân còn có tự tin đánh thắng, chứ đông người như vậy thì thật sự khó có thể thắng mà không xuất hết thực lực ra.

Về phần vì sao Thiên Minh thất bại lần trước, chỉ có thể trách hân quá ngây thơ, sờ chỗ nào không sờ, lại sờ ngay chỗ nữ nhân tối kỵ nhất, chỉ đành trợn mắt mà nhận thua!

Về phần đám đệ tử Thần Tôn giáo này, thấy Thiên Minh căn bản không để bọn họ vào mắt nên Huyền Họa cùng Phong Thạc rất nhanh quyết định dõc bao nhiêu phần công lực ra. Đối phó với đám lâu la này là chuyện quá dễ dàng với hai người bọn họ!

Thiên Minh thấy Huyền Họa cùng Phong Thạc đã ra tay liền chuyển tâm đối phó với Tô Diệu Phù.

Đám người vây quanh xem náo nhiệt thấy hai bên bắt đầu xuất binh khí, vội vàng tản ra tứ phía.

Sâu trong đáy mắt Thiên Minh phát ra tia nhìn lạnh lẽo, vừa giao đấu với Tô Diệu Phù vừa kín đáo dụ dỗ nàng ta đến một chỗ khuất người.

Một bên đánh, một bên lui, Tô Diệu Phù thấy Thiên Minh có ý chạy trốn thì quyết tâm đuổi theo, không chịu từ bỏ. Nàng căn bản không hề suy nghĩ tới nguyên nhân khiến một người vốn đánh ngang hàng với mình lại chạy trốn?

Thiên Minh không tốn nhiều sức lực đã có thể dụ Tô Diệu Phù tới một ngõ nhỏ không người.

“Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn chịu trói, theo ta về Thần Tôn giáo làm tướng công của ta đi!” Tô Diệu Phù ngang ngược chặn trước người Thiên Minh nói.

Khóe miệng Thiên Minh không kìm được run rẩy, hiển nhiên là đã bị câu nói của Tô Diệu Phù hù đến ngây người. Làm tướng công của nàng ta? Đùa hân sao? Việt cung trước giờ luôn đối đầu với Thần Tôn giáo, hân sao có thể thú nàng ta qua cửa chứ? Hơn nữa, hân cũng chưa có ý định thành thân a!

“Thần kinh!” Thiên Minh cảm kiếm căng co với Tô Diệu Phù, mảy kiếm nhú chặt, vận sức chờ phát động nội lực.

Tô Diệu Phù nghe ra được sự khinh thường trong lời nói của Thiên Minh, giận đến dậm chân, cả giận nói: “Ta mới không phải thần kinh, nương ta đã dận, nữ nhân không thể tùy tiện để nam nhân chạm vào, lần trước ngươi đã sờ soạng ta nên ngươi nhất định phải thú ta!”

“Nhảm chán!” Thiên Minh hừ nhẹ một tiếng, nhưng nghĩ đến đêm đó ngoài ý muốn chạm phải ngực nàng ta, gương mặt tuấn nữ vốn lạnh lùng phút chốc ửng đỏ vì xấu hổ.

Hốc mắt Tô Diệu Phù phút chốc đỏ lên: “Ngươi không chịu trách nhiệm, vô sỉ!”

“Đừng!” Thiên Minh lạnh lùng đáp trả, không chút do dự thừa nhận tội vô sỉ do Tô Diệu Phù gán cho: “Cho nên, ngươi tốt nhất hãy từ bỏ ý định đi!” Vô liêm sỉ thì vô liêm sỉ, dù sao hân cũng sẽ không thú nàng ta!

“Ngươi...” Tô Diệu Phù giận đến nghiến răng, ánh mắt nhìn Thiên Minh tràn ngập ủy khuất.

Tô Diệu Phù đột ngột bày ra bộ dáng nhu nhược khiến nội tâm Thiên Minh bất giác dâng lên cảm giác tội lỗi, dĩ nhiên cũng không vì sự ủy khuất của nàng ta mà phân tâm. Thiên Minh nắm lấy cơ hội, nhắc chân đá bay thanh kiếm trong tay Tô Diệu Phù, lấy tốc độ nhanh như sấm sét lao về phía Tô Diệu Phù, cánh tay dài hữu lực không chút do dự giơ kiếm chỉ vào yết hầu nàng ta.

Tô Diệu Phù hoàn hồn, nhưng đã quá muộn để thoát thân, trên đỉnh đầu còn truyền đến thanh âm đậm mạc của Thiên Minh: “Ta không thích ngươi, cho nên ta sẽ không thú ngươi!”

“Nhưng ta thích ngươi a!” Tô Diệu Phù không chút lo lắng về tình cảnh hiện tại của bản thân, rất tự nhiên bày tỏ tâm ý của mình.

Khóe miệng Thiên Minh không kìm được co giật, đáy mắt xuất hiện tia thiếu kiên nhẫn: “Ngươi thích ta ở điểm nào, ta có thể sửa!”

Tô Diệu Phù nghe hân nói vậy liền lâm vào trầm tư, mảy liễu nhú chặt, biểu tình buồn rầu xen lẫn chút bối rối. Bọn họ mới gặp qua có một lần, nàng ngay cả tên hân là gì còn không biết, thật đúng là không tìm ra nguyên nhân bị hân hấp dẫn. Chẳng lẽ vì lần trước hân khinh bạc nàng sao?

Mất một lúc lâu sau, Tô Diệu Phù mới lên tiếng nói: “Bởi vì người lớn lên rất xinh đẹp!”

Thiên Minh thật sự muốn học máu! Ánh mắt nghi hoặc không ngừng dò xét Tô Diệu Phù đang cúi đầu phía trước. Chẳng lẽ Thần Tôn giáo không dạy dỗ nàng ta sao?

“Vậy ta sẽ hủy dung!” Sắc mặt Thiên Minh trầm xuống, lạnh lùng nói rồi mang theo Tô Diệu Phù đi đến Nguyệt các.

Đường đường là một nam nhân đầu đội trời, chân đạp đất như hán mà lại khen là lớn lên xinh đẹp? Nghe sao cũng không thể thoải mái được! Hủy dung? Hán cũng chỉ là tùy tiện nói ra như vậy thôi, hán làm sao có thể tự mình phá hủy gương mặt mình được, cùng lắm thì hán học theo Vương gia, đeo mặt nạ là được rồi.

“Chúng ta đang đi đâu?” Tô Diệu Phù vốn định ngăn Thiên Minh đừng hủy dung, nhưng nàng thật sự rất tò mò, hán muốn đem nàng tới nơi nào a?

Thiên Minh trầm mặc không lên tiếng. Hiện tại hán không thể mang Tô Diệu Phù tới Hiền vương phủ được, trước cứ để nàng ta ở lại Nguyệt các đã.

“Ta biết rồi, người không muốn cùng ta trở về Thần Tôn giáo nên muốn đưa ta tới chỗ của người đúng không? Không sao, chỉ cần người muốn, ta nguyện ý đi theo người!” Tô Diệu Phù tự nghĩ tự nói, trong đôi mắt hạnh lấp lánh ý cười vui vẻ.

Thiên Minh lão đạo, thiếu chút nữa là sảy chân, đôi mắt tĩnh lặng vì câu nói kia của Tô Diệu Phù mà dậy sóng. Hán nên nghĩ nữ nhân này quá mức ngu xuẩn hay là da mặt nàng ta quá dày đây? Hay là nàng ta đang diễn kịch?

Đôi mắt đẹp phút chốc tối sầm lại, Thiên Minh cảm thấy suy đoán cuối cùng của mình rất hợp lý. Nếu là như vậy thì hán càng không thể để nàng ta quay về Thần Tôn giáo được, hơn nữa, nàng ta đã thấy gương mặt thật của hán thì sẽ đoán được thân phận của Vương gia không hề đơn giản.

Cùng lúc đó, trên đường vái, Huyền Hòa cùng Phong Thạc vì không muốn xuất toàn lực nên mất khá nhiều thời gian để đánh bại đám đệ tử Thần Tôn giáo.

Đúng lúc này, một thân ảnh xinh đẹp ra sức đẩy đám người vây quanh, vội vàng chạy tới trước mặt Long Trác Việt, ngồi xổm xuống.

“Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Phong thúc nói người bị người ta vây đánh, có bị thương ở đâu không? Có đau không?” Nhan Noãn Noãn vừa đến đã hỏi không ngừng, gương mặt tuyệt mỹ hiện rõ lo lắng nên cũng không bận tâm tới chuyện Long Trác Việt còn đeo mặt nạ hay không.

Long Trác Việt vừa nhìn thấy Nhan Noãn Noãn, đôi mắt ngập nước hiện rõ vui mừng, trong lòng cảm động, ‘oa’ một tiếng khóc rống lên, cả người nhào vào lòng Nhan Noãn Noãn.

“Oa oa oa, Noãn Noãn, bọn họ đáng ghét, bọn họ muốn cướp Kim hà trư của người ta, oa oa oa... còn đánh người ta, người ta đau quá, ô ô ô...” Long Trác Việt vừa lên án đám đệ tử Thần Tôn giáo vừa khóc lóc thảm thương, nước mắt nước mũi chảy dài trên gương mặt tuấn mỹ.

Nhan Noãn Noãn ngăn người, vỗ vỗ bả vai Long Trác Việt, gương mặt hiện rõ đau lòng, khẽ vỗ lưng hán an ủi: “Việt Việt ngoan, không sợ nha, không có việc gì rồi!”

“Ân... đau...” Long Trác Việt hấp háy mũi, ở trong lòng Nhan Noãn Noãn buồn bã gật đầu. Đã lâu không được Noãn Noãn ôm, hán thật hoài niệm nha!

Huyền Hòa cùng Phong Thạc sau khi giải quyết xong đám người của Thần Tôn giáo liền đi đến bên cạnh Long Trác Việt.

“Cung... ách, công tử, đã an toàn rồi!” Huyền Hòa ôm quyền, vừa định gọi Cung chủ liền nhớ tới mình đang ở trên đường cái, vội vàng sửa lại.

Long Trác Việt vui đầu tròn trong lòng Nhan Noãn Noãn, cũng không thèm để ý đến hai người.

Nhan Noãn Noãn ngừng đầu nhìn Phong Thạc cùng Huyền Hòa, mắt hạnh xẹt qua đạo quang mang, rất nhanh đã đoán ra thân phận của hai người, nhưng cũng chỉ là đoán chứ không dám khẳng định chắc chắn.

Nhan Noãn Noãn quay đầu nhìn đám đệ tử Thần Tôn giáo nằm lăn lộn trên đất rên hừ hừ, mắt hạnh phút chốc trầm xuống, vẻ nguy hiểm nói: “Nếu nhị vị công tử đã ra tay tương trợ thì hãy giúp đến cùng đi, nhờ hai vị giúp ta đưa đám người này về Hiền vương phủ!”

Dám đánh Việt Việt của nàng, đúng là tự tìm ngược mà!

Cho dù biết thực lực Long Trác Việt rất mạnh nhưng hiện tại hán không thể bại lộ thân phận được nên chỉ có thể ở đây cho người ta đánh. Nhan Noãn Noãn nàng sao có thể để kẻ khác động tới một cọng lông của Long Trác Việt chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Sự trừng phạt của Nhan Noãn Noãn!

Ads Huyền Hóa cùng Phong Thạc rất nhanh tìm được dây thừng, chỉ trong chốc lát đã trói gô một đám đệ tử Thần Tôn giáo áp tải về Hiền vương phủ.

Trong sân sau Hiền vương phủ, đám đệ tử Thần Tôn giáo kẻ đứng người ngồi trên đất, thỉnh thoảng lại kêu rên vì đau đớn.

“Ngươi... ngươi muốn làm gì, bọn ta là người Thần Tôn giáo a!”

Đám đệ tử Thần Tôn giáo mất đi năng lực phản kháng, kinh hãi nhìn Nhan Noãn Noãn âm trầm đi qua đi lại trước mặt bọn họ, tuy cả người sớm đã bị ánh nhìn của nàng làm cho lạnh sống lưng nhưng vẫn không sợ chết mang thân phận là người Thần Tôn giáo ra hù nàng.

Nhan Noãn Noãn nhìn sợi roi da trong tay, nhàn nhã quán thành vòng trên cánh tay, vừa nghe thấy có kẻ mang Thần Tôn giáo ra hù nàng, mắt đẹp nhú lại, sợi roi trong tay rất nhanh vung ra, liên tiếp quất lên trên mặt, lưng, cánh tay, đùi,... của đám đệ tử Thần Tôn giáo khiến tiếng kêu rên vang vọng khắp vương phủ.

“Aaaa, chết tiệt, ngươi nhất định sẽ hối hận!”

“Thần Tôn giáo chúng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, người chờ chịu chết đi!”

Đám đệ tử Thần Tôn giáo mỗi người một câu, oán hận chửi rủa Nhan Noãn Noãn.

“Ta khinh, còn muốn trả thù lão nương? Lão nương ta cho các ngươi biết thế nào gọi là còn sống đi vào, chết mới có thể ra!” Ta cho ngươi đánh Việt Việt của ta, ta cho các ngươi đánh này, súc sinh.

Bộ dáng hung hãn của nàng khiến Phong Thạc cùng Huyền Hóa không hèn mà cùng run người, bốn mắt nhìn nhau. Phụ nhân của bọn họ đúng thật không giống người thường, mà cung chủ của bọn họ càng kinh hãi thế gian a!

“Vương phi nói rất đúng, đám cận vệ này sống trên đời cũng chỉ tổ gây thêm tai họa!” Huyền Hóa cùng Phong Thạc vừa lén nhìn Long Trắc Việt hai mắt dầm lệ gần đó, vừa hết lòng nịnh nọt Nhan Noãn Noãn.

“Phé nội lực của bọn chúng!” Nhan Noãn Noãn nghiêm mặt, lãnh khốc nói.

Đám đệ tử Thần Tôn giáo vừa nghe thấy nàng muốn phế võ công của mình, sắc mặt phút chốc từ đau đớn chuyển sang kinh hoàng.

“Ngươi dám?!” Có kẻ phản nộ hét lên, sự kinh hoàng trên mặt cũng không tài nào che giấu nổi.

“Giáo chủ nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Ngon roi da trong tay Nhan Noãn Noãn linh hoạt như rắn, mắt hạnh trừng lên: “Các ngươi đe dọa ta? Lão nương ta dễ dàng bị người khác dọa như vậy sao?”

Nhan Noãn Noãn đánh tới khi cảm thấy đau tay mới chịu dừng lại. Xoa cái gáy cứng ngắc, nàng nhìn Huyền Hóa cùng Phong Thạc đang đứng gần đó nói: “Thần Tôn giáo làm nhiều chuyện các, đám người này, các ngươi giải quyết đi!”

“Dạ, Vương phi!”

Đám người bị Nhan Noãn Noãn ngược trong một khoảng thời gian dài, sớm đã rơi vào trạng thái hấp hối, cả người đau như bị người cầm dao cắt, ngay cả sức lực để nói chuyện còn không có, chỉ có thể để mặc cho Huyền Hóa cùng Phong Thạc lôi kéo mang đi.

Huyền Hóa, Phong Thạc tìm mấy cái bao tải to, đem đám đệ tử Thần Tôn giáo nhét vào trong đó, cũng không biết làm thế nào tìm được một cái xe bò, chất bao tải lên rồi rải thêm một lớp rơm lên trên, nhàn nhã rời khỏi Hiền vương phủ.

Nếu bọn họ quang minh chính đại mang người ra ngoài, nhất định sẽ khiến đám đệ tử Thần Tôn giáo chú ý, mất công lại gặp phải rắc rối không cần thiết.

“Ngươi vì sao lại chạm mặt với đám người Thần Tôn giáo đó?” Nhan Noãn Noãn kéo ống tay áo Long Trắc Việt lên cao, vừa giúp hắn bôi thuốc vừa nhú mày hỏi.

Ngón tay Nhan Noãn Noãn ấn mạnh trên chỗ vết thương của Long Trắc Việt khiến hắn đau đến hít hà. Sâu trong đáy mắt phủ kín hàn sương, thập phần điềm đạm yêu.

“Đều do con Kim hà trư kia, nó ăn vụng thịt của người ta, còn chạy ra khỏi phủ nên mới bị bọn họ phát hiện. Bọn họ muốn cướp Kim hà trư nhưng ta không chịu, bọn họ liền đánh ta, ô ô ô, Noãn Noãn, người ta rất đau a!”

Hấp háy mũi, Long Trắc Việt lại nói: “Noãn Noãn, người ta cố ý xuống bếp làm cơm chiều cho nàng, nàng đừng tức giận nữa được không?”

Lam Tiêm Tiêm này giờ yên lặng đứng một bên, khẽ cười thành tiếng nói: “Bữa cơm chiều này giá trị rất lớn a, cả phòng bếp đều bị Vương gia thiêu trụi rồi!” thanh âm Lam Tiêm Tiêm đầy ý tứ trên ghẹo.

Khỏe miệng Long Trác Việt không kìm được giật giật, vạn phần khẩn trương nhìn Nhan Noãn Noãn.

Nhan Noãn Noãn lúc này mới chú ý đến ba món ăn dọa người trên bàn, gương mặt xinh đẹp phút chốc cứng ngắc. Đồ ăn kia...có thể ăn được sao?

Nhưng cũng không thể phủ nhận, Nhan Noãn Noãn vừa nghe thấy Long Trác Việt tự mình xuống bếp làm đồ ăn, trong lòng nàng bất chợt dâng lên cảm giác ngọt ngào. Một nam nhân có thể hạ mình xuống bếp đủ để chứng minh địa vị cùng sự quan trọng của nữ nhân trong lòng nam nhân. Cho dù có bao nhiêu tức giận cũng bị sự cảm động đánh bay hết cả!

“Về sau còn dám gạt ta nữa hay không?” Nhan Noãn Noãn nghiêm mặt, vẫn chăm chú giúp Long Trác Việt bôi thuốc, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

Long Trác Việt ngán ra, nhưng rất nhanh đã bị niềm vui bao trùm: “Không có, không bao giờ gạt nàng nữa!” Noãn Noãn hỏi như vậy nghĩa là đã tha thứ cho hắn rồi nha!

Long Trác Việt kích động, cười đến hai mắt cũng cong thành hình vầng trăng khuyết. Hắn cũng không để ý tới cánh tay còn đang được bôi thuốc, hai cánh tay dài vươn tới, không thêm để ý tới sự tồn tại của Lam Tiêm Tiêm, ôm chặt lấy Nhan Noãn Noãn, chiếc cảm cương nghị gác trên đỉnh đầu Nhan Noãn Noãn, gương mặt tuấn mỹ đầy thỏa mãn.

Lam Tiêm Tiêm nhìn gương mặt tuấn mỹ như thần tiên kia của Long Trác Việt, nháy mắt cảm thấy hoảng hốt, gương mặt xinh đẹp hiện rõ kinh ngạc. Nàng lần đầu tiên chứng kiến một nam nhân cũng có thể đẹp đến như vậy, ánh mắt đó không hề âm nhu như nữ tử mà tràn ngập chí khí nam nhân, mặc dù ngôn ngữ cử chỉ tràn ngập ngây thơ nhưng vẫn không làm giảm đi phong thái của nam tử hán, đại trượng phu.

Lam Tiêm Tiêm không khỏi suy đoán, chẳng lẽ Vương phi giận Vương gia vì việc này? Bởi vì Vương gia không thành thật nói với nàng nên nàng mới giận? Ai có thể ngờ được Hiền vương gia xấu xí trong lời đồn cư nhiên lại là mỹ nam xuất chúng như vậy?

Lam Tiêm Tiêm quay đầu, buồn cười nhìn đồng đầu người như ẩn như hiện bên ngoài song cửa. Hạ nhân trong vương phủ sớm đã bị dung mạo chân chính của Vương gia nhà mình làm cho tò mò, cả đám người chen chúc ngoài cửa đại sảnh muốn biết chân tướng sự thật.

Nhan Noãn Noãn sớm đã chú ý tới động tĩnh bên ngoài, thật sự cảm thấy đau đầu, gương mặt thật của Long Trác Việt đã bị bao nhiêu người trên đường lớn nhìn thấy, chuyện này chắc chắn sẽ đến tai lão thái bà kia. Đối với sự nguy trang của Long Trác Việt, Thái hậu nhất định sẽ rất khó chịu, đến lúc đó không làm khó dễ hai người thì thật không đúng phong cách của bà ta.

Lão thái bà đó khôn khéo như vậy nhất định sẽ nghi ngờ, một tên gốc như Long Trác Việt sao có thể nghĩ tới chuyện che giấu dung mạo của bản thân?! Đây quả thực là một vấn đề nan giải.

Nhan Noãn Noãn còn đang rối rắm thì đã nghe thấy thanh âm vui sướng của Long Trác Việt vang lên trên đỉnh đầu: “Noãn Noãn, mau tới ăn a, người ta làm riêng cho nàng nha!” vừa nói vừa lôi kéo Nhan Noãn Noãn đi đến cạnh bàn.

Nhan Noãn Noãn tròn mắt, phản xạ có điều kiện muốn đào tẩu, bất quá thì khí lực của nàng vẫn không thắng nổi sự hưng phấn cùng chờ mong của Long Trác Việt.

“Việt Việt... tâm ý của người ta nhận, nhưng mà... hiện tại ta không có đói bụng a!”

“Không đói cũng phải ăn cơm chứ!”

Lam Tiêm Tiêm che miệng cười, vội vàng xoay người rời khỏi đại sảnh, sâu trong đáy mắt hiện rõ tia hâm mộ. Lúc rời khỏi còn không quên quay người đóng cửa đại sảnh lại, giải tán đám người tò mò phía trước để lại không gian im ắng cho hai người.

Nhan Noãn Noãn thấy Long Trác Việt kiên trì cùng chờ mong, cuối cùng cắn răng, cầm đũa gấp hai miếng cơm trắng trong chén.

Mùi đồ ăn cháy khét tràn ngập trong khoang miệng, mặn đến độ chết người, một miếng thịt nướng hết như hòn đá trong miệng. Nhan Noãn Noãn không thể không bội phục năng lực của Long Trác Việt.

“Cũng không tệ lắm!” Nhan Noãn Noãn vừa ăn vừa lừa dối lương tâm, tán dương Long Trác Việt.

Long Trác Việt vừa nghe vậy, cười đến vui vẻ nói: “Noãn Noãn, nếu ăn ngon thì ăn nhiều một chút đi, về sau người ta sẽ thường xuyên làm cho nàng ăn a!”

Nhan Noãn Noãn cứng người, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của chính mình. Nàng không phải là đã tự đào hố chôn mình rồi chứ? Xem ra sau này nàng phải nghĩ ra biện pháp đánh bay ý định này của Long Trác Việt thôi, nhất định không thể để hắn xuống bếp.

Bởi vì lớp nguy trang của Long Trác Việt đã bị vạch trần, cộng thêm thân phận hắn đã bị Huyền Hòa cùng Phong Thạc biết được nên Hoa Khê cũng rất nhanh nhận được tin tức. Ngay trong đêm đó, Long Trác Việt liền mang theo Nhan Noãn Noãn tới Nguyệt các.

“Nguyên lai phía sau Nguyệt các còn có mật thất a!” Nhan Noãn Noãn vừa đi vào một tiểu lâu vừa kêu lên sợ hãi.

Long Trác Việt cúi người, ánh mắt ôn nhu như nước nhìn nàng: “Từ nay về sau, mọi thứ của ta đều là của nàng, mọi chuyện của ta nàng cũng có thể tham dự, ta tuyệt đối sẽ không giấu diếm nàng nữa!” nói rồi ôm lấy Nhan Noãn Noãn, chậm rãi đi vào.

Nhan Noãn Noãn liếc nhìn hắn một cái, cả giận nói: “Còn dám gạt ta? Lần sau sẽ không đơn giản là quì trên bàn tính như lần này đâu!” Nghe hắn hứa hẹn, lòng của nàng chậm rãi dâng lên một cảm giác ngọt ngào. Nàng phải nhanh chóng thích ứng với một Long Trác Việt không hề ngốc nghếch mới được.

Hai người đẩy cửa đi vào, Thiên Minh, Huyền Hóa, Phong Thạc cùng Hoa Khê sớm đã chờ ở bên trong, không biết có phải là bọn họ đã sớm đoán được tối nay Long Trác Việt sẽ đến hay không hay là bởi vì tò mò, nghĩ cho dù không thấy được chủ tử cũng phải từ miệng Thiên Minh moi ra được chút tin tức.

Cung chủ chính là Hiền vương gia, chuyện này thật sự là dọa người quá mà!

Tô Diệu Phù bị Thiên Minh cột chặt vào lưng ghế, cả mắt lẫn miệng đều bị bịt lại.

“Nàng ta là?” Nhan Noãn Noãn chỉ vào Tô Diệu Phù, nhìn Thiên Minh hỏi.

“Nàng là đường chủ Chu Tước của Thần Tôn giáo – Tô Diệu Phù, lúc trước xông vào khách điểm trộm Kim hà trư, thuộc hạ không cẩn thận nên bị nàng ta nhìn thấy mặt, nếu thả nàng đi, khó nói được sẽ không gây ra rắc rối gì cho Vương gia!” Thiên Minh nhàn nhạt nói.

“Ngô ngô...” Miệng Tô Diệu Phù bị mảnh vải bịt chặt, nói không thành lời, chỉ có thể phát ra những tiếng ngô ngô khó hiểu, thân hình dùng sức giãy dụa, phát ra những âm thanh va chạm ầm ỹ.

Nhan Noãn Noãn liếc nàng ta một lúc lâu, lắc đầu nói: “Buộc trên ghế không được, quá ầm ỹ, các người lấy dây thừng treo nàng ta lên đi!”

Huyền Hóa, Phong Thạc cùng Hoa Khê ba mặt nhìn nhau, khóe miệng không ngừng co rút. Khó trách có thể trở thành phu nhân của bọn họ, ngay cả thủ đoạn chinh người cũng không khác biệt là mấy.

Long Trác Việt nở nụ cười tràn ngập sùng nịch. Những lúc Noãn Noãn làm chuyện xấu trông thật đáng yêu a!

Huyền Hóa cùng Phong Thạc không chút do dự lấy dây thừng treo Tô Diệu Phù lên xà nhà, không thể cử động, không thể nhìn, không thể thấy khiến cho Tô Diệu Phù có cảm giác như mình đang đung đưa dưới móng vuốt mèo.

“Thuộc hạ lỡ mạng khiến thân phận của Vương gia bị bại lộ, thỉnh Vương gia trách phạt!” Thiên Minh quì một gối xuống, cúi đầu thỉnh tội với Long Trác Việt.

Huyền Hóa, Phong Thạc cùng Hoa Khê nhất loạt quì xuống, hành lễ với Long Trác Việt, vô cùng nghiêm túc nói: “Thuộc hạ tham kiến Cung chủ!”

Long Trác Việt nhếch khóe miệng, quanh người tản ra hơi thở lạnh lùng. Hắn trầm mặc khiến cho không khí như đóng băng lại.

Nhan Noãn Noãn nhìn bốn người quì trước mặt, thấy được nỗi bất an cũng như sự sợ hãi của bọn họ đối với Long Trác Việt, thiện tâm lên tiếng: “Việt Việt, đứng như vậy rất mệt, ngồi xuống rồi nói sau đi!”

Nhan Noãn Noãn vừa lên tiếng, gương mặt Long Trác Việt nháy mắt trở nên nhu hòa hơn cả, im lặng dẫn Nhan Noãn Noãn đến nhuyễn tháp.

Lúc Nhan Noãn Noãn đang định ngồi xuống thì bàn tay to lớn của Long Trác Việt đã vươn tới, kéo nàng ngồi lên đùi mình.

Cử chỉ thân mật khiến Nhan Noãn Noãn cảm thấy mất tự nhiên: “Đừng làm loạn, còn có người ở đây mà!” Gương mặt tuyệt sắc phút chốc ửng hồng.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vì Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Thái hậu triệu kiến!

Ads Huyền Hóa, Hoa Khê cùng Phong Thạc bởi vì tò mò nên vụng trộm quay đầu nhìn lên. Chỉ là vừa mới quay đầu lại đã bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Long Trác Việt, cả đám giật thót tim, vội vàng quay đầu đi, trống ngực không ngừng ‘thình thịch’ kêu vang.

Đời mạng a, ánh mắt Cung chủ đúng là khủng bố mà! Nếu ánh mắt có thể giết chết người thì bọn họ đã thương tích đầy mình rồi quá.

“Thuộc hạ không thấy gì hết, Cung chủ cùng phu nhân thỉnh tự nhiên.” Phong Thạc không sợ chết, buột miệng nói.

Ánh mắt Hoa Khê cùng Huyền Hòa nhất tề chiếu thẳng vào hắn. Cái đầu heo nhà ngươi, ngươi không nói thì không ai bảo ngươi câm đầu! Cái này rõ ràng là giấu đầu hở đuôi mà, muốn chết cũng đừng có kéo theo bọn chúng chứ!

Hoa Khê cùng Huyền Hòa lặng lẽ dịch người sang một bên, ý tứ rất rõ ràng là muốn phân rõ giới tuyến với Phong Thạc.

Hành động của hai người lọt vào mắt Nhan Noãn Noãn, khoe miệng nàng không kim được nhếch lên, bốn cánh tay phải này của Long Trác Việt đúng là có điểm đặc sắc hơn người mà.

Thiên Minh vẫn làm mặt lạnh, rất hiếm khi thấy hắn xúc động ra mặt, chắc là vì nguyên nhân này nên Long Trác Việt mới có thể để hắn ở bên cạnh mình lâu như vậy, nếu đổi lại là ba người này thì sợ là bí mật của hắn đã sớm bại lộ. Dẫu sao thì bọn họ cũng không thể can trọng, trầm ổn bằng Thiên Minh được.

Hoa Khê thì nàng đã gặp qua, giờ tay nhắc chân đều quyến rũ phong tình, ngàn vạn xinh tươi, mà tính cách thì... trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, thật sự là quá nóng tính!

Mà Huyền Hòa với Phong Thạc, tuy nàng chưa từng tiếp xúc qua nhưng cũng đã thấy vài lần, dựa theo ngôn ngữ cử chỉ, nàng thấy hai người này cũng không được tự chủ cho lắm.

Bất quá thì mấy người này ở chung một chỗ, không thể không nói, rất thú vị! Nếu bốn người này đều cùng đi theo Long Trác Việt thì những việc vui chắc cũng không phải ít.

“Tất cả đứng lên đi, nền đất cứng như vậy, đừng quỳ nữa!” Nhan Noãn Noãn thấy Long Trác Việt không nói tiếng nào liền lên tiếng cho bốn người đứng lên.

“Tạ Vương phi!” Thiên Minh cúi người hành lễ rồi đứng lên đầu tiên, thời điểm xoay người đối diện với Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn, gương mặt vốn lạnh lùng hiện rõ cung kính cùng tự trách. Đứng là chuyện đứng, nhưng hắn vẫn muốn chịu trừng phạt vì đã làm hỏng chuyện của Vương gia.

Huyền Hòa, Phong Thạc cùng Hoa Khê chưa từng thân cận với cuộc sống của Long Trác Việt nên không biết được vị trí của Nhan Noãn Noãn trong lòng hắn, nghe nàng bảo đứng lên, trên mặt ba người hiện rõ sự do dự.

Thấy Thiên Minh đứng dậy, ba người nhìn ánh với ánh mắt cầu cứu. Cung chủ không ra lệnh, bọn họ có nên đứng dậy hay không đây?

Thiên Minh bắt gặp ánh mắt của ba người, bàn tay khẽ nâng lên, ý bảo tất cả bọn họ cũng đứng lên đi.

“Tạ phu nhân!” Ba người cùng nói rồi đứng lên.

Thời điểm xoay người, ba người cũng có chút thấp thòm, không biết Cung chủ có trách cứ bọn họ tự tiện đứng lên không? Hắn là không đi? Thiên Minh theo Cung chủ lâu như vậy, tính tình Cung chủ chắc hẳn là người hiểu nhất, nếu hắn nói đứng lên thì chắc chắn sẽ không có vấn đề.

“Cung... Cung chủ...”

Hoa Khê cẩn thận dò xét nhìn Long Trác Việt, muốn nói gì đó để giảm bớt áp lực trong phòng. Tuy rằng trước đây bọn họ thỉnh thoảng cũng sẽ diện kiến Cung chủ nhưng chưa lần nào nhìn thấy gương mặt thật của người, bọn họ cũng từng đoán già đoán non về thân phận của Cung chủ, nhưng bọn họ có chết cũng không nghĩ đến, Hiền vương gia tiếng tăm lừng lẫy của Thương Nam quốc lại là Cung chủ lãnh liệt, uy nghiêm của Việt cung!

Hoa Khê vô thức đưa tay sờ mũi mình, nghĩ tới con rùa xanh sống động ngày trước. Rất lâu sau đó nàng mới biết con rùa xanh đó là do Hiền vương gia vẽ lên, hôm nay nghĩ lại, thật sự là khiến người ta sợ đến run người mà. Nguyên lai ngày trước nàng đã đắc tội với Cung chủ a. Lần trước Cung chủ tức giận là vì nàng vô lễ với Hiền vương phi, về một con rùa khiến nàng xấu mặt trong một thời gian dài rồi lại bắt nàng bỏ tiền túi ra tu sửa Nguyệt các, còn để Thiên Minh truyền lời, dặn nàng phải cung kính với Hiền vương phi.

Hoa Khê bình tĩnh, điều này có nghĩa là Cung chủ rất trân trọng Hiền vương phi, hay nói cách khác, lời nói của Hiền vương phi cũng chính là mệnh lệnh của Cung chủ.

Hoa Khê đột nhiên cảm thấy may mắn là hôm trước Cung chủ chỉ mới vẽ một con rùa chứ không phải lấy ngân châm khắc trên mũi nàng.

Nhan Noãn Noãn nhàn nhạt nhìn bốn người một lượt, cuối cùng dừng lại trên người Thiên Minh, cười nói: “Thiên Minh, ngươi không cần nghiêm túc như vậy, Vương gia sẽ không phạt ngươi, thân phận của hắn sớm muộn gì cũng bị bại lộ, nếu không phải hôm nay ngươi linh hoạt ứng phó thì Vương gia sợ là đã bị người Thần Tôn giáo bắt đi rồi!” Nhan Noãn Noãn nói rồi quay đầu nhìn Long Trác Việt, đôi mắt đẹp lấp lánh tinh quang: “Ngươi nói phải không?”

Long Trác Việt ôm chặt thắt lưng Nhan Noãn Noãn, rất nhanh gật gật đầu: “Àn!”

“Các ngươi vì ta mà vất vả tìm Kim hà trư, ta còn chưa cảm ơn các ngươi!” Nhan Noãn Noãn cười nói.

Lời của nàng khiến cho bốn người thụ sủng nhược kinh, sau phút giật mình liền đồng thanh nói: “Đây là chuyện chúng thuộc hạ phải làm!”

Mặc dù nói vậy nhưng trong lòng mỗi người đều như có dòng nước ấm áp chảy qua.

Huyền Hòa, Phong Thạc cùng Hoa Khê chưa từng tiếp xúc với Nhan Noãn Noãn, hôm nay thấy thái độ nàng hòa hảo, lời nói tôn trọng, bốn người lập tức sinh ra hảo cảm với Cung chủ phu nhân.

“Giương mặt thật của ngươi đã bị người ta nhìn thấy, việc này chắc chắn đã đến tai Thái hậu, ta chắc chắn sáng mai bà ta sẽ triệu kiến chúng ta, ngươi đã nghĩ ra đối sách gì chưa?” Nhan Noãn Noãn nhìn Long Trác Việt, chậm rãi nói.

Long Trác Việt nghe vậy, mày kiếm khẽ nhíu lại, nói: “Lúc trước là chủ ý của kẻ nào thì kẻ đó đứng ra mà lo liệu!”

Nhan Noãn Noãn sùng sốt, rất nhanh đã biết người Long Trác Việt đang nói tới là ai: “Hoàng thượng?”

“Àn!”

Nếu nói chủ ý này chính là tự mình Long Trác Việt nghĩ ra thì một tên gốc sao có thể động não tới mức này được, đến lúc đó Thái hậu nhất định sẽ nghi ngờ việc Long Trác Việt giả ngốc.

Nhan Noãn Noãn đêm chiều cả nửa ngày mới lên tiếng nói: “Nếu là như vậy, Thái hậu chắc chắn sẽ hoài nghi Hoàng thượng, dụng ý của Hoàng thượng rất đơn giản, chính là vì muốn ngươi không vướng hoa đào, nhưng việc lừa dối Thái hậu sẽ khiến bà ta cảm thấy Hoàng thượng không thành thật, sẽ hoài nghi xem Hoàng thượng còn giấu bà ta bao nhiêu chuyện nữa, lấy thể lực của Thái hậu, chỉ cần bà ta muốn thì việc tra ra Hoàng thượng giấu bà ta bởi đường thể lực của riêng mình chỉ là chuyện sớm muộn.”

“Ta biết!” Điểm này hần cũng đã nghĩ tới từ rất lâu: “Nhưng hiện tại không phải lúc ngả bài cùng lão yêu bà đó, bà ta muốn tra ra thể lực của Long Cẩm Thịnh cũng phải mất một thời gian dài, nếu không tìm thấy chứng cứ thì hoài nghi cũng chỉ là hoài nghi, nhiều nhất thì sau này bà ta sẽ cẩn thận hơn mà thôi, ta nhất định phải ra tay trước khi bà ta có ý định phế bỏ Long Cẩm Thịnh.”

Trong khoảng thời gian này, hần nhất định phải đẩy nhanh mọi chuyện, trước kia hần chỉ có một thân một mình nên mới tránh này tránh kia, che giấu chính mình. Hiện tại bọn họ biết cũng tốt lắm, công việc sẽ càng dễ dàng hơn, trong phủ có Noãn Noãn giúp hần trông coi, hần chỉ việc tập trung vào đối phó với lão yêu bà kia nữa thôi!

Đúng lúc này thì Huyền Hòa đột nhiên lên tiếng đề nghị: “Cung chủ, hãy để thuộc hạ đi theo bên cạnh người đi!”

Mày kiếm Long Trác Việt đột ngột nhảy dựng lên, không chút do dự cự tuyệt: “Không được!”

Đùa giỡn gì chứ, ba người này một chút tự chủ cũng không có, nếu ngày nào cũng nhìn thấy bộ dáng giả ngu của hần, không che miệng cười trộm mới là lạ, vẫn là Thiên Minh tự chủ tốt nhất. Để Huyền Hòa ở bên cạnh, hần chết cũng không đồng ý a!

Nhan Noãn Noãn đảo tròn mắt xinh đẹp nhìn biểu tình không được tự nhiên của Long Trác Việt, đáy mắt hiện rõ ý cười.

~

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Nhan Noãn Noãn, mới tỉnh mơ ngày hôm sau đã có người ở trong cung tới truyền ý chỉ của Thái hậu, yêu cầu Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn lập tức tiến cung gặp bà ta.

Thái giám truyền lời còn đặc biệt nhấn mạnh hai từ ‘lập tức’.

Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn không nhanh không chậm rửa mặt, ăn điểm tâm. Thời điểm Nhan Noãn Noãn nói có thể tiến cung rồi, sắc mặt thái giám truyền chỉ sớm đã khó coi đến cực điểm.

“Phong thúc, thúc gọi Hào Phóng tới đây, để hần theo ta cùng Vương gia tiến cung!” Nhan Noãn Noãn vừa mới bước ra khỏi Vương phủ, đột ngột quay lại nhìn Phong Cốc nói.

Phong Cốc cúi người nhận lệnh, quay vào phủ tìm Hào Phóng.

Nhan Noãn Noãn cảm thấy, Hào Phóng biết thuật đọc tâm, nếu trước kia bọn họ chỉ có thể suy đoán tâm tư của Thái hậu thì lần này có thể biết rõ được những suy tính trong lòng bà ta rồi.

Rất nhanh sau đó, Hào Phóng đã đi tới cửa lớn vương phủ.

Thái giám truyền chỉ thấy Nhan Noãn Noãn chậm chạp chưa tiến cung, đã có chút không kiên nhẫn.

“Vương phi, chúng ta có thể tiến cung chưa?” Hần hỏi, thanh âm ản ản tức giận.

Nhan Noãn Noãn liếc mắt nhìn hần, ngạo mạn kéo Long Trác Việt lên xe nói: “Nếu công công không đợi được thì có thể đi trước!” Ý tứ rất rõ ràng là nàng cũng không cầu hần ở lại chờ bọn họ.

Thái giám nọ biến sắc, nuốt vội một hơi nghẹn ở yết hầu, cố gắng đè nén tức giận trong lòng. Hần ở Từ Ninh Cung nhiều năm như vậy, cũng coi là người hiểu rõ tâm tư Thái hậu, dạo gần đây Thái hậu nhất mực nhún nhường Hiền vương phi, phận nô tài như hần sao có thể dī hạ phạm thượng, đắc tội với nàng ta thì đến Thái hậu cũng không thể cứu hần.

Xe ngựa rất nhanh tiến vào hoàng cung, chỉ dừng lại khi đến trước cửa Từ Ninh cung, tốc độ thủy chung không giảm cho thấy Thái hậu rất muốn gặp Long Trác Việt với Nhan Noãn Noãn.

“Thịnh Vương gia cùng Vương phi chờ ngoài này, nô tài đi thông báo!” Thái giám nọ cúi người nói rồi xoay người đi vào Từ Ninh cung.

Không bao lâu, thái giám nọ đi ra, nghiêng người làm tư thế mời: “Vương gia, Vương phi, mời!”

Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn đi vào Từ Ninh cung, xung quanh không ngừng vang lên tiếng người hút không khí, Nhan Noãn Noãn liếc mắt nhìn sang, chỉ thấy cung nữ hai bên không nén nổi tia kinh diễm, đáy mắt xẹt qua tia sợ hãi cùng ái mộ đối với dung mạo thật của Long Trác Việt. Nếu Long Trác Việt không phải tên ngốc thì năng tin chắc sẽ rước lấy không ít ong bướm.

Thái hậu ngồi trên ghế cao, nhìn Long Trác Việt ngoài cửa như thần tiên hạ phàm, mắt phượng nhú chặt, đáy mắt xẹt qua từng tia âm ngoan, kinh hãi như thủy triều không ngừng dâng lên. Giống, thật sự quá giống! So với Uyển phi đã mất hết như từ một khuôn đúc ra.

Vừa nhận ra sự giống nhau đến kinh ngạc của Long Trác Việt với Uyển phi, trong lòng Thái hậu, bao nhiêu hận ý cùng ghen tị chôn giấu nhiều năm phút chốc dâng lên. Đứng, chính là nữ nhân kia đã đoạt đi sự sủng ái của tiên hoàng, còn sinh hoàng tử, suýt chút nữa thì đoạt đi ngôi vị của bà ta!

“Noãn Noãn thỉnh an Thái hậu, Thái hậu vạn phúc!” Nhan Noãn Noãn thu hết kích động của Thái hậu vào trong đáy mắt, lạnh nhạt hành lễ.

Long Trác Việt vẫn như trước đây, bắt an tránh ở phía sau Nhan Noãn Noãn, thân hình cao lớn khẽ run lên, ánh mắt hoảng sợ nhìn Thái hậu trên cao.

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Âm mưu của Thái hậu!

Ads — Hoa Thanh cung —

Trong lư hương là loại đàn hương tốt nhất, làn khói mỏng lượn lờ vờn quanh, hương thơm bao phủ lấy không gian.

Long Cẩm Thịnh ngồi trên ghế rồng, những ngón tay thon dài không ngừng gõ gõ lên mặt bàn, gương mặt tuấn mã ngưng trọng. Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn ngồi phía dưới, bên trái đại điện, Hào Phóng một mình đứng giữa đại điện.

Bốn người vừa từ Từ Ninh cung về, Long Cẩm Thịnh nhận hết mọi lỗi lầm về mình, một mình chịu đựng cơn giận của Thái hậu. Nếu là trước kia thì Long Trác Việt với Nhan Noãn Noãn chắc chắn không thể thoát khỏi liên quan, nhưng là hiện tại, yếu điểm bị người ta nắm giữ, Thái hậu cho dù muốn bộc phát cũng không cách nào bộc phát được. Mà đầu sỏ là Long Cẩm Thịnh thật sự khiến Thái hậu tức đến không kìm chế được, trước giờ bà ta luôn nghĩ Long Cẩm Thịnh là một kẻ yếu đuối, không nghĩ tới hẳn lại có tình giấu diếm dung mạo thật của Long Trác Việt. Tuy đây cũng không phải chuyện lớn gì cho cam nhưng hành động này cho thấy hẳn chính là bất trung với bà ta, không biết hẳn còn giấu bà ta làm bao nhiêu chuyện nữa đây?

“Thái hậu đã sinh sát ý, muốn phế hoàng đế!” Hào Phóng đem tâm tư Thái hậu mà mình đọc được nói cho ba người Long Cẩm Thịnh, Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn nghe.

Mây kiếm Long Cẩm Thịnh phút chốc nhú chặt, sâu trong đáy mắt tán mát tia sáng âm u: “Lão yêu bà này còn ác hơn cả dự đoán của trẫm!”

Long Trác Việt, Nhan Noãn Noãn thất kinh.

“Ta cũng đoán là bà ta muốn phế hoàng đế, nhưng không ngờ được bà ta lại còn có ý định muốn giết người!” Nhan Noãn Noãn chậm rãi nói.

Long Trác Việt sau phút kinh ngạc, gương mặt tuấn tú phủ kín hàn sương: “Ngày trước bà ta đã hại chết mẫu phi ta cùng các vị phi tử khác của tiên đế, hiện tại lại muốn trừ bỏ hoàng huynh, xem ra sự độc ác đã ăn sâu vào trong tâm tính bà ta rồi!”

Ngừng lại một chút, Long Trác Việt ngẩng đầu nhìn Long Cẩm Thịnh, gương mặt tuấn mã có chút xấu hổ nói: “Nói gì thì nói, lần này là ta đã liên lụy đến hoàng huynh!”

Lời nói chân thành của Long Trác Việt khiến đáy mắt Long Cẩm Thịnh phút chốc dậy sóng.

“Long Trác Việt, ngươi từ khi nào lại trở nên ủy mị như vậy a? Thật giống tiểu cô nương!” Long Cẩm Thịnh thấy khó có dịp Long Trác Việt bộc lộ tình cảm của mình, nhất thời có chút không quen, hẳn phe phẩy tay, có chút khinh bỉ liếc Long Trác Việt.

Nhan Noãn Noãn nhìn hai người, bất giác mỉm cười, tuy Long Cẩm Thịnh nói như vậy nhưng năng tin, hai người bọn họ chính là một cặp hảo huynh đệ.

“Còn nữa...” Hào Phóng đột ngột lên tiếng, vẻ vô cùng nghiêm túc.

“Còn nữa?” Nhan Noãn Noãn quay đầu nhìn Hào Phóng, trực giác cho nàng biết chuyện hần sắp nói ra rất quan trọng nhưng cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

“Oán hận của Thái hậu đối với Vương gia cùng Vương phi càng lúc càng sâu, hận không thể đem hai người phanh thây vạn đoạn để giải hận!”

Nhan Noãn Noãn không cho là đúng, cười lạnh nói: “Ý định này của bà ta cũng không phải mới hình thành một hai ngày!”

“Ta nghe được, hai người sẽ sớm chết không có đất chôn!”

Lần này, Long Cẩm Thịnh không khỏi nghi hoặc hỏi: “Noãn nhi, rốt cuộc thì các người đã nắm được điểm yếu gì của Thái hậu!”

Vấn đề này hần cũng đã từng hỏi qua, chính là Nhan Noãn Noãn nhất quyết không chịu nói, Long Trác Việt cũng kín miệng như bưng.

“Thái hậu cùng Trần quốc tướng quân Liễu Bình Dịch có gian tình!” Hiện tại, Nhan Noãn Noãn cũng hề có ý định giấu diếm thêm nữa. Có thể sống tiếp qua ngày mai hay không bọn họ cũng chưa biết được, cũng không cần phải giữ bí mật với Long Cẩm Thịnh làm gì.

Long Cẩm Thịnh kinh hãi, mắt phượng mở lớn hết cỡ, không thể tin vào những gì mình nghe được, lắp bắp hỏi lại: “Cái... cái gì?”

Thông dâm? Lão yêu bà kia thế nhưng dâm dâm loạn hậu cung? Mà đối tượng thông dâm lại chính là Trần quốc tướng quân?

Khó trách Liễu Bình Dịch đối với Thái hậu hết lòng trung thành, hóa ra là có bí mật không thể để người ta biết. Thượng Quan Dong vì muốn củng cố địa vị, thu hết quyền lực vào trong tay mà không ngại dùng cả thân mình để trao đổi. Dâm loạn... thật sự là quá mức dâm loạn rồi! Nhưng là... Long Trác Việt với Nhan Noãn Noãn làm sao biết được chuyện này???

“Một lần tiến cung, ta với Noãn Noãn lạc đường đến lãnh cung, tình cờ trông thấy!” Long Trác Việt thấy vẻ mặt nghi hoặc của Long Cẩm Thịnh, chậm rãi giải thích.

Long Cẩm Thịnh trừng mắt, hết nhìn Long Trác Việt lại quay sang nhìn Nhan Noãn Noãn, ánh mắt đánh giá: “Nha!”, hần gật đầu một cái, thanh âm kéo dài khiến người khác nghe thế nào cũng cảm thấy có chút quái dị.

Nhan Noãn Noãn tà tà liếc Long Cẩm Thịnh một cái rồi lại quay sang nhìn Hào Phóng nói: “Hào Phóng, người có ý nói như vậy có phải là đã nghe được chuyện gì chúng ta không biết?”

“Kỳ thực thì trong Từ Ninh cung còn có người thần bí khác, ta không biết người kia là ai nhưng ta cảm giác được Thái hậu rất kính sợ, thậm chí rất sợ hần, thời điểm Thái hậu trách mắng Hoàng thượng, trong đầu có nghĩ tới chuyện diệt trừ Thương Nam quốc, không, nói đúng hơn là muốn diệt trừ bốn nước để lập nên một thời đại mới chỉ có một quốc gia, mà ở đó, bà ta vẫn là Hoàng Thái hậu cao cao tại thượng!”

Lời nói của Hào Phóng giống như sấm sét giữa trời quang. Long Cẩm Thịnh kích động, từ nhuyễn thấp đứng bật dậy, đôi mắt mở lớn hết sức có thể nhìn về phía Hào Phóng. Thái hậu muốn thống nhất thiên hạ, làm Hoàng Thái hậu tối cao thì hần có thể lý giải được nhưng điều hần không thể lý giải được là, vì sao bà ta muốn diệt trừ Thương Nam quốc? Tuy rằng nơi đây không phải quê nhà của bà ta nhưng lấy chồng theo chồng, nơi này dù sao cũng là đất nước của bà ta. Bà ta cư nhiên muốn hủy diệt Thương Nam quốc?

“Diệt trừ bốn nước?” Nhan Noãn Noãn đưa một tay chống một bên má, có chút đăm chiêu, mắt hần nhú lại: “Nếu nói như thế thì người cùng Thái hậu hợp tác không phải là hoàng đế ba nước còn lại?” Nếu là Hoàng đế của một trong ba nước kia thì không thể nào có chuyện diệt bốn nước được, nhiều nhất là hủy diệt ba nước mà thôi!

“Lão yêu bà địa vị cao cao tại thượng, người có thể khiến bà ta sợ hãi...” Long Trác Việt sau khi nghe Nhan Noãn Noãn nói xong, chậm rãi phân tích, trong đầu xuất hiện vô số nhân vật có thực lực trên đại lục Lạc Thiên, rất lâu sau đó, hần đột ngột trừng mắt nói: “Kẻ ẩn nấp trong Từ Ninh cung chắc chắn là Thần Tôn giáo chủ – Phượng Kiêu!”

“Tên kia lại dám trà trộn vào hoàng cung Thương Nam quốc ta? Thật đáng giận!” Long Cẩm Thịnh dùng sức đập xuống mặt bàn, cả giận nói.

Hần chưa bao giờ hoài nghi phán đoán của Long Trác Việt, tuy tuổi tác Phượng Kiêu không hơn Thái hậu là bao nhưng nội lực đã đạt tới mức cao nhất của cấp chín, ở đại lục Lạc Thiên cũng có thể coi là một truyền kì. Tuy rằng truyền kỳ này so với Long Trác Việt thì có vẻ yếu thế hơn một chút nhưng mỗi người đều biết thực lực của Phượng Kiêu, khắp đại lục Lạc Thiên này không ai dám đắc tội với Thần Tôn giáo.

Việt cung của Long Trác Việt sớm đã tra ra, Thần Tôn giáo chỉ có vỏ bọc bên ngoài chính nghĩa, còn lại bên trong vô cùng thối nát, nói Phượng Kiêu kia có dã tâm thống nhất thiên hạ cũng không kỳ quái chút nào. Huống chi gần đây còn có tin tức hần lên Linh đảo, cùng Linh đảo đảo chủ có mối quan hệ khá thân thiết, thậm chí còn được Linh đảo đảo chủ tặng cho một con Kim hà trư.

Long Cẩm Thịnh đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, kinh hô thành tiếng: “Nếu Phượng Kiêu cùng Linh đảo liên thủ thì nguy rồi, Hào Phóng, người có thể đọc được trong suy nghĩ của Thái hậu xem bà ta muốn dùng cách gì để tiêu diệt bốn nước không?”

Hào Phóng nhú mày, vẻ ngẫm nghĩ, cuối cùng lắc đầu nói: “Thời gian quá ngắn nên không thể nghe được, nhưng các người có thể yên tâm, Linh đảo tuyệt đối sẽ không liên thủ cùng người Thần Tôn giáo!”

Hào Phóng tự tin, ngữ khí khẳng định vô cùng chắc nịch khiến Nhan Noãn Noãn không khỏi nghi hoặc.

“Vì sao ngươi có thể khẳng định như vậy?”

Linh đảo vốn là một nơi rất thần bí, không một tổ chức nào ở đại lục Lạc Thiên có thể so sánh được, chỉ tính việc ngay cả Thần Tôn giáo chủ cũng vì món quà Linh đảo chủ tặng mà đặc ý không thôi là có thể thấy được sức ảnh hưởng của Linh đảo.

Không có người biết rõ chuyện của Linh đảo cũng không có nghĩa nó là tà phái, tuy Linh đảo ở một nơi biệt lập nhưng mỗi khắc trôi qua đều có liên hệ với đại lục Lạc Thiên, nếu nói người trên Linh đảo không tranh với đời thì cũng không hề có bằng chứng gì thuyết phục cả.

“Ta...” Hào Phóng há miệng thở dốc, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói nên lời. Hắn cúi đầu, gãi gãi đầu, nở nụ cười ngốc nghếch ngẩng đầu lên nói: “Ta chỉ là cảm thấy như vậy thôi!”

Hào Phóng nói như vậy, Nhan Noãn Noãn cũng chẳng có lý do để mà tiếp tục truy vấn nữa. Nhưng cũng không khỏi nghi ngờ, trong lòng thầm suy đoán, chẳng lẽ Hào Phóng cùng linh đảo có mối quan hệ mật thiết? Nhưng đoán là đoán vậy thôi, năng cũng không có chứng cứ xác thực.

Long Cẩm Thịnh nhíu mày, trên trán hiện rõ ba đường hắc tuyến, ánh mắt ngập tràn lo âu. Không chỉ có hắn, Long Trác Việt cũng không khá hơn chút nào.

“Nếu đã xác định được mục tiêu thì ta sẽ để Việt cung âm thầm chú ý tới hành động của Thần Tôn giáo.”

“Ân!” Long Cẩm Thịnh gật đầu: “Có thể để Hào Phóng ở lại trong cung không? Như vậy mới có thể dễ dàng khám phá ra quỷ kế của Thái hậu!”

“Không thành vấn đề!” Nhan Noãn Noãn sáng khoái đáp ứng.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên những tiếng đập cửa kịch liệt.

“Hoàng thượng, xảy ra chuyện lớn rồi!” thanh âm thất kinh của Nhâm Văn Hải từ bên ngoài truyền vào.

Long Cẩm Thịnh nghe vậy, không khỏi lo lắng: “Vào đi!”

Nhâm Văn Hải vội đẩy cửa đi vào, vừa đi vừa nói: “Hoàng thượng, chuyện lớn rồi, sứ thần Bắc Cách quốc cùng sứ thần Tây Thịnh quốc đều bị giết cả rồi, tất cả mười người đều đã bị giết trong đêm qua!”

“Ngươi nói cái gì?” Sắc mặt Long Cẩm Thịnh phút chốc trở nên xanh mét.

Nhâm Văn Hải tái mặt, bất an nhìn Long Cẩm Thịnh, lúc dịch quán cho người tới báo, lão cũng rất hoảng sợ a, đây là chuyện lớn a!

“Hiện tại, người của hai nước vẫn còn ở dịch quán tranh chấp, nhất quyết đòi chúng ta đưa ra...”

Nhâm Văn Hải còn chưa kịp nói hết câu, Long Cẩm Thịnh đã nâng tay ngăn lại. Gương mặt tuần tú nổi đầy gân xanh, tràn ngập lo lắng cùng bối rối. Cho dù Nhâm Văn Hải không nói hắn cũng biết người của hai nước sẽ không bỏ qua, sứ thần hai nước ở Thương Nam quốc bị người ta mưu sát, Thương Nam quốc đương nhiên không tránh được liên can.

“Sứ giả Tuyết quốc đâu?” Long Cẩm Thịnh rất nhanh ổn định lại tinh thần, cố gắng trấn tĩnh hỏi.

“Sứ thần Tây Thịnh quốc, Bắc Cách quốc tới kinh thành trước, sứ thần Tuyết quốc còn chưa có tới, theo hồi báo thì hôm nay mới tới!” Nhâm Văn Hải nói.

“Trẫm đã biết, ngươi lui xuống trước đi!” Long Cẩm Thịnh vẫy vẫy tay, đưa mắt nhìn Long Trác Việt, hai người đồng thời nhìn thấy đáp án trong đáy mắt nhau.

Cửa đại điện lần nữa khép lại, Long Cẩm Thịnh đột ngột lên tiếng: “Là Thái hậu!”

“Hoặc là người của Thần Tôn giáo!” Long Trác Việt bổ sung thêm.

Nhan Noãn Noãn liếc mắt nhìn hai người một cái, đáy mắt xẹt qua tia sắc bén: “Có lẽ còn có cả Tuyết quốc nữa!”

Nhan Noãn Noãn vừa dứt lời, Long Cẩm Thịnh cùng Long Trác Việt đồng loạt nhìn về phía nàng.

Nhan Noãn Noãn chậm rãi giải thích: “Tuyết quốc cách xa Thương Nam quốc nhất, từ bây giờ đến ngày tuyển chọn nhân tài của Thần Tôn giáo chỉ còn bốn ngày, theo lý thuyết, để tránh chậm trễ thì bọn họ hẳn phải xuất phát trước tiên và tới kinh thành rồi mới đứng, nhưng hiện tại bọn họ lại chậm hơn cả hai nước kia, khéo làm sao là lại trễ hơn đúng một ngày so với hai sứ thần hai nước bị ám sát!”

“Muội nói như vậy mới nhắc trẫm nhớ tới một chuyện, Tuyết quốc đích thực là xuất phát từ sớm rồi, hơn nữa, tính toán thời gian thì lẽ ra đã đến trước sứ thần Bắc Cách quốc cùng sứ thần Tây Thịnh quốc hai ngày mới đúng, nay tới trễ, nhất định là do bọn họ cố ý kéo dài thời gian!”

Chương 113: Bắt gian tại giường!

Ads “Thái hậu vốn là người Tuyết quốc, chuyện bà ta liên minh với Tuyết quốc cũng không lạ, chiếu theo chiều hướng mọi chuyện phát triển thì Tuyết quốc sợ rằng cũng chỉ là một quân cờ trong tay Phụng Kiều mà thôi!” Long Trác Việt khoanh tay trước ngực, mày kiếm nhíu chặt, lạnh lùng nói.

Long Cẩm Thịnh cùng Nhan Noãn Noãn nghe vậy đều ngẩn ra, nhưng rất nhanh hiểu được hàm ý trong câu nói của Long Trác Việt.

“Thần Tôn giáo không những lệ thuộc Tuyết quốc mà còn có quan hệ vô cùng mật thiết với hoàng thất Tuyết quốc, Hoàng đế Tuyết quốc tự cho là có Thần Tôn giáo trợ giúp, lần này sứ giả hai nước chết ở Thương Nam quốc, nếu chúng ta không có bằng chứng chứng minh mình bị người ta hãm hại thì nhất định sẽ dẫn đến chiến tranh. Đến lúc đó, cho dù Tuyết quốc không tham dự thì Tây Thịnh quốc cùng Bắc Cách quốc cũng sẽ liên thủ với nhau, Thương Nam quốc tất bại trong tay hai nước. Hiện tại mọi quyền lực Thương Nam quốc đều nằm trong tay Thái hậu, nếu bà ta muốn Thương Nam quốc bị diệt thì chỉ việc khoanh tay đứng nhìn là xong. Đợi Thương Nam quốc bị hủy diệt, Tây Thịnh quốc cùng Bắc Cách quốc suy yếu, người có lợi nhất chẳng phải là Tuyết quốc sao?” Long Cẩm Thịnh càng nói, hân ý trong đáy mắt càng dày đặc hơn cả.

Quả nhiên là muốn thành đại sự thì phải biết chọn quả hồng mềm mại, Thương Nam quốc là nước yếu nhất trong bốn nước, đại hội tuyển chọn nhân tài lần này đúng là một thời cơ tốt cho Tuyết quốc a!

Nhan Noãn Noãn cười lạnh nói: “Cái này gọi là bọ ngựa rình bắt ve sầu, chim sẽ rình bắt bọ ngựa a! Tuyết quốc nghĩ rằng Thần Tôn giáo sẽ giúp mình thu phục bốn nước nhưng lại không ngờ đến kẻ địch chân chính lại chính là Thần Tôn giáo! Sau khi tiêu diệt được Thương Nam quốc, cho dù Tây Thịnh quốc cùng Bắc Cách quốc có bị hao binh tổn tướng thì Tuyết quốc cũng không thể một kích hủy diệt được, để thu phục được bốn nước thì cũng phải hao tổn không ít tinh anh, lúc Hoàng đế Tuyết quốc lo là cảnh giác chính là thời điểm Phụng Kiều đoạt vị!”

“Như vậy thì không cần tốn nhiều công sức cũng có thể thống lĩnh được bốn nước, Phụng Kiều này đúng là người âm hiểm mà!”

Long Trác Việt quay đầu nhìn bộ dáng căm giận cùng bất bình của Nhan Noãn Noãn, vội vàng đưa tay giúp nàng xoa huyết thái dương nói: “Ai nói không phải đâu!” Hắn cười nói, nụ cười tràn ngập sát ý. Muốn thống nhất thiên hạ? Phụng Kiều này đúng là nằm mơ giữa ban ngày mà!

Long Cẩm Thịnh nhíu chặt mày: “Quả nhiên càng lúc càng phiền toái, hoàng đế, hiện tại chúng ta phải làm thế nào mới tốt đây?”

“Ngươi là hoàng đế, biện pháp hóa giải nguy cơ hẳn là phải do ngươi nghĩ ra mới đúng chứ?” Long Trác Việt rất vô lương tâm ném ra một câu.

Long Cẩm Thịnh không nói gì, khinh thường liếc hắn một cái, gần như phát khùng nói: “Ngươi đừng giỡn nữa, nghĩ ra cái gì thì mau nói ra đi!”

Nhan Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn nữ nhìn nghiêng của Long Trác Việt, đột nhiên mỉm cười nhìn Long Cẩm Thịnh nói: “Ý của Việt Việt chính là chúng ta phải trừ bỏ Thái hậu trước tiên!”

“Noãn Noãn quả nhiên hiểu lòng ta a!” Long Trác Việt vui sướng nhìn Nhan Noãn Noãn, gương mặt tuấn nữ ngập tràn đắc ý.

“Nói thì dễ lắm!” Long Cẩm Thịnh nhìn hai người liếc mắt đưa tình, có chút không thoải mái, trong lòng giống như bị mèo quào, khó chịu vô cùng.

“Quốc nạn trước mắt, hai người các ngươi nghiêm chỉnh một chút được không hả?” Nếu không phải đã quen kiêu chể thì Long Cẩm Thịnh thật sự muốn nhắc chân đá bay hai người này rồi.

“Hoàng thượng, bình tĩnh một chút, chớ nôn nóng!” Nhan Noãn Noãn cười nói: “Ngày trước chúng ta không làm được không có nghĩa là bây giờ không làm được.” Nhan Noãn Noãn nói rồi, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn về phía Hào Phóng.

“Hào Phóng có được thuật đọc tâm, nếu Hoàng thượng lưu hắn lại trong cung thì sớm muộn gì cũng biết được tâm tư của Thái hậu, người vì sao không nghĩ đến sẽ dùng năng lực đặc biệt này của Hào Phóng làm bà ta thân bại danh liệt?”

Mắt phụng mờ lớn, Long Cẩm Thịnh đột nhiên hiểu rõ ý tứ của Nhan Noãn Noãn: “Ý của muội là chúng ta phải đi bắt gian Thái hậu?”

Nhan Noãn Noãn gật đầu: “Cũng coi như nhanh nhạy, đến lúc đó chứng cứ phạm tội ngay trước mắt, cho dù đám đại thần kia ủng hộ bà ta thì sao chứ? Bọn họ có thể nói gì hơn? Lời đồn sẽ nhanh chóng lan ra, Thái hậu thông dâm, dâm loạn hậu cung làm mất hết thể diện nữ nhân Thương Nam quốc, tội danh vũ nhục tiên hoàng của bà ta nặng như vậy, cho dù có công khai xử tử thì cũng chẳng ai dám nói gì!”

Long Trác Việt nghe Nhan Noãn Noãn nói, đôi mắt đẹp dần sáng lên: “Liễu Bình Dịch nắm binh quyền trong tay nên trước giờ chúng ta không thể làm gì hắn, một khi tin tức hắn cùng Thái hậu thông dâm truyền đến quân doanh, binh sĩ sẽ mất đi niềm tin, đây chính là cơ hội tốt để chúng ta thu hồi lại binh quyền!”

Đến lúc đó, Thái hậu bị xử tử, binh quyền thu về trong tay, hẳn chẳng phải sẽ là hoàng đế chân chính rồi sao? Nghĩ đến cuối cùng mình cũng có được tự do sau hơn mười năm khuất nẹn, trong lòng Long Cẩm Thịnh không khỏi vui sướng.

Long Trác Việt nhìn nụ cười gian cùng ánh mắt vui mừng của Long Cẩm Thịnh, có lòng nhắc nhở nói: “Đừng cao hứng quá sớm!”

“Trầm hiểu!” Long Cẩm Thịnh lập tức thu hồi lại nụ cười, nghiêm mặt nói: “Muốn nắm được nhược điểm của Thái hậu thì cần nhiều thời gian, việc quan trọng trước mắt là phải trấn an sứ thần Bắc Cách quốc cùng Tây Thịnh quốc!”

“Còn phải phòng ngừa Tuyết quốc thừa cơ ly gián nữa!” Nhan Noãn Noãn bổ sung thêm. Người bình thường trong lúc nổi nóng thường dễ bị người khác giật dây, Tuyết quốc đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy rồi!

~

“Việt Việt, ngươi lo lắng sao?” Ngồi trong xe ngựa, Nhan Noãn Noãn tựa người vào ngực Long Trác Việt, nhẹ giọng hỏi. Mặc dù này giờ hắn vẫn trưng ra bộ dáng thần nhiên như không nhưng nàng hiểu được, trong lòng hắn một chút cũng không cảm thấy thoải mái, hắn chỉ là không muốn khiến Long Cẩm Thịnh cảm thấy áp lực mà thôi.

Long Trác Việt ôm lấy nàng, bạc môi mím chặt, ‘ân’ một tiếng coi như thừa nhận. Đây là quốc gia của hắn, là nhà của hắn, hắn không thể để nó diệt vong được.

Hai tay Nhan Noãn Noãn cầm lấy bàn tay to lớn của hắn, khẽ cười nói: “Ta tin tưởng ngươi nhất định có thể hóa giải nguy cơ của Thương Nam quốc!”

Thanh âm mềm nhẹ, ôn nhu của nàng là một sự cổ vũ lớn lao đối với Long Trác Việt.

Sau khi Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn rời đi không bao lâu, sứ thần Bắc Cách quốc cùng Tây Thịnh quốc liền xông thẳng vào hoàng cung, muốn giúp những người đã chết đòi lại công đạo. Mà đi cùng, đứng như Nhan Noãn Noãn dự đoán, còn có cả sứ thần Tuyết quốc vừa tới nơi.

“Hoàng thượng, nếu ngươi không chào đón chúng ta đến Thương Nam quốc thì cứ nói rõ ra từ đầu, đầu cần chờ chúng ta tới rồi hạ sát như vậy chứ?”

“Sứ thần Bắc Cách quốc cùng Tây Thịnh quốc vừa đến kinh thành không bao lâu liền chết oan uổng, thật sự là khiến người ta thất vọng cùng đau khổ mà!”

“Nếu không phải Tuyết quốc chúng ta gặp chuyện đến trễ thì sợ là cũng đã chết không minh bạch như những người khác rồi!”

“Thương Nam quốc các người thật quá đáng, nếu dịch quán không an toàn vì sao không tăng cường binh lực bảo vệ từ trước?”

“Một đêm chết tới mười mạng người, các ngươi cứ im hơi lặng tiếng như vậy là sao?”

Từng lời nói đều như ngòi nổ vô tình, khơi dậy sự phẫn nộ trong lòng sứ thần hai nước.

Long Cẩm Thịnh lập tức triệu quan viên trong triều tiến cung thương lượng đối sách.

Thái hậu thấy hắn không hỏi qua ý kiến của mình đã tự tiện làm chủ, tức đến không chịu được, vội vàng cùng Vạn Toàn đi thẳng đến đại điện.

Thái hậu không cho Long Cẩm Thịnh có cơ hội lên tiếng, đã vỗ ngực cam đoan với sứ thần hai nước sẽ tìm ra hung thủ thực sự giao cho hai nước, nếu không thì Thương Nam quốc tùy ý bọn họ xử trí!

Thời điểm tin tức này truyền tới Hiền vương phủ, Long Trác Việt nhũ mảy, sâu trong đáy mắt hiện lên thứ ánh sáng chết chóc: “Mạnh miệng như vậy là quyết tâm muốn hủy diệt Thương Nam quốc sao?”

Nhan Noãn Noãn cũng không tránh được lo lắng: “Ngươi có thể nắm chắc nội trong năm ngày sẽ tìm ra hung thủ không?”

Nội trong năm ngày phải tìm ra hung thủ, quả thực là đùa giỡn người ta mà, cho dù bọn họ biết người là do Tuyết quốc cùng Thần Tôn giáo giết thì cũng không thể nào trong vòng năm ngày tìm ra hung thủ giao cho sứ thần hai nước được. Thần Tôn giáo nếu dễ đối phó như vậy thì bốn nước cũng không cần lễ nhượng với bọn họ như bây giờ.

Long Trác Việt không cần suy nghĩ, lắc đầu nói: “Không thể, Thần Tôn giáo làm việc sao có thể dễ dàng lưu lại manh mối để người ta lần bắt được.”

“Vậy thì phải làm sao bây giờ?” Nhan Noãn Noãn thấp thỏm không yên, vội vàng đứng dậy hỏi.

“Năm ngày tuy không đủ để tìm ra thủ phạm nhưng cũng đủ để làm một số chuyện!”

Nhan Noãn Noãn nhìn Long Trác Việt, đôi mắt đẹp phủ kín sương mờ.

“Binh quyền trong tay Liễu Bình Dịch chính là cội nguồn sức mạnh của lão yêu bà, nếu say này thống nhất thiên hạ, bà ta vẫn là Thái hậu, nếu Phượng Kiêu đoạt vị thì bà ta lập tức sẽ không còn quyền lực gì nữa, nhưng nếu có Liễu Bình Dịch cùng binh quyền trong tay của hắn ủng hộ thì lại khác!”

“Ý của ngươi là, Thái hậu nhất định sẽ sớm tìm Liễu Bình Dịch thương lượng đối sách? Nếu như vậy thì chẳng phải chúng ta sẽ sớm có thể bắt gian tại

giường rồi sao?”

Năm ngày sau, nếu ba nước phát động chiến tranh thì Liễu Bình Dịch nhất định sẽ lãnh binh xuất chiến, hấn nhất định sẽ không đánh hết sức mà tùy ý cho hai nước kia đánh bại, chỉ cần như vậy thì Thương Nam quốc tất sẽ bị diệt vong.

Chuyện này đúng là cần phải thương lượng kỹ lưỡng mới đúng. Lão yêu bà kia tâm tư quả thực không tầm thường mà, mặc dù sợ hãi Phụng Kiều nhưng cũng không quên che giấu thực lực của bản thân.

Hai ngày sau, trời vừa chuyển tối, Nhâm Văn Hải mang theo khẩu dụ của Long Cẩm Thịnh tới Hiền vương phủ mời Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn tiến cung.

“Trò hay cuối cùng cũng bắt đầu rồi!” Khóe miệng Nhan Noãn Noãn không kìm được nhếch lên, nụ cười đầy châm chọc trong bóng đêm thấp phàn quẩn rủ.

Hai người theo Nhâm Văn Hải đi tới ngự thư phòng, trong ngự thư phòng lúc này đã có không ít đại thần đứng đợi, gương mặt mỗi người đều mờ mịt, khó hiểu như nhau. Bọn họ căn bản không thể nghĩ ra lí do khiến Long Cẩm Thịnh triệu kiến bọn họ vào đêm hôm khuya khoắt như thế này.

Không lâu sau đó, bên ngoài ngự thư phòng vang lên tiếng thái giám thông báo: “Hoàng thượng giá lâm!”

“Chúng thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Thanh âm quần áo ma sát cùng với tiếng thỉnh an vang vọng trong ngự thư phòng.

Long Cẩm Thịnh mặc cảm bào, gương mặt tuấn mĩ thấp phàn nghiêm nghị. Nếu nói lật đổ Thái hậu giành lấy quyền chấp chính là một chuyện đáng để người ta vui mừng thì thời hạn ba ngày còn lại để giao ra hung thủ lại khiến hắn đau đầu không thôi. Mặc dù biết Long Trác Việt đã bố trí ổn thỏa hết thảy mọi chuyện rồi, nhưng Long Cẩm Thịnh vẫn không thể nào làm như không có chuyện gì được.

“Chúng ái khanh miễn lễ!”

“Tạ Hoàng thượng!”

“Không biết Hoàng thượng đêm khuya triệu kiến chúng thần là có việc gì quan trọng ạ?” Thân là người đứng đầu bách quan văn võ, Thừa tướng Bạch Hồng Thụy đứng ra hỏi rõ nghi hoặc trong lòng mọi người.

Ánh mắt sâu thẳm của Long Cẩm Thịnh thần nhiên đảo qua một lượt những người có mặt, khóe miệng khẽ nhếch lên, cười như không cười nói: “Tối nay trẫm dẫn các vị ái khanh đi xem kịch hay!”

Hắn vừa dứt lời, đám đại thần không nhận được tò mò, vểnh tai muốn nghe tiếp.

“Nhâm Văn Hải...” Long Cẩm Thịnh đột ngột kêu lên.

Nhâm Văn Hải hiểu ý, lập tức cúi người đáp: “Dạ, Hoàng thượng!”

Không đợi Long Cẩm Thịnh nói lão cần phải làm gì, Nhâm Văn Hải đã xoay người rời đi, lúc quay trở lại còn dẫn theo cả Vạn Toàn.

“Này...” Đám đại thần nghi hoặc nhìn nhau.

“Chúng ái khanh cứ đi theo trẫm là được!” Long Cẩm Thịnh nói rồi xoay người, dẫn đầu đoàn người tiến vào bóng đêm.

Nhâm Văn Hải giống như kéo tử thi, lờ lờ kéo kéo Vạn Toàn đã bị trói chặt như cái bánh trưng đi theo phía sau Long Cẩm Thịnh.

Đám đại thần thấy vậy cũng lục tục theo ra ngoài.

“Trong hồ lô của Hoàng thượng lại chứa cái gì đây?”

“Ai biết được, đi theo rồi sẽ biết thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Đại kết cục

Ads Lúc này, trong lãnh cung đang trình diễn một màn đông cung sống.

Thân ảnh kiều mị như ẩn như hiện sau màn trướng, tiếng thâm ngân mê người hòa lẫn với tiếng người thờ dốc khiến người ta nghe mà không nhận được đồ mặt tia tai, tim đập thình thịch.

Long Cẩm Thịnh cùng một đám đại thần đứng ngoài cửa điện, cho dù Long Cẩm Thịnh đã sớm nghe Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn kể về gian tình của Thái hậu cùng Liễu Bình Dịch, nhưng tai nghe mắt thấy, gương mặt tuần tú không khỏi trầm xuống, ánh mắt phút chốc trở nên sâu không thấy đáy, hơi thở quanh thân cũng trở nên cuồng bạo hơn hẳn, áp chế lửa giận muốn một chiêu phá hủy toàn bộ lãnh cung.

Đám đại thần không biết bên trong là người nào nhưng nghe được thanh âm ám muội bên trong, gương mặt mỗi người phút chốc biến ảo không lường được.

“Làm càn, là ai dám dâm loạn ở đây? Hoàng cung là nơi nào mà bọn chúng có thể tùy tiện như vậy chứ?” Thừa tướng Bạch Thụy Hồng cả giận, lạnh giọng nói.

“Hoang đường, thật sự quá hoang đường!”

“Loại người dâm tiện như vậy nhất định phải phanh thây trăm đoạn để làm gương!”

Mỗi người một câu, giận không sao tả xiết về hành vi dâm loạn của người bên trong. Thanh âm của bọn họ hiển nhiên cũng không thấp, rất nhanh đã truyền vào bên trong, thanh âm rên rỉ cùng tiếng người thờ dốc phút chốc ngưng bật.

Long Cẩm Thịnh khẽ nhếch khóe miệng, mắt phượng hiện rõ lửa giận, rất nhanh bước lên phía trước, nhắc chân đá văng cửa lớn lãnh cung.

Vừa bước qua bức bình phong, đập vào mắt chính là Thái hậu Thượng Quan Dong đang luống cuống sửa sang lại y phục trên người, mà Liễu Bình Dịch ở bên cạnh cũng không khá hơn chút nào.

Đám đại thần chứng kiến một màn này mà không khỏi biến sắc, gương mặt lúc xanh, lúc trắng, lúc đen thui lại! Tóm lại là biểu tình vô cùng phong phú.

Dung nhan được bảo dưỡng kỹ lưỡng của Thái hậu lúc này trắng bệch, bàn tay đang sửa sang lại quần áo khựng lại khi nhìn thấy Long Cẩm Thịnh cùng chúng đại thần ùn ùn kéo vào. Gương mặt đoan trang, uy nghiêm ngày thường phút chốc bay biến cả, cả người choáng váng, trên mặt hiện rõ hoảng loạn cùng sợ hãi, thân hình khẽ run rẩy.

“Mẫu hậu, người thật sự khiến nhi thần mở rộng tầm mắt a!” gương mặt tuần tú của Long Cẩm Thịnh hiện rõ tia châm chọc nhưng đáy mắt lại là một mảnh hàn sương.

“Thái... Thái hậu, Liễu tướng quân, các người... các người...” Bạch Thụy Hồng trở mắt ra nhìn một màn trước, ngón tay chỉ chỉ vào Thái hậu rồi lại chỉ vào Liễu Bình Dịch, ngây ngốc cả nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Hoàng... Hoàng thượng...” Liễu Bình Dịch sợ tới mức run người, vội vàng bò xuống giường, quỳ trước Long Cẩm Thịnh, không giấu nổi bất an trong lòng. Thử hỏi có ai bị bắt gian tại giường mà có thể bình tĩnh được chứ? Huống chi người bắt gian lại là Hoàng đế cao cao tại thượng cùng một đám đại thần trong triều.

Toàn bộ những người có mặt trong lãnh cung phút chốc ngừng thở, bầu không khí trầm lắng đến chết người. Loại hành động dâm loạn, bôi nhọ quốc thể như vậy mà Thái hậu với Liễu Bình Dịch cũng có thể làm ra được, đây quả thực là bất trung với Thương Nam quốc, bất nghĩa với tiền hoàng đế!

Một vài vị đại thần phút chốc thay đổi ánh nhìn với Thái hậu cùng Liễu Bình Dịch. Bất quá thì trong đám đó cũng có không ít kẻ trung thành với Thái hậu, hiện tại chứng kiến hành động dâm loạn hậu cung của bà ta đều bị dọa cho tái mặt, cúi đầu thâm tính toán xem phải làm như thế nào để bảo vệ bản thân không bị liên lụy.

“Liễu Bình Dịch, ngươi thật to gan, uống cho danh vị Trấn quốc tướng quân Thương Nam quốc, cư nhiên lại dám thông dâm với Thái hậu, ngươi để danh dự của Thương Nam quốc ở đâu hả? Ngươi để tiên đế vào đâu hả?” Long Cẩm Thịnh khoanh tay, gương mặt anh tuần tràn ngập hàn băng lãnh liệt.

“Hoàng thượng, thần... thần...” Liễu Bình Dịch bị dọa đến độ nói năng lắp bắp: “Thần bị Thái hậu bức bách, thần cũng không muốn như vậy, xin Hoàng thượng minh xét!”

Liễu Bình Dịch vừa nói xong, Thái hậu giật mình, ánh mắt không thể tin nhìn hắn trừng trừng.

Nỗi sợ hãi phút chốc bị lửa giận thay thế: “Liễu Bình Dịch, cái tên hỗn đản nhà ngươi sao có thể nhu nhược như vậy???”

Thái hậu không chút e dè vạch trần Liễu Bình Dịch, thử hỏi, một nam nhân sau khi bị phát hiện gian tình chẳng những không dùng cảm chịu trách nhiệm với người nữ mà còn đổ hết sai lầm lên nàng ta thì nàng ta sao có thể không tức giận được? Hiện tại Thái hậu tức giận cũng không phải chuyện lạ lùng gì.

Liễu Bình Dịch chột dạ, né tránh ánh nhìn của Thái hậu, cả thân người xê dịch, cố gắng muốn phân rõ giới tuyến với bà ta: “Hoàng thượng, vì thần nói đùa là sự thật, là Thái hậu dùng quyền lực áp chế vì thần, thần cũng chỉ là... cũng chỉ là không thể phản kháng nên mới thỏa hiệp.”

Long Cẩm Thịnh đột ngột cười lạnh thành tiếng nói: “Ngươi cho trẫm là hài tử lên ba sao? Trẫm sẽ tin những lời nói đó của ngươi sao? Vạn Toàn đã khai hết rồi, huống chi, trẫm cùng chúng đại thần đều tận mắt nhìn thấy, ngươi cảm thấy trẫm sẽ tin những lời ngụy biện của ngươi?”

Những người có mặt nghe vậy, ánh mắt hiểu rõ nhìn thẳng về phía Vạn Toàn đang bị trói như cái bánh trưng.

Khó trách Hoàng thượng trẻ như vậy rồi còn đến tróc gian Thái hậu, hóa ra Thái hậu bị nô tài bán đứng!

Thái hậu trừng mắt nhìn Vạn Toàn, mắt hạnh chất chứa ngoan độc nói: “Giỏi cho tên cậu nô tài nhà ngươi, dám bán đứng ai gia!”

“Thái hậu, không phải nô tài, nô tài bị oan, không phải nô tài a!” Vạn Toàn dùng sức lắc lắc đầu, cho tới bây giờ hắn còn không hiểu được vì sao Hoàng thượng lại biết được gian tình của Thái hậu cùng Liễu tướng quân. Hắn cũng là bị Hoàng thượng sai người tới bắt trói nha!

Bất quá thì bây giờ hắn có nói gì đi nữa thì cũng không có người tin hắn. Hắn là thái giám thân tín bên người Thái hậu, biết rõ gian tình của Thái hậu cũng là chuyện bình thường, nếu không phải hắn mật báo thì làm sao có người biết được gian tình của Thái hậu cùng Trần quốc tướng quân?

“A, súc sinh đáng chết!” Thái hậu phẫn nộ rít gào thành tiếng, cũng không bận tâm đến đám đại thần còn đang ở đây, âm thầm vận nội lực, một luồng ánh sáng trắng rất nhanh tụ lại trên tay bà ta, một chưởng tung ra đánh thẳng về phía Vạn Toàn.

Vạn Toàn bị trói toàn thân, không thể né tránh một chưởng kia của Thái hậu, phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt trợn ngược, chết không nhắm mắt.

Long Cẩm Thịnh lạnh nhạt nhìn một màn trước mắt, bạc môi khẽ nhếch lên thành nụ cười giễu cợt.

“Nhâm Văn Hải, truyền khẩu dụ của trẫm, tước đi phong hào Trần quốc tướng quân của Liễu Bình Dịch, biếm làm thứ dân, nhốt vào thiên lao, ba ngày sau xử trảm. Thái hậu Thượng Quan Dung dâm loạn hậu cung, tước đi danh vị Thái hậu, biếm vào lãnh cung, ban chết!”

Thanh âm lạnh lẽo như gió thổi qua chốn hoang vu, không giận mà uy nghiêm, đánh mặt vào tâm trí những người có mặt khiến bọn họ không nhịn được run rẩy. Hoàng thượng hôm nay thật không giống với Hoàng thượng nhu nhược của quá khứ.

“Long Cẩm Thịnh, ngươi dám???” Thái hậu trừng mắt, cắn môi, cả giận hết lớn.

Long Cẩm Thịnh nhìn đôi mắt đầy hoảng sợ của bà ta, lạnh lùng nói: “Ngươi nói xem trẫm có dám hay không? Ngươi làm ra những chuyện bất trung với tiên hoàng như vậy mà còn dám hét lên với trẫm sao? Thượng Quan Dung, ngươi đúng là không để tiên hoàng vào mắt mà, lại dám biến Thương Nam quốc trở thành đồ chơi của mình, ngươi tưởng ngươi muốn làm gì thì làm sao?”

“Chúng ái khanh, các ái khanh cũng đã thấy rồi đó, Thái hậu thông gian cùng Liễu Bình Dịch, bất nghĩa với tiên hoàng, bất trung với Thương Nam quốc, các ái khanh thấy tội Thái hậu có đáng chết không?”

Ngưng lại một chút, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Long Cẩm Thịnh đảo qua một lượt những người có mặt, ánh mắt sắc đến nỗi đám đại thần tưởng da mặt mình bị ánh nhìn của hắn cắt hết nhất này đến nhất khác, tê tái không thôi.

“Hoàng thượng thánh minh, chúng thần không có ý kiến gì!”

Đám đại thần ôm quyền, nhất loạt nói. Tội chứng rõ ràng như vậy, bọn họ có thể nói gì được đây? Trong hoàng cung, cung nữ dâm loạn đã bị khép tội chết, nữ nhân này lại là Hoàng hậu của tiên hoàng, đương kim Thái hậu của Thương Nam quốc, hành động bất trung bất nghĩa như vậy sao có thể thoát khỏi tội chết chứ?

Chuyện đêm nay giống như một cơn gió, nhanh chóng thổi khắp đường lớn, ngõ nhỏ trong kinh thành. Dân chúng trước đây một lòng ủng hộ Liễu Bình Dịch, nháy mắt quay sang phi nhô.

Trong quân doanh, binh lính không ngừng buông tiếng chửi rủa khinh thường Liễu Bình Dịch, bọn họ vì chuyện mình đi theo một tướng quân mặt người dạ thú mà thất vọng cùng đau khổ không thôi. Cũng nhờ vậy mà Long Cẩm Thịnh vô cùng thuận lợi thu hồi lại binh quyền trong tay Liễu Bình Dịch giao cho tâm phúc của mình trông coi.

Thái hậu bị ban chết, Liễu Bình Dịch xử trảm thị dân, nhóm người thân tín của Thái hậu bắt đầu lo lắng cho tương lai của chính mình. Hai người có quyền lực nhất cả nước phút chốc chết vì từ tội, đám đại thần trước kia qua lại mật thiết với Thái hậu cùng Liễu Bình Dịch cũng khó có thể bảo toàn được. Hành động mạnh mẽ lần này của Long Cẩm Thịnh khiến đám quan lại tham ô nhiều năm không chống đỡ kịp, bao nhiêu vật chứng tham ô, kéo bè kết phái bị phơi bày.

Mà thân tín của Long Cẩm Thịnh cũng chậm rãi lộ diện, triều đình nháy mắt phong vân vạn biến chuyển mình, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi gần như thay đổi hoàn toàn, phe cánh của Thái hậu cùng Liễu Bình Dịch rất nhanh đã bị diệt trừ.

Trong khoảng thời gian này, một vài người tỉnh mắt lên tiếng nói lên suy nghĩ của mình, Hoàng thượng trước kia không phải yếu đuối, người chẳng qua chỉ là ẩn mình đợi thời cơ lật đổ chuyên chế của Thái hậu mà thôi!

Bạch Thụy Hồng trước đây thường xuyên lui tới với Thái hậu cũng không tránh khỏi số phận bị bãi quan, xử trảm thị dân, Bạch gia trên dưới điêu đứng, nam thì bị sung quân, nữ thì buộc phải tiến cung làm tiện tỳ thấp kém nhất.

Tư Đồ Tử Ngôn vì có hôn ước với Bạch Vũ, quan hệ với Bạch gia cũng không phải bình thường, Bạch gia thất thế, Tư Đồ gia cũng bị liên lụy, xuống dốc không phanh.

Đương nhiên, đó cũng chỉ là chuyện sau này mà thôi!

Thời điểm Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn trở lại vương phủ thì trời cũng đã hừng đông. Gió nhẹ khẽ thổi mang theo hương vị tươi mát buổi bình minh.

Xe ngựa vừa dừng trước cửa lớn, Thiên Minh mang theo bộ mặt khản trương chạy lại.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Long Trác Việt vừa vén màn xe lên được một nửa thì ngừng lại, ánh mặt trời phản chiếu xa phía trước, im lặng không nói tiếp. Hiển nhiên, đôi mắt trong suốt không khỏi xẹt qua tia ngưng trọng.

“Vào phủ rồi nói!” Nhan Noãn Noãn nghiêm mặt nói, rất nhanh liền bước xuống xe.

Tuy rằng Thái hậu đã bị tổng vào lãnh cung, Long Trác Việt cũng không cần phải nguy trang nữa, nhưng là tình hình hiện tại vẫn chưa ổn định, nếu có thể nguy trang thì vẫn nên duy trì. Thêm vào đó, nếu chuyện Long Trác Việt không hề ngóc bị lộ ra ngoài thì việc Long Cẩm Thịnh làm hoàng đế sẽ có điểm bất minh, danh không chính, ngôn không thuận, Long Cẩm Thịnh cũng không thể tiếp tục chính lý triều đình nữa, nếu để người có dã tâm biết được, dùng chuyện này bức Long Cẩm Thịnh thoái vị để Long Trác Việt lên ngôi thì thật sự là làm khó cho Long Cẩm Thịnh rồi.

Mà thật lòng Nhan Noãn Noãn cũng không muốn Long Trác Việt làm hoàng đế. Cho dù Long Trác Việt thật sự làm được chuyện ba ngàn gáo nước chỉ mức một gáo thì cũng khó có thể nào quản được đám đại thần muốn nữ nhi của mình tiến cung hầu hạ hân. Đến lúc đó phải đau đầu nghĩ cách ứng phó, chỉ bằng hiện tại tránh xa ngôi vị hoàng đế kia ra thì hơn.

Đợi mọi người rời đi hết rồi, Thiên Minh vội vàng lên tiếng: “Vương gia, có người đột nhập Nguyệt các, các cô nương ở Nguyệt các nhìn thấy một đám hắc y nhân bắt Hoa Khê, Huyền Họa cùng Phong Thạc, còn có cả Tô Diệu Phù kia đi rồi!”

“Cái gì???”

Tuy võ công của Hoa Khê, Huyền Họa cùng Phong Thạc không cao nhưng cũng không phải là thấp, có thể đồng thời bắt đi ba người bọn họ, võ công của người này nhất định không đơn giản.

“Là Phượng Kiều?!” Long Trác Việt hít một hơi, lạnh giọng khẳng định. Nếu là đường chủ Thần Tôn giáo thì không có khả năng bắt được ba người bọn họ đi một cách dễ dàng như vậy được, chỉ có thể là đích thân Phượng Kiều ra tay mà thôi.

Nhan Noãn Noãn nhìn về mặt nghiêm trọng của Long Trác Việt, không kìm được hỏi: “Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Thiên Minh, lập tức điều người tìm kiếm chỗ bọn họ nhốt Hoa Khê, Huyền Họa cùng Phong Thạc, dặn bọn họ cho dù có tìm ra cũng không được phép manh động.” Long Trác Việt nghiêm chỉnh nói.

Phượng Kiều này tâm tính bất định, hắc bắt Hoa Khê, Huyền Họa cùng Phong Thạc về nhất định sẽ chậm rãi tra tấn, cũng có khi hân muốn dùng ba người kia để uy hiếp hân, cũng có khi hân chẳng thèm bận tâm mà giết thẳng ba người bọn họ. Long Trác Việt không đoán được Phượng Kiều sẽ làm gì nên tâm tính ngày càng trở nên bất an.

Thiên Minh nhanh chóng điều nhân thủ ra ngoài tìm người, Long Trác Việt lo lắng đến nỗi không ngủ được, thấy hân như vậy Nhan Noãn Noãn cũng mất ngủ theo, lo lắng ngồi cạnh hân.

Lam Tiêm Tiêm chuẩn bị xong đồ ăn sáng liền mang đến đại sảnh.

Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn nhấp nhồm không yên bên cạnh bàn, mức mấy miếng cháo ăn cho qua bữa.

Lam Tiêm Tiêm tuy có nghi hoặc nhưng cũng không dám lên tiếng hỏi. Chỉ là, đôi mắt đẹp thỉnh thoảng lại liếc qua hai người Long Trác Việt, gương mặt xinh đẹp đầy lo lắng. Rốt cuộc thì đêm qua tiến cung đã có chuyện gì xảy ra? Là Hoàng thượng sao? Có phải hân đã gặp chuyện gì rồi?

Miên man suy nghĩ, Lam Tiêm Tiêm không khỏi rung mình run rẩy, cháo nóng sánh ra ngoài, văng lên mu bàn tay nàng khiến làn da trắng nõn phút chốc đỏ lên, Lam Tiêm Tiêm khẽ ‘A’ lên một tiếng.

Tiếng kêu của nàng kéo Nhan Noãn Noãn đang chìm trong suy tư trở về hiện tại.

“Tiêm Tiêm, làm sao vậy?”

“Ta không sao!” Lam Tiêm Tiêm khẽ vuốt mu bàn tay, tâm không yên lắc lắc đầu, một lát sau, nàng ngẩng đầu, đôi mắt đẹp gọn sóng hỏi: “Hoàng thượng hân...?”

“Người yên tâm, Hoàng thượng không có việc gì, hân tốt lắm, rất an toàn!” Nhan Noãn Noãn rất nhanh hiểu được sự lo lắng của Lam Tiêm Tiêm, trấn an nói.

Lam Tiêm Tiêm nghe vậy mới nhẹ thở ra một hơi.

“Song Song, người bồi thuốc cho Lam cô nương đi!” Nhan Noãn Noãn nhìn Nhan Song Song nói.

Đúng lúc này, Phong Cốc từ bên ngoài vội vàng đi vào: “Vương phi, bên ngoài có người muốn gặp người!”

“Ai muốn gặp ta?” Nhan Noãn Noãn nhíu mày khó hiểu hỏi lại.

“Nô tài cũng không biết, là ba nữ nhân!”

“Đề cho các nàng vào đi!”

Phong Cốc nhận lệnh lui ra, rất nhanh dẫn theo ba nữ tử quay trở lại.

Nữ tử bận quần áo màu hồng đi đầu, phía sau nàng là hai nữ tử mặc y phục màu lục, hai bên hông đều giắt một thanh kiếm màu bạc, bộ dáng xem ra là thị nữ của hồng y nữ tử.

Ánh mắt Nhan Noãn Noãn không ngừng đánh giá hồng y nữ tử đi đầu, nàng ta ước chừng cũng đã quá ba mươi, mái tóc đen dài được cột gọn lại bằng một sợi dây lụa màu lam, chỏm tóc có gắn ngọc thượng đẳng, một vài lọn tóc đen buông xuống trước ngực, gương mặt không trang điểm càng làm tăng lên vẻ xuất trần, không nhiễm duyên trần.

Không hiểu vì sao, Nhan Noãn Noãn cảm thấy tim mình đột nhiên đập nhanh hơn khi nhìn thấy hồng y nữ tử, một cảm giác thân thuộc không rõ nguyên do chậm rãi dâng lên trong lòng nàng. Kỳ quái, nàng có thể chắc chắn là bản thân chưa từng gặp nữ tử xinh đẹp kia, vì sao trong lòng lại cảm thấy thân thuộc? Nàng ta rốt cuộc là ai?

Nhan Noãn Noãn còn đang nghĩ thì nữ tử nọ đã cất tiếng nói trước: “Giống, thật sự rất giống. Thật giống như từ một khuôn đúc ra mà!”

Hồng y nữ tử không giấu được kích động cùng vui sướng. Theo bản năng, Nhan Noãn Noãn đưa tay chỉ vào chính mình, khó hiểu nhìn nàng ta. Nàng ta đang nói nàng sao?

“Người tên gì?” hồng y nữ tử hỏi.

Nhan Noãn Noãn rõ ràng nhìn thấy thân hình hồng y nữ tử khẽ run lên khi hỏi nàng tên gì. Vì sao nàng ta lại kích động như vậy khi thấy nàng? Chẳng lẽ các nàng biết nhau sao? Nhan Noãn Noãn càng lúc càng cảm thấy hiểu kì.

“Ta là Nhan Noãn Noãn, người là?”

“Nhan Noãn Noãn, Nhan Noãn Noãn...” hồng y nữ tử thì thào lặp lại, đột nhiên bước nhanh về phía trước, nắm lấy cánh tay Nhan Noãn Noãn, không kìm lòng nói: “Noãn nhi, ta là dì nhỏ a, là muội muội của nương người, thật tốt quá, rốt cuộc ta cũng tìm được người rồi, tốt quá rồi!” nói rồi, hốc mắt hồng lên, nước mắt rất nhanh đã rơi xuống.

Nhan Noãn Noãn nhất thời ngây người, kinh ngạc nhìn hồng y nữ tử, đầu óc có chút không thích nghi được.

“Dì nhỏ? Muội muội của nương ta?”

Đừng nói là nàng của hiện tại, dù có là Nhan Noãn Noãn trước kia thì trong trí nhớ của nàng ta cũng không có bất cứ tư liệu nào về cha mẹ của nàng cả, vì sao bây giờ lại đột ngột xuất hiện một dì nhỏ? Nhan Noãn Noãn thế nào cũng cảm thấy khó có thể tin được.

“Đúng vậy, ngày nương người rời đi hai mươi năm trước thì liên hệ giữa chúng ta đã bị cắt đứt. Ngay cả việc nàng còn sống hay đã chết ta cũng không biết, mãi đến hai năm trước ta mới biết được, hóa ra nàng hạ sinh người không bao lâu thì chết!”

Nhắc tới tỷ tỷ mình, quanh người hồng y nữ tử phút chốc tỏa ra cảm giác cô đơn cùng đau thương. Giống như bị nỗi đau thương của nàng ta cuốn hút, ngực Nhan Noãn Noãn đột nhiên căng thẳng hẳn lên, biểu tình phức tạp nhìn nữ tử trước mặt. Dì nhỏ? Nữ nhân này là dì nhỏ của Nhan Noãn Noãn? Là dì nhỏ của nàng?

Kiếp trước Nhan Noãn Noãn nàng chỉ là một cô nhi, chưa bao giờ biết đến tình thân. Xuyên qua vào trong thân thể của Nhan Noãn Noãn này cũng là một bé gái mồ côi, cho dù có thúc thúc nhưng không có mấy tình thân.

Nhan Noãn Noãn vẫn nghĩ nàng chỉ cần có Long Trác Việt thôi là đủ, Long Trác Việt cho nàng tình yêu nam nữ, cũng cho nàng tình thân nàng hằng khao khát. Hơn nữa, trong người Nhan Song Song cũng chảy dòng máu của Nhan gia, nàng cũng không tính là quá cô đơn trong cuộc đời này.

Nhưng hiện tại, cảm giác thân thuộc cùng xúc động khi gặp lại người thân bất ngờ đánh úp tới, Nhan Noãn Noãn mới hiểu được, nàng cũng muốn có trường bối, cũng muốn được bọn họ yêu thương mình.

Long Trác Việt không biết đã đi đến bên cạnh Nhan Noãn Noãn, chứng kiến màn nhận người thân này mà không khỏi nhíu mày.

Nhan Noãn Noãn lo lắng, ngẩng đầu nhìn Long Trác Việt, đáy mắt không giấu nổi bàng hoàng cùng bất an. Chuyện này xảy ra quá đột ngột, nàng sợ đây không phải sự thật!

Bên ngoài đột nhiên truyền tới giọng nói của Hào Phóng.

“Đào chủ!”

Sự cung kính của Hào Phóng khiến Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt không thể không chú ý tới. Không nói tới chuyện Hào Phóng đột ngột xuất hiện ở Hiền vương phủ mà chỉ vì hai tiếng ‘Đào chủ’ kia của hắn khiến cho người ta không khỏi ngỡ ngàng.

Hồng y nữ tử quay đầu, cười cười gật đầu với Hào Phóng: “Hào Phóng, vất vả cho ngươi rồi!”

“Là việc Hào Phóng phải làm!” Hào Phóng ngẩng đầu, nở nụ cười tràn ngập ngây thơ nói.

Hắn dường như cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt, đột ngột quay sang nhìn hai người nói: “Vương gia, Vương phi, đây chính là đào chủ Linh đảo của chúng ta!”

Oanh... Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn dường như cảm thấy có thứ gì đó nổ tung trong đầu mình. Nếu nói đột nhiên xuất hiện một di nhò khiến bọn họ giật mình thì thân phận đào chủ Linh đảo của đôi phương càng khiến hai người chấn kinh hơn cả.

Long Trác Việt cúi đầu, nhìn Nhan Noãn Noãn không chớp mắt, trong lòng không khỏi tự hỏi: Hắn đến tột cùng đã thú về một bảo bối cỡ nào a? Thân thể của nàng thể nhưng lại là cháu gái của đào chủ Linh đảo. Thân phận này có bao nhiêu tôn quý, tuyệt không thua kém gì các công chúa của bốn nước trên đại lục Lạc Thiên chút nào.

Linh đảo được người dân đại lục Lạc Thiên vô cùng tôn sùng, mà đào chủ của nó giờ phút này đang đứng trước mặt mình, dù Long Trác Việt có là người lạnh lùng hơn nữa cũng không giấu được kích động.

Nhan Noãn Noãn cũng bị lời nói của Hào Phóng làm cho hoảng sợ, khái niệm về Linh đảo của nàng không mãnh liệt như của Long Trác Việt, nhưng nàng cũng biết, ở đại lục Lạc Thiên này thì Linh đảo chẳng khác gì đảo của thần linh, thực lực cùng uy tín của nó vượt qua cả bốn nước.

Sau này Nhan Noãn Noãn mới biết hồng y nữ tử tên là Hoa Linh Tuyết, mà nương của nàng là Hoa Linh Surong. Linh đảo có một qui định bất thành văn là người trên đảo không thể kết hôn với người bên ngoài, mà ngại vị đào chủ cũng chỉ truyền cho con gái mà thôi.

Hai mươi năm trước, cha của Nhan Noãn Noãn là Nhan Hướng Tín trong lúc vô tình đã dạt vào Linh đảo, quen thân với Hoa Linh Surong, hai người nhất kiếm chung tình. Hoa Linh Surong bỏ qua sự phản đối của mẫu thân, cùng Nhan Hướng Tín lên lút rời khỏi Linh đảo.

Hoa Linh Surong lúc bấy giờ vốn đã được chọn là người kế vị chức đào chủ, mẫu thân của nàng thấy nữ nhi ngoan cố, chấp nhất không buông, quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ ruột thịt với Hoa Linh Surong, lệnh cho những người trên đảo không được nghe ngóng tin tức của Hoa Linh Surong. Hoa Linh Surong vì làm trái với qui định của Linh đảo nên đã trở thành điều kiêng kỵ trên Linh đảo, mọi người cũng tránh không nhắc tới nàng.

Mãi đến hai năm trước, đào chủ tiền nhiệm qua đời, Hoa Linh Tuyết tiếp nhận vị trí đào chủ, vì luôn thương nhớ tỷ tỷ nên đã nhiều lần hỏi thăm tin tức về Hoa Linh Surong.

Người trên Linh đảo không những võ công cao cường mà còn thông thạo bói toán, tử vi, thành thạo nhất chính là vu thuật huyền bí trong truyền thuyết. Số người biết vu thuật trên đảo cũng không nhiều, Hào Phóng chính là một trong những người kia.

Hào Phóng luôn mang trong người máu của Hoa Linh Tuyết, bởi vì Nhan Noãn Noãn có mối quan hệ huyết thống với Hoa Linh Tuyết nên chỉ cần tới gần Nhan Noãn Noãn, giọt máu kia sẽ sinh ra phản ứng, mà Hào Phóng cũng chỉ cần lấy được một giọt máu của Nhan Noãn Noãn là đã có thể xác định nàng chính là người hắn muốn tìm.

Thời điểm còn ở Linh đảo, Hoa Linh Tuyết trong lúc bói toán đã bói ra việc tỷ tỷ nàng đã mất, cũng biết đến sự tồn tại của Nhan Noãn Noãn, ngay sau khi xác định được vị trí của nàng liền lập tức phái Hào Phóng đến Thương Nam quốc tìm người.

Đối diện với Hoa Linh Tuyết, Long Trác Việt cũng không cần tốn sức nguy trang, vừa tiêu hóa được thân phận đào chủ Linh đảo của đối phương liền trực tiếp hỏi: “Đào chủ...”

Hắn vừa lên tiếng định hỏi thì đã bị tiếng cười của Hoa Linh Tuyết đánh gãy: “Ngươi là trượng phu của Noãn nhi, theo lí cũng nên gọi ta là di nhò a!”

“Dạ, di nhò, Noãn Noãn trúng độc Phượng tử tang, muốn giải độc cần phải có máu của Kim hà trư cùng Thất tinh anh đào, ta vốn muốn đợi giải quyết xong nguy cơ của Thương Nam quốc sẽ mang nàng lên Linh đảo tìm kiếm được liệu, nhưng là nội lực của Noãn Noãn còn chưa đạt tới cấp bảy, sợ là không vào được Linh đảo, không biết di nhò có biện pháp nào khác không?”

Long Trác Việt lúc nào cũng canh cánh trong lòng chuyện Nhan Noãn Noãn trúng độc khiến nàng đôi khi cảm thấy rất uất ức, Nhan Noãn Noãn khẩn trương nhìn Hoa Linh Tuyết. Nàng cũng muốn nhanh chóng giải độc trong người, nàng muốn đời này kiếp này sống mãi bên cạnh Long Trác Việt.

Hoa Linh Tuyết lo lắng nhìn Nhan Noãn Noãn, vội nắm lấy tay nàng, đau lòng nói: “Noãn nhi, mấy năm nay thật khổ cho con rồi, kỳ thật thì Linh đảo cũng không khó lên, chuyện phải có nội lực cấp bảy mới có thể vào được Linh đảo chỉ là để che mắt người ngoài thôi. Cửa vào Linh đảo đã được thiết kế trận pháp, cho dù là người có nội lực cấp bảy đi chăng nữa, nếu không giải được trận pháp thì cũng không thể tiến vào được!”

Những người trên Linh đảo sống an nhàn, không bị cuốn vào những cuộc tranh đấu bên ngoài đảo, mấy trăm năm qua, những người có thể tự do ra vào Linh đảo cũng không nhiều, trên đảo cũng có một bộ phận nhỏ những người không biết võ công nhưng tuyệt đại đa số những người còn lại đã sớm đạt tới mức cao nhất của cấp bảy, đây cũng là nguyên nhân khiến người đời e ngại thực lực của Linh đảo.

“Máu Kim hà trư thì ta có, trước đó không lâu ta có nuôi một đôi Kim hà trư, đột vừa rồi đôi Kim hà trư đó có sinh ra một tiểu Kim hà trư, chính là con ta đã tặng cho giáo chủ Thần Tôn giáo của đại lục Lạc Thiên. Về phần Thất tinh anh đào, mỗi lần nó nở hoa chỉ trong vòng một canh giờ, lần nào ta cũng tinh luyện thành dược liệu, tính toán thời gian thì cũng đã qua thời gian nở hoa rồi, bất quá thì những viên dược ta tinh luyện trước đó lại vừa vặn có thể sử dụng được.”

Nghe Hoa Linh Tuyết nói như vậy, Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt nhìn nhau cười, trong mắt của đôi phương có thể nhìn thấy rõ sự mong đợi cùng hạnh phúc, không nghĩ tới mọi chuyện lại trở nên đơn giản như vậy.

Nhan Noãn Noãn cũng không khỏi cảm thán, mệnh của nàng cũng thật may mắn quá đi, không ngờ được mọi chuyện tưởng chừng như bế tắc rồi lại trở nên thuận lợi như vậy.

“Con Kim hà trư mà Di nhỏ tặng cho Phượng Kiều đã bị chúng ta cướp mất rồi!” Nhan Noãn Noãn cười nói: “Thần Tôn giáo chủ là một tên biến thái, không đáng để Di nhỏ đối xử tốt như vậy!”

“Àn? Noãn nhi nói vậy nghĩa là Phượng Kiều kia không giống với lời đồn, là một người đại nhân đại nghĩa?” Hoa Linh Tuyết nhún mày đầy nghi hoặc, đột nhiên nhớ tới điều gì đó: “Trác Việt vừa nói tới nguy cơ của Thương Nam quốc, mọi chuyện là thế nào?”

“Sự tình là như vậy...”

Nhan Noãn Noãn đem tất cả âm mưu của Tuyết quốc cùng Thần Tôn giáo muốn hủy diệt Thương Nam quốc cùng các nước còn lại kể cho Hoa Linh Tuyết nghe không sót một chuyện nào.

Cuối cùng, nàng cũng không quên nói thêm: “Di nhỏ, nếu mọi chuyện thật sự không thể vãn hồi, ba nước liên thủ Thương Nam quốc, xin Di nhỏ ra tay tương trợ.”

“Đó là đương nhiên!” Hoa Linh Tuyết nói: “Nếu thật sự là người của Thần Tôn giáo liên thủ với Tuyết quốc ám sát sứ thần Bắc Cách quốc cùng Tây Thịnh quốc, ta chắc chắn sẽ thay Thương Nam quốc đòi lại công đạo, trả lại trong sạch cho mọi người!”

“Nếu có thể như vậy thì thật sự không thể tốt hơn được nữa!” Nhan Noãn Noãn vui sướng nói.

Đánh giá quan trọng nhất là phải tính toán cẩn trọng, hiện tại bọn họ đi một bước tính một bước, Long Trác Việt rất có tự tin, chỉ cần có thêm thời gian, hẳn nhất định sẽ tìm ra hung thủ chân chính giao cho Tây Thịnh quốc cùng Bắc Cách quốc. Thái hậu bị ban chết, Long Cẩm Thịnh đã giành được quyền chấp chính, muốn đàm phán với hai nước để kéo dài thời gian là chuyện không quá khó khăn. Thêm vào đó, nếu Hoa Linh Tuyết ra tay, lấy uy tín của Linh đảo thì chỉ cần một câu của nàng thôi cũng đủ át mười câu của Phượng Kiều, muốn tìm ra hung thủ cũng không phải chuyện khó khăn.

Thương Nam quốc được Linh đảo trợ giúp, chỉ cần sứ thần hai nước biết chuyện, bọn họ đương nhiên cũng sẽ không thể gây áp lực quá lớn cho Thương Nam quốc rồi.

Hoa Linh Tuyết rất nhanh đã sai thị nữ truyền tin về Linh đảo, chuẩn bị sẵn sàng xuất chiến bất cứ lúc nào, đồng thời phát thiệp mời Thần Tôn giáo chủ cùng sứ thần ba nước, Long Cẩm Thịnh cùng một vài vị đại thần Thương Nam quốc tới dự buổi tiệc tối ở Tụ Hiền lâu.

Mục đích của Hoa Linh Tuyết là để cho tất cả những người có thể lực cùng địa vị ở đại lục Lạc Thiên biết được thân phận của nàng, bởi vì Phượng Kiều đã từng gặp qua nàng, chỉ cần Phượng Kiều thừa nhận thì sẽ không một ai dám nghi ngờ thân phận đảo chủ Linh đảo của nàng. Thứ Hoa Linh Tuyết muốn chính là uy lực khiến cho người ta không thể kinh thường được đó.

Đám người nhận được thiệp mời mà ừ ừ cạc cạc, bởi vì không ai có thể ngờ đến đảo chủ Linh đảo thần bí nhất đại lục Lạc Thiên lại xuất hiện ở Thương Nam quốc, kinh ngạc hơn nữa là còn mở tiệc chiêu đãi bọn họ. Một người nhận được thì còn cho rằng đây là do ai đó đùa dai nhưng nhiều người như vậy nhận được thì không thể có khả năng được.

Quả nhiên, Phượng Kiều vừa nhìn thấy Hoa Linh Tuyết, trông mắt mở to đến độ suýt chút nữa thì rớt cả ra ngoài, gương mặt kinh ngạc đến không tin được. Bao nhiêu nghi hoặc khi nhận được thiệp phút chốc tan thành mây khói.

“Vi sao Hoa đảo chủ đến đại lục Lạc Thiên mà cũng không nói với Phượng một tiếng để Phượng một lần làm tròn trách nhiệm chủ nhà!” Một người kiêu ngạo thành tính như Phượng Kiều đối mặt với Hoa Linh Tuyết cũng phải thu lại sự kiêu ngạo của mình, cung kính dẫn Hoa Linh Tuyết đến chỗ ngồi của khách quý.

Lời này của Phượng Kiều khiến những người có mặt không khỏi khiếp sợ, nội tâm đối với Hoa Linh Tuyết vừa kính lại vừa sợ. Ai mà không biết chuyện Phượng Kiều đã một lần lên Linh đảo, được Linh đảo chủ tặng cho một con Kim hà trư nên đương nhiên hẳn sẽ biết mặt Linh đảo chủ, hẳn đã nói như vậy thì ai có thể nghi ngờ thân phận của Hoa Linh Tuyết được nữa?!

Long Cẩm Thịnh thân là Hoàng đế Thương Nam quốc nên chỉ cần ngồi chứ không cần hành lễ, còn lại những khách mời khác đều phải đứng dậy ôm quyền hành lễ với Hoa Linh Tuyết.

“Bái kiến Linh đảo chủ!”

Khóe miệng Hoa Linh Tuyết khẽ nhếch lên, nụ cười trên môi không chút kiêu ngạo nói: “Ta cũng chỉ là một nhân vật nhỏ không đáng nói tới, mọi người cũng không cần khách khí như vậy!” Nói rồi liền gạt đầu mỉm cười với Long Cẩm Thịnh, khẽ cúi người hành lễ nói: “Hoa Linh Tuyết bái kiến Thương

Nam đế!”

Long Cẩm Thịnh có chút kinh ngạc, hẳn cũng không thể ngờ được Hoa Linh Tuyết lại hành lễ với mình, có chút thụ sủng nhược kinh: “Hoa đảo chủ miễn lễ!”

Linh đảo tuy chỉ là một hòn đảo nhưng nó lại không thuộc về bất cứ quốc gia nào trên đại lục Lạc Thiên, địa vị của Hoa Linh Tuyết cao quý cũng chẳng khác gì Hoàng đế bốn nước, chỉ là xưng hô có chút bất đồng mà thôi, trong tiềm thức của bọn họ, sự cường thịnh của Linh đảo còn vượt xa hơn cả bốn nước, cho dù Hoàng đế bốn nước không cần hành lễ với Linh đảo chủ thì Hoa Linh Tuyết cũng không cần hành lễ với bọn họ.

Hiện tại, Hoa Linh Tuyết hành lễ với Long Cẩm Thịnh hoàn toàn là vì Nhan Noãn Noãn. Bởi vì Nhan Noãn Noãn là người Thương Nam quốc, Long Cẩm Thịnh vừa là hoàng đế Thương Nam quốc vừa là anh rể của Nhan Noãn Noãn cho nên Hoa Linh Tuyết mới nể mặt mà hành lễ.

Phượng Kiều cùng đám sứ giả ba nước tròn mắt nhìn, trong lòng âm thầm phân tích hành động này của Hoa Linh Tuyết, đặc biệt là sứ thần Tây Thịnh quốc cùng Bắc Cách quốc, bọn họ vạn lần cũng không thể mắc sai lầm được.

Sứ thần Tuyết quốc biến sắc, cũng không tài nào hiểu được nguyên nhân vì sao Hoa Linh Tuyết khách khí với Long Cẩm Thịnh như vậy.

“Hoa đảo chủ đột ngột đến đại lục Lạc Thiên chắc là có chuyện quan trọng?” giữa buổi yến hội, Phượng Kiều không kìm được tò mò hỏi.

“Việc này nói ra thì rất dài, lần này ta tới đại lục Lạc Thiên đúng là có chuyện muốn nhờ Phượng giáo chủ hỗ trợ.” Hoa Linh Tuyết quay đầu, khẽ nở nụ cười ôn hòa nói.

Phượng Kiều kích động, buột miệng nói: “Hoa đảo chủ có việc thì không ngại nói thẳng, ta nhất định sẽ giúp!”

Phượng Kiều mơ mộng mà lại không biết rằng, sở dĩ Hoa Linh Tuyết làm như vậy chính là để hấn lo là cảnh giác mà thôi.

“Ta vì nữ nhi của tỷ ty đã thất lạc nhiều năm mà đến Thương Nam quốc, cụ thể mọi chuyện, nếu sau yến tiệc mà Phượng giáo chủ có thời gian thì chúng ta sẽ nói chuyện?”

Hoa Linh Tuyết tới đại lục Lạc Thiên tìm cháu gái thất lạc? Nữ nhân kia chắc chắn rất quan trọng đối với Hoa Linh Tuyết, nếu hẳn có thể giúp được Hoa Linh Tuyết thì chẳng phải nàng sẽ thiếu hẳn một nhân tình, ngày sau thống nhất bốn nước, nếu hẳn ra mặt thỉnh Hoa Linh Tuyết hỗ trợ, nàng nhất định sẽ không cự tuyệt, như vậy chẳng phải sự nghiệp thống nhất bốn nước của hẳn càng trở nên thuận lợi hơn sao?! Phượng Kiều nghĩ vậy, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Tâm tư của mọi người đều bị câu nói kia của Hoa Linh Tuyết hấp dẫn. Mọi người đều muốn giúp Hoa Linh Tuyết tìm cháu gái thất lạc, cho dù dã tâm của bọn họ không giống với Phượng Kiều nhưng cũng muốn nhân cơ hội này thiết lập mối quan hệ với Linh đảo.

Cửa sau Hiền vương phủ đột ngột vang lên tiếng người đập cửa dồn dập.

“Đến đây, đến đây, ai a, đã quá nửa đêm rồi mà còn gõ cửa như vậy, muốn đòi mạng người ta sao?” Hạ nhân vừa chạy ra mở cửa vừa oán giận nói.

Chỉ là, lúc cửa sau được mở ra, một vật gì đó rất nặng lập tức đổ ập lên người hạ nhân nọ.

“Ồi chao, ôi chao, người sao thế này?” Hạ nhân nọ vội vàng đỡ lấy người kia, không kìm được lớn tiếng kêu lên.

Hạ nhân nọ giúp người kia đứng vững rồi mới buông tay, chỉ là hẳn vừa buông, người kia lại lập tức ngã xuống, dọa cho hẳn giật mình, nương theo ánh trăng nhìn lại thì thấy người nằm trên đất là một nữ tử, trên người nàng chằng chịt các vết thương, thập phần dọa người.

“Thiên Minh... Thiên Minh...” Nữ tử nhắm hai mắt, hơi thở yếu ớt, miệng không ngừng gọi tên Thiên Minh, bàn tay ra sức với tới chân hạ nhân nọ.

Hạ nhân nọ thấy cả người nàng đầy máu, sớm đã bị dọa cho biến sắc, thấy bàn tay đầy máu của nàng đặt trên chân mình, bị dọa đến độ thét chói tai: “Aaaaa, cứu mạng...aaaaa...”

Tiếng kêu thất thanh của hẳn kinh động tới những người khác, mọi người rất nhanh đã chạy tới nơi.

“Muốn chết sao, nửa đêm nửa hôm người ở đây la hét cái gì? Gọi qui sao?” Phong Cốc vội vàng chạy tới, không chút do dự nắm hạ nhân nọ.

“Không phải... không phải a, Phong thúc, có... có người chết a!” Hạ nhân nọ run run tay chỉ về phía nữ nhân đang nằm bất động trên đất.

“Thiên Minh... Thiên Minh...”

Nữ tử không ngừng gọi tên Thiên Minh, Phong Cốc nhũn mảy, trầm mặc một lúc lâu sau mới nói: “Các người nâng nàng vào trong đi, ta đi bẩm báo với Vương phi!”

Lúc Nhan Noãn Noãn cùng Long Trác Việt được Phong Cốc báo tin, hai người vội vàng đi tới đại sảnh.

Long Trác Việt vừa nhìn rõ mặt nữ tử nọ, mắt phượng rất nhanh xẹt qua tia kinh ngạc.

Nhan Noãn Noãn để tất cả mọi người lui xuống, chỉ lưu lại Nhan Song Song giữ cửa, đợi trong đại sảnh chỉ còn lại ba người, Long Trác Việt mới nghi hoặc lên tiếng: “Tô Diệu Phù?”

Nhan Noãn Noãn kinh ngạc, lập tức ngừng đầu nhìn hấn: “Người của Thần Tôn giáo? Nàng ta tìm Thiên Minh làm gì?”

Tô Diệu Phù nghe thấy có người kêu tên mình, cố sức mở mắt, gương mặt xinh đẹp ngày trước giờ trắng bệch, khỏe miệng còn lưu lại vết máu tươi, màu máu đỏ tươi trên gương mặt trắng bệch khiến nàng xinh đẹp đến phá lệ.

Nàng hiện tại mong manh như búp bê bằng sứ, chỉ cần chạm nhẹ vào cũng sẽ khiến nàng vỡ thành từng mảnh nhỏ.

“Cứu người... cứu... cứu người...” Ánh mắt Tô Diệu Phù phân tán, tìm không thấy ảnh Thiên Minh, ánh mắt nàng dừng lại trên người Long Trác Việt, thanh âm suy yếu, thều thào như tiếng gió.

Long Trác Việt phút chốc nghiêm mặt, không chớp mắt nhìn Tô Diệu Phù, một lúc lâu sau hấn mới hiểu được ý nàng, nghi hoặc hỏi lại: “Người biết bọn Hoa Khê bị nhốt ở đâu đúng không? Bọn họ đang ở đây?”

Tô Diệu Phù khó nhọc gật đầu, bàn tay run rẩy đưa tới trước ngực lấy ra một bình sứ nhỏ, nàng nắm chặt đến độ bình sứ cũng dính đầy máu tươi: “Từ Ninh cung, mau đi cứu người... đây là giải dược... ta bị sự phụ phát hiện nên không thể cứu bọn họ ra được.” Lời của nàng đứt quãng nhưng mỗi câu mỗi từ đều nói vào trọng tâm khiến người ta rất nhanh đã hiểu được.

Nhan Noãn Noãn vẻ không thể tin, trở mắt nhìn Tô Diệu Phù rồi lại nhìn qua Long Trác Việt. Tô Diệu Phù là người Thần Tôn giáo, vì sao nàng lại muốn cứu bọn Hoa Khê? Vì sao không màng tới mạng sống bản thân mà chạy tới đây báo tin?

“Người đừng nói nữa, ta lập tức đi tìm đại phu tới!” Long Trác Việt thân nhiên nói, bất quá thì đây mắt lại không thể giấu nổi sự cảm kích đối với Tô Diệu Phù.

Tô Diệu Phù khó nhọc thở dốc, lắc đầu nói: “Vô dụng thôi, sự phụ đã hủy gân mạch của ta rồi!”

“Người vì sao phải giúp chúng ta?” Nhan Noãn Noãn cảm thấy một trận đau xót trong ngực, không kìm được lên tiếng hỏi.

Tô Diệu Phù đột nhiên nhếch khóe miệng, giống như là nhớ tới chuyện gì vui vẻ, cười đến thỏa mãn nói: “Bởi vì bọn họ là bằng hữu của Thiên Minh, ta... ta không muốn Thiên Minh không vui...”

Tô Diệu Phù nói xong, lồng ngực vốn phập phồng cũng dần trở nên tĩnh lặng, hai mắt chậm rãi khép lại, hai hàng lông mi dài cong vút hạ xuống như cánh bướm đang đưa, thập phần bình yên...

Hốc mắt Nhan Noãn Noãn phút chốc đỏ lên, trước ngực đột ngột đau đớn như bị vật nặng đè lên.

“Việt Việt, người của Thần Tôn giáo không phải ai cũng là kẻ tâm ngoan thủ lạt!”

“Ừ!” Long Trác Việt nhìn Tô Diệu Phù cả người đầy vết thương, cánh tay bắt giắc ôm chặt lấy Nhan Noãn Noãn, trong lòng không khỏi dao động.

Long Trác Việt lập tức phát ra tín hiệu triệu hồi đám người Thiên Minh rồi vội vàng mang theo hơn mười người tiến cung.

Thiên Minh ở lại vương phủ, canh giữ bên cạnh Tô Diệu Phù suốt một đêm liền. Từ lúc Nhan Noãn Noãn nói cho hấn biết những việc Tô Diệu Phù đã làm, nội tâm vốn tĩnh lặng phút chốc dậy sóng.

Hấn vốn nghĩ Tô Diệu Phù nói thích hấn chẳng qua chỉ là thuận miệng nói chơi mà thôi, mà hấn cũng không tin, bọn họ cùng lắm mới gặp mặt một lần, Tô Diệu Phù sao có thể có tình cảm sâu đậm với hấn được chứ? Nguyên lai thích một người cũng không cần nhiều lí do hay nhiều thời gian cho lắm! Lần đầu tiên hấn gặp một nữ nhân ngốc nghếch như Tô Diệu Phù!

Không ai nghĩ tới chuyện Phượng Kiều bắt Hoa Khê, Huyền Hòa cùng Phong Thạc rồi giấu ở trong tử cung của Thái hậu cả, làm như vậy, cho dù Long Trác Việt có lật tung cả kinh thành nên cũng không thể nào tìm được ba người họ.

Thời điểm Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn tiến cung vừa hay là lúc Long Cẩm Thịnh rời khỏi yến tiệc hồi cung.

Long Cẩm Thịnh vừa biết nguyên do hai người tiến cung đã lập tức theo chân đi tới Từ Ninh cung, trước khi đi còn không quên dặn dò Nhâm Văn Hải điều ngự lâm quân tới.

Từ khi Thái hậu bị ban chết, Từ Ninh cung mặc dù vẫn đề trống nhưng vẫn có cung nhân tới dọn dẹp, đã nhiều ngày như vậy rồi mà chưa từng có cung nhân nào thông báo có người lạ ẩn trong tử cung, từ điểm này suy ra, chỗ Phượng Kiều giấu người vô cùng bí mật. Nếu là như vậy thì phải có rất nhiều người cùng tìm kiếm thì mới ra mới tìm được.

Mất một khoảng thời gian khá lâu sau đó mới có người phát hiện cửa ngầm trên vách tường.

Lúc Long Trác Việt tìm được ba người Hoa Khê thì bọn họ đã bị trúng độc từ lâu, sắc mặt tái xanh, hốc mắt đen thui, môi tím tái, hơi thở yếu ớt, sợ là mấy ngày nữa sẽ chết vì trúng độc quá sâu.

Phượng Kiều chính là muốn từng chút từng chút một tra tấn bọn họ, thủ đoạn thật sự quá tàn nhẫn.

Nhan Noãn Noãn lập tức lấy giải dược Tô Diệu Phù đưa cho nhét vào miệng ba người.

Cả đám đợi một lúc lâu mới thấy hơi thở Hoa Khê, Huyền Hòa, Phong Thạc dần ổn định lại. Huyền Hòa là người đầu tiên mở mắt.

“Cung...”

Hắn vừa mới lên tiếng, Long Cẩm Thịnh đã đưa tay chặn lại: “Trước đừng lên tiếng, người đâu, truyền thái y!” Nói rồi liền phân phó người đưa ba người bọn họ ra ngoài.

Mãi đến lúc thái y xác định độc trong người ba người đã được giải hoàn toàn, không có gì đáng ngại nữa thì Long Trác Việt mới thờ phào nhẹ nhõm.

“Không biết các ngươi đã biết chuyện này chưa, Linh đảo chủ vừa đến Thương Nam quốc, yến tiệc tối nay chính là do nàng mở để chiêu đãi bốn nước, còn nói là lần này đến đại lục Lạc Thiên là vì muốn tìm cháu gái đã thất lạc nhiều năm. Các ngươi nói xem, nếu chúng ta giúp nàng tìm được cháu gái, đến lúc đó Thương Nam quốc sẽ là bằng hữu của Linh đảo, ba nước kia có muốn cũng không thể mạo phạm tới chúng ta được nữa.” Long Cẩm Thịnh gọi riêng Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn vào ngự thư phòng nói lên suy nghĩ trong lòng.

Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn nghe xong liền đưa mắt nhìn nhau đầy ẩn ý.

“Cần gì phải tìm chứ, cháu gái Linh đảo chủ đang ngồi ngay trước mắt ngươi a!” Khóe miệng Long Trác Việt không nhịn được nhếch lên, tâm tình có chút vui sướng nói.

Long Cẩm Thịnh ngây người không hiểu, ánh mắt mờ mịt nhìn Long Trác Việt rồi lại nhìn Nhan Noãn Noãn. Chỉ thấy nụ cười của hai người càng lúc càng có phần quái dị.

Rất lâu sau đó Long Cẩm Thịnh mới hiểu ra được ẩn ý trong lời nói của Long Trác Việt, mắt phượng mở to hết cỡ, kinh hãi lui về phía sau mấy bước liền, nâng tay chỉ chỉ vào Nhan Noãn Noãn: “Ngươi... ngươi... ngươi... Ngươi chính là cháu gái mà Linh đảo chủ muốn tìm???”

Chấn động, tin tức này quả thực chỉ có thể dùng hai từ này để hình dung mà thôi.

Nhan Noãn Noãn cười cười không nói, biểu tình này không thể nghi ngờ chính là đang trả lời cho câu hỏi của hắn.

Long Cẩm Thịnh mạnh mẽ hít vào một luồng khí lạnh, bàn tay không ngừng vuốt ngực mình: “Thiên của ta a, đây chắc chắn là tin tức kích thích nhất từ trước tới nay trầm nghe được, ngươi cư nhiên lại là cháu gái của Hoa Linh Tuyết, vì sao trước giờ trầm chưa từng nghe ngươi nói tới chuyện này?”

“Ta cũng mới biết chuyện này lúc sáng thôi!” Nhan Noãn Noãn cười nói.

“Nếu là như vậy thì chẳng phải Thương Nam quốc có mối quan hệ thông gia với Linh đảo sao?” Sau cơn khiếp sợ, Long Cẩm Thịnh kích động nói, biểu tình vui sướng không thôi. Nếu Thương Nam quốc là thông gia với Linh đảo thì chẳng phải thực lực sẽ nâng lên một bậc rồi sao? Khó trách đêm nay Hoa Linh Tuyết hành lễ với hắn, nguyên lai là nể mặt Nhan Noãn Noãn.

~

“Lần này đến đại lục Lạc Thiên, ta có mang theo đan dược tự chế, tuy rằng không phải thần dược nhưng cũng có thể giúp cho nội lực của Phượng giáo chủ đột phá lên cấp mười!”

Trong khách điểm, Hoa Linh Tuyết đưa cho Phượng Kiều một cái bình sứ nhỏ. Ở trong phòng chỉ có hai người bọn họ, hai thị nữ thân tín đi theo Hoa Linh Tuyết đang canh giữ bên ngoài.

Phượng Kiều vừa nghe đan dược có thể giúp hắn đột phá cấp chín lên cấp mười, sâu trong đáy mắt xẹt qua tia tham lam, tươi cười nhận lấy bình sứ: “Đa tạ đạo chủ ưu ái!”

Phượng Kiều dốc đan dược trong bình ra lòng bàn tay thì thấy đó mà một viên đan dược màu trắng ngà, trong suốt, nhìn sơ cũng biết là thuốc quý.

“Phượng giáo chủ mau ăn vào đi, bằng không ta cũng thật ngại khi nhận sự giúp đỡ của ngươi!” Hoa Linh Tuyết nhìn Phượng Kiều, khẽ cười nói.

Tiếng nói ôn nhu như gió xuân khiến cho người nghe bất giác cảm thấy thoải mái vô cùng.

Phượng Kiều nghe vậy, vội vã bỏ viên thuốc vào miệng, ực một cái đã nuốt xuống.

Phượng Kiều vừa nuốt viên thuốc xuống, nụ cười ôn hòa trên gương mặt xinh đẹp của Hoa Linh Tuyết phút chốc biến đổi thành chăm chọc cùng âm hiểm.

Phượng Kiều còn chưa kịp hiểu được thâm ý trong nụ cười của Hoa Linh Tuyết thì trong bụng đã truyền đến từng trận đau đớn.

“Ngươi... ngươi đã cho ta ăn cái gì...” Phượng Kiều nháy mắt tỉnh ngộ, giận dữ thét lên.

Hoa Linh Tuyết đùa nghịch lộn tóc trước ngực, quần quần trên đầu ngón tay nói: “Ăn oán trên đại lục Lạc Thiên vốn không liên quan tới ta, nhưng người ngàn vạn lần không nên đụng tới Thương Nam quốc, hủy đi nhà của Noãn nhi, hơn nữa, những việc ác do người làm ra cũng đã chất thành đống, cần bản là chết cũng chưa hết tội.”

“Người gạt ta?” Phượng Kiều không thể tin được một đời kiêu hùng của mình lại bị hủy trong tay Hoa Linh Tuyết, gầm lên đỉnh tai nhức óc.

Tiếng hét giận dữ của hấn khiến người trong khách điểm chú ý.

“Thì như thế nào?!” Hoa Linh Tuyết hào phóng thừa nhận, thản nhiên ngồi trên ghế nhìn Phượng Kiều bị độc tố dày vò đến run rẩy.

Ngoài cửa vang lên tiếng nói giận dữ của ba vị đường chủ Thần Tôn giáo.

“Làm càn, mau tránh đường cho ta!”

“Không có lệnh của đạo chủ, ai cũng không thể vào!” thanh âm lạnh băng của hai thị nữ thân tín bên người Hoa Linh Tuyết vang lên.

Tiếp theo đó là tiếng đao kiếm va chạm, hiển nhiên là đôi bên không chịu khuất phục nên tuốt kiếm giao đấu.

Hành lang khách điểm rất nhanh đã chật kín đệ tử Thần Tôn giáo, bên địch quá đông khiến hai thị nữ ứng phó vô cùng khó khăn.

Cửa phòng đột ngột bị mở ra, một luồng phong xé gió đi tới kèm theo một luồng bạch quang, cả đám người trên hành lang không ai có thể tránh thoát khỏi. bạch quang đi tới đâu, đệ tử Thần Tôn giáo nhất loạt ngã lăn ra đất.

Hoa Linh Tuyết lạnh nhạt đứng ở cửa phòng.

“Trời hết đám người này lại!”

“Dạ, đạo chủ!”

Sáng sớm hôm sau, Hoa Linh Tuyết mang theo mấy tên đệ tử Thần Tôn giáo tiến cung, mà trước đó, Long Trác Việt chỉ huy đệ tử Việt cung đã bắt trời toàn bộ sứ thần Tuyết quốc.

Sứ thần Tuyết quốc vừa nhìn thấy Phượng Kiều chỉ còn lại nửa mạng, lại bị khí thế bức người của Long Trác Việt làm cho run sợ, rất nhanh khai ra toàn bộ âm mưu của Thần Tôn giáo cùng Tuyết quốc.

Sứ thần Tây Thịnh quốc cùng Bắc Cách quốc được Long Cẩm Thịnh truyền tiến cung, mắt thấy tai nghe sứ thần Tuyết quốc cùng đệ tử Thần Tôn giáo thừa nhận âm mưu ám sát, muốn nhân đó gây ra mâu thuẫn giữa các nước cùng âm mưu thống nhất thiên hạ,... lập tức hành lễ tạ lỗi với Long Cẩm Thịnh.

Đám người Long Trác Việt âm thầm đỏ mặt lạnh, may mà lần này có sự giúp đỡ của Linh đảo nên Thương Nam quốc mới có thể thuận lợi thoát hiểm, nếu không có Hoa Linh Tuyết thì sẽ không có người khống chế Phượng Kiều, mà như vậy thì đám người Tuyết quốc sẽ không dễ dàng thừa nhận hành động ám sát cùng âm mưu hủy diệt các nước được.

Long Cẩm Thịnh cũng không trực tiếp xử phạt sứ thần Tuyết quốc mà thả cho bọn họ về nước, nhưng lại cố tình giữ sứ thần Tây Thịnh quốc cùng Bắc Cách quốc lại.

Đám sứ thần Tuyết quốc không chút nghi ngờ, chỉ nghĩ lần này may mắn mới có thể giữ lại được mạng sống, cả đám kéo nhau tới tìm Long Trác Việt đòi giải được mới vỡ lẽ ra thứ bọn họ ăn vào không phải là giải được gì cả, vừa tức vừa giận nhưng lại không có cách nào phát tác được.

Không lâu sau đó, từ Tuyết quốc truyền đến tin: Hoàng đế Tuyết quốc đã tiêu diệt toàn bộ Thần Tôn giáo, nguyên nhân vô cùng đơn giản, đệ tử Thần Tôn giáo ở Thương Nam quốc làm xằng, ảnh hưởng tới danh dự Tuyết quốc, cộng thêm dã tâm của Phượng Kiều quá lớn, lưu lại sẽ làm tổn hại tới mối quan hệ hòa hảo giữa bốn nước nên nhất định phải loại trừ. Nói một cách khác, Hoàng đế Tuyết quốc sao có thể chấp nhận chuyện Phượng Kiều tính kế với cả hấn cùng Tuyết quốc được.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Thần Tôn giáo uy phong lừng lẫy một thời diệt vong...

Hai tháng sau, đại lục Lạc Thiên sóng gió không ngừng, Thương Nam quốc, Tây Thịnh quốc cùng Bắc Cách quốc liên thủ tấn công Tuyết quốc.

Sứ thần Tây Thịnh quốc cùng Bắc Cách quốc vốn là do sứ thần Tuyết quốc giết chết, mối quan hệ ba nước cũng xấu đi từ đó, Long Cẩm Thịnh ở ngoài cũng góp đôi lời, ba nước rất nhanh đã quyết định liên thủ tấn công Tuyết quốc.

Cho dù Tuyết quốc cường thịnh hơn nữa cũng không thể thắng được sự liên thủ của ba nước. Huống chi Thương Nam quốc còn có Linh đảo chống lưng cho.

Sĩ khí ba nước ngày càng lớn mạnh, bại binh Tuyết quốc như núi, chỉ trong vòng một thời gian ngắn, Tuyết quốc đã hoàn toàn biến mất khỏi đại lục Lạc Thiên. Ba nước tiến hành chia lại lãnh thổ, Tây Thịnh quốc cùng Bắc Cách quốc e ngại Thương Nam quốc có Linh đảo chống lưng nên đại đa số các thành trì lớn của Tuyết quốc đều thuộc về Thương Nam quốc. Thương Nam quốc từ quốc gia yếu nhất, chớp mắt chuyển mình thành quốc gia cường thịnh nhất đại lục Lạc Thiên.

Long Cẩm Thịnh cùng hoàng đế Tây Thịnh quốc, Bắc Cách quốc ký kết hiệp nghị hòa bình dưới sự làm chứng của Hoa Linh Tuyết, cam kết trong thời gian tại vị sẽ không xâm phạm Tây Thịnh cùng Bắc Cách quốc vì bất cứ lí do gì. Hoàng đế Tây Thịnh cùng Bắc Cách quốc cũng ký vào hiệp định không xâm phạm lẫn nhau.

Kỳ thật, cho dù hai nước kia không ký thì bọn họ cũng không dám có tâm tư gì với Thương Nam quốc bởi Thương Nam quốc hiện tại đang được Linh đảo ủng hộ, chủ động gây chiến với Thương Nam quốc chẳng khác gì tự mình chui đầu vào rọ, mà nếu hai nước đánh nhau thì chẳng khác gì để cho Thương Nam quốc có cơ hội ngư ông đắc lợi.

Long Cẩm Thịnh tự mình chấp chính, mạnh tay trừng trị tham quan, chấn chỉnh triều chính. Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn đi theo Hoa Linh Tuyết trở về Linh đảo, cùng đi với bọn họ còn có cả Cổ Nhất.

Có Cổ Nhất đi cùng, đôi khi bọn họ lấy được máu của Kim hà trư cùng Thất tinh anh đào là có thể lập tức chế ra giải độc, độc trong người Nhan Noãn Noãn giải sớm ngày nào, Long Trác Việt an tâm ngày đó.

Người bên ngoài muốn vào được Linh đảo quả thực không phải chuyện dễ, dưới sự hướng dẫn của Hoa Linh Tuyết, đoàn người rất nhanh tiến vào Linh đảo.

Linh đảo xác thực là một nơi thế ngoại đào tiên, cũng không khác mấy gì với thế giới bên ngoài, cũng có nhà cửa, cửa hàng, thôn xóm, đường lớn đường nhỏ,... Điều duy nhất khác biệt là nó cho người ta cảm giác về một cuộc sống thuần khiết, thanh nhàn và thoải mái.

Nhan Noãn Noãn vô cùng yêu thích Linh đảo, nằng ở đó tròn ba tháng mới lưu luyến rời đi.

“Noãn nhi, Linh đảo là cố hương của con, thỉnh thoảng nhớ trở về thăm Di nhỏ và mọi người!” Hoa Linh Tuyết tiễn chân ba người rời khỏi đảo, không nhìn được nắm lấy cánh tay Nhan Noãn Noãn, lưu luyến nói lời từ biệt.

“Di nhỏ yên tâm, Linh đảo đẹp như vậy, ta nhất định sẽ thường xuyên trở lại.”

Bôn ba mấy ngày đường, Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn cuối cùng cũng về tới Hiền vương phủ. Long Cẩm Thịnh vừa hay tin đã vội vàng tới thăm.

“Không thấy Tiêm Tiêm đâu cả, hai người có biết nàng đi đâu không? Trầm tìm nàng đã ba tháng nay rồi!”

Nhan Noãn Noãn nhìn bộ dáng tiêu tụy của Long Cẩm Thịnh, đột nhiên cảm thấy không đành lòng, nhưng Lam Tiêm Tiêm đi đâu thì nàng thật sự cũng không biết.

“Ngày đó ta đi Linh đảo, Tiêm Tiêm tiễn tới cửa thành, nàng có giao cho ta một phong thư.” Nhan Noãn Noãn nói rồi vội lấy phong thư ra đưa cho Long Cẩm Thịnh: “Đọc thư mới biết, nàng đã sớm muốn rời đi, nhưng đi đâu thì ta cũng không biết, nàng tự biết thân phận mình thấp kém không xứng với người nên mới lựa chọn rời đi, nàng còn nói không hi vọng người đi tìm nàng.”

Long Cẩm Thịnh đọc lá thư của Lam Tiêm Tiêm, hai tay khẽ run lên, gương mặt anh tuấn đầy thống khổ: “Đứa ngọc này, trầm cũng chưa từng ghét bỏ nàng!”

“Hoàng thượng, cho dù người không ghét bỏ nàng nhưng không có nghĩa là bá quan văn võ trong triều sẽ không ghét bỏ nàng, cũng không có nghĩa là dân chúng Thương Nam quốc không chê bai nàng, nếu nàng tiến cung làm phi, ngày ngày chịu đựng sự châm chọc của người khác, về lâu dài chắc chắn sẽ cảm thấy hối hận cùng có lỗi với người, chẳng thà bây giờ nàng rời đi, để những hồi ức tốt đẹp của hai người vĩnh viễn không phai tàn thì tốt hơn.” Nhan Noãn Noãn chậm rãi nói, Lam Tiêm Tiêm dù lưu lạc phong trần nhưng nàng cũng có tự tôn cùng kiêu ngạo của riêng nàng.

“Nếu người thật sự yêu nàng thì nên tôn trọng quyết định của nàng!”

“Tiêm Tiêm...” Long Cẩm Thịnh cắn chặt môi dưới, nhẹ giọng gọi tên Lam Tiêm Tiêm. Những điều Nhan Noãn Noãn nói, hẳn đương nhiên hiểu, nếu muốn trở thành một hoàng đế tốt thì hẳn không thể để tình cảm che lấp được, càng không thể tùy tiện làm theo ý mình nữa.

“Ta sẽ cho người Việt cung điều tra tung tích của nàng, cũng sẽ phái người âm thầm bảo vệ nàng, người có thể yên tâm về làm một hoàng đế tốt.” Long Trác Việt lúc này mới lên tiếng nói. Hắn yêu thích tự do nên hẳn tình nguyện tiếp tục giả ngu chứ không muốn nghĩ tới ngai vị hoàng đế cao cao tại thượng kia. Huống chi, Long Cẩm Thịnh đã làm hoàng đế mười mấy năm, sớm đã thành thói quen, bọn hắn cũng không cần đòi qua đòi lại làm gì. Chỉ cần Thương Nam quốc hưng thịnh, ai làm hoàng đế cũng giống nhau mà thôi.

“Thay ta bảo vệ nàng thật tốt!” Long Cẩm Thịnh dùng sức nắm chặt lá thư của Lam Tiêm Tiêm, nhìn Long Trác Việt nói.

“Việt Việt làm việc thì người có thể yên tâm” Nhan Noãn Noãn cười nói: “Về sau ta với Long Trác Việt sẽ ngao du thiên hạ, nếu trên đường có gặp được Tiêm Tiêm, chúng ta nhất định sẽ báo tình hình của nàng cho người, nếu người có gì muốn nói với nàng thì bọn ta cũng có thể chuyển đùm.”

Mây xanh trên trời, vừa nhìn đã biết vô tận...

Một chiếc xe ngựa tinh xảo chậm rãi đi qua ngã tư đường, chiếc lạc ngựa rung rinh trong gió, không ngừng tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng lấp lánh. Phu xe chính là Thiên Minh cùng Phong Thạc. Huyền Hòa theo lệnh của Long Trác Việt ở lại trông coi Việt cung, mà Hoa Khê thì không tài nào thoát khỏi nhiệm vụ cai quản Nguyệt các.

Thời điểm bọn họ rời đi, ánh mắt ai oán của Huyền Hòa cùng Hoa Khê không phút nào rời khỏi người Phong Thạc, mệnh tiểu tử kia sao có thể tốt như vậy chứ, có thể ngao du thiên hạ với Cung chủ cùng phu nhân?!

Nhan Song Song vì muốn chiều cổ cho Nhan Noãn Noãn nên cũng đi theo, bên cạnh nàng là miếng da trâu vút mãi không được – Hàn Thế Hiến.

Thời điểm hần đuổi theo xe ngựa đã nói: Sư phụ ở đâu thì đệ tử cũng phải ở đó.

Nhan Noãn Noãn tuy không lên tiếng phản bác nhưng nàng làm sao có thể không nhận ra tâm tư của hần chứ, nội việc đòi mất hoa đào của hần lúc nào cũng dán chặt lên người Nhan Song Song là cũng đủ rõ ràng lắm rồi.

Mấy tháng ở chung, Nhan Noãn Noãn chậm rãi tiếp nhận chuyện Hàn Thế Hiến là đồ đệ của nàng, tuy rằng hần có hơi độc miệng, tính tình thì cao ngạo nhưng tâm địa cũng không đến nỗi nào.

Từ nhỏ đã lớn lên trong sự bao bọc, yêu thương cùng nuông chiều của Hàn gia, cũng khó trách hần lúc nào cũng bày ra bộ dáng công tử thế gia cao ngạo, khinh người được, bắt quả đó cũng không hẳn là khuyết điểm, chỉ cần hần thật lòng với Nhan Song Song là được.

Nhan gia bị xét nhà, Nhan Hướng Thái phạm tội tham ô, kéo bè kết phái đã bị xử trảm, Nhan gia trên dưới mấy trăm người bị lưu đày, nếu Nhan Song Song có thể tìm được một chốn nương tựa tốt thì Nhan Noãn Noãn cũng vui thay cho nàng.

Nhan Noãn Noãn đưa tay vén màn trướng cửa sổ lên, để lộ gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, mày liễu cong cong, đôi mắt trong như nước hồ thu, sóng mũi cao thon, môi anh đào chúm chím. Nhan Noãn Noãn nhìn phong cảnh bên ngoài không ngừng thay đổi mà không nén nổi ý cười.

Gương mặt xinh đẹp đột nhiên biến sắc, Nhan Noãn Noãn vội vàng đưa tay bịt miệng: “Oẹ...”

Long Trác Việt cả kinh, vội vàng hét bảo Thiên Minh dừng xe: “Thiên Minh, mau dừng xe, Noãn Noãn, nàng làm sao vậy?”

“Oẹ...” Nhan Noãn Noãn không ngừng nôn khan, xe ngựa vừa dừng lại liền bước vội xuống, chạy đến gốc cây ven đường ói ra.

“Noãn Noãn, nàng làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?” Long Trác Việt chạy đến phía sau Nhan Noãn Noãn, một tay vỗ vỗ lưng nàng, một tay cầm ly nước đưa cho nàng.

“Oẹ... ẹ...” Nhan Noãn Noãn khó chịu đến độ chảy cả nước mắt, trong bụng nhộn nhạo khiến nàng muốn nôn nhưng không tài nào nôn ra được, gương mặt xinh đẹp tái nhợt ôm lấy gốc cây.

Huyền Hòa lúc này cũng đã đi tới: “Vương phi, để thuộc hạ bắt mạch cho người!” nói rồi nâng tay Nhan Noãn Noãn, tập trung bắt mạch cho nàng.

“Huyền Hòa, Noãn Noãn làm sao vậy?” Long Trác Việt ở bên nóng ruột hỏi.

Sau một lúc lâu, Huyền Hòa buông tay Nhan Noãn Noãn, gương mặt tuấn tú tràn ngập ý cười, ôm quyền hướng Long Trác Việt cùng Nhan Noãn Noãn nói: “Chúc mừng Vương gia, Vương phi có thai rồi ạ!”

“A?” Long Trác Việt ngẩn người nhìn Huyền Hòa.

“Vương gia, Vương phi có thai rồi, người sắp được làm cha rồi!” Huyền Hòa ngoác miệng cười nhắc lại.

“Làm cha???” Long Trác Việt lặp lại lời nói của Huyền Hòa, mắt phượng ngập tràn vui mừng, kích động nhìn Nhan Noãn Noãn: “Noãn Noãn, ta sắp được làm cha rồi? Ta được làm cha rồi!!!”

Nhan Noãn Noãn cũng bị tin tức mình có thai làm cho kinh ngạc cùng kích động không thôi.

“Ân, ân!!!” Nhan Noãn Noãn gật gật đầu. Nàng có thai rồi, nàng có con của Long Trác Việt rồi! Đây là con của bọn họ a!

Nhan Noãn Noãn đưa tay vuốt bụng, biểu tình trên gương mặt xinh đẹp có chút không thể tin, cho dù hiện tại chưa thể cảm nhận được cái thai trong bụng nhưng cảm giác sắp được làm mẫu thân khiến nàng vui sướng cùng hạnh phúc không thôi.

“Thật tốt quá, ta được làm cha rồi, ta được làm cha rồi!!!” Long Trác Việt vui sướng hét lên, khoa trương giống hệt tiểu hài tử. Những người còn lại nhìn hai người như vậy cũng cảm thấy vui lây.

Long Trác Việt đột nhiên ôm lấy Nhan Noãn Noãn, vừa xoay vòng vừa hò hét: “Ta có con rồi, ta được làm cha rồi... ha ha ha ha...”

Tiếng cười vui sướng của hần vang vọng không gian, rất lâu không dứt, Nhan Noãn Noãn bị niềm vui sướng của Long Trác Việt vây lấy, nhẹ nhàng vòng tay ôm cổ hần, nở nụ cười hạnh phúc. Hai dung mạo xuất trần đứng cạnh nhau, thập phần tao nhã...

————— Toàn văn hoàn —————

Bạn đang đọc truyện *Nương Tử, Vi Phu Bị Người Bất Nạt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.